

ELLEN G. WHITE ESTATE

TODISTUSA ARTEITA

1 OSA

ELLEN G. WHITE

Todistusa Arteita 1 OSA

Ellen G. White

1968

**Copyright © 2020
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Sisältö

Information about this Book	i
Esipuhe	xiii
Luku 1—Lyhyt elämäkerrallinen katsaus	16
Luku 2—Usko Jumalaan	22
Luku 3—Valmistautukaa kohtaamaan Herraa	24
<i>Vaaka enkelin kädessä</i>	25
<i>Ohjekirjamme</i>	26
<i>Ainoa esikuvamme</i>	26
Luku 4—Vanhempien vastuu	28
Luku 5—Veljesi vartija	30
<i>Maallisen omaisuuden kahleissa</i>	31
Luku 6—Kaksi tietä	33
<i>Väheksytty siunaus</i>	34
Luku 7—Saarnaajien vaimot	37
<i>Vaimot työtovereina</i>	38
Luku 8—Ahkeroitse ja tee parannus	41
<i>Maailman rakkaus</i>	42
<i>Itse aikaansaadut koetukset</i>	44
<i>Järjestys Jumalan palveluksessa</i>	45
Luku 9—Nuoret sapatinpitäjät	47
<i>Vanhempien yhteinen kurinpito</i>	48
<i>Tosi kääntymys tarpeellinen</i>	50
<i>Jeesus vaatii kaiken</i>	52
Luku 10—Aarre taivaassa	56
Luku 11—Seulonta	58
Luku 12—Jumala koettelee	63
Luku 13—Jumalan huoneet	65
Luku 14—Opetuksia vertauksista	67
<i>Vastuussa Jumalalle</i>	68
Luku 15—Takuu epäuskoisille	70
Luku 16—Vannominen	71
Luku 17—Vanhempien velvollisuus lapsia kohtaan	74
<i>Seuraus vanhempien laiminlyönnistä</i>	76
Luku 18—Yhdyskuntamme nimi	78

Luku 19—Kokonainen pyhitys	80
<i>Jakaantuneet harrastukset</i>	81
<i>Lähtekää ulos ja pysykää erossa</i>	82
Luku 20—Suuri ahdinko tulossa	85
<i>Toiminnan aika</i>	86
<i>Kauhistavia näkymiä tulossa</i>	87
Luku 21—Velvollisuutemme köyhiä kohtaan	89
<i>Lesket, orvot ja invaliidit</i>	90
Luku 22—Nykyaikainen spiritismi	92
<i>Uskaltautuminen Saatanan alueelle</i>	93
<i>Ainoa turvamme</i>	94
Luku 23—Perheuskonto	98
<i>Huomaavainen aviomies</i>	100
<i>Hyväntuulinen vaimo</i>	101
<i>Saatanan hyökkäys kodissa</i>	102
<i>Uskossa vaeltaminen</i>	103
Luku 24—Vääriä käsityksiä pyhityksestä	105
<i>Sen seuraukset</i>	106
<i>Pyhitys ei kuulu tottelemattomille</i>	108
<i>Jatkuva kasvu</i>	109
Luku 25—Saatanan valta	111
<i>Saatanan petos</i>	112
<i>Taistelu sieluista</i>	115
Luku 26—Kaksi kruunua	118
<i>Saatanallinen petos</i>	119
<i>Oikeat ja väärät rikkaudet</i>	120
<i>Saatanan välikappaleet</i>	122
Luku 27—Tulevaisuus	124
Luku 28—Vanhemmat ja lapset	126
<i>Mitä vanhemmat voivat tehdä?</i>	127
<i>Koettelevaa aikaa lapsille</i>	128
<i>Ymmärtäväiset vanhemmat</i>	129
Luku 29—Nuorison vaaroja	132
<i>Hemmotellut lapset</i>	134
<i>Laiskuuden synty</i>	136
<i>Lasten kääntymys</i>	137
<i>Oikea kuri ja kasvatus</i>	139
<i>Kodin vaikutus</i>	141

<i>Liian paljon suvaitsevaisuutta</i>	142
<i>Yhtä maailman kanssa sen nautinnoissa.</i>	144
Luku 30—Vaeltakaa valossa	147
<i>Meidän on oltava tietoisia taistelusta.</i>	148
Luku 31—Jäljitellyt hengen lahjat	151
<i>Totuus kohottaa</i>	154
<i>Levottomien sielujen pieniä ryhmiä.</i>	156
Luku 32—Daavidin rukous	161
Luku 33—Sapatin oikea pitäminen	163
Luku 34—Henkivakuutus	165
Luku 35—Terveys ja uskonto	167
Luku 36—Kristillinen itsehillintä	170
<i>Koetusajan viimeiset hetket</i>	170
<i>Kärsimyksien aiheuttaminen toisille</i>	172
<i>Taivaan kilparadalla</i>	173
<i>Vanhempien vastuunalaisuus</i>	174
<i>Ylensyöminen</i>	175
<i>Äidin ensimmäinen tehtävä</i>	176
<i>Puutteellinen ruokavalio</i>	177
<i>Liharuuat, maito ja sokeri</i>	178
<i>Äidit ja tyttäret.</i>	179
<i>Uskontoa taitavassa keittämisessä</i>	179
<i>Vastalause aloittelijoille</i>	180
Luku 37—Liharuoka ja kiihottavat aineet	182
<i>Lisääntynyt alttius taudeille</i>	183
<i>Tee ja kahvi</i>	184
Luku 38—Loukattu omatunto	186
<i>Onni tai kurjuus.</i>	188
Luku 39—Ero maailmasta	190
<i>Uskossa anominen.</i>	191
<i>Itsekkyiden rutto</i>	192
Luku 40—Todellinen rakkaus	194
<i>Rakkauden voima</i>	195
Luku 41—Rukous sairaiden puolesta	198
<i>Miten rukoilla</i>	199
Luku 42—Saatanan ansoja	203
Luku 43—Kristuksen kärsimykset	205
<i>Jumalallis-inhimillinen Vapahtaja.</i>	206

<i>Meidän Esikuvamme</i>	207
<i>Getsemanessa</i>	208
<i>Valvokaa ja rukoilkaa</i>	208
<i>Kuvaamatonta tuskaa</i>	210
<i>Käsittämätön rakkaus</i>	211
<i>Ristillä</i>	212
<i>Syvyysksiin saakka</i>	213
» <i>Se on täytetty</i> »	215
<i>Kuolemaa väkevämpi rakkaus</i>	216
<i>Ahtaita näkemyksiä sovituksesta</i>	217
<i>Sielun arvon mitta</i>	218
Luku 44—Kristityn palavuus	220
Luku 45—Nuorten velvollisuuksia	221
Luku 46—Syntymäpäiväkirje	223
<i>Myönteinen vaikutus</i>	224
<i>Hengelliset kääpiöt</i>	226
<i>Korkeampia hengellisiä tavoitteita</i>	227
Luku 47—Rikkauden petollisuus	230
<i>Menestyksen koettelema</i>	231
<i>Vaaran hetki</i>	232
<i>Tilaisuus palata</i>	234
Luku 48—Todellinen kääntymys	236
<i>Henkilökohtainen vetoamus</i>	237
Luku 49—Moraalinen turmelus	239
<i>Luopukaa jumalattomuudesta</i>	240
<i>Esirukouspyyntö</i>	242
<i>Ruokavalion suhde siveellisiin tapoihin</i>	244
Luku 50—Miksi Jumala nuhtelee omaa kansaansa	246
Luku 51—Vetoamus itsehillintään	248
<i>Väärä käsitys rakkaudesta</i>	250
<i>Hillittömyyden hedelmät</i>	251
Luku 52—Keskeiset kokoukset	255
<i>Lyhyitä asiallisia rukouksia</i>	255
<i>Jeesuksen johtamat kokoukset</i>	257
<i>Yleinen rukous</i>	258
Luku 53—Miten meidän tulee pitää sapattia?	261
<i>Luonnon kirja</i>	262
Luku 54—Kristityn virkistys	264

Luku 55—Ei mitään koetusaikaa Kristuksen tulon jälkeen . . .	266
<i>Vastuunalaisuus valosta</i>	267
<i>Totuuden vaihtaminen mielikuvituksen tuotteisiin</i>	268
Luku 56—Sapatin pyhyys	270
<i>Saarnaajan vastuunalaisuus</i>	271
<i>Unen takaisin ottaminen</i>	271
Luku 57—Epävakaiset mielet	273
Luku 58—Uskollisuus kotitehtävissä	277
Luku 59—Joutavat ajatukset	280
Luku 60—Huomaavaisuus erehtyneitä kohtaan	282
Luku 61—Vertauksia kadonneista	285
<i>Kadonnut lammas</i>	285
<i>Kadonnut hopearaha</i>	285
<i>Tuhlaajapoika</i>	286
<i>Isän rakkaus</i>	287
<i>Kateellinen veli</i>	288
Luku 62—Nisut ja lusteet	291
<i>Koettelemusten ja vastoinikäymisten siunaus</i>	293
Luku 63—Oikea kasvatus	295
<i>Itseluottamuksen opettaminen</i>	296
Luku 64—Terveysuudistus	299
Luku 65—Suosionosoitusten vaara	300
Luku 66—Työ hairahtuneitten hyväksi	301
Luku 67—Rakkaus ja velvollisuus	303
Luku 68—Laodikean seurakunta	305
<i>Hengellisen sokeuden syy</i>	307
<i>Suorat todistukset seurakunnassa</i>	309
Luku 69—Velvollisuus nuhdella synnistä	311
<i>Aakan havainto-opetuksena</i>	313
Luku 70—Kristuksen tunnustaminen tai kieltäminen	315
<i>Opetuksia luonnosta</i>	316
Luku 71—Nuhteiden hylkääjät	318
<i>Yksimielisyys toiminnassa ja mielipiteissä</i>	319
Luku 72—Vetoomus nuorille	322
<i>Koeilun ja huvittelun halu</i>	324
<i>Hiljaisen ja rauhaisan hengen kauneus</i>	326
<i>Uskollinen Aabraham</i>	327
<i>Vertauskuvallinen opetus</i>	328

<i>Luonteet punnitaan</i>	329
Luku 73—Rukouksen voima kiusauksissa	331
Luku 74—Kymmenykset ja uhrilahjat	333
<i>Maalliset edut ja taivaalliset aarteet</i>	335
<i>Itsekkyuden kiusallinen ies</i>	336
<i>Vertaus talenteista</i>	337
<i>Itsensäkieltäminen ja uhraaminen</i>	339
<i>Kymmenysjärjestelmä</i>	340
<i>Jumalan työtovereita</i>	342
<i>Aadamin päivästä alkaen</i>	345
<i>Kymmenes osa tuloista</i>	345
<i>Ei mikään kiusallinen taakka</i>	347
<i>Aarre maan päällä</i>	349
<i>Ihmisten hyödyksi</i>	350
Köyhien vastuunalaisuus	351
<i>Varoitus rikkaille</i>	353
<i>Jakamaton uskollisuus</i>	355
<i>Hyväntekeväisyyden tuoma siunaus</i>	356
<i>Kaikkeen maailmaan</i>	357
<i>Tule, oi sieluni, Golgatalle</i>	358
Luku 75—Seurakunnan arvovalta	361
<i>Seurakunnan yhteyteen</i>	362
<i>Riippumattomuutta ei hyväksytä</i>	365
Luku 76—Maailman tila	367
<i>Puhtauden esikuva</i>	368
<i>Valvomisen aika</i>	369
Luku 77—Seurakunnan tila	370
<i>Vaeltakaa valossa</i>	371
Luku 78—Rakkaus maailmaan	373
<i>Mammonan palvelijoita</i>	375
<i>Kristus pelastaa</i>	376
Luku 79—Omahyväisyys	378
<i>Naisten työn tärkeys</i>	379
<i>Miehet ja naiset luotiin samanarvoisiksi</i>	380
<i>Varoitus saarnaajille</i>	380
Luku 80—Ruokahalun valta	383
<i>Kohtuuton syöminen</i>	384
<i>Ainoa turvallinen tie</i>	385

<i>Liikunnan hyöty</i>	387
<i>Saarnaajien tulee olla esikuvana toisille</i>	387
<i>Valaistun omantunnon hallitsema</i>	388
Luku 81—Kasvaminen koetuksissa	392
<i>Edistyvä kokemus</i>	393
Luku 82—«En voi tulla alas»	396
<i>Nehemian esikuva</i>	397
<i>Saamme odottaa vastustusta</i>	398
<i>Luottamus Jumalaan</i>	400
Luku 83—Raamatun elämäkertoja	402
<i>Israelin kokemukset varoituksena meille</i>	403
<i>Ei mitään aihetta epätoivoon</i>	407
Luku 84—Seurakunnan jäsenten velvollisuus	409
<i>Jumala on ottanut johtoonsa kansan</i>	410
<i>Kokosydämiisiä avustajia</i>	411
<i>Yksimielisen seurakunnan todistus</i>	412
Luku 85—Menkää eteenpäin	415
<i>Edetkää uskossa</i>	416
Luku 86—Kristuksen työtovereita	418
<i>Vastakääntyneitä sieluja on rohkaistava</i>	419
<i>Työ lasten hyväksi</i>	420
<i>Rukouskokoukset mielenkiintoisiksi</i>	421
<i>Hyvän soiton vaikutus</i>	422
<i>Osanotto ja sydämellisyys</i>	422
Luku 87—Sensaatiomaiset herätykset	425
<i>Lujuutta tarvitaan</i>	426
<i>Toisten palveleminen</i>	427
Luku 88—Varojen pidättäminen	429
<i>Risti ilmaisee uhraamisen periaatteen</i>	431
<i>Itsekyyden kirous</i>	433
<i>»Kavahtakaa kaikkea ahneutta</i>	434
Luku 89—Koetuksen ahjo	436
<i>Jeesus on viitoittanut tien</i>	437
<i>Laodikean sanoma</i>	439
<i>Jumalan parannuskeino</i>	439
<i>Joitakin seulotaan pois</i>	440
<i>Jatkuvaa edistystä tarvitaan</i>	442
Luku 90—Kristuksen veren teho	444

Luku 91—Aulis kuuliaisuus	447
<i>Ehdoton kuuliaisuus</i>	448
<i>Viivästelyn vaara</i>	450
Luku 92—Taakankantajien arvosteleminen	452
<i>Arvostelun hedelmät</i>	453
Luku 93—Jumalan käskyjen pyhyys	457
<i>Osittaista kuuliaisuutta ei hyväksytä</i>	458
<i>Usko ja kuuliaisuus</i>	460
<i>Olosuhteet eivät kelpaa puolustukseksi</i>	461
<i>Ikä ei kelpaa puolustukseksi</i>	463
<i>Jumalan alituinen huolenpito</i>	463
Luku 94—Valmistautuminen Kristuksen tulolle	465
<i>Aikamäärien asettamisen vaikutus</i>	466
<i>Usko ja ahkera huolellisuus</i>	468
<i>Hedelmät ilmaisevat heidät</i>	469
<i>Raamattu erehtymätön opas</i>	471
Luku 95—Oksastettuina Kristukseen	473
Luku 96—Nöyryyden opetus	476
Luku 97—Tuomio	479
<i>Maan vaivaajat</i>	480
<i>Köykäiseksi havaittu</i>	481
Luku 98—Kristuksen lähettäjä	483
<i>Saarnaa Kristusta</i>	483
<i>Opettakaa käytännöllistä jumalisuutta</i>	485
<i>Esittäkää palavia vetoamuksia</i>	486
<i>Sanan tekijät</i>	487
<i>Täydellisyys Kristuksessa</i>	488
<i>Ohjatkaa mieliä Jeesukseen</i>	489
<i>Eläviä Kristuksen edustajia</i>	490
<i>Kääntyneitä saarnaajia</i>	491
<i>Vartijain pyhä velvollisuus</i>	492
Luku 99—Vanhempien velvollisuus koulujamme kohtaan	494
Luku 100—Koulun oppilaat	496
Luku 101—Jumalalle annettujen lupauksen pyhyys	498
<i>Jumalan työn tukeminen</i>	499
<i>Jaakobin kokemus</i>	500
<i>Lupauksen täyttäminen</i>	501
<i>Menestymisen mukaan</i>	502

<i>Herätys velvollisuuden täyttämiseen</i>	503
<i>Järjestelmällisen antamisen tasapuolisuus</i>	504
<i>Lupauksien pyhyys</i>	505
<i>Ihminen — Jumalan välikappale</i>	508
Luku 102—Testamentit ja perinnöt	510
<i>Vanhukset taloudenhoitajina</i>	511
<i>Viivyttelyn mielettömyys</i>	513
<i>Tehkää jatkuvasti viisaita lahjoituksia</i>	516
<i>Lahjaksi antakaa</i>	518
Luku 103—Seurakunnan jäsenten keskinäiset suhteet	519
<i>Tyyneys ja itsehillintä</i>	519
<i>Tinkimätön eheys</i>	520
<i>Jeesuksen pitkämielisyys</i>	521
Luku 104—Sielullisesti sairaat	524
<i>Sopimattoman lukemisen seuraukset</i>	525
Luku 105—Raamatunvastaiset avioliitot	528
<i>Maailmallisten liittojen vaikutus</i>	528
<i>Asian loppunäytöksen vilpitön tarkkaaminen</i>	530
<i>He eivät voi vaeltaa yhdessä</i>	531
Luku 106—Uskolliset työntekijät	533
Luku 107—Epäilysten sokkeloihin	536
Luku 108—Seurapiirin vaikutus	539
<i>Valvokaa mieltänne</i>	540
<i>Seuramme ratkaisee kohtalomme</i>	541
<i>Työmme jalostaminen</i>	542
Luku 109—Voittoisa seurakunta	544
<i>Totuus on varma</i>	545
Luku 110—Yksinkertainen vaatetus	546
Luku 111—Vihkisormus	555
Luku 112—Luonteen muodostaminen	556

Esipuhe

Niinkuin Ilmestyskirjassa on ilmoitettu, kuuluu profetian henki toisena erikoispiirteenä jäännösseurakunnan ominaisuuksiin. Seitsemännenten päivän adventistiseurakunnan alkuajoista asti tämä lahja on esittänyt tärkeitä osaa seurakunnan elämässä ja vaikuttanut suuresti sen kehitykseen. Seurakunta on sen välityksellä saanut kehoituksia, opastusta ja rohkaisua samoin kuin ansaitsemaansa nuhtelua ja ojennusta.

Sitä mukaa kuin Todistuksia seurakunnalle (*Testimonies*) ilmestyi painosta, sen sisältöä tutkittiin innokkaasti ja rukoillen ja sen opetuksia seurattiin. Vuosien kuluessa osia näistä todistuksista on myös käännetty muille kielille. Seurakunnan nykyinen yhteys, voimakkuus ja taso ovat suureksi osaksi näiden sanomien aikaansaannosta.

Nyt on koko maailmanlaajuista kenttäämme varten laadittu Todistuksista kolmiosainen valikoima, *Testimony Treasures*. Kaikkiaan kolmiosaisena tämä teos sisältää täysin edustavan valikoiman eri aiheisia todistuksia. Valikoinnin ovat suorittaneet kokeneista työntekijöistä muodostetut valiokunnat, ja niiden kanssa on ollut läheisessä yhteistyössä ja niiden johdossa Ellen G. Whiten kirjoitusten julkaisuvaliokunta, minkä sisar White aikanaan perusti kantamaan vastuuta hänen kirjoitustensa jatkuvasta julkaisemisesta.

Testimonies for the Church (Todistuksia seurakunnalle) käsittää kokoelman itsenäisiä artikkeleita ja kirjeitä, jotka toisistaan riippumatta käsittelevät eri aiheita. Ensimmäinen kokoelma julkaistiin kirjaseinä v:n 1855 lopulla. Pian sen jälkeen niitä julkaistiin lisää, kunnes viidenkymmenenviiden vuoden kuluessa oli julkaistu kaikkiaan 37 numeroitua kirjasta. Sanomat olivat laadultaan sekä yleisiä että yksityisiä, ja niiden joukossa oli monia aivan henkilökohtaisia todistuksia.

Koska Todistukset oli kirjoitettu vuosikymmenien kuluessa kulloinkin ilmeneviä tarpeita tyydyttämään, niin niissä ilmeni monin paikoin samojen asioiden toistoa. Lisäksi monet neuvot soveltui-

vat nimenomaan vain silloisiin paikallisiin oloihin, eikä tällaisilla, paikallisilla sanomilla, niin arvokkaita kuin ne niissä oloissa olivatkin, ole vastaavaa merkitystä nykyajan seurakunnalle, varsinkaan Pohjois-Amerikan ulkopuolella. Siitä syystä on koko maailmanlaajuiselle seurakunnallemme valittu mieluummin luonteeltaan yleisiä ja kaikkialle soveltuvia todistuksia. Tällainen valikoiminen on täysin sopusoinnussa sisar Whiten oman suunnitelman kanssa, jonka hän ilmaisi v. 1864 julkaistessaan uudelleen Todistusten kymmenen alkunumeroa. Mainitun julkaisun esipuheessa hän lausui:

»Viimeksi kuluneiden yhdeksän vuoden aikana, 1855—1864, olen kirjoittanut 10 pientä kirjasta nimeltä *Testimony for the Church*, mitkä on julkaistu ja levitetty seitsemännen päivän adventistien keskuuteen. Koska useimpien näiden kirjasten ensimmäinen painos on loppunut ja niitä jatkuvasti kysytään yhä enemmän, on harkittu parhaaksi julkaista ne uudelleen tässä muodossa. Tällöin on jätetty pois paikallisia ja henkilökohtaisia kirjoituksia ja julkaistu vain sellaiset osat, jotka ovat käytännöllisiä ja yleisesti mielenkiintoisia ja tärkeitä.» — *Testimony for the Church*, N:o 1—10, uudelleen julkaistuinä kirjassa *Spiritual Gifts*, osa IV.

Vaikka myöhemmin julkaistuissa englanninkielisissä Todistusten kokoelmissa onkin otettu nämä varhaiset kirjaset kokonaisuudessaan mukaan, on tämä koko maailmaa varten laadittu Todistusten valikoima koottu tässä mainittuja sisar Whiten ohjeita noudattaen.

[7] Englanninkielinen *Testimonies for the Church* käsittää 4.737 sivua. Tämän nyt valmistuvan valikoiman kolme nidettä käsittävät (englanninkielisessä kokoelmassa) yhteensä lähes 1.600 sivua eli n. kolmanneksen koko 9-osaisen Todistussarjan sisällöstä. Tässä valikoimassa ovat miltei kaikki ne artikkelit, jotka ilmestyivät aikaisemmin kahtena *Selections From the Testimonies*-nimisenä kirjana englanninkielestä muille kielille käännettyinä — kaksiniteinen, 650-sivuinen julkaisu Keski-Euroopassa ja kolminiteinen 1.100 sivua käsittävä erällä latinalaisilla kielillä. Vain sellaiset artikkelit on jätetty pois, jotka olisivat aiheuttaneet samojen asioiden toistumista.

Artikkelit on yleensä sijoitettu kirjaan lyhentämättöminä. Joissakin tapauksissa on kuitenkin pitkistä artikkeleista poistettu joitakin osia, jotta näin säästynyttä tilaa voitaisiin käyttää muita asioita käsitteleviä artikkeleja varten. Jokaisessa tapauksessa on tästä tehty merkintä tekstiin. Varsinaisten artikkelien lisäksi on eräistä muista

lukuista otettu sellaisia kappaleita, jotka esittävät tärkeitä totuuskohtia. Tällöin on alkuperäinen lähde tarkoin ilmoitettu jokaisessa tapauksessa. Mukaan on myös otettu muutamia tärkeitä todistuksenluonteisia artikkeleita, jotka eivät ole varsinaisista Todistuksista, vaan ovat muista sellaisista sisar Whiten kirjoista, joita ei ole käännetty englanninkielestä muille kielille.

Artikkelit ovat samassa järjestyksessä kuin 9-niteisessä Todistusten sarjassa. Näiden kolmen niteen alkulukujen kohdalla on kuitenkin tehty muutamia järjestelymuutoksia. Alaotsikoita on lisätty ja muutamissa kohdin on pitkiä kappaleita jaettu. Tekstissä ei muutoin ole tehty mitään muutoksia. Milloin artikkelin nimeä on muutettu, on alaviittauksella ilmoitettu sen alkuperäinen nimi, ensimmäinen julkaisuvuosi ja -lähde.

Mainittakoon myös, että henkilökohtaisissa todistuksissa ei mainita asianomaisten henkilöiden nimiä, vaan on käytetty kirjaimia A, B, C, jne. Nämä kirjaimet eivät ole kyseessä olevien henkilöiden nimien alkukirjaimia.

Sitä mukaa kuin näitä Todistusten valikoimia julkaistaan eri kielillä, uskomme niiden yhdistävän ja lujittavan Jumalan kansan uskoa ja toivoa kaikkialla maailmassa. Toivomme ja rukoilemme, että nämä neuvot auttaisivat seurakuntaa pääsemään pyhittymisessään »täysin valmiiksi» ja Kristuksen ruumiin rakentamisessa täyteen »yhteyteen uskossa».

Ellen G. Whiten kirjoitusten, julkaisutoimikunta.

[8]

Luku 1—Lyhyt elämäkerrallinen katsaus

Ellen G. Harmon ja hänen kaksoisisarensa syntyivät marraskuun 26. päivänä 1827 Gorhamissa lähellä Portlandia, Mainen valtiossa, Uuden Englannin siirtokunnan pohjoisosassa. Yhdeksänvuotiaana Ellen joutui onnettomuuden uhriksi ajattele mattoman luokkatoverin heittäessä häntä kivellä. Hänen tällöin saamansa vaikea kasvovamma oli vähällä viedä hänen henkensä ja heikensi suuresti hänen terveyttään. Pian ilmeni, ettei hänen terveydentilansa sallinut hänen jatkaa koulunkäyntiään.

Ollessaan vanhempiensa Robert ja Eunice Harmonin mukana metodistien leirikokouksessa Ellen antoi 11-vuotiaana sydämensä Jumalalle. Vähän myöhemmin hänet kastettiin upottamalla meressä ja otettiin metodistikirkon jäseneksi. Perheen toisten jäsenten mukana hän kävi adventistien kokouksissa Portlandissa, mitkä alkoivat v. 1840. Hän omaksui täysin käsityksen Kristuksen toisen tulemisen läheisyydestä, jota käsitystä William Miller tovereineen julisti, ja odotti luottavaisesti Vapahtajan pikaista paluuta.

Lokakuun 22 päivänä 1844 koetun pettymyksen järkytystä ei Ellenin kohdalla hänen nuoruutensa suinkaan vähentänyt. Seuraavina hämmennyksen päivinä hän toisten kanssa etsi vakavasti Jumalaa saadakseen valoa ja johdatusta. Eräänä joulukuun aamuna 1844 hänen rukoillessaan yhdessä neljän naishenkilön kanssa Jumalan voima laskeutui hänen ylleen. Ensiksi hän kadotti näkyvistään kaikki maiset asiat; sitten hän sai vertauksellisessa ilmestyksessä seurata adventtikansan vaellusta Jumalan kaupunkiin. Hänelle näytettiin myös uskollisten palkka. Va-visten tämä 17-vuotias tyttö selosti tätä ja seuraavia näkyjään uskonystävillään Portlandissa. Myöhemmin, tilaisuuden tarjoutuessa hän kertoi niistä myös Mainen ja lähivaltioiden adventistiryhmille.

Elokuussa 1846 Ellen Harmon solmi avioliiton nuoren adventistisaarnaajan, James Whiten kanssa. Kolmenkymmenenviiden vuoden ajan Ellen Whiten elämä oli tyystin omistettu uutteraan lähetystyöhön, jota hän läheisessä yhteistoiminnassa miehensä kanssa suo-

ritti tämän kuolemaan asti, mikä tapahtui elokuun 6 päivänä 1881. He matkustelivat laajalti Yhdysvalloissa, saarnasivat ja kirjoittivat, istuttivat ja rakensivat, järjestivät ja johtivat. Aikaa myöten on saatu havaita, miten laaja ja luja heidän laskemansa perustus oli ja miten viisaasti ja hyvin he olivat rakentaneet. He olivat sapattia pitävien adventistien johdossa heidän aloittaessaan kustannustoimintansa vv. 1849 ja 1850 ja kehittäessään viimeksi mainitun vuosikymmenen lopulla seurakuntajärjestyksen terveen talousjärjestelmän pohjalle. Tämä järjestäytyminen päättyi seitsemännen päivän adventistien Pääjohdon perustamiseen v. 1863. Pari vuotta myöhemmin aloitettiin lääkintätyömme, ja yhdyskuntamme laaja koulutyö alkoi 1870-luvun alkuvuosina. Säännöllisten vuosikokousten pitäminen alkoi v. 1868, ja v. 1874 seitsemännen päivän adventistit lähettivät ensimmäisen lähetyssaarnaajansa Yhdysvaltojen ulko-puolelle.

Ellen G. Whiten suulliset esitykset ja väsymätön kynä välittivät seurakunnalle neuvon, opetuksen ja rohkaisun sanomia, mitkä johtivat sen kaikessa tässä edistyksessä ja näiden eri työhaarojen kehitymisessä lopulliseen muotoonsa ja jatkuvaan toimintaan. Aluksi hän lähetti näitä sanomia seurakunnalle yksityisille henkilöille osoittamissaan kirjeissä tai julkaisi ne artikkeleina *Present Truth*-lehdessä. V. 1851 sisar White sitten julkaisi ensimmäisen kirjansa, 64-sivuisen *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*. Vuodesta 1855 alkaen julkaistiin sarja numeroituja kirjasia, joiden nimenä oli *Testimonies for the Church*. Ne sisälsivät opetuksen ja neuvon sanomia, joilla Jumala jatkuvasti tahtoi siunata, nuhdella ja opastaa kansaansa. Koska tällaista opetusta tarvittiin jatkuvasti, niin sanomat julkaistiin uudelleen v. 1885 neliniteisenä teoksena. Näihin liitettiin vv. 1889-1909 lisäniteitä, joten kirja *Testimonies for the Church* käsittää nyt yhdeksän osaa.

[10]

Veli ja sisar White viettivät suuren osan ajastaan matkoilla ja julkisessa työssä, mutta asuivat siitä huolimatta Yhdysvaltojen itävaltioissa v:een 1855 asti. Sen jälkeen he siirsivät kotinsa seuraaviksi seitsemäksitoista vuodeksi Michiganin valtioon. V:sta 1872 v:een 1881, jolloin veli White kuoli, he asuivat pääasiassa Kaliforniasa. Vaikka sisar White ei koskaan ollut kovin vahvakuntoinen, niin keski-iässä hänen terveytensä oli hyvä.

Whiten perheelle syntyi neljä lasta. Vanhin poika Henry pääsi kuudentoista vuoden ikään, nuorin poika Herbert kuoli jo kolmen

kuukauden ikäisenä. Kaksi keskimmäistä poikaa, Edson ja William, saavuttivat täyden miehuusiän ja olivat mukana seitsemännen päivän adventistiyhdyskunnan työssä.

Pääjohdon lähettämänä sisar White matkusti kesällä 1885 Eurooppaan, missä hän kahden vuoden aikana lujitti vasta aloitettua toimintaamme. Asetuttuaan asumaan Baseliin, Sveitsiin, hän teki sieltä käsin laajoja matkoja Etelä-, Keski- ja Pohjois-Eurooppaan osallistuen seurakunnan yleiskokouksiin ja tavaten niissä uskovaisia. Euroopasta palattuaan hän vietti Yhdysvalloissa neljä vuotta ja läksi jälleen pääjohdon lähettämänä v. 1891 uudelle matkalle, tällä kertaa Australiaan. Siellä hän viipyi yhdeksän vuotta ja tuki sekä työn aloittamista uusilla seuduilla että sen kehittämistä edelleen koko suurella Austral-Aasian kentällä. Varsinkin kouluja lääkintätyö saivat häneltä tukea. Sisar White palasi Yhdysvaltoihin v. 1900 ja asui siellä länsirannikolla St. Helenassa Kaliforniassa, kunnes kuoli v. 1915.

Koko elinaikaisen palveluksensa aikana sisar White vaikutti tehokkaasti kaikkeen seitsemännen päivän adventistien toimintaan. Hän vieraili seurakunnissa, osallistui pääjohdon kokouksiin ja oli mukana, mikäli mahdollista, myös leirikokouksissa. Usein tällainen toiminta kuljetti häntä yhtä mittaa leirikokouksesta toiseen, missä hän puhui sekä seurakunnan jäsenille että suurille yleisöjoukoille.

[11] Useiden vuosikymmenien aikana hänen kirjoittamiensa artikkeleita ilmestyi säännöllisesti yhdykunnan aikakauslehdissä. Nämä viikoittaiset, innoitetut sanomat vaikuttivat hiljaa, mutta laajalti muovaavasti. Sitä mukaa kuin hänen kirjojaan ilmestyi, niitä luettiin innokkaasti moneen kertaan. Hänen elämäntehtävänään oli näyissä saatujen opetusten ja ilmoitusten esittäminen seurakunnalle ja maailmalle. Hän sai näkyjä jatkuvasti pitkän elämänsä loppuun asti. Hänen varhaisten näkyjensä joukossa oli hänen v. 1858 saamansa valtava näky aiheesta *The Great Controversy* (Suuri Taistelu). Kuusi kuu-kautta ilmoituksen saamisen jälkeen tämä laaja aineisto oli valmis julkaistavaksi. Ensiksi ilmestyi pieni kirja *Spiritual Gifts* osa I, »The Great Controversy between Christ and His Angels and Satan and His Angels». (*Early Writings*, suom. Hengellisiä kokemuksia, jakso Hengelliset lahjat). Monissa myöhemmissä näyissä sisar Whittelle esitettiin enemmän tuon suuren taistelun tärkeitä yksityiskohtia, ja niin hän kirjoitti näyt uudelleen 1870—80-luvuilla neliosaiseksi

kirjaksi *Spirit of Prophecy*, ja myöhemmin *Aikakausien taistelu* (*Conflict of the Ages*) nimiseksi kirjasarjaksi. Tämä sarja käsitti teokset *Patriarchs and Prophets*, *Prophets and Kings*, *The Desire of Ages*, *Acts of the Apostles* ja *The Great Controversy* (*Suuri Taistelu*). Sisar Whiten kynästä on lähtenyt muitakin teoksia, jotka ovat levittäneet laajalti hyvää hengellistä vaikutusta. Näitä kirjoja ovat *The Ministry of Healing* (*Kodin Suuri Lääkäri*), *Christ's Object Lessons* (*Kristuksen Vertaukset*), *Education, Thoughts from the Mount of Blessing* (*Ajatuksia siunauksen vuorelta*), *Gospel Workers*, *Colporteur Evangelist* (*Kolportöörievankelista*), *Counsels to Parents*, *Counsels to Teachers* ja *Counsels to Students*. Miljoonat ovat lukeeet kuudellakymmenellä kielellä julkaistun *Steps to Christ* (*Tie Kristuksen luo*).

V. 1909 sisar White oli mukana Washingtonissa, D.C. pidetyssä pääjohdon kokouksessa. Hän oli tällöin 81-vuotias ja tämä oli hänen viimeinen matkansa Amerikan mantereen halki. Seuraavat viisi vuotta hän kirjoitteli artikkeleita yhdyskuntamme aikakauslehtiin ja toimitti kirjojaan julkaisukuntoon. Vähää ennen kuolemaansa hän kirjoitti: »Jatkuipa elämäni tai ei, niin kirjoitukseni puhuvat jatkuvasti, ja niiden työ edistyy ajan loppuun saakka.»— *Writing and Sending Out of the Testimonies for the Church*, ss. 12, 13.

Vaikka sisar White suorittikin kirjallista työtä v:n 1915 alkuun asti, hän ei enää kolmena viimeisenä elinvuotenaan sentään kirjoittanut sellaisella tarmolla, mikä oli ollut ominaista hänen työssään koko hänen pitkän elämänsä ajan. Rohkein mielin ja täysin luottaen Lunastajaansa hän nukkui kuolonuneen kodissaan heinäkuun 16 p:nä 1915 ja laskettiin haudan lepoon puolisonsa ja kahden lapsensa viereen Oak Hill-hautausmaahan Battle Creekissä, Michiganissa.

Seitsemännän päivän adventistit ovat aina ymmärtäneet, että sisar Whiten toiminta »Herran sanansaattajana» on sen Ilmes-tyskirjan ennustuksen (Ilm. 12:17; 19:10) täyttymystä, jonka mukaan jäännösseurakunnalla, joka »pitää Jumalan käskyt» myös »,on Jeesuksen todistus — joka 'on profetian henki'». He näkevät hänen työssään sen profetian lahjan, josta Paavali puhuu Ef. 4:9—13:nnessa ja jonka hän sijoittaa seurakunnassa muiden lahjojen joukkoon, »tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi» ja »Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa.»

[12]

Sisar Whiten pitkän elämänsä aikana saamat ilmestykset olivat sopusoinnussa niiden Jumalan määräämien tarkoitusten kanssa, joista Hän oli ilmoittanut Israelille: »Jos keskuudessanne on profeetta, niin minä ilmestyn hänelle näyssä, puhun hänen kanssaan unessa.»4. Moos. 12:6. Luonteeltaan hänen työnsä muistutti suuresti muinaisen Israelin johtajan toimintaa, mistä Hoos. 12:13 sanoo: »Profeetan kautta vei Herra Israelin Egyptistä pois, ja profeetta sitä paimensi.»

Naapurit ja ystävät tunsivat sisar Whiten hartaaksi ja jumaliseksi kristityksi naiseksi. Hänen elämästään ja työstään *American Biographical Historyn* toimittaja sanoi v. 1878 seuraavaa:

[13] »Mrs. White on sielunelämältään harvinaisen tasapainoinen. Hänen huomattavimpia luonteenpiirteitään ovat hyväntahtoisuus, hengellisyys, tunnollisuus ja ihanteellisuus. Näillä henkilökohtaisilla ominaisuuksillaan hän saa lämpimiksi ystävikseen kaikki, joiden kanssa hän joutuu tekemisiin, ja innoittaa heidät kaikki luottamaan täydellisesti hänen vilpittömyyteensä. Siitä huolimatta, että hän on monet vuodet toiminut julkisessa työssä, hän on säilynyt yhtä vaatimattomana ja rehellisenä, kuin hän on ollut nuoruudestaan saakka.

Puhujana Mrs. White on menestyksellisimpiä niistä harvoista naisista, jotka tässä maassa ovat parin viime vuosikymmenen aikana tulleet huomattaviksi luennoitsijoina. Hänen äänielimensä ovat jatkuvasta käytöstä niin voimistuneet, että hänen äänenkäyttönsä on tullut harvinaisen kantautuvaksi ja voimakkaaksi. Hänen ääntämisensä on niin voimakasta ja selvää, että hänen puheensa kuuluu selvästi puolentoista kilometrin päähän hänen puhuessaan ulkosalla. Yksinkertaisuudestaan huolimatta hänen kielenkäyttönsä on aina vaikuttavaa ja kaunista. Innostuessaan hän on usein ihmeteltävän kaunopuheinen ja saa suurimmatkin kuulijakunnat ääneti tarkkaamaan hänen puhettaan tuntikausia ilman kärsimättömyyden tai väsymyksen merkkiäkään.

Hänen esityksensä ovat aina luonteeltaan käytännöllisiä ja käsittelevät pääasiassa kotoisia velvollisuuksia, lasten uskonnollista kasvatusta, raittiutta ja muuta sellaista. Herätyskokouksissa hän on aina kaikkein vaikuttavin puhuja. Hän on usein puhunut mieliai-neistaan suunnattoman suurille kuulijakunnille isoissa kaupungeissa ja aina saanut osakseen suurta suosiota. Niinpä Massachusettsissa eräässä tilaisuudessa 20.000 henkilöä kuunteli häntä toista tuntia erittäin tarkkaavasti.

Mrs. White on kirjoittanut lukuisia teoksia, joilla on ollut laaja levikki. Hänen kirjoituksensa ovat yhtä koruttomia ja käytännöllisiä kuin hänen puheensakin. Ne koskettelevat perhepiirin kotielämää sellaisella tavalla, että se kiinnittää puoleensa vilpittömän lukijan huomion ja pääsee opettamaan hänelle käytännöllisen elämän vakavia velvollisuuksia.» — *American Biographical History of Eminent and Self-Made Men of the State of Michigan (Third Congressional District), s. 108.*

Työtoverit, seurakunta ja perheen jäsenet pitivät ja kunnioittivat Mrs. Whitea uhrautuvana äitinä ja uutterana, anteliaana ja väsymättömänä uskonnollisena työntekijänä. Hän ei milloinkaan ollut seurakunnassaan missään virassa. Hän ei koskaan kehoittanut toisia tarkkaamaan häntä, eikä hän koskaan käyttänyt lahjaansa hankkiakseen sen avulla itselleen taloudellista menestystä tai ihmisten suosiota. Hän pyhitti elämänsä ja kaikkensa Jumalan asialle.

Sisar Whiten kuoltua erään tunnetun viikkolehden toimittaja [14] päätti selostuksensa hänen tuloksellisesta elämästään seuraavasti: »Hän uskoi ehdottoman rehellisesti ilmestyksiinsä. Hänen elämänsä oli niiden arvon mukaista. Hänessä ei ollut vähääkään hengellistä ylpeyttä, eikä hän tavoitellut mitään alhaista hyötyä. Hän eli ja toimi kunnioitettavan naisprofeetan tavalla.» — *The Independent, elokuun 23 päivänä 1915.*

Ellen G. Whiten julkaisutoimikunta.

[15]

Luku 2—Usko Jumalaan

Ollessani Michiganin Battle Creekissä toukokuun 5. pnä 1855 näin, että sekä Jumalan palvelijat (työntekijät) että seurakunta kärsi suurta uskon puutetta. He masentuivat liian helposti, olivat liian kärkkäät epäilemään Jumalaa, pitämään omaa osaansa vaikeana ja katsomaan, että Jumala oli hylännyt heidät. Näin, että tämä oli julmaa ja epäinhimillistä. Jumala rakasti heitä, niin että Hän antoi suuresti rakastetun Poikansa kuolemaan heidän tähtensä, ja koko taivas oli kiinnostunut heidän pelastuksestaan; kuitenkin kaiken sen jälkeen, mitä heidän hyväkseen oli tehty, heidän oli vaikeaa uskoa ja luottaa Isään, joka oli niin hellä ja hyvä. Hän on sanonut olevansa halukkaampi antamaan Pyhän Hengen niille, jotka sitä Häneltä anovat, kuin maalliset vanhemmat ovat halukkaita antamaan hyviä lahjoja lapsilleen. Minä näin, että Jumalan palvelijat ja seurakunta masentuivat liian helposti. Kun he pyysivät taivaalliselta Isältään jotakin, mitä pitivät tarpeellisena, eivätkä sitä heti saaneet, niin heidän uskonsa horjui, he menettivät rohkeutensa ja alkoivat napista. Näin, ettei tämä miellyttänyt Jumalaa.

Jokainen pyhä, joka lähestyy Jumalaa vakain mielin ja lähettää vilpittömät anomuksensa Hänelle uskossa, saa rukouksiinsa vastauksen. Uskosi ei saa päästää otettaan Jumalan lupauksista, vaikket heti näkisikään tai tuntisi saavasi vastausta rukouksiisi. Älä pelkää luottaa Jumalaan. Turvaa Hänen varmaan lupaukseensa: »Anokaa, niin te saatte.» Joh. 16:24. Jumala on liian viisas erehtyäkseen ja liian hyvä pidättääkseen mitään hyvää pyhiltään, jotka vaeltavat rehellisesti. Ihminen on erehtyväinen, ja vaikka hänen anomuksensa lähtevätkin rehellisestä sydäimestä, hän ei aina pyydä sitä, mikä on hänen parastaan tai mikä kirkastaa Jumalaa. Näin ollen viisas ja hyvä Isämme kyllä kuulee rukouksemme ja vastaa toisinaan heti, mutta Hän antaa meille sellaista, mikä on meidän parhaaksemme ja tuottaa Hänelle kunniaa. Jumala antaa meille siunauksia; jos voisimme nähdä Hänen suunnitelmansa, niin havaitsisimme selvästi, että Hän tietää, mikä on parasta meille, ja että olemme saaneet vastauksen ru-

[16]

koukseemme. Hän ei anna meille mitään vahingollista, vaan meidän tarvitsemamme siunauksen sen ase-mesta, mitä olimme pyytäneet ja mikä ei olisi ollut meille hyväksi vaan vahingoksi.

Minä näin, että milloin emme tunne saavamme rukouksiimme heti vastausta, meidän tulisi pysyä uskossamme lujina eikä antaa sijaa epäuskolle, sillä se erottaa meidät Jumalasta. Jos uskomme horjuu, niin emme saa Häneltä mitään. Luottamuksemme Jumalaan tulisi olla voimakas; ja milloin tarvitsemme sitä eniten, silloin siunaus sadekuuron tavoin lankeaa yllemme.

Kun Jumalan palvelijat rukoilevat Hänen Henkeään ja siunaustaan, he saavat sen toisinaan heti. Mutta sitä ei aina anneta heti. Älä tällöin menetä rohkeuttasi. Usko lujasti siihen lupaukseen, että saat sen. Luota täysin Jumalaan; usein saat sen siunauksen tarvitessasi sitä kipeimmin ja saat Jumalalta odottamatta apua esittäessäsi totuutta epäuskoisille, ja sinä saatat puhua sanaa selvästi ja voimakkaasti.

Minulle esitettiin, että asia oli samoin kuin lasten pyytäessä jotakin vanhemmiltaan, jotka rakastavat heitä. He pyytävät sellaista, minkä vanhemmat tietävät vahingoittavan heitä; vanhemmat antavat heille sellaista, mikä on heille hyvää ja terveellistä sen sijaan, mitä he halusivat. Minä näin, että Jumala kuulee jokaisen rukouksen, mikä uskossa lähtee vilpittömästä sydäimestä, ja vastaa siihen, ja pyynnön esittäjä saa siunauksen silloin, kun hän tarvitsee sitä eniten, vieläpä se usein ylittää hänen odotuksensakin. Ei yksikään tosi uskova rukous mene hukkaan, jos se esitetään uskossa ja lähtee rehellisestä sydäimestä.

[17]

Luku 3—Valmistautukaa kohtaamaan Herraa

Minä näin, ettei meidän pitäisi unohtaa Herran tuloa. Enkeli sanoi: »Valmistautukaa, valmistautukaa sitä varten, mikä kohtaa maata. Olkoot tekonne uskonne mukaisia.» Minä näin, että ajatusten on viivyttävä Jumalassa ja että vaikutuksemme tulisi todistaa Jumalasta ja Hänen totuudestaan. Me emme voi kunnioittaa Herraa ollessamme huolimattomia ja välinpitämättömiä. Emme voi kirkastaa Häntä masentuessamme. Meidän on oikein vakavissamme varmistauduttava oman sielumme pelastuksesta ja pelastettava toisia. Tätä olisi pidettävä kaikkein tärkeimpänä ja kaikkea muuta toisarvoisena.

Minä näin taivaan ihanuuden, kuulin enkelten laulavan ihastuttavia laulujaan ja antavan ylistyksen, kiitoksen ja kunnian Jeesukselle. Silloin saatoin käsittää jotakin Jumalan Pojan ihmeellisestä rakkaudesta. Hän luopui kaikesta kirkkaudesta ja kaikesta kunniaista, mikä Hänellä oli ollut taivaassa, ja oli niin kiinnostunut pelastuksestamme, että kesti kärsivällisesti ja sävyisästi kaiken ihmisten osoittaman häväistyksen ja ylenkatseen. Häntä haavoitettiin, lyötiin ja runneltiin; Hänet naulittiin Golgatan ristille, ja Hän kärsi mitä tuskallisimman kuoleman pelastaakseen meidät kuolemasta, jotta tulisimme pestyiksi Hänen veressään ja meidät ylennettäisiin Hänen luokseen niihin asuinsijoihin, joita Hän on meille valmistamassa, nauttimaan taivaan valosta ja kirkkaudesta, kuulemaan enkelten laulua ja yhtymään siihen.

[18] Minä näin, että koko taivas oli kiinnostunut pelastuksestamme; emmekö me sitten välittäisi siitä? Onko meidän lupa olla huolettomia, ikään kuin sillä olisi vain vähän väliä, pelastummeko vai emme? Väheksymmekö puolestamme annettua uhria? Jotkut ovat tehneet niin. He ovat leikitelleet tarjotun armon kanssa, ja Jumalan paheksuva katse kohdistuu heihin. Jumalan Henkeä ei voida loputtomiin murehduuttaa. Hän vetäytyy pois, jos Häntä murehduutetaan liian kauan. Jos ihmiset elämällään osoittavat väheksyvänsä Jeesuksen tarjoamaa armoa välittämättä siitä, että Jumala on tehnyt kaikkensa heidän pelastamiseksi, kuolema on heidän osansa, ja he

saavat sen kalliisti maksaa. Se on oleva hirvittävä kuolema, sillä he saavat tuntea samaa tuskaa, mitä Kristus tunsi ristillä lunastaessaan heille heidän hylkimänsä pelastuksen. Silloin he käsittävät, mitä ovat menettäneet — ikuisen elämän ja katoamattoman perinnön. Sielujen pelastamiseksi annettu suuri uhri osoittaa meille heidän arvonsa. Kun arvokas sielu kerran joutuu kadotukseen, tämä on lopullinen.

Vaaka enkelin kädessä

Olen nähnyt enkelin seisovan vaaka käsissään punnitsemassa Jumalan kansan, varsinkin nuorten, ajatuksia ja harrastuksia. Toisessa vaakakupissa olivat taivasta kohti suuntautuvat ajatukset ja harrastukset, toisessa maata kohti suuntautuvat ajatukset ja harrastukset. Jälkimmäiseen vaakakuppiin heitettiin kaikki romaanien lukeminen, vaatteiden ja ulkomuodon ajatteleminen, turhamaisuus, ylpeys jne. Miten vakava näky se olikaan! Jumalan enkelit vaa'at käsissään punnitsemassa Hänen lapsikseen tunnustautuvien ajatuksia — niiden, jotka sanoivat olevansa kuolleet maailmalle ja elävänsä Jumalalle. Maallisista, turhamaisista ja ylpeistä ajatuksista täyttynyt vaakakuppi painui nopeasti alas, vaikka paino toisensa jälkeen vieräi vaakakupista. Se vaakakuppi, missä oli taivaaseen suuntautuvia ajatuksia ja harrastusta, kohosi nopeasti sitä mukaa, kuin toinen painui alas, ja oi, miten kevyt se oli! Voin kertoa tästä, niinkuin sen näin, mutta en voi mitenkään kuvailla sitä vakavaa ja elävää vaikutelmaa, minkä sain mieleeni katsellessani, kuinka enkeli punnitsi Jumalan kansan ajatuksia ja harrastusta. Enkeli sanoi: »Voivatko sellaiset [19] päästä taivaaseen? Ei, ei, eivät milloinkaan. Sano heille, että heidän nykyinen toivonsa on turha ja että he joutuvat tuhon omiksi, elleivät he nopeasti tee parannusta ja pelastu.»

Jumalisuuden kuori ei pelasta ketään. Kaikilla täytyy olla syvä ja elävä kokemus. Se yksin pelastaa heidät ahdingon aikana. Silloin koetellaan, millaista heidän työnsä on, ja jos se on kullasta, hopeasta ja jalokivistä, niin silloin heidät kätetään Herran majan suojaan (ks. Ps. 27:5). Mutta jos he ovat rakentaneet puusta, heinistä ja oljista, ei mikään voi kätkeä heitä Jehovan vihan kiivaudelta.

Nuorilta, samoin kuin vanhoilta kysytään kerran heidän toivonsa perustusta. Mutta mieli, jonka Jumala on muodostanut yleviä asioita varten ja palvelemaan Häntä täydellisesti, on viihtynyt turhuuksissa

eikä ikuisissa asioissa. Tuo mieli, jonka sallitaan harhailla siellä ja täällä, kykenee aivan yhtä hyvin käsittämään totuutta, Jumalan sanan perusteluja sapatin pitämiselle ja kristityn toivon tosi perustusta kuin tutkimaan ulko-näköä, tapoja, pukeutumista jne. Ja ne, jotka sallivat mielensä kiintyä turhanpäiväisiin juttuihin ja joutaviin puheisiin, saavat kyllä mielikuvitukselleen ravintoa, mutta heidän kohdallaan Jumalan sanan kirkkaus himmenee. Mieli kääntyy suoraan pois Jumalasta, ja mielenkiinto Hänen kallista sanaansa kohtaan häviää.

Ohjekirjamme

Meille on annettu kirja ohjaamaan kulkuamme tämän synkän maailman vaarojen läpi taivaaseen. Se esittää meille, miten voimme välttyä Jumalan vihalta, ja kertoo myös Kristuksen kärsimyksistä puolestamme ja Hänen antamastaan suuresta uhrista, jotta me pelastuisimme ja pääsisimme nauttimaan Jumalan läsnäolosta iäti. Jos jotkut lopulta eivät pääse perille, vaikka valistuneessa maassa asuen ovat kuulleet totuudesta, niin se on heidän omaa syytään, eivätkä he voi puolustautua. Jumalan sana kertoo meille, miten voimme tulla täydellisiksi kristityiksi ja välttyä seitsemältä viimeiseltä vit-saukselta. Mutta he eivät lainkaan välittäneet päästä tästä selville.

[20] Toiset asiat kiinnittivät heidän mieltään, he palvoivat epäjumalia ja laiminlöivät ja väheksyivät Jumalan Pyhää Sanaa. Monet kristityiksi tunnustautuvat ovat leikitelleet Jumalan kanssa, ja kun Hänen Pyhä Sanansa tuomitsee heidät viimeisenä päivänä, heidät havaitaan köykäisiksi. Heidän elämäänsä koettelee se sana, jonka he ovat kieltäneet tyhjänpäiväisten romaanien tähden. Tämä on mittapuuna. Heidän kaikkia vaikuttimiaan, sanojaan, tekojaan ja ajan käyttöönsä verrataan Jumalan kirjoitettuun sanaan, ja jos he eivät silloin kestä koetta, niin heidän asiansa ratkeaa ikiajoiksi.

Ainoa esikuvamme

Minä näin, että monet mittailevat toisiaan omassa piirissään ja vertaavat elämäänsä toisten elämään. Näin ei tulisi tehdä. Meille ei ole annettu esimerkiksi ketään muuta kuin Kristus. Hän on ainoa tosi Esikuvamme, ja meidän kaikkien tulisi parhaamme mukaan pyrkiä olemaan Hänen kaltaisiaan. Me olemme joko Kristuksen työtoveri-

ta tai vihollisen työtovereita. Me joko kokoamme Kristuksen kanssa tai hajoitamme. Me olemme joko ratkaisevasti ja kokosydämisesti kristittyjä tai emme ole ensinkään kristittyjä. Kristus sanoo: »Oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos.» Ilm. 3:15, 16.

Näin, että jotkut tuskin tietävät vielä, mitä on itsensä kieltäminen tai uhraus, tai mitä merkitsee kärsiminen totuuden tähden. Mutta kukaan ei pääse taivaaseen uhrausta tekemättä. Itsekieltäytyksen henkeä ja uhrimieltä olisi vaalittava. Jotkut eivät ole uhranneet itseään, omaa ruumistaan, Jumalan alttarilla. He eivät hillitse äkkipikaisuuttaan ja oikullisuuttaan, vaan tyydyttävät halujaan ja noudattavat omia mielitekojaan Jumalan asiasta välittämättä. Iankaikkisen elämän saavuttavat ne, jotka ovat valmiit tekemään sen hyväksi minkä uhrauksen tahansa; ja sen puolesta kannattaa kärsiä, ristiinnaulita oma minä ja uhrata jokainen epäjumala. Ylenpalttinen ja iankaikkinen kirkkaus peittää kaiken muun ja himmentää jokaisen maallisen nautinnon.

[21]

Luku 4—Vanhempien vastuu

Minä näin, että vanhempien vastuu on suuri. He eivät saa antaa lastensa johtaa heitä, vaan heidän on johdettava lapsiaan. Huomioni kiinnitettiin Aabrahamiin. Hän oli uskollinen perheensä keskuudessa ja käski sitä seuraamaan häntä, ja Jumala muisti sitä.

Sitten huomioni kiinnitettiin Eeliin. Hän ei pitänyt lapsiaan kurissa; heistä tuli jumalattomia ja turmeltuneita, ja heidän jumalattomuutensa johti Israelin lankeamaan. Kun Jumala oli ilmoittanut Samuelille heidän syntinsä ja sen ankan kirouksen, mikä oli seurauksena siitä, ettei Eeli pitänyt heitä kurissa, Hän sanoi, ettei heidän rikostaan koskaan soviteta, ei teurasuhrilla eikä ruokauhrilla. Kun Samuel kertoi Eelille, mitä Herra oli näyttänyt hänelle, niin Eeli alistui ja sanoi: »Hän on Herra; Hän tehköön, minkä hyväksi näkee.» 1 Sam. 3:18. Pian toteutui Jumalan kirous. Nuo jumalattomat papit saivat surmansa samoin kuin 30.000 israelilaista, ja vihollinen otti haltuunsa Jumalan arkin. Ja kun Eeli kuuli, että Jumalan arkki oli ryöstetty, hän kaatui taaksepäin ja kuoli. Kaikki tämä paha johtui siitä, että Eeli laiminlöi poikiensa kurissa pitämisen. Minä näin, että jos Jumala muinoin oli niin tarkka, että kiinnitti huomiota tuollaisiin seikkoihin, niin ei Hän ole vähemmän tarkka tänä lopun aikana.

[22]

Vanhempien täytyy hallita lapsiaan, ojentaa heidän halujaan ja alistaa heidät tahtoonsa, tai muutoin Jumala varmasti tuhoaa lapset vihansa hehkun päivänä, eikä vanhempia, jotka eivät ole valvoneet lapsiaan, pidetä syyttöminä. Varsinkin pitäisi Jumalan palvelijoiden hallita omaa perhettään ja pitää se alamaiseanaan. Minä näin, etteivät he pysty ratkaisemaan tai päättämään seurakunnan asioissa, elleivät he osaa hyvin hallita omaa perhettään. Järjestyksen on ensiksi vallittava heidän kodissaan, ja vasta sitten heidän mielipiteillään ja vaikutuksellaan on tehoa seurakunnassa.

Minä näin, ettei viime aikoina ole saatu näkyjä useammin siitä syystä, ettei seurakunta ole pitänyt niitä arvossa. Seurakunta on miltei kadottanut hengellisyytensä ja uskonsa, ja se ei paljoakaan vä-

litä nuhteista ja varoituksista. Monet, jotka ovat sanoneet uskovansa niihin, eivät ole seuranneet niitä.

Jotkut menettelevät arvostelukyvottomästi; kun he ovat todistaneet uskostaan epäuskoisille, ja nämä ovat kysyneet -heiltä todisteita, niin he ovat lukeneet näyn sen sijaan, että olisivat hakeneet todisteita Raamatusta. Näin, ettei tällainen menettely ollut sopivaa, vaan se herätti epäuskoisissa ennakkoluuloja totuutta kohtaan. Näyillä ei voi olla mitään merkitystä niille, jotka eivät ole niitä koskaan nähneet, eivätkä tiedä mitään niiden hengestä. Sellaisissa tapauksissa ei pitäisi viitata näkyihin.

Luku 5—Veljesi vartija

Marraskuun 20 päivänä 1855, ollessani rukouksessa, Herran Henki laskeutui äkkiä ja voimakkaasti ylleni, ja minä jouduin näkytilaan.

Näin, että Herran Henki on vähenemässä seurakunnasta. Herran palvelijat ovat luottaneet liian paljon todistelujen voimaan eivätkä ole turvautuneet Jumalaan siinä määrin kuin heidän olisi pitänyt. Näin, ettei pelkkä totuuden todistelu saa sieluja liittymään jäännöksen joukkoon, sillä totuus ei ole kansan suosima. Jumalan palvelijoilla täytyy olla totuus sydämessään. Enkeli lausui: »Heidän on saatava se tuoreeltaan kirkkaudesta, vaalittava sitä sisimmässään ja esitettävä sitä kuulijoille koko sydämensä lämmöllä ja hartaudella.» Muutamit, jotka ovat omantunnontarkkoja, ovat valmiit tekemään ratkaisun tosiasioiden perusteella, mutta pelkällä totuuden teorialla on mahdotonta vaikuttaa moniin. Totuuteen on liityttävä voimaa ja elävää todistusta, ennen kuin se vaikuttaa heihin.

Minä näin, että vihollinen toimii innokkaasti tuhotakseen sieluja. Riveihimme on ilmaantunut itsekorotuksen mieltä; nöyryyttä on oltava enemmän. Mielen riippumattomuudelle annetaan liian paljon sijaa sanansaattajien keskuudessa. Tästä on luovuttava, ja Jumalan palvelijoiden on vetäydyttävä yhteen. Liian paljon on kysely: »Olenko minä veljeni vartija?» 1 Moos. 4:9. Enkeli sanoi: »Kyllä, sinä olet veljesi vartija. Sinun pitäisi tarkaten huolehtia veljestäsi, ajatella hänen parastaan ja suhtautua häneen ystävällisesti ja rakastavasti. Liitytkää yhteen, liitytkää yhteen!» Jumala halusi ihmisen olevan avosydäminen ja rehellinen, teeskentelemätön, sävyisä, nöyrä ja vaati maton. Tämä on taivaan periaate; Jumala määräsi niin. Mutta heikko ihmispoloinen on valinnut itselleen jotakin muuta — oman tiensä kulkemisen ja oman mielensä tarkan noudattamisen.

Kysyin enkeliltä, miksi yksinkertaisuus oli hävinnyt seurakunnasta ja ylpeys ja itsekorotus tulleet tilalle. Näin syyksi siihen sen, että olemme miltei joutuneet vihollisen käsiin. Enkeli sanoi: »Katsokaa, niin huomaatte tämän tunteen olevan vallalla: Olenko minä

veljeni vartija?» Sitten enkeli jatkoi: »Sinä olet veljesi vartija. Tun-
nustuksesi ja uskosi vaativat sinua kieltämään itsesi ja uhraamaan
Jumalalle tai muutoin et kelpaa iankaikkiseen elämään, sillä se han-
kittiin sinulle kalliisti, Jumalan rakkaan Pojan tuskalla, kärsimyksillä
ja verellä.»

Maallisen omaisuuden kahleissa

Näin, että monet eri paikoissa, idässä ja lännessä liittävät maati-
lan maatalaan, maata maahan ja talon taloon, ja he ottavat Jumalan
asian puolustukseksi ja sanovat menettelevänsä näin voidakseen
auttaa Jumalan asiaa. He kahlehtivat itsensä niin, ettei heistä ole
asialle paljonkaan hyötyä. Jotkut ostavat maapalan ja uurastavat kai-
kin voimin maksaakseen sen. Heidän aikansa on niin varattu, että
heiltä riittää sitä vain vähän rukoukseen ja Jumalan palvelemiseen
ja sen saamiseen Häneltä, voittaaksensa vaikeutensa. He ovat velas-
sa, ja kun Jumalan asia tarvitsee heidän apuaan, he eivät voi tukea
sitä; sillä heidän täytyy ensiksi päästä velastaan. Mutta selviydyt-
tyään velastaan he eivät voi auttaa Jumalan asiaa senkään vertaa
kuin ennen, sillä jälleen he kiiruhtavat lisäämään omaisuuttaan. He
kuvittelevat, että tämä menettely on oikea ja että he silloin käyttävät
saamansa voiton Jumalan asian edistämiseksi, mutta tosiasialla he
kokoavat aarteita maan päälle. He rakastavat totuutta sanoin mut-
ta eivät teoin. He rakastavat Jumalan asiaa juuri sen verran kuin
heidän tekonsa osoittavat. He rakastavat maailmaa enemmän ja Ju-
malan asiaa vähemmän; kiintymys maahan vahvistuu ja kiintymys
taivaaseen heikkenee. Heidän sydämensä on siellä, missä heidän aar-
teensakin. Esimerkillään he julistavat ympärillään oleville, että he
aikovat pysyä täällä ja että tämä maailma on heidän kotinsa. Enkeli
sanoi: »Sinä olet veljesi vartija.»

[25]

Monet ovat mielihalujaan noudattaen käyttäneet rahaansa tar-
peettomiin menoihin vain tyydyttääkseen tunteitaan, makuaistiaan
tai silmäinsä pyyntöä, vaikka Jumalan asia tarvitsisi juuri siten käy-
tettyjä varoja ja vaikka jotkut Jumalan palvelijat ovat huonosti vaate-
tettuja ja harmaantuvat työssänsä varojen puutteesta. Enkeli sanoi:
»Heidän toiminta-aikansa päättyy pian. Heidän tekonsa osoittavat,
että oma minä on heidän epä-jumalansa, ja sille he uhraavat.» Oma
minä on ensin tyydytettävä, ja heillä on tämä tunne: »Olenko minä

veljeni vartija?» Monet ovat saaneet varoituksen toisensa jälkeen, mutta eivät ole seuranneet niitä. Oma minä on pääasia, ja kaiken täytyy taipua sen edessä.

Minä näin, että seurakunta on melkein menettänyt kieltäytyksen ja uhrauksen hengen; sen jäsenet asettavat oman minän ja oman etunsa etusijalle, ja sitten he tekevät Jumalan asian hyväksi sen, minkä vaivatta voivat tehdä. Sellaisen uhrin minä näin vialliseksi ja Jumalalle kelpaamattomaksi. Kaikkien pitäisi kaikin voimin harrastaa Jumalan asian edistämistä. Näin, että ne, joilla ei ole mitään omaisuutta, mutta on ruumiinvoimia, joutuvat tekemään tiliä Jumalalle voimastaan. Heidän tulisi olla ahkeria harrastuksessaan ja hengessä palavia, eikä heidän pitäisi jättää niitä, joilla on omaisuutta, yksin uhraamaan. Minä näin, että hekin voivat uhrata ja että uhraaminen on heidän velvollisuutensa yhtä hyvin kuin niidenkin, joilla on omaisuutta. Mutta usein ne, joilla ei ole mitään omaisuutta, eivät huomaa, että he voivat kieltäytyä monin tavoin, kuluttaa vähemmän ruumiinsa hyväksi ja halujensa ja mielitekojensa tyydyttämiseksi ja saada säästetyksi paljon Jumalan asian hyväksi ja kootuksi siten aarteita taivaaseen. Näin, että totuudessa on rakastettavuutta ja kauneutta, mutta poistettakoon siitä Jumalan voima, niin se on voimaton.

Luku 6—Kaksi tietä

[26]

Battle Creekin kokouksessa, toukokuun 27 päivänä 1856, minulle esitettiin näyssä joitakin koko seurakuntaa koskevia asioita. Jumalan kirkkaus ja valtasuuruus kulkivat editseni. En-keli sanoi: »Hän on peljättävä valtasuuruudessaan, mutta te ette sitä tajua; hirmuinen vihassaan, ja kuitenkin te rikotte Häntä vastaan joka päivä. 'Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta ... sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät. ',» Luuk. 13:24; Matt. 7:13, 14. Nämä tiet eroavat selvästi toisistaan ja ovat suunnaltaan vastakkaiset. Toinen johtaa iankaikkiseen elämään, toinen iankaikkiseen kuolemaan. Näin näiden kahden tien välisen eron sekä niillä kulkevien joukkojen välisen eron. Tiet ovat vastakkaisia, toinen on leveä ja tasainen, toinen kapea ja epätasainen. Niillä kulkevat ryhmät ovat samoin vastakkaisia luonteeltaan, elämältään, vaatetukseltaan ja puheiltaan.

Kaidan tien vaeltajat puhelevat siitä ilosta ja onnesta, minkä he saavat matkansa päässä. Heidän kasvonsa ovat usein murheelliset, mutta usein taas ne säteilevät pyhää iloa. He eivät pukeudu niinkuin ne, jotka kulkevat laveaa tietä, eivät puhu niinkuin he, eivätkä toimi heidän tavallaan. Heille on annettu esikuva. Kipurien mies ja sairauden tuttava avasi heille tuon tien ja kulki itse sen. Hänen seuraajansa näkevät Hänen askeltensa jäljet ja rohkaistuvat ja ilostuvat. Hän pääsi turvallisesti tien päähän, ja samoin hekin pääsevät, jos seuraavat Hänen jälkiään.

Lavealla tiellä kaikki ovat kiinnostuneita itsestään, vaatetukseltaan ja matkan nautinnoista. He antautuvat täysin hilpeyden ja ilonpidon valtaan, eivätkä ajattele matkansa päätä ja siellä odottavaa varmaa tuhoa. Joka päivä he yhä lähestyvät tuhoaan, mutta kuitenkin mielettömästi ryntäävät eteenpäin en-tistä nopeammin. Oi, miten hirveältä tämä näyttikään minusta!

[27]

Näin tällä lavealla tiellä kulkemassa monia sellaisia, joihin oli kirjoitettu sanat: »Kuollut maailmalle. Kaiken loppu on käsissä. Olkaa tekin valmiit.» He näyttivät aivan samanlaisilta kuin kaikki heidän ympärillään olevat tyhjänpäiväiset ihmiset, paitsi että huomasin heidän kasvoillaan surumielisyyden häiveen. Heidän keskustelunsa oli aivan samanlaista kuin heitä ympäröivien hilpeiden ja ajattelemattomien kulkijoiden, mutta välistä he sangen tyytyväisinä osoittivat vaatteissaan olevia kirjaimia ja kehoittivat toisia hankkimaan samanlaiset vaatteisiinsa. He olivat lavealla tiellä, mutta he väittivät kuuluvansa niiden joukkoon, jotka kulkivat kaitaa tietä. Heidän seuralaisensa sanoivat: »Välillämme ei ole mitään eroa, olemme samanlaisia; pukeudumme, puhumme ja toimimme samalla tavalla.»

Väheksytty siunaus

Sitten huomioni kiinnitettiin vuosiin 1843 ja 1844. Silloin valitsi pyhityksen henki, mitä nyt ei ole. Mitä on tapahtunut Jumalan omaisuuskansalle? Näin maailman kaltaisuutta ja haluttomuutta kärsimään totuuden tähden. Näin, miten vähän alistuttiin Jumalan tahtoon. Minulle näytettiin Israelin lapset heidän lähdettyään Egyptistä. Armossaan Jumala kutsui heidät eroon egyptiläisistä, jotta he minkään estämättä tai pidättämättä voisivat palvella Häntä. Hän kuljetti heitä suorittaen ihmeitä heidän hyväkseen, ja Hän koetteli heitä johtamalla heidät vaikeisiin paikkoihin. Mutta vaikka Jumala näin ihmeellisesti kohteli heitä ja vapautti heidät monesti, he napisivat, kun Hän koetteli heitä. Heidän sanansa oli: »Jospa olisimme saaneet surmamme Herran kädestä Egyptin maassa.» 2 Moos. 16:3. He himoitsivat Egyptin ruoholaukkaa ja sipulia.

[28] Näin, että monet niistä, jotka tunnustavat uskovansa tämän lopun ajan totuuteen, pitävät outona sitä, että Israelin lapset napisivat matkalla, ja että he Jumalan ihmeellisen johdatuksen jälkeen saattoivat olla niin kiittämättömiä, että unohtivat, mitä Hän oli tehnyt heidän hyväkseen. Enkeli sanoi: »Olette menetelleet pahemmin kuin he.» Näin, että Jumala on antanut palvelijoilleen niin selvän ja ilmeisen totuuden, ettei sitä voida vastustaa. Minne tahansa he menevätkin, heidän voittonsa on varma. Heidän vihollisensa eivät voi kiertää vakuuttavaa totuutta. Jumalan palvelijat ovat saaneet niin kirkasta valoa, että he missä tahansa voivat nousta puolustamaan sitä ja

viedä selvän ja yhtenäisen totuuden voittoon. Tätä suurta siunausta ei ole kylliksi arvostettu eikä edes tajuttu. Jos tulee koettelemus, niin jotkut alkavat katsella taaksensa ja ovat mielestään hyvinkin ahtaalla. Jotkut Jumalan palvelijoiksi tunnustautuvat eivät tiedä, mitä puhdistavat koetukset ovat. Välistä he luovat itselleen koetuksia, kuvittelevat koettelemuksia, ja masentuvat niin helposti, loukkaantuvat niin helposti ja heidän omanarvontuntonsa haavoittuu niin vähästä, että he vahingoittavat itseänsä, vahingoittavat toisia ja vahingoittavat Jumalan asiaa. Saatana suurentelee heidän koetuksiaan ja panee heidät ajattelemaan sellaista, mikä tuhoaa heidän vaikutuksensa ja käyttökelpoisuutensa, jos he antavat perään sellaiselle ajattelulle.

Jotkut ovat tunteneet itsensä kiusatuiksi eroamaan työstä ja alkamaan työskennellä käsillään. Minä näin, että jos Jumala irrottaisi kätensä heistä, ja he jäisivät alttiiksi sairaudelle ja kuolemalle, silloin he tietäisivät mitä vaikeus on. On peljättävää napista Jumalaa vastaan. He eivät muista, että heidän kulkemansa tie on rosoinen itsekieltäytyksen ja oman minän ris-tiinnaulitsemisen tie ja ettei heidän pidä odottaa kaiken sujuvan niin tasaisesti, kuin jos he kulkisivat laveaa tietä.

Minä näin, että jotkut Jumalan palvelijat, saarnaajatkin, masentuvat niin helposti ja loukkaantuvat niin vähästä, että he kuvittelevat olevansa halveksittuja ja kärsivänsä vahinkoa, vaikkei sellaiseen ole mitään aihetta. He pitävät osaansa kovana. Sellaiset eivät käsitä, miltä heistä tuntuisi, jos Jumala vetäisi pois heitä kannattavan kätensä ja he joutuisivat todelliseen sielunhätään. Silloin he tuntisivat osansa kymmenen kertaa kovemmaksi verrattuna siihen aikaan, jolloin he olivat Jumalan työssä ja joutuivat koetuksiin ja kieltäytyksiin, missä kaikissa heidän osanaan oli Herran hyväksyminen. Jotkut Jumalan työssä olevat eivät tiedä, milloin heillä on helppoa. Heillä on ollut niin harvoja kieltäytyksiä, ja he tietävät niin vähän puutteesta tai kuluttavasta työstä tai sielujen taakasta, että kun heillä on helppoa ja he saavat olla Jumalan suosiossa ja miltei täysin vapaina mielen tuskasta, he eivät havaitse sitä, vaan pitävät koetuksiaan suurina. Minä näin, että elleivät sellaiset osoita uhrautuvaisuutta ja ole valmiit työskentelemään ilomielin ja itseään säästämättä, niin Jumala vapauttaa heidät työstä. Hän ei tunnusta heitä uhrautuviksi palvelijoikseen, vaan herättää työhönsä sellaisia, jotka eivät työskentele veltosti, vaan uutterasti ja jotka tietävät, milloin heillä on

[29]

helppoa. Jumalan palvelijoiden täytyy tuntea taakkaa sieluista ja itkeä eteisen ja alttarin välillä huutaen: »Säästä, Herra, kansaasi.»; Joel 2 :17.

Jotkut Jumalan palvelijat ovat uhranneet elämänsä kaikkineen Jumalan asian hyväksi, kunnes heidän terveytensä on murtunut ja henkinen uurastus, alinomainen huoli, raadanta ja kieltäytykset ovat miltei kuluttaneet heidät loppuun. Toiset eivät ole kantaneet eivätkä halua kantaa taakkaa. Kuitenkin juuri nämä pitävät osaansa kovana, koska he eivät ole koskaan kokeneet vaikeuksia. Heitä ei ole koskaan kastettu osallistumaan kärsimyksiin, eikä heitä kasteta niihin, niin kauan kuin he osoittavat niin paljon heikkoutta ja niin vähän lujuttua ja rakastavat mukavuuttaan niin suuresti. Sen mukaan, mitä Jumala on minulle näyttänyt, tarvitaan saarnaajien keskuudessa kuritusta, jotta veltot, vitkastelevat ja itseään hemmottelevat tulisivat ruoskituiksi pois, ja jäljelle jäisi puhdas, uskollinen ja uhrautuva joukko, mikä ei etsi omaa mukavuuttaan, vaan palvelee uskollisesti julistaen sanaa ja oppia, valmiina kärsimään ja kestäämään kaiken Kristuksen tähden ja pelastamaan niitä, joiden puolesta Hän kuoli. Tuntekoot nämä palvelijat sieluntuskaa, elleivät he evankeliumia julista, ja se riittää; mutta kaikki eivät tunne sitä.

Luku 7—Saarnaajien vaimot

[30]

Näin saarnaajain vaimot. Joistakuista heistä ei ole mitään apua miehilleen, vaikka he tunnustavat kolmannen enkelin sanomaa. He ajattelevat enemmän omia toiveitaan ja mukavuuttaan kuin Jumalan tahtoa tai sitä, miten he uskollisilla rukouksillaan ja varovaisella vaelluksellaan voisivat pitää ylhäällä miestensä käsiä. Näin, että jotkut heistä menettelevät niin itsepäisesti ja itsekkäästi, että Saatana tekee heidät välikappaleikseen ja toimii heidän välityksellään turmellakseen heidän puolisojensa vaikutuksen ja kelpoisuuden. Mielin määrin he napisevat ja nurisevat, jos he joutuvat joihinkin vaikeuksiin. He unohtavat muinaisten kristittyjen kärsimykset totuuden tähden ja ovat sitä mieltä, että heidän täytyy saada omat toiveensa toteutetuiksi ja seurata omaa tahtoaan. He unohtavat Jeesuksen, Mestarinsa, kärsimykset. He unohtavat kipujen miehen, joka oli sairauden tuttava, — jolla ei ollut paikkaa, mihin päänsä kallistaa. He eivät halua muistaa tuota pyhää otsaa, jota orjan-tappurakruunu haavoitti. He unohtavat Hänet, joka näännyi taakkansa alle kantaessaan omaa ristiään Golgatalle. Hänen päällään ei ollut vain tuon puisen ristin taakka, vaan maailman syntien raskas taakka. He unohtavat julmat naulat, jotka oli lyöty Hänen hellien käsiensä ja jalkojensa läpi, ja Hänen kuolevan, tuskaisen huutonsa: »Jumalani, Jumalani miksi hylkäsit minut?» Matt. 27:46; Mark. 15:34. Vaikka Kristus kärsi kaikki nämä kärsimykset heidän tähtensä, he ovat kokonaan haluttomia kärsimään Kristuksen tähden.

Näin, että nämä henkilöt pettävät itseään. Heillä ei ole osaa eikä arpaa asiassa. He pitävät kiinni totuudesta, mutta totuudella ei ole otetta heihin. Kun totuus, vakava, tärkeä to-tuus, saa otteen heihin, oma minä kuolee, eivätkä he enää sano: »Tahdon mennä sinne, en tahdo olla täällä», vaan heidän vakavana kysymyksenään on: »Missä Jumala haluaa minun olevan? Missä voin parhaiten kirkastaa Häntä, ja missä yhteistyömme saa aikaan eniten hyvää?» Heidän oman tahdonsa tulee hukkaa Jumalan tahtoon. Itsepäisyys ja pyhityksen puute, joita esiintyy joissakuissa saarnaajain vaimoissa, ovat kompastuk-

[31]

sena syntisten tiellä, ja heidän vaatteistaan löydetään sielujen veri. Jotkut saarnaajat ovat voimakkaasti todistaneet seurakunnan velvollisuudesta ja virheistä, mutta sillä ei ole ollut tarkoitettua vaikutusta, koska heidän omat elämäntoverinsa tarvitsivat kaiken heidän esittämänsä suoran todistuksen, ja nuhde kohdistui hyvin voimakkaasti heihin itseensä. He antavat elämäntovereidensa vaikuttaa itseensä ja vetää heitä alaspäin vahingoittaen heidän mieltään, ja heidän kelpoisuutensa ja vaikutuksensa on mennyttä, he tulevat epätoivoisiksi ja masentuneiksi eivätkä käsitä saamansa vahingon todellista syytä. Se on hyvin lähellä, heidän kodissaan.

Vaimot työtovereina

Nämä sisaret ovat läheisessä yhteydessä Jumalan työhön, jos Hän on kutsunut heidän miehensä saarnaamaan nykyistä totuutta. Jos Jumala on todella kutsunut nämä palvelijansa, he tuntevat totuuden tärkeyden. He seisovat elävien ja kuolleiden välissä, ja heidän on vartioitava sieluja vartijoina, joiden on tehtävä tili. Vakava on heidän kutsumuksensa, ja heidän elämäntoverinsa voivat olla heille suureksi siunaukseksi tai suureksi kiroukseksi. He voivat ilahduttaa heitä, kun he ovat epä-toivoisia, lohduttaa heitä, kun he ovat masentuneita, ja rohkaista heitä katsomaan ylöspäin ja täydellisesti luottamaan Jumalaan uskonsa horjuessa. Tai he voivat menetellä aivan päinvastoin, nähdä asioiden synkät puolet, pitää olojansa vaikeina, olla uskomatta Jumalaan, puhua koettelemuksistaan ja epäus-
[32] kostaan puolisolleen, antautua valittavan, napisevan hengen valtaan ja olla heille taakkana, vieläpä kirouksena.

Minä näin, että saarnaajien vaimojen tulisi auttaa puolisoitaan näiden työssä ja olla tarkkoja ja huolellisia siinä, millaista vaikutusta he levittävät, sillä heitä tarkataan ja heiltä odotetaan enemmän kuin toisilta. Heidän pukunsa tulee olla esimerkillinen. Heidän elämänsä ja puheensa tulee olla esimerkillistä, elämän tuoksua eikä kuoleman. Näin, että heidän tulisi omaksua nöyrä, sävyisä ja kuitenkin ylevä asenne eikä keskustella asioista, jotka eivät ole omiaan johtamaan ajatusta taivasta kohti. Heidän suurena kysymyksenään tulisi olla: »Kuinka voin pelastaa oman sieluni ja olla välikappaleena toisten pelastamiseksi?» Näin, ettei Jumala hyväksy tässä asiassa mitään puolisydämistä työtä. Hän haluaa koko sydämen ja kaiken

mielenkiinnon tai sitten ei mitään. Heidän vaikutuksensa puhuu ratkaisevasti ja erehtymättä totuuden puolesta tai sitä vastaan. He joko kokoavat Jeesuksen kanssa tai hajottavat. Pyhittymätön vaimo on suurin kirous, mikä saarnaajaa voi kohdata. Niiden Jumalan palvelijoiden, jotka ovat olleet tai yhä ovat siinä onnettomassa asemassa, että heidän kodissaan on havaittavissa sellaista tuhoavaa vaikutusta, tulisi rukoilla ja valvoa kaksinverroin, asettua lujalle, päättävälle kannalle eikä sallia tämän onnettomuuden masentaa itseään. Heidän tulisi pyrkiä lähemmäksi Jumalaa, olla lujia ja päättäväisiä, hallita hyvin omaa taloaan sekä elää niin, että he voivat saada osakseen Jumalan suosion ja enkelien suojeluksen. Mutta jos he suostuvat pyhittymättömien puolisoittensa toivomuksiin, tulee Jumalan epäsuosio heidän osakseen. Jumalan arkki ei voi viipyä siinä talossa, koska he hyväksyvät ja suosivat syntiä.

Meidän Jumalamme on kiivas Jumala. On hirveätä leikitellä Hänen kanssaan. Muinoin Aakan ahnehti kultalevyä ja sinearilaista vaippaa ja kätki ne, ja koko Israel sai kärsiä, joutuen pakenemaan vihollistensa edellä. Ja kun Joosua kysyi syytä siihen, Herra vastasi: »Nouse, pyhitä kansa ja sano: Pyhittäytykää huomiseksi, sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Sinun keskuudessasi, Israel, on jotakin tuhon omaksi vihittyä; sinä et voi kestää vihollistesi edessä, ennen kuin olette poistaneet keskuudestanne tuhon omaksi vihityn.» Joos. 7:13. Aakan oli tehnyt syntiä, ja Jumala tuhosi hänet ja hänen huonekuntansa kaikkine omaisuuksineen ja poisti kirouksen Israelista.

[33]

Minä näin, että Jumalan Israelin täytyy nousta ja uudistaa voimansa Jumalassa uudistamalla ja pitämällä liittonsa Hänen kanssaan. Kaikkialla sapatinpitäjien keskuudessa tavataan ahneutta, itsekkyyttä, rahanhimoa ja maailmanrakkautta. Nämä paheet hävittävät uhrimielen Jumalan kansan keskuudesta. Ne, joiden sydämässä on tällaista ahneutta, eivät huomaa sitä. Se on huomaamatta vallannut heidät, ja ellei sitä hävitetä juurineen, heidän tuhonsa on oleva yhtä varma kuin Aakanin. Monet ovat ottaneet uhrin Jumalan alttarilta. He rakastavat maailmaa, rakastavat sen voittoa ja ansiota, ja ellei heissä tapahdu täydellistä muutosta, he tuhoutuvat maailman mukana. Jumala on lainannut heille varoja. Ne eivät ole heidän omiaan, mutta Jumala on tehnyt heidät taloudenhoitajikseen. Ja tämän vuoksi he kutsuvat niitä omikseen ja keräävät niitä. Mutta voi, miten no-

peasti ne kaikki hetkessä temmataan pois, kun Jumala vetää pois suojelevan kätensä! Totuuden tähden on jotakin uhrattava Jumalalle ja oma minä kiellettävä. Oi, miten heikko ja katoava onkaan ihminen! Miten voimaton onkaan hänen käsi-vartensa! Minä näin, että pian miehen korska masentuu ja ihmisen ylpeys kukistuu. Kuninkaat ja ylimykset, rikkaat ja köyhät kumartuvat samalla tavoin maahan, ja Jumalan tuhoiset vitsaukset lankeavat heidän ylitseen.

Luku 8—Ahkeroitse ja tee parannus

[34]

Rakkaat veljet ja sisaret: Herra on esittänyt minulle näyssä seurakunnan nykyisestä penseästä tilasta jotakin, minkä tahdon kertoa teille. Seurakunta esitettiin minulle näyssä. Enkeli sanoi seurakunnalle: »Jeesus sanoo sinulle: 'Ahkeroitse ja tee parannus'». Näin, että tähän työhön olisi ryhdyttävä tositeolla. Parannuksen syytä on. Maailmanmielisyys, itsekkyyys ja ahneus ovat jäytäneet Jumalan kansan hengellisyyttä ja elämää.

Jumalan kansan vaarana muutamina viime vuosina on ollut maailmanrakkaus. Siitä ovat versoneet itsekkyyden ja ahneuden synnit. Mitä enemmän he saavat tästä maailmasta, sitä enemmän he kiintyvät siihen ja tavoittelevat yhä lisää. Enkeli sanoi: »Helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rik-kaan päästä Jumalan valtakuntaan.» Luuk. 18:25. Kuitenkin monet, jotka sanovat uskovansa, että meillä on viimeinen varoitus julistettavana maailmalle, pyrkivät kaikkiin voimin sellaiseen tilaan, missä kamelin on helpompi käydä neulansilmän läpi kuin heidän päästä Jumalan valtakuntaan.

Nämä maalliset rikkauudet ovat siunauksia, milloin niitä käytetään oikein. Niitä omistavien tulisi käsittää, että he ovat saaneet ne lainaksi Jumalalta ja että heidän tulisi ilomielin käyttää varansa Hänen asiansa edistämiseen. He eivät menetä ajallistakaan palkkaansa. Jumalan enkelit pitävät heistä hellää huolta ja he saavat kootuksi myös aarteen taivaaseen.

Näin Saatanan tarkkaavan joidenkin totuutta tunnustavien omapäistä, itsekästä ja ahnetta mielenlaatua, ja hän kiusaa heitä sirottamalla heidän tielleen varakkuutta ja tarjoamalla heille tämän maan rikkautta. Hän tietää, että elleivät he voita luonnollista mielenlaatuun, niin mammonan rakkaus ja heidän epäjumalanpalveluksensa saa heidät kompastumaan ja lankeamaan. Saatana saavuttaa usein tämän tarkoituksensa. Voimakas maailman rakkaus voittaa ja tukahduttaa totuuden rakkauden. Tämän maailman valtakunnat tarjotaan heille ja he tarttuvat innokkaasti aarteeseensa ja pitävät itseänsä ihmeen

[35]

menestyneinä. Saatana riemuitsee suunnitelmansa onnistumisesta. He ovat vaihtaneet Jumalan rakkauden maailman rak-kauteen.

Maailman rakkaus

Minä näin, että ne jotka ovat noin vaurastuneet, voivat tehdä tyhjäksi Saatanan aikomuksen, jos voittavat itsekkään ah-neutensa laskemalla kaiken omaisuutensa Jumalan alttarille. Ja kun he näkevät, missä tarvitaan varoja totuuden asian edistämiseen ja leskien, orpojen ja ahdistettujen auttamiseen, heidän tulisi antaa ilomielin ja siten koota aarteita taivaaseen.

Noudattakaa Totisen Todistajan neuvoa. Osta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit, ja silmävoidetta, että näkisit. Yritä jotakin. Nämä kalliit aarteet eivät putoa syliimme ilman mitään vaivannäköä meidän puoleltamme. Meidän on ostettava — »ahkeroitava ja tehtävä parannus» penseästä tilastamme. Meidän on herättävä näkemään vääryytemme, saamaan selville syntimme ja ahkeroimaan parannusta niistä.

Näin, että niiden veljien tehtävänä, joilla on omaisuutta, on irroittautua näistä maallisista aarteista ja kukistaa maailman rakkautensa. Monet heistä rakastavat tätä maailmaa ja aarteitaan, mutta eivät halua havaita sitä. Heidän on ahkeroitava ja tehtävä parannus itsekkästä ahneudestaan, jotta totuuden rakkaus pääsisi hävittämään kaiken muun. Näin, että monet niistä, joilla on rikkautta, eivät osta kultaa, valkeita vaatteita eivätkä silmävoidetta. He eivät ahkeroi niin innokkaasti ja vakavasti, että se vastaisi heidän tavoitteensa arvoa.

[36] Näin nämä miehet tavoittelemassa maista omaisuutta; miten innokkaita, uutteria ja tarmokkaita he olivatkaan saadakseen maallista rikkautta, mikä kuitenkin pian katoaa. Miten tyynesti he laskelmoivat! He suunnittelevat ja uurastavat aamuvarhaisesta iltamyöhään ja luopuvat levostaan ja mukavuudestaan maallisen rikkauden tähden. Jos he yhtä innokkaasti tavoitelevat kultaa, valkeita vaatteita ja silmävoidetta, niin he saavat omakseen nämä kalliit aarteet ja elämän, iankaikkisen elämän Jumalan valtakunnassa. Minä näin, että jos ketkä, niin maallisen rikkauden omistajat tarvitsevat silmävoidetta. Monet heistä eivät näe omaa tilaansa eivätkä lujaa otettaan tähän maailmaan. Oi, jospa he näkisivät!

»Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani.» Ilm. 3:20. Näin monien sydämen ovelle kasaantuneen niin paljon roskaa, etteivät he saa ovea auki. Joillakin on poistettavanaan itsensä ja veljien välisiä erimielisyyksiä. Toisten on poistettava kiivautensa ja itsekäs ahneutensa, ennenkuin voivat avata oven. Toiset ovat vierittäneet sydämensä ovelle maailman, mikä salpaa sen. Kaikki tämä roska on poistettava, ja sitten he voivat avata oven ja lausua Vapahtajan tervetulleeksi sisälle.

Of, miten kallis oli tämä lupaus, kun se näyssä minulle esitettiin! »Minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani.» Oi, tuota Jumalan ihmeellistä rakkautta! Vaikka olemme penseitä ja syntisiä, niin Hän sanoo: »Kääntykää minun tyköni, niin minä käännyn teidän tyköne ja parannan teidän luopumuksenne.» Enkeli toisti tämän useita kertoja. »Kääntykää minun tyköni, niin minä käännyn teidän tyköne ja parannan teidän luopumuksenne.»

Näin, että jotkut kääntyvät ilomielin. Toiset eivät anna tämän Laodikean seurakunnan sanoman vaikuttaa itseensä. He jatkavat elämäänsä miltei entiseen tapaan ja Herra oksentaa heidät ulos suustaan. Jumalan mielisuosion saavat vain ne, jotka ahkeroivat ja tekevät parannuksen.

»Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa Hänen valtaistuimellensa.» Ilm. 3:21. Me voimme voittaa. Niin, täysin, kokonaan. Jeesus kuoli valmistukseemme meille pääsyn, jotta voisimme voittaa jokaisen huonon luonteenominaisuuden, jokaisen synnin ja kiusauksen, ja päästä lopulta Hänen luokseen.

Etuoikeytemme on päästä omistamaan usko ja pelastus. Jumalan voima ei ole vähentynyt. Näin, että Hän on valmis antamaan voimaansa yhtä runsaasti nyt kuin ennenkin. Jumalan seurakunta on menettänyt uskonsa ja tarmonsä, niin ettei se pysty lupauksiin vedoten anomaan ja painimaan Jaakobin ta-voin: huutaen: »En päästä sinua, ellet siunaa minua.» 1 Moos. 32:26. Kestävä usko on häviämässä. Sen täytyy elpyä Jumalan kansan sydämissä. Jumalan siunausta täytyy anoa ve-toavasti. Usko, elävä usko, aina ylenee Ju-

[37]

malan luo kirkkauteen; epäusko suuntautuu alaspäin synkkyyteen ja kuolemaan.

Itse aikaansaadut koetukset

Näin, että joidenkin seurakuntalaisten ajatustapa ei ole oikea. Jotkut eriskummaiset yksilöt ovat omien käsitystensä mukaan ryhtyneet arvostelevaan veljiään. Ja jos joku ei ole ollut tarkoin samaa mieltä heidän kanssaan, niin heti on ilmaantunut häiriöitä leirissä. Jotkut ovat siivilöineet hyttysen ja niel-leet kamelin.

Tällaisiin käsityksiin on mukauduttu ja niitä on siedetty aivan liian kauan. On esiintynyt pikkumaisuutta. Ja milloin seurakunnassa ei ole mitään todellisia vaikeuksia, niin niitä on itse aikaansaatu. Näin seurakunnan jäsenten ja Jumalan työntekijöiden mieli loittonee Jumalasta, totuudesta ja taivaasta ja kohdistuu synkkiin asioihin. Saatana näkee mielellään, että sellainen asiointi jatkuu, se saa hänet riemuitsemaan. Mutta nämä eivät lainkaan ole niitä koetuksia, jotka puhdistaisivat seurakuntaa ja lisäisivät Jumalan kansan voimaa.

Näin, että jotkut kuihtuvat hengellisesti. He ovat eläneet jonkin aikaa valvoen sitä, että heidän veljensä vaeltaisivat suoraan — tarkaten jokaista virhettä aiheuttaakseen heille harmia. Tällöin heidän ajatuksensa eivät ole kiintyneet Jumalaan eivät kä taivaaseen tai totuuteen, vaan juuri siihen, mihin Saatana haluaa — toiseen henkilöön. He laiminlyövät sielunsa; harvoin he näkevät tai tuntevat omat virheensä, sillä heillä on ollut täysi työ toisten virheiden tarkkaamisessa, niin etteivät he ole ehtineet tarkkailla ja tutkia omaa sydäntään. Heidän huomionsa kiintyy toisen henkilön pukuun, hattuun tai päällystakkiin. Heidän täytyy puhua tuolle tai tälle henkilölle ja puhumista riittää viikkokausiksi. Näin, että muutamien sieluparkojen ainoana uskontona on toisten vaatteiden ja käytöksen tarkkaaminen ja virheiden löytäminen niissä. Elleivät he uudistu, ei heille ole sijaa taivaassa, sillä he löytäisivät vikaa jopa Herrasta. Enkeli sanoi: »Jokaisen henkilökohtainen asia on olla oikeassa suhteessa Jumalaan.» Tämä on Jumalan ja meidän oman sielumme välinen asia. Mutta kun ihmiset huolehtivat niin paljon toisten virheistä, he eivät pidä huolta itsestään. Nämä kuvittelevat ja virheitä etsivät henkilöt pääsisivät useinkin tuosta tavastaan, jos menisivät suoraan sen henkilön luo, jonka ajattelevat olevan väärässä. Se taas olisi niin vas-

tenmielistä, että he mieluummin luopuisivat huomautteluistaan kuin menisivät. Mutta on helppoa vapaasti syyttää ketä tahansa silloin, kun asianomainen ei ole läsnä.

Järjestys Jumalan palveluksessa

Joidenkin mielestä on väärin koettaa noudattaa järjestystä Jumalan palveluksessa. Mutta olen nähnyt, ettei ole vaarallista noudattaa järjestystä Jumalan seurakunnassa. Olen nähnyt, että sekavuus ei miellytä Herraa ja että sekä rukoilemisessa että laulamissa olisi oltava järjestystä. Meidän ei pitäisi tulla Jumalan huoneeseen rukoilemaan perheidemme puolesta, ellei syvä tunne kehoita meitä siihen silloin, kun Jumalan Henki parhaillaan vaikuttaa heissä. Yleensä perhealttari on se paikka, missä meidän sopii rukoilla perheemme puolesta. Kun rukous-temme kohteet ovat kaukana, rukouskammio on oikea paikka niiden esittämiseksi Jumalalle. Mutta Jumalan huoneessa ollessamme meidän tulisi rukoilla sille kokoukselle siunausta ja odottaa Jumalan kuulevan rukouksemme ja vastaavan niihin. Tällöin kokoukset tulevat eläviksi ja mielenkiintoisiksi.

Näin, että kaikkien tulisi laulaa sydämestään ja myös ajatellen. Mongertelemisen ja epäsoinnut eivät miellytä Jumalaa. Oikea miellyttää Häntä aina enemmän kuin väärä. Ja mitä lähemmäksi Jumalan kansa voi päästä oikeata, soinnukasta laulamista, sitä enemmän Hän saa kunniaa, seurakunta hyötyä ja epäuskoiset suotuisan vaikutelman.

[39]

Minulle on näytetty taivaan järjestys, täydellinen järjestys, ja olen haltioituneena kuunnellut sen täydellistä musiikkia. Herättyäni näkytilasta minusta kuulosti laulumme täällä karkealta ja epäsoinnutuiselta. Olen nähnyt enkeliryhmiä, jotka seisoivat neliömäisessä kehässä ja jokaisella heistä oli kultaharppu. Jokaisen harpun päässä oli laite, jolla voitiin virittää harppu tai muuttaa äänilajia. He eivät sormeilleet kieliä huolimattomasti, vaan näppäilivät eri kieliä saadakseen esiin eri säveliä. Johdossa on aina yksi enkeli, joka ensiksi näppäilee harpusta sävelen, ja sitten kaikki kaiuttavat ilmoille taivaan valtaisaa, täydellistä musiikkia. Sitä ei voida kuvailla. Se on soinnukasta, taivaallista ja jumalallista, ja jokaisen kasvot säteilevät Jeesuksen kuvaa ja loistavat sanomattoman kirikkaasti.

* * * * *

Jumalan kansan ei tule olla sekaannuksessa, vailla järjestystä ja sopusointua, yhtenäisyyttä ja kauneutta. Herran kansan keskuudessa ilmenevä epäyhtenäisyys häpäisee Häntä suu-resti. Totuus on kokonaisuus. Jumalan vaatimaa yhteyttä on harjoitettava päivä päivältä, jos mielimme vastata Kristuksen rukoukseen. Niiden keskuudessa, jotka sanovat uskovansa tälle maailmalle julistettavaan viimeiseen armonsanomaa, ei saa päästää ilmenemään epäyhtenäisyyttä, sillä se estäisi pelottavasti Jumalan työn edistymistä. Hänen palvelijoidensa on oltava yhtä, niinkuin Kristus on yhtä Isän kanssa, ja heidän valistetut, innoitetut ja pyhitetyt voimansa on yhdistettävä täydelliseksi kokonaisuudeksi. Ne, jotka rakastavat Jumalaa ja pitävät Hänen käskynsä, eivät saa vetäytyä erilleen, vaan heidän on liityttävä yhteen.

Luku 9—Nuoret sapatinpitäjät

[40]

Elokuun 22 päivänä 1857, Montereyn rukoushuoneessa Michiganissa minulle näytettiin, että monet eivät vielä olleet kuulleet Jeesuksen ääntä ja ettei pelastava sanoma ollut vallannut heidän sieluaan eikä aikaansaanut elämässä uskonpuhdistusta. Monilla nuorilla ei ole Jeesuksen Henkeä. Heidän sydämessään ei ole Jumalan rakkautta ja siksi kaikki luonnolliset pyyteet ovat heissä voitolla Jumalan Hengen ja pelastuksen asemesta.

Ne, joilla todella on Jeesuksen uskonto, eivät häpeä eivätkä pelkää kantaa ristiä niiden nähden, jotka ovat heitä kokeneempia. Jos he vilpittömästi haluavat elää oikein, niin he tahtovat vastaanottaa kaiken sen avun, minkä voivat saada vanhemmilta kristityiltä. Ilomielin he sallivat heidän auttaa itseään; Jumalan rakkauden lämmittämät sydämet eivät vähästä häiriinny kristillisessä vaelluksessaan. He puhuvat siitä, mitä Jumalan Henki vaikuttaa sisälläpäin. Se ilmenee heidän lauluissaan ja rukouksissaan. Uskonnon ja pyhän elämän puute tekee nuoret vastahakoisiksi. Heidän elämänsä tuomitsee heidät. He tietävät, etteivät he elä, niinkuin kristittyjen pitäisi, ja senvuoksi he eivät luota Jumalaan eivätkä seurakuntaan.

Nuoret tuntevat olonsa vapaammaksi vanhempien poissa ollessa, koska he keskenään ollen ovat samankaltaisten seurassa. Jokainen katsoo olevansa yhtä hyvä kuin toinenkin. Kaikki ovat puuttuvaisia, mutta käyttävät itseään mittanaan ja vertaavat itseään toinen toisensa unohtaen ainoan täydellisen ja todellisen mittapuun. Jeesus on tosi esikuva. Hänen uhrautuva elämänsä on meidän esikuvamme.

Minä näin, miten vähän tätä esikuvaa tutkittiin ja miten vähän Häntä ylistettiin nuorille. Miten vähän nuoret kärsivätkään tai kieltäytyvät uskontonsa puolesta! He tuskin ajattelevat uhrausta. Tässä kohdin he eivät lainkaan seuraa esikuvaa. Näin, että heidän elämänsä vaatimuksena on oman minän ja ylpeyden tyydyttäminen. He unohtavat kipujen Miehen, joka oli sairauden tuttava. Heitä eivät liikuta Jeesuksen kärsimykset Getsemanessa, suuret veripisararat, joita Hän hikoili puutarhassa, eikä orjantappuroista punottu kruunu, mikä repi

[41]

verille Hänen pyhän otsansa. He ovat tulleet tunnottomiksi. Heidän aistinsa ovat tylsistyneet, eikä heillä ole mitään käsitystä heidän hyväkseen annetusta suuresta uhrista. He voivat istua kuuntelemassa esitystä rististä ja kuulla, miten julmat naulat iskettiin Jumalan Pojan käsien ja jalkojen lävitse, mutta se ei liikuta heidän sielunsa sisintä.

Enkeli sanoi: »Jos sellaiset pääsisivät Jumalan kaupunkiin ja heille sanottaisiin, että he saisivat iankaikkisesti nauttia kaikesta sen ihanuudesta ja kirkkaudesta, heillä ei olisi mitään käsitystä siitä, miten kalliisti se perintö on ostettu heille. He eivät koskaan käsittäisi Vapahtajan rakkauden mittaamatonta syvyyttä. He eivät ole juoneet Hänen maljastaan eikä heitä ole kastettu Hänen kasteellaan. Taivas turmeltuisi, jos sellaiset olisivat siellä. Vain ne, jotka ovat osallistuneet Jumalan Pojan kärsimyksiin, jotka ovat tulleet suuresta ahdistuksesta ja ovat pesseet viittansa ja valkaisseet sen Karitsan veressä, voivat nauttia taivaan kuvaamatonta kirkkautta ja ääretöntä ihanuutta.»

Tämän välttämättömän valmistautumisen puute jättää ulkopuolelle suuren osan nuorista uskon tunnustajista, sillä he eivät ahkeroi kyllin vakavasti ja innokkaasti päästäkseen siihen le-poon, mikä Jumalan kansalle on tuleva. He eivät rehellisesti tunnusta syntejään saadakseen ne anteeksi ja pois pyyhityiksi. Pian nämä synnit tulevat ilmi täydessä laajuudessaan. Jumala ei torju. Hän tietää jokaisen synnin, mikä on ihmissilmältä kätkössä. Syylliset tietävät tarkoin, mitkä synnit heidän on tunnustettava saadakseen sielunsa puhtaaksi Jumalan edessä. Jeesus tarjoaa heille nyt tilaisuuden tunnustaa, nöyrästi katua ja puhdistaa elämänsä tottelemalla totuutta ja elämällä sen mukaan. Nyt on aika korjata vääryydet ja tunnustaa synnit tai muutoin syntinen joutuu kohtaamaan ne Jumalan vihan päivänä.

[42]

Vanhempien yhteinen kurinpito

Vanhemmat yleensä luottavat liian paljon lapsiinsa. Usein heissä on salaista vilppiä samaan aikaan kun vanhemmat luottavat heihin. Vanhemmat, tarkatkaa lapsianne erikoisen huolellisesti. Kehoitakaa, nuhdelkaa ja neuvokaa heitä ylös noustessanne ja istumaan käydesänne, ulos mennessänne ja sisään tullessanne, käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle, milloin siellä, milloin täällä. Alistakaa lapset tahtoonne, kun he ovat nuoria. Monet vanhemmat laiminlyövät tä-

män pahoin. He eivät suhtaudu lapsiinsa niin lujasti ja päättävästi kuin heidän pitäisi. He sallivat heidän olla maailman kaltaisia, rakastaa vaat-teita ja seurustella niiden kanssa, jotka vihaavat totuutta ja joiden vaikutus on myrkyllinen. Näin menetellen he edistävät lastensa maailmanmielisyyttä.

Näin, että kristittyjen vanhempien tulisi lujasti päättää yksissä tuumin hallita lapsiaan. Jotkut vanhemmat tekevät tässä virheen — heiltä puuttuu yksimielisyyttä. Toisinaan on virhe isässä, mutta useimmiten äidissä. Hellyydessään äiti hemmottelee lapsiaan ja antaa heille periksi. Isän työ vaatii häntä usein olemaan poissa kotoa ja lasten seurasta. Tällöin äidin vaikutus on ratkaiseva. Hänen esimerkkinsä muovaa suureksi osaksi lasten luonteen.

Jotkut hellät äidit sietävät lapsissaan vääryyksiä, joita heidän ei pitäisi sallia ilmenevän näissä vähääkään. Isä ei välistä huomaa lasten virheitä. Äiti suo lapsille joitakin vaatteita tai suostuu heidän muihin mielitekoihinsa, niin ettei isän anneta tietää siitä mitään, koska hän nuhtelisi sellaisesta.

Näin oikeastaan opetetaan lapsia petollisiksi. Jos isä sitten saa kuulla näistä väärinkäytöksistä, puolustellaan niitä ja kerrotaan hänelle vain puoli totuutta. Äiti ei ole avomielinen. Hän ei ota huomioon, niinkuin hänen pitäisi, että isä tuntee lapsia kohtaan yhtä suurta mielenkiintoa kuin hänkin, ja ettei isältä tulisi peittää mitään niistä virheistä, jotka lapsista olisi poistettava heidän vielä ollessaan nuoria. Asiat on salattu. Lapset tietävät, ettei vanhempien kesken ole yhteisymmärrystä, ja sillä on oma vaikutuksensa heihin. Lapset alkavat pienestä pitäen peittää, salailla asioita ja esittää niitä väärässä valossa äidilleen yhtä hyvin kuin isälleenkin. Liioittelu tulee tavaksi ja selviä valheitakin alkaa ilmaantua omantunnon niistä paljontaan syyttämättä.

Nämä väärinkäytökset alkoivat siitä, että äiti salasi jotakin isältä, joka yhtä suurella mielenkiinnolla kuin hänkin seuraa lastensa luonteen muodostumista. Isän kanssa olisi pitänyt neuvotella avoimesti. Kaikki olisi pitänyt esittää hänelle peittelemättä. Mutta päinvastainen menettely, lasten väärinkäytösten salaaminen, herättää heissä petollisuutta ja tekee heistä valheellisia ja epärehellisiä.

Näiden lasten ainoa toivo, olivatpa he uskonnollisia tai eivät, on perusteellinen kääntyminen. Koko heidän luonteensa on muututtava. Ajattelematon äiti, tiedätkö lapsiasi opettaessasi, että heidän nuorena

saamansa opetus vaikuttaa koko heidän us-konnolliseen kokemukseensa. Taivuta heidät nuorena, opeta heidät alistumaan tahtoosi, niin he sitä helpommin oppivat noudattamaan Jumalan vaatimuksia. Rohkaise heitä olemaan vilpittömiä ja rehellisiä. Älä koskaan päästä heitä epäilemään vilpittömyyttäsi ja ehdotonta totuudenmukaisuuttasi.

Näin, että nuoret tunnustavat, mutta eivät omista Jumalan pelastavaa voimaa. Heiltä puuttuu uskontoa, puuttuu pelastus. Ja voi heidän joutavaa, hyödytöntä puhelemistaan! Heistä tehdään tarkkoja, pelottavia merkintöjä, ja kuolevaiset tuomitaan niiden tekojen mukaan, mitä he ruumiissaan tekevät. Nuoret ystävät, tekonne ja turhat sananne ovat muistiin merkityt. Keskustelunne ei ole kosketellut ikuisia asioita vaan milloin mitäkin — se on ollut tavanomaista maailmallista keskustelua, mihin kristittyjen ei pitäisi ryhtyä. Se kaikki on kirjoitettu Jumalan kirjaan.

[44]

Tosi kääntymys tarpeellinen

Näin, että ellei nuorissa tapahdu täydellistä muutosta, perinpohjaista kääntymystä, taivas voi jäädä heiltä saavuttamatta. Minulle on näytetty, että vain puolet niistä nuorista, jotka tunnustavat uskontoa ja totuutta, ovat todella kääntyneitä. Jos he olisivat kääntyneet, he tuottaisivat hedelmää Jumalan kunniaksi. Monet turvautuvat kuviteltuun toivoon, millä ei ole mitään tosi perustusta. Lähde ei ole puhdistettu, ja siksi siitä lähtevät virrat eivät ole puhtaita. Puhdistakaa lähde, niin virratkin puhdistuvat. Jos sydän on oikeassa tilassa, niin sanasi, pukusi ja tekosi ovat kaikki oikeat. Tosi jumalisuutta puuttuu. En tahtoisi tuottaa häpeää Mestarilleni myöntämällä, että huolimaton, tyhjämpäiväinen ja rukoilematon henkilö olisi kristitty. Ei, sillä kristitty on saanut voiton helmasynneistään ja intohimoistaan. Synninsairaalle sielulle on olemassa lääke. Tämä lääke on Jeesuksessa. Kallis Vapahtaja! Hänen armonsä riittää heikoimmallekin, ja ilman Hänen armoaan väkevinkin tuhoutuu.

Näin, miten tämä armo voidaan saada. Mene kammioosi ja siellä yksinäsi pyydä Jumalalta: »Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki.» Ps. 51:12. Ole vakavissasi, ole vilpittön. Palava rukous voi paljon. Kamppaile rukouksessa Jaakobin tavoin. Käy tuskien taistelua. Getsemanen puutarhassa Jeesus hikoili suuria

veripisaroita; sinunkin täytyy ponnistella. Älä poistu kammiostasi, ennen kuin tunnet olevasi vahva Jumalassa; sitten valvo, ja juuri niin kauan kuin valvot ja rukoilet, voit pitää tämän sinua vaivaavan pahan lannistettuna, ja Jumalan armo pääsee ilmenemään sinussa.

Jumala varjelkoon, etten lakkaisi varoittamasta teitä. Nuoret ystävät, etsikää Herraa ehyellä sydämellä. Tulkaa innokkaina ja kun teistä vilpittömästi tuntuu, että ilman Jumalan apua tuhoudutte ja kun halajatte Häntä, niin kuin peura halajaa vesipuroille, silloin Herra nopeasti vahvistaa teitä. Silloin rauhanne ylittää kaiken ymmärryksen. Jos tahdotte pelastua, teidän täytyy rukoilla. Varatkaa siihen aikaa. Älkää olko ru-kouksissanne hätäisiä ja huolimattomia. Anokaa, että Jumala aikaansaa teissä läpikotaisen uudistuksen ja että Hänen Hen-kensä hedelmät ilmenisivät teissä, niin että loistatte valona maailmassa. Älkää olko esteenä tai kirouksena Jumalan asialle: te [45] voitte olla sille avuksi ja siunaukseksi. Uskotteleeko Saatana teille, ettette voi iloita täydestä pelastuksen lahjasta? Älkää usko häntä.

Näin, että jokaisen kristityn etuoikeus on kokea Jumalan Hengen syvää vaikutusta. Suloinen, taivaallinen rauha täyttää mielen ja halukkaasti te mietiskelette Jumalaa ja taivasta. Te riemuitsette Hänen sanansa ihanista lupauksista. Mutta katsokaa ensiksi, että olette aloittaneet kristityn vaelluksen. Tietäkää, että olette ottaneet ensimmäiset askelenne iankaikkisen elämän tiellä. Älkää eksykö. Pelkään, niin, tiedän, etteivät monet teistä tiedä, mitä uskonto on. Olette tunteneet eräänlaista kiihtymystä ja mielenliikutusta, mutta ette ole koskaan nähneet syntiä koko laajuudessaan. Ette koskaan ole tunteneet turmiollista tilaanne ja kääntyneet katkerasti surren pois pahoilta teiltänne. Ette koskaan ole kuolleet maailmalle. Rakastatte vielä sen nau-tintoja; antaudutte mielellänne keskustelemaan maailmallisista asioista. Mutta kun tulee puhe Jumalan totuudesta, teillä ei ole mitään sanottavaa. Mistä johtuu tämä sanattomuus? Miksi teillä riittää niin paljon puhuttavaa maailmallisista asioista ja miksi vaikenette asiasta, jonka tulisi eniten kiinnostaa teitä — asiasta, jonka pitäisi vallata koko sielunne? Jumalan totuus ei asu teissä.

Näin, että monet ovat tunnustukseltaan kauniita, vaikka sisällä on turmelusta. Älkää pettäkö itseänne, vääräsydämiset tunnustajat. Jumala katsoo sydämeen. »Sydämen kyllyydestä suu puhuu.» Matt. 12:34. Näin, että sellaisten sydämessä on maailma, mutta Jeesuksen uskonto ei ole siellä. Jos kristityiksi tunnustautuvat rakastavat Jee-

susta enemmän kuin maailmaa, niin he mielellään puhuvat Hänestä, parhaasta ystävästään, johon heidän ylevimmät tunteensa keskittyvät. Hän tuli heidän avukseen silloin, kun he tunsivat olevansa kadotettuja ja näännöksissä. Uupuneina ja synnin rasittamina he kääntyivät Hänen puoleensa. Hän poisti heidän syyllisyyden ja synnin taakkansa, otti pois heidän surunsa ja murheensa ja käänsi koko heidän tunne-elämänsä suunnan. He vihaavat nyt sitä, mitä ennen rakastivat, ja he rakastavat nyt sitä, mitä ennen vihasivat.

[46]

Jeesus vaatii kaiken

Onko tämä suuri muutos tapahtunut teissä? Älkää eksykö. Joko olen lainkaan mainitsematta Kristuksen nimeä tai tahdon antaa Hänelle koko sydämeni, jakamattoman kiintymykseni. Meidän tulisi olla syvästi kiitollisia siitä, että Jeesus tahtoo hyväksyä tämän uhrin. Hän vaatii kaiken. Kun me suostumme Hänen vaatimuksiinsa ja luovumme kaikesta, niin silloin, mutta ei ennen, Hän kietoo ympärillemme armon käsivartensa. Mutta mitä annamme antaessamme kaiken? Synnin saastuttaman sielumme, jotta Jeesus sen puhdistaisi armollaan ja pelastaisi sen kuolemasta rajattomalla rakkaudellaan. Ja kuitenkin näin, että joidenkin mielestä oli vaikeaa luopua kaikesta. Minua hävettää kuulla puhuttavan siitä, hävettää kirjoittaa siitä.

Puhutteko itsekieltämyksestä? Mitä Kristus antoi meille? Kun teistä tuntuu vaikealta, että Kristus vaatii kaiken, niin menkää Golgatalle ja itkekää siellä tuollaista ajatusta. Katsokaa miten julmat naulat lävistivät Vapahtajamme kädet ja jalat, jotta Hänen oma verensä voisi pestä teidät puhtaiksi synnistä !

Ne, jotka tuntevat Jumalan pakottavaa rakkautta, eivät kysele, miten vähän tarvitsee antaa taivaallisen palkinnon saamiseksi; he eivät kysy vähintään määrää, vaan pyrkivät täydellisesti täyttämään Lunastajansa tahtoa. Innokkaasti ja halukkaasti he luovuttavat *kaiken*, ja heidän osoittamansa into on heidän tavoitteensa arvon mukaista. Mikä on tämä tavoite? Kuolemattomuus, iankaikkinen elämä.

Nuoret ystävät, monet teistä ovat pahoin eksyneet. Olette tyytyneet vähempään kuin puhtaaseen ja saastuttamattomaan uskontoon. Haluan herättää teidät. Jumalan enkelit koettavat herättää teidät. Oi, että Jumalan Sanan tärkeät totuudet saisivat herättää teidät tajumaan vaaranne ja johtaisivat teidät tarkoin tutkimaan itseänne! Sy-

dämenne ovat vielä lihalliset. Ne eivät ole alistuneita Jumalan lakiin, eivätkä voikaan olla. Näiden lihallisten sydänten täytyy muuttua, ja silloin näette pyhyden niin ihanaksi, että halajatte sitä, niinkuin peura halajaa vesipurolle. Silloin rakastatte Jumalaa ja rakastatte Hänen lakiaan. Silloin Kristuksen ies on sovelias ja Hänen kuormansa keveä. Vaikka teillä on koetuksia, niin nämä koetukset hyvin kestätyinä tekevät tien vain rakkaammaksi. Katoamaton perintö kuuluu kieltäytyvälle kristitylle. Näin, ettei kristityn pitäisi antaa liian suurta merkitystä onnellisuuden tunteelle eikä olla siitä liian riippuvainen. Nämä tunteet eivät aina ole luotettavia. Jokaisen kristityn tulisi pyrkiä palvelemaan Jumalaa periaatteesta eikä olla tunteen varassa. Siten usko tulee käyttöön ja lisääntyy. Minulle näytettiin, että jos kristitty elää nöyrästi ja itsensä uhraten, niin seurauksena on rauha ja ilo Herrassa. Suurin onni saavutetaan tekemällä toisille hyvää, tekemällä toisia onnellisiksi. Sellainen onni on kestävä.

[47]

Monilla nuorilla ei ole täsmällistä periaatetta Jumalan palvelemisensa pohjana. He eivät harjoita uskoa. Vähäinenkin vaikeus lannistaa heidät. Heiltä puuttuu voimaa ja kestävyyttä. He eivät kasva armossa. He näyttävät pitävän Jumalan käskyt. He esittävät silloin tällöin muodollisen rukouksen, ja heitä kutsutaan kristityiksi. Heidän vanhempansa ovat heistä niin huolissaan, että hyväksyvät kaiken, mikä näyttää suotuisalta, mutta eivät näe vaivaa heidän hyväkseen, eivätkä opeta heille, että lihallisen mielen täytyy kuolla. He rohkaisevat heitä tulemaan mukaan ja toimimaan, mutta he eivät saata heitä tutkimaan omaa sydäntään ahkerasti ja laskemaan, mitä maksaa olla kristitty. Seurauksena on, että nuoret tunnustautuvat kristityiksi koettelematta riittävästi vaikuttimiaan.

Totinen Todistaja sanoo: »Jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet penseä, et ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos.» Ilm. 3:15, 16. Saatana haluaa teidän olevan nimikristittyjä, sillä siten voitte paremmin täyttää hänen tarkoituksensa. Jos teillä on muoto, mutta ei tosi jumalisuutta, niin hän voi käyttää teitä houkuttelemaan toisia samalle itsepetoksen tielle. Jotkut sieluraukat katsovat teihin Raamatun esittämän mittapuun sijasta eivätkä pääse ylemmäksi. He ovat yhtä hyviä kuin tekin ja ovat siihen tyytyväisiä. Nuoria kehoitetaan usein täyttämään velvollisuutensa ja puhumaan tai rukoilemaan kokouksissa; heitä kehoitetaan kuolettamaan ylpeytensä. Joka askelella heitä kehoitetaan. Sellainen

[48] uskonto ei ole minkään arvoista. Te kylmäsydämiset tunnustajat, antakaa lihallisen sydämenne muuttua, niin Jumalan pal-veleminen ei ole tuollaista raadantaa. Kaikki mieltymys vaatteisiin ja ulkonäön tehostamiseen häviää. Se aika, minkä seisotte peilin edessä laittaen tukkaanne silmää viehättäväksi, pitäisi käyttää rukoukseen ja sydämen tutkisteluun. Pyhittyneessä sydämessä ei ole sijaa millekään ulkonaiselle kaunistukselle, vaan sen tilalla on harras ja vakava pyrkimys sisäiseen kauneuteen, kristityn hyveisiin — Jumalan Hengen hedelmien saamiseen.

Apostoli sanoo: »Älköön teidän kaunistuksenne olko ulkonaista, ei hiusten palmikoimista eikä kultien ympärillenne ri-pustamista eikä koreihin vaatteisiin pukeutumista, vaan se olkoon salassa oleva sydämen ihminen, hiljaisen ja rauhaisan hengen katoamattomuudessa; tämä on Jumalan silmissä kallis.»1 Piet. 3:3, 4.

Kukistakaa lihallinen mieli, uudistakaa elämä, niin keho kuolevainen ulkokuori ei tule sillä tavoin palvotuksi epäjumalana. Jos sydän on uudistunut, se näkyy ulkoasusta. Jos Kristus on meissä kirkkauden toivona, niin me havaitsemme Hänet niin äärettömän viehättäväksi, että sielu rakastuu Häneen. Se tahtoo riippua Hänessä kiinni ja rakastaa Häntä, ja Häntä ihaillessa oma minä unohtuu. Jeesusta korotetaan ja palvotaan, ja oma minä lannistuu ja nöyrtyy. Mutta tunnustaminen ilman tätä syvää rakkautta on pelkkää puhetta, kuivaa muodollisuutta ja raskasta raadantaa. Monilla teistä saattaa olla käsitys uskonnosta päässä, ulkonainen uskonto, mutta sydän ei ole puhdistunut, Jumala katsoo sydämeen; »kaikki on alastonta ja paljastettua Hänen silmäinsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili.»Hepr. 4:13. Tyytyykö Hän mihinkään vähempään kuin siihen, että totuus vallitsee sisimmässä? Jokaisesta tosi kääntyneestä sielusta voidaan erehtymättömästi huomata, että hänen lihallinen mielensä on kukistunut.

[49] Puhun suoraan. En luule tämän masentavan tosi kristittyjä, enkä halua kenenkään teistä joutuvan ahdingon aikaan ilman täysin perusteltua toivoa Lunastajaansa. Päätä saada pallinkin selville itsestäsi. Varmistaudu siitä, että sinulla on perintöosa ylhäällä. Kohtele rehellisesti omaa sieluasi. Muista, että Jeesus asettaa Isansa eteen seurakunnan, jossa ei ole tahraa eikä ryppyä eikä mitään muuta sellaista.

Mistä tiedät, että Jumala hyväksyy sinut? Tutki rukoillen Hänen Sanaansa. Älä päästä mitään muuta kirjaa syrjäyttämään sitä. Tämä kirja vakuuttaa synnistä. Se ilmoittaa selvästi pelastuksen tien. Se osoittaa kirkkaan ja ihanan palkinnon. Se ilmaisee sinulle täydellisen Vapahtajan ja opettaa sinulle, että voit pelastua vain Hänen rajattoman armonsa avulla.

Älä laiminlyö salaista rukousta, sillä se on uskonnon ydin. Ano sydämen puhtautta rukoillen hartaasti ja palavasti. Rukoile yhtä hartaasti ja innokkaasti kuin jos ajallinen elämäsi olisi kysymyksessä. Viivy Jumalan edessä siihen asti, että sinussa herää sanoin kuvaa-maton pelastuksen kaipuu ja että saat suloisen varmuuden syntiesi anteeksi saamisesta.

Ikuisen elämän toivoa ei saada löyhin perustein. Se on asia, joka on ratkaistava Jumalan ja sinun oman sielusi välillä — ratkaistava ikuisiksi ajoiksi. Pelkkä luuloteltu toivo koituu vain turmioksesi. Koska Jumalan Sana joko pysyttää sinut pystyssä tai kaataa sinut, on sinun siitä sanasta haettava todistusta omaa tapaustasi varten. Se voi näyttää sinulle, mitä sinulta vaaditaan tullaksesi kristityksi. Älä riisu varustustasi, äläkä poistu taistelukentältä, ennen kuin olet saanut voiton, riemuvoiton Lunastajassasi.

Jotkut eivät ole vaelluksessaan ehdottoman rehellisiä ja kunniallisia. Sellaisten on muutettava jyrkästi suuntaansa ja toimittava nopeasti aikaa hukkaamatta. Monet sapatinpitäjät menettelevät väärin tässä kohdin. He etuilevat köyhien veljiensäkin kustannuksella ja vaikka heillä on yltäkyllin, he kiskovat tavaroista enemmän kuin mikä vastaa niiden todellista arvoa, enemmän kuin he itse maksaisivat samoista tavaroista, kun taas nämä köyhät veljet ovat puutteen ahdistamia ja hämääntyttämiä. Jumala tietää tämän kaiken. Jokainen itsekäs menettely ja jokainen ahne kiskonta saa palkkansa.

Näin, että on julmaa ja epäoikeudenmukaista olla välittämättä veljensä asemasta. Jos hän on vaikeuksissa tai köyhä, mutta tekee parhaansa, häntä kohtaan olisi oltava suosiollinen, eikä tulisi ottaa täyttä maksua tavaroista, joita hän ostaa varakkailta, vaan heidän tulisi osoittaa sääliä häntä kohtaan. Jumala hyväksyy tällaiset ystävälliset teot, eikä niiden tekijä jää ilman palkkaa. Mutta pelottava tilinteko odottaa monia sapatinpitäjiä heidän kitsaan ja ahneen menettelynsä johdosta.

Minua muistutettiin ajasta, jolloin vain muutamat kuuntelivat totuutta ja omaksuivat sen. Heillä ei ollut paljon tämän maailman tavaraa. Jumalan asian tarpeet olivat vain muutamien harvojen kannettavina. Silloin muutamien oli myytävä talonsa ja maansa ja hankittava kodikseen jotakin halvempaa voi-dakseen auliisti ja anteliaasti lainata varansa Herralle, julkaisemaan totuutta ja muutoin edistämään Jumalan asiaa. Katsellessani näitä uhrautuvia näin heidän kärsineen puutetta Jumalan asian tähden. Näin enkelin seisovan heidän vierellään, viittaavan ylöspäin ja sanovan: »Teillä on kukkarot taivaassa! Teillä on kulumattomat kukkarot taivaassa! Kestäkää loppuun asti, niin palkkanne on oleva suuri.»

Jumala on liikuttanut monia sydämiä. Totuus, jonka levittämiseksi toisille muutamat uhrasivat niin paljon, on voittanut, ja suuret joukot ovat vastaanottaneet sen. Kaitselmuksessaan Jumala on joutanut totuuteen niitä, joilla on varoja, jotta työn kasvaessa Jumalan

asian tarpeet tulisivat tyydytetyiksi. Sapatinpitäjien keskuuteen on saatu paljon varoja, ja näin, ettei Jumala nykyään vaadi niitä taloja, joita Hänen kansansa tarvitsee asuakseen, paitsi että kalliita taloja vaihdetaan halvempiin. Mutta elleivät ne, joilla on yltäkylin varallisuutta, kuule Hänen ääntään, irroittaudu maailmasta ja erota omaisuudestaan ja maistaan osaa uhriksi Jumalalle, niin Hän kulkee heidän ohitseen ja kehoittaa niitä, jotka ovat halukkaat tekemään mitä tahansa Jeesuksen hyväksi, jopa myymään kotinsa tyydyttääkseen Jumalan asian tarpeet. Jumala tahtoo vapaaehtoisia uhreja. Niiden, jotka antavat, tulee pitää antamistaan etuoikeutena.

Marraskuun 20 päivänä 1857 minulle näytettiin Jumalan kansa, ja näin sitä voimakkaasti seulottavan. Jotkut, joilla oli vahva usko, rukoilivat Jumalaa tuskaisin huudoin. Heidän kasvonsa olivat kalpeat ja ilmaisivat syvää tuskaa, mikä kuvasti heidän sisäistä taisteluaan. Lujuus ja harras vilpittömyys kuvastuivat heidän kasvoiltaan, ja suuret hikipisarot putoilivat heidän otsaltaan. Silloin tällöin Jumalan hyväksymisen valo kirkasti heidän kasvojaan ja sitten taas sama vakava, harras ja tuskainen ilme palautui niille.¹

Pahoja enkeleitä kerääntyy heidän ympärilleen tunkien pimeyttä heidän ylleen kätkeäkseen Jeesuksen heidän näkyvistään, jotta heidän katseensa kääntyisi heitä ympäröivään pimeyteen ja he menettäisivät luottamuksensa Jumalaan ja alkaisivat napista Häntä vastaan. Heidän ainoa turvansa oli katseen pysyttäminen ylöspäin suunnattuna. Jumalan enkelit huolehtivat Hänen kansastaan, ja kun pahat enkelit tunkivat myrkyllisen ilmapiirinsä näiden huolestuneiden ympärille, niin taivaalliset enkelit jatkuvasti leyhyttivät siipiään heidän yllään hälventääkseen paksua pimeyttä.

Näin, etteivät jotkut osallistuneet tähän tuskaiseen rukoukseen. He näyttivät välinpitämättömiltä ja huolettomilta. He eivät vastusta-

¹»Puhaltakaa pasunaan Siionissa, kuuluttakaa pyhä paasto, kutsukaa koolle juhla-kokous. Kootkaa kansa, pitäkää pyhä seu-rakuntakokous, kerätkää vanhukset... Eteisen ja alttarin välillä itkekööt papit, jotka toimittavat Herran palvelusta, ja sanokoot: Säästä, Herra, kansaasi, äläkä anna perintöosaasi hä-väistäväksi, pakanain pilkattavaksi. Miksi pitäisi sanottaman kansain seassa: Missä on heidän Jumalansa?» Jooel 2:15—17.

»Olkaa siis Jumalalle alamaiset; mutta vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee. Lähestykää Jumalaa, niin Hän lähestyy teitä. Puhdistakaa kätenne, te syntiset, ja tehkää sydämenne puhtaksi, te kaksimieliset. Tuntekaa kurjuutenne ja murehtikaa ja itkekää; naurunne muuttukoon murheeksi ja ilonne suruksi. Nöyrytkää Herran edessä, niin Hän teidät korottaa. » Jaak. 4:7—10.

»Menkää itseenne, kootkaa ajatuksenne, te häpeämätön kansa, ennenkuin neuvopäätös on synnyttänyt — päivä kiittää pois kuin akanat — ennenkuin teidän päällenne tulee Herran vihan päivä. Etsikää Herraa, kaikki maan nöyrät, te, jotka pidätte Hänen oikeutensa. Etsikää vanhurskautta, etsikää nöyryyttä; ehkä te saatte suojan Herran vihan päivänä.» Sef. 2:1—3.

neet ympärillään olevaa pimeyttä, ja se peitti heidät paksun pilven tavoin. Jumalan enkelit poistuivat näiden luota, ja näin heidän kiiruhtavan niiden avuksi, jotka kaikin voimin taistelivat torjuakseen pahat enkelit ja koettivat selviytyä rukoilemalla Jumalaa kestävästi. Mutta enkelit hylkäsivät ne, jotka eivät mitenkään yrittäneet auttaa itseään, ja kadotin heidät näkyvistäni. Rukoilevien jatkaessa harrasta anomistaan tuli Jeesukselta ajoittain valonsäde rohkaisemaan heidän sydäntään ja valaisemaan heidän kasvojaan.

Kysyin näkemäni seulonnan merkitystä, ja minulle näytettiin, että sen aiheutti suora todistus, minkä herätti Totisen Todistajan laodikealaisille antama neuvo. Tämä vaikuttaa vastaanottajansa sydämeen ja saa hänet kohottamaan tason ja esittämään suoran totuuden. Jotkut eivät siedä tätä suoraa todistusta. He ryhtyvät vastustamaan sitä, ja tämä aiheuttaa seulonnan Jumalan kansan keskuudessa.

Totisen Todistajan todistusta ei ole puoleksikaan noudatettu. Tähän vakavaan todistukseen, josta riippuu seurakunnan kohtalo, on suhtauduttu kevyesti, tai se on kokonaan jätetty vaille huomiota. Tämän todistuksen on aikaansaattava syvää katu-musta, kaikki jotka todella vastaanottavat sen, noudattavat sitä ja puhdistuvat.

Enkeli sanoi: »Kuunnelkaa!» Pian kuulin äänen, joka kaikui suloisena ja soinnukkaana kuin monien soitinten täydellinen yhteissoitto. Se oli kauniimpaa kuin mikään musiikki, mitä koskaan olin kuullut. Se tuntui olevan niin täynnä armoa, laupeutta ja jaloa, pyhää iloa. Se sai koko olemukseni värisemään ihas-tuksesta. Enkeli sanoi: »Katsokaa!» Huomioni kiintyi silloin joukkoon, jota olin nähnyt voimakkaasti seulottavan. Minulle näytettiin ne, joiden olin aikaisemmin nähnyt itkevän ja rukoilevan tuskaisin mielin. Heitä ympäröivien suojelusenkeliä joukko oli kaksinkertaistunut ja he olivat pukeutuneet sotaasuun kiireestä kantapähän. He liikkuvat täydessä järjestyksessä, täsmällisesti kuin sotilasjoukko. Heidän kasvoiltaan kuvastui ankara taistelu ja tuskallinen kamppailu, jonka he olivat käyneet ja kestäneet. Kuitenkin heidän kasvonsa, joille ankara sisäinen tuska oli lyönyt leimansa, loistivat nyt taivaan valoa ja kirkkautta. He olivat saaneet voiton ja se herätti heissä syvää kiitollisuutta ja pyhää iloa.

Tämän joukon lukumäärä oli vähentynyt. Jotkut olivat seulonassa pudonneet pois ja jääneet tienoheen.¹ Huolettomat ja välinpitämättömät, jotka eivät liittyneet niihin, jotka arvioivat voiton ja pelastuksen sen arvoiseksi, että kannatti rukoilla ja kärsiä tuskaa sen puolesta, eivät saaneet sitä, vaan jäivät toisista jälkeen pimeyteen. Mutta heidän tilalleen astui heti toisia, jotka omaksuivat totuuden ja liittyivät riveihin. Pahat enkelit tungeksivat yhä heidän ympärillään, mutta eivät voineet saada heitä valtaansa.²

[55] Kuulin sota-asuun pukeutuneiden esittävän totuutta suurella voimalla. Se vaikutti. Näin sellaisia, jotka olivat olleet sidottuja; jotkut vaimot olivat olleet aviomiestensä sitomia ja jotkut lapset olivat olleet vanhempiansa sitomia. Rehelliset, joita oli estetty kuulemasta totuutta, ottivat sen nyt innokkaasti vastaan. He eivät enää yhtään pelänneet sukulaisiaan. Vain totuus oli heistä suuriarvoinen. Se oli elämääkin kalliimpi ja arvokkaampi. He olivat kärsineet nälkää ja janoa totuuden tähden. Ky-syin, mikä oli aikaansaanut tämän suuren muutoksen. Muuan enkeli vastasi: »Sen on aiheuttanut ehtoosade, virvoitus Herran kasvoista ja kolmannen enkelin voimallinen huuto.»

Näillä valituilla oli suuri voima. Enkeli sanoi: »Katsokaa!» Huomioni kiintyi jumalattomiin eli epäuskoisiin. He olivat kaikki kiihdyksissä. Jumalan kansan into ja voima oli kiihdyttänyt ja raivostuttanut heitä. Joka taholla oli sekaannusta. Näin ryhdyttävän toimenpiteisiin tätä ryhmää vastaan, jolla oli Jumalan voima ja valo. Pimeys tiheni heidän ympärillään, mutta siinä he seisoivat, Jumalan hyväk-

¹»Minä tiedän sinun tekosi: Sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut, enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.» Ilm. 3:15—17.

²»Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa. Sentähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahanapäivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska, ja kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumille. Kai-kessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet, ja ottakaa vastaan pelastuksen kypäri ja hengen miekka, joka on Jumalan sana. Ja tehkää tämä kaikella rukouksella ja anomisella, rukouksen joka aika hengessä ja sitä varten valvoen kaikessa kestäväisyydessä ja anomisessa kaikkien pyhien puolesta.» Ef. 6:12—18.

syminä ja Häneen luottaen. Näin heidän olevan ymmällä. Sitten kuulin heidän hartaasti huutavan Jumalan puoleen. Heidän huutonsa ei lakannut päivällä eikä yöllä.¹ Kuulin nämä sanat: »Sinun tahtosi, oi Jumala, tapahtukoon! Avaa pakotie kansallesi, jos se voi kirkastaa Sinun nimeäsi! Vapauta meidät pakanoista, jotka ympäröivät meitä! He ovat päättäneet surmata meidät, mutta Sinun käsivartesi voi tuoda pelastuksen.» Saatan muistaa vain nämä sanat. Kaikki näyttivät syvästi tuntevan arvottomuutensa ja alistuivat kaikkinsa Jumalan tahtoon. Jaakobin tavoin jokainen heistä ilman poikkeusta kuitenkin hartaasti rukoili ja taisteli vapautuksensa puolesta.

Niin pian kuin he olivat alkaneet hartaasti rukoilla, enkelit myötuntoisina olisivat lähteneet vapauttamaan heidät. Mutta kookas, komentava enkeli ei sallinut sitä. Hän sanoi: »Jumalan tahto ei ole vielä täysin tapahtunut. Heidän on juotava maljasta. Heidät on kasteella kastettava.»

[56]

Pian kuulin Jumalan äänen, mikä järkytti taivaita ja maata.¹ Tapahtui voimakas maanjäristys. Rakennuksia sortui ja kaatui joka taholle. Silloin kuulin riemuitsevan voitonhuudon, äänekkään, sointuvan ja selvän. Katselin tätä joukkoa, joka hetkistä aikaisemmin oli suuressa ahdistuksessa ja sidottuna. Heidän vankeutensa oli päätynyt. Kirkas valo loisti heidän ylleen. Miten kauniilta he silloin näyttivätkään! Kaikki väsymys ja huolen jäljet olivat kadonneet; kaikkien kasvot kuvastivat terveyttä ja kauneutta. Heidän vihollisensa, heitä ympäröivät pakanat, kaatuivat kuin kuolleina maahan. He eivät voineet kestää vapautettujen pyhien ylle loistavaa valoa. Valo ja kirkkaus pysyi heidän yllään, kunnes Jeesus näkyi taivaan pilvissä ja uskollisten ja koeteltujen ryhmä muutettiin yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, kirkkaudesta kirkkauteen. Haudat aukenivat ja pyhät tulivat esiin kuolemattomuuteen pukeutuneina, huu-taen: »Voitto kuolemasta ja haudasta! » Yhdessä elävien pyhien kanssa heidät

¹»Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituillensa, jotka Häntä yötä päivää avuksi huutavat, ja viivyttäisikö Hän heiltä apuansa? Minä sanon teille: Hän toimittaa heille oikeuden pian. Kuitenkin, kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö Hän uskoa maan päältä?» Luuk. 18:7, 8. Kts. myös Ilm. 14:14, 15.

¹»Herra ärjyy Siionista ja antaa äänensä kuulua Jerusalemissa, ja taivaat ja maa järkkyvät; mutta Herra on kansansa suoja, Israelin lasten turva.» Joel 3:16. Kts. myös Hepr. 12:26; Ilm, 16:17,

temmattiin Herraa vastaan yläilmoihin ja jokainen kuolematon kieli kaiutti täyteläisin, sointuvin huudoin kunniaa ja voittoa.

Luku 12—Jumala koettelee

[57]

Jumala koettelee kansaansa. Jeesus suhtautuu heihin kärsivällisesti eikä oksenna heitä suustaan heti kohta. Enkeli sanoi: »Jumala punnitsee kansaansa.» Jos sanoma olisi ollut niin lyhytaikainen kuin monet meistä otaksuivat, ei heillä olisi ollut aikaa luonteen kehittämiseen. Monia liikutti tunne eikä peri-aate eikä usko ja tämä vakava, pelottava sanoma kiihdytti heitä. Se herätti heidän tunteensa ja sai heidät pelkäämään, mutta ei päässyt toteuttamaan Jumalan aikomusta. Jumala lukee sydämen. Jottei Hänen kansansa joutuisi itsepetokseen, Hän antaa sille aikaa niin paljon että kiihtymys ehtii hälvetä, ja sitten Hän koettelee sitä nähdäkseen, tahtooko se noudattaa Totisen Todistajan neuvoa.

Jumala johtaa kansaansa eteenpäin askel askelelta. Hän saattaa heidät erilaisiin vaiheisiin, joiden määränä on ilmaista, mitä sydämessä on. Toiset kestävät jossakin kohdassa, mutta lankeavat toisessa. Jokaisessa kehitysvaiheessa sydäntä koetellaan entistä vähän syvemmin. Jos Jumalan omiksi tunnustautuvat havaitsevat sydämensä vastustavan tätä suoraa toimintaa, niin sen pitäisi saada heidät vakuuttumaan siitä, että heidän on ponnisteltava voittaakseen, elleivät mieli tulla oksennetuiksi ulos Herran suusta.

Enkeli sanoi: »Jumala lähentää toimintaansa kerta kerralta koetellakseen jokaista kansansa jäsentä.» Jotkut ovat halukkaat hyväksymään jonkin kohdan, mutta sitten Jumala johtaa heidät toiseen koetuskohtaan, jolloin he kavahtavat sitä ja vetäytyvät takaisin, koska se heidän mielestään iskee suoraan johonkin heidän hellimäänsä epäjumalaan. Tässä heillä on tilaisuus nähdä, mikä heidän sydämessään sulkee pois Jeesuksen. He pitävät jotakin muuta arvokkaampana kuin totuutta, eikä heidän sydämensä ole valmistunut vastaanottamaan Jeesusta. Yksilöitä koetellaan kauan aikaa, jotta nähtäisiin, haluavatko he luopua epäjumalistaan ja ottaa varteen Totisen Todistajan neuvon. Jos he eivät puhdistu noudattamalla totuutta eivätkä voita itsekkyyttään, ylpeyttään ja huonoja intohimojaan, niin Jumalan enkeleille on annettu heistä määräys: »He ovat liitossa epä-

[58]

jumalain kanssa, antakaa heidän olla», ja enkelit jatkavat työtään ja jättävät heidät pahojen enkeleiden valtaan lannistamattomine synnillisine luonteenpiirteineen. Ne, jotka kestävät kokeen jokaisessa kohdassa ja voittavat, olipa voiton hinta miten suuri tahansa, ovat noudattaneet Totisen Todistajan neuvoa, ja he saavat ehtoosateen, mikä valmistaa heidät muutettaviksi ...

Oi, jospa jokainen penseä uskontunnustaja voisi havaita, mikä ratkaisevan työn Jumala on pian tekevä Hänen kansakseen tunnustautuvien keskuudessa. Rakkaat ystävät, älkää pettäkö itseänne, kun kysymyksessä on oma tilanne. Ette voi pettää Jumalaa. Totinen Todistaja sanoo: »Minä tiedän sinun tekosi.» Kolmas enkeli johtaa kansaa askel askelelta yhä ylemmäksi. Joka askelella heitä koetellaan.

Luku 13—Jumalan huoneet

[59]

Näin, että monet, joille Jumala on uskonut varoja, katsovat voitavansa mielin määrin käyttää niitä omaksi mukavuudekseen rakentaen täällä miellyttäviä koteja; mutta kun he rakentavat huoneen suuren Jumalan palvelemista varten, joka asuu iankaik-kisuudessa, heillä ei ole varaa sallia Hänen käyttää niitä varoja, joita Hän on lainannut heille. He eivät pyri keskenään kilpaillen osoittamaan kiitollisuuttaan Jumalalle totuudesta tekemällä kaikkensa valmistukseen sopivan jumalanpalveluspaikan, vaan jotkut koettavat tehdä mahdollisimman vähän, ja heidän mielestään ne varat, jotka he käyttävät Korkeimman vierailuja varten tarkoitetun paikan valmistamiseen, ovat suorastaan huk-kaan heitettyjä. Tällainen uhri ontuu, eikä kelpaa Jumalalle. Näin Jumalaa miellyttävän paljon enemmän, jos Hänen kansansa toimisi yhtä viisaasti valmistessaan huonetta Hänelle kuin se menettelee omia asumuksiaan rakentaessaan.

Israelin lasten uhrin määrättiin olemaan virheettömiä ja tahratomia, lauman parhaita, ja kansan jokaista jäsentä vaadittiin osallistumaan tähän työhön. Jumalan työ tänä aikana on laajaa. Jos rakennatte huoneen Herralle, älkää loukatko ja rajoittako Häntä tuomalla Hänelle ontuvia uhrejanne. Sijoittakaa paras uhrinne Jumalalle rakennettavaan taloon. Olkoon se teidän parhaanne; tehkää siitä parhaanne mukaan tarkoituksenmukainen ja viihtyisä. Joidenkin mielestä tällä ei ole mitään merkitystä, koska aika on niin lyhyt. Menetelkää sitten samoin omien asumustenne ja kaiken maailmallisen toimintanne suhteen.

Näin, että Jumala voisi suorittaa työnsä ilman mitään ihmisapua, mutta tämä ei ole Hänen suunnitelmansa. Nykyinen maailma on tarkoitettu ihmisen koeajan näyttämöksi. Täällä hänen on muodostettava luonne, jonka hän vie mukanaan ikuiseen maailmaan. Hyvä ja paha annetaan hänen välittäväkseen, ja hänen tuleva kohtalonsa riippuu hänen tekemästään valinnasta. Kristus tuli muuttamaan hänen ajatustensa ja tunnemieltymystensä suunnan. Hänen sydämensä on irtauduttava maallisesta aarteestaan ja kiinnyyttävä taivaalliseen.

[60]

Hänen itsekieltämyksensä voi kirkastaa Jumalaa. Ihmisen hyväksi on annettu suuri uhri, ja nyt häntä koetellaan, jotta nähtäisiin, tahtooko hän seurata Jeesuksen esikuvaa ja uhrautua lähimmäisensä hyväksi.

Saatana ja hänen enkelinsä toimivat yhdessä Jumalan kansaa vastaan, mutta Jeesus koettaa puhdistaa kansansa itselleen. Hän vaatii sitä edistämään Hänen työtään. Jumala on antanut kansalleen tässä maailmassa tarpeeksi varoja, jotta Hänen työnsä voisi edistyä häiriintymättä, ja Hän tahtoo sille uskomiaan varoja käytettävän järkevästi. »Myykää, mitä teillä on, ja antakaa almuja» (Luuk. 12:33) sisältyy Jumalan pyhään Sanaan. Jumalan palvelijoiden täytyy nousta ja korottaa äänensä, säästelemättä. »Ilmoita minun kansalleni heidän rikoksensa ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä.» Jes. 58:1. Jumalan työn on laajennuttava ja jos Hänen kansansa noudattaa Hänen neuvoaan, ei sen haltuun jää paljon varoja lopullisen suurpalon tuhohtavaksi. Kaikki ovat koonneet aarteensa sinne, missä koi ja ruoste eivät voi turmella, eikä mikään side kiinnitä sydäntä maahan.

Luku 14—Opetuksia vertauksista

[61]

Minulle näytettiin, ettei vertausta talenteista ole täysin ymmärretty. Tämä tärkeä opetus annettiin opetuslapsille niiden kristittyjen hyötyä ajatellen, jotka elävät lopun aikana. Nämä talentit eivät kuvaa ainoastaan Jumalan Sanasta saarnaamisen ja opettamisen kykyä. Vertaus tarkoittaa niitä ajallisia varoja, joita Jumala on uskonut kansalleen. Viiden ja kahden talentin saajat asioitsivat ja kaksinkertaistivat sen, mikä heille oli uskottu. Jumala vaatii niitä, joilla on omaisuutta täällä, sijoittamaan rahansa Hänen käyttöönsä — käyttämään sitä totuuden levittämiseen. Ja jos totuus asuu vastaanottajansa sydämessä, niin se saa henkilön auttamaan Jumalan asiaa varoillaan lähettämällä niitä toisille, ja hänen toimintansa, vaikutuksensa ja varojensa avulla toiset sielut vastaanottavat totuuden ja alkavat myös toimia Jumalan hyväksi.

Näin joidenkin Jumalan kansaan lukeutuvien olevan sen miehen kaltaisia, joka kätki talenttinsa maahan. He eivät päästä varojaan hyödyttämään Jumalan asiaa. He väittävät niitä omikseen ja katsovat saavansa tehdä omallaan, mitä haluavat, eivätkä he pelasta sieluja käyttämällä viisaasti Herransa rahaa. Enkelit merkitsevät tarkoin muistiin jokaisen ihmisen työn ja kun käydään tuomiota Jumalan huoneesta, jokaisen tuomio on merkitty hänen nimensä kohdalle, ja enkeli on saanut käskyn olla säästämättä uskottomia palvelijoita ja sensijaan iskeä heidät maahan teurastuspäivänä. Ja se, mikä uskottiin heidän haltuunsa, otetaan heiltä pois. Heidän maallinen aarteensa pyyhkäistään silloin pois, ja he ovat menettäneet kaiken. Ja heidän kruununsa, jota he olisivat saaneet kantaa, jos olisivat olleet uskollisia, pannaan niiden päähän, joita ovat pelastaneet ne uskolliset palvelijat, joiden varat ovat jatkuvasti olleet Jumalan käytössä. Ja jokainen, jonka pelastukseen he ovat myö-tävaikuttaneet, lisää tähtiä heidän kirkkauden kruunuunsa ja lisää heidän ikuista palkkaansa.

[62]

Minulle näytettiin myös, että vertauksen pahasta palvelijasta tulisi opettaa meille jotakin. »Tehkää itsellenne ystäviä väärällä mammonalla, että he, kun se loppuu, ottaisivat teidät iäisiin majoihin.»

Luuk. 16:9. Jos me käytämme varojamme Jumalan kunniaksi täällä, niin kokoamme aarteita taivaaseen; ja kun maallinen omaisuus on kaikki mennyt, uskollisella taloudenhoitajalla on Jeesus ja enkelit ystävinään ottamassa hänet kotiin ikuisiin majoihin.

Vastuussa Jumalalle

»Joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen.» Jae 10. Joka on uskollinen maallisen omaisuuden hoidossa, eli vähimmässä, ja käyttää järkevästi sitä, minkä Jumala on lainannut hänelle täällä, elää tunnustuksensa mukaisesti. »Joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä.» Joka tahtoo pi-dättää Jumalalta sen, mitä Hän on lainannut hänelle, on väärä kaikessa Jumalan asioiden hoidossa. »Jos siis ette ole olleet uskolliset väärässä mammonassa, kuka teille uskoo sitä, mikä oikeata on?» Jae 11. Jos osoittaudumme uskottomiksi sen hoidossa, mitä Jumala lainaa meille täällä, Hän ei koskaan anna meille kuolematonta perintöä. »Ja jos ette ole olleet uskolliset siinä, mikä on toisen omaa, kuka teille antaa sitä, mikä teidän omaanne on?» Jae 12.

Jeesus on ostanut meille lunastuksen. Se on meidän; mutta meitä koetellaan täällä, jotta nähtäisiin, osoittaudummeko arvollisiksi ikuisen elämään. Jumala koettelee meitä uskoen huostaamme maallista omaisuutta. Jos uskollisesti ja runsaasti jaamme siitä, mitä Hän on meille lainannut, Jumalan asian edistämiseen, niin Hän voi uskoa meille kuolemattoman perinnön. »Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.» Jae 13; Matt. 6:24. »Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä.» 1 Joh. 2:15.

[63] Jumalaa ei miellytä se velto ja huolimaton tapa, jolla monet Hänen kansaansa lukeutuvat hoitavat maallisia toimiaan. He näyttävät menettäneen täysin käsityksensä siitä tosiasiasta, että heidän käyttämänsä omaisuus kuuluu Jumalalle, ja että heidän on tehtävä Hänelle tili taloudenhoidostaan. Jotkut päästävät maalliset liiketoimensa kerrossaan sotkeutumaan. Saatana tarkkailee sitä kaikkea ja hän iskee suotuisan tilaisuuden tullen ja saa toiminnallaan riistetyksi paljon varoja sapatinpitäjien kes-kuudesta. Ja nämä varat siirtyvät hänen puolelleen. Jotkut iäkkäät eivät halua laatia mitään säädöstä maallisista asioistaan, ja odottamatta he sairastuvat ja kuolevat. Heidän lapsensa, jotka eivät välitä mitään totuudesta, ottavat omaisuuden.

Saatana on hoitanut asian mielensä mukaan. »Jos siis ette ole olleet uskolliset väärässä mammonassa, kuka teille uskoo sitä, mikä oikeata on? Ja jos ette ole olleet uskolliset siinä, mikä on toisen omaa, kuka teille antaa sitä, mikä teidän omaanne on?» Luuk. 16:11, 12.

Minulle näytettiin se kauhea tosiasia, että Saatana ja hänen enkelinsä ovat päässeet hoitamaan Jumalan lapsiksi tunnustautuvien omaisuutta enemmän kuin Herra. Viimeisten päivien taloudenhoitajat ovat tyhmiä. He päästävät Saatanan valvomaan liiketoimiaan ja saattavat hänen haltuunsa sen, mikä kuuluu Jumalan asialle ja pitäisi olla sen käytössä. Jumala tarkkaa teitä, uskottomat palvelijat. Hän vaatii teidät tilille. Näin, että Jumalan palvelijat voivat uskollisella, järkevällä taloudenhidollaan pitää liiketoimensa tässä maailmassa selvinä, tarkkoiha ja suorina. Ja erikoisesti on iäkkäiden, sairaiden ja lapsettomien etuoikeus ja velvollisuus sijoittaa varansa niin, että niitä voidaan käyttää Jumalan asian yhteydessä, jos heidät äkkiä otettaisiin pois. Mutta näin, että Saatana ja hänen enkelinsä riemuitsevat tässä kohdin saavuttamastaan menestyksestä. Ja ne, joiden pitäisi olla pelastuksen viisaita perijöitä, miltei tahallaan päästävät Herran rahan luisumaan käsistään vihollisen puolelle. Tällä tavoin he vahvistavat Saatanan valtakuntaa, eikä se näytä liikuttavan heitä vähääkään!

Luku 15—Takuu epäuskoisille

Näin, ettei Jumalaa miellyttänyt se, että Hänen kansansa menee takuuseen epäuskoisten puolesta. Huomioni kiinnitettiin näihin raamatunkohtiin: »Älä ole niitä, jotka kättä lyövät, jotka menevät takuuseen veloista.» San. 22:26. »Joka vierasta takaa, sen käy pahoin, mutta joka kädenlyöntiä vihaa, se on turvattu.» San. 11:15. Uskottomia taloudenhoitajia! He sitovat lupauksellaan sen, mikä kuuluu toiselle — heidän taivaalliselle Isälleen — ja Saatana on valmiina auttamaan lapsiaan riistämään sen pois heidän käsistään. Sapatinpitäjien ei pitäisi’ ryhtyä epäuskoisten kumppaneiksi. Jumalan kansa luottaa liian paljon vieraiden sanaan ja kysyy heiltä neuvoa ja ohjeita silloin, kun heidän ei pitäisi. Vihollinen tekee heistä välikappaleitaan ja toimii heidän kauttaan sekoittaakseen Jumalan kansaa ja riistääkseen siltä.

Jotkut eivät lainkaan osaa hoitaa viisaasti maallisia asioita. Heiltä puuttuvat välttämättömät edellytykset, ja Saatana käyttää heitä hyödykseen. Tällaisissa tapauksissa asianomaisten ei pitäisi jäädä epätietoisiksi tehtävästään. Heidän pitäisi olla kyllin nöyriä neuvotellakseen veljien kanssa, joiden arvostelukykyyn he voivat luottaa, ennen kuin toteuttavat suunnitelmiaan. Minulle osoitettiin seuraavaa raamatunkohtaa: »Kantakaa tois-tenne kuormia.» Gal 6:2. Jotkut eivät ole tarpeeksi nöyriä antaakseen niiden, joilla on arvostelukykyä suunnitella puolestaan, ennen kuin ovat omia suunnitelmiaan noudattaen joutuneet vaikeuksiin. Silloin he huomaavat välttämättömäksi turvautua veljiensä neuvoon ja arvostelukykyyn, mutta kuinka paljon ras-kaampi onkaan taakka nyt, kuin mitä se alkuaan oli. Veljien ei pitäisi turvautua maalliseen oikeuteen, jos sitä suinkin voidaan välttää, sillä siten he antavat viholliselle hyvän tilaisuuden kietoa ja sekoittaa heitä. Parempi olisi sopia asiasta vaikka tappiotakin kärsien.

Luku 16—Vannominen

[65]

Näin, että jotkut Jumalan lapset ovat erehtyneet suhteessaan vannomiseen, ja Saatana on käyttänyt sitä hyväkseen ahdistaa heitä ja riistääkseen heiltä heidän Herransa rahaa. Näin, etteivät Vapahtajan sanat: »Älkää ensinkään vannoko» koske oikeudellista valaa. »Olkoon teidän puheenne: 'On, on' tahi: 'Ei, ei' Mitä siihen lisätään, se on pahasta.» Matt. 5:34, 37. Tämä koskee tavallista keskustelua. Jotkut puhuvat liioit-televasti. Toiset vannovat oman henkensä kautta, toiset päänsä kautta — yhtä varmasti kuin he elävät, yhtä varmasti kuin heillä on pää. Jotkut ottavat taivaan ja maan todistamaan väitteensä todeksi. Jotkut toivovat, että Jumala iskisi heidät kuoliaiksi, jos eivät heidän sanansa ole tosia. Tällaisesta tavallisesta vannomisesta Jeesus varoittaa opetuslapsiaan.

Joitakin henkilöitä on asetettu hallitsemaan meitä ja joitakin lakeja hallitsemaan kansaa. Ellei näitä lakeja olisi, niin maailman tila olisi nykyistä huonompi. Jotkut näistä laeista ovat hyviä, toiset ovat pahoja. Pahat ovat lisääntyneet, ja me joudumme vielä vaikeuksiin. Mutta Jumala auttaa kansaansa pysymään lujana ja elämään Hänen Sanansa periaatteiden mukaan. Milloin ihmisten lait ovat ristiriidassa Jumalan Sanan ja lain kanssa, meidän on toteltava jälkimmäistä, olkoot seu-raukset mitkä tahansa. Meidän ei pidä totella sitä maamme lakia, mikä vaatii meitä jättämään orjan herransa valtaan, ja meidän on kestettävä tämän lain loukkaamisen seuraukset. Orja ei ole kenenkään ihmisen omaisuutta. Jumala on hänen oikea Herransa, eikä ihmisellä ole mitään oikeutta ottaa Jumalan asiain hoitoa käsiinsä ja väittää orjaa omakseen.¹

Näin, että Herralla vielä on jotakin tekemistä maan lakien kanssa. Niin kauan kuin Jeesus on pyhäkössä, hallitsijat ja kansa tuntevat Jumalan pidättävän Hengen vaikutuksen. Mut-ta Saatana valvoo suureksi osaksi maailman ihmisjoukkoja, ja ellei lakeja olisi maassa, joutuisimme kokemaan paljon kärsimyksiä. Minulle näytettiin, että milloin on todella välttämätöntä ja milloin Jumalan lapset kutsu-

[66]

¹Tarkoittaa Yhdysvalloissa aikoinaan voimassa ollutta orjalakia.

taan todistamaan oikeudellisesti, eivät he loukkaa Jumalan Sanaa ottamalla juhlallisesti Jumalan todistajaksi siitä, että puhuvat totta, eivätkä mitään muuta kuin totuuden.

Ihminen on niin turmeltunut, että on laadittu lakeja langettamaan vastuu hänen itsensä kannettavaksi. Jotkut eivät pelkää valehdella lähimmäiselleen, mutta heille on opetettu ja Jumalan hillitsevä Henki on ilmaissut heille, että on kohtalokasta valehdella Jumalalle. Ananiasaan ja hänen vaimonsa Safiiran tapaus on annettu esimerkiksi. Asia siirtyy ihmiseltä Jumalalle, niin että jos joku todistaa väärin, ei hän tee sitä ihmiselle, vaan suurelle Jumalalle, joka lukee sydämen ja tietää ehdottoman totuuden jokaisessa tapauksessa. Lakiemme mukaan on väärä vala törkeä rikos. Jumala on usein rangaissut väärän valan tekijää, vieläpä niin, että tuhoava enkeli on lyönyt hänet maahan valan tuskin päästyä hänen huuliltaan. Tämän piti olla varoitukseksi pahantekijöille.

Näin, että jos maan päällä joku niin juuri kristitty, voi johdonmukaisesti todistaa valaheitoisesti. Hän elää Jumalan kasvojen valossa. Hän vahvistuu Hänen voimassaan. Ja milloin tärkeitä asioita on lailla ratkaistava, ei kukaan niin hyvin kuin kristitty voi vedota Jumalaan. Enkeli kehoitti minua huomaamaan, että Jumala vannoo itsensä kautta. 1 Moos. 22:16; Hepr. 6:13, 17. Hän vannoi Aabrahamille (1 Moos. 26:3), Iisakille (Ps. 105:9; Jer. 11:5) ja Daavidille (Ps. 132:11; Apt. 2:30). Jumala vaati Israelin lapsilta ihmisten välisen valan (2 Moos. 22:10, 11). Jeesus alistui valaan oman kuulustelunsa aikana. Ylimmäinen pappi sanoi Hänelle: »Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko sinä Kristus, Jumalan Poika.» Jeesus sanoi hänelle: »Sinäpä sen sanoit.» Matt. 26:63, 64. Jos Jeesus opetuslapsilleen antamissaan opetuksissa olisi viitannut oikeudelliseen valaan, niin Hän olisi nuhdellut ylimmäistä pappia ja vahvistanut siten opetuksensa niitä silmällä pitäen, jotka ovat Hänen seuraajiaan nykyaikana. Saatana on ollut mielissään siitä, että jotkut ovat nähneet valanteon väärässä valossa, sillä näin hän on saanut tilaisuuden ahdistaa heitä ja ottaa heiltä heidän Herransa rahaa. Jumalan taloudenhoitajien täytyy olla viisaampia, laatia suunnitelmansa ja varustautua vastustamaan Saatanan juonia, sillä hän kiihdyttää toimintaansa enemmän kuin koskaan ennen.

[67]

Näin, että jotkut suhtautuvat ennakkoluuloisesti johtajiimme ja lakeihimme, mutta ilman lakia tämä maailma olisi kauheassa tilassa.

Jumala hillitsee hallitsijoitamme, sillä kaikkien sydän on Hänen kässissään. Hän asettaa rajat, joiden yli ihmiset eivät voi mennä. Monet hallitusmiehistä ovat Saatanan valvonnassa, mutta näin, että Jumalalla on edustajansa hallitusmiestenkin joukossa. Ja jotkut heistä kääntyvät vielä totuuden puolelle. He toimivat nyt Jumalan mielen mukaan. Saatanan toimiessa edustajiensa välityksellä laaditaan ehdotuksia, jotka toteutettuina haittaisivat Jumalan työtä ja aiheuttaisivat paljon vahinkoa. Hyvät enkelit herättävät nämä Jumalan edustajat vastustamaan sellaisia ehdotuksia voimakkain perustein, joita Saatanan edustajat eivät voi vastustaa. Muutamat Jumalan edustajat pystyvät kukistamaan paljon pahuutta. Näin työ jatkuu, kunnes kolmas sanoma on tehnyt tehtävänsä, ja kolmannen enkelin väkevän huudon yhteydessä nämä edustajat saavat ti-laisuuden vastaanottaa totuuden, ja jotkut heistä kääntyvät ja käyvät pyhien kanssa läpi ahdistuksen ajan. Jeesuksen poistuessa kaikkeinpyhimmästä Hänen hillitsevä Henkensä vetäytyy pois hallitusmiehistä ja kansasta. Heidät jätetään pahojen enkelien valvontaan. Silloin Saatanan aloitteesta ja johdolla laaditaan sellaisia lakeja, että ellei aika olisi hyvin lyhyt, ei yksikään liha pelastuisi.

[68] **Luku 17—Vanhempien velvollisuus lapsia kohtaan**

Minulle on näytetty, etteivät vanhemmat yleensä suhtaudu oikein lapsiinsa. He eivät ole hillinneet heitä niinkuin olisi pitänyt, vaan ovat päästäneet heidät ylpistymään ja noudattamaan omia taipumuksiaan. Ennen vanhaan vanhempien arvovaltaa kunnioitettiin; lapset olivat silloin alamaisia vanhemmilleen ja pelkäsivät ja kunnioittivat heitä, mutta näinä viimeisinä päivinä järjestys on muuttunut päinvastaiseksi. Jotkut vanhemmat ovat alamaisuussuhteessa lapsiinsa. He pelkäävät vastustaa lastensa tahtoa ja antavat sen vuoksi myöten heille. Mutta niin kauan kuin lapset asuvat vanhempiensa katon alla ja ovat heistä riippuvaisia, heidän tulisi alistua heidän valvontaansa. Vanhempien tulisi toimia päättävästi ja vaatia lapsia noudattamaan sitä, minkä he katsovat oikeaksi.

Eeli olisi voinut hillitä jumalattomia poikiaan, mutta hän pelkäsi heidän mielipahaansa. Hän salli heidän jatkaa kuritto-muut-taan, kunnes he tulivat kiroukseksi Israelille. Vanhempia vaaditaan hillitsemään lapsiaan. Lasten pelastus riippuu suureksi osaksi vanhempien noudattamista tavoista. Väärässä rakkaudessaan ja hellyydessään lapsiaan kohtaan monet vanhemmat hemmottelevat heitä heidän vahingokseen, rohkaisevat heidän ylpeyttään ja kiinnittävät heidän ylleen koristeita ja koruja, mitkä tekevät heidät turhamaisiksi ja saavat heidät luulemaan, että puku tekee ihmisen jaloksi naiseksi tai herrasmieheksi. Mutta jo lyhyt tuttavuus selvittää niille, joiden kanssa he seurustelevat, että ulkonäkö ei pysty peittämään sellaisen sydämen puutteellisuutta, joka on vailla kristillisiä hyveitä, mutta täynnä itserakkautta, kopeutta ja hillittömiä intohimoja. Niiden, jotka rakastavat sävyisyyttä, nöyryyttä ja hyveellisyyttä, tulisi kaihtaa sellaista seuraa, vaikka kysymyksessä olisivat sapatinpitäjien lapset. Heidän seuransa on myrkyllistä ja heidän vaikutuksensa johtaa kuolemaan. Vanhemmat eivät huomaa heidän kylvämänsä siemenen tuhoavaa vaikutusta. Se versoo ja tuottaa hedelmää, mikä saa heidän lapsensa halveksimaan vanhempien arvovaltaa.

[69]

Varttuneinakin lapsia vaaditaan kunnioittamaan vanhempiaan ja huolehtimaan heidän hyvinvoinnistaan. Heidän tulisi kuunnella jumalisten vanhempiensa neuvoa eikä katsoa vapautuneensa kaikesta velvollisuudesta vanhempiaan kohtaan sen pe-rusteella, että ovat saaneet ikäänsä muutaman lisävuoden. Isäänsä ja äitiänsä kunnioittaville on käsky, johon liittyy lupaus. Näinä viimeisinä päivinä lapset ovat siinä määrin tottelematto-mia ja kunnioittamattomia, että Jumala on erikoisesti huomannut sen ja että se on merkinä lopun läheisyydestä. Se osoittaa, että Saatana miltei täysin valvoo nuorten mieliä. Monet eivät enää kunnioita ikää. Vanhusten kunnioittamista pidetään liian vanhanaikaisena, se kun on lähtöisin Aabrahamin ajoista. Jumala sanoo: »Sillä minä olen valinnut hänet, että hän käs-kisi lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä.» 1 Moos. 18:19.

Muoin lapset eivät saaneet mennä naimisiin ilman vanhempien suostumusta. Vanhemmat tekivät valinnan lastensa puo-lesta. Pidettiin rikoksena sitä, että lapset solmivat avioliiton omin päin. Asia esitettiin ensin vanhemmille ja heidän tuli harkita, oliko heidän läheiseen yhteyteensä tuleva henkilö arvollinen ja saattaisivatko osapuolet turvata perheen toimeentulon. He pitivät erittäin tärkeänä, etteivät he, oikean Jumalan palve-lijat, solmisi avioliittoja epäjumalanpal-velijoiden kanssa, jotteivät heidän perheensä luopuisi Jumalasta. Avioliitossa ollessaankin lapset pysyivät kiinteässä kuuliaisuussuh-teessa vanhempiinsa. Heidän arvostelukykyään ei pidetty riittävänä ratkaisemaan asioita ilman vanhempien neuvoa ja heitä vaadittiin kunnioittamaan ja noudattamaan vanhempien toivomuksia, sikäli kuin ne eivät olleet Jumalan vaatimusten vastaisia.

Sitten huomioni kiinnitettiin näiden viimeisten päivien nuorten tilaan. Lapsia ei pidetä kurissa. Vanhemmat, teidän pitäisi aloittaa ensimmäinen kurinpidon oppituntinne silloin, kun lapsenne ovat pie-nokaisina käsivarsillanne. Opettakaa heidät taipumaan tahtoonne. Tähän voidaan päästä toimimalla rauhallisesti ja päättävästi. Vanhempien pitäisi täydellisesti hillitä omat mielialansa ja lempeästi mutta lujasti taivuttaa lapsen tahtoa, kunnes se ei pidä mahdollisena-kaan mitään muuta kuin taipumista heidän tahtoonsa.

[70]

Seuraus vanhempien laiminlyönnistä

Vanhemmat eivät aloita ajoissa. He eivät kukista ensimmäistä mielenpurkausta, ja lapset kasvavat itsepäisiksi. Tämä itsepäisyys lisääntyy ja lujittuu lapsen kasvaessa ja vahvistuessa. Jotkut lapset pitävät vanhemmiksi tultuaan luonnollisena, että heidän täytyy saada toimia oman mielensä mukaan ja että heidän vanhempiensa täytyy alistua heidän toivomuksiinsa. He odottavat vanhempiensa palvelevan heitä. Rajoitukset harmittavat heitä ja kun he varttuvat niin suuriksi, että voisivat auttaa vanhempiaan, he eivät ota kantaakseen heille kuuluvaa vel-vollisuutta. Heidän ei ole tarvinnut kantaa vastuuta, ja niin he ovat kasvaneet sellaisiksi, ettei heistä ole hyötyä kotona eikä muualla. Heillä ei ole yhtään kestävyyttä. Vanhemmat ovat kantaneet taakan ja ovat sallineet heidän kasvaa joutilaina ja totuttamatta heitä järjestykseen, ahkeruuteen tai taloudellisuuteen. Heitä ei ole totutettu kieltäytymään, vaan heitä on lellitty ja hemmoteltu, ja heidän mielitekonsa on tyydytetty, niin että he ovat käyneet terveydeltään heikoiksi. Heidän tapansa ja käytöksensä eivät ole miellyttäviä. He ovat itse onnettomia ja tekevät ympäristönsäkin onnettomaksi. Ja vaikka he ovat vielä lapsia ja kurinpidon tarpeessa, heidän sallitaan mennä ulos ja osallistua nuorten rientoihin, missä toinen vaikuttaa turmelevasti toiseen.

[71] Jumalan kirous kohdistuu varmasti uskottomiin vanhempiin. He eivät ainoastaan kylvä ohdakkeita, jotka haavoittavat heitä täällä, vaan heidän on tulevilla tuomiolla vastattava uskonto muudestaan. Monet lapset tulevat tuomiolla moittimaan vanhempiaan siitä, etteivät nämä hillinneet heitä, ja syyttävät heitä tuhostaan. Vanhempien väärä myötätunto ja sokea rakkaus saa heidät suvaitsemaan lastensa virheitä ja jättämään ne korjaamatta, minkä seurauksena heidän lapsensa joutuvat kado-tukseen ja heidän sielunsa veri vaaditaan uskottomilta vanhemmilta.

Lapset, jotka siten kasvatetaan kuritta, joutuvat Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvina oppimaan kaiken. Heidän lapsuutensa kasvatus vaikuttaa heidän koko uskonnolliseen kokemukseensa. Usein ilmenee samaa omapäisyyttä, samaa kieltäymyksen puutetta, samaa kärsimättömyyttä nuhdeltaessa, samaa itserakkautta ja haluttomuutta turvautua toisten neuvoon tai olla toisten mielipiteiden vaikuttamana, samaa velttoutta, velvollisuuden väistämistä ja vastuuntunnon

puutetta. Kaikki tämä näkyy heidän suhteestaan seurakuntaan. Sel-
laisten on mahdollista voittaa, mutta miten ankara onkaan heidän
taistelunsa, miten katkera heidän kamppailunsa! Miten vaikea hei-
dän onkaan sopeutua täydelliseen kuriin, mikä heidän on välttämättä
omaksuttava saadakseen jalon kristillisen luonteen! Mutta ennen
kuin he lopulta voittavat, heidän sallitaan ennen heidän muutta-
mistaan nähdä, miten lähellä ikuisen tuhon jyrkännettä he oli-
vat, sentähden että heiltä puuttui oikea kasvatus nuorena ja etteivät he
lapsena olleet oppineet alistumaan.

Luku 18—Yhdyskuntamme nimi

Minulle näytettiin, kuinka Jumalan jäännöskansa sai nimen. Eteeni asetettiin kaksi ihmisluokkaa. Toinen käsitti kristityiksi tunnustautuvien suuret joukot. He polkivat Jumalan lain jalkojensa alle ja noudattivat paavin antamaa säädöstä. He pitivät viikon ensimmäistä päivää Herran sapattina. Toinen luokka, johon kuului vain harvoja, kumarsi suurta Lainantajaa. He pitivät neljännen käskyn. Heidän uskonsa huomattavana eri-koispiirteenä oli seitsemännen päivän pitäminen ja Herramme toisen tulemisen odottaminen.

Taistelua käydään Jumalan vaatimusten ja pedon vaatimusten välillä. Kaksisarvinen peto on tekevä koetuskiven viikon ensimmäisestä päivästä, tuosta paavillisesta säädöksestä, joka suoraan sotii neljättä käskyä vastaan. Ja sitten Jumalan antama pelottava varoitus julistaa rangaistuksen pedon ja sen kuvan kumartamisesta. He joutuvat juomaan Jumalan vihan viiniä, joka sekoittamattomana on kaadettu Hänen vihansa maljaan.

Meille sopii vain sellainen nimi, joka on sopusoinnussa tunnus-tuksemme kanssa ja ilmaisee uskomme ja osoittaa meidän olevan erikoista kansaa. Nimi seitsemännen päivän adventisti on alituisena nuhtena protestanttiselle maailmalle. Tässä on ero niiden välillä, jotka palvelevat Jumalaa, ja niiden, jotka palvelevat petoa ja ottavat sen merkin. Suuri taistelu koskee Jumalan käskyjä ja pedon vaatimuksia. Koska pyhät pitävät kaikki kymmenen käskyä, lohikäärme käy sotaa heitä vastaan. Jos he alentavat tasoaan ja luopuvat uskonsa erikoisuuksista, niin lohikäärme on rauhassa, mutta he kiihottavat sen kiukkua, koska he ovat uskaltaneet kohottaa tasoa ja nostaa lippunsa protestanttista maailmaa vastaan, joka noudattaa paavin säädöstä.

Nimi seitsemännen päivän adventisti tuo ilmi uskomme todelliset piirteet ja saa etsivän sielun vakuuttuneeksi. Kun Jumalan viinestä lähtenyt nuoli se haavoittaa Jumalan lain rik-kojia ja johdtaa katumukseen Jumalan edessä ja uskoon Herraamme Jeesukseen Kristukseen.

Minulle näytettiin, että melkein jokainen kiihkoilija, joka haluaa peittää aikeensa johtaakseen toisia harhaan, väittää kuuluvansa Jumalan seurakuntaan. Sellainen nimi herättäisi heti epäilyksiä, sillä sitä käytetään salaamaan mitä merkillisimpiä erehdyksiä. Tämä nimi on liian epämääräinen Jumalan jäännöskansalle. Se johtaisi arvelemaan, että meillä on sellainen usko, jonka haluaisimme peittää.

Luku 19—Kokonainen pyhitys

Rakkaat veli ja sisar K.: Viime näyssäni minulle näytettiin jotakin teidän perheestänne. Herralla on teistä armon ajatuksia, eikä Hän hylkää teitä, ellette te hylkää Häntä. L ja M ovat penseässä tilassa. Heidän on noustava ponnistelemaan pelastuakseen tai he jäävät vaille iankaikkista elämää. Heidän on tunnettava henkilökohtaista vastuuta ja saatava itselleen omaa kokemusta. Jumalan Pyhän Hengen täytyy saada vaikuttaa heidän sydämessään, niin että he rakastavat Jumalan kansan seuraa ja valitsevat sen ennen mitään muuta, erottautuen niistä, jotka eivät yhtään rakasta hengellisiä asioita. Jeesus vaatii kokonaista uhria ja täyttä pyhittymistä.

L ja M, te ette ole käsittäneet, että Jumala vaatii sydämenne jakamattoman kiintymyksen. Teidän tunnustuksenne on pyhä, mutta olette vajonneet tavallisten tunnustajien hengettömälle tasolle. Rakastatte niiden nuorten seuraa, jotka eivät lainkaan välitä teidän tunnustamistanne pyhistä totuuksista. Te olette esiintyneet samanlaisina kuin toverinnekin ja tyytyneet sen vertaiseen uskontoon, mikä saa kaikki hyväksymään teidät eikä johda ketään moittimaan teitä.

Kristus vaatii kaiken. Jos Hän vaatisi vähemmän, niin Hänen uhrinsa olisi liian kallis ja liian suuri saattamaan meidät vain sellaiselle tasolle. Pyhä uskomme huudahtaa: Erotkaa! Meidän ei tulisi mukautua maailman tai hengettömien, sydämettömien tunnustajien mukaisiksi. »Muuttukaa mielenne uudistuksen kautta.» Room. 12:2. Tämä on itsekieltämyksen tie. Ja kun pidätte tietä liian kaitana ja tämän kaidan polun itsekieltäymystä liian paljona, kun sanotte: Miten vaikeaa on luopua kaikesta, kysykää silloin itseltänne: Mistä Kristus luopui minun tähteni? Tämä kysymys saattaa varjoon kaiken muun, mitä voimme kutsua itsekieltämykseksi.

[75] Katsokaa Häntä, kun Hän yrttitarhassa hikoilee suuria veripisaroina. Erikoinen enkeli lähetetään taivaasta vahvistamaan Jumalan Poikaa. Seuratkaa Häntä Hänen matkallaan oikeussaliin, tuon raivoisan roskajoukon pilkatessa, ivatessa ja herjatessa Häntä. Katsokaa Häntä pukeutuneena tuohon vanhaan kuninkaalliseen purppuraviit-

taan. Kuulkaa tuota karkeaa pilaa ja julmaa ivaa. Nähkää, miten orjantappurakruunu painetaan Hänen jalolle otsalleen ja miten Häntä sitten lyödään ruo'olla, niin että okaat tunkeutuvat Hänen ohimoihinsa ja veri virtaa tuosta pyhästä otsasta. Kuulkaa tuon murhajoukon kiihkeästi vaativan Jumalan Pojan verta. Hänet jätetään sen käsiin ja jalo kärsijä kuljetetaan pois kalpeana, heikkona ja nääntyvänä ristiinnaulittavaksi. Hänet oikaistaan puiselle ristille, ja naulat tunkeutuvat Hänen herkkätuntoisten käsiensä ja jalkojensa läpi. Katsokaa Häntä riippumassa ristillä nuo kauhistavat tuskan tunnit, jotka saavat enkelit verhoamaan kasvonsa tuolta kauhunäytelmältä ja auringon kätkemään valonsa ja kieltäytymään katselemasta. Ajatelkaa näitä ja sitten kysykää: Onko tie liian kaita. Ei, ei.

Jakaantuneet harrastukset

Jakautuneessa, puolisydämisessä elämässä tapaatte epäilystä ja pimeyttä. Ette voi nauttia uskonnon lohtua, ettekä liioin maailman antamaa rauhaa. Älkää istuutuko Saatanan vähäntekemisen lepotuoliin, vaan nouskaa ja tavoitelkaa sitä ylevää tasoa, jonka saavuttaminen on teidän etuoikeutenne. On siunattu etuoikeus luopua kaikesta Kristuksen tähden. Älkää katselko toisten elämää, älkääkä jäljitelkö heitä nousematta sen ylemmäksi. Teillä on vain yksi todellinen, erehtymätön esikuva. On turvallista seurata vain Jeesusta. Päätäkää, että jos toiset vaipuvat hengelliseen velttouteen, te erkanette heistä ja käytte eteenpäin saavuttaaksenne kristillisen luonteen jalouden. Muodostakaa taivaskelpoinen luonne. Älkää nukkuko vartiopaikalla. Suhtautukaa uskollisesti ja oikeudenmukaisesti omaan sieluunne.

Te annatte myöten pahalle, mikä uhkaa hävittää hengellisyyttenne. Se himmentää pyhän kirjan koko kauneuden ja kiintoisuuden. Jumalan palvelukseen jollakin tavoin pyhittyneeseen mieleen ei mieltymys romaaneihin ja muihin tarukertomuksiin vaikuta hyvää. Väärällä tavalla ja epäterveesti se kiihdyttää mielen, tekee mielikuvituksen kuumeiseksi, turmelee mielen käytökelpoisuuden ja tekee sen kykenemättömäksi mihinkään hengelliseen toimintaan. Se vieroittaa sielun rukouksesta ja hengellisten asioiden rakastamisesta. Lukeminen, joka valaisee Pyhää Kirjaa ja elvyttää teidät haluamaan ja tutkimaan sitä ahkerasti, ei ole vaarallista vaan hyödyllistä.

[76]

Teidät esitettiin minulle katse käännettynä pois Pyhästä Kirjasta ja kiinteästi kohdistettuna kiihottaviin kirjoihin, jotka merkitsevät kuolemaa uskonnolle. Mitä useammin ja ahkerammin tutkitte Raamattua sitä kauniimpana se näyttäytyy ja sitä vähemmän viehätyste lukemaan kevyttä kirjallisuutta. Raamatun päivittäinen tutkiminen vaikuttaa pyhittävästi mieleen. Hengitätte taivaallista ilmaa. Kätkekää tämä kallis kirja sydämeenne. Se on oleva ystäväne ja oppaanne ahdistuksissa.

Teillä on ollut päämääriä elämässänne, ja miten vakavasti ja kestävästi olettekaan työskennelleet saavuttaaksenne nuo pää-määrät! Olette laskelmoineet ja suunnitelleet, kunnes toiveenne ovat täyttyneet. Edessänne on nyt päämäärä, joka on sitkeän, väsymättömän ja elämänpituisen tavoittelun arvoinen. Se on sielunne pelastus — iankaikkinen elämä. Ja tämä vaatii kiel-täytyvää, uhrautuvaa ja tarkkaa tutkistelua. Teidän täytyy puhdistua ja jalostua. Teiltä puuttuu Jumalan Hengen pelastava vaikutus. Te liikutte ystävienne parissa ja unohtatte tun-nustaneenne Kristuksen nimeä. Käyttäydytte ja pukeudutte heidän tavallaan.

Lähtekää ulos ja pysykää erossa

Sisar K., näin että sinulla on työ tehtävänä. Sinun on kuolettava ylpeytesi ja suunnattava koko harrastuksesi totuuteen. Ikuinen kohtalosi riippuu nykyisestä menettelystäsi. Jos mielit saavuttaa iankaikkisen elämän, on sinun elämässäsi tavoiteltava sitä ja kiellettävä itsesi. Lähde ulos maailmasta ja pysy siitä erossa. Elämäsi täytyy olla raitista, valvovaa ja rukoilevaa. Enkelit tarkkaavat luonteen kehitystä ja punnitsevat sen siveel lisen arvon. Kaikki sanamme ja tekomme tulevat Jumalan katseltaviksi. Se on pelottavaa, vakavaa aikaa. Iankaikkisen elämän toivoa ei pidä pystyttää löyhille perusteille; se on selvitettävä Jumalan ja sinun oman sielusi välillä. Jotkut nojautuvat toisten mielipiteeseen ja kokemukseen mieluummin kuin vaivautuisivat tarkoin tutkimaan omaa sydäntään, ja niin he vaeltavat kuukausia ja vuosia vailla mitään todistusta Jumalan Hengestä tai siitä, että heidät on hyväksytty. He pettävät itseään. He luulevat omistavansa toivon, mutta heiltä puuttuvat kristityn oleelliset perusedellytykset. Ensiksi on sydämessä tapahduttava perusteellinen työ, ja sitten heidän käytöksensä tulee yleväksi ja jaloksi, niinkuin Kris-

tuksen tosi seuraajille on ominaista. Uskomme mukaisesti eläminen vaatii pyrkimystä ja siveellistä rohkeutta.

Jumalan kansa on omalaatuista. Sen mieli ei voi sekoittua maailman mielen ja vaikutuksen kanssa. Ethän halua kantaa kristityn nimeä olematta kuitenkaan sen arvoinen. Ethän halua kohdata Jeesusta omaten vain tunnustuksen. Ethän halua pettyä niin tärkeässä asiassa. Tutki tarkoin toivosi perusteita. Suhtaudu rehellisesti omaan sieluusi. Luuloteltu toivo ei koskaan pelasta sinua. Oletko laskenut kustannukset? Pelkäänpä, ettet ole. Päätä nyt, tahdotko seurata Kristusta, maksoi mitä tahansa. Et voi tehdä tätä ja samalla seurustella niiden kanssa, jotka eivät vähääkään välitä jumalallisista asioista. Teidän mielenne eivät voi sekoittua keskenään sen paremmin kuin öljy ja vesi.

On suurta olla Jumalan lapsi ja Kristuksen kanssaperillinen. Jos tämä on etuoikeutesi, niin tunnet osallisuutta Kristuksen kärsimykseen. Jumala katsoo sydämeen. Näin, että sinun täy-tyy etsiä Häntä vakavasti ja kohottaa hurskautesi taso korkeammaksi, tai muutoin et varmastikaan pääse iankaikkiseen elämään. Saatat kysyä: Näkikö sisar White tämän? Kyllä, ja olen koettanut esittää sen sinulle ja antaa siitä sen käsityksen, mikä minulle annettiin. Auttakoon Herra sinua ottamaan siitä vaarin!

Rakas veli ja sisar, valvokaa lapsianne tarkoin huolehtien heistä. Maailman henki ja vaikutus hävittävät heistä kaiken halun olla tosi kristittyjä. Vetäkää te vaikutuksellanne heitä pois sellaisten nuorten seurasta, jotka eivät ole yhtään kiinnostuneita jumalallisista asioista. Heidän täytyy tehdä uhraus voidakseen lopulta voittaa taivaan.

[78]

* * * * *

Kummanko tahdotte valita, sanoo Kristus, minut vai maailman? Jumala kehoittaa ehdoitta alistamaan sydämen ja kiintymyksen Hänelle. Jos rakastat ystäviä, veljiä tai sisaria, isää tai äitiä, taloja tai maita, enemmän kuin minua, sanoo Kristus, et ole minulle sovelias. Uskonto velvoittaa sielun mitä tarkimmin noudattamaan vaatimuksiin, ja vaeltamaan periaatteiden mukaan. Samoin kuin salaperäinen magneetti osoittaa pohjoista, niin viittaavat uskonnon vaatimukset Jumalan kirkkautta kohti. Kastelupauksesi sitoo sinut kunnioittamaan Luojaasi ja päättävästi kieltämään itsesi ja ristiinnaulitsemaan

mieltymyksesi ja halusi sekä saattamaan ajatuksesikin kuuliaisiksi Kristuksen tahdolle. — 1872, osa III, s. 45.

* * * * *

Maailmallisuutenne ei saata teitä avaamaan selko selälleen kovan sydämenne ovia Jeesuksen kolkutukselle, joka koettaa päästä sinne sisälle. Kirkkauden Herra, joka on lunastanut teidät omalla verellään, odotti ovillanne sisäänpääsyä, mutta te ette avanneet niitä auki, ettekä lausuneet Häntä tervetulleeksi sisälle. Jotkut avasivat oven raolleen ja päästivät hiukan Hänen läsnäolonsa valoa sisään, mutta eivät toivottaneet taivaal-lista vierasta tervetulleeksi. Jeesukselle ei ollut tilaa. Paikka, mikä olisi pitänyt olla varattuna Hänelle, oli täynnä muita asioita. Jeesus sanoi teille: »Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani.» Ilm. 3:20. Teidän tehtävänne oli avata ovi. Jonkin aikaa te tunsitte haluavanne kuunnella ja avata oven, mutta sitten menetitte tämän halun ja jätitte vaille taivaallisen vieraan seuraa, mikä olisi ollut etu-oikeutenne. Jotkut kuitenkin avasivat oven ja lausuivat Vapahtajansa sydämellisesti tervetulleeksi. — 1869, osa II, ss. 216, 217.

Näin maassa suuremman ahdingon, mitä olemme koskaan tähän mennessä kokeneet. Kuulin valituksia ja hätähuutoja, ja näin suuria joukkoja taistelussa. Kuulin tykkien jyrinää, aseiden kalsketta, käsikähmää ja kuolevien valituksia ja rukouksia. Kenttä oli täynnä haavoittuneita ja kuolleita. Näin hyljättyjä, epätoivoisia perheitä ja sydäntäsärkevää puutetta monissa kodeissa. Nytkin monet perheet kärsivät puutetta, mutta se lisääntyy. Monien kasvot näyttivät riutuneilta, kalpeilta ja nälän näännyttämiltä.

Minulle näytettiin, että Jumalan kansan pitäisi liittyä läheisesti yhteen kristillisen toveruuden ja rakkauden siteillä. Jumala yksin voi olla kilpemme ja voimamme tänä kansallisen onnettomuuden aikana. Jumalan kansan tulisi herätä. Sen tulisi käyttää tilaisuuksiaan levittääkseen totuutta, sillä ne eivät kestä kauan. Minulle näytettiin ahdinkoa, hämminkiä ja nälänhätää maassa. Saatana koettaa nyt pitää Jumalan kansaa toi-mettomuuden tilassa ja estää sitä suorittamasta osaansa totuuden levittämiseksi, jotta se lopulta vaa'assa punnittuna havait-taisiin köykäiseksi.

Jumalan kansan täytyy ottaa varoituksesta vaarin ja havaita ajan merkit. Kristuksen tulemisen merkit ovat liian selviä, jotta niitä voitaisiin epäillä, ja nämä asiat nähdessään jokaisen totuutta tunnustavan pitäisi olla elävä saarnaaja. Jumala kutsuu kaikkia, sekä saarnaajia että kansaa, heräämään. Koko taivas on liikkeellä. Maan historian tapahtumat päättyvät nopeasti. Olemme keskellä viimeisten päivien vaaroja. Edessämme on vielä suurempia vaaroja, emmekä kuitenkaan ole hereillä. Tämä Jumalan asiassa osoitettavan toiminnan ja hartauden puute on kauhistava. Tämä kuoleman horros on Saatanasta. Hän valvoo pyhittymättömien sapatinpitäjien mieltä ja saa heidät kadehtimaan toisiaan, sekä moittimaan ja arvostelemaan. Hänen erikoistyönään on jakaa sydämiä, jotta Jumalan palvelijoiden vaikutus, voima ja toiminta rajoittuisi pyhittymättömien sapatinpitäjien pariin ja jotta heidän kallis aikansa kuluisi pienten erimielisyyk-

sien selvittelyyn, vaikka se pitäisi käyttää totuuden julistamiseen epäuskoisille.

Toiminnan aika

Minulle näytettiin Jumalan kansan odottavan jonkin muutoksen tapahtumista — että jokin pakottava voima valtaisi heidät. Mutta he tulevat pettymään, sillä he ovat väärässä. Heidän täytyy toimia, heidän täytyy itse tarttua työhön ja hartaasti anoa Jumalalta itselleen tosi tietoa. Tapahtumat, joita saamme katsella, ovat kyllin suuria velvoittaakseen meidät nousemaan ja todistamaan totuudesta kaikille, jotka tahtovat kuunnella. Maan elo on miltei kypsää.

Minulle näytettiin, miten tärkeää on, että saarnaajat, jotka ryhtyvät kolmannen enkelin sanoman julistamisen vakavaan ja vaativaan työhön, ovat vilpittömiä. Herralla ei ole puutetta varoista tai välikappaleista, joilla Hän suorittaa omaa työtään. Hän voi puhua mihin aikaan tahansa ja kenen kautta Hän tahtoo, ja Hänen sanansa on voimallinen ja suorittaa sen, mitä varten se lähetetään. Mutta ellei totuus ole pyhittänyt ja puhdistanut pyhää palvelusta suorittavan henkilön käsiä ja sydäntä, niin hän on taipuvainen puhumaan oman epätäydellisen kokemuksensa mukaan; ja kun hän puhuu itsestään, oman pyhittymättömän arvostelukykyensä päätelmien mukaisesti, ei hänen neuvonsa silloin ole Jumalasta, vaan hänestä itsestään. Samoin kuin Jumalan kutsun saanut henkilö on kutsuttu olemaan pyhä, niin täytyy ihmisten hyväksymän ja asettaman henkilönkin tuoda ilmi pyhä kutsumuksensa ja osoittaa taivaallisella puhetavallaan ja käytöksellään olevansa ukollinen Hänelle, joka on hänet kutsunut.

[81] Pelottavia voi-huutoja on esitetty niille, jotka saarnaavat totuutta olematta sen pyhittämiä, samoin kuin niille, jotka suostuvat vastaanottamaan ja ylläpitämään pyhittymättömiä sanan ja opetuksen jakajia. Olen huolissani Jumalan kansasta, mikä tunnustaa uskovansa vakavan, tärkeän totuuden, sillä tiedän, että monet sen jäsenistä eivät ole totuuden käännyttämiä eivätkä pyhittämiä. Ihmiset voivat kuulla ja tunnustaa koko totuuden ja olla kuitenkin tuntematta vähääkään jumalisuuden voimaa. Totuus ei pelasta kaikkia, jotka julistavat sitä. Enkeli sanoi: »Puhdistautukaa, te Herran aseenkantajat.» Jes. 52:11.

Aika on tullut, jolloin niiden, jotka valitsevat Herran nykyiseksi ja tulevaksi osuudekseen, täytyy luottaa yksin Häneen. Jokaisella

jumalisuutta tunnustavalla täytyy olla oma kokemuksensa. Muistiin merkitsevä enkeli tekee tarkat merkinnät Jumalan kansan sanoista ja teoista. Enkelit tarkkaavat luonteen kehitystä ja punnitsevat sen siveellisen arvon. Niiden, jotka tunnustavat uskovansa totuuden, tulisi olla itse vilpittömiä ja parhaansa mukaan vaikuttaa toisten valistamiseksi ja voittami-seksi totuuteen. Heidän sanansa ja tekonsa ovat kanava, jonka kautta totuuden ja pyhyiden puhtaat periaatteet saatetaan maailmaan. He ovat maan suola ja valo.

Näin, että katsoessamme taivaaseen päin näemme valoa ja rauhaa, mutta katsoessamme maailmaan tulemme näkemään, että jokaisen turvapaikan täytyy pian jättää meidät turvattomiksi ja että kaikki hyvä pian häviää pois. Jumalassa on ainoa apumme. Tässä maailman sekasorrontilassa me voimme olla rauhallisia, vahvoja ja turvassa vain elävän uskon voimassa, emmekä voi olla levollisia muutoin kuin lepäämällä Jumalassa ja odotta-malla Hänen pelastustaan. Meille loistaa suurempi valo kuin loisti isillemme. Jumala ei voi hyväksyä eikä kunnioittaa meitä, jos suoritamme samaa palvelusta tai teemme samoja tekoja kuin isämme tekivät. Jotta Jumala hyväksyisi ja siunaisi meitä samoin kuin heitä, meidän on osoitettava heidän uskollisuuttaan ja intoaan — edistettävä valoamme niinkuin he edistivät omaansa — ja tehtävä niinkuin he tekisivät, jos eläisivät meidän aikanamme.

Meidän täytyy vaeltaa yllemme loistavassa valossa, muutoin tuo valo tulee pimeydeksi. Jumala vaatii meitä ilmentämään maailmalle luonteessamme ja teoissamme sellaista yhteyden ja ykseyden henkeä, mikä on sopusoinnussa tunnustamiemme pyhien totuuksien kanssa ja näinä viimeisinä päivinä täyttyvien ennustusten hengen mukaista. Totuus, jonka olemme ymmärtäneet ja valo, mikä on loistanut sielumme, tuomitsevat meidät, jos käännyimme pois, emmekä salli niiden johtaa meitä.

[82]

Kauhistavia näkymiä tulossa

Mitä sanoisin herättääkseni Jumalan jäännöskansan? Minulle näytettiin, että kauhistavia tapahtumia on tulossa. Saatana ja hänen enkelinsä kohdistavat kaikki voimansa Jumalan kansaa vastaan. Hän tietää olevansa varma heistä, jos he nukkuvat vielä vähän aikaa, sillä silloin heidän tuhonsa on väistämätön. Minä varoitin kaikkia, jotka

tunnustavat Kristuksen nimeä, tarkoin tutkimaan itseään ja täydellisesti tunnustamaan kaikki vääryytensä, jotta ne kävisivät ennen heitä tuomiolle ja jotta muis-tiin merkitsevät enkelit kirjoittaisivat anteeksiannon heidän nimensä kohdalle. Veljeni, sisareni, ellette käytä näitä armon kalliita hetkiä, niin jäätte vaille puolustusta. Ellette tee mitään erikoista ponnistusta noustaksenne, jos ette osoita intoa parannukseen, nämä kultaiset hetket pian kuluvat ja teidät punnitaan vaa'alla ja havaitaan köykäisiksi. Silloin teidän tuskan-huutonne eivät auta mitään. Silloin täyttyvät Herran sanat: »Kun minä kutsuin ja te estelitte, kun ojensin kättäni eikä kenkään kuunnellut, vaan te vieroksuite kaikkia minun neuvojani, ette suostuneet minun nuhteisiini, niin minäkin nauran teidän hädällemme, pilkkaan, kun tulee se, mitä te kauhistutte; kun myrskynä tulee se, mitä te kauhistutte, kun hätänne saapuu tuulispäänä, kun päällemme tulee vaiva ja ahdistus. Silloin he minua kutsuvat, mutta minä en vastaa, etsivät minua, mutta eivät löydä. Koska he vihasivat tietoa, eivät valinneet osaksensa Herran pelkoa eivätkä suostuneet minun neuvooni, vaan katsoivat kaiken minun nuhteluni halvaksi, saavat he syödä oman vaelluksensa hedelmiä ja saavat kyliänsä omista hankkeistaan. Sillä yksinkertaiset tappaa heidän oma luopumuksensa, ja tyhmit tuhoaa heidän oma suruttomuutensa. Mutta joka minua kuulee, saa asua turvassa ja olla rauhassa onnettomuuden kauhuilta.» San. 1:24—33.

Luku 21—Velvollisuutemme köyhiä kohtaan

[83]

Usein tiedustellaan velvollisuuttamme niitä köyhiä kohtaan, jotka vastaanottavat kolmannen sanoman, ja olemme itsekin kauan halunneet tietää, miten menetellä hellävaraisesti niiden köyhien perheiden tapauksissa, jotka vastaanottavat sapatin. Ollessani Rooseveltilsä, New Yorkin valtiossa elokuun 3 päivänä 1861 minulle näytettiin jotakin köyhiä koskevaa.

Jumala ei vaadi veljiämme ottamaan huostaansa jokaista tämän sanoman vastaanottavaa köyhää perhettä. Jos heidän pitäisi tehdä tämä, niin saarnaajien täytyisi lakata lähtemästä uusille kentille, sillä rahavarat hupenisivat loppuun. Monet ovat köyhiä siksi, että heiltä itseltään puuttuu ahkeruutta ja taloudellisuutta; he eivät tiedä, miten oikein käyttää varojaan. Jos heitä autettaisiin, se vahingoittaisi heitä. Jotkut tulevat aina olemaan köyhiä. Vaikka heidän käytettävänään olisivat kaikkein parhaat edut, se ei auttaisi heidän tapauksessaan. He eivät osaa laskelmoida hyvin, vaan kuluttaisivat kaikki saamansa varat, olipa niitä paljon tai vähän.

Jotkut eivät tiedä mitään itsekieltämyksestä ja säästämisestä, jotta pysyttäisiin velattomina ja saataisiin vähän säästöön tulevan tarpeen varalle. Jos seurakunta auttaisi sellaisia yksilöitä eikä jättäisi heitä turvautumaan omiin keinoihinsa, se koituisi lopulta heidän vahingokseen, sillä he odottavat saavansa apua seurakunnalta eivätkä harjoita itsekieltäymystä ja säästäväisyyttä silloin, kun tulevat hyvin toimeen. Ja jos he eivät saa apua joka aika, niin Saatana kiusaa heitä ja heistä tulee kateellisia ja he alkavat syytellä veljiään siitä, etteivät nämä täytä kaikkea velvollisuuttaan heitä kohtaan. Mutta erehdys on heidän puolellaan. He ovat harhaantuneita. He eivät ole Herran köyhiä.

Jumalan Sanassa annetut opetukset köyhien auttamisesta eivät koske sellaisia tapauksia, vaan tarkoittavat kovaonnisia ja ahdistettuja. Sallimuksessaan Jumala on saattanut ahdistukseen yksilöitä koetellakseen toisia. Seurakunnassa on leskiä ja invaliideja, jotta siunaus voisi tulla seurakunnan osaksi. He kuu-luvat siihen keinoon,

[84]

minkä Jumala on valinnut kehittääkseen Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvien luonnetta ja herättääkseen toimintaan niitä kallisarvoisia luonteenpiirteitä, joita oli sääliväisellä Lunastajallamme.

Lesket, orvot ja invalidit

Monet, jotka töin tuskin tulevat toimeen naimattomina, menevät naimisiin ja perustavat perheen, vaikka tietävät, ettei heillä ole mitään, millä ylläpitäisivät sen. Ja tätäkin pahempaa on, etteivät he osaa lainkaan hallita perhettään. Heidän huolimattomat ja veltot tapansa antavat leiman koko heidän perheelämälleen. He osaavat vain huonosti hillitä itseään ja ovat kiivaita, kärsimättömiä ja ärtyisiä. Kun sellaiset vastaanottavat sanoman, he katsovat olevansa oikeutettuja saamaan apua varakkaammilta veljiltään, ja ellei heidän toiveitaan täytetä, he moittivat seurakuntaa ja syyttävät veljiä siitä, etteivät he elä uskonsa mukaisesti. Keiden on tässä tapauksessa jouduttava kärsimään? Täytyykö Jumalan asiaa heikentää ja rahastoja eri paikoissa tyhjentää, jotta näistä suurista köyhien perheistä voi-taisiin huolehtia? Ei. Kärsimys tästä kuuluu vanhemmille. Yleensä he eivät kärsi sen suurempaa puutetta sapatin vastaanotettuaan kuin mitä heillä oli aikaisemmin.

Joidenkin köyhien keskuudessa ilmenee eräänlaista pahaa, mikä varmasti koituu heidän tuhomukseen, elleivät he voita sitä. Vastannottaessaan totuuden he ovat olleet tavoiltaan raakoja, karkeita ja sivistymättömiä, ja kestää jonkin aikaa, ennen kuin he näkevät ja huomaavat raakuutensa ja sen, ettei se ole Kristuksen luonteen mukaista. He pitävät ylpeinä sellaisia, jotka ovat hillitympiä ja hienostuneempia kuin he itse, ja heidän saat-taa kuulla sanovan: »Totuus alentaa meidät kaikki samalle tasolle», mutta on aivan väärin luulla, että totuus alentaa vas- taanottajansa. Se ylentää hänet, jalostaa hänen makunsa, pyhittää hänen arvostelukykynsä ja, jos hän noudattaa sitä elämässään, se jatkuvasti sopeuttaa hänet pyhien enkelien seuraan Jumalan kaupungissa. Totuus on määrätty kohottamaan meidät kaikki korkealle tasolle.

Kykenevien pitäisi aina suhtautua köyhiin veljiinsä jalosti ja anteliaasti, ja heidän tulisi myös antaa heille hyviä neuvoja ja sitten jättää heidät selviytymään omin avuin elämän taiste-lusta. Mutta

minulle näytettiin, että seurakunnan vakavana velvollisuutena on erikoisesti huolehtia puutteenalaisista leskistä, orvoista ja invaliideista.

* * * * *

Monet niistä, jotka tunnustavat totuutta, eivät ole sen pyhittämiä, eivätkä suostu vähääkään halventamaan tuotteittensa hintoja myydessään niitä köyhälle veljelle sen enempää kuin jos kysymyksessä olisi varakas maailmallinen. — 1868, osa II, s. 51.

Luku 22—Nykyaikainen spiritismi

Minulle osoitettiin, että Kol. 2:8 soveltuu erikoisesti nykyaikaiseen spiritismiin. Se kuuluu: »Katsokaa, ettei kukaan saa teitä saaliikseen järkeisopilla ja tyhjällä petoksella, pitäytyen ihmisten perinnäissääntöihin ja maailman alkeisvoimiin eikä Kristukseen.» Tuhannet, minulle näytettiin, on oppi frenologiasta ja animaalisesta magnetismista pilannut ja johtanut epäuskoon. Jos mieli alkaa kulkea tätä uraa pitkin, niin se melkein varmasti joutuu pois tasapainosta ja pahan hengen valtaan. »Tyhjä petos» täyttää kuolevaisparkojen mielen. He luulevat itses sään olevan sellaisen voiman suurten tekojen suorittamiseen, etteivät he tunne yhtään tarvitsevansa mitään korkeampaa voimaa. Heidän periaatteensa ja uskonsa pitäytyvät »perinnäissääntöihin ja maailman alkeisvoimiin eikä Kristukseen».

Jeesus ei ole opettanut heille tätä järkeisoppia. Hänen opetuksesta ei voida löytää mitään senkaltaista. Hän ei suunnannut kuolevaisraukkojen mieltä heihin itseensä eikä heidän omistamaansa voimaan. Hän kohdisti aina heidän mielensä Jumalaan, kaikkeuden Luojaan, heidän voimansa ja viisautensa lähteenä. Erikoinen varoitus annetaan jakeessa 18: »Älköön teiltä riistäkö voittopalkintoanne kukaan, joka on mieltynyt nöyryyteen ja enkelien palvelemiseen ja pöyhkeilee näyistään ja on lihallisen mielensä turhaan paisuttama.»

Spiritismin opettajat tulevat miellyttävällä, lumoavalla tavalla pettääkseen teitä, ja jos kuuntelette heidän tarujaan, niin vanhurskauden vihollinen pettää teidät juonillaan ja te varmasti menetätte palkintonne. Kun pääpettäjän tenhoava vaikutus valtaa teidät, niin te myrkytytte, ja sen kuolettava vaikutus turmelee ja tuhoaa uskonne siihen, että Kristus on Jumalan Poika, ja te lakkaatte turvaamasta Hänen verensä ansioihin. Saatanan petokset riistävät voittopalkinnon niiltä, jotka tämä järkeisoppi saa viekoitella petokseen. He no jaaavat omiin ansioihinsa, osoittavat mieltymystä nöyryyteen, ovat jopa halukkaat tekemään uhrauksia, halventavat itsensä ja alistavat mielensä uskomaan mitä suurinta mielettömyyttä ja omaksumaan mitä järjettömimpiä aatteita niiltä, joiden he uskovat olevan kuolleita ystä-

viään. Saatana on niin sokaissut heidän silmänsä ja turmellut heidän arvostelukykynsä, etteivät he havaitse mitään pahaa, ja he noudattavat ohjeita, jotka ovat tulevinaan heidän nyt muka ylämaailmoissa enkeleinä olevilta kuolleilta ystäviltään.

Saatana on valinnut erittäin varman, tenhoavan viettelyksen, sellaisen, minkä hän on päätellyt saavan puolelleen niiden myö-tätunnon, jotka ovat laskeneet rakkaansa hautaan. Pahat enkelit ottavat näiden rakkaiden muodon ja kertovat heidän elämäänsä liittyvistä tapahtumista ja suorittavat tekoja, joita nämä ystävät suorittivat eläessään. Tällä tavoin he pettävät kuolleiden omaisia ja saavat heidät uskomaan, että heidän kuolleet ystävänsä liikuskelevat enkeleinä heidän ympärillään ja seurustelevat heidän kanssaan. Näitä he palvovat eräänlaisina epäjumalina, ja sillä, mitä nämä saattavat sanoa, on heihin suurempi vaikutus kuin Jumalan Sanalla. Nämä pahat enkelit, jotka ovat olevinaan kuolleita ystäviä, joko tyystin hylkäävät Jumalan Sanan joutavana taruna tai, jos katsovat sen tarkoituksiinsa parhaiten sopivaksi, valitsevat tärkeitä kohtia, jotka todistavat Kristuksesta ja osoittavat tietä taivaaseen, ja muuttavat Jumalan Sanan selvät lausunnot heidän omaan turmeltuneeseen luontoonsa soveltuviksi ja turmelevat sieluja. Tarkkaamalla oikein Jumalan sanaa kaikki voivat, jos tahtovat, todeta tämän sieluja tuhoavan petoksen. Jumalan Sana julistaa täsmällisesti, että »kuolleet eivät tiedä mitään». Saarn. 9:5, 6: »Sillä elävät tietävät, että heidän on kuoltava, mutta kuolleet eivät tiedä mitään, eikä heillä ole paikkaa, vaan heidän muistonsa on unhotettu. Myös heidän rakkautensa, vihansa ja intohimonsa on jo aikoja mennyt, eikä heillä ole milloinkaan enää osaa missään, mitä tapahtuu auringon alla.»

Uskaltautuminen Saatanan alueelle

[88]

Petetyt kuolevaiset palvovat pahoja enkeleitä, uskoen niiden olevan kuolleiden ystäviensä henkiä. Jumalan Sana julistaa niemenomaan, ettei kuolleilla ole enää osaa missään, mitä tapahtuu auringon alla. Spiritistit sanovat, että kuolleet tietävät kai-ken, mitä tapahtuu auringon alla, että he ovat yhteydessä maan päällä oleviin ystäviinsä, antavat arvokkaita tietoja ja suorittavat ihmeitä. »Eivät kuolleet ylistä Herraa, ei kukaan hiljaisuuteen astuneista.»Ps. 115:17. Saatana, valon enkeliksi pukeutuneena, toimii kaikella vääryyden

viettelyksellä. Hän, joka saattoi nostaa Jumalan Pojan, joka tehtiin vähää vähemmäksi enkeleitä, ja asettaa Hänet temppelein harjalle ja kohottaa Hänet korkealle vuorelle esittääkseen Hänelle maailman valtakunnat, voi kohdistaa voimankäyttönsä ihmisperheeseen, joka voimaltaan ja viisaudeltaan on paljon alempana Jumalan Poikaa, senkin jälkeen kun Hän oli pukeutunut ihmisen luontoon.

Tänä turmeltuneena aikana Saatana pitää valvonnassaan niitä, jotka poikkeavat oikeasta ja uskaltautuvat hänen alueelleen. Hän vaikuttaa voimallaan sellaisiin aivan huolestuttavalla tavalla. Huomioni kohdistettiin näihin sanoihin: »Pöyhkeilee näyistään ja on lihallisen mielensä turhaan paisuttama.» Kol. 2:18. Jotkut, minulle näytettiin, tyydyttävät uteliaisuuttaan ja vehkeilevät paholaisen kanssa. He eivät todella usko spiritismiin ja kavahtaisivat kauhuissaan sitä ajatusta, että olisivat meedioita. Kuitenkin he uskaltautuvat sellaiseen tilaan, missä Saatana voi vaikuttaa heihin voimallaan. Sellaisten tarkoituksena ei ole tunkeutua syvälle tähän toimintaan, mutta he eivät tiedä, mitä tekevät. He uskaltautuvat paholaisen alueelle ja houkuttelevat häntä ottamaan heidät valvontaansa. Tämä voimallinen tuhooja pitää heitä varmana saaliinaan ja vaikuttaa heihin voimallaan vastoin heidän tahtoakaan. Kun he sitten haluavat hallita itseään, he eivät voikaan. He alistivat mielensä Saatanalle, eikä hän luovu vaatimuksistaan, vaan pitää heidät vankeinaan. Vain Jumalan voima vastauksena Hänen uskollisten seuraajiensa hartaisiin rukouksiin voi vapauttaa pahan pauloihin joutuneen sielun.

[89]

Ainoa turvamme

Ainoa turva nyt on etsiä totuutta sellaisena kuin se on ilmoitettu Jumalan Sanassa, kuin kätkeytyä aarretta. Sellaiset aiheet kuin sapatti, ihmisen luonto ja Jeesuksen todistus ovat niitä suuria ja tärkeitä totuuksia, jotka tulee ymmärtää; nämä tulevat ankkurina turvaamaan Jumalan kansan näinä vaarallisina aikoina. Mutta ihmiskunnan enemmistö hyljeksii Jumalan Sanan totuuksia ja pitää taruja parempina. »Sentähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, voidaksensa pelastua. Sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen.»

Hillittömimmät ja turmeltuneimmat ovat näiden saatanallisten henkien suuresti imartelema. He uskovat näiden olevan kuolleiden

ystäviensä henkiä ja ovat lihallisen mielensä turhaan paisuttamia. He eivät »pitäydy Häneen, joka on pää ja josta koko ruumis, nivelten ja jänteiden avulla koossa pysyen, kasvaa Jumalan antamaa kasvua» (Kol. 2:19), vaan kieltävät Hänet, jolta tulee voimaa ruumiiseen, jotta jokainen jäsen kasvaisi Jumalan antamaa kasvua.

Tyhjää järkeisoppia. Ruumiin jäsenet ovat pään valvonnassa. Spiritistit syrjäyttävät Pään ja uskovat, että kaikkien ruumiin jäsen-ten täytyy itse toimia ja että määrätyt lait johtavat niitä kehityksen tietä täydellisyyteen ilman päätä. »Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää, Hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, Hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän ... Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä. Jos joku ei pysy minussa, niin hänet heitetään pois niinkuin oksa, ja hän kuivettuu; ja ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat. »

Kristus on meidän voimamme lähde. Hän on viinipuu, ja me olemme oksat. Meidän on saatava ravintoa elävästä viinipuusta. Jos jääme vaille tuon viinipuun voimaa ja ravintoa, olemme kuin ruumiin jäsenet ilman päätä ja juuri siinä tilassa, missä Saatana toivoo meidän olevan voidakseen hallita meitä mielensä mukaan. Hän toimii »kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen, sentähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, voidaksensa pelastua. Ja sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen.» 2 Tess. 2:10, 11. Spiritismi on valhetta. Se perustuu tähän suureen perusvalheeseen: »Ette suinkaan kuole. » 1 Moos. 3:4. Tuhannet katkaisevat pois pään, ja tuloksena on, että jäsenet toimivat ilman että Jeesus on heidän päänsä, ja toinen opastaa ruumista. Saatana valvoo heitä.

Minulle näytettiin, että Saatana ei voi valvoa mieltä, ellei sitä jätetä hänen valvontaansa. Ne, jotka poikkeavat oikeasta, ovat nyt vakavassa vaarassa. He erottautuvat Jumalasta ja Hänen enkeleittensä varjeluksesta, ja Saatana, aina valppaana hävittämään sieluja, alkaa esitellä heille petoksiaan. Sellaiset ovat äärimmäisessä vaarassa, ja jos he näkevät pimeyden voimat ja koettavat vastustaa niitä ja va-

[90]

pautua Saatanan pauloista, se ei ole helppoa. He ovat uskaltaneet Saatanan alueelle, ja hän vaatii heitä itselleen. Hän ei epäröi käyttää kaikkia voimiaan ja kutsua avukseen kaikkea pahuuden sotajoukkoa riistääkseen yhden ainoankin ihmisolennon Kristuksen kädestä.

Ne, jotka ovat houkutelleet paholaisen kimppuunsa, joutuvat ponnistelemaan epätoivoisesti vapautuakseen hänen vallastaan. Mutta kun he alkavat toimia vapautuakseen, Jumalan enkelit, joita he ovat murehduttaneet, tulevat heidän avukseen. Saatana ja hänen enkelinsä ovat haluttomia luopumaan saaliistaan. He taistelevat ja kamppailevat pyhiä enkeleitä vastaan, ja ottelu on ankara. Mutta jos ne, jotka ovat erehtyneet, jatkavat anomistaan ja syvässä nöyryydessä tunnustavat vääryytensä, niin voimalliset enkelit pääsevät voitolle ja tempaavat heidät pahojen enkeleiden vallasta.

[91] Kun verho nostettiin ja minulle näytettiin tämän ajan turmelus, niin sydäntäni särki ja jouduin syvän masennuksen valtaan. Näin, että maan asukkaat olivat täyttämässä jumalatto-muutensa maljan reunoja myöten. Jumalan viha on syttynyt eikä lakkaa, ennen kuin syntiset ovat hävitetyt pois maasta. Saatana on Kristuksen henkilökohtainen vihollinen. Hän on kaikenlaisen taivaassa ja maassa ilmenevän kapinan alkuunpanija ja johtaja. Hänen raivonsa yltyy; me emme ole selvillä hänen voimastaan. Jos silmämme voisivat avautua näkemään langenneet enkelit toiminnassa niiden kohdalla, jotka tuntevat olonsa huolettomaksi ja katsovat olevansa turvassa, me emme olisi niin turvallisia. Pahat enkelit seuraavat meitä joka hetki. Me odotamme huonojen ihmisten olevan valmiina toimimaan Saatanan kehoitusten mukaisesti, mutta mieleemme ollessa vartioimattomana hänen näkymättömiä käskyläisiään vastaan nämä valtaavat uutta alaa ja suorittavat meidän nähtemme hämmästyttäviä ihmeitä. Olemmeko varautuneet vastustamaan niitä Jumalan Sanalla, ainoalla aseella, jota voimme käyttää menestyksellisesti?

Joitakin kiusataan pitämään näitä ihmeitä Jumalalta tulleina. Sairaita parannetaan meidän nähtemme. Ihmeitä suoritetaan meidän silmäimme edessä. Olemmeko valmistuneet koetukseen, mikä odottaa meitä Saatanan valheellisten ihmeiden ilmestyessä entistä täydellisemmin? Eivätkö monet sielut joudu ansaan ja vangituiksi? Luopumalla Jumalan selvistä säädöksistä ja käskyistä ja kuuntelemalla taruja monet tulevat mieleltään vastaanottavaisiksi näille valheellisille ihmeille. Meidän täytyy kaikkien nyt koettaa varus-

tautua taisteluun, johon meidän on pian ryhdyttävä. Usko Jumalan Sanaan, sen tutkiminen rukoillen ja soveltaminen elämään on ole-
va kilpemme Saatanan valtaa vastaan ja auttaa meitä selviämään
voittajina Kristuksen veren kautta.

Luku 23—Perheuskonto

Minulle on näytetty korkea ja vastuullinen taso, jolla Jumalan kansan jäsenten tulisi olla. He ovat maan suola ja maailman valo, ja heidän on vaellettava niinkuin Kristus vaelsi. He joutuvat kulkemaan läpi suuren ahdistuksen. Nykyinen aika on taistelua ja koetusta. Vapahtajamme sanoo Ilm. 3:21: »Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa Hänen val-taistuimellensa.» Palkintoa ei anneta kaikille, jotka tunnustautuvat Kristuksen seuraajiksi, vaan niille, jotka voittavat niinkuin Hänen voitti. Meidän on tutkittava Kristuksen elämää ja opittava, mitä merkitsee tunnustaa Häntä maailman edessä.

Voidaksemme tunnustaa Kristusta meillä täytyy olla Hänet tunnustettavanamme. Kukaan ei voi todella tunnustaa Kristusta, ellei hänessä ole Kristuksen mieltä ja henkeä. Jos jumalisuuden ulkokuori tai totuuden tunnustaminen oikeaksi olisivat aina Kristuksen tunnustamista, saattaisimme sanoa: Leveä on tie, joka johtaa elämään, ja monet ovat ne, jotka sen löytävät. Meidän on ymmärrettävä, mitä Kristuksen tunnustaminen on, ja missä me kiellämme Hänet. Meidän on mahdollista huulillamme tunnustaa Kristusta ja kuitenkin teoillamme kieltää Hänet. Elämässä ilmenevät Hengen hedelmät ovat Hänen tunnustamistaan. Jos olemme hyljänneet kaiken Kristuksen tähden, niin elämämme on nöyrää, puheemme taivaallista ja käytöksemme moitteetonta. Totuuden voimallinen, puhdistava vaikutus sielussa ja Kristuksen luonteen ilmeneminen elämässä ovat Hänen tunnustamistaan. Jos iankaikkisen elämän sanat ovat kylvetyt sydämeemme, ne tuottavat vanhurskauden ja rauhan hedelmää.

[93] Me saatamme kieltää Kristuksen elämässämme mukavuudenhalullamme tai itserakkaudellamme, vitsailulla ja leikinlaskulla ja maailman kunnian tavoittelulla. Voimme kieltää Hänet maailman kaltaisella ulkoasullamme, ylpeällä katsannolla tai kalliilla vaateuksella. Vain jatkuvasti valvoen ja kestävästi ja miltei herkeämättä rukoillen saatamme ilmentää elämässämme Kristuksen luonnetta tai totuuden pyhittävää vaikutusta. Monet karkoittavat Kristuksen per-

heestään kärsimättömällä, kiivaalla mielellään. Sellaisilla on tässä kohden jotakin voitettavaa.

Ihmisperheen nykyinen heikentynyt tila esitettiin minulle. Jokainen sukupolvi on entisestään heikentynyt, ja kaikenlaiset sairaudet vaivaavat ihmissukua. Tuhannet kurjat kuolevaiset ovat ruumiiltaan raihnaisia ja sairaita; repaleisin hermostin ja ankein mielin he raahautuvat kurjina elämänsä läpi. Saatana saa ihmisperheen yhä enemmän valtaansa. Ellei Herra pian tulisi ja tuhoaisi hänen valtaansa, maa olisi ennen pitkää vailla asukkaita.

Minulle näytettiin, että Saatanan voima kohdistuu erikoisesti Jumalan kansaan. Minulle näytettiin monien olevan epäilevässä, epätoivoisessa tilassa. Ruumiin heikkoudet vaikuttavat mieleen. Taitava ja voimakas vihollinen tarkkaa askeleitamme ja käyttää voimaansa ja taitoaan koettaen kääntää meidät pois oikealta tieltä. Ja liian usein on niin, ettei Jumalan kansa ole varuillaan eikä sen tähden havaitse hänen petoksiaan. Hän käyttää sellaisia toimintatapoja, jotka parhaiten peittävät hänet näkyvistä, ja usein hän pääsee tarkoituksensa perille.

Veljet ovat sijoittaneet varoja patenttioikeuksiin ja muihin yrityksiin, ja ovat innostaneet osallistumaan niihin toisia, jotka eivät voisi kestää sellaisiin liiketoimiin liittyviä pulmia ja huolia. Heidän huolestunut, liikarasittunut mielensä vaikuttaa vakavasti heidän jo sairastuneeseen ruumiiseensa, ja sitten he vaipuvat alakuloisuuteen, mikä kehittyy epätoivoksi. He menettävät kaiken luottamuksen itseensä ja luulevat Jumalan hyl-jänneen heidät, eivätkä tohdi uskoa, että Hän on armollinen heille. Näitä sieluraukkoja ei jätetä Saatanan valvontaan. He pääsevät kulkemaan synkkyyden läpi ja kiinnittävät jälleen vapisevan uskonsa Jumalan lupauksiin. Hän vapauttaa heidät ja kääntää heidän surunsa ja murheensa rauhaksi ja iloksi. Mutta [94] sellaista, minulle näytettiin, täytyy kaiken kärsimänsä avulla oppia jättämään patenttioikeudet ja nämä eri yritykset sikseen. Heidän ei tulisi sallia veljiensä imarteluun innostaa heitä osallistumaan sellaisiin yrityksiin, sillä heidän toiveensa eivät toteudu, ja silloin he ajautuvat vihollisen taistelukentälle vailla taisteluun tarvittavaa aseistusta.

Varat, jotka pitäisi sijoittaa Jumalan rahastoon edistämään Hänen asiaansa, joutuvat menetettyäkin pahempaan asiaan sijoitettuna johonkin näistä nykyaikaisista parannuskeksinnöistä. Jos jotkut to-

tuutta tunnustavat katsovat voivansa ja pystyvänsä käymään käsiksi näihin patenttioikeuksiin ja keksintöihin, heidän ei tulisi liikkua ja toimia veljiensä parissa, vaan heidän pitäisi mennä ei-uskovaisten luo. Älä houkuttele adventistin niinelläsi ja tunnustuksellasi veljiäsi, jotka haluavat pyhittää varansa Jumalalle, vaan mene ulos maailmaan ja anna sen luokan sijoittaa varojaan, mikä ei välitä Jumalan asian edis-tämisestä.

Minulle näytettiin, että on välttämätöntä avata talojemme ja sydämemme ovet Herralle. Kun alamme työskennellä tosissamme omasta ja perheemme puolesta, silloin saamme apua Jumalalta. Minulle näytettiin, että pelkkä sapatin noudattaminen ja rukoileminen aamuin ja illoin eivät ole luotettavia todisteita siitä, että olemme kristittyjä. Kaikkia näitä ulkonaisia muotoja voidaan tarkoin noudattaa tosi jumalisuuden kuitenkin puuttuessa. »... joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaakseen it-selleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee.» Tiit. 2:14. Kaikkien, jotka tunnustavat olevansa Kristuksen seuraajia, tulisi pystyä hallitsemaan oma mielensä, niin etteivät sallisi puheensa olla kärtyisää tai kärsimätöntä. Aviomiehen ja isän tulisi tukahduttaa kärsimätön sana, minkä hän on lausumaisillaan. Hänen pitäisi tutkia sanojensa vaikutusta, jotteivät ne pääsisi aiheuttamaan surua ja vahinkoa.

[95] Sairaalloisuus ja taudit vaivaavat erikoisesti naisia. Perheen onni riippuu suureksi osaksi vaimosta ja äidistä. Jos hän on heikko ja hermostunut ja joutuu tekemään liikaa työtä, niin hänen mielensä masentuu, koska se liittyy läheisesti ruumiin väsymykseen, ja sitten hänen miehensä suhtautuu useinkin häneen kylmäkiskoisesti. Jos kaikki ei suju aivan niin mieluisasti kuin mies toivoisi, niin hän syyttää vaimoa ja äitiä. Mies ei juuri lainkaan tunne hänen huoliaan ja taakkojaan, eikä aina tiedä, miten ilmaisisi myötätuntoaan hänelle. Hän ei käsitä auttavansa suurta vihollista tämän alasrepivässä työssä.

Huomaavainen aviomies

Aviomiehen tulisi uskossa Jumalaan nousta taistelemaan Saatanaa vastaan, mutta hän ei näytä huomaavan omaa ja vaimonsa etua. Hän suhtautuu häneen välinpitämättömästi. Hän ei tiedä, mitä tekee. Hän toimii suorastaan omaa onneaan vastaan ja hävittää perheensä

onnen. Vaimo tulee alakuloiseksi ja masentuneeksi. Toivo ja ilo ovat poissa. Hän suorittaa päi-vittäiset tehtävänsä koneellisesti, koska hän näkee, että hänen työnsä täytyy tulla tehdyksi. Hänen ilon ja rohkeuden puutteensa tuntuu koko perhepiirissä. Kaikkialla sapatinpitäjien ri-veissä on monia tuollaisia onnettomia perheitä. Enkelit vievät taivaaseen hävettäviä uutisia ja merkitsevä enkeli kirjoittaa sen kaiken muistiin.

Aviomiehen pitäisi osoittaa suurta kiinnostusta perheeseensä. Varsinkin hänen tulisi hyvin hellästi ottaa huomioon heikon vaimonsa tunteet. Hän voi torjua paljon sairautta. Ystävälliset, iloiset ja rohkaisevat sanat ovat tehokkaampia kuin useimmat parannuslääkkeet. Ne rohkaisevat alakuloisen ja masentuneen sydäntä, ja ystävällisten tekojen ja rohkaisevien sanojen perheeseen levittämä onni ja auringonpaiste korvaavat kymmenkertaisesti vaivan.

Aviomiehen tulisi muistaa, että suuri osa hänen lastensa kasvatuksen taakasta on äidin kannettavana ja että tämä muovaa suuresti heidän mieltään. Tämän tulisi herättää hänen hellimmät tunteensa, ja hänen pitäisi kaikin tavoin keventää hänen taakkojaan. Hänen tulisi rohkaista vaimoan luottamaan hänen syvään kiintymykseensä ja suunnata hänen mielensä taivaaseen, mistä väsynyt saa voiman ja rauhan ja lopullisen levon. Hän ei saisi tulla kotiinsa mieli synkkänä, vaan hänen pitäisi läsnäolollaan jakaa päivänpaistetta perheelleen, ja hänen tulisi rohkaista vaimoan katsomaan ja uskomaan Jumalaan. Yhdessä he voivat vedota Jumalan lupauksiin ja saada perheelleen Hänen runsaan siunauksensa. Epäystävällisyys, valittelu ja viha sulkevat Jeesuksen pois kodista. Näin, että Jumalan enkelit pakenevat kodista, missä on epäystävällisiä sanoja, ärtyisyyttä ja riitaa.

[96]

Hyväntuulinen vaimo

Minulle on myös näytetty, että vaimossa usein on puolestaan paljon vikaa. Hän ei pyri tarmokkaasti hillitsemään omaa mieltään ja tekemään kotia onnelliseksi. Usein hän on kärtyinen ja valittelee tarpeettomasti. Tullessaan työstä kotiin väsyneenä ja huolissaan mies tapaa vaimonsa synkkänä sen sijaan että tämä tervehtisi häntä iloisin ja rohkaisevin sanoin. Mies on vain inhimillinen, ja hän vieroituu vaimostaan, lakkaa rakastamasta kotiaan, synkistyy mieleltään ja masentuu. Hän menettää itseluottamuksensa ja sen arvokkuu-

den, minkä Jumala vaatii häntä säilyttämään. Mies on perheen pää, niin kuin Kristus on seurakunnan pää, ja kaikki se, millä vaimo vähentää miehensä vaikutusta ja alentaa hänet tuosta vastuullisesta arvoasemastaan, on Jumalalle vastenmielistä. Vaimon velvollisuus on alistaa toivomuksensa ja tahtonsa miehelleen. Molempien pitäisi olla peräänantavia, mutta Jumalan Sana antaa etusijan miehen mielihiteelle. Eikä vaimon arvokkuus vähene siitä, että hän antaa myöten sille, jonka hän on valinnut avustajakseen, neuvonantajakseen ja suojelijakseen.

Miehen tulisi säilyttää asemansa perheessään kaikella sävyisyydellä, mutta kuitenkin päättävästi. Jotkut ovat kysyneet: »Täytyykö minun olla aina varuillani ja rajoituksen alaisena?» Minulle on näytetty, että meillä on syytä paljon tutkia omaa sydäntämme ja valvoa itseämme hyvin tarkoin. Meidän pitäisi saada selville, missä kohdin epäonnistumme, ja sitten olla varuillamme siinä kohdassa. Meidän täytyy täydellisesti hallita oma mieleemme. »Jos joku ei hairahdu puheessa, niin hän on täydellinen mies ja kykenee hillitsemään myös koko ruumiinsa.» Jaak. 3:2.

Tiellemme loistava valo ja totuus, joka suosittelee itseänsä omallemme, joko tuomitsee ja tuhoaa sielun tai pyhittää ja muuttaa sen. Me elämme liian lähellä armonajan loppua, jotta pinnallinen työ riittäisi meille. Se armo, jota tähän asti olemme pitäneet riittävänä, ei ylläpidä meitä nyt. Uskomme on lisääntyttävä ja meidän on tultava käytökseltämme ja luonteeltamme enemmän Kristuksen kaltaiseksi kestääksemme ja voidaksemme menestyksellisesti torjua Saatanan kiusaukset. Jumalan armo riittää jokaiselle Kristuksen seuraajalle.

Saatanan hyökkäys kodissa

Meidän täytyy pyrkiä vastustamaan Saatanan hyökkäyksiä vakavasti ja kestävästi. Hän käyttää voimaansa ja taitoansa koettaen suistaa meidät oikealta tieltä. Hän tarkkaa ulosja sisäänkäymistämme löytääkseen tilaisuuden vahingoittaa meitä tai tuhota meidät. Hän toimii menestyksellisimmin pimeässä vahingoittaen niitä, jotka eivät tunne hänen juoniaan. Hän ei menestyisi, jos hänen hyökkäystapojaan tunnettaisiin. Usein hän käyttää oman perheemme jäseniä toteuttamaan suunnitelmiaan ja sinkoamaan hänen palavia nuoliaan.

Ne, joita rakastamme, saattavat puhua tai toimia varomattomasti, mikä voi haavoittaa meitä syvästi. He eivät tee tätä tahallaan, mutta Saatana suurentele heidän sanansa ja tekonsa asianomaiselle ja siten sinkoaa nuolen viinestään lävistääkseen meidät. Me sonnustaudumme vastustamaan sitä henkilöä, joka mielestämme on loukannut meitä, ja siten me annamme yllykettä Saatanan kiusauksille. Sen sijaan että rukoilisimme Jumalalta voimaa Saatanan vastustamiseen, me päästämme on-nemme häiriintymään koettamalla pysyttää voimassa ns. »oikeuksiamme». Siten tarjoamme Saatanalle kaksinkertaisen edun. Me sallimme loukattujen tunteidemme purkautua, ja Saatana käyttää meitä välikappaleinaan haavoittaakseen ja ahdistaa heitä, jotka eivät aikoneet vahingoittaa meitä. Miehen vaatimukset saattavat vaimosta tuntua joskus kohtuuttomilta, mutta jos vaimo miettisi asiaa lähemmin tynesti ja ennakkoluulottomasti, mahdollisimman paljon miehen edun mukaisesti, niin hän huomaisi, että hänen mukautumisensa miehen tahtoon, vaikkapa vastoin tunteitaankin, säästäisi heidät molemmat onnettomuudelta ja antaisi heille suuren voiton Saatanan kiusauksista.

[98]

Minä näin, että vihollinen haluaa riistää jumalisilta joko heidän käyttökelpoisuutensa tai henkensä ja koettaa häiritä heidän rauhaansa niin kauan kuin he elävät tässä maailmassa. Mutta hänen voimansa on rajoitettu. Hän voi saada pätsin kuumennetuksi, mutta Jeesus ja enkelit vartioivat luottavaista kristittyä, niin ettei mikään muu tuhoudu kuin kuona. Saatanan sytyttämä tuli ei pysty hävittämään eikä vahingoittamaan oikeata metallia. On tärkeätä sulkea kaikki mahdolliset ovet Saatanalta. Jokaisen perheen etuoikeutena on elää niin, ettei Saatana voi käyttää hyväkseen mitään, mitä sen jäsenet saattavat sanoa tai tehdä masentaakseen toisiaan. Perheen jokaisen jäsenen pitäisi muistaa, että kaikilla on täysi työ vastustaessaan kaivalaa vihollistamme, ja hartain rukouksin ja lannistumatonta uskoa osoittaen jokaisen on turvaututtava Kristuksen veren ansioihin ja anottava Hänen pelastavaa voimaansa.

Uskossa vaeltaminen

Pimeyden voimat kerääntyvät sielun ympärille ja peittävät Jeesuksen näkyvistämme, ja toisinaan voimme vain surren ja hämmentyneinä odottaa, kunnes pilvi kulkee ohi. Nämä kaudet ovat välistä

kauheita. Toivo näyttää raukeavan, ja epätoivo valtaa meidät. Näinä hirvittävinä hetkinä meidän täytyy oppia luottamaan ja nojautumaan yksinomaan lunastuksen ansioihin, ja kaikessa avuttomassa arvottomuudessamme heittäytyä ristiin-naulitun ja ylösnousseen Vapahtajan ansion varaan. Näin tehdessämme emme koskaan tuhoudu — emme koskaan! Valon loistaessa polullemme ei ole mitään suurta olla vahva armon voimassa. Mutta toivossa kärsivällisesti odottaminen silloin, kun pilvet peittävät meidät ja kaikki on pimeää, vaatii uskoa ja alis-tumista, mikä saa meidän tahtomme sulautumaan Jumalan tahtoon. Me masennumme liian nopeasti ja anomme hartaasti koe tusta otettavaksi meiltä pois, vaikka meidän pitäisi pyytää kärsivällisyyttä kestäämään ja armoa voittamaan.

[99]

Ilman uskoa on mahdotonta olla otollinen Jumalalle. Meillä voi olla Jumalan pelastus perheessämme, mutta meidän on uskottava se, elettävä sen mukaan ja säilytettävä jatkuva, pysyvä usko ja luottamus Jumalaan. Meidän on kukistettava kiivas luonteenlaatomme ja hillittävä sanojamme, ja tässä saavutamme suuria voittoja. Ellemme hillitse puhettamme ja säilytä mielenmalttiamme, olemme Saatanan orjia. Me olemme hänen vallassaan. Hän kahlehtii meidät. Kaikki riita ja epämiellyttävät, kärsimättömät ja kärtyisät sanat ovat uhri hänen saatanalliselle majesteetilleen, ja se on kallis uhri, kalliimpi kuin mikään uhri, minkä voimme antaa Jumalalle, sillä se hävittää ko-konaisten perheitten rauhan ja onnen, tuhoaa terveyden ja johtaa lopulta iankaikkisen onnen elämän menetykseen.

Rajoitus, minkä Jumalan Sana asettaa meille, on oman etumme mukaista. Se lisää perheemme ja kaikkien ympärillämme olevien onnea. Se jalostaa makumme, pyhittää järkemme ja tuottaa mielenrauhan ja lopulta iankaikkisen elämän. Tämän pyhän ohjauksen alaisina me kasvamme armossa ja nöyryydessä, ja oikein puhuminen tulee helpoksi. Luonnollinen, kiivas mielenlaatu pysyy kurissa. Sydämessä asuva Vapahtaja vahvistaa meitä joka hetki. Palvelevat enkelit oleskelevat asunnoissamme ja iloiten vievät taivaaseen viestejä meidän jumalallisen elämämme kehityksestä, ja muistiin kirjoittava enkeli mer-kitsee sen iloiten ja onnellisena kirjaan.

Nyt Jumala koettelee ja tutkii kansaansa. Luonne kehittyy. Enkelit punnitsevat siveellistä arvoa ja merkitsevät uskollisesti muistiin kaikki ihmislasten teot. Jumalan kansaan lukeutuvien joukossa on turmeltuneita sydämiä, mutta heitä tutkitaan ja koetellaan. Se Jumala, joka lukee jokaisen sydämen, paljastaa pimeyden salaiset teot silloin, kun sitä usein vähimmin aavistetaan, jotta saataisiin poistetuiksi totuuden edistymistä estäneet kompastuskivet ja Jumalalla olisi puhdas ja pyhä kansa julistamaan Hänen käskyjään ja säädöksiään.

Pelastuksemme Päämies johtaa kansaansa eteenpäin askel askelelta puhdistuen ja valmistuen sitä muuttamista varten ja jättäen jälkeen ne, jotka tahallaan irtautuvat laumasta, eivätkä halua tulla johdetuiksi, vaan tyytyvät omaan vanhurskauteensa. »Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys!» Matt. 6:23. Mikään suurempi viettelys ei voi pettää ihmismieltä kuin se, mikä saa ihmiset mieleltään itseensä tyytyväisiksi ja uskomaan, että he ovat oikeassa tilassa ja valossa, vaikka ovatkin irtautumassa Jumalan kansasta ja vaikka heidän vaalimansa valo onkin pimeyttä...

Veli J. sai veli K:lta väärän oppiselityksen pyhityksestä, joka selitys on kolmannen enkelin sanoman ulkopuolella ja hävittää rakkauten sanomaa, missä tahansa se omaksutaankin. Minulle näytettiin, että veli K. oli vaarallisella alueella. Hän ei ole kolmannen enkelin yhteydessä. Ennen hän nautti Jumalan siunausta, mutta ei enää, sillä hän ei ole arvostanut eikä vaalinut totuuden valoa, joka on loistanut hänen polulleen. Hän on tuonut mukanaan metodistisen pyhitysteorian ja esittää etusijassa sitä tähdentäen sen erinomaista tärkeyttä. Toisaalta tälle ajalle kuuluvat pyhät totuudet eivät häneltä saa osakseen suurta-kaan huomiota. Hän on seurannut omaa valoaan, joka on käynyt yhä pimeämmäksi, loitontunut yhä enemmän totuudesta, kunnes se ei enää paljonkaan vaikuta häneen. Hänen mielensä on joutunut Saatanan valtaan ja hän on suuresti vahingoittanut totuuden asiaa pohjois-Wisconsinissa.

Sen seuraukset

Juuri tämä pyhitysteoria johti sisar G:n kauheaan kiihkoiluun hänen saatuaan sen veli K:lta ja koetettuaan toteuttaa sitä. Veli K. on eksyttänyt ja hämäänyttänyt monien mielen tällä pyhitysteorialla. Kaikki, jotka omaksuvat sen, menettävät suureksi osaksi mielenkiintonsa ja rakkautensa kolmannen enkelin sanomaan. Tämä pyhitysnäkemyks on hyvin somalta näyttävä teoria. Se valkaisee puhtoisiksi sieluparat, jotka ovat pimeyden, eksytyksen ja ylpeyden vallassa. Se saa heidät näyttämään hyviltä ja pyhiltä kristityiltä, vaikka heidän sydämensä on turmeltunut. Se on rauha-rauhan teoria, mikä ei paljasta pahaa eikä nuhtelee ja varoita vääryydestä. Se parantaa Jumalan kansan vammaan kepeästi, sanoen: Rauha, rauha, vaikka ei rauhaa ole. Sydämeltään turmeltuneet miehet ja naiset kääriytyvät pyhityksen viittaan, ja heitä pidetään lauman esikuvina, vaikka he ovat Saatanan välikappaleita, joita hän käyttää houkutelakseen ja viekoittelakseen rehellisiä sieluja syrjäpolulle, jotta he eivät tuntisi kolmannen enkelin julistamien vakavien totuuksien voimaa ja tärkeyttä.

Veli K:ta on pidetty esikuvana, vaikka hän on vahingoittanut Jumalan asiaa. Hänen elämänsä ei ole ollut nuhteetonta. Hänen tiensä eivät ole olleet Jumalan pyhän lain eikä Kristuksen tahrattoman elämän mukaisia. Hän ei ole kukistanut turmeltunutta luontoaan, mutta silti hän puhuu paljon pyhityksestä ja siten pettää monta. Huomioni kiinnitettiin hänen suorittamaansa työhön. Hän ei ole johtanut sieluja totuuteen eikä lujittanut heitä kolmannen enkelin sanomaan. Hän esittää pyhitysteorian tavattoman tärkeänä asiana, mutta ei pidä kovinkaan tärkeänä sitä kanavaa, mitä pitkin Jumalan siunaus tulee. »Pyhitä heidät totuudessa; Sinun sanasi on totuus.» Joh. 17:17. Nykyistä totuutta, joka on se kanava, ei arvosteta, vaan se poljetaan maahan. Ihmiset saattavat huutaa: Pyhyys! Pyhyys ! Pyhitys! Pyhitys! Pyhittäytyminen! Pyhittäytyminen! Eikä heillä kuitenkaan ole kokemusta siitä, mistä he puhuvat, sen enempiä kuin syntisellä, jonka taipumukset ovat turmeltuneet. Jumala on pian riisuva tämän tunnustuspyhityksen valkaistun viitan, minkä jotkut mieleltään lihalliset ovat kietoneet ylleen peittääkseen sielunsa rujoutta.

Ihmisten teoista pidetään tarkkaa kirjaa. Korkeimman pyhäältä katseelta ei mitään voida salata. Jotkut vaeltavat täysin Jumalan lain

vastaisesti ja sitten he julistavat olevansa Ju-malan pyhittyneitä peittääkseen syntisen vaelluksensa. Tämä Pyhyiden tunnustus ei ilmene heidän arkielämässään. Se ei pysty jalostamaan heidän mieltään eikä saa heitä karttamaan »kaikenkaltaista pahaa». 1 Tess. 5:22. Meistä on tehty kaiken maailman katseltava, sekä enkelien että ihmisten. Mieleltään lihallisten väärä vaellus tuottaa häpeää uskonnolle. He tunnustavat osan totuudesta ja saavat siten vaikutusvaltaa, mutta heillä ei ole mitään yhteyttä niihin, jotka uskovat ja ovat omaksuneet koko totuuden. Minkälaista on ollut veli K:n vaikutus? Mitkä ovat olleet hänen tekojensa seuraukset? Kuinka monia hän on johtanut ulos ja lujittanut nykyiseen totuuteen? ...

Minulle näytettiin hra L:n tapaus. Hänellä on paljon sanottavaa pyhityksestä, mutta hän on erehtynyt itsestään ja toiset ovat erehtyneet hänestä. Hänen pyhityksensä saattaa kestää sen ajan, minkä hän on kokouksessa, mutta se ei voi kestää koetusta. Raamatun pyhyys puhdistaa elämän, mutta L:n sydän ei ole puhdistunut. Paha asustaa sydämessä ja ilmenee elämässä, ja niin uskonnon viholliset saavat tilaisuuden moittia sapatin viettäjiä. He arvostelevat puuta sen hedelmien perusteella.

»Vaan olemme hyljänneet kaikki häpeälliset salatiet, niin ettemme vaella kavaluudessa emmekä väärennä Jumalan sanaa, vaan julki tuomalla totuuden me suositamme itseämme jokaisen ihmisen omalletunnolle Jumalan edessä.» 2 Kor. 4:2.

Monet toimivat aivan päinvastoin kuin edellä olevassa raamatunkohdassa sanotaan. He vaeltavat kavaluudessa ja väärentävät Jumalan Sanaa. He eivät ilmennä totuutta elämässään. He harrastavat erikoisia pyhitysharjoituksia, mutta jättävät Jumalan Sanan taakseen. He rukoilevat pyhitystä, laulavat pyhityksestä ja huutavat pyhitystä. Sydämeltään turmeltuneet ihmiset teeskentelevät viattomuutta ja sanovat olevansa pyhittyneitä, mutta tämä ei mitenkään todista heidän tilaansa oikeaksi. Heidän tekonsa todistavat heistä. Heidän omatuntonsa on paatunut, mutta Jumalan koston päivä tulee ja silloin tulee ilmi, minkälaista kenenkin toiminta on ollut. Ja jokainen on saava tekojensa mukaisen palkan.

Enkeli sanoi L:ää osoittaen: »Mikä sinä olet puhumaan minun käskyistäni ja ottamaan minun liittoni suuhusi? Sinä, joka vihaat kuritusta ja heität minun sanani selkäsi taakse! Jos sinä näet varkaan, niin sinä mielistyt häneen, ja sinä pidät yhtä avionrikkojain kanssa.

Sinä päästät suusi puhumaan paha, ja sinun kielesi punoo petosta.» Ps. 50:16—19. Jumala hajoittaa ja pudistaa pois nämä hajaannuttavat vaikutukset ja vapauttaa kansansa, jos ne, jotka tunnustavat koko totuuden, tulevat Herran avuksi.

Pyhitys ei kuulu tottelemattomille

Raamatun pyhitys ei vähääkään kuulu niille, jotka heittävät osan totuudesta taakseen. Jumalan Sanassa on annettu riittävästi valoa, niin ettei kenenkään tarvitse eksyä. Totuus on niin ylevä, että mieltään kehittyneimmätkin voivat ihailla sitä, ja kuitenkin se on niin yksinkertainen, että nöyrin ja heikoinkin Jumalan lapsi voi käsittää sen ja saada siitä opetusta. Ne, jotka eivät havaitse totuuden kauneutta ja jotka eivät lainkaan pidä kolmannen enkelin sanomaa tärkeänä, ovat vailla puolustusta, sillä totuus on selvä.

»Mutta jos meidän evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat, niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, Hänen, joka on Jumalan kuva.» 2 Kor. 4:3, 4.

[104] »Pyhitä heidät totuudessa; Sinun sanasi on totuus... Ja minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että myös he olisivat pyhitetyt totuudessa.» Joh. 17:17, 19.

»Puhdistakaa sielunne totuuden kuuliaisuudessa vilpittömään veljenrakkauteen ja rakastakaa toisianne hartaasti puhtaasta sydäimestä.» 1 Piet. 1:22.

»Koska meillä siis on nämä lupaukset, rakkaani, niin puhdistautukaamme kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta, saattaen pyhityksemme täydelliseksi Jumalan pelossa.» 2 Kor. 7:1.

»Siis, rakkaani, samoin kuin aina olette olleet kuuliaiset, niin ahkeroikaa, ei ainoastaan niinkuin silloin, kun minä olin teidän tykönnä, vaan paljoa enemmän nyt, kun olen poissa, pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte; sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että Hänen 'hyvä tahtonsa tapahtuisi. Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä, että olisitte moitteettomat ja puhtaat, olisitte tahrattomat Jumalan lapset kieron ja nurjan sukukunnan keskellä, joiden joukossa te loistatte niinkuin tähdet maailmassa.» Fil. 2:12—15.

»Te olette jo puhtaat sen sanan tähden, jonka minä olen teille puhunut.» Joh. 15:3.

»Miehet, rakastakaa vaimojanne, niinkuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä, että Hän sen pyhittäisi, puhdistaen sen, vedellä pesten, sanan kautta, saadakseen asetetuksi eteensä kirkastettuna seurakunnan, jossa ei olisi tahraa eikä ryppyä eikä mitään muuta sellaista, vaan joka olisi pyhä ja nuhteeton.» Ef. 5:25—27.

Tässä on Raamatun pyhitys. Se ei ole pelkkää näytteille asettamista tai ulkonaista. Se on totuuden kanavan kautta vastaanotettua pyhitystä. Se on totuus sydämeen vastaanotettuna ja elämässä käytännöllisesti toteutettuna.

Jeesus oli ihmisenä täydellinen, mutta kuitenkin Hän kasvoi armossa. »Ja Jeesus varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä.» Luuk. 2:52. Täydellisinkin kristitty voi jatkuvasti kasvaa Jumalan tuntemisessa ja rakkaudessa.

»Sentähden, rakkaani, pyrkikää tätä odottaessanne siihen, että teidät havaittaisiin tahrattomiksi ja nuhteettomiksi, rauhasassa, Hänen edessänne... Ja kasvakaamme meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänen olkoon kunniakin sekä nyt että hamaan iankaikkisuuden päivään.» 2 Piet. 3:14, 18.

[105]

Jatkuva kasvu

Pyhitys ei ole hetken, tunnin eikä päivän työ. Se on jatkuvaa kasvua armossa. Emme yhtenäkin päivänä tiedä, miten ankara on seuraavan päivän taistelumme. Saatana elää ja toimii, ja jokapäiväinen tarpeemme on anoa Jumalalta apua ja voimaa vastustaaksemme häntä. Niin kauan kuin Saatana hallitsee, meillä on oma minämme kukistettavana ja helmasyntejä voitettavana, eikä ole olemassa yhtään pysähdyspaikkaa tai kohtaa, mihin tultuamme voisimme sanoa saavuttaneemme päämäärän.

»Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti, että minä sen omakseni voittaisin, koska Kristus Jeesus on voittanut minut.» Fil. 3:12.

Kristityn elämä on jatkuvaa eteenpäin kulkua. Jeesus toimii kansansa jalostajana ja puhdistajana; ja kun Hänen kuvansa kuvastuu

heissä täydellisesti, he ovat täydelliset ja pyhät sekä valmiit muutettaviksi. Kristittyä vaaditaan suorittamaan suuri työ. Meitä kehoitetaan puhdistautumaan kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta, saattaen pyhityksemme täydelliseksi Jumalan pelossa. Tästä näemme, mikä se suuri työ on. Kristityllä on työtä jatkuvasti. Viinipuun jokaisen oksan täytyy imeä elämää ja voimaa rungosta tuottaakseen hedelmää.

* * * * *

Iankaikkisen elämän saavuttaminen vaatii meiltä ponnistuksia. Me voitamme vain pitkän ja kestäväen ponnistelun, tiukan kurin ja ankan taistelun avulla. Mutta jos me kärsivällisesti ja päättävästi, sen Voittajan nimessä, joka saavutti hyväksemme voiton kiusauksen korvessa, voitamme niinkuin Hän voitti, niin saamme iankaikkisen palkan. Ponnistustemme, itsekieltämyksemme ja kestävyysmemme täytyy olla tavoittelemamme päämäärän rajattoman arvon mukaisia. — 1873, osa III, ss. 324, 325.

Langennut ihminen on Saatanan laillinen vanki. Kristuksen tehtävänä oli vapauttaa hänet suuren vastustajansa vallasta. Ihminen on luonnostaan taipuvainen noudattamaan Saatanan ehdotuksia, eikä hän saata menestyksellisesti vastustaa niin kauheaa vihollista, ellei Kristus, väkevä Voittaja, asu hänessä ohjaten hänen halujaan ja antaen hänelle voimaa. Jumala yksin voi rajoittaa Saatanan valtaa. Hän kulkee sinne tänne maassa vaeltaen siinä ylös ja alas. Hän ei yhdeksi ainoaksikaan hetkeksi lakkaa vartioimasta, sillä hän pelkää muutoin menettävänsä tilaisuuden tuhota sieluja. Jumalan kansan on tärkeätä ymmärtää tämä voidakseen välttää hänen ansansa.

Saatana valmistelee petoksiaan, jottei Jumalan kansa hänen viimeisessä taistelussaan sitä vastaan ymmärtäisi hänen olevan kysymyksessä. »Eikä ihme; sillä itse Saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi.» 2 Kor. 11:14. Joidenkin petettyjen sielujen selittäessä, ettei häntä ole olemassakaan, hän ottaa heidät vangikseen ja toimii laajalti heidän kauttaan. Saatana tietää paremmin kuin Jumalan kansa ylivallan, mikä heillä Kristuksen voimassa voi olla häneen nähden. Kun he nöyrästi anovat apua väkevältä Voittajalta, niin heikoinkin totuuteen uskova voi lujasti Kristukseen turvaten menestyksellisesti torjua Saatanan ja kaiken hänen väkensä. Hän on liian taitava esittääkseen kiusauksensa avoimesti ja selvästi, sillä silloin kristityn uinuva tarmokkuus heräisi ja hän turvaisi voimakkaaseen ja mahdolliseen Vapauttajaan. Mutta vihollinen tulee huomaamatta ja toimii valepukuisena jumaliseksi julistautuvien tottelemattomuuden lasten välityksellä.

Saatana koettaa kaikin voimin ahdistaa, kiusata ja eksyttää Jumalan kansaa. Hän, joka uskalsi kohdata Herramme ja kiusata ja herjata Häntä, ja jolla oli valta ottaa Hänet käsivarsilleen ja kantaa Hänet temppelin huipulle ja ylös korkealle vuorelle, kohdistaa valtansa ihmeteltävässä määrässä nykyistä sukupolvea vastaan, joka viisaudeltaan on paljon jäljessä Herrastaan ja miltei täysin tietämätön Saatanan kavaluudesta ja voimasta. Hän vaikuttaa ihmeellisellä

tavalla niiden ruumiiseen, jotka luonnostaan ovat taipuvaisia myöntymään hänen houkutuksiinsa. Saatana riemuitsee siitä, että häntä pidetään keksittynä taruolentona. Kun häneen suhtaudutaan kevytmielisesti tai hänet kuvataan lapsellisesti jonkin eläimen muotoiseksi, hän on siitä hyvillään. Häntä pidetään niin vähäisenä, että ihmiset ovat mieleltään täysin valmistumattomia kohtaamaan hänen viisaasti laadittuja suunnitelmiaan, ja miltei aina hän menestyy hyvin. Jos hänen voimansa ja viekkautensa käsitettäisiin, monet olisivat valmiit vastustamaan häntä menestyksellisesti.

Kaikkien pitäisi ymmärtää, että Saatana oli kerran korkearvoinen enkeli. Hänen kapinansa sulki hänet pois taivaasta, mutta ei tuhonnut hänen kykyjään eikä tehnyt häntä eläimeksi. Lankeemuksensa jälkeen hän on kohdistanut mahtavan voimansa taivaan hallitusta vastaan. Hänen taidokkuutensa on lisääntynyt ja hän on oppinut, miten hän menestyksellisimmin voi kiusauksillaan lähestyä ihmislapsia.

Saatanan petos

Saatana on keksinyt pettämiseen soveltuvia valheita. Hän ryhtyi taivaassa sotimaan Jumalan hallituksen perustusta vastaan, ja lankeemuksestaan lähtien hän on jatkanut kapinaansa Jumalan lakia vastaan ja on saanut kristityiksi tunnustautuvien suuren joukon polkemaan jalkoihinsa neljännen käskyn, mikä tuo esiin elävän Jumalan. Hän on repinyt alas kymmenien käskyjen alkuperäisen sapatin ja asettanut sen tilalle yhden viikon työpäivistä.

[108] Suuri perusvalhe, minkä hän esitti Eevalle Eedenissä: »Ette suinkaan kuole» (1 Moos. 3:4), oli ensimmäinen saarna, mitä koskaan on julistettu sielun kuolemattomuudesta. Se saarna lankesi otolliseen maaperään, mutta sen seuraukset olivat hir vittävät. Hän on saanut ihmiset omaksumaan tuon saarnan totuutena, ja saarnaajat julistavat sitä, laulavat siitä ja rukoilevat sen mukaisesti.

Ne valheet, ettei ole olemassa mitään todellista paholaista ja että armonaika jatkuu Kristuksen tulemisen jälkeenkin, ovat nopeasti tulemassa yleisesti suosituiksi. Raamattu julistaa selvästi, että jokaisen ihmisen kohtalo määräytyy ikuisiksi ajaksi Herran tullessa. »Vääryyden tekijä tehköön edelleen vääryyttä, ja joka on saastainen, saastukoon edelleen, ja joka on vanhurskas, tehköön edelleen

vanhurskautta, ja joka on pyhä, pyhittyköön edelleen. Katso, minä tulen pian, ja minun palkkani on minun kansani antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan.» Ilm. 22:11, 12.

Saatana on näitä suosittuja valheita hyväkseen käyttäen kätkeytynyt niiden suojaan. Hän lähestyy petettyjä kuolevaisparkoja nyky-aikaisen spiritismin välityksellä, mikä ei mitenkään rajoita lihallista mieltä, vaan käytännössä seurattuna erottaa perheet, synnyttää kauteutta ja vihaa ja päästää valloilleen alhaisimmatkin halut. Maailma ei tähän mennessä tiedä paljoakaan spiritismin turmelevasta vaikutuksesta. Verho nostettiin ja paljon sen kauheasta toiminnasta ilmaistiin minulle. Minulle näytettiin joitakin, jotka ovat päässeet tuntemaan spiritismiä omakohtaisesti. Hyljättyään sen myöhemmin he aivan värisevät muistellessaan, miten lähelle lopullista perikatoa he joutuivat. He olivat menettäneet itsehallintansa, ja Saatana sai heidät tekemään sitä, mitä he inhosivat. Mutta heilläkin on vain heikko käsitys siitä, mitä spiritismi todella on. Saatanan innoittamat sananjulistajat voivat kaunopuheisesti verhota tämän inhottavan hirviön, peittää sen rumuuden ja saada sen näyttämään kauniilta monien silmissä. Mutta se tulee niin suoraan Saatanan majesteetin luota, että hän katsoo oikeudekseen kaikkien niiden hallitsemisen, jotka ovat tekemisissä sen kanssa, sillä he ovat uskaltaneet kielletylle alueelle ja ovat hyljänneet Tekijänsä suojeluksen.

Jotkut sieluraukat, joita spiritismin opettajien kaunopuheiset sanat ovat viehättäneet ja jotka ovat taipuneet sen vaikutukseen, huomaavat myöhemmin sen kuolettavan luonteen ja hylkäsivät sen ja pakenisivat sitä, mutta eivät voi. Saatana pitää heidät vallassaan eikä halua päästää heitä vapaiksi. Hän tietää, että he ovat hänen niin kauan kuin he ovat hänen erikoisessa valvonnassaan, mutta ettei hän heidän kerran päästyään vapaiksi hänen vallastaan koskaan enää voi saada heitä uskomaan spiritismiin eikä niin välittömästi omaan valvontaansa.

Tällaiset sieluraukat voivat voittaa Saatanan ainoastaan havaitsemalla selvästi eron valheiden ja Raamatun puhtaitten totuuksien välillä. Tunnustamalla totuuden vaatimukset he sijoittuvat alueelle, missä heitä voidaan auttaa. Heidän pitäisi pyytää niitä, jotka ovat saaneet uskonnollista kokemusta ja joilla on uskoa Jumalan lupauksiin, rukoilemaan väkevää Vapauttajaa heidän puolestaan. Taistelu tulee olemaan ankara. Saatana vahvistaa pahoja enkeleitään, jotka

ovat pitäneet vallassaan näitä henkilöitä, mutta jos Jumalan pyhät nöyrästi paastoavat ja rukoilevat, niin heidän rukouksensa pääsevät voitolle. Jeesus käskyy pyhien enkeleiden vastustaa Saatanaa, ja hänet työnnetään takaisin ja ahdistetut irroitetaan hänen vallastaan. »Hän sanoi heille: 'Tätä lajia ei saa lähtemään ulos muulla kuin rukouksella ja paastolla.'», Mark. 9:29.

Yleisesti suositut sananjulistajat eivät voi menestyksellisesti torjua spiritismiä. Heillä ei ole mitään, millä suojaisivat laumojaan sen tuhoisalta vaikutukselta. Suuri osa spiritismin murheellisesta aikaansaannoksesta on tämän ajan saarnaajien syytä, sillä he ovat polkeneet totuuden jalkainsa alle ja pitäneet valheita parempana kuin sitä. Sen saarnan, minkä Saatana julisti Eevalle sielun kuolemattomuudesta: »Ette suinkaan kuole», he ovat toistaneet moneen kertaan saarnatuolista, ja ihmiset vastaanottavat sen puhtaana Raamatun totuutena. Se on spiri-tismin perustus. Jumalan Sana ei missään opeta, että ihmisen sielu on kuolematon. Kuolemattomuus on ainoastaan Jumalan ominaisuus. »Jolla ainoalla on kuolemattomuus; joka asuu valkeudessa, mihin ei kukaan taida tulla; jota yksikään ihminen ei ole nähnyt eikä voi nähdä — Hänen olkoon kunnia ja iankaikkinen valta. Amen.» 1 Tim. 6:16.

[110]

Jumalan Sana, oikein ymmärrettynä ja sovellettuna, on suoja spiritismiä vastaan. Iankaikkisesti palava helvetti, jota saar nataan ihmisille jatkuvasti saarnatuolista, antaa väärän kuvan Jumalan hyvääntahtoisesta luonteesta. Se esittää Hänet maail-mankaikkeuden pahimmaksi hirmuvaltiaaksi. Tämä laajalti levinnyt oppi on johdannut tuhannet universalismiin, epäuskoon ja jumalkielteisyyteen. Jumalan Sana on selvä. Se on yhtenäinen totuuden ketju ja hyvä ankkuri niille, jotka tahtovat ottaa sen vastaan, vaikka heidän pitäisi uhrata mieluisat valheensa. Se pelastaa heidät tämän vaarallisen ajan kauheista eksytyksistä. Saatana on saanut eri seurakuntien saarnaajat pysymään itsepintaisesti suosituissa erheissään, samoin kuin hän sai juutalaiset sokeasti noudattamaan uhrejaan ja ristiinnaulitsemaan Kristuksen. Valon ja totuuden hylkääminen saattaa ihmiset Saatanan ja hänen petöksensä valtaan. Mitä suuremman valon he hylkäävät, sitä suurempi eksytyksen ja pimeyden voima saa heidät valtaansa.

Minulle näytettiin, että Jumalan todellinen kansa on maan suola ja maailman valo. Jumala vaatii heitä edistymään jatkuvasti totuu-

den tuntemisessa ja pyhyiden tiellä. Näin he ym-märtävät Saatanan tulemisen ja saattavat Jeesuksen voimassa vastustaa häntä. Saatanana kutsuu avukseen enkelilegioonansa estääkseen yhdenkin sielun etenemistä ja jos mahdollista riistääkseen hänet Kristuksen kädestä.

Taistelu sieluista

Näin pahojen enkeleiden tavoittelevan sieluja ja Jumalan enkelien vastustavan heitä. Taistelu oli ankara. Pahat enkelit saastuttivat ilmakehän myrkyllisellä vaikutuksellaan ja kerääntyivät näiden sielujen ympärille turruttaakseen heidän aistinsa. Pyhät enkelit tarkkailivat ja odottivat huolekkaasti ajaakseen loitolle Saatanan joukon. Mutta hyvät enkelit eivät saa hallita ihmisten mieltä vastoin heidän tahtoaan. Jos he antavat perään viholliselle, eivätkä mitenkään yritä vastustaa häntä, silloin Jumalan enkelit eivät voi tehdä paljon muuta kuin hillitä Saatanan joukkoa suorittamasta tuhotyötään, kunnes vaarassa oleville annetaan lisävaloa saamaan heidät jalkeille ja anomaan apua taivaasta. Jeesus ei käske pyhiä enkeleitä vapauttamaan niitä, jotka eivät yhtään yritä auttaa itseään. [111]

Jos Saatana näkee, että hän on vaarassa menettää yhdenkin sielun, niin hän tekee kaiken voitavansa pitääkseen tämän sielun hallussaan. Ja kun yksilö havaitsee vaaransa ja hädässään palavasti anoo Jeesukselta voimaa, niin Saatana pelkää menettävänsä uhrinsa ja pyytää enkeleiltään lisää vahvistusta piirittääkseen sieluraukan ja muodostaakseen hänen ympärilleen pimeyden muurin, jotta taivaan valo ei pääsisi tunkeutumaan hänen luokseen. Mutta jos vaarassa oleva avuttomuudessaan jatkuvasti turvautuu Kristuksen veren ansioon, niin Vapahtajamme kuuntelee harrasta uskon rukousta ja lähettää väkeviä henkilöitä vapauttamaan hänet.

Saatana ei kestä sitä, että käännytään hänen voimakkaan kilpailijansa puoleen, sillä hän pelkää vavisten tämän voimaa ja majesteettiä. Palavan rukouksen ääni vapisuttaa koko Saatanan joukkoa. Jatkuvasti hän kehoittaa pahoja enkelilegiooniaan täyttämään hänen tehtävänsä. Ja kun kaikkivoivat, taivaan varusteisiin pukeutuneet enkelit tulevat nääntyvän, vainotun sielun avuksi, niin Saatana ja hänen väkensä perääntyvät tietäen hävinneensä taistelun. Saatanan auliit alamaiset ovat uskollisia ja toimivat yhdessä pyrkien samaan päämäärään. Ja vaikka he vihaavat toinen toistaan ja sotivat keske-

nään, niin kuitenkin he käyttävät jokaisen tilaisuuden edistääkseen yhteistä asiaansa. Mutta taivaan ja maan suuri Päällikkö on rajoittanut Saatanan vallan.

Kokemukseni on ollut ainutlaatuinen ja vuosikausia olen kärsinyt erikoisista mielenkoetuksista. Jumalan kansan tila ja yh-teyteni Jumalan työhön ovat usein sälyttäneet kannettavakseni sellaisen murheen ja masennuksen taakan, mitä ei voida kuvailla. Vuosikaudet olen pitänyt hautaa suloisena lepopaikkana. Viime näyssäni kysyin enkeliseuralaiseltani, miksi minun sallittiin kärsiä sellaista miele-nahdistusta ja joutua niin usein Saatanan taistelualueelle. Pyysin hartaasti, että jos minun kerran täytyy niin kiinteästi olla totuuden asian yhteydessä, minut päästettäisiin näistä ankarista koetuksista. Jumalan enkelit ovat voimakkaita ja väkeviä, ja siksi pyysin, että minua suojattaisiin.

[112] Silloin esitettiin minulle elämämme aikaisemmat vaiheet. Minulle näytettiin, että Saatana oli eri tavoin koettanut tuhota käyttökelpoisuutemme. Monet kerrat hän oli laatinut suunnitelmansa poistaakseen meidät Jumalan työstä, eri keinoja ja eri välikappaleita käyttäen hän oli koettanut toteuttaa aikeensa, mutta pyhien enke-lien toimesta hän oli kärsinyt tappion. Näin, että matkatessamme paikasta toiseen hän oli usein sijoittanut pahoja enkeleitä polullem-me aiheuttamaan onnettomuuksia, mitkä tuhoaisivat meidät, mutta paikalle lähetettiin pyhiä enkeleitä vapauttamaan meidät. Lukuisat onnettomuudet ovat saattaneet mieheni ja minut suureen vaaraan, ja hengissä säilymisemme on ollut ihmeellistä. Näin, että olimme olleet Saatanan hyökkäysten erikoisina kohteina sen harrastuksen ja yhteyden vuoksi, mikä meillä on ollut Jumalan työhön. Nähdessäni, miten suuresti Jumala huolehtii joka hetki niistä, jotka rakastavat ja pelkäävät Häntä, sain uutta uskoa ja luottamusta Jumalaan ja tunsin tulleeni nuhdelluksi uskon puutteestani.

* * * * *

Käyttämällä yliluonnollista voimaa tehdessään käärmeen väli-kappaleekseen Saatana sai Aadamin ja Eevan lankeamaan pa-ratiisissa. Ennen ajan loppua hän suorittaa vielä suurempia ihmeitä. Niin pitkälle kuin hänen voimansa ulottuu, hän aikaansaa todellisia ih-meitä. Raamattu sanoo: »Ja se villitsee maan päällä asuvaiset niillä

ihmeillä, joita sen sallittiin tehdä» (Ilm. 13:14), eikä vain niillä, joita hän on tekevinään. Tässä raa-matunkohdassa kerrotaan enemmästä kuin pelkästä petkutuksesta. Mutta on olemassa raja, jota Saatana ei voi ylittää, ja tällöin hän turvautuu petokseen ja jäljittelee sellaisia tekoja, mitä hänellä ei ole valtaa todella suorittaa. Viimeisinä päivinä hän ilmestyy sillä tavoin, että saa ihmiset uskomaan hänen olevan Kristus, joka on tullut toisen kerran maailmaan. Hän todella muuttaa itsensä valon enkeliksi. Mutta vaikka hän ulkonäöltään on joka suhteessa täysin Kristuksen näköinen, se ei petä ketään muuta kuin niitä, jotka faaraon tavoin koettavat vastustaa totuutta. — 1889, osa V, s.698.

Luku 26—Kaksi kruunua

Näyssä, jonka sain Battle Creekissä, Michiganissa, lokakuun 25 päivänä 1861, minulle näytettiin tämä maa pimeänä ja synk-känä. Enkeli sanoi: »Katso tarkoin!» Sitten minulle näytettiin ihmiset maan päällä. Toisia ympäröivät Jumalan enkelit, toiset olivat pahojen enkelien ympäröiminä täydellisessä pimeydessä. Näin käsivarren ojentuvan taivaasta, ja kädessä oli kultainen valtikka. Valtikan päässä oli timantein koristeltu kruunu. Jokainen timantti säihkyi kirkasta, selvää ja kaunista valoa, Kruunuun oli kaiverrettu nämä sanat: »Kaikki, jotka voittavat minut, ovat autuaita ja saavat iankaikkisen elämän.»

Tämän kruunun alapuolella oli toinen valtikka, ja siihenkin oli kiinnitetty kruunu, minkä keskustassa oli jalokiviä, kultaa ja hopeaa, ja niistä heijastui jonkin verran valoa. Kruunussa oli kirjoitus: »Maallista rikkautta. Rikkaus on valtaa. Kaikki, jotka voittavat minut, saavat kunniaa ja mainetta.» Näin, että suuri ihmisjoukko tunki eteenpäin saadakseen tämän kruunun. He olivat meluavia. Jotkut näyttivät kiihkossaan kadottaneen järkensä. He töykkivät toisiaan ahtaen taakseen ne, jotka olivat heitä heikompia ja polkien jalkoihinsa ne, jotka kiiruhtaessaan kaatuivat. Monet tarttuivat kiihkeästi kruunun sisällä ole-viin aarteisiin ja pitivät niistä kiinni. Muutamien pää oli hopeanharmaa, ja huoli ja levottomuus olivat uurtaneet heidän kasvonsa ryppyisiksi. He eivät välittäneet omista sukulaisistaan, jotka olivat heidän omaa luutaan ja lihaansa, vaan vetoavien katseiden kohdistuessa heihin he puristivat aarteitaan lujemmin ikään kuin peläten jonakin vartioimattomana hetkenä menettävänsä niistä jotakin tai joutuvansa jakamaan ne heidän kanssaan. Usein he kohdistivat kiihkeän katseensa tuohon maalliseen kruunuun, ja he laskivat moneen kertaan sen aarteita. Siinä kansanjoukossa näkyi puutteen ja kurjuuden tyypillisiä edus tajiä, jotka katsoivat kaihoisasti noita aarteita ja kääntyivät toivottomina pois, kun vahvemmat voittivat ja työnsivät takaisin heitä heikommat. Nämä eivät kuitenkaan niin vain voineet luopua taistelusta, vaan vajaakkyisten, sairaalloisten

ja iäkkäiden suuren joukon mukana he koettivat tunkeutua kohti maallista kruunua. Jotkut kuolivat sitä tavoitellessaan. Toisia kaatui juuri silloin, kun he olivat tarttumassa siihen. Monet olivat juuri päässeet käsiksi siihen, kun he kaatuivat. Maa oli täynnä kuolleiden ruumiita, mutta joukko ryntäsi eteenpäin tallaten jalkoihinsa tovereidensa kaatuneet ja kuolleet ruumiit. Jokainen kruunun luopäässyt sai osuutensa, ja sen ympärillä seisova innostunut joukko osoitti hänelle äänekkäästi suosiotaan.

Saatanallinen petos

Suurella pahojen enkelien joukolla oli hyvin kiire. Saatana oli heidän keskellään, ja kaikki katselivat äärimmäisen tyytyväisinä joukkoa, mikä tavoitteli kruunua. Hän näytti kohdis-tavan erikoisen tenhonsa niihin, jotka innokkaasti tavoittelivat sitä. Monet tämän maallisen kruunun tavoittelijoista olivat tun-nustukseltaan kristittyjä. Joillakin heistä näytti olevan vähän valoa. He katsoivat kaihoten taivaallista kruunua ja sen kauneus näytti usein ihastuttavan heitä, mutta heillä ei ollut mitään todellista käsitystä sen arvosta ja kirkkaudesta. Toisella kädellään he kurottivat veltosti kohti taivaallista, mutta toisella innokkaasti maallista kohti päättäen saada sen haltuunsa, ja tavoitellessaan innokkaasti maallista he menettivät taivaallisen näkyvistään. He jäivät pimeyteen, mutta hapuilivat huolestuneina ympärilleen saadakseen itselleen maallisen kruunun. Jotkut alkoivat inhota sitä joukkoa, mikä tavoitteli sitä niin innokkaasti; he näyttivät tajuavan vaaransa ja kääntyivät siitä pois päin ryhtyen innokkaasti tavoittamaan taivaallista kruunua. Sellaisten kasvot muuttuivat pian synkistä valoisiksi, raskasmielisistä pyhän ilon täyteisiksi.

Sitten näin ryhmän, mikä tunkeutui joukon lävitse katsoen kiinteästi taivaalliseen kruunuun. Heidän pyrkiessään innokkaasti sekavan joukon läpi enkelit saattoivat heitä ja avasivat heille tietä. Heidän lähestyessään taivaallista kruunua siitä sä- teilevä valo loisti heidän ylleen ja ympärilleen hälventäen heidän synkkyytensä ja tullen yhä kirkkaammaksi, kunnes he näyttivät muuttuneilta ja muistuttivat enkeleitä. He eivät lainkaan sallineet katseensa viivähtää maallissa kruunussa. Maallisen tavoittelijat pilkkasivat heitä ja heittivät mustia palloja heidän jälkeensä. Nämä eivät heitä mitenkään vahingoittaneet niin kauan kuin heidän katseensa kohdistui taivaalliseen

kruunuun, mutta ne, jotka käänsivät huomionsa mustiin palloihin, tahrautuivat niistä. Minulle esitettiin seuraava raamatunkohta:

»Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, missä koi ja ruoste raiskaa ja missä varkaat murtautuvat sisään ja varastavat. Vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta. Sillä missä sinun aarteesi on, siellä on myös sinun sydämesi. Silmä on ruumiin lamppu. Jos siis silmäsi on terve, niin koko sinun ruumiisi on valaistu. Mutta jos silmäsi on viallinen, niin koko ruumiisi on pimeä. Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys! Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.» Matt. 6:19—24.

Sitten se, minkä olin nähnyt, selitettiin minulle seuraavasti. Suuri joukko, mikä niin innokkaasti tavoitteli maallista kruunua, tarkoitti niitä, jotka rakastavat tämän maailman rikkautta ja joita sen lyhytaikainen houkutus pettää ja imartelelee. Näin, että jotkut Jeesuksen seuraajiksi tunnustautuvat tavoittelevat niin kunnianhimoisesti maallisia aarteita, että menettävät rakkautensa taivasta kohtaan, toimivat maailman tavalla ja ovat Jumalan mielestä kuin konsanaan maailmalliset. He sanovat tavoittelevansa kuolematonta kruunua, taivaallista aarretta; mutta heidän harrastuksensa ja päähuomionsa kohdistuu maallisten aarteiden hankkimiseen. Ne, joilla on aarteensa tässä maailmassa ja jotka rakastavat rikkauksiaan, eivät voi rakasta Jeesusta. He saattavat luulla olevansa oikeassa, ja vaikka he pitävät kiinni omaisuudestaan siturin otteella, heitä ei voida saada huomaamaan sitä tai tuntemaan, että he rakastavat rahaa enemmän kuin totuuden asiaa tai taivaallista aarretta.

[116]

Oikeat ja väärät rikkaudet

»Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys!» Jae 23. Sellaisten kokemuksessa oli ajankohta, jolloin he eivät antaneet arvoa saamalleen valolle, ja se muuttui pimeydeksi. Enkeli sanoi: »Ette voi rakastaa ja palvoa maan aarteita ja samalla omistaa taivaallista tosi rikkautta.» Kun rikas nuorukainen tuli Jeesuksen luo ja sanoi: »Opettaja, mitä hyvää minun pitää tekemän, että minä saisin iankaikkisen elämän?» (Matt. 19:16), Jeesus antoi hänel-

le valittavaksi joko omaisuudesta luopumisen ja iankaikkisen elämän saavuttamisen tai omaisuuden säilyttämisen ja elämän kadottamisen. Hänen rikkautensa oli hänestä arvokkaampi kuin taivaallinen aarre. Se ehto, että hänen täytyi luopua aarteistaan ja jakaa köyhille tullaan Kristuksen seuraajaksi ja saadaksesen iankaikkisen elämän, viilensi hänen kaipuunsa, ja hän meni pois murheellisena.

Ne, joiden näin kiihkeästi tavoittelevan maallista kruunua, olivat niitä, jotka turvautuvat mihin keinoihin tahansa saadaksesen omaisuutta. Siinä kohdin he tulevat aivan mielettömiksi. Kaikki heidän ajatuksensa ja voimansa kohdistuvat maallisten rikkauksien tavoitteluun. He polkevat maahan toisten oikeudet, sortavat köyhiä ja pidättävät palkkalaiselta hänen ansionsa. Jos he voivat hyötyä niistä, jotka ovat köyhempiä ja vähemmän ovelia kuin he, ja saavat siten lisätyksi rikkauttaan, he eivät epäröi hetkeäkään sortaa heitä, vaikka näkisivät heidän joutuvan äärimmäiseen kurjuuteen.

Ne iän harmaannuttamat, joiden kasvot olivat huolten uurtamat ja jotka kuitenkin innokkaasti tavoittelivat kruunun sisällä olevia aarteita, olivat vanhuksia, joilla on vain muutamia vuosia elonaa jäljellä. Kuitenkin he halusivat innokkaasti saada haltuunsa maallisia aarteita. Mitä lähemmäksi hautaa he tulivat, sitä huolekkaammin he pitivät niistä kiinni. Heidän omat sukulaisensa eivät hyötäneet niistä. Heidän oman perheensä jäsenet joutuivat työskentelemään yli voimiensa säästääkseen vähän rahaa. He eivät käyttäneet sitä toisten hyväksi eivätkä omaksi hyödykseen. Heille riitti se, että he tiesivät omistavansa sen. Kun heille esitetään, että heidän velvollisuutensa on lie vittää köyhien hätää ja tukea Jumalan asiaa, he tulevat murheellisiksi. He ottaisivat mielellään vastaan iankaikkisen elämän lahjan, mutta eivät maksaisi siitä mitään. Ehdot ovat liian ankarat. Mutta Aabraham ei tahtonut pidättää itselleen ainoaa poikaansaakaan. Jumalaa totellen hän saattoi uhrata tämän lupauksen lapsen helpommin kuin monet uhraisivat jotakin maallisesta omaisuudestaan.

Oli surullista nähdä niiden, joiden olisi pitänyt kypsyä kirkkautta varten ja päivittäin valmistautua kuolemattomuutta silmällä pitäen, koettavan kaikin voimin säilyttää maalliset aarteensa. Näin, että sellaiset eivät osanneet antaa arvoa taivaalliselle aarteelle. Heidän väkevä kiintymyksensä maalliseen saa heidät ilmaisemaan teoiltaan, etteivät he anna taivaalliselle perinnölle riittävän suurta arvoa

uhratakseen mitään sen hyväksi. Rikas nuorukainen ilmaisi olevansa halukas pitämään käskyt, mutta Herramme sanoi yhden häneltä puuttuvan. Hän halusi iankaikkista elämää, mutta rakasti enemmän omaisuuttaan. Monet pettivät itsensä. He eivät ole etsineet totuutta kuin kätettyä aarretta. He eivät käytä voimiaan parhaalla tavalla. Heidän mielensä, jonka taivaallinen kirkkaus voisi valaista, on hämentynyt ja vaivaantunut. »Maailman huolet ja rikkauden viettelys ja muut himot pääsevät valtaan ja tukahduttavat sanan, ja se jää hedelmättömäksi.» Mark. 4:19. »Sellaiset», sanoi enkeli, »ovat vailla puolustusta». Näin valon häipyvän pois heidän luotaan. He eivät halunneet käsittää tälle ajalle kuuluvia vakavia, tärkeitä totuuksia, vaan luulivat tulevansa hyvin toimeen niitä ymmärtämättäkin. Heidän valonsa sammui ja he hapuilivat pimeydessä.

Saatanan välikappaleet

Maallista kruunua tavoittelevien vajaakykyisten ja sairaiden joukko tarkoittaa niitä, joiden harrastukset ja aarteet ovat tässä maailmassa. Vaikka he kokevat pettymyksiä joka taholla, he eivät kohdista kiintymystään taivaaseen hankkiakseen sieltä itselleen aarteen ja kodin. He eivät saa maallista, mutta sitä kuitenkin tavoitellessaan he kadottavat taivaallisenkin. Mutta välittämättä niiden pettymyksestä ja onnettomasta elämästä, jotka kokonaan olivat antautuneet maallisten rikkauksien hankkimiseen, toiset menettelivät samoin. He syöksyvät mielettömästi eteenpäin välittämättä niiden surkeasta lopusta, joiden esimerkkiä he seuraavat.

[118]

Ne, jotka pääsivät kruunuun käsiksi ja saivat siitä osuuden itselleen toisten osoittaessa heille suosiotaan, ovat niitä, jotka saavat sitä, mikä on koko heidän elämänsä päämäärä: rikkautta. Heidän osakseen tulee se kunnia, mitä maailma osoittaa rikkaille. Heillä on vaikutusvaltaa maailmassa. Saatana ja hänen pahat enkelinsä ovat tyytyväisiä. He tietävät, että sellaiset ovat varmasti heidän omiaan ja että he ovat Saatanan voimallisia välikappaleita niin kauan kuin elävät kapinatilassa Jumalaa vastaan.

Ne, jotka alkoivat inhota sitä joukkoa, mikä tavoitteli maallista kruunua, ovat niitä, jotka ovat tarkanneet kaikkien maallisia rikkauksia tavoittelevien elämää ja loppua. He huomaavat, etteivät sellaiset koskaan ole tyytyväisiä vaan ovat onnettomia, ja niin he tulevat levot-

tomiksi ja erottautuvat tuosta onnettomasta joukosta ja tavoittelevat oikeita ja kestäviä rikkauksia.

Minulle osoitettiin, että ne, jotka enkelien saattamina kurottautuvat joukon lävitse taivaallista kruunua kohti, ovat Jumalan uskollista kansaa. Enkelit johtavat heitä, ja täynnä intoa he painaltavat eteenpäin kohti taivaallista aarretta.

Pyhien jälkeen heitetyt mustat pallot olivat moittivia valheita, joita valhetta rakastavat ja harrastavat levittelevät Jumalan kansasta. Meidän tulisi tarkasti varoen elää nuhteettomasti ja välttää kaikkea pahalta näyttävää, ja sitten velvollisuutemme on kulkea rohkeasti eteenpäin välittämättä vähääkään jumalattomien moittivista valheista. Pitäessään katseensa kiinnitettynä taivaan kallisarvoiseen aarteeseen vanhurskaat tulevat yhä enemmän Kristuksen kaltaisiksi ja niin he muuttuvat, kunnes soveltuvat lopullisesti muutettaviksi.

Luku 27—Tulevaisuus

Kirkastusvuorella Isä kirkasti Jeesuksen. Kuulemme Hänen sanovan: »Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu Hänessä.» Joh. 13:31. Näin Häntä ennen kavaltamista ja ristiinnaulitsemista vahvistettiin kestäämään noita viimeisiä hirveitä kärsimyksiä. Kun Kristuksen ruumiin jäsenet lähestyvät viimeisen taistelunsa aikaa, »Jaakobin ahdistuksen aikaa», he kasvavat Kristuksessa ja osallistuvat suuresti Hänen hengestään. Kolmannen sanoman vahvistuessa voimalliseksi huudoksi ja suuren voiman ja kirkkauden liittyessä päättävään työhön Jumalan uskollinen kansa osallistuu tuosta kirkkaudesta. Tämä on iltasade, mikä elvyttää ja vahvistaa heitä käymään ahdistuksen ajan lävitse. Heidän kasvonsa loistavat kolmannen enkelin valon kirkkautta.

Näin, että Jumala tulee ihmeellisellä tavalla varjelemaan kansaansa ahdingon aikana. Samoin kuin Jeesus vuodatti sielunsa tyhjiin tuskassaan yrttitarhassa, niin hekin hartaasti ja tuskaisina huutavat yötä päivää vapautusta. Annetaan käsky, että heidän täytyy hyljätä neljännen käskyn sapatti ja kunnioittaa ensimmäistä päivää henkensä menettämisen uhalla, mutta he eivät alistu siihen eivätkä polje jalkojensa alle Herran sapattia ja kunnioita paavillista säädöstä. Saatanan sotajoukko ja jumalattomat ihmiset piirittävät heidät voitonriemuisina, koska heillä ei näytä olevan mitään pakotietä. Mutta kesken heidän remuavaa voitoniloaan kuuluu toistuvaa voimakasta ukkosenjyrinää. Synkkyys verhoaa taivaan, mitä vain leimuavat salamamat ja taivaasta lankeava kauhistava kirkkaus valaisevat, Jumalan äänen jylistessä Hänen pyhästä asunnostaan.

Maan perustukset vapisevat; rakennukset vavahtelevat ja kaatuvat hirveällä ryskeellä. Meri on yhtenä kiehuvana kattilana, ja koko maa myllertää kauheasti. Vanhurskasten vankeus päät-tyy, ja suloisesti ja vakavasti kuiskaillen he sanovat toisilleen: »Meidät vapautetaan. Tuo on Jumalan ääni.» Vakavan kunnioittavasti he kuuntelevat sanoja äänen keskeltä. Jumalattomat kuulevat, mutta eivät ymmärrä Jumalan äänen sanoja. He pelkäävät ja vapisevat, mutta pyhät rie-

mitsevat. Saatana, hänen enkelinsä ja jumalattomat, jotka olivat voitonriemuisina luulleet Jumalan kansan olevan heidän vallassaan sekä luulleet voivansa hävittää heidät maan päältä, näkevät kunnian tulevan niiden osaksi, jotka olivat kunnioittaneet Jumalan pyhää lakia. He katselevat vanhurskasten kasvoja, jotka ovat kirkastuneet ja heijastavat Jeesuksen kuvaa. Ne, jotka olivat niin innokkaita hävittämään pyhät, eivät voi kestää vapautettujen yllä olevaa kirkkautta, vaan kaatuvat kuin kuolleina maahan. Saatana ja pahat enkelit pakenevat kirkastettujen pyhien läheisyydestä. Heillä ei koskaan enää ole valtaa vaivata heitä.

Luku 28—Vanhemmat ja lapset

Minulle on näytetty, että kun Jumalaa pelkäävät vanhemmat pitävät kurissa lapsiaan, heidän tulisi sen ohessa tutkia heidän luonnettaan ja temperamenttiaan sekä koettaa täyttää heidän tarpeensa. Jotkut vanhemmat pitävät tarkoin huolta lastensa ajallisista tarpeista. He hoitavat heitä lempeästi ja uskollisesti sairauden aikana ja sitten he luulevat täyttäneensä velvollisuutensa. Tässä he erehtyvät. Heidän työnsä on vasta alussa. Sielun tarpeista olisi huolehdittava. Loukkaantuneen mielen oikea lääkitseminen vaatii taitoa.

Lapsilla on koetuksia, jotka ovat aivan yhtä vaikeita kestää ja luonteeltaan yhtä ankaria kuin vanhempienkin henkilöiden koetukset. Vanhempienkaan tunteet eivät aina ole samanlaiset. He ovat usein mieleltään hämmentyneitä. Väärät näkemykset ja tunteet raskittavat heitä. Saatana taistelee heitä vastaan ja he taipuvat hänen kiusauksiinsa. He puhuvat ärtyisesti ja sellaisella tavalla, mikä herättää vihaa heidän lapsissaan, ja toisinaan he ovat vaativia ja kärtyisiä. Tämä sama mieli tarttuu lapsiraukkoihin, eivätkä vanhemmat pysty auttamaan heitä, koska he itse aiheuttivat harmin. Toisinaan kaikki näyttää olevan vinossa. Kaikkiällä vallitsee ärtyisyys ja kaikki ovat hyvin surkeita ja onnettomia. Vanhemmat syyttävät lapsiparkojaan ja pitävät heitä hyvin tottelemattomina ja niskoittelevina, jopa maailman kelvottomimpina lapsina, vaikka häiriön syy on heissä itsessään.

Jotkut vanhemmat aiheuttavat monta myrskyä itsehillinnän puutteellaan. Sen sijaan että he ystävällisesti pyytäisivät lapsia tekemään jotakin, he kärkevät heitä äkäisellä äänellä ja ovat valmiit arvostelemaan ja moittimaan lapsia aiheettomasti. Vanhemmat, tällainen menettely lapsianne kohtaan hävittää heidän iloisuutensa ja yritteliäisyytensä. He eivät noudata ohjeitan ne rakkaudesta, vaan koska eivät uskalla tehdä muulla tavoin. Heidän sydämensä ei ole asiassa mukana. Mieluisa työ muuttuu raadannaksi, ja se saa heidät usein unohtamaan kaikkien ohjeitten seuraamisen, mikä taas lisää teidän ärtymistänne ja vain pahentaa lasten asemaa. Moitiskelu toistuu ja

he saavat nähdä huonon käytöksensä räikein värein kuvattuna. Näin he masentuvat eivätkä välitä, vaikkei heidän käytöksensä miellyttäisikään vanhempia. Mistään välittämätön mielenlaatu valtaa heidät, ja kodin ja vanhempiensa piirin ulkopuolelta he hakevat sitä huvia ja iloa, mitä eivät löydä kotoa. He liittyvät kadun kasvattien seuraan ja ovat pian yhtä turmeltuneita kuin pahimmat heistä.

Mitä vanhemmat voivat tehdä?

Keiden syytä on tämä suuri synti? Jos koti olisi tehty viehättäväksi, jos vanhemmat olisivat osoittaneet rakkautta lapsiaan kohtaan ja ystävällisesti järjestäneet heille työtä sekä rakkaudella opettaneet heitä noudattamaan heidän toivomuksiaan, he olisivat herättäneet vastakaikua heidän sydämessään, ja nämä olisivat antaneet jalkansa, kätensä ja sydämensä auliisti tottelemaan heitä. Hillitsemällä itsensä, puhumalla ystävällisesti ja kiittämällä lapsia silloin, kun he koettavat menetellä oikein, vanhemmat voivat rohkaista heitä pyrkimyksissään, tehdä heidät hyvin onnellisiksi ja saada koko perhepiirin niin viihtyisäksi, että jokainen synkkä varjo katoaa kodista ja sijaan tulee iloinen auringonpaiste. Vanhemmat toisinaan puolustelevalta väärää menettelyään sillä, etteivät he ole oikein kunnossa. He ovat hermostuneita eivätkä luule voivansa olla kärsivällisiä ja tyyniä ja puhua miellyttävästi. Tässä he pettävät itseään ja ilahduttavat Saatanaa, joka riemuitsee siitä, etteivät he pidä Jumalan armoa riittävänä voittamaan luonnollisia heikkouksia. He voivat ja heidän pitäisi aina hillitä itsensä. Jumala vaatii sitä heiltä. Heidän pitäisi käsittää, että he saattavat toiset kärsimään olemalla kärsimättömiä ja kärtyisiä. Heidän mielenil-mauksensa vaikuttavat toisiin, ja jos nämä vuorostaan purkavat mieltään samalla tavalla, niin asia käy yhä pahemmaksi, ja kaikki menee hullusti.

Vanhemmat, kun tunnette olevanne kärtyisiä, niin teidän ei pitäisi tehdä sitä suurta syntiä, että myrkytätte koko perheen tällä vaarallisella ärtyisyydellä. Vartioikaa itseänne tällöin kaksin verroin ja päättäkää mielessänne, ettette puhu mitään loukkaavaa vaan ainoastaan miellyttäviä iloisia sanoja. Sanokaa itsellenne: »En pilaa kärtyisellä puheellani lasteni onnea.» Te vahvistutte hillitsemällä siten itsenne. Hermostonne ei tule niin herkäksi. Oikeat periaatteet vahvistavat teitä. Tietoisuus siitä, että uskollisesti täytätte velvol-

[123]

lisuutenne, vahvistaa teitä. Jumalan enkelit tarkkaavat mielihyvin Teidän yrityksiänne ja auttavat teitä.

Kun tunnette olevanne kärsimättömiä, niin liian usein luulette syyn olevan lapsissanne, ja te moittitte heitä aiheettomasti. Jonakin toisena ajankohtana he saattavat tehdä aivan samoin, ja te pidätte sen täysin hyväksyttävänä. Lapset tietävät, huomaavat ja tuntevat tällaiset epäsäännöllisyydet, eikä heidänkään mielialansa ole aina sama. Aika ajoin he kestävät paremmin mielialanvaihteluja, mutta toisinaan he ovat hermostuneita ja kärtyisiä eivätkä kestä arvostelua. Heidän mielensä nousee kapinaan sitä vastaan. Vanhemmat haluavat toisten ottavan täysin huomioon heidän mielentilansa, mutta eivät aina huomaa, miten tärkeätä on vastaavasti ottaa huomioon heidän lastensa mielentila. He antavat itselleen anteeksi sen, mitä he ankarasti arvostelisivat lapsissaan, joilla kuitenkin ei ole heidän vuosien pituista kokemustaan ja tottumustaan kuriin.

Joidenkin vanhempien mielenlaatu on hermostunut, ja kun työ väsyttää tai huolet painavat heitä, heidän mielensä ei pysy tyynenä, vaan niitä kohtaan, joiden pitäisi olla heille rakkaimpia maan päällä, ilmenee heissä kärtyisyyttä ja kärsimättömyyttä, mikä ei miellytä Jumalaa ja synkentää perheenjäsenten mielen. Lapsia pitäisi heidän ollessaan vaikeuksissa usein tyynnyttää lempeän myötätuntoisesti. Vanhempien ja lasten välinen molemminpuolinen ystävällisyys ja kärsivällisyys tekee kodista paratiisin ja vetää pyhät enkelit perheen piiriin.

[124] Äiti voi ja hänen pitäisi suuressa määrin hallita hermojaan ollessaan masentunut. Sairaana ollessaankin hän voi, jos vain kouluttaa itsensä, olla miellyttävä ja iloinen ja sietää enemmän melua, mitä hän ennen olisi luullutkaan. Hän ei saisi antaa lasten tuntea, että hän on huonossa kunnossa eikä synkentää heidän nuorta, herkkää mieltään omalla mielenmasennuksellaan, niin että koti tuntuu heistä haudalta ja äidin huone maailman surkeimmalta paikalta. Mieli ja hermot virkistyvät ja vahvistuvat tahdon käytöstä. Monissa tapauksissa tahdonvoima pystyy tyynnyttämään hermot.

Koettelevaa aikaa lapsille

Älkää päästäkö lapsia näkemään teitä pahantuulisina. Jos he lankeavat kiusauksissa ja perästäpäin huomaavat ja katuva erehdyk-

siään, niin antakaa heille anteeksi aivan yhtä auliisti kuin toivotte taivaallisen Isän antavan teille anteeksi. Opettakaa heitä ystävällisesti ja saattakaa heidät kiintymään itseenne. Nykyinen aika on koettelevaa lapsille. Monet ulkoapäin tulevat vaikutukset pyrkivät vieroittamaan heitä teistä, ja teidän täytyy vastustaa niitä. Opettakaa heitä tekemään teidät uskotuikseen. Sallikaa heidän kuiskata teille koettelemuksensa ja ilonsa. Rohkaisten heitä tähän varjelette heidät monelta ansalta, jonka Saatana on virittänyt heidän kokemattomien jalkainsa tielle. Älkää kohdelko lapsianne vain ankarasti unohtaen oman lapsuutenne ja sen, että he ovat vain lapsia. Älkää odottako heidän olevan täydellisiä, älkääkä heti koettako saada heitä toimimaan täysikasvuisten tavalla. Jos teette niin, suljette oven, josta muutoin pääsisitte heitä lähelle, ja saatatte heidät avaamaan oven vahingollisille vaikutuksille, toisille, jotka myrkyttävät heidän nuoren mielensä, ennen kuin havahdutte huomaamaan heidän vaaransa.

Saatana ja hänen joukkonsa koettavat voimakkailla yrityksillään taivuttaa lasten mielen puolelleen ja siksi heitä on kohdeltava vilpittömästi, kristillisen lempeästi ja rakastavasti. Näin voitte vaikuttaa heihin voimakkaasti, ja he tuntevat voivansa luottaa teihin rajattomasti. Ympäröikää lapsenne kodin ja teidän seuranne viihtyisyydellä. Jos tämän teette, niin he eivät niin paljon kaipaa nuorten tovereiden seuraa. Saatana toimii näiden kautta saattaen heidät vaikuttamaan turmelevasti toisensa mieleen. Tämä on hänen tehokkain toimintatapansa. Nuoret vaikuttavat voimakkaasti toinen toiseensa. Heidän keskustelunsa ei aina ole laadultaan parasta ja jaloa. Heille kuiskutellaan huonoja viestejä, mitkä, ellei niitä päättävästi vastusteta, painuvat sydämeen, juurtuvat, versovat ja kantavat hedelmää, mikä turmelee hyvät tavat. Maailmassa nyt vallitsevan pahuuden tähden ja koska on välttämätöntä pitää lapsia kurissa, vanhempien pitäisi sitäkin huolellisemmin kiinnittää heidät itseensä ja antaa heidän huomata, että he tahtovat tehdä heidät onnellisiksi.

[125]

Ymmärtäväiset vanhemmat

Vanhemmat eivät saisi unohtaa lapsuusvuosiaan eikä sitä, miten he kaipasivat myötätuntoa ja rakkautta ja miten onnettomia he olivat, kun heitä arvosteltiin ja toruttiin äreästi. Heidän pitäisi tuntea jälleen nuorten tavalla ja alentaa mielensä käsittämään lasten tarpeita.

Kuitenkin heidän tulisi olla lujia, vaikka samalla rakastavia, ja vaatia lapsiltaan kuuliaisuutta. Vanhempien sanaa pitäisi ehdottomasti totella.

Jumalan enkelit tarkkaavat lapsia mitä suurimmalla mielenkiinnolla nähdäkseen, minkälainen luonne heille kehittyy. Jos Kristus kohtelisi meitä samoin kuin me usein kohtelemme toisiamme ja lapsiamme, me kompastuisimme ja vajoaisimme äärimmäiseen massenukseen. Näin, että Jeesus tuntee heikkoutemme ja on itse kokenut samaa kuin me kaikessa paitsi synnis-sä. Sen vuoksi Hän on valmistanut meille voimamme ja kykymme mukaisen polun ja on Jaakobin tavoin kulkenut hiljalleen, sen mukaan kuin lapset ovat jaksaneet käydä, voidakseen viihdyttää meitä seurallaan ja olla ainaisena oppaanamme. Hän ei halveksi, laiminlyö eikä jätä taakseen lauman lapsia. Hän ei liioin ole kehoittanut meitä käymään eteenpäin ja jättämään heitä. Hän ei ole kulkenut niin kiireesti, että olisi jättänyt jäl-keen meidät ja lapsemme. Oi ei, vaan Hän on tasoittanut elämän tien myös lapsille. Ja vanhempia kehoitetaan Hänen nimes-sään johtamaan heitä kaitaa tietä pitkin. Jumala on osoittanut meille lastemme voiman ja kyvyn mukaisen tien.

[126] Teidän kannattaa ilmaista kiintymystänne seurustellessanne lasten kanssa. Älkää torjuko heitä luotanne siten, ettette tunne myötätuntoa heidän lapsellisia leikkejään tai ilojaan ja surujaan kohtaan. Älkää koskaan päästäkö otsaanne rypistymään tai lausuko tylyä sanaa. Jumala kirjoittaa kaikki nämä sanat muistikirjaansa. Töykeät sanat loukkaavat mieltä ja haavoittavat lasten sydäntä, ja joissakin tapauksissa nämä haavat ovat vaikeita parantaa. Vähinkin epäoikeudenmukaisuus vaikuttaa lapseen herkästi, ja jotkut masentuvat siitä siinä määrin, etteivät välitä enää äännekkäästä, vihaisesta ja käskevästä äänestäkään tai rangaistusuhkauksista. Vanhempien väärä ku-rinpito herättää lasten sydämässä liiankin usein kapinamieltä, kun taas oikein kohdeltuina lapset olisivat saaneet luonteensa hyväksi ja tasapainoiseksi. Äiti, joka ei täysin hillitse itseään, on kykenemätön lasten hoitoon. — 1875, osa III, ss. 532, 533.

Luovu vaativasta asenteesta poikaasi kohtaan, sillä muutoin liian tiheät nuhteet tekevät läsnäolosi hänestä vastenmieliseksi ja neuvosi vihattaviksi. Kiinnitä hänet itseesi, ei tyhmällä hemmottelulla vaan rakkauden silkkiköysin. Sinä voit olla luja ja kuitenkin ystävällinen. Kristuksen täytyy saada auttaa sinua. Rakkaudella voit vetää

toisia sydämiä omasi puoleen, ja vaikutuksellasi voit lujittaa heidän kulkuaan hyvällä ja oikealla tiellä.

Olen varoittanut teitä arvostelun hengestä, ja jälleen varoittaisin teitä tuosta virheestä. Kristus toisinaan nuhtelee ankarasti, ja joissakin tapauksissa meidänkin voi olla välttämätöntä tehdä niin, mutta meidän olisi muistettava, että samalla kuin Kristus tiesi tarkoin nuhtelemiensa henkilöiden tilan ja sen, miten paljon nuhdetta he voisivat kestää, ja mikä oli välttämätöntä ojentamaan heidän väärää vaellustaan, Hän tiesi myös tarkoin, miten sääliä erehtyväistä, lohduttaa onnetonta ja rohkaista heikkoa. Hän tiesi tarkoin, miten estää sieluja vaipumasta epätoivoon ja miten herättää heissä toivoa, sillä Hän tunsi jokaisen sielun tarkat vaikuttimet ja yksilölliset koettelemukset. Hän ei voinut erehtyä. — 1876, osa IV, s. 66.

Luku 29—Nuorison vaaroja

Kesäkuun 6 päivänä 1863 minulle näytettiin joitakin nuorten vaaroja. Saatana pitää valvonnassaan nuorten mieliä ja johtaa heidän kokemattomat jalkansa harhateille. He eivät tunne hänen juoniaan, ja näinä vaarallisina aikoina vanhempien pitäisi valvoa ja toimia sitkeästi ja uutterasti torjuakseen vihollisen ensimmäisen lähestymisen. Heidän pitäisi opettaa lapsiaan näiden ulos käydessä ja sisään tullessa, ylös noustessa ja maata pannahessa, käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle, vähän siellä ja vähän täällä.

Äidin työ alkaa jo lapsen ollessa pieni. Hänen tulisi taivuttaa lapsensa tahto itselleen alamaiseksi ja opettaa lasta tottelemaan. Älä päästä otettasi herpaantumaan lapsen kasvaessa. Jokaisen äidin pitäisi käyttää aikaa neuvoakseen lapsiaan, oikaistakseen heidän virheitään ja kärsivällisesti opettaakseen heille oikeata tietä. Kristittyjen vanhempien pitäisi tietää, että heidän tehtävänsä on kasvattaa lapsiaan tulemaan kelvollisiksi Jumalan lapsiksi. Lapsuudessa annetut ohjeet ja silloin kehittynyt luonne vaikuttaa lasten koko uskonnolliseen kokemukseen. Ellei tahtoa ole silloin alistettu vanhempien tahtoon, niin sitä läksyä on vaikea oppia myöhempinä vuosina. Miten ankaraa taistelua vaaditaankaan saamaan ennen alistamaton tahto taipumaan Jumalan vaatimukseen! Vanhemmat, jotka laiminlyövät tämän tärkeän työn, tekevät suuren virheen ja synnin lapsiraukkojaan ja Jumalaa vastaan.

Ankaran kurin alaiset lapset ovat toisinaan tyytymättömiä. Kun heitä pidetään tiukalla, niin he tulevat kärsimättömiksi ja tahtovat tehdä oman mielensä mukaan sekä mennä ja tulla, minne haluavat. Varsinkin 10—18 ikäisinä heistä usein tuntuu, että he ilman mitään vaaraa voivat osallistua retkiin ja muihin nuorten tovereiden kokouksiin; mutta heidän kokeneet vanhempiensa voivat nähdä vaaran. He tuntevat lastensa yksilöllisen mielenlaadun ja tietävät, mitä nämä seikat vaikuttavat heidän mieleensä, ja ajatellen heidän pelastustaan he pitävät heidät poissa näistä kiihottavista huvituksista.

Mikä taakka kirpoaakaan huolehtivien, uskollisten vanhempien sydämeltä, kun nämä lapset päättävät itse luopua maailman huveista ja tulla Kristuksen opetuslapsiksi! Kuitenkaan ei vanhempien työ saa silloinkaan lakata. Lapsia ei saisi jättää vaeltamaan omin päin ja aina itse valitsemaan. He ovat juuri vasta vakavissaan aloittaneet sodan syntiä, ylpeyttä, intohimoa, kateutta, ahneutta, vihaa ja kaikkia luonnollisen sydämen paheita vastaan. Vanhempien tulee valvoa ja neuvoa lapsiaan ja valita heidän puolestaan sekä osoittaa heille, että elleivät he ilomielin ja halukkaasti tottele vanhempiaan, he eivät myöskään voi mielellään olla kuuliaisia Jumalalle, ja heidän on mahdotonta olla kristittyjä.

Vanhempien pitäisi rohkaista lapsiaan luottamaan heihin ja kertoamaan heille sydänsurunsa, pienet päivittäiset harminsa ja vaikeutensa. Näin vanhemmat voivat tulla myötätuntoisiksi ja voivat rukoilla heidän kanssaan ja heidän puolestaan, että Jumala varjelisi ja johdaisi heitä. Heidän pitäisi neuvoa heitä milloinkaan pettämättömän Ystävän ja Neuvonantajän luo, jota heidän heikkoutensa liikuttaa ja joka oli kiusattu kaikessa niinkuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.

Saatana kiusaa lapsia olemaan pidättyväisiä vanhempiaan kohtaan ja valitsemaan uskotuikseen nuoria ja kokemattomia tovereita, jotka eivät voi auttaa heitä, vaan antavat heille huonoja neuvoja. Tytöt ja pojat kokoontuvat juttelemaan, nauramaan ja vitsailemaan, ja karkottavat tyhmällä lörpötte-lyllään Kristuksen sydämestään ja enkelit luotaan. Hyödytön keskustelu toisten toimista ja juttelu tuosta tai tästä nuoresta miehestä tai työstä tukahduttaa ylevät, pyhittyneet ajatukset ja tunteet ja karkottaa hyvät ja pyhät pyyteet sydämestä jättäen sen kylmäksi ja täysin tyhjäksi tosi rakkaudesta Jumalaa ja Hänen totuuttaan kohtaan.

Lapset säästyisivät paljosta pahasta, jos suhtautuisivat tuttavallistemmin vanhempiinsa. Vanhempien pitäisi rohkaista lapsiaan olemaan heille avomielisiä ja suorasukaisia, tulemaan vaikeuksineen heidän luokseen ja ollessaan ymmällä siitä, miten pitäisi menetellä, esittämään asia aivan oman näkemyksensä mukaan vanhemmille ja pyytämään heidän neuvoaan. Ketkä pystyisivät niin hyvin näkemään ja osoittamaan heidän vaaransa kuin jumalaapelkäävät vanhemmat? Ketkä voivat ymmärtää niin hyvin kuin he omien lastensa omintakeisen luonteenlaadun? Äiti, joka on tarkannut lastensa mielen kaikkia vaihteluita pienestä pitäen ja on siten tutustunut heille ominaiseen

suhtautu-mistapaan, saattaa parhaiten neuvoa lapsiaan. Kuka voi niin hyvin sanoa, mitä luonteenpiirteitä on pidettävä kurissa ja hil-littävä, kuin äiti isän avustamana.

Lapset, jotka ovat kristittyjä, pitävät jumalaapelkäävien vanhempiensa rakkautta ja hyväksymistä parempana kaikkea maallista siunausta. He rakastavat ja kunnioittavat vanhempiaan. Heidän elämänsä pääpyrkimyksiä tulisi olla sen selville saaminen, miten he voisivat tehdä vanhempansa onnellisiksi. Tänä kapinallisena aikana on lapsilla, jotka eivät ole saaneet oikeaa opetusta ja kuria, vain heikko käsitys velvollisuuksistaan vanhempiaan kohtaan. Usein käy niin, että mitä enemmän vanhemmat tekevät heidän hyväkseen, sitä kiittämättömämpiä he ovat, ja sitä vähemmän he kunnioittavat vanhempiaan. Sellaiset lapset, joita on lellitty ja hemmoteltu, odottavat aina sellaista kohtelua, ja jos heidän toiveensa eivät täyty, he pettyvät ja masentuvat. Tämä sama asenne jatkuu koko heidän elämänsä ajan. He ovat avuttomia, turvautuvat toisten apuun ja odottavat toisten suosivan heitä ja alistuvan heidän tahtoonsa. Ja jos heitä vastustetaan, niin vielä aikuisiksi vartuttuaankin he katsovat tällöin kärsivänsä vääryyttä, ja näin he surkeillen vaeltavat läpi elämän tuskin pystyen pysymään pystyssä ja usein napisten ja äkeillen sitä, ettei kaikki käy heidän mielensä mukaan.

Hemmotellut lapset

[130] Erehtyneet vanhemmat opettavat lapsilleen sellaista, mikä osoit-tautuu näille tuhoisaksi, ja istuttavat ohdakkeita myös omalle polulleen. He luulevat voittavansa lastensa rakkauden puolelleen suostumalla heidän toivomuksiinsa ja sallimalla heidän noudattaa omia taipumuksiaan. Mikä erehdys! Näin hemmotellut lapset kasvavat haluiltaan hillittömiksi, asenteeltaan taipumattomiksi, itsekkäiksi, vaativiksi, käskeviksi ja kiroukseksi itselleen ja kaikille ympärillään oleville. Vanhemmat pitävät suureksi osaksi omissa käsissään lastensa tulevaa onnea. Heillä on vastuu lasten luonteen muodostamisen tärkeästä työstä. Lapsuudessa annetut opetukset seuraavat lapsia koko heidän elämänsä ajan. Vanhemmat kylvävät siemenen, mikä versoo ja tuottaa joko hyvän tai pahan hedelmän. He voivat tehdä poikansa ja tyttärensä sopiviksi joko onneen tai kurjuuteen.

Lapsia pitäisi opettaa hyvin nuorina olemaan käyttökelpoisia, auttamaan itseään ja auttamaan toisia. Monet meidän aikamme tytöt voivat ilman omantunnonvaivoja nähdä äitinsä uurastavan, keittävän, pesevän tai silittävän, vaikka itse istuvat salissa lukemassa kertomuksia, virkkaamassa pitsiä tai koruompelemassa. Heidän sydämensä on yhtä tunteeton kuin kivi. Mutta mistä tämä epäkohta johtuu? Keitä ovat ne, joita ta-vallisesti on eniten syytettävä tästä asiasta? Pettyneet poloiset vanhemmat. He jättävät huomioon ottamatta lastensa tulevan hyvän, ja väärässä kiintymyksessään sallivat heidän is-tua joutilaina tai tehdä sellaista, niistä on vain vähän hyötyä ja mikä ei vaadi mitään mielen tai lihasten ponnistusta, ja sitten puolustelevat tyttäriensä velttoutta sillä, että he ovat heik-koja. Mikä on tehnyt heidät heikoiksi? Monissa tapauksissa vanhempien väärä menettely. Sopiva määrä liikuntaa kodin piirissä kehittäisi sekä mieltä että ruu-mista. Mutta lapsilta riis-tetään tämä väärillä käsityksillä, kunnes he vieroksuvat työtä. Se on vastenmielistä eikä vastaa heidän käsi-tyksiään siitä, mikä kuuluu hienoihin tapoihin. He pitävät hienoille naisille sopimattomana pestä astioita, silittää tai seisoa pesusoikon ääressä. Tämän muodin mukaista opetusta annetaan lapsille tänä onnettomana aikana. Jumalan kansalla tulisi olla ylevämmät periaat-teet kuin maailmallisilla, jotka koettavat saada kaiken menettelynsä muodin mukaiseksi. Jumalaapelkäävien vanhempien tulisi kasvattaa lapsensa hyödyllistä elämää varten. Heidän ei pitäisi sallia sellaisten [131] tänä aikana vallitsevien turhamaisten käsitysten turmella kasvatuseriaatteitaan, sellaisten käsitysten, joiden mukaan heidän täytyisi mukautua muodin ja maailmallisten mielipiteiden vaatimukseen. Hei-dän ei tulisi sallia lastensa valita omia seuratovereitaan. Opettakaa heille, että teidän velvollisuutenne on valita ne heille. Kasvattakaa heitä kantamaan taakkaa nuorina ollessaan.

Jos lapsenne ovat tottumattomia työhön, niin he uupuvat pian. He valittavat tuntevansa kipua kyljessään tai hartioissaan ja väsymys-tä jäsenissään, ja te olette vaarassa myötätun-nosta tehdä työn itse pikemmin kuin sallia heidän kärsiä hiukan. Olkoon lasten taakka en-siksi hyvin kevyt, ja lisätkää sitä sitten vähän joka päivä, kunnes he voivat suorittaa sopivan määrän työtä niin kovin väsymättä. Toimet-tomuus aiheuttaa eniten lasten keskuudessa kylkikipua ja hartioiden särkyä.

Tänä aikana on olemassa sellaisen nuorten naisten luokka, jotka ovat pelkkiä hyödyttömiä olentoja, jotka pystyvät vain hengittämään, syömään, pitämään vaatteita, rupattelemaan ja puhumaan joutavia samalla kuin he pitävät sormissaan jotakin virkkausja neuletyötä. Vain harvoilla nuorilla on todellista tervettä arvostelukykyä ja järkeä. He elävät kuin perhoset ilman mitään määrätietoisuutta. Kun tällaiset maailmalliset seurakumppanit tulevat koolle, heidän kuullaan vain lausuvan joitakin typeriä huomautuksia vaatteista tai jostakin kevytmielisestä asiasta, ja sitten he nauravat omille lausunnoilleen, joita he pitävät hyvin älykkäinä. Näin he menettelevät usein vanhempien henkilöiden läsnäollessa, joita sellainen kunnioituksen puute heidän ikävuosiaan kohtaan vain murehuttaa. Nämä nuoret näyttävät kadottaneen kaiken häveliäisyyden ja käsityksensä hyvistä tavoista. Kuitenkin se tapa, jolla heitä on kasvatettu, johtaa heidät pitämään menettelyään hienotapaisuuden huippuna.

[132] Tällainen mieli on kuin tarttuva tauti. Jumalan kansan tulisi valita seura lapsilleen ja opettaa heitä välttämään näiden turhamaisen maailmallisten seuraa. Äitien pitäisi ottaa tyttärensä kanssaan keittiöön ja kasvattaa heitä kärsivällisesti. Sellainen työ parantaa heidän kuntoaan, heidän lihaksensa tulevat jänteviksi ja voimakkaiksi ja heidän ajatuksensa ovat terveemmät ja jalostuneemmat päivän päättyessä. He voivat olla uupuneita, mutta miten sulosta onkaan lepo sopivan työmäärän jälkeen. Uni, luonnon suloinen uudistaja, virkistää väsyneen ruumiin ja valmistaa sen seuraavan päivän velvollisuuksiin. Älkää antako lastenne ymmärtää, ettei sillä ole väliä, työskentele-vätkö he vai eivät. Opettakaa heille, että heidän apuaan tarvitaan, että heidän ajallaan on arvoa ja että luotatte heidän työhönsä.

Laiskuuden synti.

Minulle on näytetty, että laiskuudesta eli joutilaisuudesta aiheutuu paljon syntiä. Toimeliailla käsillä ja ajatuksilla ei ole aikaa kiinnittää huomiota vihollisen ehdottamiin kiusauksiin, mutta joutilaat kädet ja aivot ovat valmiit Saatanan ohjaukseen. Ajatukset, joita ei tarkoin hallita, viipyvät sopimattomissa asioissa. Vanhempien tulisi opettaa lapsilleen, että joutilaisuus on syntiä. Minua neuvottiin lukemaan Hes. 16:49: »Katso, tämä oli sisaresi Sodomian synti: ylpeys,

leivän yltäkylläisyys ja huoleton lepo hänellä ja hänen tyttärillään; mutta kurjaa ja köyhää hän ei kädestä ottanut.»

Lasten olisi tunnettava olevansa kiitollisuuden velassa vanhemmilleen, jotka ovat vaalineet heitä heidän lapsuudessaan ja hoitaneet heitä, kun he ovat olleet sairaana. Heidän tulisi käsittää, että heidän vanhemmillaan on ollut paljon huolia heidän tähtensä. Varsinkin ovat tunnolliset, hurskaat vanhemmat tunteneet mitä syvintä mielenkiintoa siihen, että heidän lapsensa valitsisivat oikean elämänsuunnan. Miten raskas heidän sydämensä onkaan ollut, kun he ovat nähneet virheitä lapsissaan. Jos tuon sydämentuskan aiheuttaneet lapset näkisivät menettelynsä vaikutuksen, niin he varmasti taipuisivat. Jos he voisivat nähdä äitinsä kyyneleet ja kuulisivat hänen Jumalan puoleen heidän tähtensä lähettämänsä rukoukset, jos he voisivat kuunnella hänen tukahdutettuja katkonaisia huokauksiaan, niin he tuntisivat sydämessään myötätuntoa, tunnustaisivat nopeasti rikkomuksensa ja pyytäisivät anteeksi. Tehtävänsä on sekä nuorilla että vanhoilla. Vanhempien tulisi valmistautua täyttämään paremmin velvollisuutensa lapsiaan kohtaan. Jotkut vanhemmat eivät ymmärrä lapsiaan eivätkä todella tunne heitä. On usein suuri juopa vanhempien ja lasten välillä. Jos vanhemmat pyrkisivät enemmän tuntemaan lastensa mielialoja ja ottaisivat selville, mitä heidän sydämellään on, olisi sillä hyvin edullinen vaikutus nuoriin.

[133]

Lasten kääntymys.

Vanhempien tulisi käsitellä uskollisesti heidän hoitoonsa uskotuja sieluja. Heidän ei tulisi suosia lapsissaan ylpeyttä, ylellisyyttä ja komeilunhalua. Heidän ei tulisi opettaa heille tai sallia heidän oppivan pieniä kujeita, mitkä näyttävät veikeiltä pikkulapsissa, mutta mitkä heidän täytyy unohtaa ja mistä heitä täytyy nuhdella, kun he ovat vanhempia. Ensiksi muodostuneet tavat eivät helposti unohdu. Vanhemmat, teidän tulisi alkaa lastenne taipumusten muovaaminen jo aivan nuorena, jotta heistä tulisi kristittyjä. Olkoon kaikkien ponnistustenne tarkoituksena heidän pelastuksensa. Toimikaa niinkuin heidät olisi annettu teidän hoitoonne tullakseen sopiviksi loistamaan kalliina jalokivinä Jumalan valtakunnassa. Varokaa tuodittamasta heitä uneen tuhon kuilun partaalla siinä väärässä luulossa, etteivät he

ole kyllin vanhoja ollakseen vastuussa tai kyllin vanhoja tekemään parannusta synneistään ja tunnustamaan Kristusta.

Minulle neuvottiin monta kallista niille annettua lupausta, jotka etsivät Vapahtajaansa varhain. »Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennenkuin pahat päivät tulevat ja joutuvat ne vuodet, joista olet sanova: 'Nämä eivät minua miellytä. ',» Saar. 12:1. »Minä rakastan niitä, jotka minua rakastavat, ja jotka minua varhain etsivät, ne löytävät minut.» Snl. 8:17. Israelin suuri Paimen sanoo vielä: »Sallikaa lasten tulla minun tyköni älkääkään estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.» Luuk. 18:16. Opettakaa lapsillenne, että nuorena on parhain aika etsiä Herraa. Silloin eivät elämän taakat ole raskaina heitä painamassa, eikä heidän nuori mielensä ole huolten rasittama ja ollessaan vielä niin vapaita heidän tulisi uhrata parhaat voimansa Jumalalle.

[134] Me elämme lapsille onnettomassa ajassa. Voimakas virta vie alaspäin tuhoa kohti, ja taisteluun sen voimaa vastaan, jottei joutuisi sen vietäväksi, eivät lapsuuden kokemus ja voima riitä. Nuoret näyttävät yleensä olevan Saatanan vankeja, ja enkeleineen hän johdtaa heitä varmaa tuhoa kohti. Saatana joukkoi- neen taistelee Jumalan hallitusta vastaan ja kaikki ne, jotka haluavat antaa sydämensä Herralle ja totella Hänen vaatimuksiaan, koettaa Saatana saattaa neuvottomiksi ja voittaa kiusauksillaan, jotta he masentuisivat ja luopuisivat taistelusta.

Vanhemmat, auttakaa lapsianne. Nouskaa siitä uneliaisuuden tilasta, minkä vallassa olette olleet. Valvokaa jatkuvasti pysähdyttääksenne tuon virran ja ehkäistäkseen sen pahan voiman, millä Saatana ahdistaa lapsianne. Lapset eivät voi tehdä sitä itse, mutta vanhemmat voivat tehdä paljon. Harras rukous ja elävä usko saa aikaan suuria voittoja. Muutamat vanhemmat eivät ole käsittäneet vastuuta ja niin he ovat laimin-lyöneet lastensa uskonnollisen kasvatuksen. Aamuisin kristityn ensimmäisten ajatusten tulisi kohdistua Jumalaan. Maallisen työn ja oman edun tulisi olla sivuasiana. Lapset tulisi opettaa kunnioittamaan ja pitämään arvossa rukoushetkeä. Ennen työhön lähtöä olisi koko perhe kutsuttava koolle ja isän taikka hänen poissaollessaan äidin tulisi hartaasti pyytää Jumalaa suojelemaan heitä päivän kuluessa. Tulkaa nöyrinä, sydän hellyyttä tulvillaan, tuntien itseänne ja lapsianne uhkaavat kiusaukset ja vaarat; sitokaa heidät uskossa rukousalttariin anoen heille Herran varjelusta. Pal-

velevat enkelit suojelevat lapsia, jotka on näin pyhitetty Jumalalle. Kristittyjen vanhempien velvollisuus on aamuin illoin ympäröidä lapsensa hartaan rukouksen ja hellittämättömän uskon aitauksella. Heidän tulisi kärsivällisesti neuvoa ja ystävällisesti ja väsymättä opettaa heitä elämään Jumalan tahdon mukaista elämää.

Oikea kuri ja kasvatus.

Kärsimättömyys vanhemmissa herättää kärsimättömyyttä lapsissa. Vanhempien osoittama viha synnyttää vihaa lapsissa ja herättää heidän luonteensa huonot ominaisuudet. Muutamat vanhemmat kurittavat lapsiaan kärsimättömyyden hengessä ja usein vihassa. Sellainen kuritus ei saa aikaan mitään hyviä tuloksia. Yrittäessään oikaista yhden pahan he herättävät kaksi. Alituinen moittiminen ja piiskaaminen paaduttaa lapset ja vieroittaa heidät vanhemmistaan.

[135]

Vanhempien tulisi ensiksi oppia hillitsemään itsensä, sitten vasta he voivat menestyksellisemmin hillitä lapsiaan. Joka kerta kun he menettävät itsehillintänsä puhuen ja toimien kärsimättömästi, he rikkovat Jumalaa vastaan. Heidän tulisi ensiksi keskustella lastensa kanssa, osoittaa selvästi heidän rikkomuksensa, näyttää heille heidän syntinsä ja teroittaa heille, etteivät he ole rikkoneet vain vanhempiaan, vaan myös Jumalaa vastaan. Ennen kuin nuhtelette heitä, rukoilkaa heidän kanssaan hilliten oman sydämenne ja tunteiden syvää sääliä ja murhetta erehtyviä lapsianne kohtaan. Silloin ei kurituksenne ja nuhtelunne herätä lapsissanne vihaa teitä kohtaan. He rakastavat teitä. He näkevät, ettette rankaise heitä sentähden, että he ovat olleet teille rasiukseksi tai koska te haluatte purkaa tyytymättömyyttenne heille, vaan että se tapahtuu velvollisuuden tunnosta heidän parhaakseen, etteivät he jäisi kasvamaan synnissä.

Jotkut vanhemmat ovat jättäneet antamatta lapsilleen uskonnollisen kasvatuksen ja ovat laiminlyöneet myöskin heidän koulukasvatuksensa. Kumpaakaan ei tulisi laiminlyödä. Lapsen mieli on vilkas ja ellei se ole kiinnitetty ruumiilliseen työhön taikka opiskeluun niin se on altis pahoille vaikutteille. On synti, jos vanhemmat antavat lastensa kasvaa tietämättömyydessä. Heidän tulisi hankkia heille hyödyllisiä ja mielenkiintoisia kirjoja, opettaa heitä tekemään työtä, käyttämään aikaa ruumiillisiin ponnistuksiin sekä opiskeluun ja lukemiseen. Vanhempien tulisi koettaa innostaa lastensa mieliä ja

jalostaa heidän henkisiä taipumuksiaan. Kehittymätön, sivistyksestä osattomaksi jäänyt mieli on tavallisesti alhainen, aistillinen ja turmel-
tunut. Saatana käyttää tilaisuutta hyväkseen ja kehittää hyödyttömiä
taipumuksia.

[136]

Vanhemmat, enkeli kirjoittaa muistiin jokaisen kärsimättömän, kiukkuisen sanan, minkä lausutte lapsillenne. Jokainen laiminlyönti teidän puoleltanne antaa heille oikeata opetusta ja osoittaa heille synnin ylenmääräinen synnillisuus ja synnillisen menettelyn lopul-
linen seuraus, on merkittynä teidän nimeänne vastaan. Jokaisen varomattoman, joko ajattelemattomasti tai leikillä heidän kuultensa lausumanne sanan, jokaisen sanan, mikä ei ole puhdas ja ylevä, kirjoittaa enkeli muistiin tahrana kristillistä luonnettanne vastaan. Kaikki teidän tekonne merkitään muistiin, olivatpa ne hyviä tai pahoja.

Vanhemmat eivät voi menestyä hyvin lastensa hallitsemisessa elleivät he ensin hillitse täydellisesti itseään. Heidän täytyy ensiksi oppia voittamaan itsensä, hallitsemaan sanansa ja vieläpä kasvojenilmeensäkin. Heidän ei tulisi sallia kiihtymyksen ja vihan kiihottaa ja kuohuttaa äänensävyään. Silloin heillä voi olla ratkaiseva vaikutus lapsiinsa. Kenties lapset haluavatkin tehdä oikein, ehkä he sydämessään tahtovatkin olla kuuliaisia ja ystävällisiä vanhemmilleen tai holhoojilleen, mutta he tarvitsevat apua ja rohkaisua heiltä. He saattavat tehdä hyviä päätöksiä, mutta elleivät heidän periaatteen-
sa ole uskonnon vahvistamia ja ellei Jumalan uudistava armo ole päässyt vaikuttamaan heidän elämäänsä, he eivät pysty täyttämään vaatimuksia.

Vanhempien tulisi ponnistella kaksin verroin enemmän lastensa pelastukseksi. Heidän tulisi uskollisesti neuvoa heitä jättämättä heitä itse etsimään opetusta itselleen omin neuvoin. Nuorten ei tulisi sallia oppia hyvää ja pahaä umpimähkään ajatellen, että joskus tulevaisuudessa hyvä jää vallitsevaksi ja paha menettää vaikutuksensa. Paha lisääntyy nopeammin kuin hyvä. On kyllä mahdollista, että heidän oppimansa paha saattaa olla perin juurin hävinnyt monien vuosien kuluttua, mutta kuka antautuu tähän vaaraan? Aika on lyhyt. On helpompaa ja paljon turvallisempaa kylvää jaloa ja hyvää kylvää lasten sydämiin kuin nyhtää rikkaruohoja jälestäpäin. Vanhempien velvollisuus on valvoa, ettei ympäröivillä seikoilla ole turmiollista vaikutusta heidän lapsiinsa. Heidän velvollisuutensa on valita hei-

dän seuransa eikä sallia heidän tehdä sitä itse. Kuka antautuu tähän tehtävään, elleivät vanhemmat sitä tee? Voivatko muut tuntea sellaista mielenkiintoa lapsianne kohtaan kuin mitä teidän tulisi tuntea? Voivatko he tuntea sellaista alituista huolta ja syvää rakkautta mitä vanhemmat tuntevat?

Sapattiapitävät lapset saattavat rajoitusten tähden tulla kärsimättömiksi ajatellen vanhempiensa olevan liian ankaria; vieläpä saattaa heidän sydämissään nousta kovia tunteita ja he saattavat hautoa tyytymättömiä, turmiollisia ajatuksia niitä kohtaan, jotka toimivat heidän nykyiseksi, tulevaksi ja ikuiseksi parhaakseen. Mutta muutamana vuoden kuluttua he siunaavat vanhempiaan tuosta ankarasta huolenpidosta ja uskollisesta valppaudesta sinä aikana kun he olivat vielä kokemattomia.

[137]

Vanhempien tulisi tehdä pelastussuunnitelma selväksi ja yksinkertaiseksi lapsilleen, jotta heidän nuoret mielensä voisivat käsittää sen. Kahdeksan-, kymmenentai kaksitoistavuotiaat lapset ovat kyllin vanhoja, jotta heille voi puhua henkilökohtaisesta uskonnosta. Älä opeta lapsiasi viittaamalla johonkin tulevaan ajankohtaan, jolloin he ovat kyllin vanhoja tekemään parannuksen ja uskomaan totuuden. Oikealla tavalla opastettuina saattavat hyvin nuoretkin lapset saada oikean näkemyksen tilastaan syntisinä ja pelastuksen tiestä Kristuksen kautta. Saarnaajat ovat yleensä liian välinpitämättömiä lasten pelastuksesta eivätkä ole niin yksityiskohtaisia kuin heidän tulisi olla. Kultaiset tilaisuudet vaikuttaa lasten mieliin jäävät usein käyttämättä.

Kodin vaikutus.

Lapsiamme ympäröivä pahan vaikutus on melkein vastustamaton. Se turmelee heidän mielensä ja johtaa heidät turmioon. Nuorten mielet ovat luonnostaan taipuvaiset hullutteluun; ja nuorella iällä, ennen kuin heidän luonteensa on muodostunut ja arvostelukykynsä kypsynyt, he usein osoittavat mieltymystä tovereihin, joilla on vahingollinen vaikutus heihin. Jotkut osoittavat mieltymystä toista sukupuolta kohtaan vastoin vanhempiensa toivomuksia ja hartaita pyyntöjä ja rikkovat viidennen käskyn näin häpäisemällä heitä. Vanhempien velvollisuus on valvoa lastensa ulosja sisäänkäymistä. Heidän tulisi rohkaista heitä ja tarjota heille viihdykkeitä, mitkä

kiinnittävät heidät kotiin ja saavat heidät näkemään, että heidän vanhempansa ovat kiinnostuneita heistä. Heidän tulisi muodostaa koti hauskaksi ja iloiseksi.

[138] Isät ja äidit, puhukaa ystävällisesti lapsillenne. Muistakaa, miten herkkiä olette itse, miten vähän voitte kestää moitteita. Harkitkaa ja tietäkää, että lapsenne ovat teidän kaltaisianne. Älkää panko heidän kannettavakseen sellaista, mitä ette itsekään voi kestää. Ellette te voi kestää nuhteita ja moitteita, eivät sitä voi lapsennekaan, jotka ovat teitä heikompia eivätkä niin ollen voi kestääkään yhtä paljon. Olkoot iloiset, elähdyttävät sananne aina kuin auringonsäteitä perheessänne. Hedelmät, mitkä ovat seurauksena teidän itsehillinnästä, harkitsevaisuudestanne ja hellittämättömyydestänne, ovat satakertaiset.

Vanhemmilla ei ole mitään oikeutta synkentää lastensa onnea etsimällä virheitä tai nuhtelemalla ankarasti mitättömistä erehdyksistä. Todellinen vääryys ja synty olisi saatava näyttämään niin synnilliseltä kuin se on ja sitten tulisi toimia lujasti ja päättäväisesti sen uusiintumisen ehkäisemiseksi. Lapset tulisi saada tajuamaan rikkomuksensa. Heitä ei kuitenkaan tulisi jättää toivottomaan mielentilaan, vaan sen verran rohkealle mielelle, että he voivat nousta ja saavuttaa luottamuksenne ja hyväksymisenne.

Liian paljon suvaitsevaisuutta

Muutamit vanhemmat erehtyvät antamaan lapsilleen liiaksi vapautta. Joskus he luottavat heihin niin paljon, etteivät he näe heidän virheitään. On väärin sallia lasten jonkin syyn varjolla käydä vieraisissa kaukana ilman vanhempiensa tai holhoojiensa seuraa. Sillä on huono vaikutus lapsiin. He alkavat tuntea olevansa erittäin tärkeitä ja uskovat, että heille kuuluu määrättyjä etuoikeuksia. Jos näitä ei heille suoda, niin he ajattelevat, että heitä on petetty. He vetoavat sellaisiin lapsiin, jotka saavat tulla ja mennä ja joilla on monia etuoikeuksia, kun taas heillä on niitä niin vähän.

[139] Peläten, että hänen lapsensa ajattelevat hänen olevan epäoikeudenmukaisen, tyydyttää äiti heidän toivomuksensa, mikä lopulta koituu heille suureksi vahingoksi. Nuoret vierailijat, joita vanhemman valvova silmä ei ole näkemässä oikaistakseen heidän virheensä, saavat usein vaikutelmia, joista vapautuminen saattaa viedä kuu-
kausia. Sain kuulla sellaisista vanhemmista, joilla oli hyvät, kuuliai-

set lapset ja jotka tuntien mitä suurinta luottamusta joitakin perheitä kohtaan, uskoivat lapsensa näiden ystäviensä hoitoon kauaksi kodistaan. Tuosta ajasta lähtien tapahtui heidän lastensa käytöksessä ja luonteessa täydellinen muutos. Ennen he olivat tyytyväisiä ja onnellisia kotona eikä heillä ollut suurtakaan halua olla paljon toisten nuorten henkilöiden seurassa. Palattuaan vanhempiensa luokse näyttivät ra-joitukset heistä epäoikeudenmukaisilta ja koti tuntui vankilalta. Sellaiset vanhempien epäviisaat toimenpiteet vaikuttavat ratkai-sevasti heidän lastensa luonteeseen.

Tällaisilla vierailumatkoilla jotkut lapset solmivat liittoja, jotka lopulta koituvat heidän tuhomukseen. Vanhemmat, jos vain voitte, pitäkää lapset luonanne valvoen heitä mitä huolellisimmin. Salliessanne heidän lähteä vierailulle kauaksi luotanne he tuntevat olevansa kyllin vanhoja huolehtimaan itsestään ja valitsemaan seuransa. Kun nuoret jätetään näin keskenään, niin heidän keskustelunsa liikkuu usein aiheissa, mitkä eivät jalosta eivätkä kohota heitä eivätkä lisää heidän rakkauttaan uskonnollisiin asioihin. Mitä enemmän heidän sallitaan kyläillä, sitä suurempi on heidän halunsa mennä ja sitä vähemmän puoleensavetävältä tuntuu koti heistä.

Lapset, Jumala on nähnyt hyväksi uskoa teidät vanhempienne hoitoon heidän opetettavikseen ja kuritettavikseen, jotta he näin tekisivät osansa luonteenne muodostamiseksi taivasta varten. Ja kuitenkin on teidän vallassanne, haluatteko muodostaa hyvän kristillisen luonteen käyttämällä hyväksenne hurskaita, uskollisia, rukoilevia vanhempienne. Huolimatta vanhempien kaikesta innosta ja uskollisuudesta lastensa hyväksi he eivät yksinään voi pelastaa heitä. Lasten hyväksi on tehtävä työtä. Jokaisella lapsella on oma yksilöllinen tapauksensa elettävänä. Uskovat vanhemmat, teillä on vastuunalainen tehtävä suoritettavananne ohjatessanne lastenne askeleita vieläpä heidän uskonnollisessa kokemuksessaankin. Kun he todella rakastavat Jumalaa, he kunnioittavat ja siunaavat teitä sen huolenpidon johdosta, mitä olette osoittaneet heitä kohtaan rajoittamalla heidän toivomuksiaan ja hillitsemällä heidän halujaan.

Maailmassa vallitsee käsitys, että nuorten on sallittava seurata omien halujensa luonnollista suuntaa. Jos he ovat kovin vallattomia nuorina, sanovat vanhemmat heidän tulevan kunnollisiksi jonkin ajan kuluttua. Kuudentoistatai kahdeksantoista-vuotiaana he muka tulevat jo itse ajattelemaan järjenmukaisesti ja luopumaan vääristä

[140]

tavoistaan ja olemaan lopulta hyödyllisiä miehiä ja naisia. Mikä erehdys! Vuosikausia he sallivat vihollisen kylvää sydämen puutarhaan. He sallivat väärin periaatteiden kasvaa, ja monessa tapauksessa kaikki jälkeensä tuohon maaperään uhrattu työ ei hyödytä mitään.

Saatana on taitava, uupumaton työmies, vaarallinen vihollinen. Milloin tahansa lausutaan varomaton sana nuorten vahingoksi joko imarrellen tai jotta saataisiin heidät pitämään jotakin syntiä vähemmän inhottavana, käyttää Saatana sitä hyväkseen ja ravitsee tuota huonoa kylvöä, jotta se juurtuisi ja tuottaisi runsaan sadon. Jotkut vanhemmat ovat sallineet lastensa muodostaa väärää tottumuksia, joitten jäljet saattavat näkyä koko elämän ajan. Tämä synti on vanhempien syytä. Nämä lapset saattavat tunnustaa olevansa kristittyjä, mutta kuitenkin ilman erikoista sydämessä tapahtunutta armon työtä ja täydellistä elämän uudistusta heidän entiset tottumuksensa ovat nähtävissä kaikissa heidän kokemuksissaan, ja he osoittavat omaavansa juuri sellaisen luonteen kuin heidän vanhempansa ovat sallineet heidän muodostaa.

Yhtä maailman kanssa sen nautinnoissa.

Hurskauden taso on niin matala kristityiksi tunnustautuvien keskuudessa yleensä, että ne, jotka haluavat vilpittömästi seurata Kristusta, havaitsevat sen paljon vaivalloisemmaksi ja koettelevammaksi kuin jos tuollaisia tunnustuskristittyitä ei olisi. Maailmallisten kristittyjen vaikutus on vahingollista nuorille. Tunnustuskristittyjen suuri joukko on poistanut erottavan rajan kristittyjen ja maailman väliltä ja väittäessään elävänsä Kristukselle he elävätkin maailmalle. Heidän uskollaan on vain vähäinen rajoittava vaikutus heidän huveihinsa. Väittäessään olevansa valon lapsia he vaeltavat pimeydessä ja ovat yön ja pimeyden lapsia.

[141] Ne, jotka vaeltavat pimeydessä, eivät voi rakastaa Jumalaa vilpittömästi haluten kirkastaa Häntä. Heitä ei ole opetettu ja valistettu näkemään taivaallisten asioiden erinomaisuutta ja paremmuutta ja sentähden he eivät voi todella rakastaa niitä. He tunnustavat olevansa kristittyjä, koska sitä pidetään kunnioitettavana, eikä heidän tarvitse kantaa mitään ristiä. Heidän vaikuttimensa ovat usein itsekkäät. Jotkut sellaiset tunnustuskristityt voivat astua tanssisaliin ja yhtyä kaikkiin sen tarjoamiin huvituksiin. Toiset eivät voi mennä näin

pitkälle, mutta kuitenkin he voivat osallistua huviretkiin, kemuihin, kutsuihin ja näytelmiin. Eikä tarkinkaan silmä voisi nähdä sellaisissa tunnustuskristityissä kristillisyydestä merkkiäkään. Heidän ulkomuodossaan ei voisi nähdä mitään eroa heidän ja suurimman epäuskoinen välillä. Tunnustuskristitty, irstailija, julkinen uskonnon pilkkaaja ja julkijumalaton yhtyvät kaikki yhdeksi, ja Jumala pitää heitä yhtenä sekä hengeltään että käytännössä.

Kristillisyyden tunnustaminen ilman vastaavaa uskoa ja tekoja ei hyödytä mitään. Ei kukaan voi palvella kahta herraa. Pahan lapset ovat oman herransa palvelijoita. Ketä he antautuvat palvelijoina totelemaan, hänen palvelijoitaan he ovat, eivätkä he voi olla Jumalan palvelijoita, ennen kuin he hylkäävät Saatanan ja kaikki hänen tekonsa. Taivaallisen Kuninkaan palvelijoista ei voi olla viatonta antautua huvituksiin ja nautintoihin, joihin Saatanan palvelijat antautuvat, vaikkakin he usein tuon tuostakin toistavat, että sellaiset huvitukset ovat viattomia. Jumala on ilmaissut pyhät totuutensa erottaakseen kansansa jäsenet jumalattomuudesta ja puhdistakseen heidät itselleen. Seitsemännen päivän adventistien tulisi elää uskonsa mukaan. Ne, jotka noudattavat kymmeniä käskyjä, katselevat maailman tilannetta ja uskonnollisia asioita aivan erilaiselta näkökannalta kuin nautintoja rakastavat tunnustuskristityt, jotka välttävät ristiä ja elävät rikkoen neljättä käskyä. Vanhempien ei ole helppo nykyoloissa pitää kurissa lapsiaan ja opettaa heitä Raa-matun ohjeiden mukaisesti. Uskonnon tunnustajat ovat niin poikenneet pois Jumalan Sanasta, että kun hänen kansansa palaa Hänen pyhään Sanaansa ja tahtoisivat kasvattaa lapsensa sen ohjeitten mukaisesti, ja kuten Abraham muinoin, ohjata perhe-kuntaansa niiden mukaan, niin heidän lapsiraikkansa ollessaan sellaisten vaikutteiden ympäröiminä, ajattelevat vanhempiensa olevan tarpeettoman tarkkoja ja varovaisia heidän tovereihinsa nähden. Tietenkin he haluavat seurata maailmallisten, nautintoja rakastavien uskonnontunnustajien esimerkkiä.

Vaino ja soimaukset Kristuksen asian tähden ovat tänä aikana melkein tuntematon asia. Jumalisuuden ulkokuoreen pukeutuminen ja nimen saaminen seurakunnan kirjaan vaatii hyvin vähän itsekieltäytymistä ja uhrimieltä. Mutta jotta me voisimme elää Jumalan mieliksi ja saisimme nimemme kirjoitetuksi elämän kirjaan, vaaditaan meiltä valvomista ja rukoilemista, itsekieltäytymistä ja uhrausta. Tunnustuskristityt eivät ole mikään esimerkki nuorille elleivät he

seuraa Kristusta. Oikeat teot ovat todellisen jumalisuuden ilmeisiä hedelmiä. Kaiken maan Tuomari antaa jokaiselle hänen tekojensa mukaan. Lapsilla, jotka seuraavat Kristusta, on taistelu edessään; heillä on joka päivä risti kannettavanaan erotessaan pois maailmasta ja koettaessaan elää Kristus-elämää.

Luku 30—Vaeltakaa valossa

[143]

Minulle näytettiin, että Jumalan kansa viipyy liian kauan pilven varjossa. Ei ole Hänen tahtonsa, että he eläisivät epäuskossa. Jeesus on valo eikä Hänessä ole lainkaan pimeyttä. Hänen lapsensa ovat valon lapsia. He ovat uudistetut Hänen kuvakseen ja kutsutut pimeydestä Hänen ihmeelliseen valkeuteensa. Hän on maailman valo ja niin ovat myöskin ne, jotka seuraavat Häntä. He eivät vaella pimeydessä, vaan heillä on elämän valo. Mitä innokkaammin Jumalan kansa pyrkii jäl-jittelemään Kristusta, sitä itsepintaisemmin vihollinen vainoaa heitä! Mutta heidän Kristus-läheisyytensä vahvistaa heitä tekemään vastarintaa kavalan vihollisemme yrityksille vetää heidät pois Kristuksesta.

Minulle näytettiin, että keskuudessamme esiintyy liian paljon toistemme vertailemista, erehtyväisten kuolevaisten ottamista esikuvaksi, vaikka meillä on varma, erehtymätön esikuva. Meidän ei tulisi mitata itseämme ihmisten sanojen tai mielipiteiden mukaan eikä sen mukaan, mitä olimme ennen kuin vastaanotimme totuuden, vaan meidän täytyy verrata uskoamme ja asemaamme maailmassa sellaisina kuin ne nyt ovat, siihen, mitä ne olisivat olleet, jos vaeluksemme olisi jatkuvasti suuntautunut eteenpäin ja ylöspäin sen jälkeen kun julkisesti tunnustimme olevamme Kristuksen seuraajia. Tämä on ainoa luotettava vertailutapa mitä voidaan ajatella. Kaikessa muussa on itsepetosta. Jos Jumalan lasten siveellinen luonne ja hengellinen tila ei vastaa heidän saamiaan siunauksia, etuoikeuksia ja valoa, niin heidät on punnittu vaa'assa, ja enkelit antavat lausunnon **KÖYKÄISEKSI HAVAITTU**. Jollakin tavalla he eivät näytä [144] tuntevan todellista tilaansa. He näkevät totuuden, mutta eivät tajua sen tärkeyttä eivätkä sen vaatimuksia. He kuulevat totuuden, mutta eivät täydellisesti ymmärrä sitä, koska he eivät sovelle elämäänsä sen mukaan, ja sentähden he eivät pyhity totuuden kuuliaisuuden kautta. Ja kuitenkin he pysyvät yhtä huolettomina ja tyytyväisinä kuin jos pilvipatsas päivällä ja tulipatsas yöllä Jumalan suosion merkinä kulkisi heidän edellään. He väittävät tuntevansa Jumalan,

mutta teoillaan kieltävät Hänet. He lukeutuvat Hänen valittuun erikoiskansaansa, mutta kuitenkin Hänen läsnäoloon ja voimaansa pelastaa viimeiseen asti harvoin mainitaan heidän keskuudessaan. Kuinka suuri onkaan sellainen pimeys, mutta kuitenkin he eivät sitä tiedä. Valo loistaa, mutta he eivät sitä tajua. Ei ole olemassa voimakkaampaa itsepetosta, mikä voi pettää ihmismielen kuin se, mikä saa heidät uskomaan, että he ovat oikeassa, ja että Jumala hyväksyy heidän tekonsa, kun he tekevät syntiä Häntä vastaan. He erehtyvät jumalisuuden muodosta, hengestä ja voimasta. He luulevat, että he ovat rikkaita eivätkä tarvitse mitään, vaikka he ovat köyhiä, kurjia, sokeita, alastomia ja kaiken tarpeessa.

On joitakin, jotka väittävät olevansa Kristuksen seuraajia, mutta eivät kuitenkaan ponnista vähääkään voimiaan hengellisten asiain edistämiseksi. Johonkin maailmalliseen yritykseen he uhraavat kaikki voimansa ja toteuttavat tarmokkaasti suunnitelmiaan ja pyrkivät tavoitteisiinsa, mutta ikuisen elämän yrityksessä, jossa kaikki on kyseessä ja jossa heidän ikuinen onnensa riippuu heidän menestyksestään, he toimivat niin välinpitämättömästi kuin eivät olisikaan mitään siveyden edustajia ja ikään kuin toinen pelaisi elämän peliä heidän puolestaan eikä heillä olisi mitään muuta tekemistä kuin odottaa tulosta. Oi miten mieletöntä, miten hullua! Jospa vain kaikki osoittaisivat sitä kunnianhimoa, intoa ja vakavuutta ikuisen elämän saavuttamiseksi kuin he osoittavat maallisissa pyrkimyksissään, niin he olisivat riemuitsevia voittajia. Näin, että jokaisen täytyy saada omakohtainen kokemus, että kaikkien täytyy suorittaa hyvin ja uskollisesti osansa elämän pelissä. Saatana vaanii tilaisuutta anastukseen meiltä kalliin armonajan kun olemme valvomattomia, ja meillä tulee olemaan ankara taistelu pimeyden voimien kanssa pitääksemme siitä kiinni tai saavuttaaksemme takaisin taivaallisen armon, jos valppauden puutteessa menetämme sen.

[145]

Meidän on oltava tietoisia taistelusta.

Minulle näytettiin, että kristittyjen etuoikeus on saada Jumalalta voimaa säilyttääkseen kaikki ne kalliit lahjat, mitkä Jumala on heille suonut. Palavaa ja innokasta rukoilijaa tarkataan taivaasta. Kristuksen palvelijoiden ottaessa suojakseen taisteluun uskon kilven ja hengen miekan syntyy hätä vihollisen leirissä ja jotakin on tehtä-

vä. Vaino ja häpeä odottaa vain niitä, jotka ovat varustetut voimalla korkeudesta, mikä vaatii heitä toimintaan. Kun totuus yksinkertaisena ja voimakkaana vallitsee uskovien keskuudessa ja se esitetään maailman henkeä vastaan, niin tulee olemaan ilmeistä, ettei Kristuksen ja Belialin välillä ole mitään yhteistä. Kristuksen opetuslapsien täytyy olla Mestarinsa elämän ja hengen eläviä esimerkkejä.

Sekä nuorten että vanhojen on käytävä taisteluun. Heidän ei tulisi nukkua hetkeäkään. Kavala vihollinen on aina varuillaan jottaakseen heidät harhaan ja voittaakseen heidät. Nykyiseen totuuteen uskovien täytyy olla yhtä valppaita kuin heidän vihollisensäkin ja osoittaa viisautta vastustaessaan Saatanaa. Tekevätkö he näin? Jatkavatko he hellittämättä taistelua? Luopuvatko he tarkoin kaikesta synnistä? Kristus kielletään monella tavalla. Me saatamme kieltää Hänet puhumatta totuuden vastaisesti, puhumalla pahaa toisista, tyhmällä lörpöttelyllä tai pilailulla taikka puhumalla joutavia. Näissä asioissa me osoitamme vain vähäistä nokkeluutta tai viisautta. Me heikennymme, meidän ponnistuksemme ovat laimeita vastustaessamme suurta vihollistamme, ja meidät voitetaan. »Sydämen kyllyydestä suu puhuu» (Matt. 12:34) ja valvomattomuudellamme me tunnustamme, ettei Kristus asu meissä.

Ne, jotka epäröivät antautua ehdoitta Jumalalle, seuraavat Kristusta vaivalloisesti ja kehnosti. He seuraavat häntä niin loitolla, etteivät he tosiaan lainkaan tiedä, kulkevatko he Hänen vai suuren vihollisensa askelissa. Miksi me olemme niin hitaita luopumaan harrastuksestamme tämän maailman asioihin ja ottamaan Kristuksen ainoaksi perintöosaksemme? Miksi me haluaimme säilyttää Herramme vihollisten ystävyyden, seurata heidän tapojaan ja olla heidän mielipiteittensä johdettavina? Meidän täytyy kokonaan ja ehdoitta antautua Jumalalle eroten ja luopuen maailman rakkaudesta ja maailmallisista asioista, tai muutoin emme voi olla Kristuksen opetuslapsia.

Kristuksen elämä ja mieli on täydellisyyden ainoa mittapuu, ja ainoastaan Hänen esimerkkinsä seuraaminen on turvallista. Jos näin teemme, niin Hän opastaa meitä neuvoillaan ja ottaa viimein luokseen kirkkauteen. Meidän täytyy ponnistella ahke-rasti ja olla valmiita kärsimään paljon vaeltaaksemme Lunastajamme askelissa. Jumala on valmis toimimaan meidän hyväksemme, antamaan meille Henkeään esteettä, jos me sitä tavoittelemme, jos elämme saa-

[146]

vuttaaksemme sitä ja jos uskomme sitä saavamme; ja sitten voimme vaeltaa valossa niinkuin Hän on valossa. Me voimme nauttia Hänen rakkaudesta ja juoda Hänen täyteytensä runsaudesta.

* * * * *

Kun salainen rukous ja raamatunluku laiminlyödään tänään, niin huomenna syyttää omatunto niiden laiminlyömisestä jo vä-hemmän. Saattaa olla pitkä luettelo laiminlyöntejä, jotka kaikki johtuvat yhdestä ainoasta sydämen maaperään kylvetystä sie-menestä. Toisaalta tuottaa jokainen hellitty valonsäde satona runsaasti valoa. Kerran vastustettu kiusaus antaa voimaa vastustaa yhä päättäväisemmin toisen kerran. Jokainen uusi omasta itsestä saatu voitto tasoittaa tietä ylevimmille ja jalommille voitoille. Jokainen voitto on ikuista elämää varten kylvetty sie-men. — 1882, osa 5, s. 120.

Luku 31—Jäljitellyt hengen lahjat

[147]

Kiihkoilun henki on vallinnut eräässä sapatinpitäjien ryhmässä siellä (idässä). He ovat maistaneet vain hiukkasen totuuden lähteestä eivätkä tunne kolmannen enkelin sanoman henkeä. Tämän ryhmän hyväksi ei voi tehdä mitään ennen kuin heidän kiihkomieliset näkemyksensä oikaistaan ...

Jotkut näistä henkilöistä ovat harjoittaneet sellaista, mitä he nimittävät lahjoiksi sanoen Herran asettaneen ne seurakuntaan. He puhuvat merkityksetöntä mongerrusta, mitä he kutsuvat vieraaksi kieleksi ja mikä on tuntematonta ei vain ihmisille vaan Herralle ja koko taivaalle. Sellaisia lahjoja saavat miehet ja naiset suuren pettäjän avulla. Kiihkoilua, väärää kiihotusta, väärää kielilläpuhumista ja meluisia hartaudenharjoituksia on pidetty lahjoina, joita Jumala on asettanut seurakuntaan. Muutamat ovat tulleet petetyiksi tässä. Tämän kaiken seurauksena olleet hedelmät eivät ole olleet hyviä. »Heidän hedelmistään te tunnette heidät.» Matt. 7:16. Kiihkoilua ja melua on pidetty erikoisena uskon todistuksena.

Muutamat eivät pidä kokouksesta, ellei siitä muodostu voimakkaasti vaikuttavaa ja autuaallista hetkeä. He pyrkivät saamaan aikaan sellaisen ja yltyvät tunnekiihotukseen. Mutta sellaisten kokousten vaikutus ei ole terveellinen. Tuon autuaallisen tunnekuohahduksen mentyä ohi he vaipuvat alemmaksi kuin ennen kokousta, koska heidän onnensa ei ollut peräisin oikeasta lähteestä. Kaikkein hyödyllisimpiä hengellisen elämän edistämiseksi ovat sellaiset kokoukset, joille on ominaista vakavuus ja perinpohjainen sydämentutkimus, itsekunkin koettaessa tuntea itseään sekä vakavasti ja sydämen nöyryydellä yrittäessä oppia Kristuksesta ...

On monia levottomia sieluja, jotka eivät halua alistua kuriin, järjestykseen ja sääntöihin. He luulevat vapauttaan rajoitettavan, jos luopuvat omista mielipiteistään ja alistuvat kokeneempien mielipiteisiin. Jumalan työ ei edisty, ellei ole halua alistua järjestykseen ja karkottaa häikäilemätön, levoton kiihkoilun henki kokouksista. Tunteet eivät ole mikään varma todistus siitä, että jokin henkilö on

[148]

Herran johdossa. Saatana saattaa tuon henkilön sitä aavistamatta antaa hänelle tunteita ja vaikutelmia. Ne eivät ole turvallisia oppaita.

Meidän tulisi jokaisen perin pohjin tutustua uskomme perusteisiin pyrkien ennen kaikkea esittämään tunnustuksemme ihmisille kaikessa kauneudessaan ja kantamaan hedelmää Jumalan kunniaksi. Kenenkään ei tulisi menetellä siten, että hänen käytöksensä ja tunnustuksensa tuntuu uskomattomista vastenmieliseltä. Puheemme tulisi olla korutonta, hillittyä ja ylevää, ja elämämme nuhteetonta. Kevytmielisyydestä, pilailemisesta ja häikäilemättömyydestä olisi nuhdeltava. Se ei ole mikään todistus siitä, että Jumalan armo vaikuttaa ihmisen sydämessä, jos hänellä on kyky puhua ja rukoilla kokouksessa, mutta sitten kokouksen päätyttyä ryhtyy puhumaan ja toimimaan tylysti ja ajattelemattomasti. Sellaiset edustavat uskoamme surkuteltavasti, he ovat häpeäpilkku Jumalan asialle.

Sapatinpitäjiksi tunnustautuvien keskuudessa ssa esiintyy outoa käsitteiden sekaannusta. Muutamat eivät ole sopusoinnussa yhdyskunnan kanssa ja jatkuvasti säilyttäessään nykyisen asenteensa he ovat alttiita Saatanan kiusauksille ja joutuvat näin kiihkoilun ja väärän hengen valtaan. Joillakin on mielikuvituksellisia käsityksiä, mitkä sokaisevat heidän silmänsä tärkeiltä, välttämättömiltä totuuden kohdilta saaden heidät asettamaan omat mielikuvitukselliset päätelmänsä tärkeän totuuden vertaisiksi. Sellaisen samoin kuin heille ominaisen hengen ilmeneminen tekee heidän tunnustamansa sapatin järkevälle maailmanihmiselle hyvin vastenmieliseksi. Kolmannen enkelin sanoman edistymiselle ja menestykselle olisi parempi, jos sellaiset henkilöt jättäisivät totuuden ...

[149] Sanaa ja oppia julistavien saarnaajien tulisi olla tunnollisia työntekijöitä, joitten tulisi esittää totuutta puhtaana, mutta kuitenkin yksinkertaisesti ja selvästi. Heidän tulisi ravita laumaa väärentämättömällä, täysin puhdistetulla ravinnolla.

Nykyään on Jumalan lähettämiksi saarnaajiksi itseään nimittäviä vaeltavia puhujia, jotka paikasta paikkaan kulkien julistavat sapatia, mutta jotka ovat sekoittaneet totuuteen valhetta levittäen monia ristiriitaisia näkemyksiään ihmisille. Saatana on lähettänyt heidät liikkeelle, jotta he herättäisivät inhoa älykkäissä ja herkissä maailmanihmisissä. Joillakin näistä on paljon sanottavaa armolahjoista, ja usein he ovat erittäin harjaan-tuneita. He antautuvat hillittömien, kiihottavien tunteiden valtaan päästään käsittämättömiä ääniä, mitä

he kutsuvat kielilläpuhumisen lahjaksi, ja joitakin näyttävät nämä oudot ilmaukset viehättävän. Tätä joukkoa hallitsee outo henki, mikä tahtoisii kukistaa ja musertaa jokaisen, joka haluaisi heitä nuhdella. Jumalan Henki ei toimi eikä vaikuta sellaisissa työntekijöissä. Heillä on toinen henki. Kuitenkin sellaisilla saarnaajilla on menestystä määrätynlaisten ihmisten keskuudessa, mutta tällainen lisää suuresti Jumalan lähettämien palvelijoiden työtä, jotka ovat päteviä esittämään ihmisille sapattia ja armolahjoja niiden oikeassa valossa ja joiden esimerkki ja vaikutus ovat seuraamisen arvoisia.

Totuus olisi esitettävä valveutunutta mieltä viehättävällä tavalla. Meitä ei ymmärretä kansana, vaan meitä pidetään vähäpätöisinä, heikkomielisinä, alhaisina ja halpoina. Miten tärkeitä onkaan niin muodoin kaikille jotka opettavat, ja kaikille jotka uskovat totuuden, olla niin sen pyhittävän vaikutuksen alaisia, että heidän sopusointuinen, ylevä elämänsä osoittaa uskottomille heidän erehtyneen tähän kansaan nähden. Miten tärkeitä onkaan, että totuuden asia riisutaan puhtaaksi kaikesta väärän ja intoilevan kiihotuksen kaltaisesta, jotta totuus voisi seistä omien ansioittensa perustuksella alkuperäistä puhtauttaan ja ylevää luonnettaan ilmaisten.

Näin, että on kovin tärkeitä niille, jotka julistavat totuutta, olla käytökseltään moitteettomia, välttää omituisuuksia ja yltiö-päisyyttä sekä esittää totuutta puhtaasti ja selvästi. Minua neuvottiin lukemaan Tiituksen 1:9: »Hänen tulee pysyä kiinni opinmukaisessa, luotettavassa sanassa, että olisi kykenevä sekä neuvomaan terveellä opilla että kumoamaan vastaansanojain väitteet.» Jakeessa 16 Paavali puhuu sellaisista, jotka väittävät tuntevansa Jumalan, mutta teoillaan kieltävät hänet ollen »kaikkiin hyviin tekoihin kelvottomia». Sitten hän neuvoo Tiitusta: »Mutta sinä puhu sitä, mikä terveelliseen oppiin soveltuu: vanhat miehet olkoot raittiit, arvokkaat, siveät ja uskossa, rakkaudessa ja kärsivällisyydessä terveet... Nuorempia miehiä samoin kehoita käyttäytymään siveästi. Aseta itsesi kaikessa hyvien tekojen esikuvaksi, olkoon opetuksesi puhdasta ja arvokasta ja puheesi tervettä ja moitteetonta, että vastustaja häpeäisi, kun hänellä ei ole meistä mitään pahaa sanottavana.» Tiit. 2:1—8. Nämä ohjeet on kirjoitettu kaikkien niiden hyödyksi, jotka Jumala on kutsunut julistamaan sanaa, ja myös hänen kansansa hyödyksi, joka kuulee sanan.

[150]

Totuus kohottaa

Jumalan totuus ei koskaan halvenna, vaan se kohottaa vastaanottajaa, jalostaa hänen taipumuksensa, pyhittää hänen ar-vostelukykynsä ja tekee hänet täydelliseksi puhtaitten ja pyhien enkeleiden seuraan Jumalan valtakunnassa. On sellaisia, jotka joutuessaan totuuden kanssa kosketuksiin ovat karkeita, raakoja, oikullisia, kerskailevia, jotka, mikäli voivat, käyttävät hyväkseen lähimmäisiään hyötyäkseen itse. He hairautuvat monin tavoin, mutta sittenkin, kun he uskovat totuuden koko sydämestään, se saa aikaan täydellisen muutoksen heidän elämässään. He haluavat viipymättä tehdä parannuksen.

[151] Totuuden puhdas vaikutus jalostaa koko ihmisen. Joutuessaan työssään tekemisiin lähimmäistensä kanssa hän haluaa säilyttää sydämessään Jumalan pelon ja rakastaa lähimmäistään niinkuin itseään kohdellen häntä aivan niinkuin toivoisi itseään kohdeltavan. Hänen puheensa on niin totuudenmukaista, korutonta ja luonteeltaan kohottavaa, etteivät uskomattomat voi käyttää sitä hyväkseen eli oikeutetusti sanoa hänestä paha taikka inhota hänen epäkohteliaita tapojaan tai sopimatonta pu- hettaan. Hän tahtoo viedä totuuden pyhittävän vaikutuksen mukanaan perhepiiriinsä antaen valonsa loistaa heille niin, että he nähdessään hänen hyvät tekonsa ylistäisivät Jumalaa. Hän tahtoo kaikilla elämänaloilla olla esimerkkinä Kristuksen elämästä.

Jumalan laki ei ole tyydytetty sen vähemmällä kuin täydellisyydellä, täydellisellä ja ehdottomalla kuuliaisuudella sen vaatimuksille. Sen vaatimusten noudattaminen puolitiehen, osoittamatta täydellistä ja ehdotonta kuuliaisuutta, ei hyödytä mitään. Maailmanlapsi ja jumalaton ihailevat johdonmukaisuutta ja ovat aina saaneet voimakkaan vakuutuksen siitä, että Jumala totisesti on ollut kansansa kanssa, kun heidän tekonsa vastaavat heidän uskoaan. »Te siis tunnette heidät heidän hedelmistään.» Matt. 7:20. Jokainen puu tunnetaan hedelmistään. Meidän sanamme ja tekemme ovat hedelmiä, joita me kannamme.

On monia, jotka kuulevat Kristuksen sanat, mutta eivät tee niiden mukaan. He tekevät julkisen tunnustuksen, mutta heidän hedelmänsä ovat sellaisia, että ne herättävät inhoa uskomattomissa. He ovat kerskailevia sekä rukoilevat ja puhuvat itsevanhurskaalla tavalla ko-

rottaen itseään selostaen hyviä teko-jaan ja fariseusten tavoin hyveellisesti kiittäen Jumalaa siitä etteivät he ole niinkuin toiset ihmiset. Kuitenkin nämä samat henkilöt ovat viekkaita pettäen liikeasioissa. Heidän hedelmänsä eivät ole hyviä. Heidän sanansa ja tekonsa ovat vääriä ja kuitenkin he näyttävät olevan sokean tietämättömiä turvattomasta, kurjasta tilastaan.

Minulle näytettiin seuraavan raamatunkohdan olevan sopivan niille, jotka ovat sellaisen petoksen vallassa: »Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!' pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun niinesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista te-koa?' Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni te laittomuuden tekijät.'» Matt. 7:21—23.

Tässä on suurin harhakuvitelma, minkä valtaan ihmissielu voi joutua. Nämä henkilöt luulevat olevansa oikeassa, vaikka he ovat väärässä. He luulevat suorittavansa suurta työtä uskonnollisessa elämässään, mutta lopulta Jeesus riistää pois heidän omahyväisen peitteensä ja tuo elävänä heidän eteensä todellisen kuvan heistä heidän uskonnollisen luonteensa kaikessa kieroudessa ja turmeltu-neisuudessa. Heidät havaitaan vajaamittaisiksi silloin kun heidän puutteittensa täyttäminen on iäksi liian myöhäistä. Jumala on edeltä käsin varannut keinon erehtyvän oikaisemiseksi. Jos kuitenkin ne, jotka erehtyvät, haluavat noudattaa omia mielipiteitään halveksien Hänen säättämäänsä keinoa heidän oikaisemisekseen ja yhdistämisekseen totuuteen, niin he joutuvat edellä lainattujen Herran sanojen kuvailemaan asemaan.

Jumala tuo esille yhden kansan valmistaen heitä pysymään yhdessä, yksimielisinä, puhumaan samoja asioita ja näin toteut-tamaan Kristuksen opetuslastensa puolesta esittämää rukousta: »Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt.» Joh. 17:20, 21.

[152]

Levottomien sielujen pieniä ryhmiä

Jatkuvasti syntyy pieniä ryhmiä, jotka uskovat, että Jumala on yksinomaan harvojen, hajallaan olevien kanssa, ja heidän tar-koituksensa on repiä alas ja hajoittaa se, minkä Jumalan palvelijat rakentavat. Lakkaamatta nousee siellä täällä levottomia sieluja, jotka alituisesti haluavat nähdä ja uskoa jotakin uutta, ja kaikki he tekevät erikoista työtä vihollisen hyväksi väittäen kuitenkin omistavansa totuuden. He eristäytyvät kansasta, jota Jumala johtaa ja siunaa ja jonka välityksellä Hän on suorittava suuren työnsä. He ilmaisevat alituisesti pelkonsa sen johdosta, että sapatinpitäjien yhdyskunta on tulossa maailmanmukaiseksi, mutta heidän joukossaan on tuskin [153] kahta, joiden mie lipiteet olisivat yhdenmukaiset. He elävät hajallaan ja heidän mielipiteensä ovat sekavat ja kuitenkin he pettävät itseään ajatteleamalla, että Jumala on erikoisesti heidän kanssaan. Muutamat näistä väittävät heidän keskuudessaan ilmenevän armo- lahjoja, mutta joutuvat näiden lahjojen opettamina ja vaikutuksesta epäilemään niitä, joille Jumala on antanut erikoisen taakan työstään, ja vetämään joitakin pois seurakunnasta. Niitä, jotka Jumalan Sanan mukaan tekevät kaikkensa ollakseen yhtä, jotka ovat perustautuneet kolmannen enkelin sanomaan, katsotaan epäluuloisesti siitä syystä, että he laajentavat työtään ja vetävät ihmisiä totuuteen. Heitä pidetään maailmallisina, koska he vaikuttavat maailmassa, ja heidän tekonsa todistavat, että he odottavat Jumalan vielä tekevän erikoisen ja suuren työn maan päällä vetääkseen ihmisiä pois synnistä ja valmistakseen heidät Kristuksen tulolle.

Nämä ihmiset eivät tiedä, mitä he tosiasiallisesti uskovat eli eivät tiedä uskonsa perusteita. He ovat aina oppimassa eivätkä koskaan kykene pääsemään totuuden tuntoon. Saattaa nousta mies, jolla on omituisia, erheellisiä näkemyksiä väittäen, että Jumala on lähettänyt hänet tuomaan uutta ja ihmeellistä valoa ja että kaikkien täytyy uskoa mitä hän esittää. Muutamat, joilla ei ole vahvaa uskoa, jotka eivät pitäydy seurakuntayhteyteen, vaan ajalehtivät vailla kiinnipitävää ankkuria, ottavat vastaan tuon opintuulen. Hänen valonsa loistaa siten, että se saa maailman kääntymään pois hänestä inhoten ja vihaamaan häntä. Sitten hän asettuu herjaavasti Kristuksen rinnalle väittäen maailman vihaavan häntä samasta syystä kuin se vihasi Kristusta.

Sitten nousee toinen väittäen olevansa Jumalan johdossa ja puolustaa sitä harhaoppia, etteivät jumalattomat nouse kuolleista, mikä on eräs Saatanan valheellisuuden suuri mestarinäyte. Eräällä on erheellisiä näkemyksiä, mitkä koskevat tulevaa aikaa, ja eräs vaatii innokkaasti amerikkalaisen vaatetuksen käyttöä. He kaikki vaativat uskonnollista vapautta ja he toimivat itsekukin toisistaan riippumatta ja kuitenkin he väittävät Jumalan erikoisesti toimivan heidän keskuudessaan.

Muutamat iloitsevat ja riemuitsevat siitä, että heillä on sellaisia lahjoja, joita ei muilla ole. Jumala vapauttakoon kansansa sellaisista lahjoista. Mitä nämä lahjat saavat aikaan heidän hyväkseen? Ovatko he näiden lahjojen avulla päässeet uskon yhteyteen ja pystyvätkö he vakuuttamaan uskottomille, että Jumala on heidän kanssaan totuudessa? Kun nämä erimieliset henkilöt, jotka pitäytyvät erilaisiin näkemyksiinsä, kokoontuvat yhteen, jolloin ilmenee huomattavaa kiihtymystä ja kuullaan tuntematonta kieltä, niin he antavat valonsa loistaa sillä tavalla, että maailman lapset sanoisivat: »Nämä ihmiset eivät ole järjissään, vaan he ovat väärän kiihtymyksen vallassa, ja me tiedämme, ettei totuus ole heissä.» Sellaiset tukkivat tien synnintekijöiltä, ja vaikutuksellaan he pystyvät estämään muita vastaanottamasta sapatitotuutta. Sellaiset tulevat saamaan tekojensa mukaisen palkan. Jumalan tähden toivon, että he uudistuisivat tai luopuisivat sapatista! Silloin he eivät sulkisi tietä epäuskoisilta.

Jumala on ottanut johtoonsa miehiä, jotka ovat uurastaneet vuosikausia, olleet valmiit tekemään mitä uhrauksia tahansa, ovat kärsineet puutetta, kestäneet koettelemuksia voidakseen julistaa totuutta maailmalle ja johdonmukaisuudellaan poistaa sen häpeän, minkä kiihkoilijat ovat aiheuttaneet Jumalan työlle. He ovat saaneet kohdata kaikenlaista vastustusta. He ovat ahertaneet yötä päivää päästäkseen selville uskomme perusteista voidakseen yhtenäisesti esittää totuuden, niin että se kestäisi kaiken vastustuksen. Alituinen työ ja sielulliset koettelemukset tässä suuressa työssä ovat kuluttaneet loppuun useamman kuin yhden ihmisen ja ennenaikaisesti saattaneet heidät harmaantumaan. He eivät ole kuluneet loppuun turhaan. Jumala on tar-kannut heidän palavia ja tuskantäyteisiä rukouksiinsa, joita he kyynelin ovat esittäneet saadakseen valoa ja totuutta ja että totuus loistaisi kirkkaana muille. Hän on tarkannut heidän

[154]

uhrautuvia ponnistuksiaan ja Hän on maksava heille palkan heidän tekojensa mukaan.

[155] Toisaalta ne, jotka eivät ole nähneet vaivaa tuodakseen päivänvaloon näitä kalliita totuuksia, ovat liittyneet joukkoon ja vastaanottaneet muutamia kohtia sanomasta kuten sapattitotuuden, jonka he ovat saaneet valmiina aivan kuin hyllyltä, ja kiitollisuutensa siitä, mikä ei ole maksanut heille mitään, mutta toisille niin paljon, he ovat osoittaneet nousemalla Koorahin, Daatanin ja Abirammin tavoin moittimaan niitä, joiden harteille Jumala on laskenut taakan työstään. He tahtovat sanoa: »Jo riittää! Koko seurakunta, he kaikki ovat pyhät, ja Herra on heidän keskellensä.» 4 Moos. 16:3. Kiitollisuus on heille vieras käsite. He omistavat voimakkaan hengen, joka ei suostu ajattelemaan järjenmukaisesti ja joka on vievä heidät perikatoa kohti.

Jumala on siunannut kansaansa, joka on edennyt Hänen kaitselmuksensa mukaisesti. Hän on koonnut kansan kaikista ihmisluokista totuuden suurelle korokkeelle. Uskottomat ovat vakuuttuneet siitä, että Jumala on kansansa kanssa, ja he ovat nöyryyttäneet sydämensä olemaan kuuliaisia totuudelle. Jumalan työ etenee varmoin askelein. Kaikista niistä todistuksista huolimatta, jotka Jumala on antanut siitä, että Hän on johdattanut koko yhdyskuntaa, on ja tulee jatkuvasti olemaan sellaisia sapattia tunnustavia henkilöitä, jotka toimivat yhdyskunnasta riippumattomina uskoen ja toimien oman mielensä mukaan. Heidän uskomuksensa ovat sekavia. Heidän hajaannustilansa on näkyvänä todistuksena siitä, ettei Jumala ole heidän kanssaan. Maailma asettaa sapatin ja heidän erehdyksensä samalle tasolle ja heittää ne yhdessä yli laidan.

[156] Jumala on vihastunut niihin jotka, ovat omaksuneet sellaisen käytöksen, mikä on saanut maailman vihaamaan heitä. Jos kristittyä vihataan hänen hyvien tekojensa tähden ja sen johdosta että hän seuraava Kristusta, niin hän on saava palkan. Mutta jos häntä vihataan sen johdosta, ettei hän käyttäydy sillä tavalla, että häntä voidaan rakastaa, vaan hän joutuu vihan kohteeksi sivistymättömän käytöksensä vuoksi ja siksi että hän naapureittensa kanssa rupeaa riitelemään totuudesta ja tekee sapatin heille niin kiusalliseksi kuin mahdollista, niin hän on kompastuskivenä syntisille, häpeäpilkkuna pyhälle totuudelle. Ja ellei hän tee parannusta, niin olisi parempi, että myllynkivi ripus- tettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren

syvyyteen.

Ei tule antaa mitään aihetta uskottomille moittia meidän uskoamme. Meitä pidetään outoina ja omituisina, eikä meidän tule käyttäytyä sillä tavalla, että se saa maailman lapset pitämään meitä omituisempina kuin uskomme vaatiikaan.

* * * * *

Ihmisillä on taipumusta mennä äärimmäisyyksiin ja toisesta äärimmäisyydestä aivan päinvastaiseen. Monet ovat kiihkoilijoita. Heitä kalvaa palava into, jota erehdytään pitämään uskontona, mutta luonne on opetuslapsen todellinen koetin. Onko heillä Kristuksen nöyryyttä? Onko heillä Hänen nöyryyttään ja suloista hyväntahtoisuuttaan? Onko sielun temppele tyhjennetty ylpeydestä, ylimielisyydestä, itsekkyydestä ja moittimishalusta? Ellei, niin he eivät tiedä, minkä hengen omat he ovat. He eivät käsitä, että totinen kristillisyyden on sitä, että kannetaan paljon hedelmää Jumalan kunniaksi.

Toiset menevät äärimmäisyyteen mukautumisessaan maailman mukaan. Ei ole mitään selvää, erottavaa linjaa heidän ja maailman lasten välillä. Jos toisaalta ihmisiä ajetaan pois totuudesta karkealla, moittivalla ja tuomitsevalla hengellä, niin tästä he joutuvat päättämään, ettei kristityllä ole mitään periaatteita ja ettei hän tiedä mitään sydämen eikä luonteen muuttumisesta. »Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isääne, joka on taivaissa» (Matt. 5:16), sanoo Kristus. — 1885 — Tod. V:305, 306.

* * * * *

Herra vaatii kansaansa käyttämään järkeään, ettei se vaihtaisi sitä hetkellisiin vaikutelmiin ja tunteisiin. Hänen työnsä on ymmärrettävissä kaikille Hänen lapsilleen. Hänen opetuksensa puhuu itse puolestaan ymmärtäväisten ihmisten sydämille. Se on omiaan ylentämään mieltä. Jumalan voima ei ilmene jokaisessa tilaisuudessa. Ihmisen välttämätön tarve on Jumalan tilaisuus. 1861 — Tod. I: 230.

* * * * *

[157]

Kun ne, jotka ovat todistaneet ja kokeneet vääriä uskonnollisia virtauksia, varmistuvat erehdyksestään, niin Saatana käyttää hyväkseen heidän erehdystään ja pitää sitä alituisesti heidän edessään pelottaakseen heitä kaikista hengellisistä riennoista. Näin hän koettaa hävittää heidän uskonsa totiseen jumalisuuteen. Koska heidät on kerran petetty, he eivät enää uskalla ryhtyä mihinkään hartaaseen ja palavaan rukoukseen Jumalan edessä saadakseen erikoista apua ja voittoa. Sellaiset eivät saa antaa Saatanan saavuttaa tarkoituksensa ja johtaa itseään kylmään muodollisuuteen ja epäuskoon. Heidän tulee muistaa, että Jumalan vahva perustus pysyy lujana. Olkoon Jumala totinen ja jokainen ihminen valehtelija. Heidän ainoa turvansa on asettaa jalkansa lujalle korokkeelle, huomata ja käsittää kolmannen enkelin sanoma, pitää arvossa, rakastaa ja olla kuuliainen totuudelle. — 1862, Tod. I: 323, 324.

Minulle näytettiin, miten hartaasti Daavid pyysi, ettei Herra hylkäisi häntä hänen vanhuutensa päivinä, ja mikä sai hänet esittämään tämän hartaan rukouksen. Hän huomasi, että useimmat hänen ympärillään olevista vanhuksista olivat onnettomia ja että onnettomat luonteenpiirteet lisääntyivät varsinkin iän mukaan. Jos henkilö luonnostaan oli ollut umpimielinen ja ahne, niin nämä piirteet ilmenivät heissä mitä epämiellyttävimpinä heidän vanhuudessaan. Jos he olivat olleet kateellisia, ärtyisiä ja kärsimättömiä, niin nämä piirteet tulivat erikoisen silmäänpistäviksi heidän vanhuudessaan.

Daavid oli huolestunut huomattavasti, miten kuninkaat ja ruhtinaat, joilla miehuutensa päivinä näytti olevan Herran pelkoa silmänsä edessä, vanhoiksi tultuaan alkoivat kadehtia parhaimpia ystäviään ja omaisiaan. Heillä oli alituinen pelko siitä, että itsekkäät vaikuttimet olivat ainoat, mitkä olivat saaneet heidän ystävänsä osoittamaan kiinnostusta heihin. Heidän oli tapana kuunnella muukalaisten vihjauksia ja petollisia neuvoja sellaisista henkilöistä, joihin heidän olisi tullut luottaa. Toisinaan heidän hillitön kateutensa syytyi ilmieliekkii sen johdosta, etteivät kaikki muut voineet yhtyä heidän puutteelliseen arvos-telukykyynsä. Heidän kateutensa oli hirvittävä. Usein he luulivat, että heidän omat lapsensa ja omaisensa toivoivat heidän kuolevan, jotta nämä pääsisivät heidän asemaansa ja saisivat heidän omaisuutensa ja sen kunnian, mikä oli tullut heidän osakseen. Toiset joutuivat niin kateuden ja ahneuden valtaan, että he tuhosivat omat lapsensakin.

Daavid pani merkille, miten muutamat, jotka miehuutensa päivinä olivat viettäneet vanhurskasta elämää, vanhuuteen päästyään näyttivät menettäneen itsehillintänsä. Saatana ryhtyi valvomaan heidän mieliään tehden heidät rauhattomiksi ja tyytymättömiksi. Hän huomasi, miten monet vanhat näyttivät jou-tuneen Jumalan hylkäämiksi ja alttiiksi vihollistensa pilkalle ja häväistykselle. Daavid oli syvästi liikuttunut, sillä hän oli huo(1863, osa I, ss. 422—424) lestunut kateslessaan eteenpäin siihen aikaan, jolloin vanhuus tavoittaa hänet.

Häntä pelotti, että Jumala jättää hänet ja että hän tulee yhtä onnettomaksi kuin ne vanhukset, joiden vael-lusta hän oli tarkannut, ja että hänet jätetään Herran vihollisten häväistäväksi. Tämä taakka sydämellään hän rukoili hartaasti: »Älä heitä minua pois minun vanhalla iälläni, älä hylkää minua, kun voimani loppuu.» »Jumala, Sinä olet opettanut minua hamasta nuoruudestani, ja yhä vielä minä Sinun ihmeitäsi julistan. Älä, Jumala, minua hylkää vanhaksi ja harmaaksi tultuani, niin minä julistan Sinun käsivartesi voimaa nousevalle polvelle, Sinun väkevyyttäsi kaikille vielä tuleville.» Ps. 71:9, 17, 18. Daavid piti välttämättömänä asiana varjella itseään siitä pahasta, joka seuraa vanhuutta.

Vanhat ihmiset ovat usein haluttomat käsittämään ja tunnustamaan, että heidän sielunvoimansa pettävät. He lyhentävät ikäänsä huolehtimalla heidän lapsilleen kuuluvista asioista. Saatana käyttää usein hyväkseen heidän mielikuvitustaan ja johtaa heidät alinomaa tuntemaan tuskaa rahoistaan. Ne ovat heidän epäjumalansa, ja he varastoivat niitä saituuteen menevällä huolellisuudella. Välistä he riistävät itseltään useita elämän mukavuuksia ja tekevät työtä yli voimiensa mielummin kuin käyttävät varojaan. Siten he asettuvat sellaiseen asemaan, missä heillä alituisesti on puutetta, koska heitä pelottaa, että he joskus tulevaisuudessa joutuvat näkemään puutetta. Kaikki tällainen pelko on lähtöisin Saatanasta. Hän kiihottaa niitä elimiä, jotka johtavat orjamaiseen pelkoon ja kateuteen. Nämä turmelevat sitten sielun jalouden ja hävittävät ylevät ajatukset ja tunteet. Sellaiset ihmiset ovat järjettömät suhteessaan rahaan. Jos he asettuisivat Jumalan toivomaan asemaan, niin heidän viimeiset päivänsä voisivat olla parhaimmat ja onnellisimmat. Niiden, joilla on lapsia, joiden rehellisyyteen ja arvostelu-kykyiseen taloudenhoitoon heillä on syytä luottaa, tulee antaa lastensa tehdä heidät onnellisiksi. Elleivät he tee näin, niin Saatana käyttää hyväkseen heidän heikontuneita sielunvoimiaan ja rupeaa järjestämään heidän asioitaan. Heidän tulee heittää yli laidan huolet ja taakat ja käyttää aikaansa niin onnellisesti kuin mahdollista voidakseen kypsyä taivasta varten.

Luku 33—Sapatin oikea pitäminen

[160]

Joulukuun 25 pnä 1865 minulle näytettiin, että on ollut liian paljon leväperäisyyttä sapatin pitämisessä. Ei ole ollut alttiutta suorittaa kaikkia arkisia askareita kuutena työpäivänä, jotka Jumala on antanut ihmiselle, eikä myöskään tarkkuutta olla loukkaamatta tuntiakaan pyhästä ajasta, jonka Hän on varannut itselleen. Ihmisellä ei ole mitään niin tärkeitä tehtäviä, joiden tähden hänen täytyisi rikkoa Jehovan neljättä käskyä.

On tilanteita, joissa Kristus on antanut luvan tehdä työtä sapatinkin ihmisen tai eläimen hengen pelastamiseksi. Mutta jos me rikomme neljännen käskyn kirjainta hyötyäksemme rahallisesti, olemme sapatinrikkooja ja olemme syyllistyneet kaikkien käskyjen rikkomiseen, sillä jos rikomme yhdessä kohdassa, niin olemme syypäät kaikissa kohdin.

Jos me säästääksemme omaisuutta rikomme Jehovan selvää käskyä vastaan, niin kuinka pitkälle olemme menossa? Mihin asetamme rajat? Jos rikomme pienissä asioissa, emmekä pidä sitä syntinä, niin omatunto paatuu ja mieli turtuu, kunnes voimme mennä yhä pitemmälle ja suorittaa koko joukon askareita ja silti kuvitella olevamme sapatinpitäjiä, vaikka me Kristuksen mittapuun mukaan rikomme jokaista Jumalan pyhää käskyä vastaan. Tässä kohden sapatinpitäjät toimivat väärin, sillä Jumala on hyvin tarkka, ja kaikki, jotka ajattelevat säästävänsä vähän aikaa tai hyötyvänsä loukkaamalla vähän Herran aikaa, tulevat ennemmin tai myöhemmin kokemaan tappioita. Hän ei voi siunata heitä, niinkuin Hän mielellään tekisi, koska he häpäisevät Hänen nimeään ja suhtautuvat kevytmielisesti Hänen käskyihinsä. Jumalan kirous lepää heidän yllään, ja he tulevat menettämään kymmenen tai kaksikymmentä kertaa enemmän kuin voittavat. »Riistääkö ihminen Jumalalta? Te kuitenkin riistätte minulta ... koko kansa.»

Jumala on antanut ihmiselle kuusi päivää hänen tehdäkseen työtä itseään varten, mutta Hän on pidättänyt yhden päivän, jona meidän erikoisesti tulee kunnioittaa Häntä. Meidän tulee kirkastaa Häntä

[161]

ja kunnioittaa Hänen arvoaltaansa. Ja kuitenkin ihminen riistää Jumalalta varastamalla vähän siitä ajasta, jonka Luoja on varannut itselleen. Jumala varasi seitsemännen päivän levoksi ihmiselle ja hänen parhaakseen, samoin kuin omaksi kunniakseen. Hän huomasi, että ihminen tarvitsi yhden päivän saadakseen levätä työstään ja huolistaan ja että hänen terveytensä ja henkensä joutuisi vaaraan ilman rentoutumista kuuden päivän työstä ja vaivasta.

Sapatti tehtiin ihmisen hyödyksi, ja tahallinen rikkomisen sitä pyhää käskyä vastaan, joka kieltää tekemästä työtä seitsemäntenä päivänä, oli niin suuri rikos taivaan edessä Mooseksen lain aikana, että rikkoja sai maksaa sen hengellään. Mutta siinä ei vielä ollut kaikki, mitä rikkoja joutui kärsimään, sillä Jumala ei ota lakinsa rikkojaa taivaaseen. Hänen täytyy kärsiä toinen kuolema, mikä on Jumalan lain rikkojan täydellinen ja lopullinen rangaistus.

Minulle näytettiin, ettei sapattia pitävien adventistien tule ottaa henkivakuutusta. Se on tälle maailmalle kuuluva liikeyritys, jota Jumala ei hyväksy. Ne, jotka ryhtyvät tähän hankkeeseen, liittyvät maailmaan, samalla kuin Jumala kutsuu kansaansa lähtemään pois heidän keskeltänsä ja eroamaan heistä. Enkeli sanoi: »Kristus on ostanut teidät uhraamalla henkensä. 'Vai ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta, ja ettette ole itsenne omat? Sillä te olette kalliisti ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne ja hengessänne, jotka kuuluvat Jumalalle.' (engl. käänn.) 'Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa. Kun Kristus, meidän elämämme ilmestyy, silloin tekin Hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa.» Tämä on ainoa henkivakuutus, jonka taivas hyväksyy.

Henkivakuutus on maailmallinen keino, joka saattaa siihen antautuneet veljet luopumaan evankeliumin yksinkertaisuudesta ja puhtaudesta. Jokainen sellainen poikkeaminen heikontaa uskoamme ja vähentää hengellisyyttämme. Enkeli sanoi: »Mutta te olette 'valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja', joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.» Kansana me olemme erikoisessa mielessä Jumalan omaisuutta. Kristus on ostanut meidät. Meitä voimallisemmat enkelit ympäröivät meidät. Ainoakaan varpunen ei putoa maahan taivaallisen Isämme huomaamatta. Päämme hiuksetkin ovat luetut. Jumala on etukäteen järjestänyt kansansa huolenpidon. Hän pitää erikoista huolta kansansa jäsenistä, minkä vuoksi heidän ei tule epäillä Hänen huolenpitoaan omaksumalla maailman keinoja.

Jumalan tarkoitus on, että me säilytämme sen yksinkertaisuuden ja pyhyden, mikä meille omaisuuskansana kuuluu. Ne, (1867, osa I, ss. 549—551) jotka turvautuvat tähän maailman keinoon, sijoittavat siihen Jumalalle kuuluvia varoja, jotka Hän on uskonut heille käytettäväksi Hänen työnsä edistämiseksi. Vain harvat saavat mitään

palautuksia henkivakuutuksesta, ja ilman Jumalan siunausta nekin palautukset koituvat vahingoksi pikemmin kuin hyödyksi. Niillä, jotka Jumala on asettanut taloudenhoitajikseen, ei ole oikeutta sijoittaa vihollisen riveihin niitä varoja, jotka Hän on uskonut heille käytettäväksi omassa työssään.

Saatana esittää alinomaa houkutuksia Jumalan valitulle kansalle irrottaakseen heidän mielensä vakavasta valmistustyöstä, johon he ovat ryhtyneet lähitulevaisuuden tapahtumia silmälläpitäen. Hän on sanan kaikissa merkityksissä pettäjä, taitava lumooja. Hän verhoaa suunnitelmansa ja ansansa taivaasta lainatuilla valkeuden peitteillä. Hän kiusasi Eevaa syömään kiellettyä hedelmää uskottelemalla, että tämä hyötyisi siitä paljon. Saatana ohjaa välikappaleensa esittämään erilaisia keksintöjä, patenttioikeuksia ja muita yrityksiä, jotta sellaiset sapattia pitävät adventistit, jotka tahtovat nopeasti rikastua, menisivät ansaan ja lävistäisivät itsensä monella tuskalla. Hän on täysin valveilla ja ahkerassa työssä saattaakseen maailman vangikseen. Uskottomien välityksellä hän pitää jatkuvasti vireillä houkuttelevia kiihokkeita saattaakseen vakaantumattomat totuuden tunnustajat liittymään maailman lapsiin. Silmäinpyyntö, halu kiihokkeisiin ja viehättäviin ajanvietteisiin kiusaa ja kietoo Jumalan kansaa ansaan. Saatanalla on useita hienosti punottuja, vaarallisia verkkoja, jotka hän on tehnyt viattoman näköisiksi, mutta joilla hän ovelasti lumoo Jumalan kansaa. On olemassa houkuttelevia esityksiä, huvituksia, esitelmiä, joissa pääkallon muodon perusteella arvioidaan sielunkykyjen kehitystä ja loputtomasti erilaisia yrityksiä ja rientoja, joilla pyritään saamaan Jumalan kansaa kiintymään maailmaan ja siihen, mikä maailmassa on. Tämä liitto maailman kanssa heikentää uskoa, ja ne varat, jotka tulisi sijoittaa työhön nykyisen totuuden edistämiseksi, luovutetaan vihollisen riveihin. Näiden erilaisten välikappaleiden avulla Saatana tyhjentää ovelasti Jumalan lasten kukkarot saaden Jumalan epäsuosion lepäämään Hänen kansansäällä.

On sairaalloisen mielikuvituksen vallassa olevia henkilöitä, joille uskonto on tyranni, joka ikään kuin rautaisella sauvalla hallitsee heitä. Sellaiset valittavat alituisesti omaa kurjuuttaan ja kuviteltua pahaa. Rakkaudella ei ole sijaa heidän sydämessään, ja heidän katseensa on aina synkkä. Nuorten tai keiden tahansa viaton nauru saa heidän mielensä jäätymään. Heidän mielestään kaikki virkistys ja hauskuus on syntiä ja he ajattelevat, että mielen täytyy alituisesti olla vakavan ankaruuden pingoittama. Se on eräs äärimmäisyys. Toiset ajattelevat, että heidän täytyy aina olla keksimässä uusia huvituksia ja ajanvietteitä saadakseen terveyttä. He oppivat luottamaan kiihokkeisiin ja ovat haluttomia ilman niitä. Sellaiset eivät ole totisia kristittyjä, vaan menevät toiseen äärimmäisyyteen.

Kristinuskon todelliset periaatteet avaavat kaikille ilon lähteen, jonka korkeus, syvyys, pituus ja leveys on mittaamaton. Se on Kristus meissä, joka vesilähteenä kumpuaa iankaikkiseen elämään. Se on alati pulppuava lähteensilmä, josta kristitty voi juoda mielin määrin ilman että se tyhjenee.

Melkein kaikkien ruumiin ja sielun sairauksien aiheuttajina ovat tyytymättömyyden tunteet ja valitukset. Heillä ei ole Jumalaa, ja he ovat myös vailla sitä toivoa, joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti ja joka on ikään kuin sielun ankkuri, varma ja luja. »Ja jokainen, joka panee Häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niinkuin Hän on puhdas.» Sellaisilla ihmisillä ei ole rauhattomia kaipauksia eikä valituksia, eivätkä he ole tyytymättömiä. He eivät alituisesti tähyile pahaa eivätkä askartele luulotelluissa murheissa. Mutta näemme monia, joilla on ahdistuksen aika etukäteen. Tuska lyö leimansa kaikkeen, eivätkä he näytä löytävän lohdutusta, vaan odottavat jatkuvasti pelokkaina jotakin hirvittävän pahaa.

Sellaiset häpäisevät Jumalaa ja pilaavat Kristuksen uskonnon maineen. Heiltä puuttuu todellinen rakkaus niin Jumalaan kuin puolisoihinsa ja lapsiinsakin. Heidän tunnemaailmansa on tullut sairaalloiseksi. Mutta turhat ajanvietteet eivät milloinkaan tule korjaamaan

sellaisten mieltä. He tarvitsevat Jumalan Hengen muuttavaa vaikutusta voidakseen olla onnellisia.

* * * * *

Sielun ja ruumiin välinen läheinen yhteys on hyvin ilmeinen. Jos toiseen sattuu, tuntuu se toisessakin. Sielun ja mielen tila vaikuttaa paljon kehon terveyteen. Jos mieli on vapaa ja onnellinen tietoisena siitä, että on toiminut oikein, ja tyytyväisenä siitä, että on tuottanut iloa toisille, se synnyttää sellaisen ilon ja rohkeuden, joka heijastuu koko elimistöön edistäen verenkiertoa ja antaen jätneyttä koko keholle. Jumalan siunaus on parantaja. Ne, jotka runsaasti auttavat muita, saavat kokea tuon ihmeellisen siunauksen sydämessään ja elämässään. — 1876 — IV: 60, 61.

* * * * *

Raamatun uskonto ei ole vahingollinen ruumiin ja sielun terveydelle. Jumalan Hengen vaikutus on parasta lääkettä, mitä sairas ihminen voi saada. Taivas on kokonansa terveyttä, ja mitä syvällisemmin koetaan taivaan vaikutusta, sitä varmemmin uskova sairas parantuu. — 1872 — III: 172.

* * * * *

[166] Saatana on tautien alkuunpanija, ja lääkärin tehtävänä on taistella hänen työtään ja valtaansa vastaan. Mielen sairautta nähdään kaikkialla. Yhdeksän kymmenesosa ihmisten taudeista on lähtöisin siitä. Kenties jokin polttava kotihuoli syövän tavoin kalvaa sielua heikontaen elinvoimia. Välistä omantun-nontuska turmelee terveyden ja horjuttaa sielun tasapainon. On myös harhaoppeja, kuten ikuisesti palava helvetti ja jumalatto-mien loppumaton vaiva, jotka antamalla liioitellun ja vääristel lyn käsityksen Jumalan luonteesta ovat vaikuttaneet samalla tavalla herkkiin mieliin. Epäuskoiset ovat käyttäneet hyväkseen näitä onnettomia tapauksia ja sanoneet mielenvikaisuuden johtuvan uskonnosta, mutta se on julkea herjaus, jota he eivät miellellään tahdo lähemmin pohtia. Kaukana siitä, että Kristuksen uskonto aiheuttaisi mielenvikaisuutta; päinvastoin se on tehokkaimpia lääkkeitä, sillä se on omiaan rauhoittamaan hermostoa. — 1885 — V :444.

* * * * *

Synnin taakka, sen tuoma rauhattomuus ja tyydyttämättömät halut muodostavat perustuksen useimmille taudeille, joista synnintekijät kärsivät. Kristus on synninsairaana sielun suuri parantaja. Näiden ahdistettujen sieluraukkojen tulisi paremmin tuntea Hänet, jonka oikea tunteminen on iankaikkinen elämä. Heitä tulee opettaa kärsivällisesti ja ystävällisesti, mutta silti vakavasti, miten avata sielunsa ikkunat, niin että Jumalan rakkauden paiste pääsee valaisemaan mielen pimennöt. — 1881 — IV :579.

Luku 36—Kristillinen itsehillintä

»Ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta, ja ettette ole itsenne omat? Sillä te olette kalliisti ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.» 1 Kor. 6:19, 20.

Me emme ole itsemme omat. Meidät on kalliisti ostettu Jumalan Pojan kärsimyksillä ja kuolemalla. Jos voisimme täysin käsittää sen, tuntisimme suurta vastuuta pitää itseämme parhaassa kunnossa, jotta voisimme suorittaa Jumalalle täydellistä palvelusta. Mutta jos omaksumme minkä suunnan tahansa, joka tuhlaa elinvoimiamme ja vähentää tarmoamme, tai sumentaa älyämme, niin teemme syntiä Jumalaa vastaan. Niin menetellen emme kirkasta Häntä ruumiissamme ja hengessämme, jotka ovat Hänen, vaan teemme paljon pahaa Hänen edessään.

Onko Jeesus todellakin antanut itsensä meidän edestämme? Onko lunastuksestamme maksettu kallis hinta? Ja emmekö todellakaan ole itsemme omat? Onko totta, että kaikki ruumiimme, sielumme ja henkemme voimat, ja kaikki mitä meillä on ja mitä me olemme, kuuluvat Jumalalle? Aivan varmasti. Kun olemme oivaltaneet sen, minkä vastuunalaisuuden se asettaakaan meille säilyttääksemme itsemme siinä kunnossa, että voimme kunnioittaa Jumalaa maan päällä ruumiissamme ja hengessämme, jotka ovat Hänen.

Koetusajan viimeiset hetket

Ilman epäilystäkään uskomme, että Kristus tulee pian takaisin. Se ei ole meille mikään taru vaan todellisuus. Meillä ei ole mitään epäilyksiä, emmekä ole vuosikausiin epäilleet, etteivätkö puolustamamme opit olisi nykyistä totuutta ja että me lähestymme tuomiota.

Me valmistaudumme kohtaamaan Häntä, joka pyhän enkelijoukon saattamana on ilmestyvä taivaan pilvissä antaakseen uskollisille ja vanhurskaille lopullisen kosketuksen kuolemattomuuteen. Tulemuksessaan Hän ei tule puhdistamaan meitä synneistämme ei-

kä poistamaan luonteemme puutteita eikä myöskään parantamaan luonteemme heikkouksia. Jos tämä työ ensinkään tulee suoritetuksi meissä, tulee se tapahtumaan ennen tuota aikaa.

Kun Herra tulee, niin pyhät pyhittykööt edelleen. Ne, jotka ovat säilyttäneet ruumiinsa ja sielunsa pyhydessä ja kunniassa, saavat silloin lopullisen kosketuksen kuolemattomuuteen. Mutta joka on väärä, pyhittymätön ja saastainen, tulee pysymään sellaisena iankaikkisesti. Mitään työtä ei silloin tehdä heidän hyväkseen, joka poistaisi heidän puutteensa tai joka antaisi heille pyhän luonteen. Sulattaja ei silloin istu puhdistamaan ja poistamaan heidän syntejään ja turmelustaan. Kaikki tämä suoritetaan koetusajan kestäessä. Juuri nyt tämä työ suoritetaan meidän hyväksemme.

Me vastaanotamme Jumalan totuuden erilaisilla kyvyillämme, ja kun joudumme totuuden vaikutuspiiriin, se suorittaa hyväksemme sen työn, joka on välttämätön, jotta me saisimme moraalisen kelpoisuuden kirkkauden valtakuntaan ja taivaan enkelien seuraan. Me olemme nyt Jumalan työpajassa. Monet meistä olemme rosoisia kiviä louhimosta. Mutta kun vastaanotamme Jumalan totuuden, se alkaa muovaila meitä. Se kohottaa meidät ja poistaa meistä jokaisen puutteellisuuden ja synnin, oli se mitä tahansa. Näin tulemme valmiiksi, niin että saamme nähdä kuninkaan hänen kauneudessaan ja lopulta liittyä taivaan pyhiin enkeleihin kirkkauden valtakunnassa. Täällä alhaalla tämän työn täytyy tulla suoritetuksi meidän hyväksemme. Täällä sielumme ja ruumiimme täytyy tulla soveliaiksi kuolemattomuuteen.

Me olemme sellaisessa maailmassa, joka vastustaa vanhurskautta, luonteen puhtautta ja kasvamista armossa. Mihin ikänä katsomekin, näemme turmelusta, saastaa, rappeutumista ja syntiä. Mikä on se työ, johon meidän tulee ryhtyä juuri ennen kuin saamme kuolemattomuuden? Se on ruumiimme säilyttäminen pyhänä ja sielumme puhtaana, niin että voimme pysyä tahrattomina näitten viimeisten päivien turmeluksen keskellä. Jos tällainen työ on tekeillä, tulee meidän ryhtyä siihen heti ymmärtäväisesti ja koko sydämemme pohjasta. Meidän ei tule antaa itsekkyyden vaikuttaa itseemme. Jumalan Hengen tulee saada valvoa meitä täydellisesti ja vaikuttaa meihin kaikissa teoissamme. Jos meillä on oikea ote taivaaseen ja oikea ote ylhäältä tulevaan voimaan, saamme kokea Jumalan Hengen pyhittävää vaikutusta sydämissämme.

Kärsimyksien aiheuttaminen toisille

Kun olemme koettaneet esittää terveystodistusta veljillemme ja sisarillemme ja olemme puhuneet heille tärkeydestä syödä ja juoda ja tehdä kaikki muukin Jumalan kunniaksi, niin monet ovat teoillaan sanoneet: »Kenellekään ei kuulu, mitä syön, sillä mitä tahansa teemmekin, siitä vastaamme itse.»

Rakkaat ystävät, te olette suuresti erehtyneet. Te ette ole ainoat, jotka joutuvat kärsimään väärästä menettelystänne. Seurapiirinne kantaa suureksi osaksi vääryytenne seuraukset, samoin kuin te itsekin. Jos te kärsitte hillittömästä syömisestä ja juomisesta, niin teidän heikkoutenne vaikuttaa myös meihin, jotka olemme teidän läheisyydessänne. Me joudumme kärsimään väärän menettelyenne johdosta. Jos se vähentää sielunne ja ruumiinne voimia, niin tunemme sen jouduttuamme teidän seuraanne. Silloin se vaikuttaa meihin. Jos te sen sijaan että olisitte iloisia ja vilkkaita, olette synkkiä, niin te heitätte varjon kaikkien ympärillänne olevien ylle. Jos olemme murheellisia, alakuloisia ja tuskassa, niin te, jos olisitte hyvässä kunnossa, voisitte kirkkailla ajatuksillanne osoittaa meille tien pois siitä ja rohkaista meitä. Mutta jos aivonne ovat niin turtuneet väärästä elämäntavoistanne, niin ettette voi antaa oikeita neuvoja, emmekö silloin joudu kärsimään tappiota? Eikö teillä ole suuri vaikutus meihin? Vaikka meillä saattaa olla jonkin verran luottamusta omaankin arvostelukykyymme, haluamme kuitenkin neuvonantajia, sillä »neuvonantajain runsaus tuo menestyksen». Sanl. 11:14. Me toivomme, että vaelluksemme näyttäisi johdonmukaiselta niistä, joita rakastamme, ja tahdomme sen vuoksi etsiä neuvoa heiltä ja toivomme että he kykenisivät tekemään sen kirkkain ajatuksin. Mutta mitä me välitämme teidän näkökannastanne, jos aivojenne hermovoimat ovat rasittuneet äärimmilleen, ja elinvoima aivostanne on kutsuttu huolehtimaan nauttimastanne sopimattomasta ruuasta tai suunnattomasta määrästä terveellistä ruokaa? Mitä me välitämme sellaisten henkilöitten mielipiteestä? Suuri sulamaton ruokamäärä himmentää heidän tajuntaansa. Sen vuoksi elintapanne vaikuttavat meihin. On mahdotonta teidän omaksua väärää menettelytapaa, ilman että toiset joutuisivat kärsimään siitä.

[170]

Taivaan kilparadalla

»Ettekö tiedä, että jotka kilparadalla juoksevat, ne tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon? Juoskaa niinkuin hän, että sen saavuttaisitte. Mutta jokainen kilpailija noudattaa itsensä-hillitsemistä kaikessa; he saadakse vain katoavaisen seppeleen, mutta me katoamattoman. Minä en siis juokse umpimähkään, en taistele niinkuin ilmaan hosuen, vaan minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi.» 1 Kor. 9:24 —27. Ne, jotka antautuivat kilpailuun saadakse tuon suures-sa arvossa pidetyn seppeleen, noudattivat itsensähillitsemistä kaikessa, niin että heidän lihaksensa, aivonsa ja jokainen ruumiinosansa olisivat parhaimmassa kunnossa kilpailua varten. Elleivät he noudattaisi itsensähillitsemistä kaikessa, eivät he olisi niin joustavia kuin sitä noudatettaessa. Itsehillintää noudattaen he saattoivat kilpailla menestyksellisemmin, ja seppeleen saaminen oli varmempaa.

Mutta kaikesta heidän itsehillinnästäan huolimatta, — kaikista heidän ponnistuksistaan alistua huoliteltuun ruokavalioon ollakseen parhaimmassa kunnossa, — maallisella kilparadalla mukana olevat kilpailivat kuitenkin umpimähkään. He saattoivat tehdä parhaansa ja jäädä silti ilman kunnianosoitusta, sillä toinen saattoi ehtiä vähän edelle heistä ja viedä palkinnon. Ai-noastaan yksi sai palkinnon. Mutta taivaallisella kilparadalla me voimme kaikki kilpailla ja kaikki saada palkinnon. Asiassa ei ole mitään epävarmaa eikä tappion vaaraa. Meidän tulee pukeutua taivaan pukuun, ja silmät luotuina ylhäällä olevaan kuole-mattomuuden kruunuun pitää Esikuvaa alati silmäimme edessä. Hän oli kipujen mies ja sairauden tuttava. Meidän tulee alati pitää näköpiirissämme taivaallisen Jumalamme nöyrää ja itsensäkieltävää elämää. Kun sitten pyrimme jäljittelemään Häntä, silmät luotuina voittopalkintoon, voimme varmuudella osallistua tähän kilpailuun, tietäen, että jos teemme parhaamme, saamme varmasti voittopalkinnon.

Ihmiset alistuivat kieltäytyksiin ja kuriin kilpaillakseen ja saadakse katoavaisen seppeleen, joka kuihtuu jo yhdessä päivässä ja joka oli ainoastaan kuolevaisten kunnianosoitus. Mutta meidän tulee osallistua siihen kilpailuun, joka päättyy kuole-mattomuuden ja iankaikkisen elämän kruunuun. Kun meidän kilpailumme on päät-

[171]

tynyt, annetaan meille paljon ihanampi ja ikuisesti kirkkaana pysyvä voittopalkinto. »Me katoamattoman», sanoo apostoli. Jos ne, jotka olivat antautuneet maalliseen kilpailuun saadakseen katoavaisen seppeleen, saattoivat noudattaa itsensähillitsemistä kaikessa, emmekö sitten me, jotka tavoittelemme kuihtumatonta kruunua, ikuisesti kestävä ylenpalttista kirkkautta ja elämää, joka on yhtä pitkä kuin Jumalan elämä? Kun meillä on tämä suuri johtotähti edessämme, emmekö tahdo juosta »kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään?» Hepr. 12:1, 2. Hän on osoittanut meille tien ja viitoittanut sen alusta loppuun saakka omilla askeleillaan. Se on tie, jota Hän on kulkenut, ja me voimme Hänen kanssaan kokea itsensäkieltämistä ja kärsimystä ja vaeltaa sitä tietä, jonka Hänen oma verensä on viitoittanut.

[172] »Minä en siis juokse umpimähkään, en taistele niinkuin ilmaan hosuen, vaan minä kuritan ruumistani ja masennan sitä.» Tässä on työ jokaiselle miehelle, naiselle ja lapselle. Saatana koettaa alati saada ruumiinne ja sielunne valtaansa. Mutta Kristus on voittanut teidät, ja te olette Hänen omaisuuttaan. Nyt teidän tehtävänne on toimia yhdessä Kristuksen kanssa, yhdessä pyhien enkelien kanssa, jotka palvelevat teitä. Teidän tehtävänne on kurittaa ruumistanne ja masentaa sitä. Ellette tee sitä, menetätte varmasti iankaikkisen elämän ja kuolemattomuuden kruunun. Siitä huolimatta muutamat tulevat sanomaan: »Mitä se kuuluu kenellekään, mitä syön tai mitä juon?» Minä olen osoittanut sinulle, miten menettelytapasi vaikuttaa muihin. Sinä huomaat, että vaikutuksesi omassa kodissasi on paljon riippuvainen siitä. Se on suuri tekijä lastesi luonteen muovailemisessa.

Vanhempien vastuunalaisuus

Kuten aikaisemmin olen sanonut, me elämme turmeltunutta aikaa. Tämä on aika, jolloin näyttää, että Saatana on melkein kokonaan saanut valtaansa ne, jotka eivät kokonaan ole antautuneet Jumalalle. Sen vuoksi vanhemmilla ja muilla lasten kasvattajilla on hyvin suuri vastuunalaisuus. Koska vanhemmat ovat ottaneet vastuulleen saattaa nämä lapset maailmaan, mikä heidän velvollisuutensa nyt on? Tuleeko meidän antaa heidän kasvaa miten tahansa ja aivan niinkuin he itse tahtovat? Tahdon sanoa teille, että vanhemmilla on

suuri vastuu. »Söittepä siis tai joitte tai teittepä mitä hyvänsä, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi.» 1 Kor. 10:31. Seuraatteko tätä neuvoa, kun valmistatte ruokaa ja kutsutte perhettänne aterialle? Tarjoatteko lapsillenne ainoastaan sellaista ruokaa, josta tiedätte valmistuvan parasta verta? Annatteko heille sellaista ruokaa, joka säilyttää heidän elimistönsä vähimmin kiihtyneenä? Asettaako tarjoamanne ruoka heidät parhaimpaan suhteeseen elämään ja terveyteen? Sellaistako ruokaa te pyritte asettamaan lastenne eteen? Vai hankitteko heille, välittämättä heidän tulevasta parhaastaan, epäterveellistä, kiihottavaa ja ärsyttävää ruokaa?

Tahdon sanoa teille, että lapsilla on synnynnäinen taipumus pahaan. Saatana näyttää pitävän heitä vallassaan. Hän valtaa heidän nuoren mielensä ja saa heidät turmeltumaan. Miksi isät ja äidit toimivat ikään kuin unitauti vaivaisi heitä? He eivät aavista, että Saatana kylvää pahaan heidän perheeseensä. He ovat niin sokeita, huolimattomia ja välinpitämättömiä näistä asioista kuin he yleensä voivat olla. Miksi he eivät herää lukemaan ja tutkimaan näitä asioita? Apostoli sanoo: »Pyrkikää juuri sentähden kaikella ahkeruudella osoittamaan uskossanne avuja, avuissa ymmärtäväisyyttä, ymmärtäväisyydessä itsenne hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsivällisyyttä», jne. 2 Piet. 1:5, 6. Tämä kuuluu jokaiselle, joka sanoo seuraavansa Kristusta. Se merkitsee sellaisen suunnitelman seuraamista, jossa aina edistytään...

[173]

Ylensyöminen

Vaikka monet, jotka ovat vastaanottaneet terveystuudistussanomman, ovat luopuneet kaikista vahingollisista aineista, edellyttääkö se sitä, että he saavat syödä miten paljon tahansa? He istuutuvat ruokapöytään, mutta sen sijaan että harkitsisivat, miten paljon heidän tulisi syödä, he antautuvat ruokahalun valtaan ja syövät paljon liikaa. Sen johdosta vatsa joutuu tekemään kaikkensa, eikä se ehdi sinä päivänä muuta kuin tuskaisena toimittamaan pois sen kannettavaksi asetettua taakkaa. Nauttimastamme ruuasta on taakaksi luonnon suorittamalle työlle kokonaan se osa, josta elimistölle ei ole hyötyä, sillä se hidastaa elävän koneiston toimintaa. Elimistö tukkeutuu, niin ettei se kykene kunnolla suorittamaan tehtäväänsä. Tärkeitä sisäelimiä rasitetaan turhaan, ja aivojen hermovoimia kutsutaan vatsaan autta-

maan ruuansulatuserelmiä selviytymään sellaisesta ruokamäärästä, josta elimistölle ei ole mitään hyötyä.

Aivovoimat vähenevät, kun niiden täytyy niin paljon auttaa vatsaa suoriutumaan raskaasta taakastaan. Mitä erikoista saadaan tuntea tuosta tarpeettomasta elinvoimien tuhlaamisesta, kun vatsa on suorittanut työnsä loppuun? Väsymystä ja heikkoutta, ikään kuin pitäisi syödä lisää. Kenties sellainen tunne ilmaantuu juuri ennen ateria-aikaa. Mistä se johtuu? Luonto on tuskaisena suorittanut työnsä ja on niin lopen uupunut siitä, että se aiheuttaa väsymystä. Sinusta tuntuu, että vatsa sanoo »lisää ruokaa», vaikka se näännyksissään selvästi sanoo, »anna minun levätä».

[174] Vatsa tarvitsee lepoa voidakseen korvata loppuun kuluneet voimansa uutta työtä varten. Mutta sen sijaan että soisitte sille lepoa, teistä tuntuu, että se tarvitsee lisää ruokaa, ja niin te asetatte uuden taakan luonnon kannettavaksi, ettekä anna sille sen tarvitsemää lepoa. Tämä on verrattavissa mieheen, joka on koko aamupäivän tehnyt työtä aivan väsymykseen saakka ja sitten puolenpäivän aikaan palaa sisälle uupuneena, jolloin sinä käsket häntä menemään takaisin työhönsä ja selität hänelle, että siitä hän saa tarvitsemansa levon ja avun. Sillä tavalla te kohtelette vatsaanne. Se on täysin uupunut. Mutta sen sijaan, että antaisitte sille lepoa, te annatte sille lisää ruokaa, ja pyydätte elinvoimia elimistön muista osista auttamaan ruuansulatustyössä ...

Äidin ensimmäinen tehtävä

Olen tavannut suurperheitten äitejä, jotka eivät käsittäneet heille kuuluvaa tehtävää, joka oli aivan heidän edessään heidän omissa kodeissaan. He tahtoivat olla lähetystyöntekijöitä suorittaakseen jotakin suurta. He tavoittelivat jotakin korkeaa asemaa, mutta kieltäytyivät suorittamasta kotonaan olevaa työtä, jonka Jumala oli jättänyt heidän tehtäväkseen. Miten tärkeää onkaan, että ajatusmaailma on kirkas! Miten tärkeää, että keho on niin vapaa taudeista kuin mahdollista, että voimme suorittaa sen työn, jonka taivas on antanut tehtäväksemme, ja suorittaaksemme sen sillä tavalla, että Mestari voi sanoa: »Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.» Matt. 25:21. Sisareni, älkää hylätkö niitä harvoja tehtäviä,

mitä Herra on jättänyt teille. Toimikaa päivittäin sillä tavalla, ettei teidän tarvitse lopullisena tilinteon päivänä hävetä muistiinmerkitsevän enkelin merkintöjä.

Puutteellinen ruokavalio

Mutta mitä sanomme puutteellisesta ruokavaliosta? Olen puhunut siitä, miten tärkeä on, että sekä ruokamäärä että ruoka-valio on tarkassa sopusoinnussa terveyslakien kanssa. Mutta me emme suosittele puutteellista ruokavaliota. Minulle on näy-tetty, että monilla on väärä näkemys terveysuudistuksesta ja että he omaksuvat liian yksipuolisen ja niukan ruokavalion. Heidän ruokansa on halpaa, laadultaan heikkoa ja valmistettu ilman vaivaa ja välittämättä siitä, saako elimistö ravintoa siitä. On tärkeää, että ruoka valmistetaan huolellisesti, niin että se maistuu hyvältä, mikäli makuaisti ei ole turmeltunut. Koska me periaatteesta olemme luopuneet lihasta, voista, täytepiiraista, mausteista, eläinrasvoista ja sellaisesta, mikä ärsyttää vatsaa ja turmelee terveyden, ei tulisi milloinkaan omaksua sellaista käsitystä, että on melkein samantekevää mitä syödään. [175]

Jotkut menevät äärimmäisyyksiin. Heidän on syötävä juuri niin ja niin paljon ruokaa tai juuri sitä tai sitä lajia rajoittuen ainoastaan kahteen tai kolmeen ruoka-aineeseen. He sallivat ainoastaan muutamia ravintoaineita tarjottavan itselleen ja perheilleen. Nauttiessaan pientä ruokamäärää, joka ei ole parasta laatua, he eivät syö sellaista, joka sopivasti ravitsisi heidän elimistöään. Puutteellinen ruoka ei voi muuttua hyväksi vereksi. Heikko ruokavalio heikontaa verta ...

Joillekin ihmisille on vaikea tähdentää, miten tärkeää on syödä ja juoda Jumalan kunniaksi. Ruokahalun heimmottelu vaikuttaa kaikkien heidän elämässään. Se näkyy heidän kodissaan, heidän seurakunnassaan, rukoukokouksessaan ja heidän lastensa kasvatuksessa. Se on ollut heidän elämänsä kirous. Te ette saa heitä käsittämään näitten viimeisten päivien totuuksia. Jumala on varannut yltäkylläisesti kaikkea luomakuntansa ylläpidoksi ja iloksi, ja ellei Hänen lakejaan milloinkaan olisi rikottu, ja kaikki toimisivat sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa, saataisiin kokea terveyttä, rauhaa ja onnea kurjuuden ja jatkuvan pahan sijasta ...

Liharuuat, maito ja sokeri

Liharuuat alentavat veren arvoa. Jos keitätte lihaa mausteineen, ja syötte sitä yhdessä sokerileivonnaisten ja rasvaisten lihapiirakoitten kanssa, niin siitä muodostuu huonoa verta. Elimistö rasittuu ylenmäärin joutuessaan kuluttamaan tällaista ruokaa. Makeat maustepiirakat ja suolasäilykkeet, joita ei milloinkaan tule panna ihmisen vatsaan, muodostavat valitettavan huonoa verta. Laadultaan heikko ruoka valmistettuna sopimattomalla tavalla ja määrältään puutteellisena ei voi muodostaa hyvää verta. Liharuuat, voimakkaat ravintoaineet ja puutteellinen ruokavalio johtavat samaan tulokseen.

[176] Mitä tulee maitoon ja sokeriin, niin tunnen henkilöitä, jotka ovat pelästyneet terveysuudistusta ja sanoneet, etteivät he halua olla missään tekemisissä sen kanssa, koska se on puhunut näiden aineiden vapaata käyttöä vastaan. Muutokset tulisi tehdä hyvin huolellisesti, varovaisesti ja viisaasti. Me tahdomme valita sen suunnan, joka itse puhuu puolestaan älykkäitten ihmisten mielille. Suuret määrät maitoa ja sokeria nautittuina sa-man aikaisesti ovat vahingollisia. Ne muodostavat epäpuhtauksia elimistössä. Eläimet, joista maito saadaan, eivät aina ole terveitä. Ne saattavat olla sairaita. Lehmä, joka näyttää terveeltä aamulla, saattaa kuolla ennen iltaa. Siinä tapauksessa se oli sairas jo aamulla, ja sen maito oli epäterveellistä, mutta sinä et tietänyt sitä. Eläinkunta on sairas. Liharuuat ovat saastuneet. Jos tietäisimme, että eläimet ovat täysin terveitä, niin suosittelisin ihmisille liharuokaa mieluummin kuin suuria määriä maitoa ja sokeria. Se ei olisi niin vahingollista kuin maito ja sokeri. Sokeri saastuttaa elimistön. Se estää elävän koneiston toimintaa ...

Usein istun veljien ja sisarien ruokapöydässä ja näen heidän käyttävän runsaasti maitoa ja sokeria. Nämä saastuttavat elimistön, ärsyttävät ruuansulatuselimiä ja vaikuttavat aivoihin. Kaikki, mikä estää elimistön toimintaa, vaikuttaa suoraan aivoihin. Saamani valon mukaan runsas sokeri on vahingollisempaa kuin liha. Nämä muutokset tulee tehdä varovaisesti, ja tätä aihetta tulee käsitellä sillä tavalla, ettei se herätä vastenmielisyyttä ja ennakkoluuloja niissä, joita tahdomme opettaa ja auttaa.

Äidit ja tyttäret

Usein tapaamme sisaria, jotka eivät osaa keittää. Sellaisille tahdon sanoa: Menisin maan parhaimman keittäjän luo ja viipyisin hänen luonaan mikäli se on tarpeellista, useita viikkoja, kunnes olisin päässyt tuon taidon haltijaksi, älykkääksi ja taitavaksi keittäjäksi. Jos olisin neljäkymmenen vuoden ikäinen, toimisin niin. Teidän velvollisuutenne on tietää miten keittää. Kun opetatte heille keittämisen taidon, rakennatte heidän ympärilleen suojamuurin mielettömyyksiltä ja paheilta, joihin muu toin saattaisivat eksyä. Pidän [177] ompelijaani arvossa, samoin sihteeriäni, mutta keittäjäälläni, joka on hyvin perehtynyt valmistamaan ruokaa elämän ylläpidoksi, niin että se ravitsee aivoja, luustoa ja lihaksia, on tärkein tehtävä perheeni avustajien joukossa ...

Uskontoa taitavassa keittämisessä

Me voimme hankkia monenlaista hyvää, terveellistä ruokaa valmistettuna terveellisesti, niin että se on maukasta kaikille. Jos te, sisareni, ette osaa keittää, kehoitan teitä opettelemaan. On äärettömän tärkeää, että osaatte keittää. Enemmän sieluja menee kadotukseen puutteellisen ruuanvalmistuksen uhrina kuin osaamme aavistaakaan. Se aiheuttaa sairautta ja pahantuulisuutta, elimistö menee epäkuntoon, niin ettei taivaallisia asioita voida käsittää. Hyvässä leivässä on enemmän uskontoa kuin moni luuleekaan. Hyvässä keittotaidossa on enemmän uskontoa kuin osaatte aavistaakaan. Me tahdomme teidän tietävän, mitä hyvä uskonto on, ja noudattavan sitä kodeissanne. Välistä kun olen ollut matkoilla, olen ollut tietoinen siitä, että pöydässä oleva leipä ja ruoka on minulle vahingollista, mutta olen katsonut velvollisuudekseni syödä jonkin verran elämän ylläpidoksi. On syntiä taivaan edessä pitää hallussaan sellaista ruokaa. Olen joutunut kärsimään sopivan ruuan puutteesta. Heikkovatsaiselle voit tarjota erilaisia hedelmiä, mutta ei liian monta yhtä, aikaa. Siten te saatte vaihtelua, ruoka maistuu hyvältä ja aterian jälkeen teillä on hyvä olo ...

Joistakin teistä tuntuu, että pitäisi olla joku henkilö sanomassa teille, miten paljon tulee syödä. Se ei ole tarpeellista. Meidän tulee toimia siveellisellä ja uskonnollisella pohjalla. Meidän tulee

[178]

noudattaa itsehillintää kaikessa, koska edessämme on kuihtumaton seppele, taivaallinen aarre. Nyt tahdon sanoa veljilleni ja sisarilleni, että minulla olisi siveellistä rohkeutta määrätä itse kantani ja hallita itseäni. En tahtoisi asettaa sitä kenenkään toisen harteille. Te syötte liian paljon, ja sitten te olette murheellisia ja joudutte pohtimaan sitä, mitä söisitte ja joisitte. Syö vain sitä, mikä on parasta, ja jätä ruokapöytä ilman omantunnon vaivoja taivaan edessä. Emme usko, että kiusauksia voidaan kokonaan poistaa lapsilta tai aikuisilta. Meillä kaikilla on taistelu edessämme, ja meidän tulee omaksua sellainen asenne, että vastustamme Saatanan kiusauksia, ja me tahdomme olla selvillä siitä, että omistamme voiman sisimmässämme tehdä sitä.

Vastalause aloittelijoille

Samalla kuin varoitamme teitä syömästä liikaa parastakin ruokaa, tahdomme myös varoittaa äärimmäisyyksien puoltajia nostamasta väärää lippua ja koettamasta saattaa kaikkia omaksumaan kantaansa. Muutamat, jotka ryhtyvät terveysuudistajiksi, eivät kykene mihinkään toiseen tehtävään, eikä heillä ole tarpeeksi älyä huolehtia omista perheistään, eikä täyttää heille kuuluvaa paikkaa seurakunnassa. Mihän he sitten ryhtyvät? No niin, he rupeavat terveysuudistuslääkäreiksi, ikään kuin he siinä voisivat menestyä. He ottavat omalle vastuulleen praktiikkansa ja ottavat miesten ja naisten hengen omiin käsiinsä, vaikka he itse asiassa eivät tunne sitä työtä lainkaan.

Minä korotan ääneni aloittelijoita vastaan varoittaen heitä ryhtymästä käsittelemään sairaita terveysperiaatteiden mukaisesti, kuten he väittävät. Jumala varjelkoon meitä joutumasta heidän koekaniineikseen! Meitä on liian harvoja. On aivan liian kunniaton taistelu meidän kuolla siinä. Jumala vapauttakoon meidät sellaisesta vaarasta! Me emme tarvitse sellaisia opettajia eikä lääkäreitä. Yrittäköt sellaiset, jotka tuntevat jonkin verran ihmisen elimistöä, hoitaa sairaita. Taivaan Lääkäri oli täynnä osanottoa. Sitä samaa henkeä tarvitsevat ne, jotka käsittelevät sairaita. Muutamat, jotka ryhtyvät lääkäreiksi, ovat fanaattisia, itsekkäitä ja uppiniskaisia. Te ette kykene opettamaan heille mitään. Kenties he eivät milloinkaan ole tehneet mitään mainittavaa. Kenties he ovat epäonnistuneet elämässään. Vaikka he eivät tiedä mitään siitä, mikä on tietämisen arvoista,

he ryhtyvät ammattinaan harjoittamaan terveysuudistusta. Meillä ei ole varaa antaa sellaisten henkilöitten surmata ketään. Ei, ei, meillä ei ole varaa sellaiseen!

Me tahdomme joka tilanteessa toimia oikein. Me tahdomme auttaa kansaamme pääsemään oikeaan suhteeseen terveysuudistukseen. Apostoli sanoo: »Puhdistautukaamme kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta, saattaen pyhityksemme täydelliseksi Jumalan pelossa.» 2 Kor. 7:1. Meidän täytyy olla oikeassa kestääksemme viimeisinä päivinä. Meillä täytyy olla kirkkaat ajatukset ja terve sielu terveessä ruumiissa. Meidän tulee ryhtyä vakavaan työhön lastemme ja kaikkien muitten perheemme jäsenten puolesta. Aiommeko ryhtyä siihen ja toimia oikealla pohjalla? Jeesus tulee, mutta jos omaksumme sellaisen suunnan, jolla koetamme sulkea silmäme näitten viimeisten päivien sielua ylentävistä totuuksista, miten meidät voidaan pyhittää to-tuudessa? Miten me voimme valmistautua kuolemattomuuteen? Jumala auttakoon meitä ryhtymään tähän työhön vakavammin kuin koskaan aikaisemmin.

[179]

Luku 37—Liharuoka ja kiihottavat aineet

Rakas veli ja sisar H: Muistan teidän kasvojenne olleen useiden muiden joukossa, jotka olin nähnyt olevan siinä tilassa, että heidän hyväkseen täytyy suorittaa eräs työ, ennen kuin he voivat pyhittyä totuudessa. Te vastaanotitte totuuden, koska huomasitte sen olevan totuutta, mutta se ei ole vielä saanut jalansijaa teissä. Te ette ole kokeneet sen pyhittävää vaikutusta elämässänne. Valo on loistanut tiellenne terveysuudistuksesta ja Ju-malan kansan velvollisuudesta noudattaa itsensähillitsemistä kaikessa näinä viimeisinä päivinä. Näin teidän olevan sellaisten joukossa, jotka olivat takapajulla huomaamaan valon ja ojentamaan tapojaan syömisessä, juomisessa ja työnteossa. Kun totuuden valo vastaanotetaan ja sitä seurataan, se saa täydellisen uudistuksen aikaan kaikkien niiden elämässä ja luonteessa, jotka ovat pyhittyneet sen kautta ...

Sisar H on nainen, jonka veri on turmeltunut. Hänen elimistönsä on täynnä risatautisia nesteitä niistä liharuuista, joita hän on nauttanut. Sianlihan käyttö kodissanne on antanut teille laadultaan huonoa verta. Sisar H :n tulee rajoittua ankaraan ruokavalioon, joka käsittää viljatuotteita, hedelmiä ja kasviksia, valmistettuina ilman lihaa tai minkäänlaista eläinrasvaa. Sinä joudut melko kauan noudattamaan ankaran terveellistä ruokavaliota, ennen kuin pääset parempaan kuntoon ja oikeaan suhteeseen elämään. Mahdotonta on niiden, jotka käyttävät vapaasti liharuokia, omistaa kirkas ajatusmaailma ja toimiva äly.

[181] Me neuvomme teitä muuttamaan elämäntapojanne, mutta samalla kuin teemme sen, keholtamme teitä toimimaan järkevästi. Tunnen perheitä, jotka ovat vaihtaneet liharuuan puutteelliseen ruokavalioon. Heidän ruokansa on valmistettu niin huonosti, että vatsa inhoaa sitä, ja sellaiset ovat sanoneet minulle, ettei terveysuudistus sovi heille, koska heidän kehonsa on heikontunut siitä. Tämä on eräs syy, miksi muutamat eivät ole onnis-tuneet yrityksissään yksinkertaistaa ruokavaliotaan. Heidän ruokavaliionsa on puutteellinen ja yksipuolinen. Ruoka on valmistettu ilman vaivannäköä, ja siinä ilmenee jatkuvaa

yksitoikkoisuutta. Millään aterialla ei tule tarjota monia ruokalajeja samanaikaisesti, mutta kaikkia aterioita ei myöskään saa valmistaa samoista aineista ilman vaihtelua. Ruoka tulee valmistaa yksinkertaisesti, mutta silti miellyttävästi, niin että se herättää ruokahalua. Teidän tulee jättää eläinrasvat pois ruuastanne. Ne turmelevat kaikki ruokavalmisteenne. Syökää runsaasti hedelmiä ja kasviksia.

Lisääntynyt alttius taudeille

Heikonnuttuaan fyysillisesti vähentämällä ruokamäärää ja nauttimalla keinoa ruokaa, muutamat ovat tehneet sen johtopäätöksen, että heidän aikaisemmat elämäntapansa ovat parhaimmat. Elimistölle tulee antaa ravintoa. Emme silti epäröi sanoa, ettei liharavinto ole välttämätön terveydelle ja kuntoisuudelle. Sitä käytetään, koska turmeltunut ruokahalu vaatii sitä. Sen käyttö kiihottaa eläimellisiä taipumuksia suurempaan toimintaan ja vahvistaa alhaisia haluja. Samassa määrin kuin eläimelliset taipumukset lisääntyvät, vähenevät älylliset ja siveelliset. Liharuuan käyttö aiheuttaa kehon karkeutta ja tylsistää mielen herkkyyttä ja hienotunteisuutta.

Vieläkö se kansa, joka valmistautuu pyhyyteen, puhtauteen ja kirkkauteen päästäkseen taivaan enkelien seuraan, aikoo riistää hengen Jumalan luomilta olennoilta saadakseen syödä niiden lihaa ja nauttia sitä ylellisyytenä? Saamani valon mukaan tämä asiointila tulee muuttumaan, ja Jumalan omaisuuskansa tulee noudattamaan itsensähillitsemistä kaikessa. Ne, jotka syövät runsaasti lihaa, eivät osaa välttää sellaisten eläinten lihaa, jotka ovat enemmän tai vähemmän sairaita. Eläinten varusta minen markkinoille aiheuttaa niissä tauteja, ja vaikka se tapahtuukin niin hygieenisesti kuin mahdollista, ne kuitenkin sairastuvat ja tulevat kuumeisiksi joutuessaan kuljetettaviksi ennen kauppaan joutumista. Näiden sairaiden eläinten nesteet ja liha joutuvat suoraan nauttijan vereen, ja päästyään ihmisen verenkiertoon ne muodostuvat elimistön nesteiksi ja lihaksi. Siten eläinnesteitä saatetaan elimistöön. Jos henkilön veri jo sitä ennen on saastunut, niin se pahenee vielä huomattavasti, jos hän syö näitten eläinten lihaa. Lihan syöminen lisää alttiutta taudeille kymmenkertaisesti. Älylliset, siveelliset ja ruumiilliset voimat heikontuvat tavaksi tulleesta lihan syömisestä. Lihan syöminen saattaa elimistön epäkuntoon, sumentaa älyä ja tylsistää sielun vastaanotto-

[182]

kykyä ja herkkyyttä. Me sanomme teille, rakas veljeni ja sisareni, teidän on turvallisinta luopua li-hasta.

Tee ja kahvi

Tee ja kahvi vaikuttavat myös turmiollisesti elimistöön. Tee on jossakin määrin päihdyttävää. Se joutuu verenkiertoon ja heikontaa vähitellen ruumiin ja sielun voimia. Se kiihottaa ja ärsyttää elimistöä ja pakottaa sitä luonnottomaan toimintaan jättäen teen juojalle sen vaikutelman, että se tekee hänelle suuren palveluksen ja lisää voimia. Se on erehdys. Tee kuluttaa hermovoimia ja heikontaa niitä huomattavasti. Kun se on la-kannut vaikuttamasta ja sen aikaansaama kiihtynyt toiminta on vähentynyt, mihin se silloin johtaa? Teen antamaa keinotekoista piristystä seuraa raukeus ja heikkous. Kun elimistö jo ennestään on rasittunut liikaa ja tarvitsee lepoa, tee kiihottaa luontoa selviytymään harvinaisista ja luonnottomista työsuorituksista vähentäen samalla voimia ja kestäkykyä. Siten henkilön voimat loppuvat paljon aikaisemmin kuin taivas on määrännyt. Tee on myrkyllistä elimistölle. Kristittyjen tulee luopua siitä. Kahvin vaikutus on jossakin suhteessa samanlainen kuin teen, mutta sen vaikutus elimistöön on vielä pahempi. Se vaikuttaa kiihottavasti, ja aivan samassa määrin kuin se kohottaa mieltä normaalia virkeämmäksi, se kuluttaa ja uuvuttaa sitä. Teen ja kahvin juojilla on merkkinsä kasvoissaan. Iho tulee kellertävän ja elottoman näköiseksi. Terveiden punaa ei näy kasvoilla.

[183]

Tee ja kahvi eivät ravitse elimistöä. Niiden antama apu on äkillinen, ennen kuin vatsa on saanut tilaisuuden sulattaa niitä. Tämä osoittaa, että se, minkä näiden kiihotusaineiden käyttäjät sanovat voimaksi, on vain ärsytystä vatsahermoissa, jotka välittävät kiihottuksen aivoille, ja ne vuorostaan kiihdyttävät sydämen toimintaa ja antavat koko elimistölle lyhytaikaista tarmoa. Tämä kaikki on väärää voimaa, joka saattaa meidät vain huonompaan kuntoon. Ne eivät anna vähääkään luonnollisia voimia.

Sen lisäksi tee aiheuttaa päänsärkyä, unettomuutta, sydämen tykytystä, ruuansulatushäiriöitä, hermojen vapinaa ja paljon muutakin pahaa ...

Te tarvitsette selvää, voimakasta ymmärrystä voidaksenne käsitellä totuuden ylevyyden ja voidaksenne antaa oikean arvon sovituk-

selle ja ikuisille asioille. Jos omaksutte väärän suunnan ja hellitte vääriä tapoja syömisessä ja siten heikennätte ajatus-kykyänne, ette voi antaa niin suurta arvoa pelastukselle ja iankaikkiselle elämälle, että te niiden innoittamina rupeaisitte muodostamaan elämäänne Kristuksen elämän kaltaiseksi, ettekä milloinkaan tule tekemään niitä vakavia, itsensäkieltäviä ponnistuksia alistuaksenne täydellisesti Jumalan tahtoon, joita Hänen sanansa vaatii ja jotka ovat välttämättömiä, jotta saisitte moraalisen edellytyksen lopulliseen täydellisyyteen — kuolemattomuuteen.

Luku 38—Loukattu omatunto

Rakas veli N: Tunnen velvollisuutta kirjoittaa sinulle muutaman rivin. Minulle on näytetty sinusta muutamia sellaisia asioita, joita en uskalla olla tuomattu julki. Minulle näytettiin, että Saatana käytti hyväkseen sinua vastaan sitä, ettei vaimosi vastaanottanut totuutta. Sinut heitettiin turmeltuneen naisen seuraan, jonka askeleet kulkevat helvettiä kohti. Hän osoitti sanoillaan suurta myötätuntoa sinua kohtaan vaimoltasi saamasi vastustuksen johdosta. Eedenissä olevan käärmeen tavoin hän esiintyi lumoavasti. Hän koetti luulotella sinulle, että sinä olet petetty mies, ettei vaimosi anna arvoa tunteillesi eikä palkitse rakkauttasi, että avioliittosuhteessasi on tapahtunut erehdys, kunnes rupesit kuvittelemaan elämänmittaista avioliittolupaustasi vaimosi kanssa tuskaisaksi kahleeksi. Sinä menit etsimään myötätuntoa tältä naiselta, joka sinusta näytti enkeliltä. Sinä kuiskasit hänen korvaansa sellaista, mitä sinun ei olisi tullut uskoa kellekään toiselle kuin omalle vaimollesi, jota olit luvannut rakastaa, kunnioittaa ja hoivata niin kauan kuin mo-lemmat olette elossa. Sinä unohdit valvoa ja rukoilla lakkaamatta, ettet joutuisi kiusaukseen. Rikos turmeli sieluasi. Sinä iskit taivaaseen merkittyyn elämäkertaasi hirveän tahran. Kokosydäminen nöyrytyminen ja parannuksen teko Jumalan edessä on kuitenkin otollinen Hänelle. Kristuksen veri kykenee pesemään pois nämä synnit.

[185] Sinä olet langennut, hirvittävästi langennut. Saatana houkutteli sinut ansaansa, ja sitten hän antoi sinun selviytyä siitä niin hyvin kuin voit. Sinua on ahdistettu, sinut on tehty neu-vottomaksi ja sinua on hirveästi kiusattu. Syyllinen omatunto vaivaa sinua. Sinä et luota itseesi, ja sinä kuvittelet, ettei kukaan toinenkaan luota sinuun. Sinä olet arka itsestäsi ja kuvittelet, että toisten sydämissä on epäluuloja sinusta. Sinä et luota itseesi ja kuvittelet, etteivät veljesikään luota sinuun. Saatana esittää usein menneisyytesi ja sanoo, että sinun on turha yrittää seurata totuutta, ja että tie on liian kaita sinulle. Sinut on voitettu, ja nyt Saatana käyttää hyväkseen synnillistä vaellustasi luulotellen sinulle, että tilasi on toivoton.

Sinä olet Saatanan taistelutantereella mukana ankarassa taistelussa. Sinä olet repinyt maahan sen aidan, joka ympäröi jokaisen perhepiirin ja joka tekee sen pyhäksi. Ja nyt Saatana on kintereilläsi miltei alituisesti. Sinä olet rauhaton ja koetat panna veljiesi syyksi ristiriitaiset tunteesi, epäilyksesi ja luulevaisuutesi. Sinusta tuntuu, että he ovat väärässä, ja etteivät he välitä sinusta. Vika on itsessäsi. Sinä haluat kulkea omaa tietäsi, etkä ole halukas repäisemään rikki sydäntäsi Herran edessä ja turvaamaan Hänen armoonsa murtuneena, katuvana, syntisenä ja saastuneena. Jos itsepintaisesti aiot turvautua omiin pelastusyrityksiisi, niin tuhoudut varmasti.

Luovu epäluuloistasi ja virheiden etsimisestä. Kiinnitä huomiosi omaan tilaasi, ja pelasta oma sielusi nojaten yksinomaan Kristuksen vereen nöyrästi katuen. Tee perinpohjaista työtä iäisyyttä varten. Jos luovut totuudesta, olet rappeutunut mies ja perheesi on rappeutunut. Kun ne linnoitukset, jotka varjelevat perheen yksityiselämää ja etuoikeuksia pyhinä, on hajotettu maahan, on vaikea rakentaa ne jälleen, mutta Jumalan voi-massa ja vain Hänen voimassaan voit sen tehdä. Totuus, pyhä totuus, on sinun ankkurisi, joka on estävä sinua ajautumasta alas päin rikollisuuden ja tuhoutumisen virtaan.

Kerran loukattu omatunto on suuresti heikontunut. Se tarvitsee alituisen valppauden ja lakkaamattoman rukouksen voimaa. Sinä seisot liukkaalla maalla. Sinä tarvitset kaiken sen voiman, mitä totuus voi antaa sinulle vahvistaakseen sinua ja pelastaakseen sinut täydelliseltä haaksirikolta. Elämä ja kuolema on edessäsi. Kumman sinä valitset? Jos olisit käsittänyt, miten välttämätöntä on omistaa lujat periaatteet, olla antautumatta tunteitten valtaan, ettei helposti masennu, vaan on valmistautunut kestävästi vaikeuksia, ei sinua olisi näin voitettu. Sinä olet toiminut tunteittesi mukaan. Sinä et ole virheettömän Esikuvamme tavoin ollut halukas kestävästi syntisten sinua kohtaan osoittamaa vastustusta. Meitä on kehoitettu ajattelemaan Häntä, joka on kestänyt tämän, ettemme väsyisi emmekä menettäisi toivoamme. Sinä olet ollut heikko kuin lapsi ilman voimaa kestävyytteen. Sinä et ole pitänyt välttämättömänä vakaantua, vahvistua, lujittua, juurtua ja rakentua uskossa.

Onni tai kurjuus

Sinusta on tuntunut, että velvollisuutesi on opettaa totuutta toisille sen sijaan että itse asettaisit oppilaan paikalle. Mutta sinun tulee olla halukas oppimaan ja vastaanottamaan totuutta toisilta, ja sinun tulee lakata etsimästä virheitä, hellimästä epäluuloja ja valituksia. Sinun tulee nöyryydessä vastaanottaa syvälle mieleen tunkeutuva Jumalan sana, joka voi pelastaa sielusi. Sinun vallassasi on hankkia onnea tai kurjuutta. Sinä olet kerran langennut kiusaukseen etkä nyt voi luottaa omaan voimaasi. Saatanalla on suuri valta mieleesi eikä sinulla ole mitään mihin pitäytyä, jos luovut totuuden pidättävästä vaikutuksesta. Se on ollut sinulle pakopaikka, joka on estänyt sinua tekemästä rikoksia ja jumalattomuutta. Ainoa toivosi on etsiä läpikotaista kääntymystä ja hyvittää menneisyys hyvin järjestetyllä elämällä ja hengellisellä keskustelulla ja kanssakäymisellä.

Sinä olet toiminut tunteesta. Kiihotus on miellyttänyt elämänjärjestystäsi. Ainoa toivosi on nyt vilpittömästi tehdä parannus tapahtuneesta Jumalan lain rikkomisesta ja puhdistaa sielusi olemalla kuuliainen totuudelle. Vaali ajatuksen puhtautta ja elämän puhtautta. Jumalan armo on oleva voimasi hillitsemään halujasi ja pitämään kurissa himojasi. Harras valvominen ja rukoileminen tuo Pyhän Hengen avuksesi täydellistämään työtä ja tekemään sinut erehtymättömän Esikuvan kaltaiseksi.

[187] Jos sinä mielummin heität yli laidan totuuden pyhittävän ja pidättävän vaikutuksen, niin Saatanan vangitsee sinut tekemään tahdotaan. Sinä olet vaarassa päästää valloilleen halusi ja himosi ja antautumaan pahojen ja inhottavien mielihalujen valtaan. Sen sijaan että kasvoistasi heijastuisi tyyni rauhallisuus koetuksissa ja ahdistuksissa, ja kasvoistasi loistaisi kuten uskollisen Heenokin kasvoista, toivoa ja yli ymmärryksen käyvää rauhaa, sinä hankit kasvoillesi lihallisten ajatusten ja hillittömien halujen antaman leiman. Silloin kasvoillasi on saatanallinen eikä jumalallinen leima.

»Joiden kautta hän on lahjoittanut meille kalliit ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden kautta tulisitte jumalallisesta luonnosta osallisiksi paettuanne sitä turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee.» 2 Piet. 1:4 (engl. käänn.). Etuoikeutesi on nyt nöyrällä tunnustuksella ja tekemällä vilpittömästi paranusta luottaa sanaan ja palata Herran tykö. Kristuksen kallisarvoinen veri voi puhdistaa

sinut kaikesta jumalattomuudesta, poistaa kaikki saastaisuutesi ja tehdä sinut täydelliseksi Hänessä. Kristuksen ansiot ovat edelleen sinun ulottuvillasi, jos vain tahdot vastaanottaa ne. Vääryyttä kärsineen vaimosi ja lastesi, oman ruumiisi hedelmän tähden, lakkaa tekemästä pahaa ja opi tekemään hyvää. Mitä kylvät, sitä joudut myös niittämään. Jos kylvät lihaan, niin saat lihasta niittää turmelusta. Jos kylvät Henkeen, niin saat niittää Hengestä iankaikkisen elämän.

Sinun täytyy voittaa tunteellisuutesi ja virheitteiden etsimisesi. Sinä epäilet, etteivät toiset osoita sinulle kaikkea sitä huomiota, mitä sinulle kuuluu. Sinun ei tule pitäytyä tunteeseen perustuvaan ja fanaattisuuteen vivahtavaan kokemukseen. Se on epävarma. Toimi periaatteesta täysin järkevästi. Tutki Raa-mattua, ja ole aina valmis vastaamaan jokaiselle, joka sinulta kysyy sen toivon perustusta, joka sinussa on, sävyisyydellä ja pelolla. Anna itsekorotuksen kuolla. »Puhdistakaa kätenne, te syntiset, ja tehkää sydämenne puhtaiksi, te kaksimieliset. Tun-tekkaa kurjuutenne ja murehtikaa ja itkekää; naurunne muuttukoon murheeksi ja ilonne suruksi.» Jaak. 4:8, 9. Kun kiusaukset ja pahat ajatukset ahdistavat, on sinulla vain Yksi, jonka luo voit paeta pyytämään apua ja tukea. Pakene Hänen luoksensa silloin kun olet heikko. Kun olet Hänen läheisyydessään, murtuvat Saatanan nuolet, niin etteivät ne voi vahingoittaa sinua. Koettelemuksesi ja kiusauksesi kannettuina yhdessä Jumalan kanssa puhdistavat ja nöyryyttävät, mutta eivät vahingoita eivätkä saata sinua vaaraan.

Luku 39—Ero maailmasta

Meitä on käsketty, että söimmepä tai joimme, tai teimmepä mitä tahansa, että tekisimme kaiken Jumalan kunniaksi. Kuinka monet ovat tunnontarkasti seuranneet periaatteita mieluummin kuin tunteita ja olleet kuuliaisia tälle käskylle kirjaimellisesti? Kuinka monet — — — nuorista oppilaista ovat valinneet Jumalan turvakseen ja omakseen, niin että hartaasti ovat pyrkineet tuntemaan Hänen tahtonsa ja tekemään sen? Monet ovat Kristuksen seuraajia nimellisesti, mutta eivät todellisuudessa.

Siellä missä uskonnolliset periaatteet ovat päässeet valtaan on pieni vaara tehdä suuria erehdyksiä, sillä itsekkyyks, joka aina sokaisee ja pettää, on silloin alistettu. Vilpitön halu tehdä toisille hyvää on päässyt niin etusijalle, että oma minä on unohdettu. Uskonnollisten periaatteiden omistaminen on arvaamattoman kallis aarre. Se on puhtain, korkein ja ylevin vaikutus, minkä kuolevaiset voivat omistaa. Sellaisilla on ankkuri. Jokainen teko on hyvin harkittu, niin ettei sen vaikutus olisi vahingollinen toiselle ja johtaisi häntä pois Kristuksesta. Mielessä on alituisesti kysymys: Herra, miten voin parhaiten palvella Sinua ja kirkastaa Sinun nimeäsi maan päällä? Miten minun tulee vaeltaa, että Sinun nimesi tulisi ylistetyksi maan päällä ja voisin saada toisia rakastamaan, palvelemaan ja kunnioittamaan Sinua? Olkoon minun haluni ja valintani tehdä vain Sinun tahtosi. Olkoot Lunastajani sanat ja Esikuva sydämeni valona ja voimana. Niin kauan kuin seuran Häntä ja luotan Häneen, ei Hän jätä minua hukkumaan. Hän on oleva minun iloni kruunu.

Jos erehdymme pitämään ihmisten viisautta Jumalan viisautena, niin ihmisviisauden hullutus johtaa meidät harhaan. Tämä on monien — — — olevien suurena vaarana. He ovat vailla omakohtaista kokemusta. Heidän ei ole ollut tapana rukoillen harkita ennakkoluulottomasti ja itsenäisellä arvostelukyvillä uusia kysymyksiä ja aiheita, jotka milloin tahansa saattavat tulla päivänpolttaviksi. He odottavat saadakseen nähdä mitä toiset ajattelevat. Jos nämä ovat toista mieltä, se riittää vakuuttamaan heille, että pohdinnan alainen

aihe on merkityksetön, oli se mikä tahansa. Vaikka tämä kansanluokka on suuri, ei se muuta sitä tosiasiaa, että he ovat kokemattomia ja heikkotahtoisia oltuaan kauan aikaa alamaisia viholliselle, ja että he aina tulevat pysymään heikkoina kuin pienet lapset, jotka vaeltavat toisten valossa, elävät toisten kokemuksista, tuntevat niinkuin toiset tuntevat ja toimivat niinkuin toiset toimivat. He menettelevät ikään kuin olisivat vailla omaa yksilöllisyyttä. Heidän henkilöllisyytensä on uppoutunut toisiin ihmisiin, niin että he ovat ainoastaan pelkkiä varjoja niistä henkilöistä, joiden he ajattelevat olevan oikeassa.

Elleivät nämä huomaa luonteensa häilyväisyyttä ja korjaa sitä, he tulevat kaikki jäämään vaille iankaikkista elämää, sillä he eivät kykene pitämään puoliaan viimeisten päivien vaaroille. Heillä ei ole mitään selkärankaa vastustaakseen vihollista, sillä he eivät tunne häntä milloin hän tulee. Jonkun täytyy olla heidän rinnallaan ilmoittamassa heille milloin vihollinen ja milloin ystävä lähestyy. Koska he eivät ole hengellisiä, eivät he huomaa hengellisiä asioita. He eivät ole viisaita Jumalan valtakuntaan kuuluvissa asioissa. Ei nuori eikä vanha ole puolustettavissa, jos hän luottaa toisten kokemuksiin. Enkeli sanoi: »Kirottu on se mies, joka turvaa ihmisiin ja tekee lihan käsivarrekseen.» Kristityn kokemuksissa ja taisteluissa tarvitaan jaloa itseluottamusta.

Uskossa anominen

Miehet, naiset ja nuoret, Jumala pyytää teitä hankkimaan moraalista rohkeutta, lujaa päättäväisyyttä, mielenlujuutta ja kestävyyttä, mieltä, joka ei voi luottaa toisten lausuntoihin, vaan joka itse tutkii asiaa ennen sen omaksumista tai hylkäämistä ja joka ajattelee vaikuttavia syitä ja esittää asian Herralle rukouksessa. »Jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon uskossa, ollenkaan epäilemättä, sillä joka epäilee, on meren aallon kaltainen, jota tuuli ajaa ja heittelee. Älköön sellainen ihminen luulko Herralta mitään saavansa.» Jaak. 1:5—7. Tämä viisauden anominen ei saa olla merkityksetön rukous, joka häipyä mielestä heti kun se on esitetty. Se on rukous, joka ilmaisee sydämen voimakasta ja palavaa halua, tietoisena siitä, ettei sillä ole viisautta ratkaista, mikä on Jumalan tahto.

Jos et saa vastausta heti kun olet esittänyt rukouksesi, älä väsy odottamiseen äläkä tule rauhattomaksi. Älä horju, vaan tartu

lupaukseen: »Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen, ja hän on sen myös tekevä.» 1 Tess. 5:24. Hellittämättömän lesken tavoin esittääkää asianne, ja pitäkää lujasti kiinni päämäärästän-ne. Onko asia tärkeä ja suurimerkityksinen teille? On varmasti. Älä sen vuoksi epäile, sillä uskosi saattaa olla koetuksella. Jos haluamasi asia on kallisarvoinen, niin kannattaa tehdä voimakkaita ja vakavia ponnistuksia. Teillä on lupaus; valvokaa ja rukoilkaa. Olkaa järkähtämättömät, niin rukoukseenne tulee vastaus, sillä eikö Jumala itse ole lupauksen takana? Jos se tulee maksamaan sinulle jotakin, niin sinä pidät sitä suuremmassa arvossa saatuasi sen. Teille on selvästi sanottu, ettei teidän tarvitse odottaa Herralta mitään, jos epäilette. Tässä on annettu varoitus siitä, ettei tule väsyä, vaan että tulee lujasti luottaa lupaukseen. Jos anotte, on Hän antava teille alttiisti ja soimaamatta.

Tässä monet erehtyvät. He horjuvat päätöksessään, ja niin heidän uskonsa pettää. Tässä on syy, miksi he eivät saa mitään Herralta, joka on voimamme lähde. Kenenkään ei tarvitse vaeltaa pimeydessä ja hoiperrella sinne tänne kuten sokeat, sillä Herra on varannut valoa, jos he vain tahtovat vastaanottaa sen Hänen osoittamallaan tavalla eivätkä valitse omia teitään. Hän vaatii, että jokainen suorittaa tunnollisesti ja ahkerasti jokapäiväiset tehtävänsä. Sitä vaaditaan erikoisesti kaikilta niiltä, jotka ovat antautuneet vakavaan ja tärkeään työhön kustannusliikkeen toimistossa. Sitä vaaditaan sekä niiltä, joille on uskottu suurempi vastuu työstä, että myös niiltä, joilla on pienin vastuu. Se on mahdollista vain silloin kun odotetaan

[191] Jumalalta apua, Hänen tehdäkseen heidät kykeneviksi suorittamaan uskollisesti sen, mikä on oikein taivaan edessä, tekemään kaiken epäitsekäistä vaikuttamista, ikäänkuin Jumalan silmä nähtävällä tavalla katselisi kaikkea ja tutkisi kaikkien tekoja.

Itsekkyiden rutto

Synti, jota eniten ja laajimmin hellitään, ja joka erottaa meidät Jumalasta ja joka saa aikaan niin paljon tarttuvaa hengellistä epäjärjestystä, on itsekkyyys. Ilman kieltäymyksiä ei voida palauttaa Herralle mitään. Itsestämme emme voi tehdä mitään, mutta Jumalan vahvistamina me voimme elää ja tehdä hyvää muille ja siten välttyä itsekkyyden pahasta. Meidän ei tarvitse välttämättä lähteä pakanamaille ilmaistaksemme haluamme uhrata kaikki Jumalalle

hyödyllisenä ja epäitsekäänä elämänä. Meidän tulee tehdä niin koti-
piirissä, seurakunnassa, kanssaihmistemme ja työtovereittemme
parissa. Jokapäiväinen elämä on juuri se paikka, missä tulee kieltää
oma minä ja alistaa se. Paavali saattoi sanoa: »Minä kuolen joka
päivä.» Oman minän kuolettaminen elämän pikkuasioissa se tekee
meistä voittajia. Meidän tulee unohtaa itsemme halutessamme tehdä
hyvää muille. Monilta puuttuu kouraantuntuvasti rakkautta toisiin.
Sen sijaan että uskollisesti suorittaisivat velvollisuutensa, he etsivät
enemmän omaa mukavuuttaan.

Jumala teroittaa selvästi kaikkien seuraajiensa mieleen velvol-
lisuuden olla siunaukseksi toisille vaikutuksellaan ja varoil-
laan ja etsiä Häneltä sitä viisautta, joka tekee heidät kykeneviksi suoritta-
maan kaiken voitavansa kohottaakseen niiden ajatukset ja taipumuk-
set, jotka joutuvat heidän vaikutuspiiriinsä. Toimiessamme toisten
hyväksi saamme kokea suloista mielihyvää, sisäistä rauhaa, joka riit-
tää meille palkaksi. Kun ylevä halu tehdä toisille hyvää kannustaa
ihmisiä, he löytävät todellisen onnen suorittaessaan uskollisesti elä-
män moninaiset tehtävät. Se antaa enemmän kuin maallisen palkan,
sillä enkelit ovat panneet merkille jokaisen velvollisuuden, jonka
olemme uskollisesti täyttäneet, ja ne loistavat elämämme muisto-
kirjassa. Taivaassa ei kukaan ajattele omaa minäänsä eikä etsi omaa
mukavuuttaan, vaan kaikki etsivät puhtaan ja todellisen rakkauden
vaikuttamina ympärillään olevien taivaan olentojen parasta. Jos toi-
vomme pääsevämme taivaalliseen seuraan uudessa maassa, meidän
tulee antautua taivaan periaatteiden hallittaviksi täällä.

[192]

Elämämme jokaisella teolla on joko hyvä tai huono vaikutus
toisiin. Vaikutuksemme on kohottava tai alentava. Se tunnetaan ai-
kaansaannoksistaan ja se toistuu enemmän tai vähemmän kanssaihi-
misissämme. Jos me esikuvallamme autamme toisia kehittämään
hyviä periaatteita, me annamme heille voimaa tehdä hyvää. Sitten
he vuorostaan tekevät samaa hyvää vaikutusta muihin, ja siten sadat
ja tuhannet joutuvat vaikutuspiiriimme meidän tietämättämme. Jos
me toisaalta teoillamme vahvistamme tai pakotamme toimintaan
ympärillämme olevien pahat voimat, me osallistumme heidän syn-
teihinsä, ja joudumme tekemään tiliä siitä hyvästä, jonka olisimme
voineet tehdä heille, mutta jota emme tehneet, koska emme valinneet
Jumalaa voimaksemme, oppaaksemme eikä neuvonantajaksemme.

Luku 40—Todellinen rakkaus

Totinen rakkaus ei ole mikään voimakas, tulinen eikä kiihkeä intohimo. Päinvastoin se on rauhallinen ja syvälinen. Se ei katso ainoastaan ulkonaisiin, sillä vain sisäisillä ominaisuuksillaan se vetää puoleensa. Se on viisas ja tarkkanäköinen, ja sen hartaus on todellinen ja kestävä. Jumala koettelee ja tutkii meitä jokapäiväisen elämämme tapahtumien avulla. Pikkuseikat ne paljastavat, mitä sydämen lokeroissa on. Pienet huo- maavaisuudet, lukuisat pikkuta- pahtumat ja elämän vaatimattomat kohteliaisuudet, kaikki yhdessä muodostavat elämän onnellisuuden; toisaalta ystävällisten, rohkaisevien ja sydämellisten sanojen ja elämän pienten kohteliaisuuksien laiminlyöminen, kaikki yhdessä muodostavat elämän kurjuuden. Tulemme lopulta huomaamaan, että kieltäytymykset kanssaihmis- temme parhaaksi ja onneksi muodostavat valtaosan elämämme kirjallisista muistitiedoista taivaassa. Se tosiasia on myös käyvä ilmi, että itsensä helliminen välittämättä toisten parhaasta ja onnesta, ei jää taivaalliselta Isältämme huomaamatta.

[194] Veli B, Herra toimii hyväksesi, ja Hän tahtoo siunata ja vahvistaa sinua, kun pyrit tekemään sitä, mikä on oikein. Sinä käsität totuuden teorian, ja sinun tulee hankkia kaikki mah- dollinen tieto Jumalan tahdosta ja työstä ollaksesi valmiina täyttämään vastuunalaisemman tehtävän, jos Hän vaatisi sitä sinulta ja huomaisi, että sinä parhaiten voit kirkastaa Hänen nimeään sillä tavalla. Mutta ennen sitä sinun tulee hankkia eräs kokemus. Sinä toimit hetken mielijohteesta ja annat liian helposti ympäristön vaikuttaa itseesi. Jumala tahtoo vahvistaa, vakaannuttaa ja rauhoittaa sinua, jos hartaasti ja nöyrästi et- sit vii- sautta Häneltä, joka on erehtymätön ja joka on luvannut, ettei sinun tarvitse turhaan etsiä.

Selittäessäsi totuutta toisille olet vaarassa käyttää liian voimak- kaita sanoja, jotka eivät vastaa lyhytaikaista kokemustasi. Sinä rat- kaiset asioita yhdellä silmäyksellä, ja sinä voit käsittää eri aiheita heti. Kaikki eivät ole samalla tavalla varustetut kuin sinä eivätkä sen vuoksi voi tehdä niin. Sinä et ole valmis kärsivällisesti ja rau-

hallisesti odottamaan niitä, jotka eivät käsitä asioita yhtä nopeasti kuin sinä harkitaksesi todisteita heidän kanssaan. Sinä olet vaarassa pakottaa toisia liian paljon käsittämään asioita heti samalla tavalla kuin sinä, ja saattaa heidät tuntemaan kaikkea sitä toiminnan intoa ja välttämättömyyttä, mitä itse tunnet. Ellei toiveitasi käsitetä, olet vaa-rassa masentua ja tulla rauhattomaksi, niin että rupeat toivomaan vaihtelua.

Sinun tulee karttaa moittimishalua ja kukistaa se. Pysy erossa kaikesta sellaisesta, mikä vivahtaa tuomitsemiselta. Jumala ei toivo, että tätä tuomion henkeä on yhdessäkään Hänen palvelijassaan, jolla on pitkäaikainen kokemus. On aivan oikein nuorille, jos he ovat pu-keutuneet nöyryyteen ja sisäiseen kaunistukseen, että he ovat palavia ja innokkaita, mutta kun nuoret, joilla on vain muutaman vuoden kokemus, osoittavat äkkipikaista intoa ja tuomitsevaa henkeä, niin se on aivan sopimatonta ja täysin vastenmielistä. Mikään ei pysty hävittämään heidän vaikutustaan niin nopeasti kuin se. Lempeys, hienotunteisuus, kärsivällisyys, pitkämielisyys ja luonne, joka ei katkeroidu, vaan peittää kaikki, toivoo kaikki ja kärsii kaikki — näitä hedelmiä kasvaa kalliissa rakkauden puussa, joka on taivaallista alkuperää. Jos tätä puuta hoidetaan, niin se on osoittauva ikivihreäksi. Sen oksat eivät lahoa eivätkä sen lehdet lakas-tu. Se on kuolematon, iankaikkinen saaden jatkuvasti kastetta taivaasta.

Rakkauden voima

Rakkaus on voimaa. Sekä älyllinen että moraalinen voima sisäl-tyy tähän periaatteeseen, eikä niitä voida erottaa toisistaan. Rikkau-
den voima vaikuttaa turmiollisesti ja tuhoa tuottavasti; pakkovalta on voimallinen tekemään paha, mutta puhtaan rakkauden oivallisuus ja arvo ilmenee kykynä tehdä hyvää ja sellaisena, joka ei kykene muuta tekemäänsä kuin hyvää. Kaikki mikä tehdään puhtaasta rakkaudesta, oli se miten vähäistä tai mitättömän arvoista ihmisistä tahansa, on kokonansa hedelmällistä, sillä Jumala kiinnittää enem-
män huomiota paljonko rakkautta liittyy henkilön toimintaan kuin hänen työmääräänsä. Rakkaus on Jumalasta. Kääntymätön sydän ei pysty synnyttämään eikä luomaan tätä taivaasta lähtöisin olevaa tainta, joka elää ja kukoistaa ainoastaan siellä missä Kristus hallitsee.

[195]

Rakkaus ei voi elää ilman toimintaa, ja jokainen teko lisää, vahvistaa ja avartaa sitä. Rakkaus vie voittoon silloin kun todisteet ja asiantuntemus ovat voimattomat. Rakkaus ei toimi hyödyn ja palkan vuoksi. Jumala on kuitenkin säätänyt suuren palkan varmana tuloksena jokaisesta rakkaudenteosta. Se on luonteeltaan säteilevä ja toimii hiljaisuudessa, mutta silti voimallinen ja valtava pyrkimyksensä päästä pahan paljouden voittajaksi. Sen vaikutus on sulattava ja muuttava, ja se ottaa huostaansa syntisten elämän ja vaikuttaa heidän sydämeensä silloin kun kaikki muut keinot ovat osoittautuneet turhiksi. Kaikkiällä, missä turvaututaan älyn voimaan, arvovaltaan tai pakkokeinoihin ilman rakkauden ilmeistä läsnäoloa, asettuvat niiden tunteet ja tahto, joita olemme koettaneet saavuttaa, vastustavalle kannalle, niin että heidän vastustuksensa vain lisääntyy. Jeesus oli Rauhanruhtinas. Hän tuli tähän maailmaan saattaakseen vastustuksen ja arvovallan alamaisuuteensa. Hän saattoi hallita viisautta ja voimaa, mutta pahan voittamiseksi Hän turvautui rakkauden viisauksen ja voimaan. Älä anna minkään riistää innostustasi nykyiseen työhösi, kunnes Jumala näkee hyväksi antaa sinulle muuta työtä samalla kentällä. Älä etsi onnea, sillä se ei milloinkaan ole löydettävissä etsimällä. Suorita velvollisuutesi ja tehtäväsi. Tulkoon uskollisuus näkyviin kaikissa teoissasi, ja pukeudu nöyryyteen.

»Kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille.» Matt. 7:12. Sellainen vaellus tuottaisi siunattua hedelmää. »Millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.» Jae 2.

[196] Nämä ovat voimakkaita vaikuttimia, joiden tulee kannustaa meitä rakastamaan toinen toistamme palavasti puhtaasta sydäimestä. Kristus on esikuvamme. Hän kulki ympäri ja teki hyvää. Hän eli siunatakseen toisia. Rakkaus kaunisti ja jalosti kaikkia Hänen tekojaan. Meitä ei ole käsketty tekemään itsellemme sitä mitä toivomme toisten tekevän meille, vaan meidän tulee tehdä toisille se, minkä me toivomme heidän tekevän meille vastaavissa olosuhteissa. Mitta, millä me mittaamme, mitataan aina meille takaisin. Rakkaus toimii yksinkertaisesti, ja se eroaa kaikista muista toiminnan periaatteista. Rakkaus vaikutusvaltaan ja halu päästä toisten arvoon saattaa aikaansaada hyvin järjestetyn elämän ja usein moitteettoman käytöksen. Itsekunnioitus voi saada meidät karttamaan sitä, mikä pahalta näyttää. Itsekäs sydän voi suorittaa jaloja tekoja, hyväksyä nykyisen totuuden ja ilmaista ulkonaista nöyryyttä ja rakkautta, vaikka vai-

kuttimet saattavat olla petolliset ja saastaiset. Sellaisesta sydämestä lähtevät teot saattavat olla vailla elämän tuoksua ja totisen pyhyiden hedelmiä, ja vailla puhtaan rakkauden periaatteita. Meidän tulee vaalia ja helliä rakkautta, sillä sen vaikutus on jumalallinen.

* * * * *

Taivaan tulee alkaa täällä maan päällä. Kun Jumalan lapset ovat täynnä nöyryyttä ja hellyyttä, niin he tulevat huomaamaan, että Hänen lippunsa heidän yllään on rakkaus, ja Hänen hedelmänsä on maistuva heille suloiselta. He tekevät taivaan täällä alhaalla, missä valmistautua ylhäällä olevaan taivaaseen. — 1902, Tod. VII: 131.

[197]

Luku 41—Rukous sairaiden puolesta

Sisar F:n tapauksessa oli välttämätöntä suorittaa suuri työ. Työtä oli tehtävä niidenkin hyväksi, jotka yhtyivät rukoilemaan hänen puolestaan. Jos Jumala olisi vastannut heidän rukouksiinsa, se olisi ollut heidän tuhonsa. Sellaisissa ahdinkotiloissa, joissa Saatana hallitsee sielua, tulee ennen rukoukseen yhtymistä suorittaa hyvin tarkka itsetutkistelu, jotta kävisi selville, onko syntejä, joista on tehtävä parannus ja jotka täytyy tunnustaa ja hylätä. Syvä sielun nöyryys Jumalan edessä on väittä mätöntä, ja luja, nöyrä luottamus yksin Kristuksen veren ansioihin.

Paasto ja rukous eivät hyödytä mitään niin kauan kuin sydän on vieraantunut Jumalasta väärällä elämän suunnalla ja toiminnalla. »Eikö tämä ole paasto, johon minä mielistyn: että avaatte vääryyden siteet, irroitatte ikeen nuorat, ja päästätte sorretut vapaiksi, että särjette kaikki ikeet? Eikö tämä: että taitat leipäsi isoavalle ja viet kurjat kulkijat huoneeseesi, kun näet alastoman, vaatetat hänet etkä kätkeydy siltä, joka on omaa lihaasi?» »Silloin sinä rukoilet, ja Herra vastaa, sinä huudat, ja hän sanoo: 'Katso, tässä minä olen.' Jos sinä keskuudestasi poistat ikeen, sormellaosoittelun ja vääryyden puhumisen, jos taritset elannostasi isoavalle ja ravitset vaivattua sielun, niin valkeus koittaa sinulle pimeydessä, ja sinun pilkkopimeäsi on oleva niinkuin keskipäivä. Ja Herra johdattaa sinua alati ja ravitsee sinun sielusi kuivissa erämaissa; hän vahvistaa sinun luusi, ja sinä olet oleva niinkuin runsaasti kasteltu puutarha, niinkuin lähde, josta vesi ei koskaan puutu.» Jes. 58:6, 7, 9—11.

[198]

Jumala vaatii sydäimestä lähtevää työtä, hyviä tekoja, jotka lähtevät rakkauden täyttämästä sydäimestä. Kaikkien tulee huolellisesti ja rukoillen ajatella edellä mainittuja raamatunkohtia ja tutkia vaikuttimiaan ja tekojaan. Jumalan lupaus on annettu meille sillä ehdolla, että tottelemme Häntä ja suostumme kaikkiin Hänen vaatimuksiinsa. Profeetta Jesaja sanoo: »Huuda täyttä kurkkua, älä säästä, korota äänesi niinkuin pasuuna, ilmoita minun kansalleni heidän rikoksensa ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä. Minua he muka etsivät joka

päivä ja haluavat tietoa minun teistäni niinkuin kansa, joka tekee vanhurskautta eikä hylkää Jumalansa oikeutta. He vaativat minulta vanhurskaita tuomioita, haluavat, että Jumala heitä lähestyisi: 'Miksi me paastoamme, kun et sinä sitä näe, kuritamme itseämme, kun et sinä sitä huomaa?'» Jakeet 1—3.

Tässä puhutaan ylevän tunnustuksen omaaville ihmisille, joiden on tapana rukoilla ja jotka ovat mielistyneet uskonnollisiin harjoituksiin, mutta joilta puuttuu jotakin. He ovat selvillä siitä, ettei heidän rukouksiinsa vastata, ja ettei taivas lainkaan välitä heidän palavista ja hartaista ponnistuksistaan. Tämä saa heidät vakavasti kysymään, miksi Herra ei vastaa heille mitään. Se ei johdu mistään laiminlyönistä Jumalan puolelta. Vaikeus on kansassa itsessään. Vaikka he tunnustautuvat jumaliseksi he eivät kannu hedelmää Jumalan kunniaksi, eivätkä heidän tekonsa ole sellaisia, kuin niiden tulisi olla. He laiminlyövät aivan nimenomaisetkin velvollisuutensa. Elleivät he suorita niitä, ei Jumala voi vastata heidän rukouksiinsa omaksi kunniaakseen.

Kun sisar F:n puolesta rukoiltiin, ilmeni sekavia mielipiteitä ja tunteita. Toiset olivat kiihkoissaan toimien hetken mielihohteesta. Heillä oli intoa, mutta ei tiedon mukaan. Toiset katselivat sitä suurta asiaa, joka oli tapahtuva ja alkoivat riemuita, ennen kuin voitto oli saatukaan. Siinä ilmeni paljon samaa henkeä kuin Jeehussa hänen sanoessaan: »Tule minun kanssani katsomaan minun kiivailuani Herran puolesta.» 2 Kun. 10:16. Sen sijaan että tämä tapaus esitettiin Herralle omahyväisellä varmuudella, se olisi tullut viedä Hänelle nöyrässä hengessä luottamatta omaan minään, särjetyin ja nöyryn sydämin.

Miten rukoilla

[199]

Minulle näytettiin, että sairastapauksissa, missä tie on selvä rukouksen esittämiseksi sairaan puolesta, asia tulee esittää Herralle tyynessä uskossa eikä kiihtymyksen myrskyssä. Jumala yksin tuntee asianomaisen henkilön aikaisemmat elämän vaiheet, ja Hän yksin tietää, millainen hänen tulevaisuutensa tulee olemaan. Hän, joka tuntee kaikkien ihmisten sydämet, tietää myös tulisiko kyseessä oleva henkilö parannuttuaan kirkastamaan Hänen nimeään vai tuottamaan sille häpeää luisu-malla synnin tielle ja luopumalla Hänestä. Ainoa,

mitä meitä vaaditaan tekemään, on pyytää Jumalaa parantamaan sairas, jos se on Hänen tahtonsa mukaista, ja uskoa, että Hän kuulee esittämämme syyt ja palavat rukouksemme. Jos Herra näkee, että Hän saa siitä suurimman kunnian, Hän vastaa rukouksiimme. Mutta ei ole oikein vaatia parantumista ilman alistumista Hänen tahtoonsa.

Jumala voi milloin tahansa täyttää lupauksensa, ja työn, jonka Hän antaa kansansa tehtäväksi, Hän voi suorittaa heidän välityksellään. Jos he tahtovat elää jokaisen Hänen lausumansa sanan mukaan, heidän kohdalleen täytyy jokainen hyvä sana ja lupaus. Mutta elleivät he ole täydellisesti kuuliaisia, jäävät suuret ja kalliit lupaukset kauaksi heistä eivätkä ne voi täyttyä.

Ainoa, mitä rukoukseen nähden voidaan tehdä sairaiden hyväksi, on hartaasti rukoilla Jumalaa heidän puolestaan ja täydellisessä luottamuksessa jättää asia Hänen käsiinsä. Jos meillä on vääryys sydämessämme, ei Herra meitä kuule. Hän voi tehdä omilleen, mitä Hän haluaa. Hän kirkastaa itsensä vaikuttamalla niissä ja niiden välityksellä, jotka täydellisesti seuraavat Häntä, jotta tulisi tunnetuksi, että Hän on Herra ja että heidän tekonsa ovat tehdyt Jumalassa. Kristus sanoi: »Jos joku minua palvelee, niin Isä on kunnioittava häntä.» Joh. 12:26. Kun tulemme Hänen eteensä, meidän tulee rukoilla, että voisimme käsittää ja täyttää Hänen tarkoituksensa ja että omat halumme ja harrastuksemme yhtyisivät Hänen tahtoonsa. Meidän tulee tunnustaa alistuvamme Hänen tahtoonsa eikä pyytää Häntä suostumaan omaamme. Meille on parempi, ettei Jumala aina vastaa rukouksiimme juuri silloin kun me haluamme, tai juuri meidän toivomallamme tavalla. Hän tekee hyväksemme enemmän ja toimii puolestamme paremmin kuin kaikkien toivomustemme täyttäminen edellyttäisi, sillä meidän viisautemme on hulluutta.

[200]

Olemme yhtyneet hartaaseen rukoukseen miesten, naisten ja lasten sairasvuoteitten ääressä, ja meistä on tuntunut, että olemme saaneet heidät takaisin kuolleista vastauksena hartaisiin rukouksiimme. Ajattelimme, että meidän näissä rukouksissamme täytyi olla varmoja, ja jos halusimme osoittaa uskoamme, emme saaneet pyytää vähempää kuin elämää. Emme uskaltaneet sanoa: »Jos te tapahtuu Jumalan kunniaksi», peläten sen sisältävän jonkinlaisen epäilyksen. Olemme huolestuneina tarkanneet niitä, jotka olemme saaneet takaisin ikään kuin kuolleista. Olemme huomanneet, miten muuttamat heistä, var-sinkin nuorista, tultuaan terveiksi ovat unohtaneet

Jumalan, tulleet irstaiksi aiheuttaen surua ja tuskaa vanhemmilleen ja ystävilleen ja siten tulleet häpeäksi niille, jotka arkailivat rukoilla heidän puolestaan. He eivät eläneet kunnioittaakseen ja kirkastaakseen Jumalaa, vaan kirotakseen Hänet paheellisella elämällään.

Emme enää viitoita tietä tai koeta taivuttaa Herraa suostumaan toivomuksiimme. Jos sairaitten elämä kirkastaa Häntä, rukoilemme, että he saisivat elää, ei kuitenkaan niinkuin me tahdomme, vaan niinkuin Hän. Uskomme voi olla aivan yhtä luja ja luotettavampikin, jos uskomme toivomuksemme kaikkiviisaan Jumalan haltuun ja ilman kuumeista kiihkoa, täydellisessä luottamuksessa, jätämme kaiken Hänelle. Meillä on Hänen lupauksensa. Tiedämme Hänen kuulevan meitä, jos rukoi-lemme Hänen tahtonsa mukaan. Anomuksemme eivät saa olla käskyn kaltaisia, vaan pyyntöjä, että Hän täyttäisi toivomuksemme.

Kun seurakunta on yksimielinen, sillä on voimaa, mutta kun osa siitä on kiinni maailmassa, ja monet ovat joutuneet Jumalan vihaaman ahneuden valtaan, Hän voi tehdä vain vähän heidän hyväkseen. Epäusko ja synti erottavat heidät Jumalasta. Olemme niin heikkoja, ettemme siedä suurta hengellistä menestystä, vaan otamme kunnian itsellemme ja pidämme omaa hyvyyttäm- me ja vanhurskauttamme [201] syynä Jumalan erikoiseen siunaukseen, vaikka kaikki olikin vain hellän taivaallisen Isämme armoa ja laupeutta eikä suinkaan meidän oman hyvyytemme an-siota.

* * * * *

Minulle näytettiin, että syy miksi Jumala ei voinut täydellisemmin kuulla palvelijoittensa rukouksia sairaitten puolesta oli siinä, ettei Hän tullut kirkastetuksi sen kautta, koska he rikkoi-vat terveyden lakeja. Minulle näytettiin myös, että Hänen tarkoituksensa oli terveysuudistuksen ja parantolan avulla valmis-taa tietä täydelliselle vastaukselle uskon rukouksesta. Uskon ja hyvien tekojen tulee kulkea käsi kädessä auttamassa keskuu-dessamme olevia sairaita ja tekemässä heidät soveliaiksi kirkastamaan Jumalaa täällä ja pelastamaan Kristuksen tullessa. Jumala varjelkoon, ettei näiden sairaiden milloinkaan tarvitsisi pettyä ja tulla murheellisiksi siitä, että laitoksen johtohenkilöt toimisivat ainoastaan maailman kannalta, sen

sijaan että he terveystäsittelyihinsä lisäksiivät ne siunaukset ja avut, joita he vaalivina Israelin isinä ja äiteinä voisivat osoittaa.

Älköön kukaan omaksuko sellaista käsitystä, että parantola on se paikka, missä heidät parannetaan uskon rukouksella. Se on paikka, missä etsitään apua sairauksiin hoidoilla ja oikeilla elämäntavoilla, ja missä opitaan välttämään sairautta. Mutta parantola jos mikään on sellainen paikka taivaan alla, missä vakavien uskon miesten ja naisten tulee esittää lievittäviä ja osaaottavia rukouksia. Niiden, jotka hoitavat sairaita, tulee tässä tärkeässä työssä toimia lujasti luottaen siihen, että Jumalan siunaus seuraa niitä keinoja, joita Hän huolenpidossaan on varannut, ja joihin Hän on armossaan kiinnittänyt kansansa huomiota. Sellaisia ovat esim. raitis ilma, puhtaus, terveellinen ruokavalio, sopivat ajat työtä ja lepoa varten sekä veden käyttö. — 1867, Tod. 1:561.

Saatanalla on suuria etuja käytettävänä. Hänellä on ennen ollut enkelin ihmeelliset älynvoimat, joista vain harvoilla on mitään selvää käsitystä. Saatana oli tietoinen voimastaan, sillä muutoin hän ei olisi ryhtynyt taisteluun voimallisen Jumalan, iankaikkisen Isän ja Rauhanruhtinaan kanssa. Saatana seuraa tarkasti tapahtumain kulkua, ja kohdatessaan jonkun henkilön, joka erikoisen kiivaasti vastustaa Jumalan totuutta, hän ilmoittaa sille sellaisiakin tapahtumia, jotka eivät vielä ole täyttyneet, jotta hän voisi hankkia suuremman jalansijan tämän sydämessä. Se, joka ei epäröinyt ryhtyä taisteluun Luojan kanssa, Hänen, joka ikään kuin omassa kädessään pitää koko luomakunnan, on niin pahansuopa, että hän vainoaa ja pettää. Juuri tänäkin aikana hän pitää kuolevaisia ihmisiä ansassaan. Lähes kuusi tuhatta vuotta kestäneissä kokemuksissaan hän ei ole menettänyt mitään taitavuudestaan eikä viekkaudesta. Koko tämän ajan hän on tarkkaan seurannut kaikkea meidän sukuamme koskevaa.

Saatana käyttää medioinaan eli välikappaleinaan niitä, jotka katkerasti ovat vastustaneet Jumalan totuutta. Niille hän ilmestyy valepuvussa toisen henkilön, kenties medion ystävän hahmossa. Hän lisää heidän luottamustaan käyttämällä tämän ystävän sanoja ja kuvailemalla täyttymäisillään olevia tapahtumia tai sellaisia, jotka jo ovat täyttyneet, mutta joista medio ei tiennyt mitään. Välistä hän antaa unen ennen kuolemantapausta tai onnettomuutta, tai esiintyen toisena henkilönä keskustelee medion kanssa välittäen tietoa jopa aavistustensakin perusteella. Mutta se on alhaalta eikä ylhäältä tullutta viisautta. Saatanan välittämä viisaus sotii totuutta vastaan, ellei hän palvellekseen omia tarkoituksiaan, pukeudu säteilevän valkeuden enkelin pukuun, niin ettei häntä voida epäillä. Tiettyjä ihmismieliä hän lähestyy hyväksymällä osan siitä, minkä Kristuksen seuraajat pitävät totuutena, samalla kuin hän kehoittaa heitä hylkäämään toisen osan vaarallisena ja kohtalokkaana erehdyksenä.

Saatana on taitava työntekijä. Suurella menestyksellä hän käyttää helvetillistä viisauttaan. Hän on aulis ja taitava opettamaan niitä,

jotka hylkäävät Jumalan neuvon oman sielunsa vahingoksi. Hänen keksimänsä syötti saa ihmiset menemään hänen verkkoonsa saadakseen tarttua heihin helvetillisellä otteellaan, minkä vuoksi hän tekee sen niin hyvän ja puoleensavetävän näköiseksi kuin suinkin mahdollista. Kaikki, jotka näin joutuvat ansaan, saavat hirvittävän kalliisti maksaa sen mielettömyyden, että ovat myyneet taivaan ja kuolemattomuuden petoksesta, joka on kohtalokas seurauksiltaan.

Vastustajaltamme, perkeleeltä, ei puutu viisautta eikä voimaa. Hän käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä. Hän toimii »valheen kaikella voimalla ja tunusteoilla ja ihmeillä ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen, sentähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, voidaksensa pelastua.» Koska he hylkäsivät totuuden, »Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet totuutta, vaan mielistyneet vääryyteen.» 2 Tess. 2:9—12. Meillä on voimallinen ja petollinen vihollinen, jonka kanssa joudumme taistelemaan, ja ainoa turvamme on Hänessä, joka suunsa henkäyksellä on surmaava tämän päävihollisen ja tuhoava hänet tulemuksensa ilmestyksellä.

Jotta pelastuksen arvo täysin käsitettäisiin, on välttämätöntä ymmärtää, mitä se maksoi. Koska Kristuksen kärsimyksistä on puutteellisia käsityksiä, monet aliarvioivat suurta sovitustyötä. Ihanan suunnitelman ihmisen pelastamiseksi toteutti Isä, Jumala, äärettömällä rakkaudellaan. Tässä jumalallisessa suunnitelmassa nähdään ihmeellisin ilmennys Jumalan rakkaudesta langennutta ihmissukua kohtaan. Pyhät enkelitkin hämmästyivät sitä rakkautta, mikä ilmenee tässä lahjassa, Jumalan rakastetussa Pojassa. »Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.» Joh. 3:16. Tämä Vapahtaja oli Isänsä kirkkauden säteily ja Hänen olemuksensa perikuva. Hän omasi jumalallista majesteettiutta, täydellisyyttä ja ylemmyyttä. Hän oli Jumalan kaltainen. »Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asuisi.» Kol. 1:19. »Joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.» Fil. 2:6—8.

Jumalan Poika suostui kuolemaan syntisen sijasta, jotta ihminen eläen kuuliaista elämää voisi välttää Jumalan lain rangaistuksen. Hänen kuolemansa ei tehnyt tyhjäksi lakia, ei ris-tinnaulinnut lakia, ei alentanut sen pyhiä vaatimuksia eikä riistänyt siltä sen jumalallista arvoa. Kristuksen kuolema korosti Hänen Isänsä lain oikeutta rangaista rikkoja, koska Hän itse tarjoutui kärsimään rangaistuksen pelastaakseen ihmisen lain kirouksesta. Jumalan rakastetun Pojan kuolema ristillä (1869, osa II, ss. 200—215) osoittaa Jumalan lain järkähtämättömyyden. Hänen kuolemansa tekee lain suureksi ja ihanaksi ja todistaa sen muuttumattomasta luonteesta. Hänen omilta huuliltaan kuullaan sanat: »Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en ole tullut kumoamaan, vaan

täyttämään.» Matt. 5:17. Kristuksen kuolema todisti oikeiksi lain vaatimukset.

Jumalallis-inhimillinen Vapahtaja

Kristuksesa yhtyivät inhimillinen ja jumalallinen. Hänen tehtävänsä oli ihmisen sovittaminen Jumalan kanssa, äärellisen yhdistäminen äärettömään. Se oli ainoa keino langenneen ihmisen korottamiseksi, jotta tämä Kristuksen veren ansioihin turvaten voisi osallistua jumalallisesta luonnosta. Pukeutuneena ihmisluontoon Kristus tuli käsittämään ihmisen koettelemukset ja surut ja kaikki ihmistä ahdistavat kiusaukset. Enkelit, jotka eivät tunteneet syntiä, eivät voineet tuntea osanottoa ihmiselle ominaisiin koettelemuksiin. Kristus alentui ottamaan päälleen ihmisen luonnon ja tulemaan kiusatuksi kaikissa kohdin samalla tavalla kuin mekin, jotta Hän tietäisi, miten auttaa kaikkia kiusattuja.

Ihmisluonnossa ollessaan Kristus tunsi tarvitsevansa voimaa Isältään. Hänellä oli erikoiset rukouspaikkansa. Hänestä oli mieluista seurustella Isänsä kanssa vuoriston yksinäisyydessä. Siten Hänen pyhä, inhimillinen sielunsa vahvistui päivän tehtäviä ja koettelemuksia varten. Vapahtajamme otti päälleen meidän tarpeemme ja heikkoutemme tullen nöyräksi, öiseksi rukoilijaksi, joka etsi Isältään uusia voimia voidakseen vahvistuneena ja virkistyneenä käydä kantamaan päivän velvollisuuksia ja koettelemuksia. Hän on meidän esikuvamme kaikessa. Hän on meidän veljemme heikkouksissamme, omaamatta kuitenkaan samanlaisia intohimoja. Synnittömänä olentona Hänen luontonsa kavahti pahaa. Hän kesti taistelut ja sie-luntuskan synnin maailmassa. Hänen inhimillisyytensä vuoksi rukous oli Hänelle välttämättömyys ja etuoikeus. Hän tarvitsi kaiken sen jumalallisen avun, minkä Hänen Isänsä oli valmis antamaan Pojalleen, joka oli jättänyt taivaan ilot ja valinnut kodikseen kylmän, kiittämättömän maailman auttaakseen ihmistä. Kristus sai iloa ja lohtua seurustelustaan Isänsä kanssa. Tällöin Hän saattoi tyhjentää sydämensä suruista, jotka musersivat Häntä. Hän oli kipujen mies ja sairauden tuttava.

Meidän Esikuvamme

Päivän läpeensä Hän työskenteli innokkaasti tehden hyvää toisille pelastaakseen ihmisiä perikadosta. Hän paransi sairaita, lohdutti murheellisia ja antoi iloa ja toivoa epätoivoisille. Hän herätti kuolleita. Päivätyön jälkeen Hän ilta toisensa jälkeen vetäytyi pois kaupungin hälinästä ja polvistui jollakin yksinäisellä paikalla hartaaseen rukoukseen Isänsä eteen. Toisinaan kuun kirkkaat säteet valaisivat Hänen kumartunutta vartalooan. Välistä taas pilvet ja pimeys kätkevät kaiken valon. Yön kaste ja huurre lankesivat Hänen päälle ja parralleen Hänen viipyessään rukousasennossa. Usein Hän vietti koko yön rukoillen. Hän on meidän esikuvamme. Jos muistaisimme sen ja olisimme Hänen kaltaisiaan, niin olisimme paljon voi-makkaammat Jumalassa.

Jos ihmiskunnan Vapahtaja jumalallisessa voimassaan tunsu tarvetta rukoilla meidän edestämme, kuinka paljon enemmän heikkojen, synnillisten kuolevaisten pitäisi tuntea tarvitsevansa rukousta — palavaa, kestäväää rukousta! Ollessaan ankarimmin kiusattuna Kristus ei nauttinut mitään, vaan jätti itsensä Jumalalle, ja hartaasti rukoillen ja täydellisesti alistuen Isänsä tahtoon selviytyi voittajana. Niiden, jotka sanovat uskovansa näitä viimeisiä päiviä varten annettuja totuuksia enemmän kuin mitkään toiset kristilliset piirit, tulee seurata suurta Esikuvaa rukouksessa.

»Opetuslapselle riittää, että hänelle käy niinkuin hänen opettajalleen, ja palvelijalle, että hänelle käy niinkuin hänen isännälleen.» Matt. 10:25. Ruokapöytämme ovat usein täynnä herkkuja, jotka eivät ole terveellisiä eikä välttämättömiä, koska rakastamme niitä enemmän kuin kieltäymyksiä, vapautta sairaudesta ja tervettä mieltä ja ajatusmaailmaa. Jeesus etsi hartaasti voimaa Isältään. Sitä Jumalan pyhä Poika piti suuremmissa arvossa itsensäkin tähden, kuin istua herkullisimman ruokapöydän ääressä. Hän on antanut meille todistuksen siitä, että rukoileminen on välttämätöntä, jotta saisimme voimaa voidaksemme vastustaa pimeyden valtoja ja suorittaa meille uskotun työn. Oma voimamme on heikkoutta, mutta Jumalan lahja on voimallinen ja antaa jokaiselle sen vastaanottajalle mitä jaloimman voiton.

[207]

Getsemanessa

Kun Jumalan Poika polvistui rukoukseen Getsemanen puutarhassa, Hänen sielunsa tuska pusersi Hänen huokosistaan suurten veripisaroitten kaltaista hikeä. Juuri siinä suuren pimeyden kauhu piiritti Hänet. Maailman syntitaakka oli Hänen harteillaan. Ihmisen sijasta Hän kärsi Isänsä lain rikkojana. Se oli kiusausten tapahtumapaikka. Jumalan taivaallinen valo väistyi Hänestä, ja Hän joutui pimeyden voimien käsiin. Sieluntuskassaan Hän makasi pitkällään kylmällä maalla. Hän sai kokea Isänsä epäsuosion. Hän oli syyllisen ihmisen huulilta ottanut kärsimyksen maljan ja päätti itse juoda sen antaakseen ihmiselle sen tilalle siunauksen maljan. Viha, joka olisi langennut ihmisen päälle, lankesi silloin Kristuksen päälle. Juuri siinä paikassa tuo salaperäinen malja vapisi Hänen kädessään.

Jeesus oli usein opetuslastensa kanssa vetäytynyt Getsemaneen mietiskelemään ja rukoilemaan. He kaikki tunsivat hyvin tuon yksinäisen turvapaikan. Juudaskin tiesi, minne hänen tuli ohjata murhajoukkonsa kavaltaakseen Jeesuksen sen käsiin. Milloinkaan aikaisemmin Vapahtaja ei ollut käynyt siinä paikassa sydän niin täynnä surua. Jumalan Poika ei kavahtanut ruumiillista tuskaa, eikä se pakkottanut Hänen huuliltaan opetuslasten läsnäollessa noita valittavia sanoja: »Sieluni on kovin murheellinen kuolemaan asti, olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani.» Matt. 26:38.

Hän meni vähän edemmäksi jättäen opetuslapsensa kuulomatkan päähän, lankesi kasvoilleen ja rukoili. Sieluntuskassa Hän anoi: »Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä.» Jae 39. Kadonneen maailman synnit olivat Hänen päällään musertaen Hänet.

[208] Tunto Isänsä vihasta synnin seurauk sena lävisti Hänen sydämensä sellaisella tuskalla ja pusersi Hänen otsastaan suuria veripisaroita, jotka vierivät Hänen poskipäitään maahan kostuttaen sitä.

Valvokaa ja rukoilkaa

Hän nousi pitkältään maasta, tuli opetuslastensa luo, mutta tapasi heidät nukkumasta. Hän sanoi Pietarille: »Niin ette siis jaksaneet yhtä hetkeä valvoa minun kanssani! Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mut-ta liha on heikko.»

Jakeet 40, 41. Kaikkein tärkeimmällä hetkellä, jona Jeesus nimenomaan oli pyytänyt opetuslapsiaan valvomaan kanssaan, Hän tapasi heidät nukkumasta. Hän tiesi, että ankarat taistelut ja hirveät kiusaukset olivat heidän edessään. Hän oli ottanut heidät mukaansa, jotta he tukisivat Häntä ja että tapahtumat, joiden todistajiksi he joutuivat sinä yönä, ja niistä saamansa opetukset painuisivat lähtemättömästi heidän mieliinsä. Se oli välttämätöntä heille, ettei heidän uskonsa pettäisi, vaan että se vahvistuisi edessä olevaa koetusta varten.

Mutta sen sijaan, että olisivat valvoneet Kristuksen kanssa, he surun valtaamina vaipuivat uneen. Innokas Pietarikin nukkui, hän, joka vain muutamia tunteja aikaisemmin oli selittänyt olevansa valmis kärsimään, niin, jos se oli välttämätöntä, kuolemaankin Herransa edestä. Juuri ratkaisevimmalla hetkellä, jolloin Jumalan Poika oli heidän osanottonsa ja hartaitten rukoustensa tarpeessa, heidät tavattiin nukkumasta. He menettivät paljon nukkuessaan silloin. Vapahtajamme tahtoi vahvistaa heitä sitä ankaraa uskon koetusta varten, mikä pian oli kohtaava heitä. Jos he olisivat viettäneet nuo synkät hetket valvoen kalliin Vapahtajan kanssa ja rukoillen Jumalaa, ei Pietarikaan olisi jäänyt oman vähäisen voimansa varaan ja tullut kieltäneeksi Vapahtajaansa koetuksen hetkellä.

Jumalan Poika meni pois toisen kerran, rukoili ja sanoi: »Isäni, jos tämä malja ei voi mennä ohitseni, minun sitä juomattani, niin tapahtukoon sinun tahtosi.» Matt. 26:42. Jälleen Hän tuli opetuslastensa tykö ja tapasi heidät nukkumasta. Heidän silmänsä olivat käyneet raukeiksi. Nämä nukkuvat opetuslapset ovat nukkuvan seurakunnan vertauskuva, silloin kun Jumalan kostonpäivä on lähellä. [209] On kohtalokasta nukkua silloin, sillä se on sumun ja sankan pimeyden päivä.

Jeesus on antanut meille tämän varoituksen: »Valvokaa siis, sillä ette tiedä, milloin talon herra tulee, iltamyöhälläkö, vai yösydännä vai kukonlaulun aikaan vai varhain aamulla, ettei hän, äkkiarvaamatta tullessaan, tapaisi teitä nukkumasta.» Mark. 13:35, 36. Jumalan seurakunnalta vaaditaan, että se täyttää yövartiopalveluksensa, katsumatta siihen, onko se vaaranalainen ja onko se lyhyt vai pitkä. Suru ei oikeuta sitä olemaan vähemmän valveilla. Ahdistuksen ei tule tehdä sitä huolettomaksi, vaan kaksin verroin valppaammaksi. Kristus on omalla esikuvallaan osoittanut seurakunnalle tien voiman lähteelle hädän, tuskan ja vaaran aikoina. Valvova tila ilmaisee, et-

tä seurakunta todella on Jumalan kansa. Tämä tuntomerkki erottaa odottavat yksilöt maailmasta ja osoittaa heidän olevan vieraita ja muukalaisia maan päällä.

Jälleen Vapahtaja jätti murheella nukkuvat opetuslapsensa ja rukoili kolmannen kerran esittäen samat sanat. Sitten Hän tuli heidän tykönsä ja sanoi: »Te nukutte vielä ja lepäätte! Katso, hetki on lähellä, ja Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin.» Matt. 26:45. Miten julmaa olikaan, että opetuslapset sallivat unen painostaa silmiään ja päästivät tajuntansa herpautumaan, sillä aikaa kun heidän taivaallisen Herransa täytyi kestää sellaista kuvaamatonta sieluntuskaa. Jos he olisivat py-sytelleet valveilla, eivät he olisi kadottaneet uskoaan nähdessään Jumalan Pojan kuolevan ristinpuulla.

Tuo tärkeä valvontayö olisi pitänyt käyttää jaloon hengelliseen kilvoitteluun ja rukoukseen, mikä olisi antanut heille voimaa olla todistamassa Jumalan Pojan kuvaamatonta tuskaa. Se olisi valmistanut heitä seuraamaan Hänen kärsimyksiään ristillä ja käsittämään jotakin siitä valtavasta tuskasta, minkä Hän kesti Getsemanen puutarhassa. Ja he olisivat kyenneet paremmin palauttamaan mieliinsä niitä sanoja, jotka Hän oli puhunut heille kärsimyksistään, kuolemaantaan ja ylösnousemuksestaan, ja tuon koettelevan hetken synkkyöden keskellä näkemään joitakin toivon säteitä, jotka olisivat valaisseet pimeyttä ja vahvistaneet heidän uskoaan.

[210] Kristus oli aikaisemmin kertonut heille, että näin tulisi tapahtumaan, mutta he eivät olleet ymmärtäneet Häntä. Koska Hänen kärsimysnäytelmänsä tulisi olemaan tulikoe Hänen opetuslapsilleen, oli valvominen ja rukoileminen välttämätöntä. Heidän uskonsa tarvitsi näkymättömän voiman vahvistusta heidän joutuessaan näkemään pimeyden valtojen riemuvoiton.

Kuvaamatonta tuskaa

Me voimme vain heikosti käsittää Jumalan rakkaan Pojan sanoamatonta tuskaa Getsemanessa, kun Hän huomasi joutuneensa eroon Isästään sen johdosta että oli ottanut kantaakseen ihmiskunnan synnin. Hän tuli synniksi langenneen ihmissuvun edestä. Kun Hän tajusi Isänsä rakkauden väistyneen Hänestä, se pusersi Hänen tuskaisesta sielustaan nämä surulliset sanat: »Minun sieluni on syvästi murheelinen, kuolemaan asti.» »Jos mahdollista on, niin menköön minulta

pois tämä malja.» Sitten Hän alistuen täydellisesti Isänsä tahtoon lisäsi: »Ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä.» Matt. 26:38, 39.

Jumalan oma Poika uupui uupumistaan ja oli kuolemaisillaan. Isä lähetti sanansaattajan tyköään vahvistamaan taivaan Kärsijää ja kannustamaan Häntä kulkemaan veren tahraamaa polkuaan. Jos kuolevaiset voisivat saada näkemyksen enkelijoukon hämmästyksestä ja surusta näiden katsellessa äänettömässä murheessaan, miten Isä pidätti ainokaiselta rakastetulta Pojaltaan valon, rakkauden ja kirkkauden säteensä, he ymmärtäisivät paremmin, miten inhottavaa synti on Hänestä. Tuomarin miekka oli nyt nouseva Hänen rakasta Poikaansa vastaan. Suudelmalla Hänet petettiin vihollistensa käsiin ja vietiin kiireesti maalliseen tuomiosaliin syntisten kuolevaisten pilkattavaksi ja kuolemaan tuomittavaksi. Siinä Jumalan kunnias Poika oli »haavoitettu meidän rikkomustemme tähden ». Hän kesti pilkkaa, häväistystä ja häpeällistä kohtelua, kunnes Hän oli »niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli hänen muotonsa, hänen hahmonsansa ei ollut ihmislusten hahmo». Jes. 53:5; 52:14.

Käsittämätön rakkaus

[211]

Kuka voi käsittää tässä ilmennyttä rakkautta? Enkelijoukko katselee ihmetellen ja murheellisena Häntä, joka oli ollut taivaan majesteetti ja kantanut kunnian kruunua ja joka nyt kanto orjantappuraseppeltä ja oli raivoisan rosvojoukon vimman uhrina, roskajoukon, jota Saatanan viha kiihotti mielettömään raivoon. Katso, miten kärsivällisesti Hän kärsii! Hänen päässään on orjantappuraseppele. Hänen sydänvertaan vuotaa jokaisesta raadellusta suonesta. Kaikki tämä tapahtui synnin tähden! Mikään muu ei olisi voinut saada Kristusta jättämään kunniaansa ja majesteettiuttaan taivaassa ja tulemaan synnilliseen maailmaan, joutuakseen niiden halveksimaksi, häpäisemäksi ja hylkäämäksi, joita Hän tuli pelastamaan, ja kärsiäkseen vihdoin ristinkuoleman, kuin iankaikkinen, lunastava rakkaus, mikä aina tulee pysymään syvällisenä arvoituksena.

Ihmetelkää, oi taivaat, hämmästy, oi maa! Katselkaa ahdistajia ja ahdistettuja! Sankka väkijoukko ympäröi maailman Vapahtajan. Pilkkaja ivahuudot kaikuvat karkeiden, herjaavien kirosanojen joukossa. Tunteettomat heittiöt ilkkuvat Hänen halpaa syntyperäänsä ja

vaatimatonta elämäänsä. Ylipapit ja vanhimmat pilkkaavat väitet-
tä, että Hän olisi Jumalan Poika, ja karkea pila ja loukkaava nauru
kulkevat suusta suuhun. Saatana oli saanut palvelijoittensa mielen
kokonaan valtaansa. Suuremman tehon aikaansaamiseksi hän aloit-
taa ylimmäisistä papeista ja vanhimmista ja täyttää heidät uskonnol-
lisella raivolla. He ovat saman saatanallisen hengen vallassa, mikä
johtaa kaikkein alhaisimpia ja paatuneimpia roistoja. Turmeltunut
yksimielisyys yhdistää kaikkien tunteita, tekopyhistä papeista ja van-
himmista aina syvimmälle vajonneeseen hylkiöön saakka. Kristus,
Jumalan kallis Poika, tuotiin esiin ja risti asetettiin Hänen harteil-
leen. Jokaisella askeleella Hänen haavoistaan vuoti verta maahan.
Katkerien vihollisten ja tunteettomien katselijoiden tungeksiessa
suunnattomana joukkona Hänen ympärillään Hänet viedään ristiin-
naulittavaksi. »Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen eikä suutansa
avannut; niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niinkuin lammas
joka on ääneti keritsijäinsä edessä, niin ei hän suutansa avannut.»
Jes. 53:7.

[212]

Ristillä

Surevat opetuslapset seuraavat Häntä etäällä murhanhaluisen
joukon takana. Hänet naulitaan ristille ja Hän riippuu siinä maan ja
taivaan välillä. Heidän sydämensä pakahtuu tuskasta, kun he näke-
vät rakastetun Opettajansa kärsivän rikollisen tavoin. Aivan ristin
juurella seisovat sokeat, tekopyhät, petolliset papit ja vanhimmat
herjaten, pilkaten ja ivaten: »Sinä, joka hajotat maahan temppelin ja
kolmessa päivässä sen rakennat, auta itseäsi, jos olet Jumalan Poika,
ja astu alas ristiltä. Samoin ylipapit ja kirjanoppineet ja vanhimmat
pilkkasivat häntä ja sanoivat: »Muita hän on auttanut, itseään ei voi
auttaa. Onhan hän Israelin kuningas; astukoon nyt alas ristiltä, niin
me uskomme häneen. Hän on luottanut Jumalaan; vapahtakoon nyt
Jumala hänet, jos on häneen mielistynyt, sillä hän on sanonut: 'Minä
olen Jumalan Poika'» Matt. 27:40—43.

Jeesus ei vastannut tähän kaikkeen ainoallakaan sanalla. Silloin-
kin kun naulat lyötiin Hänen käsiensä lävitse ja tuskan hikipisarot
pusertuivat esiin Hänen huokosistaan, kohosi tuon viattoman kär-
sivän kalpeilta, väriseviltä huulilta rukous, mikä ilmaisi Hänen an-
teeksiantavaa rakkauttaan murhaajiaan kohtaan: »Isä, anna heille

anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.» Luuk. 23:34. Koko taivas seurasi hartaalla mielenkiinnolla tuota näytelmää. Kadonneen maailman kunniakas Lunastaja kärsi ihmisen sijasta rangaistuksen Isän lain rikkomisesta. Hän lunasti kansansa omalla verellään. Hän maksoi hinnan Jumalan pyhän lain vanhurskaista vaatimuksista. Tällä tavoin synnistä ja Saatanasta tehtäisiin kerran loppu, ja hänen vaaniva joukkonsa voitettaisiin.

Oi, onko kukaan milloinkaan kestänyt sellaista kärsimystä ja surua kuin kuoleva Vapahtajamme! Tietoisuus Isänsä epäsuosiosista se teki Hänen maljansa niin katkeraksi. Ruumiillinen kärsimys ei ollut synnä siihen, että Kristuksen elämä ristillä niin nopeasti päättyi, vaan maailman musertava syntien paino ja tunne Isän vihasta se murskasi Hänen sydämensä. Isä oli ottanut Häneltä pois kirkkautensa ja läsnäolonsa tuen, ja epätoivo painoi Häntä pimeyden musertavalla voimalla pusertaen Hänen kalpeilta ja väriseviltä huuliltaan tämän hätähuudon; »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?» Matt. 27:46.

[213]

Jeesus oli yhdessä Isänsä kanssa ollut mukana luomassa maailman. Jumalan Pojan tuskallisten kärsimysten kestäessä vain sokeat ja hairahtuneet ihmiset pysyvät tunteettomina. Ylimmäiset papit ja vanhimmat herjaavat Jumalan kallista Poikaa Hänen ollessaan kuolemantuskissaan. Eloton luonto kuitenkin huokaa myötätunnosta veristä, kuolevaa Tekijäänsä kohtaan. Maa vapisee. Aurinko kieltäytyy katselemasta tuota näkyä. Taivas käy synkäksi. Enkelit, jotka ovat olleet tämän kärsimysnäytelmän todistajina, eivät enää voi katsella sitä, vaan peittävät kasvonsa kauhealta näyltä. Kristus on kuolemaisillaan! Hän on epätoivon vallassa! Isän suosiollinen hymy on kadonnut eikä enkelien sallita valaista tämän hirveän hetken synkkyyttä. He saattoivat vain hämmästyneinä katsella, miten heidän rakastettu Johtajansa, taivaan Majesteetti, kärsi ihmisen sijasta rangaistuksen Isän lain rikkomisesta.

Syvyysksiin saakka

Oli myös epäilyksiä saartamassa kuolevaa Jumalan Poikaa. Hän ei voinut nähdä haudan porttien lävitse. Häntä ei valaissut toivo siitä, että Hän nousisi haudasta voittajana ja että Isä hyväksyisi Hänen uhrinsa. Jumalan Poika tunsu äärimmäisen selvästi maailman synnin ja

kaiken siihen liittyvän kauheuden. Isän vastenmielisyys syntiä kohtaan ja synnin rangaistus, mikä oli kuolema, siinä kaikki, mitä Hän saattoi tajuta tuossa hirvittävässä pimeydessä. Häntä kiusasi pelko, että synti oli niin inhottava Hänen Isästään, ettei tämä enää voisi päästä sovintoon Poikansa kanssa. Hirvittävä, kiusaava ajatus, että Hänen oma Isänsä oli ainaiseksi hylännyt Hänet, aiheutti tuon vihlovan huudon ristiltä: »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?» Matt. 27:46.

[214] Kristus sai kokea paljon siitä, mitä syntiset saavat kokea silloin, kun Jumalan vihanmaljat vuodatetaan heidän ylitseen. Synkkä epätoivo paarivaatteen tavoin ympäröi heidän syyllisen sielunsa, ja silloin he tajuavat täydellisesti synnin synnillisyyden. Pelastus on hankittu heille Jumalan Pojan kärsimyksillä ja kuolemalla. Se voisi kuulua heille, jos he olisivat vastaanottaneet sen vapaaehtoisesti ja iloiten, mutta ketään ei pakoteta tottelemaan Jumalan lakia. Jos he hylkäävät taivaan lahjan ja valitsevat synnin petolliset nautinnot, niin heillä on vapaus siihen, mutta kun matka on päättynyt he saavat palkkansa, mikä on Jumalan viha ja iankaikkinen kuolema. He joutuvat ikuisiksi ajoiksi eroon Jeesuksesta, jonka uhria he ovat halveksineet. He ovat silloin menettäneet onnellisen elämän tässä ajassa ja luopuneet iankaikkisesta kirkkaudesta saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa.

Kristuksen kuolinkamppailun hetkellä Hänen uskonsa ja toivonsa horjui, koska Jumala oli ottanut Häneltä pois sen vakuutuksen mielisuosioistaan ja hyväksymisestään, minkä Hän siihen saakka oli antanut rakastetulle Pojalleen. Maailman Lunastaja turvasi silloin niihin todistuksiin, mitkä siihen asti olivat vahvistaneet Häntä, että Isä hyväksyi Hänen tekonsa ja oli tyytyväinen Hänen toimintaansa. Kun Hän kuolintuskassaan uhraa kalliin henkensä, Hänen on vain uskossa luotettava Häneen, jonka totteleminen aina on ollut Hänen ilonsa. Ei oikealta eikä vasemmalta pilkistä ainoatakaan kirkasta, valaisevaa toivon sädettä Hänen lohdukseen. Kaikki on peittynyt ahdistavaan synkkyyteen. Tuossa hirveässä pimeydessä, minkä osanottava luontokin tuntee, Lunastaja tyhjentää salaperäisen maljan pohjasakkaa myöten. Koska Häneltä riistettiin kirkas toivo ja luottamus voittoonkin, mikä pian oli tuleva Hänen osakseen, Hän huudahti kovalla äänellä: »Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.» Luuk. 23:46. Tuntien Isänsä luonteen, oikeudenmukaisuuden, armon

ja suuren rakkauden Hän nöyrästi jättäytyy Hänen käsiinsä. Luonnon järkkyyessä hämmästyneet katselijat kuulevat Golgatan miehen viimeiset sanat.

Luonto otti osaa Tekijänsä kärsimyksiin. Huojuva maa, haljenneet kalliot ja kauhistava pimeys julistivat, että tuo kuollut oli Jumalan Poika. Tuli valtava maanjäristys. Temppelin esi-riippu repesi kahtia. Pelko valtasi teloittajat ja katselijat heidän nähdessään aurinгон verhoutuvan pimeyteen, tuntiessaan maan huojuvan jalkainsa alla ja kuullessaan kallioitten halkeilevan. Ylipappien ja vanhimpien pilkka ja iva vaikeni, kun Kristus antoi henkensä Isänsä käsiin. Säkähtynyt ihmisjoukko alkoi vetäytyä pois ja haparoida pimeydessä kohti kaupunkia. Kulkiessaan he löivät rintoihinsa ja rohjeten tuskin kohottaa ääntään kuiskausta kovemmaksi he puhelivat pelokkaina keskenään: »Viaton henkilö on murhattu. Mitä, jos Hän todellakin on Jumalan Poika, niinkuin Hän vakuutti?»

[215]

»*Se on täytetty*»

Jeesus ei heittänyt henkeään, ennen kuin Hän oli täyttänyt sen tehtävän, mitä Hän oli tullut suorittamaan, ja huudahtanut viimeisellä hengenedolla: »Se on täytetty.» Joh. 19:30. Silloin Saatana oli joutunut tappiolle. Hän tiesi menettäneensä valtakuntansa. Enkelit riemuitsivat Kristuksen lausuessa sanat: »Se on täytetty.» Suuri pelastussuunnitelma, joka oli riippuvainen Kristuksen kuolemasta, oli näin pitkälle toteutettu. Ja taivaassa iloittiin siitä, että Aadamin lapset kuuliaista elämää eläen saatettiin lopulta korottaa Jumalan valtaistuimen luo. Oi, mitä rakkautta! Mikä ihmeellinen rakkaus, joka sai Jumalan Pojan tulemaan tänne maan päälle meidän tähtemme synniksi, jotta me pääsisimme sovintoon Jumalan kanssa ja meidät korotettaisiin elämään Hänen kanssaan kirkkauden asunnoissa. Oi, mikä onkaan ihminen, että sellainen hinta oli maksettava hänen lunastamiseksi!

Kun saadaan ihmiset täydellisemmin käsittämään sen suuren uhrin arvoa, minkä taivaan Majesteetti antoi kuollessaan ihmisen sijasta, silloin pelastussuunnitelma tulee korotetuksi, ja välähdykset Golgatalta tulevat herättämään herkkiä, pyhiä ja elähtäviä mielenliikutuksia kristityn sydämessä. Hänen sydäimestään ja huuliltaan kohoaa ylistys Jumalalle ja Karitsalle. Ylpeys ja omahyväisyys ei

voi saada jalansijaa sellaisessa sydämessä, jossa Golgatan tapahtumat säilytetään tuoreina. Tämä maailma näyttää vähäpätöiseltä niistä, jotka oikein arvostavat ihmisen lunastuksen suurta hintaa, Jumalan rakkaan Pojan kallista verta. Kaikki maailman rikkaudet eivät riittäisi lunastamaan ainoatakaan hukkuvaa sielua. Kuka voi mitata [216] Kristuksen tuntemaa rakkautta kadonnutta maailmaa kohtaan Hänen riippuessaan ristillä ja kärsiessään rikollisten ihmisten syntien vuoksi? Se rakkaus oli mittaamaton, ääretön.

Kuolemaa väkevämpi rakkaus

Kristus on osoittanut, että Hänen rakkautensa oli kuolemaa väkevämpi. Hän oli toteuttamaisillaan ihmiskunnan pelastusta, ja vaikka Hän sai käydä mitä hirvittäväntä taistelua pimeyden voimia vastaan, Hänen rakkautensa vain suureni. Hän sai kestää senkin, että Isän kasvot kätkeytyivät Häneltä, kunnes se sai Hänet sielunsa tuskasta huudahtamaan: »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?» Hänen käsivartensa hankki pelastuksen. Ihmisen lunastushinta oli maksettu silloin, kun Hän sielunsa viimeisessä kamppailussa lausui nuo siunatut sanat, mitkä tuntuivat kajahtavan halki koko luomakunnan: »Se on täytetty.»

Monet kristityiksi tunnustautuvat kiintyvät maailmallisiin yrityksiin, ja he innostuvat uusiin ja kiihottaviin huvituksiin, samalla kun he ovat kylmäkiskoisia, ikään kuin jäätyneitä Jumalan asialle. Mutta tämä on aihe, joka on kyllin tärkeä herättääkseen mielenkiintosi, sinä poloinen tunnustuskristitty. Iankaikkiset edut ovat tässä vaakalaudalla. On syntiä olla rauhallinen ja välinpitämätön tämän aiheen suhteen. Golgatan tapahtumat liikuttavat syvimpiä tunteitamme. On varsin ym-märrettävää, jos tämä aihe saa sinut haltioitumaan, että Kristuksen, joka oli niin ylevä ja viaton, piti kärsiä sellainen tuskallinen kuolema ja kantaa maailman syntien taakka. Se on asia, mihin emme ajatuksissamme emmekä mielikuvituksessamme milloinkaan pääse täydellisesti tunkeutumaan, niin että voisimme käsittää niin ihmeellisen rakkauden piteuden, leveyden, korkeuden ja syvyyden. Vapahtajan verrattoman rakkauden mietiskelyn pitäisi vallata ja täyttää mielemme, liikuttaa ja sulattaa sieluamme, puhdistaa ja kohottaa tunteitamme ja muuttaa täydellisesti luonteamme. Apostoli sanoo: »Minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta

paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.» 1 Kor. 2:2. Mekin voimme katsoa Golgatalle ja huudahtaa: »Pois se mi nusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ristiksestä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle ja minä maailmalle.» Gal. 6:14. [217]

Kun ajattelemme, miten suunnattomasta hinnasta pelastuksemme on hankittu, mikä onkaan oleva niiden osa, jotka eivät välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta? Minkä rangaistuksen saavatkaan ne, jotka tunnustautuvat Kristuksen seuraajiksi, mutta eivät kuitenkaan taivu nöyrän kuuliaisina tottelemaan Hänen käskyjään ja ota ristiään niinkuin Kristuksen nöyrät opetuslapset ja seuraa Häntä seimestä Golgatalle saakka? Kristus sanoo: »Joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa.» Matt. 12:30.

Ahtaita näkemyksiä sovituksista

Eräillä on ahdas näkemys sovituksista. He ajattelevat Kristuksen kärsineen vain pienen osan Jumalan lain vaatimasta rangaistuksesta, ja arvelevat, että samalla kun Jumalan kallis Poika tunsu Isänsä vihan, Hänellä kuitenkin kaikissa tuskallisissa kärsimyksissään oli todistus Isänsä rakkaudesta ja hyväksymisestä ja että haudan portteja Hänen edessään kirkasti valoisa toivo. Siinä he suuresti erehtyvät. Suurinta ahdistusta aiheutti Kristukselle tunne Isän vastenmielisyydestä. Hänen sieluntuskansa sen johdosta oli niin ankara, että ihminen vain heikosti voi käsittää sen.

On monia, joiden mieleen ja elämään kertomus taivaallisen Herramme alennuksesta, nöyrytyksestä ja uhrista ei tee sen suurempaa vaikutusta eikä herätä sen syvällisempää mielenkiintoa kuin kuvaukset Jeesuksen marttyyrien kuolemasta. Monia on tapettu hitaasti kiduttamalla. Toiset ovat kärsineet ristinkuoleman. Miten Jumalan kalliin Pojan kuolema eroaa näiden kuolemasta? On totta, että Hän kuoli ristillä mitä julmimman kuoleman, mutta monet muut ovat Hänen kalliin asiansa tähden ruumiillisesti kärsineet yhtä paljon. Miksi sitten Kristuksen kärsimykset olivat suuremmat kuin muiden henkilöiden? Jos Kristuksen kärsimykset rajoittuivat vain ruumiilliseen tuskaan, silloin Hänen kuolemansa ei ollut sen tuskallisempi kuin eräiden marttyyrienkään.

Mutta ruumiilliset kärsimykset muodostivat vain vähäisen osan [218]

Jumalan kalliin Pojan tuskasta. Maailman synnit painoivat Häntä, samoin tunne Isän vihasta Hänen kärsiessään rangaistuksen lain rikkomisesta. Nämä ne murskasivat Hänen jumalallisen sielunsa. Isän kasvojen kätkeytyminen, tunne siitä, että Hänen oma rakas Isänsä oli hyljännyt Hänet, se aiheutti epätoivon. Tuo viaton, kärsivä Golgatan mies koki ja tunsi syvästi ja täydellisesti sen eron, minkä synti aikaansaa Jumalan ja ihmisen välillä. Pimeyden voimat ahdistivat Häntä. Ainoakaan valonsäde ei kirkastanut Hänen tulevaisuuttaan. Ja Hänen oli kamppailtava Saatanan voimia vastaan, Saatanan, joka selitti, että Kristus oli hänen käsissään, että hän oli Jumalan Poikaa voimakkaampi, että Jumala oli hyljännyt Poikansa, ja ettei tämä enää ollut Jumalan suosiossa sen paremmin kuin hän itsekään. Jos Hän todellakin vielä oli Jumalan suosiossa, niin miksi Hänen tarvitsi kuolla? Saattoihan Jumala säästää Hänet kuolemalta.

Suurimmassakaan tuskassaan Kristus ei alistunut rahtuakaan ahdistavalle viholliselle. Vaikka legiooneja pahoja enkeleitä piiritti Jumalan Poikaa, kiellettiin pyhiä enkeleitä kui-tenkin murtamasta heidän rintamaansa ja ryhtymästä taisteluun herjaavaa ja pilkkaavaa vihollista vastaan, Taivaan enkeleiden ei sallittu auttaa Jumalan Poikaa Hänen sielunsa tuskassa. Juuri tuona kauheana pimeyden hetkenä, Isän kätkiessä Häneltä kasvonsa, pahojen enkeleiden ympäröidessä Hänet, maailman syntien levätessä Hänen päällään, Hänen huuliltaan pusertuivat nuo sanat: »Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?» Matt. 27:46.

Sielun arvon mitta

Marttyyrien kuolemaa ei lainkaan voida verrata Jumalan Pojan kestämään tuskaan. Meidän tulee laajemmin ja syvällisemmin perehtyä Jumalan rakkaan Pojan elämään, kärsimyksiin ja kuolemaan. Kun sovitusuhria ymmärretään oikein, saa sielujen pelastus äärettömän arvon. Verrattuna iankaikkisen elämän etsintään kaikki muu käy merkityksettömäksi. Mutta miten onkaan rakastavan Vapahtajan neuvoja hyljeksitty! Sydän on antautunut maailmalle, ja itsekkäät harrastukset ovat sulkeneet oven Jumalan Pojalta. Petollinen teeskentely ja ylpeys, itsekkyyys ja voitonhimo, kateus, pahuus ja himo täyttävät monen sydämen niin tarkoin, ettei Kristus voi saada mitään sijaa.

[219]

Vaikka Hän oli iankaikkisesti rikas, tuli Hän kuitenkin meidän tähtemme köyhäksi, että me Hänen köyhyydestään rikastuisimme. Valo ja kirkkaus verhosi Häntä, ja taivaan enkelijoukot ympäröivät Häntä valmiina täyttämään Hänen käskynsä. Siitä huolimatta Hän otti päälleen meidän luontomme ja tuli tänne viipyäkseen syntisten kuolevaisten parissa. Se on rakkautta, mitä yksikään kieli ei pysty ilmaisemaan. Se on tietoa ylempänä. Suuri on jumalisuuden salaisuus. Ajatuksen Isän ja Pojan rakkaudesta ihmistä kohtaan tulisi elähyttää, kohottaa ja vallata sieluamme. Kristuksen seuraajien tulee täällä ajassa oppia edes jossakin määrin heijastamaan tuota sala-peräistä rakkautta, voidakseen kerran yhtyä kaikkien lunastettujen kanssa sanomaan: »Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti.» Ilm. 5:13.

Kristus antoi itsensä sovitusuhriksi pelastaakseen kadonneen maailman. Häntä kohdeltiin meidän ansiomme mukaan, jotta meitä kohdeltaisiin Hänen ansionsa mukaan. Hänet tuomittiin meidän syntiemme tähden, joihin Hänellä ei ollut mitään osaa, jotta meille luettaisiin Hänen vanhurskautensa, johon meillä ei ollut mitään osaa. Hän kärsi kuoleman, jonka me olimme ansainneet, jotta me saisimme sen elämän, joka kuului Hänelle. »Hänen haavainsa kautta me olemme paratut.» Jes. 53:5. — 1904, Tod. VIII: 208, 209.

* * * * *

Kristuksen mieliaiheita oli Jumalan isällinen luonne ja yltäkyläinen rakkaus. Tämä tieto Jumalasta oli Kristuksen lahja ihmisille, ja sen lahjan Hän on uskonut kansalleen vietäväksi maailmalle. — 1900, Tod. VI: 55.

* * * * *

Luku 44—Kristityn palavuus

On olemassa meluisaa intoa, ilman tarkoitusta ja päämäärää, joka ei perustu tietoon ja joka toiminnassaan on sokea ja seurauksiltaan tuhoisa. Se ei ole kristillistä palavuutta. Kristillistä palavuutta valvovat periaatteet eikä se ole kouristuksentapainen. Se on harras, syvällinen ja voimakas, se panee liikkeelle koko sielun ja herättää toimintaan sen moraalisen vastaanottokyvyn. Sielujen pelastus ja Jumalan valtakunnan edut saavat tärkeimmän paikan. Mikä asia kysyy suurempaa vakavuutta kuin sielujenpelastus ja Jumalan kunnia? Siinä on seikkoja, joihin ei voida suhtautua kevytmielisesti. Niillä on iäisyysmerkitys. Ikuinen kohtalo on vaakalaudalla. Ihmiset tekevät ratkaisun valiten joko hyvän tai pahan osan. Kristillinen palavuus ei uuvuta itseään puhumisella, vaan se tuntee ja toimii voimalla ja tarmolla. Kristillinen palavuus ei kuitenkaan toimi siinä tarkoituksessa, että se saisi huomiota osakseen, vaan nöyryys luonnehtii jokaista ponnistusta ja ilmenee kaikissa teoissa. Kristillinen into johtaa hartaaseen rukoukseen, nöyryymiseen ja uskollisuuteen kotitehtävissä. Perhepiirissä tulevat näkyviin ystävällisyys, rakkaus, hyväntahtoisuus ja myötätunto, jotka aina ovat kristillisen palavuuden hedelmiä ...

Miten harvassa ovatkaan ne, jotka tuntevat sielujen arvon! Miten harvassa ne, jotka tahtovat uhrautua voidakseen saattaa sieluja Kristuksen tuntoon! Paljon puhutaan rakkaudesta hukkuviin sieluihin, ja paljon sanotaan sitä omistettavan, mutta puhuminen on halpaa ja arvotonta tavaraa. Harrasta kristillistä palavuutta sitä tarvitaan — palavuutta, mikä ilmenee jonkinlaisena toimintana. Kaikkien tulee nyt toimia omaksi hyväkseen, ja kun heillä on Jeesus sydämessään, he tunnustavat Hänet toisille. Sielua, joka omistaa Kristuksen, ei voida estää tunnustamasta Häntä, yhtä vähän kuin voitaisiin estää Niagarin vesimassoja virtaamasta putouksiinsa.

Jos nuoret saataisiin huomaamaan, miten paljon hyvää heidän vallassaan on suorittaa, ja jos he valitsisivat Jumalan voimakseen ja viisaudekseen, he eivät enää osoittaisi huoletonta välinpitämättömyyttä Häntä kohtaan, eivätkä he enää antautuisi pyhittymättömien vaikutuspiiriin. Mutta sen sijaan että he tuntisivat henkilökohtaista vastuunalaisuutta ponnistella toisten hyväksi ja johtaa toisia vanhurskauteen, he antautuvat etsimään itselleen jotakin hauskaa ajanvietettä. He ovat hyödyttömiä jäseniä yhteiskunnassa ja elävät yhtä tarkoituksetonta elämää kuin perhoset. Nuoret saattavat tuntea totuuden ja uskoa siihen elämättä kuitenkaan sen mukaan. Sellaisten usko on kuollut. Se ei ole saavuttanut heidän sydäntään, niin että se olisi vaikuttanut heidän käytökseensä ja luonteeseensa Jumalan edessä, eivätkä he ole sen lähempänä Hänen tahtonsa tekemistä kuin epäuskoisetkaan. Heidän sydämensä ei mukaudu Jumalan tahtoon, sillä he ovat vihollisia Hänelle. Ne, jotka ovat antautuneet huvituksiin ja jotka rakastavat ilonpitäjien seuraa, tuntevat vastenmielisyyttä uskonnollisia harjoituksia kohtaan. Onko Mestari sanova näille Hänen nimeään tunnustaville nuorille: »Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelija», elleivät he ole hyviä ja uskollisia?

Nuoret ovat suuressa vaarassa. Paljon paha aiheutuu heidän kevytmielisestä lukemisestaan. Hukataan paljon aikaa, mikä tulisi käyttää hyödylliseen tarkoitukseen. Muutamat riistäisivät itseltään jopa yönensäkin saadakseen tilaisuuden lukea loppuun jonkin naurettavan rakkaustarinan. Maailma on tulvillaan kaikenlaisia romaaneja. Kaikki eivät ole yhtä vaarallisia. Toiset ovat moraalittomia, alhaisia, sivistymättömiä ja karkeita, toiset on saatettu hienompaan muotoon, mutta kaikki ovat silti turmiollisia vaikutukseltaan. Kunpa nuoret harkitsisivat kiihottavien kertomusten vaikutusta mieleen! Voitteko luettuanne sellaista, avata Raamatun ja lukea mielenkiinnolla elämän sanoja? Ettekö havaitse Jumalan kirjaa ikäväksi? Tuon rakkauskerptomuksen hurma täyttää mielen hävittäen sen terveen sävyn, niin että teidän on mahdotonta keskittyä ikuisia etujanne koskeviin tär-

keihin ja vakaviin totuuksiin. Te teette syntiä vanhempianne kohtaan uhratessanne heille kuuluvan ajan niin kehoon tarkoitukseen, ja te teette syntiä Jumalaa vastaan käyttäessänne sillä tavalla Hänelle kuuluvan ajan.

Nuorten velvollisuus on vaalia itsehillintää ja raittiutta. Kevytmielisyys, leikinlasku ja pilajutut johtavat sielun köyhyyteen ja Jumalan mielisuosion menetykseen. Monet teistä ajattelette, ettei teillä ole pahaa vaikutusta toisiin, mistä tunnette jonkin verran mielihyvää, mutta onko teillä sitten hyvää vai-ikutusta? Pyrittekö keskustelussanne ja toimissanne johtamaan toisia Vapahtajan luo, ja jos he jo tunnustavat Kristusta, saattamaan heitä vaeltamaan lähemmässä yhteydessä Hänen kanssaan?

Nuorten tulee vaalia antaumuksen ja hurskauden henkeä. He eivät pysty kirkastamaan Jumalaa, elleivät he alituisesti tähtää täyteen miehuuteen Kristuksessa — täydellisyyteen Kristuksessa Jeesuksessa. Aukoot kristilliset avut teissä, ja uhkukoot ne teistä. Antakaa Vapahtajallenne parhaimmat ja pyhimmät tunteenne ja mieltymyksenne. Osoittakaa täyttä kuuliaisuutta Hänen tahdolleen, sillä Hän ei hyväksy mitään sen vähempää. Älkää horjuko järkähtämättömydestänne turhuuteen antautuneitten pilkan ja naurun johdosta. Seuratkaa Vapahtajaanne niin pahassa kuin hyvässäkin maineessa. Pitäkää sulana ilona ja pyhänä kunnianosoituksena, kun saatte kantaa Kristuksen ristiä. Jeesus rakastaa teitä. Hän on kuollut teidän puolestanne. Ellette halua palvella Häntä jakamattomalla mielellä, ette voi saattaa pyhitystänne täydelliseksi Hänen pelossaan, ja teidän on pakko kerran kuulla nuo pelottavat sanat: »Menkää pois.»

Rakas poikani: Kirjoitan sinulle tämän kirjeen täyttäessäsi yhdeksäntoista vuotta. Meitä on ilahuttanut se, että saimme äskettäin pitää sinua luonamme muutaman viikon. Vaikka nyt olet aikeissa lähteä täältä, tulevat meidän rukouksemme silti seuraamaan sinua.

Tänään on eräs elämäsi vuosista kulunut umpeen. Miltä tämä mennyt vuosi näyttää sinusta? Oletko mennyt eteenpäin hengellisessä elämässäsi? Oletko kasvanut hengellisesti? Oletko ristiinnaulinnut oman minäsi mieltymyksineen ja haluineen? Onko halusi tutkia Jumalan sanaa lisääntynyt? Oletko saanut ratkaisevia voittoja omista tunteistasi ja itsepäisyydestäsi? Mitä merkintöjä olet saanut elämäsi muistikirjaan kuluneelta vuodelta, joka nyt on siirtynyt iäisyyteen palaamatta enää milloinkaan.

Aloittaessasi nyt uutta vuotta tee se vakavalla päätöksellä suunnata matkaasi eteenpäin ja ylöspäin. Olkoon elämäsi yle-vämpää ja jalompaa kuin tähän asti. Päätä olla etsimättä omia etujasi ja omaa mukavuuttasi. Pyri edistämään Lunastajasi asiaa. Älä jää sellaiseen tilaan, missä aina olet avun tarpeessa ja missä toisten täytyy valvoa sinua pitääkseen sinua kaidalla tiellä. Sinulla voi olla voimakas, pyhittävä vaikutus muihin. Voit olla siinä tilassa, missä sielusi kiinnostuu tekemään hyvää toisille, rohkaisemaan murheellisia, vahvistamaan heikkoja ja esittämään todistuksesi Kristuksen puolesta, missä tahansa tarjoutuu tilaisuus siihen. Päätä kunnioittaa Jumalaa kaikessa, aina ja joka paikassa. Ota uskontosi mukaan kaikkeen. Ole kokosydäminen kaikessa mihin ryhdyt.

Sinä et ole kokenut Jumalan pelastavaa voimaa, kuten etuoikeutesi on ollut, koska et ole asettanut elämäsi suureksi pää määräksi Kristuksen kirkastamista. Tulkoon jokainen tekemäsi päätös, jokainen työ johon ryhdyt ja jokainen ilo tai nautinto, mihin antaudut, Jumalan kunniaksi. Olkoon sydämesi puhe tämä: Oi Jumala, minä kuulun Sinulle elääkseni Sinulle, tehdäkseni työtä Sinulle ja kärsiäkseni Sinun puolestasi.

Monet tunnustavat olevansa Herran puolella, vaikka eivät ole, koska kaikkien heidän tekojensa painopiste on Saatanan puolella. Mistä voimme päätellä, kenen puolella me olemme? Kenen hallussa sydämemme on? Kenessä ajatuksemme askartelevat? Kenestä me mieluummin keskustelemme? Kenelle olemme antaneet lämpimimmät tunteemme ja parhaimmat voimamme? Jos olemme Herran puolella, niin ajatteleme Häntä, ja suloisimmat ajatuksemme kohdistuvat Häneen. Me emme ole ystäviä maailman kanssa, sillä me olemme uhranneet Hänelle kaikki, mitä meillä on ja mitä me olemme. Me haluamme olla Hänen kuvansa kaltaisia, hengittää Hänen Henkeään, tehdä Hänen tahtonsa ja miellyttää Häntä kaikessa.

Myönteinen vaikutus

Sinun tulee omaksua niin selvä suunta, ettei kenenkään tarvitse erehtyä sinun suhteesi. Sinä et voi vaikuttaa maailmaan ilman lujaa päättäväisyyttä. Päätöksesi saattavat olla hyvät ja vilpittömät, mutta ne raukeavat tyhjiin, ellet valitse Jumalaa voimaksesi ja etene lujalla päättäväisyydellä ja päämäärä-tietoisuudella. Sinun tulee asettaa koko sydämesi Jumalan työhön. Sinun tulee vakavasti hankkia kokemus kristillisessä elämässä. Elämäsi tulee edustaa Kristusta.

Sinä et voi palvella Jumalaa ja mammonaa. Sinä olet joko kokonaan Herran puolella tai vihollisen puolella. »Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan; ja joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa.» Matt. 12:30. Muutamat henkilöt epäonnistuvat hengellisessä elämässään sen johdosta että he aina ovat horjuvalla kannalla omaamatta mitään päätöstä. He vakuuttuvat usein ja pääsevät melkein siihen, että uhraavat kaiken Jumalalle, mutta kun he eivät saavuta tavoitettaan, he peräytyvät jälleen. Siinä tilassa omatunto paatuu ja sen vastaan- ottokyky Jumalan Hengen vaikutuksille vähenee vähenemistään. Hänen Henkensä on varoittanut, vakuuttanut ja sitä on halveksittu, kunnes se on melkein tehty niin murheelliseksi, että se on poistunut. Jumalan kanssa ei voi laskea leikkiä. Selvästi Hän osoittaa velvollisuuden, ja ellei pysytä valossa, se muuttuu pimeydeksi.

[225]

Jumala pyytää sinua tulemaan työntekijäksi Hänen viinitarhaansa. Aloita aivan siitä missä olet. Tule ristin luo ja luovu siinä itsestäsi, maailmasta ja jokaisesta epäjumalasta. Päästä Jeesus kokonaan

sydämeesi. Sinun on vaikea sillä paikalla missä nyt olet säilyttää antaumuksesi ja tehdä sellaista vaikutusta, joka johtaisi toisia synnistä, nautinnoista ja turhuudesta kaidalle tielle, jonka Herra on viitoittanut lunastetuille.

Antaudu kokonaan Jumalalle, luovu ehdoitta kaikesta, ja etsi sitä rauhaa, joka on ymmärrystä ylempänä. Sinä et pysty vas-taanotta-maan ravintoa Kristuksesta, ellet ole Hänessä. Ellet ole Hänessä, niin olet kuivettunut oksa. Sinä et tunne kaipaavasi puhtautta ja tosi pyhyttä. Sinun tulee palavasti kaivata Pyhää Henkeä, ja sinun tulee hartaasti rukoilla sitä. Sinun ei tarvitse odottaa Jumalan siunausta, ellet etsi sitä. Jos käyttäisit ulottuvillasi olevia keinovaroja saisit kokea armossa kasvamista ja voisit nousta ylevämpään ja syvällisempään elämään.

Sinulla ei ole luonnostasi taipumusta rakastaa hengellisiä asioita, mutta sinä voit hankkia sellaisen rakkauden harjoittamalla mieltäsi ja kaikkia olemuksesi voimia siihen suuntaan. Toiminnan voimaa sinä tarvitset. Totinen kasvatus on voima käyttää kykyjämme sillä tavalla, että niillä saadaan jotakin hyödyllistä aikaan. Mistä johtuu, että uskonto saa niin vähän huomiotamme puoleensa, samalla kun maailma pitää hallussaan ajatusmaailmaamme, jäseniämme ja lihaksiamme? Se johtuu siitä, että koko olemuksemme voimavarasto on pantu liikkeelle siihen suunaan. Me olemme harjoittaneet itseämme antautumaan vakavasti ja tarmokkaasti maailmallisiin yrityksiin, kunnes mieleemme nyt helposti kääntyy siihen suuntaan. Siinä on syy, miksi hengellinen elämä kristityistä tuntuu niin vaikealta ja maailmallinen elämä niin helpolta. Kykyjä on kasvatettu käyttämään voimiaan siihen suuntaan. Hengellisessä elämässä kyllä myönnetty Jumalan sanan totuuksia oikeiksi, mutta käytännöllisessä elämässä ne eivät ole ilmenneet.

[226]

Hengellisten ajatusten ja hartaan mielen vaalimista ei ole liitetty kasvatukseen. Niiden tulee vaikuttaa koko olemukseen ja valvoa sitä. Tapa toimia oikein puuttuu. Hetkellistä toimintaa on ilmennyt edullisessa vaikutuspiirissä, mutta hengellisten asioiden ajattelemisen luonnollisesti ja alttiisti ei ole tullut mielen johtavaksi periaatteeksi.

Hengelliset kääpiöt

Ei ole tarpeellista jäädä hengellisiksi kääpiöiksi, jos mieli jatkuvasti askartele hengellisissä asioissa. Mutta pelkästään rukoilla niitä ja niiden puolesta ei vastaa tapauksen tarpeita. Sinun tulee omaksua tavaksi ajatusten keskittäminen hengellisiin asioihin. Harjoitus antaa voimia. Monet kristityt ovat vähällä menettää sekä tämän että tulevan maailman. Puoleksi kristitty ja puoleksi maailmallinen tekee sinusta noin sadasosa kristityn kaiken muun kuuluessa tälle maailmalle.

Hengellistä elämää sitä Jumala vaatii, mutta siitä huolimatta tuhannet huudahtavat: »En tiedä, mistä johtuu, ettei minulla ole mitään hengellistä voimaa ja etten minä ole saanut Jumalan Henkeä.» Maailmallisista asioista puhuttaessa nuo samat henkilöt kuitenkin tulevat toimiviksi ja puheliaksi, jopa kaunopuheisiksikin. Kuunnelkaa heitä kokouksessa. Noin kymmenkunta sanaa he puhuvat ja senkin tuskin kuuluvalla äänellä. He ovat maailman miehiä ja naisia. He ovat hellineet maailmallisia taipumuksia, kunnes heidän kykynsä ovat vahvistuneet ja kehittyneet siihen suuntaan. Mutta suhteessaan hengellisiin asioihin he ovat heikkoja kuin pikkuvauvat, vaikka heidän tulisi olla voimakkaita ja älykkäitä. He eivät mielellään mieti jumalisuuden salaisuutta. He eivät tunne taivaan kieltä, eivätkä kasvata mieltään valmistautuakseen laulamaan taivaan lauluja. He eivät myöskään pidä hengellisistä riennoista, joihin kaikki taivaan asukkaat kiinnittävät huomiota.

[227] Tunnustus kristityt, maailmalliset kristityt, eivät tunne taivaallisia. Heitä ei milloinkaan viedä Uuden Jerusalemin porteille heidän antautuakseen siellä sellaisiin rientoihin, joihin sii hen asti eivät ole tunteneet mitään erikoista kiinnostusta. He eivät ole harjoittaneet mieliään siten, että mielistyisivät hartauteen ja mietiskelisivät Jumalaa ja taivasta. Miten he sitten voivat antautua taivaan jumalanpalvelukseen, miten mielistyä hengelliseen, puhtaaseen ja pyhään taivaaseen, kun se ei erikoisemmin viehättänyt heitä maan päällä? Aivan sen ilmapiirikin on oleva itse puhtaus. Mutta he ovat täysin vieraita sille kaikelle. Maailmassa ollessaan omaksuessaan maailmallisen kutsumuksensa he olivat täysin selvillä mihin ryhtyä ja mitä tehdä. Alhaiset taipumukset ja kyvyt ollessaan alituisessa toiminnassa kehittyivät ja vahvistuivat, samalla kuin ylevämmät ja jalommat

sielunkyvyt eivät heti kykene heräämään hengellisiin asioihin, koska ne eivät ole käytössä päässeet vahvistumaan. Hengellisiä ei huomata, koska niitä on tarkasteltu maailmaa rakastavilla silmillä, jotka eivät pysty arvostamaan taivaan kirkkautta yläpuolella ajallisen.

Mieltä täytyy kasvattaa ja kurittaa, jotta se rakastaisi puhtautta. Tulee vaalia rakkautta hengellisiin, jos tahdot kasvaa armossa ja totuuden tuntemisessa. Halu hyvään ja todelliseen pyhyyteen on aivan paikallaan, mikäli se toimii, mutta jos se jää sillensä, ei se ole miksikään hyödyksi. Hyvät suunnitelmat ovat oikeita, mutta ne eivät hyödytä ketään, ellei niitä määrätietoisesti panna täytäntöön. Monet joutuvat kadotukseen toivoessaan ja halutessaan olla kristittyjä, mutta koska he eivät tee mitään vakavia ponnistuksia, heidät punnitaan ja havaitaan köykäisiksi. Tahto on harjoitettava oikeaan suuntaan. Minä tahdon olla kokosydäminen kristitty. Minä tahdon tuntea täydellisen rakkauden pituuden, leveyden, korkeuden ja syvyyden. Kuuntele Jeesuksen sanoja: »Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.» Matt. 5:6. Kristus on varannut yltäkyläisyyttä tyydyttääkseen sen sielun, joka isoaa ja janoaa vanhurskautta.

Korkeampia hengellisiä tavoitteita

Rakkauden puhdas ydin on avartava sielua korkeampia tavoitteita ja hengellisten asioiden lisääntyntä tuntemusta varten, niin ettei se tyydy vähempään kuin täydellisyyteen. Useimmilla kristityillä ei ole mitään käsitystä siitä hengellisestä voimasta, minkä he voisivat saada, jos he olisivat yhtä kunnianhimoisia, innokkaita ja kestäviä hankkimaan tietoja hengellisistä asioista kuin he ovat kokoamaan tämän elämän mitättömiä ja katoavaisia arvoja. Suuret kristityiksi tunnustautuvat kansanjoukot tyytyvät jäämään hengellisiksi kääpiöiksi. Koska heillä ei ole mitään halua asettaa päämääräkseen etsiä ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, pysyy jumalisuus salattuna arvoituksena heille, niin etteivät he voi käsittää sitä. He eivät tunne Kristusta omien kokemustensa perusteella.

Siirrettäköön yht ’, äkkiä taivaaseen ne ihmiset, jotka hengellisissä asioissa tyytyvät kääpiömäiseen ja raajarikkoiseen tilaansa, hetkeksi katselemaan siellä kaikkialla vallitsevaa ylevää, pyhää täydellisyyden tilaa — jokaisen sielun ollessa täynnä rakkautta — ilon

[228]

loistaessa kaikkien kasvoista — ihastuttavan musiikin kohotessa Jumalan ja Karitsan kunniaksi sointuisina säveleinä — lakkaamattomien valonsäteiden loistaessa pyhien kasvoille Hänestä, joka valtaistuimella istuu ja Karitsasta. Käsittäkööt he, että on vielä korkeampaa ja suurempaa iloa koettava-na, sillä mitä enemmän tyydytystä he saavat Jumalalta, sitä suuremmaksi heidän kykynsä kasvaa ikuisen ilon hankkimiseen, ja siten jatkuvasti vastaanottamaan uutta ja runsaampaa täydennystä tyhjentyttömistä kirkkauden ja kuvaamattoman autuuden lähteistä. Kysyn, voisivatko henkilöt yhtyä taivaan joukkoon laulamaan heidän kanssaan ja kestämään sitä puhdasta, ihanaa ja ihastuttavaa kirkkautta, joka virtaa Jumalasta ja Karitsasta? Heidän koetusaikaansa lisättiin vuosia, jotta he saisivat tilaisuuden oppia taivaan kielen ja jotta he voisivat »tulla osallisiksi jumalallisesta luonnosta heidän paettuun sitä turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee». 2 Piet. 1:4 (Engl. käänn.) Mutta heillä oli omat itsekkäät pyrkimyksensä, joihin he keskittivät sielunsa ja ruumiinsa voimat. He katsoivat, ettei heillä ollut varaa palvella Jumalaa ehdoitta ja valita sitä elämäntehtäväkseen. Maailmallisten yritysten täytyi olla ensimmäisellä sijalla, jotta ne saisivat heidän parhaat voimansa, ja ainoastaan jokin ohimenevä ajatus uhrattiin Jumalalle. Muutetaanko sellaiset tämän lopullisen taivaan pää töksen jälkeen: »Joka on pyhä, pyhittyköön edelleen», »ja joka on saastainen, saastukoon edelleen?» Sekin ratkaisun päivä vielä koittaa.

[229]

Ainoastaan ne, jotka ovat kasvattaneet itseään mielistymään hengellisiin rientoihin, ovat niitä, jotka voidaan muuttaa, niin etteivät menehdy taivaan puhtauteen ja harvinaisen ihanaan kirkkauteen. Kenties sinä olet hyvin perehtynyt taiteeseen, ehkä olet tutustunut tieteisiin, saatat olla etevä muusikko, kukaties olet etevä kynänkäyttäjä, ja käytöksesi voi miellyttää tovereitasi, mutta mitä yhteistä näillä asioilla on taivasta varten tehtävän valmistautumisen kanssa? Miten ne valmistavat sinua seisomaan Jumalan valtaistuimen edessä?

Älä anna pettää itseäsi. Jumala ei salli pilkata itseään. Mikään muu kuin pyhyys ei valmista sinua taivasta varten. Vilpityn, kokenusperäinen hurskaus on ainoa, joka voi antaa sinulle puhtaan, jalon luonteen ja joka voi tehdä sinut kykeneväksi pääsemään Jumalan kasvojen eteen, Hänen, joka asuu valkeudessa, ja jota ei kukaan voi lähestyä. Taivaallinen luonne on hankittava maan päällä, sillä

muutoin se ei ole hankittavissa enää milloinkaan. Ryhdy sen vuoksi heti työhön. Älä kuvittele, että joskus myöhemmin tulee soveliaampi aika tehdä vakavia pon-nistuksia. Joka päivä loitontaa sinut yhä kauemmaksi Jumalasta. Valmistaudu ikuisuutta varten sellaisella palavuudella, jol-laista et milloinkaan aikaisemmin ole osoittanut. Kasvata sydäntäsi rakastamaan Raamattua, rakastamaan rukouskousta, rakastamaan hartausja mietiskelyhetkeä ja ennen kaikkea sitä hetkeä, jolloin sielu seurustelee Jumalan kanssa. Hanki itsellesi taivaan mieli, jos haluat yhtyä ylhäällä olevaan taivaan kuoroon.

Nyt alkaa uusi vuosi elämässäsi. Muistiinmerkitsevä enkeli aloittaa uuden lehden kirjassaan. Mitä sen sivuille kirjoitetaan? Tahrataanko ne laiminlyönneillä Jumalaa kohtaan ja laiminlyödyillä tehtävillä? Jumala varjelkoon. Anna niihin tulla sellaiset merkinnät, joita sinun ei tarvitse hävetä esitettäväksi ihmisille ja enkeleille.

Luku 47—Rikkauden petollisuus

Rakas sisar M: Kun Herra näytti minulle sinun tapauksesi, huomiotani kiinnitettiin aikaan monia vuosia taaksepäin, jolloin sinä aloit uskoa Kristuksen pikaiseen takaisintuloon. Sinä odotit ja rakastit Hänen ilmestymistään ...

Näin sinun taistelevan köyhyiden kanssa ja ahertavanoman ja lastesi toimeentulon hyväksi. Usein olit epätietoinen mitä tehdä. Tulevaisuus näytti pimeältä ja epävarmalta. Tuskassasi sinä huusit Herran puoleen, ja Hän lohdutti ja auttoi sinua, niin että toivorikkaat valonsäteet valaisivat sinua. Miten kal-lisarvoinen olikaan Jumala sinulle niinä aikoina! Miten suloinen olikaan Hänen lohduttava rakkautensa! Sinä tunsit, että sinulla oli kallis aarre talletettuna taivaassa. Kun katselit ahdistettujen Jumalan lasten palkkaa, mitä lohdutusta tuottikaan sielullesi, kun saatoit pitää Häntä Isänäsi!...

Huomiotani kiinnitettiin sinun haluusi saada varallisuutta. Sinä ajattelit sydämässäsi: »Jospa minulla olisi varoja, niin minä en ainakaan tuhlaisi niitä! Asettaisin itseni esikuvaksi ahneille ja saidoille. Osoittaisin heille, miten suuria siunauksia saadaan tekemällä hyvää.» Sinun sielusi inhosi ahneutta. Kun näit niiden, jotka omistivat paljon tämän maailman tavaraa, sulkevan sydämensä puutteenalaisen huudoilta, sinä sanoit: »Jumala on rankaiseva heitä. Hän on maksava heille heidän tekojensa mukaan.» Kun näit rikkaiden vael-tavan ylpeydessään ja sitovan sydäntään itsekkyyteen ikään kuin rautasiteillä, sinä pidit heitä itseäsi köyhempinä, vaikka itse kärsit puutetta. Nähdessäsi näitten rahoistaan ylpeilevien ihmisten käyttäytyvän mahtavasti, koska rahalla on valtaa, tunsit sääliä heitä kohtaan, eikä sinun mieleesi olisi juolahtanutkaan saada vaihtaa paikkaa heidän kanssaan. Sinä halusit kuitenkin varoja, jotta saisit käyttää niitä nuhteena ahneille.

Menestyksen koettelema

[231]

Herra sanoi sinua siihen asti palvelleelle enkelille: »Olen koetellut häntä köyhyudessa ja ahdistuksessa, eikä hän ole luopunut Minusta eikä kapinoinut Minua vastaan. Nyt aion koetella häntä menestyksellä. Tahdon paljastaa hänelle erään ihmissydämen lokeron, jota hän ei lainkaan tunne. Tahdon osoittaa hänelle, että raha on kaikkein vaarallisin vihollinen, jota hän milloinkaan on tavannut. Aion paljastaa hänelle rikkauden petollisuuden, että se on ansaksi niillekin, jotka tuntevat olevansa turvassa itsekkyydeltä, itsekorotukselta, ylellisyydeltä, ylpeydeltä ja mielistymisestä ihmisten kiitokseen.»

Sitten minulle näytettiin tie, mikä avattiin sinulle saadaksesi parantaa elämäsi olosuhteita ja lopulta hankkimaan ne varat, joita ajattelit käyttäväsi viisaudella ja Jumalan kunniaksi. Miten huolestuneena tarkkasikaan sinua palveleva enkeli uutta koetustasi saadaksesen nähdä, miten kestät sitä. Kun rupesit saamaan rahaa, näin sinun vähitellen ja melkein huomaamatta luopuvan Jumalasta. Sinulle uskottuja varoja sinä aloit käyttää omaksi hyväksesi, elämän mukavuuksien hankkimiseksi itsellesi. Näin enkelien katselevan sinua syvästi murheellisina, kasvot puoleksi kääntyneinä pois ja haluttomina jättämään sinut. Sinä et kuitenkaan huomannut heidän läsnäoloaan, ja sinä menit eteenpäin omaa tietäsi välittämättä enkelivartiostasi...

Menestyksesi päivinä et toteuttanut niitä päätöksiä, jotka olit tehnyt vastoinkäymisissä. Rikkauden petollisuus sai sinut luopumaan päätöksistäsi. Huolet lisääntyivät sinulle. Vaikutuksesi laajeni. Kun sairaat ja ahdistetut tunsivat helpotusta kärsimyksistään, he ylistivät sinua, ja niin sinä opit rakastamaan kuolevaisten huulilta lähtenyttä kiitosta. Sinä asuit suuressa yleisön suosimassa kaupungissa, ja pidit välttämättömänä liiketoimiesi menestymiseksi, samoin kuin vaikutuksesi säilyttämiseksi, saattaa ympäristösi jotenkin sopusointuun toimesi kanssa. Mutta siinä sinä menit liian pitkälle. Sinä annoit liian paljon toisten mielipiteiden ja arvostelukyvyn vaikuttaa itseesi. Sinä tuhlasit varoja tarpeettomiin, vain tyydyttääksesi silmäin pyyntöä ja elämän korskaa. Sinä unohdit, että käsittelit Herran rahoja. Kun sinä käytit varoja yksinomaan turhuuden suosimiseksi, et harkinnut, että muistiinmerkitsevä enkeli teki merkinnän, jota häpeät nähdä jälleen. Enkeli sanoi osoittaen sinua: »Sinä ylistit itseäsi, mutta et

[232]

ylistänyt Jumalaa.» Sinä ylpeilit vielä siitäkin, että sinun vallassasi oli hankkia nuo varusteet ja tavarat...

Vaaran hetki

Uskosi ja vilpitön luottamuksesi Jumalaan alkoi vähetä heti kun rupesit saamaan varoja. Sinä et luopunut Jumalasta heti kokonaan. Luopumuksesi tapahtui vähitellen. Sinä lakkasit pitämästä aamuja iltahartausta, koska se ei aina sopinut sinulle. Miniäsi aiheutti sinulle erikoislaatuisia koettelemuksia, jotka ärsyttivät sinua, ja vaikuttivat huomattavasti siihen, ettet halunnut jatkaa perhehartauksien pitoa. Kotisi muuttui rukouksettomaksi. Toimesi sinä asetit ensimmäiselle sijalle, ja toiselle sijalle sinä asetit Herran ja Hänen totuutensa. Muistele varhaisten kokemustesi päiviä. Olisivatko nämä kokemukset silloin saaneet sinua luopumaan perhehartaudesta?

Laiminlyödessäsi näin suullisen rukouksen sinä menetit kodissasi erään vaikutuksen, mikä sinun olisi tullut säilyttää. Velvollisuutesi oli tunnustaa Jumalaa välittämättä seurauksista. Sinun olisi tullut esittää anomuksesi Jumalalle aamuin ja illoin. Sinun olisi tullut olla perheen pappina tunnustaen syntisi ja lastesi synnit. Jos olisit ollut uskollinen, ei Jumala, joka oli valvonut sinua, olisi jättänyt sinua oman viisautesi varaan.

Varoja tuhlatiin tarpeettomasti komeiluun. Sinä olit ollut syvästi murheellinen nähdessäsi toisissa tuon synnin. Kun sillä tavalla käytit varoja, sinä ryöstit Jumalalta. Silloin Herra sanoi: »Minä hajotan. Minä annan hänen jonkin aikaa vaeltaa omaa tietään. Sokaisen hänen arvostelukykynsä, ja otan pois häneltä viisauden. Tahdon osoittaa hänelle, että hänen voimansa on heikkoutta ja hänen viisautensa hulluutta. Tahdon nöyryyttää hänet ja avata hänen silmänsä, jotta hän huomaisi, miten kauas hän on luopunut Minusta. Ellei hän silloin käänny Minun puoleeni koko sydäimestään ja tunnusta Minua kaikilla teillään, on käteni hajottava, niin että äidin ja lasten ylpeys lyödään maahan ja köyhyys jälleen tulee heidän osakseen. Minun nimeni on tuleva korotetuksi. Ihmisen mahtavuus hajotetaan maahan, ja ihmisen ylpeys kukistetaan...»

[233]

Varhaisissa kokemuksissasi Herra antoi sinulle vaikutuksen talenteja, mutta ei antanut sinulle varallisuuden talenttia, minkä vuoksi Hän ei odottanut sinun lahjoittavan köyhyydessäsi sellaista, mitä

sinulla ei ollut. Lesken tavoin sinä annoit voitavasi, vaikka jos olisit harkinnut olosuhteitasi, olisit antanut se-lityksen, miksi et voinut tehdä niin paljon. Ollessasi sairaana Jumala ei vaatinut sinulta sitä toiminnan tarmoa, minkä sairaus oli riistänyt sinulta. Vaikka vaikutuksesi ja varojesi puolesta olit rajoittunut, niin Jumala kuitenkin hyväksyi ponnistuksesi tehdä hyvää ja edistää Hänen asiaansa mahdollisuuksiesi mukaan eikä sen mukaan mitä sinulla ei ollut. Herra ei hylkää vähäisintäkään uhrausta, joka auliisti ja vilpittömästi tuodaan Hänelle.

Sinulla on kiihkeä ja tulinen luonne. Vakavuus hyvässä asiassa on kiitettävää. Aikaisemmissa koettelemuksissasi ja vaikeuksissasi sinä sait kokemuksen, joka oli eduksi toisille. Sinä palvelit Jumalaa innokkaasti. Mielelläsi sinä esitit kantaamme niille, jotka eivät usko-neet nykyistä totuutta. Sinä saatoit puhua varmuudella, sillä ne asiat olivat todellisuutta sinulle. Totuus muodosti osan sinusta, eivätkä ne, jotka kuuntelivat har-taita vetoomuksiasi epäilleet vilpittömyyttäsi, vaan vakuutuivat siitä, että asia oli niin.

Huolenpidossaan Jumala on laajentanut vaikutustasi, ja sen lisäksi Hän on nähnyt hyväksi koetella sinua uskomalla sinulle varoja. Siten vastuunalaisuutesi on kaksinkertaistunut. Kun toimeentulosi alkoi parantua sinä sanoit: »Heti kun saan kodin itselleni tahdon lahjoittaa Jumalan asialle.» Mutta kun olit saanut kodin, huomasit siinä niin paljon parantamisen varaa, ennen kuin kaikki olisi mukavaa ja miellyttävää ympärilläsi, niin että sinä unohdit Herran ja Hänen vaatimuksensa sinuun, ja sinulla oli vielä vähemmän halua edistää Jumalan työtä kuin ollessasi köyhydessä ja ahdistuksessa.

Sinä tavoittelit ystävyyttä maailman kanssa ja jouduit siten yhä kauemmaksi Jumalasta. Sinä unohdit tämän Kristuksen kehoituksen: [234] »Pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät arvaamatta.» Luuk. 21:34. »Joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea.»o; 1 Kor. 10:12.

Kristityn elämässä on kolme tunnussanaa, jotka meidän tulee ottaa varteen, jos toivomme, ettei Saatana pääsisi meistä edelle, ja ne ovat, valvo, rukoile ja tee työtä. Rukoileminen ja valvominen ovat välttämättömiä hengellisen elämän edistymiselle. Mikään aikaisempi elämäsi vaihe ei ole ollut tärkeämpi kuin tämä. Ainoa turvasi on elää vartiomiehen elämää. Valvo ja rukoile lakkaamatta. Mikä

suojakeino se onkaan kiusauksiin sortumista ja maailman ansoihin lankeamista vastaan!

Miten vakavasti sinun olisikaan tullut toimia viime vuosina, kun vaikutuksesi oli laaja.

Rakas sisar, ihmiskiitoksella ja maailmassa vallalla olevalla imartelulla on ollut suurempi vaikutus sinuun kuin olet aavistanutkaan. Sinä et ole kartuttanut talenttejasi — antamalla niitä rahanvaihtajille. Luonnostasi sinä olet rakastettava ja hienotunteinen. Näitä luonteenpiirteitä sinä olet jonkin verran edus-tanut, mutta ei niin paljon kuin Jumala vaatii. Näiden erinomaisten lahjojen pelkkä omistaminen ei riitä, vaan Jumala vaatii, että ne alati tulevat näkyviin, sillä niiden välityksellä Hän siunaa avun tarpeessa olevia ja edistää työtään ihmiskunnan pelastukseksi. . .

Tilaisuus palata

Sinulle, sisareni, on uskottu vaikutuksen ja varallisuuden talentteja, joten vastuunalaisuutesi on suuri. Sinun tulee toimia varovaisesti ja Jumalan pelossa. Oma viisautesi on heikkoutta, mutta ylhäältä tuleva viisaus on voimakas. Jumala on päättänyt valaista pimeyttäsi ja antaa sinulle välähdyksiä taivaan aarteesta, jotta saisit jonkinlaisen käsityksen kummankin maailman suhteellisesta arvosta, ja sitten saisit valita tämän maailman ja iankaikkisen perinnön välillä. Minä näin, että sinulla oli vielä tilaisuus palata laumaan. Jeesus on lunastanut sinut omalla verellään, ja Hän vaatii sinua käyttämään talenttejasi Hänen palvelukseensa. Sinä et ole paatunut Pyhän Hengen vaikutuksille. Kun Jumalan totuutta esitetään, löytää se vastakaikua sinun sydämestäsi...

[235]

Rakas sisareni, Herra on ollut hyvin armollinen sinulle ja perheellesi. Velvollisuutesi taivaallista Isää kohtaan on ylistää ja kiittää Hänen nimeään maan päällä. Pysyäksesi jatkuvasti Hänen rakkaudessaan sinun tulee alati tehdä työtä, jotta saisit sen nöyrän mielen ja hiljaisen ja rauhaisan hengen, joka Jumalan silmissä on kallis. Sinun voimasasi Jumalassa on lisääntyvä samassa suhteessa kuin antaudut kaikkinesi Hänelle, niin että luottavaisesti voit sanoa: »Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka?» »Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit

eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.»
Room. 8:35, 38, 39.

Luku 48—Todellinen kääntymys

Kääntyminen on sellainen tehtävä, jota useimmat ihmiset eivät pidä arvossa. Ei ole mikään vähäpätöinen asia maailmallisen, syntiä rakastavan mielen muuttaminen ja saada sitä käsittämään Kristuksen sanomatonta rakkautta, Hänen armonsä su-loisuutta, ja Jumalan ihannuutta, niin että sielu joutuu jumalallisen rakkauden vaikutuspiiriin ja taivaan salaisuuksien vangitsemaksi. Kun hän tulee ymmärtämään nämä asiat, hänen mennyt elämänsä näyttää inhottavalta ja vihattavalta. Hän vihaa syntiä, ja murtaen sydäntään Jumalan edessä hän vastaanottaa Kristuksen sielunsa elämänsä ja ilona. Hän luopuu aikaisemmista huvituksistaan ja ajanvietteistään. Hänellä on uusi mieli, uusi rakastava sydän, uudet harrastukset ja uusi tahto. Hänen surunsa, toivomuksensa ja rakkautensa ovat kaikki uudet. Lihan himosta, silmäinpyynnöstä ja elämän korskasta, jotka siihen asti ovat olleet Kristuksen edellä, on luovuttu, ja Kristuksesta on tullut elämän ihastus, hänen ilonsä kruunu. Taivas, joka ei ennen viehättänyt häntä lainkaan, on nyt avautunut hänelle rikkaudessaan ja ihanuudessaan, ja hänen ajatuksensa askartelevat tulevassa kodissaan, jossa hän saa katsella, rakastaa ja ylistää Häntä, joka on lunastanut hänet kalliilla verellään.

Pyhyiden teot, jotka tuntuivat niin ikäviltä, ovat nyt hänen mielityötään. Jumalan sana, joka aikaisemmin oli kuiva ja vailla mielenkiintoa, on nyt hänen tutkistelukohteensa ja hänen neuvonantajansa. Se on Jumalan hänelle kirjoittama kirje, jossa on Iankaikkisen käsialaa. Hänen ajatuksensa, sanansa ja te-konsa on koeteltu sen asetusten mukaan. Hän vapisee sen määräyksistä ja uhkauksista, samalla kun hän lujasti tarttuu sen lupauksiin ja vahvistaa sieluaan käyttämällä hyväkseen niitä. Nyt hän valitsee seurakseen hengellisimmät ihmiset, eikä hän enää mielisty jumalattomien seuraan, jota hän ennen rakasti. Nyt hän itkee heissä olevia syntejä, joille hän ennen nauroi. Itserakkauden ja turhuuden hän on hylännyt, ja nyt hän elää Jumalalle, ja hänellä on paljon hyviä tekoja. Tämä on Jumalan vaatimaa pyhitystä. Mitään vähempää Hän ei hyväksy.

Henkilökohtainen vetoamus

Pyydän sinua, veljeni, tutkimaan sydäntäsi huolellisesti ja kysymään: »Mitä tietä minä kuljen, ja mihin se päättyy?» Sinulla on syytä iloita siitä, ettei elämäsi lankaa ole katkaistu silloin kun vielä olit vailla iankaikkisen elämän toivoa. Jumala varjelkoon, ettet enää laiminlöisi tätä työtä, niin että hukkuisit synneissäsi. Älä tuudita sieluasi väärään toivoon. Sinä et tiedä mihin enää pitäytyä, mutta eihän sellainen nöyrä mies kuin sinä voi suostua vääriin toiveisiin. Kristus esittää sinulle, juuri sinulle, erehtyvä veljeni, armon sanoman: »Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina.» Luuk. 14:17. Jumala on valmis ottamaan sinut vastaan ja antamaan kaikki rikkomuksesi anteeksi, jos vain suostut tulemaan. Vaikka olet ollut tuhlaajapoika ja olet luopunut Jumalasta ja niin kauan pysynyt erossa Hänestä, tahtoo Hän kuitenkin kohdata sinua nyt. Totisesti, taivaan Majesteetti kutsuu sinua luokseen, jotta saisit elämän. Kristus on halukas puhdistamaan sinut synnistä heti kun turvaudut Häneen. Mitä olet hyötynyt synnin palveluksesta? Mitä lihan ja paholaisen palveleminen on hyödyttänyt sinua? Etkö ole saanut kurjaa palkkaakin? Oi, kääntykää, kääntykää, sillä miksi tahtoisitte kuolla?

Sinä olet monta kertaa tullut synnintuntoon, ja paljon omantunnon tuskaa olet tuntenut. Sinä olet tehnyt niin monta päätöstä ja niin monta lupautusta, ja vieläkin sinä viivyttelet etkä tahdo tulla Kristuksen luo, jotta saisit elää. Jospa sydämesi vakuuttuisi tämän ajan vakavuudesta, jotta voisit kääntyä ja elää! Etkö kuule Totisen Paime-
nen ääntä tässä sanomassa? Kuinka voit olla tottelematon? Älä laske leikkiä Jumalan kansa, ettei Hän jättäisi sinua omille mutkaisille poluillesi. Edessäsi on elämä ja kuolema. Kummanko sinä valitset? On pelottavaa taistella Jumalan kanssa ja vastustaa Hänen vetoomuksiaan. Sinä voit saada Jumalan rakkauden palamaan sydämesi alttarille niinkuin menneinä päivinä. Sinä voit seurustella Jumalan kanssa samalla tavalla kuin ennenkin. Jos teet puhdasta jälkeä menneisyydestäsi, saat jälleen kokea Hänen armonsa rikkauksia, ja kasvosi voivat jälleen heijastaa Hänen rakkauttaan.

Ei ole tarpeellista sinun tunnustaa niille, jotka eivät tunne syntiäsi ja erehdyksiäsi. Sinun ei tarvitse esittää sellaista tunnustusta, joka saa uskomattomat riemuitsemaan, vaan niille, joille se kuuluu ja jotka eivät käytä hyväkseen vääryyttäsi. Tunnusta Jumalan sa-

[238]

nan mukaisesti, ja anna heidän rukoilla puo-lestasi, niin Jumala on hyväksyvä sen ja parantava sinut. Sielusi tähden pyydän hartaasti sinua tekemään täyttä totta ikui-suutta silmälläpitäen. Heitä ylpeys ja turhuus yli laidan, ja toimi johdonmukaisesti. Tule jälleen takaisin laumaan. Paimen odottaa saadakseen sinut takaisin. Tee parannus, ja tee ensimmäisiä tekojasi, ja tule jälleen Jumalan suosioon.

Minulle on näytetty, että me elämme viimeisten päivien vaarojen keskellä. Koska laittomuus rehoittaa, kylmenee useimpien rakkaus. Tuo sana »useimpien» viittaa Kristuksen seuraajiksi tunnustautuviin. Vallitseva jumalattomuus saa heidät luopu-maan Jumalasta, mutta ei ole tarpeellista heidän antautua sen vaikutuspiiriin. Tämän rappeutumisen syynä on se, etteivät he ole täysin vapaita tuosta jumalattomuudesta. Tosiasia että heidän rakkautensa Jumalaan kylmenee sen johdosta että laittomuus rehoittaa, osoittaa, että he jollakin tavoin ovat osallisia tuohon jumalattomuuteen, sillä muutoin se ei pystyisi riistämään heidän rakkauttaan Jumalaan eikä heidän palavuuttaan ja intoaan Hänen asialleen.

Kauhistuttava kuva maailman tilasta on esitetty minulle. Moraalittomuus rehoittaa kaikkialla. Irstaus on erikoisesti tämän ajan synty. Milloinkaan aikaisemmin eivät paheet ole näyttäneet rumaa osaansa niin julkeasti kuin nyt. Kansa on ikään kuin lamaantunut, niin että avujen ja tosi hyvyyden vaalijat ovat melkein masentuneet sen röyhkeydestä, voimasta ja yleistymisestä. Vallitseva jumalattomuus ei ole rajoittunut ainoastaan uskottomiin ja pilkkaajiin. Toivoisin asiantilan olevan niin, mutta se on toisin. Monet Kristuksen uskonnon tunnustajat ovat myös syyllisiä. Vieläpä muutamat, jotka sanovat odottavansa Hänen ilmestymistään, eivät ole sen paremmin valmistautuneita tuolle tapahtumalle kuin Saatanakaan. He eivät puhdistaudu kaikesta saastaisuudesta. He ovat niin kauan palvelleet himojaan, että heille on aivan luonnollista helliä saastaisia ajatuksia ja turmeltunutta mielikuvitusta. On yhtä mah-dotonta saada heidän mielensä viipymään puhtaissa ja pyhissä asioissa kuin kääntää Niagaran vesimassoja kulkemaan päin-vastaiseen suuntaan.

Kumpaakin sukupuolta olevat nuoret ja lapset antautuvat siveelliseen saastutukseen harjoittaen tätä inhottavaa, sielua ja ruumista turmelevaa pahetta. Monet tunnustus kristityt ovat siinä määrin turmuneet tästä samasta paheesta, ettei heidän siveellistä tajuaan saada heräämään ja ymmärtämään sen olevan syntiä, ja että jos he jatkavat

sitä, se on varmasti johtava sekä ruumiin että sielun täydelliseen rappeutumiseen. Ihminen, maan jaloin Jumalan kuvaksi luotu olento, muuttaa itsensä eläimeksi! Hän tekee itsensä karkeaksi ja saastaiseksi. Jokaisen kristityn tulee oppia hallitsemaan intohimojaan ja suostumaan periaatteiden valvontaan. Ellei hän tee niin, ei hän ole arvollinen kantamaan kristityn nimeä.

Muutamat ylevän tunnustuksen omaavat eivät käsitä itsesaastutuksen synnillisyyttä ja väistämättömiä seurauksia. Kauan juurtunut tottumus on sokaissut heidän käsityskykyään. He eivät ole selvillä tämän häpeällisen synnin ylen suuresta synnillisyydestä, joka veltoistaa elimistöä ja hävittää aivojen hermovoimat. Moraalinen periaate on hyvin heikko, kun se joutuu ristiriitaan juurtuneen tottumuksen kanssa. Vakavat taivaan sanomat eivät pääse voimallisesti vaikuttamaan sydämeen, jolla ei ole lujaa suojamuuria tätä häpeällistä pahetta vastaan. Aivojen herkat hermot ovat menettäneet kuntoisuutensa sairaalloisesta kiihotuksesta tyydyttää luonnonvastaista halua aistillisen nautinnon aikaansaamiseksi. Aivojen hermot, jotka ylläpitävät yhteyttä koko elimistöön, ovat ainoat välikappaleet, joiden avulla taivas voi olla yhteydessä ihmisen kanssa ja vaikuttaa hänen sisimpään elämäänsä. Kaikki se mikä häiritsee hermoston sähkövirtojen kulkua vähentää elinvoimia ja saattaa mielen turtumaan ja lamaantumaan. Miten tärkeä onkaan näiden tosiasioiden edessä, että uskovaisiksi tunnustautuvat saar-naajat ja ihmiset pysyvät puhtaina ja saastumattomina tästä sielua turmelevasta paheesta!

[241] Sieluni on vaipunut tuskaan, kun minulle on näytetty Jumalan lapsiksi tunnustautuvien heikontunut tila. Jumalattomuus rehoittaa, ja useimpien rakkaus kylmenee. On vain harvoja kristityiksi tunnustautuvia, jotka katselevat tätä asiaa oikeassa valossa ja jotka oikealla tavalla pitävät itseään kurissa, kun ei yleinen käsitys ja tapa tuomitse heitä. Miten harvat hallitsevat himojaan tuntien moraalista velvollisuutta siihen ja koska Herran pelko on heidän silmäinsä edessä! Luonnonvastaiset halut ja himot ovat surkastuttaneet ihmisen jaloimmat sielunkyvut.

Luopukaa jumalattomuudesta

Muutamat myöntävät synnillisen itsehemmottelunsa olevan pahasta, mutta puolustautuvat kuitenkin sanomalla, etteivät he voi pääs-

tä himojensa voittajiksi. Se on kauhea tunnustus niiltä, jotka mainitsevat Kristuksen nimen. »Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee.» 2 Tim. 2:19. Mistä tällainen heikkous johtuu? Se johtuu siitä, että alhaisia taipumuksia on vahvistettu harjoituksen avulla, kunnes ne ovat saaneet valtaansa ylevämmät voimat. Miehet ja naiset ovat vailla periaatteita. He ovat kuolemaisillaan hengellisesti sen johdosta että he niin kauan ovat hellineet luontaisia halujaan, niin että he näyttävät menettäneen kaiken itsehallintansa. Heidän luontonsa alhaiset halut ovat ottaneet ohjaket käsiinsä, ja siitä, minkä olisi pitänyt toimia hallitsevana voimana, on tullut luonnonvastaisen himon palvelija. Sielua pidetään alhaisimmassa vankeudessa. Aistillisuus on tukahuttanut pyhyiden halun ja tehnyt lopun hengellisestä menestyksestä.

Sieluni huokaa nuorten tähden, jotka joutuvat muodostamaan luonteita tällaisena rappeutuneena aikana. Niinikään vapisen heidän vanhempiansa puolesta, sillä minulle on näytetty, että he eivät yleensä ole selvillä velvollisuudestaan kasvattaa lapsiaan ja neuvoa heitä, miten heidän tulee vaeltaa. Tapoja ja muoteja on seurattu, ja pian lapset joutuvat niiden valtaan ja turmeltuvat, samalla kun heidän hemmottelevat vanhempansa ovat turtuneet ja ovat nukukissa lastensa vaarojen suhteen. Vain ani harvat nuoret ovat vapaat luonnonvastaisista tottumuksista. Heidät on vapautettu velvollisuudestaan tehdä ruu-miillista työtä suureksi osaksi siitä pelosta, että he rasittuisivat liikaa. Vanhemmat kantavat itse ne taakat, jotka heidän lastensa tulisi kantaa. Liiallinen työ on pahaa, mutta toimeettomuuden seuraukset ovat vielä pelottavammat. Joutilaisuus joutaa luonnonvastaisten tapojen hemmotteluun. Toimeliaisuus ei väsytä eikä uuvuta viidettäkään osaa siitä mitä itsesaastutuksen turmiollinen tapa. Jos yksinkertainen, hyvin säännöstelty työ uuvuttaa lapsianne, niin te vanhemmat, saatte olla varmat siitä, että jokin muu heidän työhönsä kuulumaton tekijä la-mauttaa heidän elimistöään saaden heidät tuntemaan alituista väsymystä. Järjestäkää lapsillenne ruumiillista työtä, joka panee sekä hermot että lihakset toimimaan. Sellaisen työn aikaansaama väsymys vähentää taipumusta helliä turmiollisia tapoja. Joutilaisuus on kirous, sillä se synnyttää aistillisia tapoja.

Useita tapauksia on esitetty minulle, ja kun heidän sisällinen elämänsä on avautunut minulle, olen sielussani tuntenut tuskaa ja vastenmielisyyttä niiden ihmisten sydämen mädännäisyyden johdos-

ta, jotka sanovat olevansa uskovaisia ja jotka puhuvat muuttumisesta taivaaseen. Olen usein kysynyt itseltäni: Kehen minä voin luottaa? Kuka on vapaa laittomuudesta?

Esirukouspyyntö

Olin kerran mieheni kanssa eräässä kokouksessa, missä myötätuntoamme koetettiin herättää erääseen keuhkotaudista pahoin kärsivään veljeen. Hän oli kalpea ja kuihtunut. Hän pyysi Jumalan lapsia rukoilemaan puolestaan. Hän sanoi, että hänen perheensä oli sairaana ja että häneltä oli lapsi kuollut. Liikuttuneena hän puhui tästä menetyksestään. Hän sanoi jo jonkin aikaa odottaneensa veli ja sisar Whiten tapaamista uskoen, että jos he rukoilisivat hänen puolestaan, niin hän paranisi. Kokouksen jälkeen veljet kiinnittivät meidän huomiotamme tähän tapaukseen. He kertoivat, että seurakunta avusti tämän veljen perhettä, että hänen vaimonsa oli sairaana ja että hänen lapsensa oli kuollut. Veljet olivat olleet koolla hänen kodissaan ja rukoilleet tuon ahdingossa olevan perheen puolesta. Mieheni ja minä olimme rasittavan kokouksen jälkeen uuvuksissa ja kaipasimme lepoa.

[243] Olin päättänyt olla rukoilematta kenenkään puolesta, ellei Herran Henki erikoisesti kehoittaisi siihen. Minulle oli näytetty, että sapatinpitäjiksikin tunnustautuvien keskuudessa oli niin paljon jumalattomuutta, etten halunnut ruveta rukoilemaan niiden puolesta, joiden elämän vaiheista minulla ei ollut mitään tietoa. Esitin tämän kantani. Veljet vakuuttivat minulle, että sikäli kuin he tiesivät, tämä veli oli kunnollinen. Vaihdoin muutamia sanoja miehen kanssa, joka oli pyytänyt meitä rukoilemaan itselleen parannusta, mutta mieleäni ei vapautunut. Hän itki ja sanoi odottaneensa meidän tuloamme ja olevansa varma siitä, että hän paranisi, jos rukoilisimme hänen puolestaan. Sanoimme hänelle, ettemme tunteneet hänen elämänsä vaiheitaan ja että toivoimme mieluummin niiden rukoilevan hänen puolestaan, jotka tunsivat hänet. Mutta hän pyysi meitä niin hartaasti, että päätimme harkita hänen asiaansa ja esittää sen Herralle sinä iltana. Jos tie näyttäisi selvältä, suostuisimme hänen pyyntöönsä.

Sinä iltana polvistuimme rukoukseen ja esitimme hänen asiaansa Herralle. Pyysimme hartaasti, että saisimme tietää, mikä on Jumalan tahto häneen nähden. Halusimme vain kirkastaa Jumalaa, siinä

kaikki. Tahtoiko Herra meidän rukoilevan tämän ahdistetun miehen puolesta? Siirsimme taakan Herralle ja kävimme levolle. Unessa tuon veljen asia esitettiin minulle selvästi. Minulle näytettiin hänen elämänvaiheensa aina lapsuudesta saakka ja sain tietää, että jos rukoilisimme hänen puolestaan, ei Herra kuulisi meitä, sillä hän helli vääryyttä sydämessään. Seuraavana aamuna mies tuli luoksemme pyytäen meitä rukoilemaan hänen puolestaan. Veimme hänet syrjään ja pahoittelimme sitä, ettemme voineet suostua hänen pyyntöön. Kerroin hänelle uneni, ja hän tunnusti sen olevan totta. Hän oli harjoittanut itsesaastutusta poikavuosistaan asti, vieläpä avioliittonsa aikana, mutta hän sanoi koettavansa vapautua siitä.

Tällä miehellä oli voitettavanaan kauan juurtunut tapa, sillä hän oli jo keski-ikäinen. Hänen siveelliset periaatteensa olivat niin heikot, että pitkän aikaa harjoitettu hillittömyys voitti ne. Alhaiset intohimot olivat kukistaneet hänen jalomman luontonsa. Kysyin häneltä, miten hän suhtautui terveystuodistukseen. Hän vastasi, ettei hän voinut elää sen mukaisesti. Hänen vaimonsa heittäisi grahamjauhot ulos ovesta, jos niitä tuotaisiin taloon. Seurakunta oli avustanut tätä perhettä. Sen puolesta oli myös rukoiltu. Heidän lapsensa oli kuollut, vaimo oli sairaana, ja isä tahtoi jättää asiansa meille, että me esittäisimme sen puhtaalle ja pyhälle Jumalalle, jotta Hän ihmeen kautta parantaisi hänet. Tämän miehen moraaliset käsitteet olivat turtuneet.

[244]

Kun nuoret omaksuvat alhaisia tapoja jo lapsuudessaan, jolloin mieli vielä on herkkä, eivät he enää milloinkaan saa voimaa kehittää täydellisesti kehollista, älyllistä ja siveellistä luonnettaan. Tässä oli mies, joka päivittäin saastutti itseään, mutta joka kuitenkin uskaltautui Jumalan luo pyytämään lisää voimia, vaikka hän oli inhottavalla tavalla tuhlannut ne. Jos siihen olisi suostuttu, hän olisi kuluttanut ne himoonsa. Miten pitkämielinen onkaan Jumala! Jos Hän kohtelisi ihmistä tämän turmeltuneen vaelluksen mukaisesti, niin kuka voisi elää Hänen edessään? Jos vähemmän varovaisina olisimme esittäneet tämän miehen asian Jumalalle hänen vielä harjoittaessaan pahettaan, olisiko Herra kuullut meitä, ja olisiko Hän vastannut pyyntöömme? »Sillä sinä et ole se Jumala, jolle jumalattomuus kelpaa. Paha ei saa asua sinun tykönäsi. Ylvästelijät eivät kestä sinun silmiesi edessä; sinä vihaat kaikkia väärintekijöitä.» Ps. 5:5, 6. »Jos minulla olisi vääryys sydämessäni, ei Herra minua kuulisi.» Ps. 66:18.

Tämä ei ole ainoa tapaus. Avioliittosuhdekaan ei kyennyt varjellemaan tätä miestä hänen nuoruutensa luonnonvastaisista tavoista. Toivoisin voivani vakuuttua siitä, että tällaiset tapaukset ovat harvinaisia, mutta tiedän niitä olevan paljon. Luonnonvastaisten halujen vallassa oleville vanhemmille syntyneet lapset ovat arvottoman kehoja. Mitä muuta voidaan odottaa sellaisista lapsista, kuin että he vaipuvat vielä alemmaksi kuin heidän vanhempansa? Juuri sellaiset vanhemmat jättävät perinnöksi jälkeläisilleen omat viheliäiset ja luonnonvastaiset intohimonsa. Mikä surkuteltava testamentti se onkaan! Tu-hannet elää retuuttavat periaatteetonta elämäänsä saastuttaen tovereitaan ja ikuistaen alhaiset himonsa jättämällä ne perinnöksi lapsilleen. He katsovat velvollisuudekseen antaa heille oman luonteensa leiman.

[245]

Ruokavalion suhde siveellisiin tapoihin

Palaan jälleen kristittyihin. Jos kaikki, jotka sanovat tottelevansa Jumalan lakia, olisivat vapaat laittomuudesta, niin tuntisin sielussani helpotusta, mutta he eivät ole. Muutamat niistäkin, jotka sanovat pitävänsä kaikki Jumalan käskyt, ovat syyllisiä haureuden syntiin. Mitä sanoisinkaan saadakseni heidän turtuneen mielensä heräämään? Moraalisten periaatteiden ankara noudattaminen muodostaa sielun ainoan suojavarustuksen. Nyt jos milloinkaan ruokavalion tulee olla mitä yksinkertaisin. Lapsillemme ei tule antaa liharuokaa, sillä se kiihottaa ja vahvistaa alhaisia himoja ja lamauttaa siveellisiä voimia. Viljatuotteiden ja hedelmien, valmistettuina mahdollisimman luonnonmukaisesti ilman eläinrasvaa, tulee kuulua kaikkien niiden ruokavalioon, jotka sanovat valmistautuvansa muutettaviksi taivaaseen. Mitä vähemmän kiihottavaa ruokavalio on, sitä helpommaksi käy intohimojen hallitseminen. Makuuainin vaatimuksia ei tule tyydyttää kehollisen, älyllisen ja siveellisen kuntoisuuden kustannuksella.

Alhaisten halujen helliminen saa hyvin monet sulkemaan silmänsä valolta, koska he pelkäävät sellaisten syntien tulevan päivänvaloon, joista he eivät halua luopua. Kaikki voivat päästä valoon, jos vain haluavat. Jos he valitsevat pimeyden mieluummin kuin valon, ei se vähennä heidän rikollisuuttaan. Miksi ihmiset eivät lue ja tule järkeviksi tässä asiassa, joka niin ratkaisevasti vaikuttaa heidän fyysillisiin, älyllisiin ja siveellisiin voimiinsa? Jumala on antanut

teille asumuksen huollettavaksenne ja säilytettäväksi parhaimmassa kunnossa Hänen palvelustaan ja kunniaansa varten. Teidän ruumiinne eivät ole itsenne omat. »Vai ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta, ja ettette ole itsenne omat? Sillä te olette kalliisti ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne ja sielussanne, jotka kuuluvat Jumalalle.» 1 Kor. 6:19, 20 (engl. käänn.). »Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet, sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette.» 1 Kor. 3:16, 17.

[246] **Luku 50—Miksi Jumala nuhtelee omaa kansaansa**

Seitsemännen päivän adventistien tulee, ennen kaikkia muita kansoja maan päällä, olla hurskauden esikuvana, sekä sydämeltään että vaellukseltaan pyhät. Esitin läsnäollessa,

että omaksi aarteekseen valitsemansa kansan jäseniltä Jumala vaatii jaloutta, puhtautta, pyhyyttä ja osallisuutta jumalallisesta luonnosta, heidän paettuaan sitä turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee. Jos niin ylevän tunnustuksen omaavat hellisivät syntiä ja laittomuutta, olisi heidän syyllisyytensä hyvin suuri. Herra nuhtelee yhtä henkilöä hänen synneistään, jotta toiset ottaisivat varoituksesta vaarin ja pelkäisivät sitä.

Varoituksia ja nuhteita ei ole annettu seitsemännen päivän adventistien keskuudessa oleville erehtyville sen tähden että heidän elämänsä olisi moitittavampi kuin nimiseurakunnissa olevien tunnustuskristittyjen elämä, eikä senkään vuoksi, että heidän esikuvansa tai tekonsa olisivat pahemmat kuin sellaisten adventistien, jotka eivät halua alistua Jumalan lain vaatimukseen, vaan koska heillä on suuri valo ja tunnustuksensa perusteella ovat luvanneet pysyä Jumalan erikoisena ja valittuna kansana, jolla on Jumalan laki kirjoitettuna sydämeensä. He tekevät tiettäväksi uskollisuutensa taivaan Jumalalle olemalla kuuliaisia Hänen hallituksensa asetuksille. He ovat Jumalan edustajia maan päällä. Yksikin synti erottaa heidät Jumalasta, ja erikoisessa mielessä häpäisee Hänen nimeään, koska se antaa Hänen pyhän lakinsa vihollisille tilaisuuden häväistä Hänen työtään ja kansaansa, jolle Hän on antanut nimen »valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa», (1 Piet. 2:9), heidän julistaaksensa sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut heidät ihmeelliseen valkeuteensa.

[247] Ihmiset, jotka sotivat suuren Jehovan lakia vastaan, ja jotka pitävät erikoisena avuna esittää sanoin, kirjoituksin ja teoin mitä katkerimpia ja vihattavimpia asioita osoittaaksensa halveksuntaansa tuota lakia kohtaan, saattavat hyvinkin ylevästi tunnustaa rakastavansa Jumalaa ja näennäisesti omata paljon uskonnollista intoa, kuten

juutalaisilla ylipapeilla ja vanhimmillä oli, ja silti Jumalan päivänä joutua kuulemaan taivaan Majes-teetilta sanat »Köykäiseksi havaittu.» »Sillä lain kautta tulee synnin tunto.» Room. 3:20. He ovat raivostuneet sille peilille, joka löytäisi heidän luonteensa puutteet, koska se paljastaa heidän syntinsä. Johtavat adventistit, jotka ovat hylänneet valon, kääntyvät raivoten Jumalan pyhää lakia vastaan, niinkuin Juudan kansa Jumalan Poikaa vastaan. He ovat joutuneet kauheaan petokseen pettäen toisia ja pettäen itsensä. He eivät halua tulla valoon, ettei heidän tekojaan moitittaisi. Sellaiset eivät välitä opetuksesta. Mutta Herra nuhtelee ja ojentaa sen kansan jäseniä, joka tunnustaa pitävänsä Hänen lakinsa. Hän osoittaa heille heidän syntinsä ja paljastaa heidän laittomuutensa, koska Hän tahtoo poistaa heistä kaiken synnin ja jumalattomuuden, jotta he voisivat saattaa pyhityksensä täydelliseksi Hänen pelossaan ja olla valmiit kuolemaan Herrassa tai muutettaviksi taivaaseen. Jumala moittii, nuhtelee ja ojentaa heitä, jotta he puhdistuisivat, pyhittyisivät ja jalostuisivat, ja että heidät lopulta korotettaisiin Hänen omalle valtaistuimelleen.

Luku 51—Vetoamus itsehillintään

Pietarin kehoitus on mitä tärkein kaikille, jotka pyrkivät kuole-mattomuuteen. Apostoli kääntyy niiden puoleen, jotka ovat saaneet yhtä kalliin uskon kuin hän itsekin:

»Simeon Pietari, Jeesuksen Kristuksen palvelija ja apostoli, niille, jotka ovat saaneet yhtä kalliin uskon kuin mekin meidän Jumalamme ja Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen vanhurskaudessa. Armo ja rauha lisääntyköön teille Jumalan ja meidän Herramme Jeesuksen tuntemisen kautta. Koska hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan, hänen tuntemisensa kautta, joka on kutsunut meidät kirkkaudellaan ja täydellisyydellään, joiden kautta hän on lahjoittanut meille kalliit ja mitä suurimmat lu-paukset, että te niiden kautta tulisitte jumalallisesta luonnosta osallisiksi, pelastuttuanne siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee, (Engl. käänn.) niin pyrkikää juuri sentähden kaikella ahkeruudella osoittamaan uskossanne avuja, avuissa ymmärtäväisyyttä, ymmärtäväisyydessä itsenne hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalisuutta, jumalisuudessa veljellistä rakkautta, veljellisessä rakkaudessa yhteistä rakkautta. Sillä jos teillä on nämä ja ne yhä enenevät, niin ne eivät salli teidän olla toimeettomia eikä hedelmättömiä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Jolla sitä vastoin ei niitä ole, se on sokea, likinäköinen, on unhottanut puhdistuneensa entisistä synneistänsä. Pyrkikää sentähden, veljet, sitä enemmän tekemään kutsumisenne ja valitsemisenne lujaksi, sillä jos sen teette, ette koskaan lankea; sillä näin teille runsain määrin tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan.» 2 Piet. 1:1—11.

Me olemme maailmassa, joka on tulvillaan valoa ja tietoa, mutta silti on paljon ihmisiä, jotka sanoessaan omistavansa yhtä kalliin uskon kuin muutkin, tahallaan pysyvät tietämättöminä. Vaikka valo ympäröi heitä joka puolelta, eivät he anna sen valaista itseään. Vanhemmat eivät katso tarpeelliseksi perehtyä asioihin, niin että

hankkisivat tietoja ja ottaisivat niitä käytäntöön avioelämässään. Jos he seuraisivat apostolin kehoitusta ja elämässään toteuttaisivat hänen edistysuunnitelmaansa, niin he eivät olisi hedelmättömiä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Mutta on monia, jotka eivät käsitä pyhitystyötä. He näyttävät ajattelevan, että he jo ovat pyhittyneet, vaikka he vasta ovat oppineet edellä mainitun edistysuunnitelman ensimmäiset alkeet. Pyhitys on jatkuvaa. Se ei ole saavutettavissa tunnissa eikä päivässä, niin että se sen jälkeen olisi jatkuvasti säilytettävissä ilman erikoisia ponnistuksia meidän puoleltamme.

Monet vanhemmat eivät hanki avioelämäänsä varten niitä tietoja, mitä heidän tulisi. He eivät ole turvassa Saatanalta, joten heitä uhkaa se vaara, että hän pääsee heistä voitolle valvomaan heidän sieluaan ja elämäänsä. He eivät käsitä, että Jumala vaatii heitä valvomaan avioelämäänsä kaikesta hillittömyydestä. Mutta ani harva pitää uskonnollisena velvollisuutenaan intohimojensa hallitsemista. He ovat menneet avioliittoon oman valintansa mukaan, minkä vuoksi he ajattelevat, että avioliitto pyhittää heidän alhaisten intohimojensa tyydyttämisen. Uskovaisiksikin tunnustautuvat miehet ja naiset antavat himoilleen täyden vallan ajattelematta, että Jumala vaatii heidät tilille elinvoimiensa tuhlaamisesta, koska se heikontaa heidän elämänotettaan ja tekee koko heidän elimistönsä hervottomaksi.

Avioliitto peittää mitä kauheimpia syntejä. Uskovaisiksi tunnustautuvat miehet ja naiset saastuttavat oman ruumiinsa tyydyttämällä luonnonvastaisia intohimoja, alentaen itsensä siten järjettömien luontokappaleidenkin alapuolelle. He käyttävät väärin voimia, jotka Jumala on uskonut heidän säilytettäväkseen pyhyudessa ja kunniasa. Terveys ja elämä uhrataan alhaisen himon alttarille. Ylevät ja jalot voimat saatetaan eläimellisten taipumusten alaisiksi. Ne jotka näin tekevät syntiä, eivät ole selvillä, mihin heidän menettelynsä johtaa. Jos kaikki huomaisivat sen kärsimysten paljouden, jonka he tuottavat itselleen syntisellä halujensa tyydyttämällä, niin he pelästyisivät, ja ainakin jotkut luopuisivat siitä, koska se antaa niin kauhean palkan. Suuri osa ihmiskuntaa on joutunut niin kurjan kohtalon uhriksi, että kuolema olisi sille parempi kuin elämä. Monet kuolevatkin enneaikaisesti, koska he ovat uhranneet elämänsä alhaisten himojen häpeälliseen ja hillittömään tyydyttämiseen. Mutta koska he ovat avioliitossa, he ajattelevat, ettei siinä ole mitään syntiä.

[250]

Väärä käsitys rakkaudesta

Miehet ja naiset, te tulette kerran tietämään, mitä himo on ja mihin sen tyydyttäminen johtaa. Avioliiton piiristä voidaan tавata yhtä alhaisia himoja kuin sen ulkopuoleltakin. Apostoli Paavali kehoittaa miehiä rakastamaan vaimoan »niinkuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä. Samalla tavoin tulee myös miesten rakastaa vaimoan niinkuin omaa ruumistaan; joka rakastaa vaimoansa hän rakastaa itseänsä. Sillä eihän kukaan ole vihannut omaa lihaansa, vaan ravitsee ja vaalii sitä, niinkuin Kristuskin seurakuntaa.» Ef. 5:25,28, 29. Ei ole puhdas se rakkaus, joka saa miehen tekemään vaimostaan himojensa tyydyttämisen välikappaleen. Lihan himothan ne tyydytystä vaativat.

Miten harvassa ovatkaan ne miehet, jotka rakastavat apostolin ilmaisemalla tavalla: »Niinkuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä, että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen (eikä saastuttaen sitä) ... että se olisi pyhä ja nuhteeton.» Jakeet 25—27. Vain tätä avioliiton rakkautta Jumala sanoo pyhäksi. Rakkaus on puhdas ja pyhä periaate, mutta heikumalliset himot eivät suostu pidättyväisyyteen eivätkä järjen valvontaan. Ne ovat sokeita seurauksiltaan, eivätkä ne halua kuulla mitään vaikuttavista syistä. Monet vaimot kärsivät ääretöntä heikkoutta pysyen jatkuvasti sairaina, koska heidän olentoaan koskevat lait on syrjäytetty ja luonnolait on poljettu maahan. Miehet ja naiset ovat tuhlanneet aivojensa hermovoimia, koska niitä on kutsuttu luonnottomaan toimintaan alhaisten himojen tyydyttämiseksi, ja tuo inhottava hirviö, lihan himo, on saanut suloisen nimen rakkaus.

[251]

Monet tunnustuskristityt, jotka esitettiin minulle, näyttivät olevan vailla siveellistä selkärankaa. He olivat enemmän eläimellisiä kuin jumalallisia. Tosiaankin he olivat melkein kaikki eläimellisiä. Sellaiset miehet häpäisevät vaimoan, jota he ovat luvanneet ylläpitää ja vaalia. He ovat tehneet hänestä välikappaleen alhaisten, aistillisten mielihalujensa tyydyttämiseksi. Monet vaimot alistuvatkin himojen orjuuteen, eivätkä pidä ruumistaan pyhydessä ja kunniaassa. Siten vaimo menettää sen arvokkuuden ja itsekunnioituksen, jonka hän on omistanut ennen avioliittoa. Tuon pyhän säädöksen olisi tullut säilyttää ja lisätä hänen naisellista kunnioitustaan ja pyhää arvokkuuttaan, mutta hänen puhdas ja ylevä jumalallinen naiselli-

suutensa on sen sijaan kulutettu himojen alttarilla. Se on uhrattu hänen mie-hensä miellyttämiseksi. Pian vaimo menettää kunnioituksensa miestänsäkin kohtaan, koska tämä ei välitä laeista, joille yksinpä järjettömät luontokappaleetkin ovat kuuliaisia. Siten avioelämä muodostuu kiusalliseksi orjuudeksi, sillä rakkaus häviää, ja sen tilalle tulee useimmiten epäluottamus, mustasukkaisuus ja viha.

Hillittömyyden hedelmät

Yksikään mies ei pysty vilpittömästi rakastamaan vaimoaan, jos tämä kärsivällisesti alistuu hänen orjakseen palvelemaan hänen luonnonvastaisia halujaan. Passiivisessa eli välinpitämättömässä alistuvaisuudessaan vaimo menettää sen arvon, jota hänen miehensä aikaisemmin osoitti hänelle. Mies huomaa, miten hänen vaimonsa on syösty alas matalalle tasolle pois kaikesta ylevästä, ja pian mies alkaa epäillä, että hänen vaimonsa alis-tuu nöyrästi toistenkin miesten häväistäväksi. Hän epäilee vaimonsa uskollisuutta ja puhtautta kyllästyen häneen ja rupeaa tavoittelemaan uusia uhreja, joihin kohdistaa saatanalliset himonsa. Jumalan laki on poljettu maahan. Sellaiset miehet ovat järjettömiä eläimiäkin pahempia. He ovat pahoja ihmisen hahmossa. He eivät tunne todellisen, pyhän rakkauden kohottavia ja jalostavia periaatteita.

[252]

Vaimo tulee myös mustasukkaiseksi ja epäilee, että mies tilaisuuden ilmaantuessa yhtä hyvin voi lähennellä jotakin toista naista. Vaimo huomaa, ettei omatunto eikä Herran pelko hallitse hänen miestänsä, koska aistilliset halut ovat murtaneet maahan kaikki nämä pyhät pidäkkeet. Kaikki miehessä oleva juma-lallinen on saatettu palvelemaan alhaisia, luonnonvastaisia haluja.

Maailma on täynnä tällaisia miehiä ja naisia, niin että kauniit, aistikkaat ja kalliit kodit ovat sisältä kuin helvetti. kuvitelkaa mikäli osaatte, mitä sellaisten vanhempien jälkeläisistä tulee. Eivätkö heidän lapsensa vajoa vielä alhaisemmalle tasolle? Vanhemmat istuttavat oman luonteensa lapsiinsa. Sen vuoksi näiden vanhempien lapset saavat perinnöksi alhaisia luonteen ominaisuuksia. Saatana myös tukee kaikkea turmelukseen johtavaa. Nyt jää ratkaistavaksi tämä asia: Onko vaimo vel-vollinen alistumaan sokeasti miehensä vaatimukseen, kun hän huomaa, että ainoastaan alhaiset himot ohjaavat miestä, ja kun vaimo ymmärryksensä ja arvostelukykynsä

perusteella on varma siitä, että hän siten turmelee kehoaan, jonka Jumala on käskenyt säilyttämään pyhydessä ja kunniaassa Jumalalle eläväksi uhriksi?

Sellainen rakkaus ei ole puhdas eikä pyhä, joka saa vaimon tyydyttämään miehensä eläimellisiä haluja terveytensä ja henkensä kustannuksella. Jos vaimo omaa todellista rakkautta ja viisautta, koettaa hän kääntää miehensä mielen pois halujen tyydyttämisestä yleviin, hengellisiin aiheisiin viipymällä mielen-kiintoisissa, taivaallisissa asioissa. Saattaa käydä välttämättömäksi esittää nöyrästi, hellästi, mutta vakavasti, ettei hän voi turmella ruumistaan antautumalla sukupuoliseen kohtuuttomuuteen, vaikka hän joutuisikin miehensä epäsuosioon. Vaimon tulee hellävaroen ja ystävällisesti muistuttaa miehelleen, että ensimmäinen ja ylin omistusoikeus koko hänen elimistöönsä kuuluu Jumalalle, ja ettei hän voi kieltää sitä, koska hän joutuu tekemään tiliä siitä Jumalan suurena päivänä. »Vai ettekö tie-
[253] dä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta ja ettette ole itsenne omat? Sillä te olette kalliisti ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.» »Te olette kalliisti ostetut; älkää olko ihmisten orjia.» 1 Kor. 6:19, 20; 1 Kor. 7:23.

Jos vaimo tahtoo ylentää mielensä hellyyteen ja hienotunteisuuteen, säilyttäen pyhydessä ja kunniaassa jalon naisellisen arvokkuutensa, voi hän järkevällä käytöksellään huomattavasti vaikuttaa miehensä pyhittymiseen ja siten täyttää ylevän tehtävänsä. Sillä tavalla hän voi pelastaa sekä miehensä että itsensä ja suorittaa kaksinkertaisen työn. Tässä arkaluontoisessa ja vaikeassa asiassa tarvitaan paljon viisautta ja kärsivällisyyttä samoin kuin siveellistä rohkeutta ja mielen lujutta. Rukous antaa sekä voimaa että rakkautta. Vilpittömän rakkaus tulee olla sydämen johtavana periaatteena. Rakkaus Jumalaan ja rakkaus hänen mieheensä on ainoa oikea toiminnan perustus.

Jos vaimo päättää miellyttääkseen miestänsä joka suhteessa, että tällä on oikeus hallita täydellisesti hänen ruumistaan ja vajoaa samaan kuoppaan kuin miehensäkin ja luopuu henkilöllisyydestään, niin hän on menettänyt yksilöllisyytensä ja sulautunut yhteen miehensä kanssa. Silloin hän on pelkkä kone, jota hänen miehensä ohjaa ja valvoo ja joka on luotu tämän nautintoja varten. Omak-suessaan tällaisen passiivisen kannan vaimo häpäisee Jumalaa. Hän

on vastuunalainen Jumalalle eikä hänen tule tätä vastuunalaisuutta laiminlyödä.

Jos vaimo luovuttaa ruumiinsa ja sielunsa puolisonsa hallintaan ja kaikessa alistuu tämän tahtoon, uhraten omantuntonsa, arvokkuutensa, jopa yksilöllisyytensäkin, hän menettää tarvitsemansa voimallisen vaikutuksen hyvään, joka hänellä tulisi olla miehensä kohottamiseksi. Vaimo voisi saada miehensä juron ja kovan luonteen taipuisammaksi, ja hänen pyhittävä vaikutus-sensa voisi jalostaa ja puhdistaa tätä, niin että tämä vakavasti alkaisi kilvoitella himojensa hallitsemista tullen samalla myös hengellisemmäksi. Sillä tavalla he molemmat voisivat tulla osallisiksi jumalallisesta luonnosta, pelastuttuaan siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee.

Vaikutuksen voima saattaa olla suuri mielen ylentämiseksi ja loihin aiheisiin yläpuolelle alhaisen, aistillisen nautinnonhalun, jota sydän ilman armon uudistusta luonnostaan etsii. Jos vaimosta tuntuu, että hänen miellyttääkseen miestänsä täytyy alentua tämän tasolle, vaikka alhaiset himot ovat miehen rakkauden päävaikuttimina ja hänen tekojensa kannustimina, toimii vaimo Jumalaa vastaan, koska hän laiminlyö vaikuttamasta pyhittävästi mieheensä. Jos vaimosta tuntuu, että hänen täytyy alistua miehensä haluihin ilman mitään vastalauseita, ei vaimo käsitä velvollisuuksiaan miestänsä eikä Jumalaa kohtaan. Sukupuolinen hillittömyys hävittää tehokkaasti halun olla mukana har-taustilaisuuksissa, samalla kun se riistää aivoilta niiden elimistön ravitsemiseksi tarvitsemia aineita, hävittäen siten mitä tuhoisimmin elinvoimia. Yhdenkään naisen ei tule auttaa miestänsä turmelemaan itseään tässä. Valistunut vaimo, joka omaa todellista rakkautta miestänsä kohtaan, ei antaudu sellaiseen.

Mitä enemmän eläimellisiä haluja tyydytetään, sitä voimakkaammiksi ne käyvät, ja sitä kiivaammin ne vaativat tyydytystä. Herätkööt jumalaapelkääväiset miehet ja naiset käsittämään velvollisuutensa. Monet kristityt kärsivät hermojen ja aivojen lamaannuksesta kohtuuttomuutensa tähden tässä asiassa. Mädännäisyyttä on monien hyvinä ihmisinä pidettyjen luissa ja ytimissä, jopa rukoilevien, itkevien ja korkeassa asemassa olevienkin, joiden saastuneet ruumiit eivät kuitenkaan milloinkaan pääse sisälle porteista taivaan kaupunkiin.

Jospa saisin kaikki käsittämään velvollisuutensa Jumalaa kohtaan, että he säilyttäisivät sielunsa ja kehonsa parhaimmassa kunnos-

[254]

sa voidakseen suorittaa täyttä palvelusta Tekijälleen. Pidättyköön kristitty vaimo sanoin tai teoin kiihottamasta miehensä eläimellisiä haluja. Monilla ei ole lainkaan voimia tuhlattaviksi niihin. Nuoruudesta saakka he ovat heikontaneet aivojaan ja hävittäneet elinvoimiaan lihan himojen tyydyttämisellä. Itsensäkieittäminen ja kohtuus tulee olla heidän avioelämänsä tunnussanana.

Äskettäin sain eräältä suuressa arvossa pitämältäni veljeltä kirjeen, jossa hän tiedusteli, miten olisi johdettava kokouksia. Hän kysyi, tuleeko esittää perättäin useita rukouksia, sitten hetken hiljaisuus ja jälleen useita rukouksia.

Tähän asiaan saamani valo on saattanut minut siihen ratkaisuun, ettei Jumala kokoontuessamme Häntä palvelemaan pyydä meitä tekemään noita tilaisuuksia ikäviksi ja väsyttäväksi siten, että jäisimme pitkäksi aikaa polvillemme kuuntelemaan useita pitkiä rukouksia. Terveydeltään heikot eivät kestä sellaista räsitystä uupumatta äärimilleen. Keho väsyä, kun niin kauan joudutaan olemaan polvilla, ja mikä vielä pahempi, mieli väsyä siinä määrin jatkuvista rukouksista, ettei saada mitään hengellistä virvoitusta, vaan pikemmin haittaa kokouksesta. Osanottajat ovat väsyneet sekä sielultaan että ruumiiltaan saamatta mitään hengellistä uudistusta.

Rukousja todistuskokouksia ei tule tehdä pitkäväteisiksi. Mikäli mahdollista tulee kaikkien saapua määräaikana, ja jos jotkut ovat puoli tuntia tai viisitoista minuuttia myöhässä, ei tule jäädä odottamaan heitä. Vaikkapa vain kaksikin henkilöä olisi läsnä, voivat he odottaa Herran lupauksen täyttymystä. Kokous tulee mikäli mahdollista aloittaa täsmällisesti määräaikana, olipa sitten läsnä vähän tai paljon kuulijoita. Muodollisuus ja kylmä kankeus tulee heittää yli laidan, ja kaikkien tulee täsmällisesti suorittaa tehtävänsä. Yhteisissä tilaisuuksissa ei tulisi rukoilla yhteen menoon enempää kuin kymmenisen minuuttia. Sen jälkeen kun asentoa on muutettu ja vaihteeksi laulettu laulu tai lausuttu joitakin kehoituksen sanoja, voivat vielä rukoilla ne, jotka tuntevat siihen kehoitusta.

Lyhyitä asiallisia rukouksia

Jokaisen tulee pitää kristillisenä velvollisuutenaan rukoilla lyhyesti. Kerro Herralle tarpeesi esittämättä kaiken maailman asioita. Yksityisessä rukouksessaan jokaisella on tilaisuus rukoilla niin

kauan ja yksityiskohtaisesti kuin haluaa. Silloin he voivat rukoilla kaikkien omaistensa ja ystäviensä puolesta. Rukouskammio on paikka, missä he voivat esittää kaikki yksityiset vaikeutensa, koettelemuksensa ja kiusauksensa. Yhteinen jumalanpalvelustilaisuus ei ole sopiva paikka sydämen salaisuuksien paljastamiseen.

Mitä tarkoitusta varten kokoonnumme yhteen? Opettaaksemme Jumalaa ja neuvoaksemme Häntä rukouksessa kaiken mitä tiedämme? Me tulemme yhteen rakentuaksemme toistemme seurasta vaihtamalla ajatuksia ja mielipiteitä, saadaksemme voimaa, valoa ja rohkaisua kuullessamme toistemme toiveista ja pyrkimyksistä. Kun sitten yhdessä esitämme uskossa hartaita ja kokosydämisiä rukouksia, saamme virvoitusta ja voimaa voimamme lähteestä. Sellaisten kokousten tulee olla mitä kallisarvoisimpia tilaisuuksia, ja ne tulee tehdä mielenkiintoisiksi kaikille niille, jotka vähänkin välittävät hengellisistä asioista.

Pelkään, että jotkut eivät esitä huoliaan Herralle yksityisessä rukouksessaan, vaan säästävät ne rukouskokoukseen ja rukoilevat siinä monen päivän edestä. Näitä voidaan sanoa rukousja todistuskokousten tappajiksi. Heistä ei säteile mitään valoa, eivätkä he ole rakennukseksi kellekään. Heidän kylmät, jäätävät rukouksensa ja pitkät, laimeat todistuksensa luovat varjon kokouksen ylle. Kaikki ovat iloisia, kun he lopettavat, ja on melkein mahdotonta päästä eroon siitä kylmyydestä ja pimeydestä, jota heidän rukouksensa ja kehoituksensa ovat tuoneet kokoukseen. Saamani valon mukaan kokoustemme tulee olla hengellisiä ja välittömiä eikä liian pitkiä. Vaiteliaisuus, ylpeys, turhamaisuus ja ihmispelko tulee jättää pois. Näihin kokouksiin meidän ei tule tuoda pieniä erimielisyyksiämme ja ennakkoluu-lojamme. Kuten yksimielisessä perheessä tulee luonnollisuuden, sävyisyyden, luottamuksen ja rakkauden vallita niiden veljien ja sisarten sydämässä, jotka kokoontuvat saamaan virvoitusta ja uudistusta yhteen tuomastaan valosta.

[257]

Taivaallinen Opettaja sanoo: »Te olette maailman valkeus.» Kaikilla ei ole samoja kokemuksia hengellisessä elämässään, mutta kun he tulevat yhteen erilaisista hengellisistä riennoistaan, he voivat vilpittömästi ja nöyrästi kertoa kokemuksensa. Kaikilla, jotka omaksuvat eteenpäin vievän kristillisen tien, tulisi olla ja onkin kokemus, joka on elävä, uusi ja kiinnostava. Elävän kokemuksen muodostavat jokapäiväiset koettelemukset, taistelut ja kiusaukset, suuret ponnis-

tukset ja ratkaisevat voitot sekä Jeesuksen antama suuri rauha ja ilo. Yksinkertainen kuvaus tällaisista kokemuksista antaa valoa, voimaa ja tietoa, joka auttaa toisia edistymään hengellisessä elämässä. Jumalanpalveluksen tulee olla sekä kiintoisa että valaiseva niille, jotka vähänkin rakastavat hengellisiä ja taivaallisia asioita.

Jeesuksen johtamat kokoukset

Jeesus, taivaan Opettaja, ei pysytellyt erillään ihmislapsista, vaan tuli taivaasta maan päälle auttamaan heitä sekä elämänsä puhtaudella ja pyhyydellä valaisemaan kaikille taivaan tien. Maailman Lunastaja koetti tehdä opetuksensa niin selviksi ja yksinkertaisiksi, että kaikki voisivat käsittää ne. Niin suurta rakennusta ei ollut, joka olisi voinut sulkea suojiinsa Häntä seuraavia kansanjoukkoja, mutta Hänellä olikin omat syynsä valitessaan lehdon tai merenrannan kouluhuoneekseen. Sieltä Hänelle avautui laaja näköala yli maiseman, niin että Hän opettaessaan saattoi käyttää vertauksia ja kuvauksia, jotka olivat tuttuja hänen yksinkertaisille kuulijoilleen, voidakseen paremmin valaista heille esittämiään tärkeitä totuuksia. Opetuksiinsa Hän liitti Jumalan teot luonnosta. Linnut, jotka huolettomina visertelivät laulujaan, laakson kukat, jotka loistivat kauneudessaan, lilja, joka kuvasteli puhtauttaan järven pintaan, mahtavat puut, viljelty maa, aaltoileva vilja, karu maaperä, hedelmätön puu, ikuiset kukkulat, soliseva puro ja laskeva aurinko, joka kullaten taivaan peitti sen väriloistoonsa, — kaikkia näitä Hän käytti teroittaakseen kuulijoilleen taivaan totuuksia. Hän yhdisti taivaassa ja maan päällä nähtävän Jumalan käsialan elämän sanoihin, joiden Hän toivoi painuvan heidän mieleensä, niin että kun he katselisivat Jumalan ihmeellisiä tekoja luonnossa, palautuisivat Hänen opetuksensa elävinä heidän muistiinsa.

Kaikessa toiminnassaan Kristus koetti tehdä opetuksensa mielenkiintoisiksi. Koska Hän tiesi, ettei väsynyt, nälkäinen joukko kyennyt vastaanottamaan hengellisiä siunauksia, ei Hän unohtanut heidän kehonsakaan tarpeita. Suorittamalla ihmeen Hän eräässä tilaisuudessa ruokki viisituhatta, jotka olivat ko-koontuneet kuuntelemaan Hänen esittämiään elämän sanoja. Julistaessaan kallisarvoista totuutta kansalle Jeesus otti huomioon ympäristönsä. Maisema oli omiaan viehättämään ja ihastuttamaan niitä, jotka rakastivat luonnonkauneutta.

[258]

Siinä Hän saattoi ylistää Jumalan viisautta Hänen luomisteoissaan, ja sinetöidä pyhät opetuksensa ohjaamalla kuulijoittensa ajatukset luonnon välityksellä luonnon Tekijään.

Näin koko maisema, puut, linnut, kedon kukat, vuoret, järvi ja ihana taivas liittyivät heidän mielessään pyhiin totuuksiin, ja säilyttivät ne pyhinä heidän muistissaan tuleviksi päiviksi, kun he Kristuksen taivaaseen astumisen jälkeen tulisivat katselemaan niitä.

Opettaessaan kansaa Kristus ei käyttänyt aikaa rukouksiin, eikä Hän fariseusten tavoin pakottanut kuulijoitaan pitkiin, väsyttäviin menoihin ja rukouksiin. Mutta opetuslapsiaan Hän opetti rukoilemaan: »Ja kun rukoilette, älkää olko niinkuin ulkokullatut; sillä he mielellään seisovat ja rukoilevat synagoogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät. Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa. Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa, ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle. Ja kun rukoilette, niin älkää tyhjiä hokeko niinkuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan. Älkää siis olko heidän kaltaisiaan, sillä teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennenkuin häneltä anottekaan. Rukoilkaa siis te näin.» Matt. 6:5—9.

Yleinen rukous

[259] Kristus teroitti opetuslapsilleen, että heidän rukoustensa tuli olla lyhyitä ja että niiden tuli ilmaista vain se mitä he tarvitsivat eikä muuta. Hän määräsi rukouksen pituuden ja sisällyksen ja osoitti, että sen tuli ilmaista heidän ajallisten ja hengellisten siunaustensa tarpeet ja heidän kiitoksensa niistä. Miten paljon tämä mallirukous sisältääkään! Se käsittää kaikkien todelliset tarpeet. Yksi tai kaksi minuuttia riittää jokaiseen tavalliseen rukoukseen. Saattaa tulla tilanteita, joissa rukous erikoisella tavalla on Jumalan Hengen sanelemaa ja jolloin Henki esittää hartaan rukouksen. Silloin kaipaava sielu käy tuskaista taistelua ja huokaa Jumalan puoleen. Jaakobin tavoin sielu painiskelee pääsemättä rauhaan, ennen kuin on saanut erikoisen Jumalan voiman osoituksen. Tätä juuri Jumala toivoo.

Mutta monet rukoilevat kuivalla, saarnaavalla tavalla. Näiden rukous ei ole Jumalaa, vaan ihmisiä varten. Jos he rukoilisivat Jumalaa ja todella käsittäisivät mitä olivat tekemässä, he hätkähtäisivät

häpeämättömyyttään, sillä he pitivät Herralle saarnan rukouksen muodossa, ikään kuin maailmankaikkeuden Luoja tarvitsisi tietoa ja maailman tapahtumiin liittyvistä yleisistä kysymyksistä. Kaikki sellaiset rukoukset ovat niinkuin helisevä vaski ja kilisevä kulkunen vailla merkitystä. Niille ei taivaassa anneta mitään arvoa. Jumalan enkelit ovat väsyneet niihin, samoin kuin ihmisetkin, joiden on pakko kuunnella niitä.

Jeesus oli usein rukoilemassa. Hän vetäytyi yksinäisiin lehtoihin tai vuorille esittämään pyyntönsä Isälleen. Kun päivän tehtävät ja huolet olivat ohitse, ja väsyneet ihmiset hakeutuivat levolle, Jeesus käytti aikansa rukoukseen. Emme tahdo lannistaa ketään heidän rukouselämässään, sillä aivan liian vähän rukoillaan ja valvotaan. Ja vielä vähemmän rukoillaan Hengellä ja ymmärryksellä. Harras ja vaikuttava rukous on aina paikallaan eikä se milloinkaan väsytä. Sellaiset rukoukset innostavat ja virvoittavat kaikkia, jotka ovat mieltyneet hartauteen.

Salaista rukousta laiminlyödään, ja siinä onkin syy, miksi niin monet esittävät pitkiä, väsyttäviä ja epäuskon leimaamia rukouksia kokoontuessaan Jumalaa palvelemaan. Rukouksissaan he kertailevat kaikkia viikon laiminlyöntejä toistaen pyyntöjään yhä uudelleen. Sillä tavalla he toivovat voivansa hyvittää laiminlyöntejään ja rauhoittaa syyttävää omatuntoaan. He toivovat rukoilemalla pääsevänsä Jumalan suosioon. Mutta useimmiten tällaiset rukoukset painavat toisia alas heidän matalalle ja hengellisesti pimeälle tasolleen. Jos [260] kristityt seuraisivat tarkkaan Kristuksen opetuksia valvomisesta ja rukoilemisesta, he tulisivat paljon älykkäämmiksi jumalanpalveluksessaan.

Meidän tulee kokoontua ristin ympärille. Kristus ja Hän ristiin-naulittuna tulee olla mietiskelymme, keskustelumme ja suurimman ilomme aiheena. Me tarvitsemme näitä erikoisia tilaisuuksia voidaksemme säilyttää elävinä mielessämme kaiken, minkä olemme saaneet Jumalalta, ja saadaksemme tilaisuuden kiittää Häntä Hänen suuresta rakkaudestaan ja osoittaa, että olemme halukkaat uskomaan kaikki niihin käsiin, jotka meidän puolestamme naulittiin ristille. Meidän tulee täällä oppia puhumaan Kaanaan kieltä ja laulamaan Siionin lauluja. Ristin salaisuuden ja kirkkauden valossa tulemme tuntemaan ihmissielujen arvon, ja siinä me myös oivallamme, miten tärkeitä meidän on työskennellä lähimmäistemme hyväksi, jotta

heidät korotettaisiin Jumalan valtaistuimelle. — 1880 — Tod. IV:
462.

Luku 53—Miten meidän tulee pitää sapattia?

[261]

Jumala on armollinen. Hänen vaatimuksensa ovat järkevät ja ne ovat sopusoinnussa Hänen luonteensa hyvyyden ja anteliaisuuden kanssa. Sapatin tarkoitus on, että koko ihmiskunta hyötyisi siitä. Ihmistä ei tehty sapattia varten ollakseen sille sovelias, sillä sapatti asetettiin vasta ihmisen luomisen jälkeen täyttämään hänen tarpeitaan. Luotuaan maailman kuudessa päivässä Jumala lepäsi, samalla pyhittäen ja siunaten sen päivän, jonka Hän varasi lepoon kaikesta luomistyöstänsä. Hän erotti tuon erikoisen päivän myös ihmiselle levoksi kaikesta hänen työstään, jotta hän katsellessaan maata ja taivasta muistelisi, että Jumala oli kuudessa päivässä tehnyt ne kaikki ja levännyt seitsemäntenä, ja että hänen katsellessaan Jumalan äärettömän viisauden silminnähtäviä todistuksia hänen sydämensä täytyisi rakkaudella ja kunnioituksella Tekijäänsä kohtaan.

Pitääksemme sapatin pyhänä meidän ei ole tarpeellista sulkeutua huoneisiimme eikä eristäytyä luonnon ihanista näköaloista ja taivaan vapaasta ja virvoittavasta ilmasta. Missään tapauksessa meidän ei tule antaa huolien eikä liiketoimien vallata mieltämme Herran pyhittämänä sapattina. Meidän ei tule sallia edes ajatustemme askarella maailmallisissa asioissa. Mutta sielu ei voi virvoittua, uudistua eikä ylevöityä, jos melkein koko sapatti ollaan sisällä kuuntelemassa pitkiä saarnoja ja väsyttäviä, muodollisia rukouksia. Niin vietettyinä Herran sapatti on saatettu väärään käyttöön, niin ettei se enää vastaa sitä tarkoitusta, mihin se on asetettu. Sapatti tehtiin ihmisille siunaukseksi, jotta se ohjaisi heidän mielensä pois arkisista tehtävistä ajattelemaan Jumalan hyvyyttä ja kunniaa. On välttämätöntä, että Jumalan lapset kokoontuvat keskustelemaan Luojastaan, vaihtamaan ajatuksiaan ja näkemyksiään Hänen sanansa totuuksista sekä rukoilemaan tarkoituksenmukaisesti. Mutta näitä sapattitilaisuuksia ei tule tehdä pitkiksi ja väsyttäväiksi, niin että ne kadottavat kaiken mielenkiinnon.

[262]

Luonnon kirja

Jokaisella tulee olla tilaisuus viettää osa tuosta päivästä ulkona. Miten lapset muutoin tulisivat tuntemaan Jumalaa oikealla tavalla, ja mikä voisi paremmin vaikuttaa heidän mieleensä kuin ulkoilu. Ei sen silti tarvitse muodostua leikiksi, vaan seurusteluksi heidän vanhempiensa kanssa. Antakaa heidän nuoren sielunsa seurustella Jumalan kanssa luonnon kauniissa temppeleissä, ja opettakaa heitä tarkkaamaan Hänen luomisteoistaan ihmisiä kohtaan uhkuvia rakkauden osoituksia, niin se saa heidät viehättymään ja heidän mielenkiintonsa heräämään. Silloin he eivät joudu siihen vaaraan, että liittäisivät kaikkea kovaa ja ankaraa Jumalan luonteeseen, sillä-kun he näkevät kauniin luomakunnan, jonka Hän on tehnyt ihmisten onneksi, niin se saa heidät pitämään Häntä hellänä ja rakastavana Isänä. He tulevat huomaamaan, ettei Hän ole antanut kieltojaan ja määräyksiään voimansa ja arvovaltansa osoittamiseksi, vaan että Hän niissäkin on katsonut vain lastensa parasta. Nähdessään Jumalan luonteen pukeutuneena rakkauteen, hyvántahtoisuuteen, kauneuteen ja viehättävään voimaan, he alkavat rakastaa Häntä. Te voitte ohjata heidän mielensä tarkkaamaan suloisia lintuja, jotka iloisilla viserryksillään täyttävät luonnon. Te voitte osoittaa heille ruohon korsia ja ihanassa väriloistossaan olevia kukkasia, jotka täysin puhjenneina levittävät sulotuoksua. Nämä kaikki julistavat taivaallisen Taiteilijan rakkautta ja taitoa sekä ilmaisevat Jumalan kunniaa ja ihanuutta.

[263] Vanhemmat, miksi emme käyttäisi hyväksemme Jumalan luonnon kirjassa antamia kallisarvoisia opetuksia, jotta lapsemme voisivat saada oikean käsityksen Hänen luonteestaan? Ne jotka maailman muotiin vaihtavat yksinkertaisuuden ja ummis tavat silmänsä luonnon kauneudelta, eivät voi olla mieleltään hengellisiä, eivätkä he voi käsittää Jumalan luomisteoissa ilmenevää taitavuutta ja voimaa. Sen vuoksi heidän sydämensä ei elvy sykkimään uudella rakkaudella ja palavuudella, eivätkä he joudu pyhän kunnioituksen valtaan, kun he luonnossa näkevät Jumalan.

Kaikkien, jotka rakastavat Jumalaa, tulee kaikin voimin tehdä sapatista ilonpäivä, pyhä ja kunnioitettava. He eivät voi tehdä niin, jos etsivät omaa nautintoaan synnillisistä, kielle-tyistä huvituksista ja ajanvietteistä. Mutta he voivat tehdä paljon sapatin korottamiseksi kodeissaan tekemällä siitä viikon mielenkiintoisimman päivän. Mei-

dän tulee uhrata aikaa lastemme viihdyttämiseksi. Vaihtelu vaikuttaa heihin suotuisasti. Voimme ottaa lapset kävelyllä ja istua heidän kanssaan lehdoissa ja ihanassa auringonpaisteessa ja antaa heidän rauhattomalle mielelleen jotakin ajattelemista keskustelemalla heidän kanssaan Jumalan teoista, ja me voimme sytyttää heissä rakkautta ja pyhää kunnioitusta kiinnittäessämme heidän huomiotaan luonnon ihaniin nähtävyyksiin.

Sapatti tulee tehdä niin mielenkiintoiseksi kodeissamme, että sen viikottaista paluuta tervehditään iloiten. Millään muulla tavalla vanhemmat eivät voi korottaa ja kunnioittaa sapattia paremmin kuin keksimällä keinoja oikean opetuksen antamiseksi perheelleen ja sen jäsenten innostamiseksi hengellisiin asioihin, ja antamalla heille oikean kuvan Jumalan luonteesta ja siitä, mitä Hän vaatii meiltä voidaksemme saattaa kristillisen luon-teen täydelliseksi ja siten saavuttaa iankaikkisen elämän. Vanhemmat, tehkää sapatista ilonpäivä, niin että lapsenne rupeavat odottamaan sitä ollen valmiina lausumaan sen tervetulleeksi koko sydämestään heti sen alkaessa.

Luku 54—Kristityn virkistys

Olen ajatellut, miten suuri vastakohta meidän kokoontumisemme täällä tänään on sellaisille tilaisuuksille, joita maailman lapset yleensä järjestävät. Rukouksen, Kristuksen ja hengellisten asioiden sijasta saataisiin niissä kuulla tyhjänpäiväistä naurua ja kevytmielistä keskustelua, joiden tarkoituksena olisi juh-latunnelman hankkiminen. Se alkaisi hullutuksesta ja päättyisi turhuuteen. Mutta näitä kokouksia haluamme johdettavan siten ja tahdomme itse käyttäytyä niissä sillä tavalla, että voimme palata koteihimme ilman syyttävää omaatuntoa Jumalan ja ihmisten edessä, tietäen, ettemme ole loukanneet emmekä vahingoittaneet millään tavalla niitä, joiden seurassa olemme olleet, ja ettei vaikutuksemme heihin ole ollut vahingollinen.

Tässä kohden hyvin monet epäonnistuvat. He eivät ota huomioon, että heidän on tehtävä tili jokapäiväisestä vaikutuksestaan ja että he ovat Jumalalle vastuunalaisia jättämistään vaikutelmista ja kaikissa elämän yhteyksissä tekemästään vaikutuksesta. Jos tämä vaikutus irrottaa toisia Jumalasta ja kiinnittää heidät turhuuteen ja hullutukseen johtaen heidät etsimään huvituksista ja mielettömistä halujen tyydyttämistä nautintoja, joutuvat he tilille siitä. Jos nämä huonon vaikutuksen omaavat henkilöt sen lisäksi ovat vaikutusvaltaisia ja sellaisessa asemassa, missä heidän esikuvansa vaikuttaa toisiin, on heidän syntinsä sitä suurempi, koska he eivät ole saattaneet käytöstään sopusointuun Raamatun mittapuun kanssa.

Tilaisuus, jossa tänään olemme, on minusta juuri sitä virkistystä, jota tarvitsemme. Olen koettanut esittää näkemyksiäni tästä aiheesta, mutta ne voidaan helpommin selostaa kuvauksin kuin suoraan sanoin. Noin vuosi sitten olin tässä samassa paikassa, jolloin meillä oli täällä samantapainen kokous. Melkein kaikki sujui hyvin miellyttävästi, joitakin moitittavia seikkoja lukuunottamatta. Muutamantavalliset silmänpistävä leikin(1871, osa II, ss. 585—587) laskuun ja pilantekoon, ja siinä ilmeni vaikutus, joka ei ollut niin miellyttävä kuin olimme toivoneet. Kaikki läsnäolijat eivät nimittäin olleet sapatinpitäjiä.

Mutta minä uskon, että samalla kuin pyrimme saamaan virvoitusta sielullemme ja virkistystä kehollemme, Jumala vaatii, että käytämme kaikkia voimiamme joka aika parhaimpiin tarkoituksiin. Me voimme seurustella toistemme kanssa niinkuin nyt täällä, ja voimme tehdä kaiken Jumalan kunniaksi. Me voimme ja meidän tulee tehdä virkistyksemme sellaiseksi, että pystymme paremmin suorittamaan meille kuuluvat tehtävät, ja että vaikutuksemme lähimmäisiimme tulee siunauksellisemmaksi kuin tähän asti. Tämänkaltaisen tilaisuuden tulee erikoisesti antaa kaikille uutta iloa ja mielen ylennystä, niin että voimme palata koteihimme uusin sielun ja ruumiin voimin, valmiina ryhtymään työhön uudella tavalla, uusin toivein ja suuremmalla rohkeudella.

Uskomme, että etuoikeutemme on elämällemme joka päivä kirkastaa Jumalaa maan päällä, ja ettei meidän tule elää pelkästään omaa ilonpitoamme varten miellyttääksemme vain itseämme. Olemme täällä maailmassa hyödyttääksemme ihmis-kuntaa ja ollaksemme siunaukseksi yhteiskunnassa. Mutta miten voisimme olla siunaukseksi ja rakennukseksi ihmiskunnalle ja tälle sukupolvelle, jos antaisimme mieleemme askarrella niin alhaisissa asioissa kuin monet turhuutta ja hullutusta etsivät. Emme voi hyvällä omallatunnolla antautua sellaiseen huvitteluun, joka tekee meidät kykenemättömiksi suorittamaan uskollisemmin jokapäiväisiä tehtäviämme.

Me tahdomme etsiä sitä, mikä on ylevää ja ihanaa. Tahdomme luopua siitä, mikä on pintapuolista ja merkityksetöntä ja mikä ei ole pysyväistä. Uusia voimia jos mitään haluamme koota kaikesta, johon ryhdymme. Kaikista näistä virkistykseksi aiotuista kokoontumisista ja miellyttävistä seurustelutilaisuuksista tahdomme kerätä uutta voimaa ja mielen lujuttua tullaksemme paremmiksi ihmisiksi. Jokaisesta mahdollisesta lähteestä tahdomme kerätä uutta rohkeutta, uutta kestävyyttä ja uusia voimia voidaksemme kohottaa elämämme puhtauteen ja pyhyteen, ja ettemme vaipuisi tämän maailman matalalle tasolle ...

[266] **Luku 55—Ei mitään koetusaikaa Kristuksen tulon jälkeen**

Kun Jeesus kaikkeinpyhimmässä nousee paikaltaan, riisuu yltään välittäjänpukunsa ja pukeutuu koston vaatteisiin, on työ syntisten hyväksi päättynyt. Silloin koittaa päivä, jolloin lähtee liikkeelle käsky: »Vääryyden tekijä tehkoon edelleen vääryyttä ... ja joka on vanhurskas, tehkoon edelleen vanhurskautta, ja joka on pyhä, pyhittyköön edelleen. Katso, minä tulen pian, ja minun palkkani on minun kansani, antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan.» Ilm. 22:11, 12.

Jumala on antanut sanansa kaikkien tutkittavaksi, että he tulisivat tuntemaan elämän tien. Kenenkään ei tarvitse eksyä, jos hän suostuu Jumalan sanan ehtoihin. Koetusaikaa annetaan kaikille, jotta he voisivat muodostaa luonteen iankaikkista elämää varten. Kaikille suodaan tilaisuus tehdä ratkaisu joko elämäksi tai kuolemaksi. Ihmiset tuomitaan saamansa valon mukaan. Ketään ei vaadita tilille tietämättömydestään eikä virheistään, ellei valo ole saavuttanut heitä. He eivät ole voineet tehdä syntiä siinä, etteivät ole vastaanottaneet sitä, mitä heille ei ole annettukaan. Kaikkia koetellaan, ennen kuin Jeesus päättää työnsä kaikkeinpyhimmässä. Kaikkien koetusaika päättyy silloin, kun viimeinen rukous on esitetty syntisten puolesta ja Kristus on pukeutunut koston vaatteisiin.

Monet ovat omaksuneet käsityksen, että koetusaika jatkuu sen jälkeen kun Jeesus on lopettanut välittäjäntyönsä ja poistunut kaikkeinpyhimmästä. Mutta se on Saatanan viisastelua. Jumala koettelee maailmaa valolla, jonka Hän on nähnyt hyväksi antaa sille ennen Kristuksen tulemistä. Luonteet on silloin muodostettu elämäksi tai kuolemaksi. Mutta niiltä, jotka valitsevat elämän synnissä välittämättä heille tarjotusta suuresta pelastuksesta, koetusaika päättyy silloin kun Kristuksen ylim-
mäispapillinen palvelus loppuu, juuri ennen Hänen ilmestymistään taivaan pilvissä.

Ne, jotka rakastavat maailmaa ja joilla on Jumalaa vastaan sotiva mieli, kuvittelevat, että koetusaikaa annetaan senkin jälkeen, kun

Kristus on ilmestynyt taivaan pilvissä. Lihallinen sydän, joka on niin vastahakoinen alistumaan kuuliaisuuteen, on joutuva tämän houkuttelevan uskomuksen petettäväksi. Monet tulevat pysymään lihallisessa varmuudessaan jatkaen kapinoimistaan Jumalaa vastaan, koska he kuvittelevat, että silloin annetaan aikaa parannuksen tekoon ja tilaisuus vastaanottaa totuus, joka nyt on epäsuosiossa ja vastoin heidän luonnollisia taipumuksiaan ja halujaan. Kun heillä ei enää ole mitään alttiiksi pantavaa eikä mitään menetettävää siitä, että ovat kuuliaisista Kristukselle ja totuudelle, he katsovat uskaltavansa vastaanottaa pelastuksen.

Raamatussa on joitakin vaikeasti ymmärrettäviä kohtia, joita Pietarin sanoja käytetään, tietämättömät ja vakaantu-mattomat vääntävät kieroon omaksi kadotukseksi. Kenties emme tässä elämässä kykene selittämään kaikkia raamatunkohtia, mutta mitään tärkeää käytännöllistä totuuskohtaa ei jätetä arvoitukseksi. Kun Jumalan kaitselmuksessa tulee aika, jolloin maailma koetellaan nykyisellä totuudella, on Pyhä Henki vai-kuttava ihmismieliin ja saava heidät tutkimaan Raamattua, jopa paastoten ja rukoillenkin, kunnes totuus rengas renkaalta on löydetty ja liitetty yhteen täydelliseksi ketjuksi. Jokainen totuuskohta, joka läheisesti liittyy sielujen pelastukseen, tehdään niin selväksi, ettei kenenkään tarvitse eksyä ja vaelttaa pimeydessä.

Vastuunalaisuus valosta

Seurattuamme profetioiden ketjua olemme löytäneet siitä selviä meidän ajallemme kuuluvia totuuksia ja selityksen niihin. Olemme vastuunalaisia saamistamme etuoikeuksista ja tiellemme loistavasta valosta. Menneitten sukupolvien aikana eläneet olivat vastuunalaisia siitä valosta, joka sallittiin loistaa heille. Eri raamatunkohdat vaikuttivat heidän mieleensä ja koettelivat heitä. Mutta he eivät ymmärtäneet kaikkia niitä totuuksia, jot ka ovat kirkastuneet meille. He eivät olleet vastuunalaisia siitä valosta, jota heillä ei ollut. Heillä oli Raamattu niinkuin meilläkin, mutta aika, jolloin tämän maailman historian loppu-vaiheisiin liittyvät erikoistotuudet paljastetaan, koittaa vasta silloin kun viimeiset sukupolvet elävät maan päällä.

Kutakin sukupolvea varten on annettu erikoisia sen olosuhteita vastaavia totuuksia. Nykyinen tätä sukupolvea koetteleva totuus ei

koetellut kauan sitten eläneitä sukupolvia. Jos neljännen käskyn sapattia koskeva valo, joka nyt loistaa meille, olisi annettu menneille sukupolville, olisi Jumala pitänyt heitä vastuunalaisina siitä.

Saadessaan pyhässä näyssä siirtyä tulevaisuuteen Jumalan taivaallisen temppelin aukenemisen hetkeen Johannes näki joukon ihmisiä, joiden katse pyhällä kunnioituksella oli kiintynyt Jumalan lakia sisältävään arkkiin. Varsinainen koetus neljännen käskyn suhteen ei alkanut, ennen kuin Jumalan temppeli taivaassa oli auennut.

Ne jotka kuolivat, ennen kuin Jumalan lakia ja neljännen käskyn vaatimuksia koskeva valo oli annettu, eivät syyllistyneet seitsemännen päivän sapatin rikkomiseen. Jumalan viisaus ja armo on tutkimaton siinä, kun Hän lähettää valoa ja tietoa ihmisille oikeaan aikaan, juuri silloin kun he sitä tarvitsevat. Juuri ennen kuin Hän tulee tuomitsemaan maailman vanhurskaudessa, Hän lähettää varoitussanomana herättääkseen ihmisiä ja osoittaakseen heille heidän laiminlyöntinsä neljännen käskyn suhteen, jotta he tulisivat valoon, tekisivät parannuksen, lakkaisivat rikkomasta Hänen lakiaan, ja siten osoittaisivat uskollisuutta ja kuuliaisuutta suurelle Lainantajalle. Hän on kaikille varannut mahdollisuuden olla pyhiä ja onnellisia mikäli tahtovat. Riittävästi valoa on annettu tälle sukupolvelle, jotta käsittäisimme velvollisuutemme ja etuoikeutemme ja iloitsisimme kallisarvoisista ja vakavista totuuksista niiden yksinkertaisuudessa ja voimassa.

[269] Olemme vastuunalaisia ainoastaan siitä valosta, joka loistaa meille. Jumalan käskyt ja Jeesuksen todistus koettelevat meitä. Jos olemme uskollisia ja kuuliaisia, Jumala mielistyy meihin ja siunaa meitä valittuna omaisuuskansanaan. Missä täydellinen usko ja täydellinen rakkaus toimivana periaatteena täyttää Kristuksen seuraajien sydämet, siellä heillä on voimallinen vaikutus. Valo on säteilevä heistä ja hälventävä heitä ympäröivän pimeyden, puhdistaa ja kohottaen kaikkia heidän vaikutuspiiriinsä joutuvia ja saattaen totuuden tuntoon kaikki, jotka tahtovat tulla valoon ja kulkea kuuliaisuuden halpaa tietä.

Totuuden vaihtaminen mielikuvituksen tuotteisiin

Lihallisen mielen vallassa olevat eivät voi käsittää ratkaisevien totuuksien pyhää voimaa, josta heidän pelastuksensa on riippuvai-

nen, koska he hellivät sydämessään ylpeyttä, rakkautta maailmaan, mukavuuden halua, itsekkyyttä, ahneutta, pahansuopuutta, kateutta, aistillisuutta, vihaa ja kaikkea muutakin pahaa. Jos he voittaisivat näissä kohdin, he voisivat tulla osallisiksi jumalallisesta luonnosta. Monet luopuvat Jumalan sanan selvistä totuuksista eivätkä seuraa heidän tielleen loistavaa kirkasta valoa. He yrittävät tunkeutua salaisuuksiin, joita ei ole selvästi ilmoitettu, ja he esittävät arvailunsa niistä, puhellen ja väitellen kysymyksistä, joita heidän ei ehdottomasti tarvitse käsittää, koska niillä ei ole mainittavampaa tekemistä heidän pe-lastuksensa kanssa. Tällä tavoin Saatana on pettänyt tuhansia. He ovat laiminlyöneet meidän päiviemme uskon ja nykyiset velvollisuudet, jotka ovat selvät ja ymmärrettävät kaikille järjissään oleville. He ovat pohtineet kyseenalaisia teorioita ja heille käsittämättömiä raamatunkohtia, kunnes ovat eksyneet uskosta ja saaneet siitä sekavia käsityksiä.

Jumala tahtoo, että kaikki käytännössä toteuttavat Hänen sanansa selvät opetukset ihmisen pelastuksesta. Jos he ovat yksinkertaisen, selvän ja voimallisen sanan tekijöitä, ei kristillisen luonteen täydellisyys jää heiltä saavuttamatta. Totuus on pyhittävä heidät, ja nöyrä kuuliaisuus on antava heille varmuuden iankaikkisesta elämästä. Jumala haluaa palvelijoita, jotka eivät ainoastaan sanassa ole totisia, vaan ennen kaikkea teossa. Heidän hedelmänsä tulevat osoittamaan heidän uskonsa oikeaperäisyyden.

Veli O, sinä joudut Saatanan kiusausten pyörteisiin, jos jatkuvasti aiot helliä vääriä käsityksiäsi. Uskosi tulee olemaan sekava, ja sinä olet vaarassa johtaa toisiakin epäuskoon. Jumala vaatii, että Hänen lapsensa ovat yhtä. Omituiset näkemyksesi tulevat osoittautumaan vahingollisiksi vaikutuksellesi, ja jos jatkuvasti aiot helliä niitä ja puhua niistä, tulevat ne lopulta erottamaan sinut veljiesi yhteydestä. Jos Jumalalla on valoa, jota ilman Hänen kansansa ei voi pelastua, on Hän antava sitä heille samalla tavalla kuin Hän on antanut muitakin suuria ja tärkeitä totuuksia. Siihen sinun tulee luottaa tässä asiassa. Anna Jumalan seurata omia menettelytapojaan suun-nitelmansa toteuttamiseksi Hänen omana aikanaan ja omalla tavallaan. Saakoon Jumala tehdä sinut kykeneväksi vaeltamaan valossa, niinkuin Hän itsekkin on valossa.

[270]

Luku 56—Sapatin pyhyys

Sapatin alkaessa meidän tulee panna vartija itsellemme, teoillemme ja sanoillemme, ettemme ryöstäisi Jumalalta käyttäen omiin tarkoituksiimme sitä aikaa, joka tinkimättömästi kuuluu Herralle. Meidän ei tule itse tehdä eikä sallia lastemme tehdä minkäänlaista työtä toimeentuloa varten, eikä mitään sellaistaakaan työtä, joka olisi voitu tehdä kuutena työpäivänä.

Perjantai on valmistuspäivä. Silloin voidaan käyttää aikaa välttämättömiin valmistuksiin sapattia varten. Sinä päivänä voimme myös ajatella sapattia ja keskustella siitä. Mitään, mitä taivaan edessä voidaan pitää pyhän sapatin rikkomisena, ei tule jättää sanomatta tai tekemättä, niin että se jäisi sanottavaksi tai tehtäväksi sapattina. Jumala ei vaadi meitä ainoastaan luopumaan ruumiillisesta työstä sapattina, vaan että mieli kasvatetaan viipymään pyhissä asioissa. Neljäntä käskyä rikotaan eittämättä, jos pohditaan maallisia asioita ja antaudutaan kevytmieliseen ja joutavaan keskusteluun. Jos ruvetaan keskus-telemaan kaikesta, mikä sattuu tulemaan mieleen, silloin puhutaan joutavia ja ajetaan omia asioita. Jokainen poikkeaminen oikeasta saattaa meidät orjuuteen ja syynalaisiksi.

Veli P, sinun tulee ankarasti kasvattaa itsesi huomaamaan neljännen käskyn sapatin pyhyys, ja sinun tulee tehdä työtä mittapuun korottamiseksi kodissasi ja kaikkialla, missä omalla esikuvallasi olet alentanut sitä Jumalan kansan keskuudessa. Sinun tulee tehdä tyhjäksi tässä suhteessa tekemäsi vaikutus muuttamalla sanojasi ja tekojasi. Sinä et ole useinkaan muistanut sapatinpäivää, että olisit sen pyhittänyt, ja sinä olet usein muistamattomuudessasi ajanut omia asioitasi ja puhunut niistä Jumalan pyhänä päivänä. Sinä olet ollut varomaton antautues-
[272] sasi sapattina keskusteluun pyhittymättömien kanssa arkisista asioista, kuten voitoista ja tappioista, rahansijoituksista, sadosta ja elintarvikkeista. Sillä tavalla sinä teet huonoa vaikutusta esikuvallasi. Sinun tulee uudistua.

Ne, jotka eivät ole kokonaan totuuteen kääntyneitä, antavat usein mielensä askarrella vapaasti maailman toimissa, ja vaikka he saatta-

vatkin levätä ruumiillisesta työstä sapatina, heidän kielensä kuitenkin ilmaisee, mitä heidän sydämessään on. Siitä johtuu osallistuminen tuohon keskusteluun karjasta, sadosta, voitoista ja tappioista. Se on kaikki sapatin rikkomista. Jos ajatukset viipyvät maailmallisissa asioissa, kieli ilmaisee sen, sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu.

Saarnaajan vastuunalaisuus

Saarnaajien antaman esikuvan tulee tässä olla erikoisen harkittua. Heidän tulee ottaa omantunnon asiakseen rajoittaa keskusteluaan sapatina hengellisiin asioihin, kuten nykyiseen totuuteen ja nykyhetken tehtäviin, kristityn toivoon, huoliin, koettelemuksiin, taisteluihin ja vastoinkäymisiin sekä heidän lopulliseen voittoonsa ja tulevaan palkintoonsa.

Jeesuksen saarnaajien tulee nuhdella niitä, jotka eivät muista sapatinpäivää, että pyhittäisivät sitä. Saarnaajien tulee ystävällisesti ja vakavasti nuhdella niitä, jotka väittäessään olevansa sapatinpitäjiä antautuvat maailmalliseen keskusteluun sapatina. Heidän tulee kannustaa Jumalalle pyhittäytymistä Hänen pyhänä päivänään.

Unen takaisin ottaminen

Kenenkään ei tule omaksua sitä vapautta, että käyttäisivät pyhitettyä aikaa hyödyttömästi. Jumalalle on vastenmielistä, jos sapatinpitäjät nukkuvat suuren osan sapatista. Sillä tavalla he häpäisevät Luojaansa ja sanovat esikuvallaan, että kuusi työpäivää ovat liian kalliita käytettäväksi lepoon. Heidän täytyy hankkia rahaa, vaikka he joutuisivat riistämään itseltään tarvitsemaansa lepoakin, minkä he sitten korvaavat nukkumalla pyhinä hetkinä. Sitten he puolustautuvat sanoen: »Sapatti an nettiin levon päiväksi. En tahdo riistää itseltäni lepoa menemällä kokoukseen, sillä minä olen levon tarpeessa.» Sellaiset käyttävät väärin Jumalan pyhittämän päivän. Sinä päivänä heidän tulisi erikoisesti innostaa perhettään noudattamaan sitä ja koontumaan rukoushuoneeseen yhdessä harvojen tai monien kanssa. Heidän tulee pyhittää aikansa ja voimansa hengellisiin harjoituksiin, jotta sapatin tuoma taivaallinen siunaus ja pyhä vaikutus seuraisi heitä taas seuraavaan sapattiin. Kaikista viikon päivistä mikään ei

[273]

ole niin edullinen käytettäväksi hartaaseen mietiskelyyn ja pyhään tunnelmaan kuin sapatti.

Minulle näytettiin, miten koko taivas katseli ja tarkkaili sapattina niitä, jotka tunnustavat neljännen käskyn velvoituksen ja noudattavat sapattia. Enkelit merkitsivät muistiin heidän harrastuksensa ja syvän kunnioituksensa tätä jumalallista säädöstä kohtaan. Niitä, jotka pyhittivät Herran Jumalan sydämessään säilyttämällä tinkimättömästi hartaan mielen, ja jotka koettivat käyttää hyväkseen pyhät hetket pitämällä sapatin parhaan kykynsä mukaan ja jotka kunnioittavat Jumalaa sanomalla sapattia ilonpäiväksi — niitä enkelit erikoisesti siunasivat antamalla heille valoa ja terveyttä. Erikoinen voima annettiin heille. Toisaalta enkelit kääntyivät pois niistä, jotka eivät osanneet pitää arvossa Jumalan pyhittämän päivän loukkaamattomuutta, poistamalla heistä valonsa ja voimansa. Näin masennuksen ja usein alakuloisuuden pilven tavoin peittävän heidät synkkyyteen. He tunsivat olevansa vailla Jumalan Henkeä.

Jumala on osoittanut jokaiselle meistä pyhää luottamusta, josta Hän vaatii meidät tilille. Hänen tarkoituksensa on, että kasvatamme mieliämme käyttämään Hänen meille antamiaan talenteja sillä tavalla, että ne saavat eniten hyvää aikaan ja heijastavat kunniaa kaiken Antajalle. Me olemme velkaa Jumalalle kaikki sielumme ominaisuudet. Niitä voidaan vaalia, ohjata ja valvoa niin viisaasti, että ne vastaavat tarkoitustaan. Velvollisuutemme on mielemme kasvattaminen niin, että se saa sielun voimat liikkeelle kehittämään kaikkia lahjoja. Kaikkien kykyjen ollessa toiminnassa älyn voimat lisääntyvät tarkoitustaan vastaavasti.

On monia, jotka eivät tee voitavaansa hyvässä, koska he keskittävät älynvoimansa vain yhteen suuntaan kiinnittämättä tarkkaa huomiota niihin asioihin, joita suorittamaan he katsovat itsensä kykenemättömiksi. Jotkut heikot lahjat jäävät siten käyttämättä, koska työ, jonka tulisi saada ne toimimaan ja siten vahvistaisi niitä, ei miellytä heitä. Kaikkia sielun voimia tulee harjoittaa, ja kaikkia lahjoja tulee vaalia. Käsitysja arvostelukyvyn, muistin ja kaikkien järjen voimien tulee olla yhtä voimakkaita, jotta mielen sopusuhtaisuus olisi hyvä.

Jos tiettyjä lahjoja käytetään toisten kykyjen kustannuksella, ei Jumalan suunnitelma meihin nähden pääse täysin toteutumaan, sillä kaikilla lahjoilla on oma tehtävänsä ja ne ovat suuressa määrin riippuvaisia toisistaan. Toista ei voida menestyksellisesti käyttää, elleivät kaikki ole toiminnassa säilyttämässä huolellisesti sopusuhtaisuutta. Jos koko huomiokyky ja kaikki voimat keskittyvät yhteen lahjaan toisten jäädessä käyttämättä, on kehitys voimallinen tuossa yhdessä johtaen äärimmäisyyksiin, koska ei kaikkia voimia ole vaalittu. Joidenkin mieli on (1872, osa III, ss. 32—36) surkastunut kääpiömäiseksi, niin että tasasuhtaisuus on hävinnyt. Kaikkien mieli ei tietenkään ole muodostunut samanlaiseksi. Meillä on erilainen mieli toisten ollessa voimakkaita toisissa kohdin ja samalla hyvin heikkoja toisissa. Näitä ilmeisiä puutteita ei tarvitse olla eikä niitä

tule olla. Jos ne, joilla niitä on, vahvistaisivat luonteensa heikkoja puolia vaalimalla ja käyttämällä niitä, ne tulisivat voimakkaiksi.

Tuntuu mukavalta, vaikkei ole parasta käyttää luonnostaan voimakkaimpia lahjoja, ja jättää käyttämättä puutteellisesti kehittyneitä, jotka kuitenkin ovat vahvistumisen tarpeessa. Heikoimpia lahjoja tulee tarkata huolellisesti, jotta kaikki älynvoimat voisivat toimia sopuuhaisesti ja suorittaa tehtävänsä kuten osat hyvin säännöstellyssä koneistossa. Me olemme riippuvaisia Jumalan avusta voidaksemme säilyttää kaikkia voimiamme. Hänen tähtensä kristityt ovat velvolliset kasvattamaan sielunvoimiaan sillä tavalla, että kaikki sielun kyvyt pääsevät vahvistumaan ja täydellisemmin kehittymään. Jos laiminlyömme sen, eivät ne milloinkaan tule täyttämään sitä tarkoitusta, mikä niille alunperin on suunniteltu. Meillä ei ole oikeutta laiminlyödä ainoatakaan Jumalan meille antamista lahjoista. Yli koko maan tapaamme sellaisia henkilöitä, jotka ovat joutuneet yhden sairaalloisen, pakonomaisen himon valtaan. He ovat tavallisesti tervejärkisiä kaikissa asioissa yhtä lukuunottamatta. Se johtuu siitä, että erikoisesti yksi osa sielun voimista oli toiminnassa, samalla kun toiset jätettiin käyttämättä. Tuo yksi alati toiminnassa oleva lahja uupui ja sairastui, niin että henkilö rau-nioitui. Näin menetellen hän ei kirkastanut Jumalaa. Jos hän tasapuolisesti olisi harjoitellut koko elimistöään, olisivat kaikki kyvyt kehittyneet sopuuhaisesti. Kaikki työ ei silloin olisi joutunut yhden osalle, niin että minkään olisi tarvinnut kulua loppuun.

Saarnaajien tulee varoa, etteivät omilla suunnitelmillaan tee tyhjiksi Jumalan aikeita. He ovat vaarassa supistaa Jumalan työtä ja rajoittaa sitä tietyille paikkakunnille osoittamatta mitään erikoista kiinnostusta Jumalan työhön sen kaikissa eri muodoissa yli koko kentän. Jotkut keskittävät ajatuksensa yhteen ainoaan aiheeseen syrjäyttäen toisia, jotka saattavat olla yhtä tärkeitä. Sellaiset ovat yhden aatteen miehiä. Kaikki heidän voimansa ovat keskittyneinä siihen aiheeseen, jossa heidän mielensä kulloinkin askartele. He kadottavat näköpiiristään kaikki muut seikat. Tuo yksi lempiaihe täyttää heidän ajatusmaailmansa, ja se on myös päällimmäisenä keskustelun aiheena. Kaikkiin tuohon aiheeseen liittyviin todisteihin he tarttuvat palavasti käyttäen niitä hyväkseen, ja he puhuvat siitä niin kauan, etteivät ihmiset jaksa seurata heidän esitystään.

Aikaa tuhlataan usein vähäpätöisten kohtien selittämiseen, jotka ilman todisteitakin hyväksyttäisiin, koska ne ovat itsestään selviä. Mutta todella tärkeät kohdat tulee tehdä niin selviksi ja voimallisiksi kuin kieli ja todisteet konsanaan kykenevät tekemään. Kyky keskittyä yhteen ainoaan aiheeseen kaikkien toisten kustannuksella on jossain määrin hyvää, mutta näiden samojen sielunvoimien alituinen käyttö väsyttää niitä. Se rasittaa niitä niin ylen paljon, etteivät ne kykene suorittamaan enintä määrää hyvää. Pääasiallisin rasitus kohdistuu yhteen elimeen toisten ollessa joutilaina. Sillä tavalla sielu ei pysty toimimaan terveesti, mistä seuraa elämän lyhentymisen.

Kaikkien kykyjen tulee kantaa oma osansa työstä toimimalla sopusuhtaisesti ja täydentämällä toisiaan. Ne, jotka keskittävät kaikki sielunvoimansa yhteen ainoaan aiheeseen, ovat valitettavan heikkoja muissa kohdin, koska ei vastaavia sielunkykyjä ole vaalittu samalla tavalla. Heidän edessään oleva aihe valtaa heidän mielensä, ja kerta toisensa jälkeen heidän on tunkeuduttava yhä syvemmälle asiaan. He näkevät tietoa ja valoa sitä mukaa kuin he innostuvat ja antautuvat siihen. Mutta on ani harvoja ihmisiä, jotka pystyvät seuraamaan heitä, elleivät nämä ole ajatelleet aihetta yhtä syvällisesti. Se vaara on tarjolla, että nuo miehet kyntävät ja kylvävät totuuden siemenen niin syvälle, etteivät hennot, kallisarvoiset lehdet milloinkaan pääse pinnalle.

Paljon vaivalloista työtä tuhlataan usein tarpeettomasti sellaiseen, jota ei milloinkaan pidetä arvossa. Jos ne, joilla on suuri keskittymiskyky, hellivät tuota lahjaa toisten lahjojensa kustannuksella, ei heillä voi olla sopusuhtainen mieli. Heitä voidaan verrata koneistoon, jossa vain yhdet rattaat kerrallaan toimivat. Toisten rattaiden ruostuessa toimettomuudestaan toiset väsyvät alituisesta työstä. Ihmiset, jotka vaalivat yhtä tai kahta kykyä käyttämättä tasapuolisesti kaikkia, eivät pysty maailmassa suorittamaan puoltakaan siitä hyvästä, jonka Jumala on määrännyt heidän tehtäväkseen. He ovat yksipuolisia ihmisiä, jotka panevat käytäntöön vain puolet Jumalan heille antamista voimista, samalla kuin he jättävät toiset toimettomina ruostumaan.

Jos tällä ihmisryhmällä on jokin erikoinen, ajatusta kysyvä työ, heidän ei tule keskittää kaikkia voimiaan tuohon yhteen asiaan kaikkien muitten harrastustensa kustannuksella. Valitessaan heitä lähinnä olevan asian päätehtäväkseen heidän tulee varata aikaa toisillekin työhaaroille. Se olisi paljon edullisempi heille itselleen, samoin kuin

[277]

työlle yleensäkin. Yhdelle työhaaralle ei tule osoittaa niin suurta huomiota, että se syrjäyttää kaikkia muita.

Toisten tulee kirjoituksissaan alati olla varuillaan, etteivät tee selviä asioita vaikeatajuisiksi peittämällä niitä monilla lukijaa kiinnostamattomilla todisteilla. Jos he käsittelevät joitakin kohtia pitkävetaisesti esittäen jokaista heidän mieleensä tulevaa yksityiskohtaa, niin heidän työnsä menee miltei hukkaan. Lukijan mielenkiinto ei ole niin suuri, että hän jaksaa seurata esitystä loppuun asti. Totuuden pääkohdat saattavat jäädä epäselviksi, jos pysähdytään jokaiseen yksityiskohtaan. Vaikka aihetta on käsitelty laajoissa puitteissa ja sen hyväksi on nähty paljon vaivaa, ei sitä kuitenkaan ole suunniteltu enimmäkseen hyvän aikaansaamiseksi, niin että se olisi saanut yleistä mielenkiintoa asiaan syntymään.

Tänä aikana, jolloin houkuttelevien tarujen pintavirtaukset vetävät puoleensa voimakkaasti, on parempi esittää totuus helppotajuisesti muutamilla voimakkailla todisteilla, kuin liittää tutkisteluun suunnattoman paljon aineistoa, sillä monien mielessä asia ei enää heidän kuultuaan vastaväitteet ja todisteet ole niin selvä, kuin ennen niitä. Monissa ihmisissä vakuuttelut saavat enemmän aikaan kuin pitkät todistelut, sillä monet asiat ovat heistä itsestään selvät. Sellaisten mielessä todisteet eivät edistä asiaa.

Rakas sisar O: Minusta tuntuu, ettet sinä ole onnellinen. Halu-
tessasi suorittaa jotakin suurta sinä laiminlyöt aivan edessäsi olevia
nykyhetken velvollisuuksia. Et ole onnellinen, koska ylenkatsot jo-
kapäiväisen elämän pikkutehtäviä, päästäksesi suorittamaan jotakin
arvokkaampaa ja suurempaa. Sinä olet rauhaton, haluton ja tyyty-
mätön. Sinä haluat mieluummin määrätä toisia kuin itse osallistua
työhön. Sinä sanelet enemmän toisille tehtäviä, kuin itse auliisti ja
iloisesti ryhtyisit niitä suorittamaan.

Sinä olisit voinut tehdä isäsi kodin paljon onnellisemmaksi, jos
vähemmän olisit seurannut omia mielihalujasi, ja enemmän olisit
katsonut toisten parasta. Suorittaessasi jokapäiväisiä tehtäviä et ryh-
dy työhön täydellä antaumuksella. Sinä tavoittelet jotakin kaukaista
tehtävää, jonka suorittaminen sinusta olisi mieluisampaa, arvok-
kaampaa ja kunniakkaampaa. Jonkun täytyy kuitenkin suorittaa ne
tehtävät, joista sinä et pidä, vaan jotka ovat jopa vastenmielisiäkin
sinulle. Halukkaasti ja uskollisesti suoritettuina nämä yksinkertaiset,
vaatimattomat tehtävät antavat sellaisen kasvatuksen, joka sinulle
on välttämätön oppiaksesi pitämään kotiaskareista. Tässä on ko-
kemus, joka on äärettömän tärkeä sinun hankkia, mutta josta sinä
et välitä. Sinä valitat osaasi tehden siten ympärilläsi olevat onnet-
tomiksi samalla kun tuotat suurta vahinkoa itsellesi. Kenties sinua
ei milloinkaan kutsuta sellaiseen työhön, joka saattaisi sinut yleis-
sön eteen. Mutta kaikki, mikä välttämättömästi on tehtävä, oli se
astiain pesua, pöydän kattamista, sairaiden palvelemista, ruuan keit-
tämistä tai pyykinpesua, on moraalisesti tärkeitä. Vasta sitten kun
iloisin ja tyytyväisin mielin voit ryhtyä näihin tehtäviin, olet val-
mistautunut suurempaan ja arvokkaampaan työhön. Jonkun täytyy
kuitenkin suorittaa käsillä olevat vaati-mattomat tehtävät. Niiden
jotka ne suorittavat, tulisi tuntea tekevänsä tärkeitä ja kunniakasta
työtä, ja heidän tulisi toimia niin, että he, olipa heidän tehtävänsä
miten vaatimaton tahansa, todella tuntisivat suorittavansa Jumalan
työtä aivan yhtä varmasti kuin Gabriel, kun hänet lähetettiin profeet-

tojen tykö. Kaikki suorittavat tehtävänsä omassa piirissään. Vaimo, joka kodissaan suorittaa välttämättömät jokapäiväiset askareet, voi ja hänen tulee osoittaa yhtä vilpittömyyttä uskollisuutta, kuuliaisuutta ja rakkautta kuin enkelit omassa piirissään. Mukautuminen Jumalan tahtoon tekee kunnialliseksi minkä tarpeellisen työn tahansa.

Rakkautta ja lempeyttä sinä tarvitset. Luonteesi on muovaamisen tarpeessa. Sinun on jätettävä tuskastuminen ja sen sijaan vaalittava ystävällisyyttä ja rakkautta. Kiellä itsesi. Vaikkei meitä ole luotu enkeleiksi, vaan heitä alemmiksi olennoiksi, on meillä silti tärkeä tehtävä. Emme vielä ole taivaassa, vaan maan päällä. Sitten kun olemme päässeet taivaaseen, olemme valmistautuneet suorittamaan taivaan ylevää ja jaloa työtä. Tämä maailma on se paikka, jossa meitä on koeteltava ja tutkittava. Tarvitsemme varusteita sekä taistelua että työtä varten.

Nuorten kallein velvollisuus on olla kotona siunaukseksi isälle ja äidille, veljille ja sisarille osoittamalla heille rakkautta ja tosi myötätuntoa. Siellä he voivat harjoittaa itsensäkieltämistä ja itsensä unohtamista huolehtimalla toisista ja uurastamalla heidän hyväkseen. Sellainen työ ei milloinkaan ole naiselle alentavaa, sillä se on pyhin ja ylevin tehtävä, jonka hän voi täyttää. Miten suuresti voikaan sisar vaikuttaa omien veljiensä luonteeseen. Hänen rukouksensa, ystävällisyytensä ja rakkautensa voivat saada paljon hyvää aikaan kodin piirissä. Mutta sisareni, näitä jaloja piirteitä ei milloinkaan voi antaa toiselle, ellei ensin itse omaa niitä. Se tyytyväinen mieli, rakkaus, lempeys ja aurinkoinen luonne, jota ei ainoakaan sydän voi vastustaa, on samalla tavalla heijastava sinuun takaisin, mitä sydämesi antaa toisille. Ellei Kristus hallitse sydäntä, on se tyytymätön ja moraalisesti turmeltunut. Itsekkyys vaatii toisilta sitä, mitä se itse on haluton antamaan heille. Ellei Kristus asu sydämessä, on luonne epämiellyttävä.

[280]

Suuri työ ja ankarat taistelut eivät ole ainoat, jotka koettelevat sielua ja kysyvät rohkeutta. Jokapäiväinen elämä tuo myös mukanaan pulmia, koettelemuksia ja pettymyksiä. Vaatimaton, alhainen työ usein koettelee kärsivällisyyttä ja kestävyyttä eniten. Tarvitaan itseluottamusta ja päättäväisyyttä, jotta kaikki vaikeudet voitaisiin kohdata ja voittaa. Hanki varmuus siitä, että Jumala on kanssasi joka paikassa lohduttamassa ja rohkaisemassa sinua. Suurimpia tarpeitasi ovat nöyrä ja hiljainen henki, etkä sinä ilman niitä voi tulla

onnelliseksi. Sisareni, Jumala auttakoon sinua etsimään nöyryyttä ja vanhurskautta. Jumalan Henkeä sinä tarvitset. Jos tyydyt mihin asemaan tahansa, tai vaikket pääsisi mihinkään sellaiseen, on Jumala auttava, vahvistava ja siunaava sinua. Mutta jos laiminlyöt pienet velvollisuudet, ei sinulle milloinkaan uskota suurempiakaan.

Luku 59—Joutavat ajatukset

Kaikki tekonne, olivat ne mielestänne miten salaisia tahansa, ovat taivaalliselle Isällemme täysin paljastetut, sillä mikään ei pysy Häneltä salassa eikä peitettynä. Kaikki tekonne vaikuttimineen ovat avoimina Hänen edessään. Hän on täysin tietoinen kaikista sanoistanne ja ajatuksistanne. Te olette velvolliset valvomaan ajatuksianne. Edessänne on taistelu joutavaa mielikuvitusta vastaan. Saatatte ajatella, ettei siinä ole syntiä, kun annatte ajatustenne kulkea valtoimina. Mutta asianlaita ei ole niin. Jumala vaatii teidät tilille joutavien ajatusten hellimisestä, sillä juuri turhanpäiväisestä mielikuvituksesta synti on lähtöisin, kun ruvetaan toteuttamaan kauan mielessä olleita asioita. Hallitkaa ajatusmaailmaanne, niin teidän on paljon helpompi hallita tekojanne.

Ajatukseenne tarvitsevat pyhitystä. Paavali kirjoitti korinttolaisille: »Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle.» 2 Kor. 10:5. Kun pääsette tähän tilaan, tulette paremmin ymmärtämään pyhittäytymisen merkityksen. Silloin ajatuksenne ovat puhtaat, siveät ja ylevät, ja tekonne ovat puhtaat ja synnittömät. Omaa kehoannekin varjelette silloin pyhyydessä ja kunniaassa, niin että voitte antaa »ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.» Room. 12:1. Te olette velvolliset kieltämään itsenne niin pienissä kuin suurissakin asioissa. Teidän tulee antaa itsenne kokonaan Jumalalle, sillä Hän ei hyväksy teitä nykyisessä tilassanne...

Voidaksenne täyttää elämän suuret päämäärät teidän tulee karttaa niiden esikuvaa, jotka tavoittelevat vain omaa mukavuuttaan ja hauskuuttaan ilman Herran pelkoa silmäinsä edessä. Jumala on etukäteen varannut teille runsain mitoin kaikkea, mitä tarvitsette. Hän on varannut teille, jos suostutte Hänen sanansa ehtoihin ja luovutte maailmasta, voimia ylhäältä voidaksenne tukahuttaa turmiollisen vaikutuksen ja kehittää jaloutta, hyvyyttä ja ylevyyttä. Kristus

on teissä tuleva »sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään». Uskonnon valvonnan alaisina ihmisen tahto, ymmärrys, samoin kuin hänen jokainen tunteensa omaa muuttavaa voimaa.

[283]

Luku 60—Huomaavaisuus erehtyneitä kohtaan

Jos sen jälkeen, kun toinen omasta mielestään on tehnyt parhaansa, toinen luulee tietävänsä, miten hän olisi voinut auttaa asiaa, tulisi tämän ystävällisesti ja kärsivällisesti auttaa veljeään esittämällä mielipiteensä. Mutta hänen ei tule moittia veljeään eikä epäillä hänen tarkoitustensa vilpittömyyttä enempää kuin hän itsekään toivoisi joutuvansa epäiltäväksi tai epäoikeudenmukaisesti moitittavaksi. Jos se veli, jolla on sydämellään Jumalan työ, huomaa tehneensä virheen vakavissa pyrkimyksissään, on hän syvästi huolissaan sen johdosta, sillä hän on menettämäisillään luottamuksen itseensä ja omaan arvostelukykyynsä. Mikään ei niin riistä hänen rohkeuttaan ja jumalankaltaista miehuuttaan, kuin omien virheittensä huomaaminen siinä työssä, jonka Jumala on uskonut hänelle, ja jota hän rakastaa enemmän kuin omaa henkeään. Miten väärin menetteleväkään sen vuoksi ne veljet, jotka huomattuaan hänen virheensä painavat oasta vielä syvemmälle hänen sydämeensä, jotta hän vielä raskaammin tuntisi erehtyneensä. Sillä tavalla he joka iskullaan vain vähentävät hänen uskoaan ja rohkeuttaan sekä hänen luottamustaan siihen, että hän vielä voi hyvällä menestyksellä edistää Jumalan asiaa.

[284]

Useimmiten totuus ja tosiasiat on esitettävä selvästi erehtyneille, jotta he huomaisivat ja tuntuivat virheensä ja siten voisivat uudistua. Mutta se on aina tehtävä säälivän hellästi eikä ankarasti ja kovakouraisesti, sillä tulee myös ottaa huomioon omat heikkoutensa, ettei itsekään joutuisi kiusaukseen. Sen sijaan että erehtynyttä, joka on huomannut ja tunnustanut virheensä, masennetaan ja koetetaan saada tuntemaan erehdyksensä vielä raskaammin, tulee häntä rohkaista. Vuorisaarnassaan Kristus sanoi: »Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi, sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan, ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan.» Matt. 7:1, 2. Vapahtaja paheksuu äkkipikaista tuomiota seuraavasti: »Kuinka näet rikan, joka on veljesi silmässä... ja katso, malka on omassa silmäsi?» Jakeet 3, 4. Asianlaita on usein niin, että sillä joka on nopea

huomaamaan veljiensä virheet, itsellään voi olla vielä suurempia virheitä, hänen sitä kuitenkin huomaamatta.

Kaikkien Kristuksen seuraajien tulee kohdella toisiaan oikeudenmukaisesti, aivan samalla tavalla kuin me toivomme Herran kohdelevan meitä meidän virheissämme ja heikkoudessamme, sillä me olemme kaikki erehtyväisiä, jotka tarvitsevat Hänen säälivää anteeksiantamustaan. Jeesus suostui pukeutumaan ihmisluontoon, jotta Hän tietäisi miten sääliä syntisiä ja erehtyväisiä kuolevaisia, ja mitä puhua Isälleen heidän puolestaan. Vapaaehtoisesti Hän ryhtyi ihmisen Puolustajaksi, nöyryytti itsensä tullen siten tuntemaan ihmistä vaanivat kiusaukset, jotta Hän voisi kiusattuja auttaa ja olla heidän säälivä ja uskollinen ylimmäinen pappinsa.

Usein on välttämätöntä selvin sanoin nuhdella synnistä ja ojentaa vääryydestä. Mutta saarnaajien, jotka tekevät työtä kanssaihmissensä pelastukseksi, ei tule olla säälimättömiä suhteessaan toistensa virheisiin eikä heidän tule saattaa julkisuuteen heidän puutteitaan. Heidän ei tule paljastaa toistensa heikkouksia eikä moittia toisiaan niistä. Heidän tulee kysyä itseltään, johtaisiko se toivottuun tulokseen, jos joku toinen menettelisi heitä itseään kohtaan sillä tavalla, ja lisäksi se heidän rakkauttaan ja luottamustaan siihen henkilöön, joka on paljastanut heidän erehdyksensä? Varsinkin Jumalan työssä toimivien saarnaajien virheitä tulee pitää niin pienessä piirissä kuin mahdollista, sillä on monia heikkoja, jotka käyttäisivät niitä hyväkseen heikkouksiensa puolustamiseksi, jos he pääsisivät tietämään, että heidän saarnaajansa ovat samojen heikkouksien vallassa kuin muutkin ihmiset. Mitä sydämättömintä on paljastaa saarnaajien virheet epäuskoisille, jos tuota saarnaajaa vielä katsotaan arvolliseksi toimimaan sielujen pelastustyössä, Mitään hyvää ei voiteta sellaisesta paljastamisesta, vaan pelkkää pahaa. Jumalan epäsuosio seuraa sellaista menettelyä, sillä se vähentää kansan luottamusta niihin, jotka Jumala on valinnut edistämään työtään.

[285]

Saarnaajaveljien tulee tarkasti varjella jokaisen työtoverinsa luonnetta. Jumala sanoo: »Älkää koskeko minun voideltuihini, älkää tehkö pahaa minun profetoilleni.» 1 Aik. 16:22. Ps. 105:15. Meidän tulee vaalia rakkautta ja luottamusta. Tämän rakkauden ja luottamuksen puuttuminen toisessa saarnaajassa hänen suhteessaan toiseen saarnaajaan, ei lisää sen onnellisuutta, jossa nämä puutteet ilmenivät, sillä tehdessään veljensä onnettomaksi hän on itsekin on-

neton. Rakkaudessa on paljon suurempi voima kuin konsanaan on tavattu moitteesta. Rakkaus sulattaa itselleen tien esteiden lävitse, kun taas moite rakentaa sulkuja kaikille sieluun johtaville teille.

Kadonnut lammas

Minulle osoitettiin vertaus kadonneesta lampaasta. Yhdeksänkymmentä yhdeksän lammasta jätettiin erämaahan, ja ruvettiin etsimään kadonnutta. Löydettyään kadonneen lampaan paimen nostaa sen harteilleen ja palaa iloiten kotiin. Hän ei moiti kadonnutta lammasraukkaa siitä, että se on tuottanut hänelle niin paljon vaivaa, eikä valita ja murehdi tapahtunutta, vaan palaa riemuiten kotiinsa lammas olallaan.

Mutta vielä suurempaa iloa kaivataan. Ystävät ja naapurit kutsutaan iloitsemaan tämän löytäjän kanssa, »sillä minä löysin lampaani, joka oli kadonnut». Ilon aiheena oli löytäminen. Ka-toamista ei enää muisteltu, sillä löytämisen ilo oli suurempi kuin katoamisen suru ja kadonneen lampaan etsimisen ja palauttamisen aiheuttamat pulmat, huolet ja vaaraan joutumiset. »Minä sanon teille: samoin on ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse.» Luuk. 15:6, 7.

Kadonnut hopearaha

Kadonneen hopearahan tuli kuvata erehtynyttä ja eksynyttä syntistä. Osoittaessaan naisen huolellisuuden ja vaivannäön rahan löytämiseksi Kristus tahtoo opettaa seuraajilleen, mitä heidän tulee tehdä oikealta tieltä eksyneitten hyväksi. Nainen sytytti lampun saadakseen huoneensa valoisammaksi, ja sitten hän lakaisi sitä ja etsi utterasti, kunnes löysi sen.

Tässä on selvästi määritelty kristittyjen velvollisuus Jumalasta eroon joutuneitten auttamiseksi. Eksyneitä ei tule jättää pimeyteen oman onnensa nojaan, vaan kaikkiin mahdollisiin keinoihin tulee ryhtyä heidän palauttamisekseen valoon. Lamppu sytytetään, ja hartaasti rukoillen taivaallista valoa kutakin pimeyteen ja epäuskoon vajonnutta sielua varten erikseen, etsitään Jumalan sanasta selviä

totuuskohtia, jotta Jumalan lapset olisivat niin Raamatun todisteilla, nuhteilla, uhkauksilla ja lupauksilla varustetut, että heidän sanansa voisivat saavuttaa harhaan joutuneet. Välinpitämättömyys heihin ja laiminlyönti tässä kohden saattaa kristityt Jumalan epäsuosioon.

Löydettyään hopearahansa nainen kutsui kokoon ystävättärensä ja naapurinaiset ja sanoi heille: »Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin rahan, jonka olin kadottanut. Niin myös, sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen.» Luuk. 15:9, 10. Jos Jumalan enkelit iloitsevat yhdestä syntisestä, joka huomattuaan ja tunnustettuaan erehdyksensä palaa veljiensä yhteyteen, kuinka paljon suurempaa iloa tulisikaan Kristuksen seuraajien, jotka itse ovat erehtyväisiä tarvitin joka päivä anteeksiantamusta Jumalalta ja veljiltään, tuntea laumaan palaavasta veljestä tai sisaresta, jotka Saatanan saivartelujen pettäminä olivat joutuneet eksyksiin ja sen johdosta kärsimyksiin!

Sen sijaan että veljet pysyttelisivät loitolla eksyneistä, tulee heidän mennä näiden luokse. Sen sijaan että he etsisivät virheitä heistä heidän eksymisensä johdosta, tulee valossa olevien sytyttää oma lamppunsa vastaanottamalla lisää jumalallista armoa ja rakkautta sekä selvempää Raamatun tuntemusta, että he mukanaan tuomallaan valolla voisivat hajottaa eksyneitä piirittävän pimeyden. Kun he tässä onnistuvat, saaden harhaan joutuneet tuntemaan erehdyksensä ja seuraamaan valoa, niin nämä sielut tulee iloiten ottaa vastaan ilman valitusta ja yrit-tämättä osoittaa heille heidän ylen suurta synnillisyyttään, mikä oli aiheuttanut jo ennestään laumassa oleville lisää vaivannäköä ja tuskaa. Jos Jumalan pyhät enkelit iloiten kunnioittavat sellaista tapausta, kuinka paljoa enemmän tuleekaan veljien iloita, koska he itse eksyksissä ollessaan ovat olleet myötätunnon, rakkauden ja avun tarpeessa.

[288]

Tuhlaajapoika

Huomiotani kiinnitettiin vertaukseen tuhlaajapojasta. Tämä pyysi Isää antamaan hänelle osan maatilastaan. Hän halusi lähteä pois isänsä kodista saadakseen käyttää oman osuutensa niinkuin itse tahtoi. Isä suostui pyyntöön, minkä jälkeen poika itsekkäästi poistui isänsä luota, etteivät isän neuvot ja nuhteet vaivaisi häntä.

Poika ajatteli tulevansa onnelliseksi voidessaan käyttää osuutensa omaksi nautinnokseen minkään neuvon tai pidäkkeen häiritsemättä häntä. Hän ei halunnut nähdä vaivaa keskinäisistä velvoituksista. Jos hän yhdessä isänsä kanssa olisi jäänyt pitämään maatilaa, olisi isällä kuitenkin ollut vaatimuksia hänelle. Mutta hän ei tuntenut mitään velvollisuuksia helläsydämistä isäänsä kohtaan, ja hän tuki itsestä, kapinallista mieltään sillä, että osa isän omaisuudesta kuului hänelle. Hän pyysi osuuttaan, vaikkei hänellä ollut oikeutta vaatia mitään.

Kun hänen itsekäs sydämensä oli saanut omaisuuden, jota hän ei ollut ansainnut, hän lähti pois kauas isänsä luota voidakseen jos mahdollista unohtaa senkin, että hänellä olikaan isää. Hän irrottautui kaikista pidäkkeistä ja rajoituksista ja päätti kenestäkään välittämättä antautua kaikkiin mahdollisiin nautintoihin oman mielensä mukaan. Kun hän synnilliseen itsehemmotteluun oli tuhlannut kaiken, minkä isä oli antanut hänelle, tuli maahan nälänhätä, joka vei hänet huutavaan puutteeseen. Silloin hän alkoi katua synnillistä vaellustaan ja ylellisiä nautintojaan, sillä hän olisi tarvinnut tuhlaamiaan varoja. Hänen oli pakko alentua syntisestä itsehemmottelustaan sikopaime- nen halpaan tehtävään.

Vaivuttuaan niin syväälle kuin oli mahdollista hän alkoi muistella isänsä ystävällisyyttä ja rakkautta. Silloin hän tunsu tarvitsevansa isää. Hän oli saattanut itsensä sellaiseen asemaan, jossa hän vailla ystäviä ja toimeentulomahdollisuuksia joutui kärsimään puutetta. Hänen oma tottelemattomuutensa ja syntinsä olivat erottaneet hänet isästään. Hän muisteli etuja ja yltäkylläisyyttä, joita hänen isänsä palkkalaisilla oli vapaasti käytettävänä, samalla kun hän itse, joka oli sieltä lähtenyt, oli nääntymäisillään nälkään. Vastoinkäymisten nöyryyttämänä hän päätti palata isänsä kotiin mukanaan nöyrä tunnustus. Hän oli kerjäläinen vailla sopivia tai edes kunnon vaatteita. Puute ja nälkä olivat tehneet hänet kurjaksi ja laihaksi.

[289]

Isän rakkaus

Pojan ollessa vielä kaukana kodistaan isä huomasi kulkijan, ja ensimmäiseksi hän muisteli poikaansa, joka vuosia sitten oli lähtenyt pois hänen luotaan viettääkseen elämänsä hillittömyydessä ja synnissä. Isälliset tunteet heräsivät. Kaikista pojan turmeluksen merkeis-

tä huolimatta isä kuitenkin erotti oman kuvansa. Hän ei odottanut, kunnes poika tulisi hänen luokseen, vaan kiirehti häntä vastaan. Isä ei moittinut häntä, vaikka hän syntisellä vaelluksellaan oli tuottanut itselleen niin paljon kärsimyksiä, vaan tuntien mitä hellintä sääliä ja myötätuntoa häntä kohtaan isä riensi häntä vastaanottamaan ja kertomaan hänelle rakkaudesta ja anteeksiantamuksestaan.

Vaikka poika oli kuihtunut ja laihtunut ja hänen kasvonsa selvästi osoittivat hänen eläneen irستاasti ja vaikka hän oli pukeutunut kerjäläisen repaleisiin ja hänen jalkansa olivat matkasta likaantuneet, syytyi kuitenkin isän hellin sääli ja myötätunto poikaansa kohtaan, kun tämä nöyrtyen heittäytyi maahan hänen eteensä. Isä ei sulkeutunut omaan arvoonsa eikä ollut vaativainen. Hän ei luetellut pojalleen tämän tekemiä vääryyksiä ja syntejä, jotta hän oikein saisi tuntea, miten syvälle oli vajonnut. Isä nosti hänet jalkeille ja suuteli häntä. Sitten hän puristi kapinallista poikaansa rintaansa vasten ja kääri hänet omaan kalliiseen vaippaansa, sillä poika oli melkein alaston. Isä syleili poikaansa niin sydämellisesti ja osoitti hänelle sellaista myötätuntoa, että jos poika joskus oli epäillyt isänsä hyvyttä ja rakkautta, ei hän enää voinut. Vaikka hän oli tuntenut syntinsä silloin kun hän päätti palata isänsä kotiin, tunsu hän paljon syvällisemmin kiittämättömän menettelynsä nyt saatuaan tällaisen vastaanoton. Hänen sydämensä, joka sitä en-nen oli nöyrtynyt, murtui nyt kokonaan, koska hän oli tuottanut murhetta rakastavalle isälleen.

[290]

Katuva ja vapiseva poika, joka suuresti oli pelännyt, ettei isä enää tunnusta häntä omakseen, yllättyi sellaisesta vastaanotosta. Hän tiesi, ettei hän ollut ansainnut sitä, ja lopuksi hän tunnusti syntinsä isälleen näin: »Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan.» Luuk. 15:21. Hän pyysi päästä vain palkkalaiseksi. Mutta isä pyysi palvelijoitaan kohtelemaan häntä erikoisen kunnioittavasti, ikään kuin hän aina olisi ollut hänen kuuliainen poikansa ja antamaan hänelle hänen arvoaan vastaavat vaatteet.

Kateellinen veli

Isä muodosti poikansa palaamisesta suuren juhlatilaisuuden. Kedolla oleva vanhempi veli ei tiennyt, että hänen veljensä oli palannut, mutta kuultuaan kauas kantautuvat riemuhuudot hän tiedusteli pal-

velijoilta, mitä se tarkoitti. Hänelle selitettiin, että hänen kuolleeksi luultu veljensä oli palannut kotiin, ja että isä oli teurastuttanut syötetyn vasikan poikansa kunniaksi, koska hän oli saanut hänet takaisin ikään kuin kuolleista.

Silloin veli närkästyi eikä halunnut mennä lausumaan tuhlaaja-veljeään tervetulleeksi. Hänen vihansa syttyi siitä, että hänen uskon veljensä, joka oli lähtenyt pois isänsä kodista ja jättänyt suuren molemmille kuuluvan vastuun hänen kannettavakseen, vastaanotettiin niin kunniakkaasti. Tämä veli oli vaeltanut jumalattomuudessa ja irstaudessa sekä tuhlanut isän hänelle uskoman omaisuuden, kunnes oli joutunut puutteeseen, samalla kun hänen kotona oleva veljensä oli uskollisesti suorittanut pojalle kuuluvat tehtävät, ja nyt tuo hekumoitsija palaa isänsä kotiin ja vastaanotetaan sellaisella arvonnolla ja kunnioituksella, jollaista hän ei itse milloinkaan ole saanut osakseen.

Isä pyysi vanhempaa poikaansa, että tämä iloiten menisi vastaanottamaan veljeään, koska hän oli ollut kuollut synnissä ja jumalattomuudessa, mutta nyt jälleen elää tultuaan moraalisesti tuntoihinsa ja ruvettuaan inhoamaan synnillistä vaellustaan. Mutta hänen vanhempi poikansa puolustautui: »Katso, niin monta vuotta minä olen sinua palvellut enkä ole milloinkaan sinun käskyäsi laiminlyönyt, ja kuitenkin et ole minulle koskaan antanut vohlaakaan, pitääkseni iloa ystäväieni kanssa. Mutta kun tämä sinun poikasi tuli, joka on tuhlanut sinun omaisuutesi porttojen kanssa, niin hänelle sinä teurastit syötetyn vasikan.» Luuk. 15:29, 30.

[291]

Isä vakuutti pojalleen, että tämä aina oli ollut hänen tykönänsä, ja että koko isän omaisuus oli hänen. Mutta olihan sittenkin paikallaan tällaisen riemujuhlan järjestäminen, »sillä tämä sinun veljesi oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt». Se tosiasiassa, että kadonnut on löyty-nyt ja että kuollut jälleen on vironnut eloon, voittaa isän mielestä kaikki muut näkökohdat.

Tämän vertauksen Kristus esitti osoittaakseen millä tavalla taivaallinen Isämme vastaanottaa eksyneet ja katuvaiset*. Vaikka isä on ainoa, jota vastaan hän on rikkonut, menee hän kuitenkin lausumaan tuhlaajapojan tervetulleeksi, sydän täynnä myötätuntoa, sääliä ja anteeksiantamusta ja suuresti iloiten siitä, että hänen poikansa, jonka hän oli luullut turtuneen kaikelle isäänsä kohtaan tuntemalleen rakkaudelle ja hyväntahtoisuudelle, jälleen palaa isänsä luo

pitäen isänsä rakkautta arvossa ja tunnustaen hänen vaatimuksensa, tultuaan nyt tuntemaan suuren syntinsä ja laiminlyöntinsä. Hän tietää, että synnin teillä vaeltanut poika, joka on tehnyt parannuksen, on hänen säälinensä ja rakkautensa tarpeessa. Tämä poika on joutunut kärsimään, ja tuntien omat tarpeensa hän palaa nyt isänsä tykö tietäen, että tämä on ainoa, joka pystyy täyttämään hänen suuret tarpeensa.

Tuhlaajapojan paluusta muodostui suurin ilonlähde. Vanhemman veljen valitukset olivat luonnollisia, mutta eivät oikeita. Näin kuitenkin veli usein kohtelee veljeä. Liian paljon vaivaa nähdään siinä, kun koetetaan saada erehtyneet huomaamaan virheensä ja muistamaan niitä. Eksyneet ovat säälin, avun ja myötätunnon tarpeessa. He kärsivät sielussaan ollen usein masentuneita ja alakuloisia. Ennen kaikkea he ovat täydellisen anteeksiantamuksen tarpeessa.

Eräässä toisessa opetuslapsilleen esittämässään vertauksessa Jeesus vertasi taivaan valtakuntaa peltoon, johon mies oli kylvänyt hyvää siementä, mutta johon hänen nukkuessaan hänen vihamiehensä kylvi lustetta. Perheenisännältä sitten kysyttiin: »Herra, etkö kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen sitten on tullut lustetta?» Hän sanoi heille: 'Sen on vihamies tehnyt.' Niin palvelijat sanoivat hänelle: 'Tahdotko, että menemme ja kokoamme sen?' Mutta hän sanoi: 'En, ettette lustetta kootessanne nyhtäisi sen mukana nisuakin. Antakaa molempain kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti; ja elon aikana minä sanon leikkuumiehille: Kootkaa ensin luste ja sitokaa se kimppuihin poltettavaksi, mutta nisu korjatkaa minun aittaani.'» Matt. 13:27—30. Jos olisi pysytty uskollisina ja valppaina kenenkään nukkumatta tai laiminlyömättä tehtäväänsä, ei viholliselle olisi tullut niin edullista tilaisuutta kylvää lustetta nisujen sekaan. Saatana ei nuku milloinkaan, vaan hän valvoo ja käyttää hyväkseen jokaista tilaisuutta pannakseen palvelijansa liikkeelle kylvämään valheita, joille monissa pyhittymättömissä sydämissä on hyvää maaperää.

Kiusaavat ja masentavat ainekset vilpittömien totuuteen uskovien keskuudessa tekevät uskollisia murheellisiksi sekä lisäävät heille melkoisesti koetelemuksia ja suruja lannistaessaan heitä heidän yrityksissään. Mutta Herra tahtoo opettaa palvelijoitaan olemaan erittäin varovaisia ja huolellisia kaikissa toimissaan ja edesottamuksissaan. »Antakaa molempain kasvaa yhdessä.» Älkää väkisin nyhtäkö lusteita, ettette samalla irrottaisi kalliita tähkäpäitä. Saarnaajien ja seurakunnan jäsenten tulee olla erittäin varovaisia, ettei heissä olisi sitä kiivautta, joka on vastoin taitoa. Vaara on tarjona, että nähdään liian paljon vaivaa seurakunnan vaikeuksien korjaamiseksi, jotka sillensä jätettyinä useimmiten itsestään olisivat korjautuneet. On huono tapa ruveta selvittämään asioita liian aikaisin seurakunnassa missä tahansa. Meidän tulee osoittaa mitä suurinta varovaisuutta, kärsivällisyyttä ja itsehillintää kestääksemme nämä asiat, ryhtymättä

omassa voimassamme järjestämään niitä. -:ssa ruvettiin liian aikaisin erottamaan jäseniä tuosta

pienestä seurakunnasta. Jos Jumalan palvelijat olisivat ymmärtäneet, mihin Vapahtaja tähtäsi vertauksellaan nisuista ja lusteista, eivät he olisi ruvenneet sellaiseen hommaan. Ennen kuin ryhdytään toimenpiteisiin, jotka vain arvottomimmillekin voivat antaa pienintäkin aihetta valittaa erottamisestaan seurakunnasta, tulee asiaa aina ensin mitä harkituimmin pohtia ja sen puolesta rukoilla hartaasti.

— — —:ssa ryhdyttiin sellaisiin toimenpiteisiin, jotka synnyttivät vastustavan ryhmän. Siellä oli tienlaidan ja kallioperän kuulijoita ja sellaisiakin, jotka vastaanottivat totuuden, sa-malla kun heidän sydämessään kasvoi ohdakkeita, jotka tukahuttivat hyvän kylvön — nämä eivät milloinkaan olisi saattaneet kristillistä luonnettaan täydelliseksi. Mutta siellä oli joitakin, jotka olisivat voineet pysyä vireillä ja voimistua, kunnes olisivat juurtuneet totuuteen. Mutta veljien R:n ja S:n omaksuma kanta synnytti ennenaikaisen pulman, minkä jälkeen ei enää osattu viisaasti ja arvostelukykyisesti käsitellä tuota eripuraista joukkoa.

Jos ihmisiä täytyy erottaa seurakunnasta samoista syistä kuin Saatana oli heitettävä ulos taivaasta, niin sellaisilla tulee olemaan puoltajia. On aina ihmisiä, jotka enemmän ovat joittenkin yksilöitten kuin Jumalan Hengen ja raittiiden periaatteiden vaikutuksen alaisina, ja jotka pyhittymättömässä tilassaan aina ovat valmiit puoltamaan vääryyttä ja osoittamaan sääliä ja myötätuntoa niille, jotka vähimmin sitä ansaitsisivat. Näillä vääryyden puoltajilla on niin voimallinen vaikutus toisiin, että ruvetaan katsomaan asioita väärässä

[294] valossa, aiheuttaen siten paljon pahaa ja monen sielun turmeltumisen. Noustessaan kapinaan Saatana sai puolelleen kolmannen osan enkeleistä. Nämä luopuivat Isästä ja Hänen Pojastaan ja liittyivät kapinannostajaan. Nämä tosiasiat mielessämme meidän tulee toimia mitä suurimmalla varovaisuudella. Mitä voimme muuta odottaa kuin koettelemuksia ja pulmia joutuessamme omituisen mielen vallassa olevien ihmisten seuraan? Meidän täytyy kestää se, eikä pitää välttämättömänä nyhtää lusteita, ettei nisuja samalla nyhdettäisi.

Koettelemusten ja vastoinkäymisten siunaus

»Maailmassa teillä on ahdistus», sanoi Kristus, mutta minussa teillä on rauha. Kristittyjä koettelevat surut, vastoinkäymiset ja häväistykset ovat Jumalan asettamia välikappaleita akanoiden erottamiseksi nisuista. Koska kaikki ylpeytemme, itsek-kyytemme, saataiset intohimomme ja kiintymyksemme maailman nautintoihin on voitettava, lähettää Jumala vastoinkäymisiä koetellakseen meitä ja osoittaakseen, että näitä pahoja piirteitä on luonteissamme. Meidän täytyy voittaa Hänen voimansa ja armonsa avulla, että tulisimme jumalallisesta luonnosta osallisiksi pelastuttuamme siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee. Paavali sanoi: »Sillä tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden ylenpalttisesti, meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä, sillä näkyväiset ovat ajallisia, mutta näkymättömät iankaikkisia.» 2 Kor. 4:17, 18. Surut, kärsimykset, kiusaukset, vastoinkäymiset ja muut koettelemuksemme ovat Jumalan aseita, joilla hän meidät puhdistaa ja pyhittää sekä kypsyttää korjattaviksi taivaan vilja-aittaan.

Niitä ikävyyksiä, joita ennenaikaisiin toimenpiteisiin ryhtyminen on tuottanut totuuden asialle, ei milloinkaan voida enää täysin korjata. Jumalan asia :ssa ei ole edistynyt mahdollisuuksiensa mukaan eikä kansa enää suhtaudu siihen yhtä suopeasti kuin ennen noita ikävyyksiä. Keskuudessamme on tuon tuostakin henkilöitä, joiden vaikutus vain olemattoman vähän puoltaa oikeutta. He näyttävät hyödyttömiltä, mutta jos he tu-
levat kapinallisiksi ja taistelunhaluisiksi, tulee heistä innokkaita Saatanan välikappaleita. Sellainen työ on enemmän sopusoinnussa luonnollisen sydämen tunteitten kanssa. Tarvitaan paljon itsetutkistelua ja salaista rukousta. Jumala on luvannut viisautta niille, jotka sitä anovat Häneltä. Usein ryhtyvät lähe-tystyöhön juuri sellaiset, jotka ovat valmistumattomat siihen. Ulkonaista palavuutta osoitetaan, samalla kun laiminlyödään salaista rukousta. Asianlaidan näin ollessa tehdään paljon vahinkoa, sillä nuo työntekijät pyrkivät omien sääntöjensä mukaan panemaan kuntoon toisten omaatuntoa. Itsehillintää tarvitaan erikoisesti. Äkkipikaiset sanat synnyttävät riitaa. Veli S on vaarassa helliä jyrkkää ja purevaa arvostelun henkeä. Sellainen ei sovi vanhurskauden saarnaajille.

[295]

Veli S, sinulla on vielä paljon opittavaa. Sinä olet ollut taipuvainen syyttämään veli W :tä epäonnistumisestasi ja masentumisestasi, mutta jos tarkkaan tutkittaisiin vaikuttimiasi ja menettelytapojasi, kävisikin ilmi, että vallan toiset itsessäsi olevat tekijät, olivat tuon masentumisen syynä. Jos seuraat oman luon-nollisen sydämesi mielihaluja, niin joudut orjuuteen. Ankarana ja kiduttavana henki, jonka valtaan välistä antaudut, tekee vaikutuksesi tyhjäksi. Veljeni, edessäsi on työ omaksi hyväksesi, jota ei kukaan toinen voi tehdä puolestasi. Jokaisen täytyy tehdä tili Jumalalle itsestään. Hän on antanut meille lakinsa pei-liksi, johon katsomalla voimme huomata luonteemme virheet. Meidän ei tule katsoa tuohon peiliin nähdäksemme siitä lähimmäisemme virheitä ja tarkataksemme täyttääkö hän mittapuuta, vaan nähdäksemme omat virheemme ja luopuaksemme niistä. Tarvitsemme muutakin kuin vain tietoa. Meidän tulee seurata valoa. Meille ei ole annettu sellaista valinnan varaa, että voi-simme olla kuuliaiset milloin meille sopii ja tottelemattomat, milloin se tuntuisi mukavimmalta. Kuuliaisuus on parempi kuin uhri.

Nuorten piirissä toimiminen on jalointa työtä, mihin ihmiset milloinkaan voivat ryhtyä. Nuorten kasvatustyössä tulee noudattaa suurta huolellisuutta siinä, että vaihdellaan opetusmenetelmää niin paljon, että oppilaan ylevimmät ja jaloimmat sielunkyvyt saadaan esille. Vanhemmat ja koulujen opettajat ovat ehdottomasti sopimattomat antamaan lapsille oikeata kasvatusta, elleivät he ensin itse ole oppineet itsehillintää, kärsivällisyyttä, armahtavaisuutta, hienotunteisuutta, ystävällisyyttä ja rakkautta. Miten vastuunalainen onkaan vanhempien, valvojien ja opettajien asema! On vain harvoja, jotka ovat selvillä sielun ja mielen oleellisimmista puutteista, niin että pystyisivät ohjaamaan nuorten älynvoimien sekä avartuvan ajatusja tunnemaailman kehitystä.

On aika, jolloin tulee kasvattaa lapsia ja on aika, jolloin on kasvatettava nuoria, mutta kouluissa on tärkeätä, että nämä molemmat yhdistetään niin paljon kuin mahdollista. Lapsia voidaan kasvattaa joko synnin tai vanhurskauden palvelukseen. Nuorten varhainen kasvat

muovailee heidän luonnettaan sekä heidän arkisessa että heidän hengellisessä elämässään. Salomo sanoi: »Totuta poikanen tiensä suuntaan, niin hän ei vanhanakaan siitä poikkea.» San. 22:6. Tämä on selvää puhetta. Salomon teroittama harjoitus on opastamista, kasvattamista ja ke-hittämistä. Jotta vanhemmat ja opettajat voisivat suorittaa tämän, tulee heidän itse olla selvillä siitä, mitä tietä lapsen tulee vaeltaa. Se edellyttää enemmän kuin pelkästään kirjatietoja. Siihen sisältyy kaikki, mikä on hyvää, siveellistä, vanhurskasta ja pyhää. Se käsittää itsensähillitsemistä, jumalisuutta, veljellistä rakkautta sekä rakkautta Jumalaan ja toinen toiseensa. Tämän saavuttamiseksi tulee kiinnittää huomiota lasten ruumiin, sielun ja hengen uskonnolliseen kasvatukseen.

Lapsia ei tule kotona eikä koulussa kasvattaa samalla tavalla kuin mykkiä eläimiä, sillä lapsilla on älykäs tahto, joka on ohjattava valvomaan kaikkia kykyjä ja voimia. Mykät eläimet tarvitsevat harjoitusta, sillä niillä ei ole ymmärrystä eikä älyä. Mutta ihmiselle on

opetettava itsehillintää. Ihmistä on kasvatettava hallitsemaan koko olemustaan eläinten ollessa alamaisia isännälleen, jota niiden on opittava tottelemaan. Isäntä on eläimelleen sieluna, ymmärryksenä ja tahtona. Lasta voidaan kasvattaa sillä tavalla, että hän eläimen tavoin on ilman omaa tahtoa. Hänen yksilöllisyytensäkin saattaa niin uppoutua hoitajaansa, että hänen tahtonsa kaikkine aikomuksineen ja päämäärineen alistuu opettajansa tahtoon.

Näin kasvatetut lapset tulevat aina olemaan moraalisen ja yksilöllisen vastuunalaisuutensa puolesta vajaakykyisiä. Heitä ei ole opetettu toimimaan järjen eikä periaatteiden mukaan. Toinen on valvonut heidän tahtoaan, eikä sielun voimia ole pantu toimimaan, niin että ne harjoituksesta olisivat päässeet ke-hittymään ja vahvistumaan. Heitä ei ole ohjattu eikä totutettu pitämään arvossa heille kuuluvia ruumiin ja sielun kykyjä, jotta he tarpeen vaatiessa voisivat ponnistaa voimiaan äärimmilleen. Opettajien ei tule pysähtyä tähän, vaan heidän tulee kiinnittää erikoista huomiota heikompien kykyjen vaalimiseen, jotta kaikki voimat saisivat harjoitusta ja kehittyisivät toisesta vahvuusasteesta toiseen, kunnes mielen sopusuhtaisuus on saavutettu.

Itseluottamuksen opettaminen

[298] Monissa perheissä lapset näyttävät hyvin kasvatetuilta niin kauan kuin ovat kurin alaisia, mutta heti kun särkyä järjestelmä, joka on saanut heidät pitäytymään sääntöihin, he näyttävät olevan kykenemättömät ajattelemaan, toimimaan tai päättämään itsenäisesti. Nuo lapset ovat niin kauan olleet rautaisen vait- kan alaisia saamatta lupaa ajatella ja toimia itsenäisesti heille ehdottomasti kuuluvissa asioissa, että heillä ei ole luottamusta toimia oman arvostelukykynsä ja käsityksensä mukaan. Kun he sitten lähtevät pois vanhempiensa luota toimiakseen itsenäisesti, he joutuvat helposti toisten ohjaamina väärälle tielle. He ovat vailla luonteen lujuu- tta. Koska heitä ei ole opetettu luottamaan omaan arvostelukykyynsä niin varhain ja niin laajalti kuin mahdollista, ei heidän ymmärryksensä ole päässyt kehittymään oikealla tavalla eikä vahvistumaan. He ovat niin kauan olleet vanhempiensa ehdottoman valvonnan alaisina, että he luottavat täydellisesti heihin, vanhempien toimiessa heidän ymmärryksenään ja arvostelukykyynään.

Toisaalta ei tule sallia, että nuoret ajattelevat ja toimivat välittämättä vanhempiansa ja opettajiensa mielipiteistä. Lapsia tulee opettaa kunnioittamaan kokeneitten arvostelukykyyä, ja suostumaan vanhempiansa ja opettajiensa ohjattaviksi. Heitä tulee kasvattaa yhtymään vanhempiansa ja opettajiensa mielipiteeseen ja opastettava huomaamaan, miten varteenotettavat heidän neuvonsa ovat. Kun he tulevaisuudessa jättävät vanhempiansa ja opettajiensa valvovan käden, ei heidän luonteensa ole niinkuin ruoko, jota tuuli huojuttaa.

Jos nuorille annetaan ankara kasvatust eikä heitä sopivasti opeteta ajattelemaan ja toimimaan itsenäisesti heidän omien kykyjensä ja mielenlaatunsa mukaan, niin että heidän ajatuskykynsä pääsisi kehittymään ja he saisivat itsekunnioitusta ja luottamusta siihen, että he itsekin pystyvät johonkin, ei heistä voi tulla muuta kuin henkisesti ja moraalisesti heikkoja yksilöitä. Kun heidän sitten maailmassa täytyy toimia itsenäisesti, tulevat he ilmaisemaan, että heitä on hoidettu samalla tavalla kuin eläimiä ja jätetty ilman kasvatusta. Sen sijaan että heidän tahtoaan olisi ohjattu, se pakotettiin alistumaan vanhempien ja opettajien ankaran kurin painostamana.

Ne vanhemmat ja opettajat, jotka ylpeilevät siitä, että ovat saaneet huostaansa uskottujen lasten mielen kokonaan valtaansa, lakkaisivat kerskumasta, jos he pystyisivät seuraamaan sellaisten lasten tulevaisuutta, jotka pakottamalla tai pelottelemalla on saatettu alistumaan. Nämä ovat melkein täysin valmis tumattomat suorittamaan elämän vaativia tehtäviä. Sitten kun nämä nuoret eivät enää ole vanhempiansa ja opettajiensa valvonnan alla, ja heidän täytyy ajatella ja toimia itsenäisesti, he melko varmasti joutuvat väärälle tielle taipuen kiusausten valtaan. He eivät onnistu elämässään, ja samat puutteet ilmenevät myös heidän hengellisessä elämässään. Jos lasten ja nuorten ohjaajat näkisivät seuraukset epäonnistuneesta kurinpidostaan, muuttaisivat he kasvatussuunnitelmaansa. Ne opettajat, jotka ovat mielissään siitä, että he melkein kokonaan hallitsevat oppilaittensa tahdon, eivät ole parhaimpia opettajia, vaikka sillä kertaa niin tuntuu.

Jumala ei ole milloinkaan tarkoittanut, että toisen mieli olisi kokonaan alistettava toisen valtaan. Ne jotka pyrkivät siihen, että heidän oppilaittensa yksilöllisyys on saatava häviämään itseensä ja jotka tahtovat olla ymmärryksenä, tahtona ja omanatuntona heille, omaksuvat pelottavan tehtävän. Nämä oppilaat saattavat kyllä joskus

näyttää hyvin harjaantuneilta sotilailta, mutta kun pidäke on poistettu, huomataan etteivät he osaa toimia itsenäisesti lujien periaatteiden mukaan, joita heillä piti olla. Ne jotka asettavat päämääräkseen kasvattaa oppilaitaan huomaamaan ja tuntemaan, että heissä itsessään on voima, joka voi tehdä heistä lujatahtoisia periaatteen ihmisiä valmiina mi-hin elämäntehtävään tahansa, ovat parhaimpia ja pysyväisesti menestyksellisimpiä opettajia. Huolettomat tarkkailijat eivät kenties pidä näiden opettajien työtä lupaavana eikä niin arvokkaana kuin niiden opettajien, jotka arvovallallaan hallitsevat oppilaittensa mieltä ja tahtoa, mutta oppilaiden tulevaisuus on osoittava, millä kasvatustapojen avulla on paremmat hedelmät.

[300] Vanhemmat ja opettajat ovat vaarassa käskä ja määrätä liian paljon tulematta kyllin läheiseen kosketukseen lastensa tai oppilaittensa kanssa. He ovat usein liian pidättyväisiä osoittaen vain arvovaltaansa kylmällä ja jurolla tavalla, niin etteivät he pysty valloittamaan lastensa eikä oppilaittensa sydäntä. Jos he kokoaisivat lapset ympärilleen ja osoittaisivat, että he rakastavat heitä ja ovat kiinnostuneita kaikkiin heidän pyrkimyksiinsä vieläpä heidän leikkeihinsäkin olleen joskus lapsia lasten joukossa, he tuottaisivat suurta iloa heille sekä saisivat heitä kiintymään itseensä ja voittamaan heidän luotamuksensa. Sillä tavalla lapset pitäisivät arvossa ja rakastaisivat vanhempiansa ja opettajiensa arvovaltaa.

Opettajien tapoihin ja periaatteisiin tulee kiinnittää enemmän huomiota kuin heidän opillisiin saavutuksiinsa. Jos opettaja on vilpittömästi kristitty, ei hän oppilaittensa kasvatuksessa voi olla kiinnittämättä yhtä paljon huomiota keholliseen, henkiseen, moraaliseen kuin hengelliseenkin puoleen. Voidakseen tehdä hyvän vaikutuksen hänen tulee täydellisesti hallita itseään, ja hänen sydämensä tulee tulvia rakkautta oppilaitaan kohtaan osoittaen sitä katseellaan, sanoillaan ja teoillaan. Hänellä tulee olla luja luonne, sillä vain silloin hän pystyy muovailemaan oppilaittensa mieltä sekä opastamaan heitä tiedossa. Tavallisesti nuorten varhainen kasvatustapa muodostaa heidän luonteensa koko elämän ajaksi. Niiden, jotka joutuvat tekemisiin nuorten kanssa, tulee olla erittäin huolellisia siinä, että saavat heidän sielunkykynsä esille, jotta he paremmin voisivat ohjata niitä ja antaa niille parasta harjoitusta.

Joulukuun 10. pnä 1871 minulle näytettiin jälleen, että terveysuudistus muodostaa yhden haaran siitä suuresta työstä, jonka tehtävänä on kansan valmistaminen Herran tulemukselle. Se liittyy yhtä läheisesti kolmannen enkelin sanomaan kuin käsi ruumiiseen. Ihmiset ovat kevytmielisesti suhtautuneet kymmenien käskyjen lakiin, mutta Herra ei tahdo rangaista lakinsa rikkojia, ennen kuin Hän on lähettänyt heille varoitussanomaa. Kolmas enkeli julistaa sitä sanomaa. Jos ihmiset aina olisivat pysyneet kuuliaisina kymmenien käskyjen laille ja elämässään olisivat seuranneet sen asetuksia, ei nykyinen sairauden kirous täyttäisi maailmaa.

Ihmiset eivät voi rikkoessaan luonnonlakeja hellimällä luonnonvastaista ruokahalua ja aistillisia himoja olla rikkomatta samalla myös Jumalan lakia. Sen vuoksi Hän on lähettänyt meille terveysuudistusvalon, jotta huomaisimme syntimme rikkoessamme niitä lakeja, jotka Hän on pannut meihin. Kaikki ilomme tai kärsimyksemme johtuvat joko kuuliaisuudesta tai tottelemattomuudesta luonnonlaeille. Laupias taivaallinen Isämme näkee ihmisten keskuudessa vallitsevan surkean tilan, joista toiset tietoisesti, mutta monet tietämättään rikkovat Hänen asettamia lakeja. Ihmiskuntaa kohtaan tuntemastaan rakkaudesta ja säälistä Hän on antanut terveysuudistuksen valaista tietämme. Hän antaa tiedoksi lakinsa ja sen rikkomista seuraavan rangaistuksen, jotta kaikki oppisivat elämään tarkasti sopusoinnussa luonnonlakien kanssa. Hän ilmoittaa lakinsa niin selvästi ja tekee sen niin tunnetuksi, että se on ikään kuin vuorella oleva kaupunki. Kaikki vastuuntuntoiset ihmiset voivat mikäli tahtovat käsittää sen vaatimuksia. Tylsämielisiä ei pidetä vastuunalaisina. Luonnonlakien selventäminen ja kuuliaisuuden teroittaminen niihin on kolmannen enkelin sanomaan liittyvä työ, joka valmistaa kansaa Herran tulemukselle.

Luku 65—Suosionosoitusten vaara

Minulle on näytetty, että tulee noudattaa suurta varovaisuutta silloinkin, kun on välttämätöntä poistaa jokin ahdistava taakka ihmisiltä, etteivät nämä luottaisi omaan viisauteensa eivätkä turvautuisi muuhun kuin Jumalaan. Ei ole turvallista kiittää ihmistä tai kehua Kristuksen saarnaajan kykyjä. Herran päivänä hyvin monet punnitetaan vaa'alla ja havaitaan köykäisiksi itsekorotuksen tähden. Tahdon varoittaa veljiäni ja sisariaani milloinkaan imartelemasta ketään heidän etevyytensä vuoksi, sillä he eivät kestä sitä. Oma minä ylpistyy niin pian, minkä jälkeen he menettävät tasasuhtaisuutensa.

Sanon jälleen veljilleni ja sisarilleni: Jos tahdotte pitää sielunne puhtaana kaikkien ihmisten verestä, älkää milloinkaan imarrelko älkääkään ylistäkö kuolevaisten ihmispoloisten saavutuksia, sillä se saattaa koitua heidän turmiokseen. On vaarallista sanoa tai teoilla korottaa jotakin veljeä tai sisarta, näyttäköön heidän käytöksensä miten nöyrältä tahansa. Jos he todellakin omaavat sen hiljaisen ja nöyrän hengen, mikä Jumalan silmissä on niin kallis, auttakaa heitä säilyttämään se. Ei tarvitse silti moittia heitä tai jättää heitä ilman sopivaa tunnustusta. Ani harvat kestävätkä kehumista kärsimättä vahinkoa.

Jotkut etevät saarnaajat, jotka nyt julistavat nykyistä totuutta, rakastavat suosiota. Se kiihottaa heitä samalla tavalla kuin viinipikari juomaria. Jos nämä saarnaajat sijoitetaan sel-laiselle paikkakunnalle, missä heillä on vain pieni kuulijakunta, joka ei lupaa mitään mielenkiintoista eikä tuntuvaan vastustusta, niin he menettävät kiinnostuksensa ja palavuutensa ja näyttävät yhä haluttomilta kuin juomari, jolta on riistetty hänen ryyppynsä. Näistä miehistä ei tule todellisia käytännön työntekijöitä, ennen kuin he oppivat tekemään työtä ilman suosion kiihoketta.

Kristus samasti itsensä kansansa tarpeitten kanssa. Sen tarpeet ja kärsimykset olivat myös Hänen. Hän sanoi: »Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne; minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni.» Matt. 25:35, 36. Jumalan palvelijoiden tulee olla helläsydämiisiä, ja heidän tulee osoittaa vilpitöntä rakkautta Kristuksen seuraajiin. Heidän tulee osoittaa samanlaista mielenkiintoa kuin Kristus esitti vertauksessaan paimenen huolenpidosta kadonnutta lammastaan kohtaan. Heidän tulee seurata Kristuksen antamaa esikuvaa ja osoittaa samanlaista myötätuntoa ja ystävällisyyttä sekä hellää ja säälivää rakkautta, kuin Hän on osoittanut ihmisille.

Ihmissielun suurimpia siveellisiä voimia ovat usko, toivo ja rakkaus. Jos nämä ovat sammuneet, oli saarnaaja miten harras ja palava tahansa, ei Jumala hyväksy hänen työtään eikä saarnaaja pysty tekemään mitään hyvää seurakunnan hyväksi. Kristuksen saarnaajien, jotka julistavat Jumalan vakavaa sanomaa ihmiskunnalle, tulee olla oikeudenmukaisia, ja heidän tulee rakastaa laupeutta ja vaeltaa nöyrästi Jumalan nähden. Kristuksen Henki saarnaajan sydämessä panee kaikki hänen sielunvoimansa liikkeelle ruokkimaan ja vaalimaan Hänen laitumensa lampaista uskollisena ja totisena paimenena. Rakkaus on kultainen ketju, joka auliin ystävyiden, hellyyden ja kestävän uskollisuuden siteillä yhdistää uskovaisten sydämet toisiinsa ja Jumalaan.

On huutava puute rakkaudesta, myötätunnosta ja säälivästä armeliaisuudesta veljien keskuudessa. Kristuksen saarnaajat ovat liian kylmiä ja sydämettömiä. Heidän sydämestään ei uhku hellää myötätuntoa ja vilpitöntä rakkautta. Puhtain ja ylevin antautuminen Jumalalle ilmenee parhaiten henkilön osoittamasta hartaasta halusta voittaa sieluja Kristukselle ja hänen vakavista ponnistuksistaan heidän hyväkseen. Syynä siihen, etteivät saarnaajat, jotka saarnaavat

nykyistä totuutta, ole menestyksellisempiä, on heidän suuri uskon, toivon ja rakkauden puutteensa. Jokainen meistä joutuu kohtaamaan vaivannäköä, taisteluja, kieltäytymyksiä ja salaisia sydämen koettelemuksia sekä kantamaan niitä. Syntimme aiheuttavat meille suruja ja kyyneleitä. Me saamme alituisesti taistella ja valvoa sekä tuntea katumusta ja häpeää heikkouksiemme tähden.

Älkööt kalliin Vapahtajamme ristin saarnaajat unohtako näitä kokemuksiaan, vaan pitäkööt aina mielessä, että hekin ovat vain erehtyväisiä ihmisiä, joilla on samanlaiset intohimot kuin heidän veljilläänkin. Sen vuoksi heidän tulee ponnistella kestävästi veljiensä hyväksi, sydän tulvillaan rakkautta ja myötätuntoa, jos he tahtovat olla heille avuksi. Heidän on saa-vutettava veljiensä sydän ja autettava heitä siinä, missä nämä ovat heikkoja ja eniten avun tarpeessa. Saarnaajina ja opettajina toimivien tulee murtaa oma kova, epäuskoinen sydämensä, jos haluavat nähdä samaa veljissään.

Avuttomuutemme tähden Kristus on tehnyt puolestamme kaiken. Me olimme pimeyden, synnin ja epätoivon kahleissa, emmekä voineet tehdä mitään omaksi hyväksemme. Vaalimalla uskoa, toivoa ja rakkautta pääsemme yhä lähemmäksi täydellistä pyhyyttä. Veljemme tuntevat samaa säälin ja avun tarvetta kuin mekin olemme tunteneet. Meidän ei tule tehdä heidän taakkaansa raskaammaksi tarpeettomilla moitteilla, vaan meidän tulee antaa Kristuksen rakkauden pakottaa meitä olemaan erikoisen myötätuntoisia ja helläsydämisinä, niin että voimme itkeä harhaan joutuneitten ja luopioitten puolesta. Sielun arvo on ääretön. Se on arvioitavissa ainoastaan siitä maksetun lunastushinnan mukaan. Golgata! Golgata! Golgata! osoittaa sielun todellisen arvon.

[305] Varovaiset toimenpiteet, lempeät vastaukset ja ystävälliset sanat sopivat paljon paremmin uudistusja pelastustyöhön kuin ankaruus ja karkeus. Vähäinenkin epäystävällisyyden osoitus jollekin henkilölle voi viedä hänet saavuttamattomiin, kun taas ystävällisyys olisi sitonut hänet itseesi, niin että olisit voinut vahvistaa häntä kulkemaan oikeata tietä. Sinun tulee myös osoittaa anteeksiantavaa mieltä ja antaa sopiva tunnustus lähimmäistesesi hyvälle pyrkimyksille ja teoille.
— 1876 — Tod. IV: 65.

Rakkaudella on kaksoissisar, jonka nimi on velvollisuus, sillä ne kulkevat rinnatusten. Jos rakkautta vaalitaan samalla kun velvollisuus laiminlyödään, tekee se lapsista uppiniskaisia, itsepäisiä, pahankurisia, itsekkäitä ja tottelemattomia. Jos toisaalta ankara velvollisuus jätetään yksin ilman pehmittävää ja voittavaa rakkautta, niin seuraukset ovat samat. Velvollisuuden ja rakkauden täytyy yhtyä, jotta lapset saisivat oikean kasvatuksen.

Muoin annettiin papeille ohjeita: »Ja opettakoot he minun kansalleni erotuksen pyhän ja epäpyhän välillä sekä tehköt heille tietäväksi, mikä on saastaista, mikä puhdasta. Riitaasioissa he seisokoot tuomitsemassa ja tuomitkoot niissä minun oikeuksieni mukaan.» Hes. 44:23, 24. »Jos minä sanon juma-lattomalle: jumalaton, sinun on kuolemalla kuoltava, mutta sinä et puhu varoittaaksesi jumalaton tonta hänen tiestänsä, niin se jumalaton kuolee synnissänsä, mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi. Mutta jos sinä varoitat jumalaton tonta hänen tiestänsä, että hän kääntyisi siltä pois, eikä hän tiestänsä käännä, niin hän kuolee synnissänsä, mutta sinä olet sielusi pelastanut.» Hes. 33:8, 9.

Tässä Jumalan palvelijoiden velvollisuus on tarkoin osoitettu. He eivät pysty puolustamaan laiminlyöntiään siinä, etteivät ole uskollisesti nuhdelleet Jumalan kansaa sen synneistä ja vääryyksistä, vaikka tehtävä olisi ollut vastenmielinen eikä erehtynyt lainkaan olisi välittänyt ojennuksesta. Mutta useimmissa tapauksissa ojennettut ottaisivat varoituksesta ja nuhteesta vaa- rin, elleivät toiset tulisi es- tämään heitä siitä. Nämä tulevat osoittamaan myötätuntoa ja sääliä ojennettua kohtaan tuntien olevansa velvollisia puolustamaan heitä. He eivät huomaa, että väärintekijää on kohdannut Jumalan epäsuosio, koska hän on tuottanut vahinkoa Jumalan työlle ja häväistystä Hänen nimelleen.

[307]

Sieluja on saatettu hylkäämään totuus ja uskossaan haaksirikkoutumaan hairahtuneen henkilön väärän menettelyn johdosta. Mutta Jumalan palvelija, jonka käsityskyky on turtunut ja jonka asenne on

väärän vaikutuksen muovailema, puoltaisi paljon enemmän rikkojaa, jonka vaikutus on saanut paljon pahaan aikaan, kuin sitä, joka nuhteli häntä vääryydestä ja synnistä. Mutta niin tehden hän itse asiassa sanoo syntiselle: »Älä ole huolissasi äläkä masentunut, sillä sinä olet sittenkin oikeassa.» Nämä sanovat synnintekijöille: »Teidän käy hyvin.»

Jumala pyytää vakavasti palvelijoitaan vaeltamaan valossa eikä peittämään silmiään Saatanan toiminnalta. Heidän tulee olla valmiit varoittamaan ja nuhtelemaan niitä, jotka ovat vaarassa joutua hänen ansaansa. Saatana toimii oikealla ja vasemmalla puolella saadakseen jalansijaa. Hän ei lepää. Hän on kestävä. Hän on valpas ja viekas käyttämään hyväkseen kaikkia olosuhteita saattaakseen ne palvelemaan häntä taistelussa totuutta ja Jumalan valtakunnan etuja vastaan. On valitettava tosiasia, etteivät Jumalan palvelijat ole puoleksikaan niin valppaita huomaamaan Saatanan ansoja kuin heidän tulisi. Ja sen sijaan että he vastustaisivat perkelettä, niin että hän pakenisi heistä, monet ovat taipuvaisia sovitteluun pimeyden voimien kanssa.

Sanoma Laodikean seurakunnalle on hätkähdyttävä moite, joka kuuluu Jumalan kansalle meidän päivinämme.

»Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, minä olen oksentava sinut suustani ulos. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.' » Ilm. 3:14—17.

Tässä Herra osoittaa, ettei se sanoma, joka Hänen kutsumiensa saarnaajien tulee esittää varoitukseksi Hänen kansalleen ole väärään rauhaan ja turvallisuuteen tuudittava. Eikä se ole pelkästään teoreettinen, vaan käytännöllinen kaikkia yksityiskohtiaan myöten. Laodikean sanoma esittää, että Jumalan kansa on lihallisessa varmuudessa. Kansa on levollinen ja luottaa siihen, että se on saavuttanut korkean hengellisen tason. »Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.»

Mikä petos olisikaan ihmisille suurempi, kuin luottamus siihen, että he ovat oikeassa, vaikka ovat täysin väärässä! Totisen Todistajan sanoma tapaa Jumalan kansan surullisessa mutta vilpittömässä petoksessa. Sen jäsenet eivät tiedä, että heidän tilansa on surkuteltava Jumalan nähden. Samalla kun ne, joille Hän kirjoittaa, kuvittelevat olevansa korkealla hengellisellä tasolla, lyö Totisen Todistajan sanoma heidän turvallisuutensa maahan esittämällä hätkähdyttävän moitteen heidän hengellisesti sokeasta, köyhästä ja viheliäisestä tilastaan. Suora ja ankara todistus ei voi olla väärässä, sillä se on Totisen Todistajan esittämä, ja Hänen todistuksensa on ehdottomasti oikea.

Vaikea on niiden, jotka tuntevat itsensä varmoiksi saavutuksissaan, ja jotka luulevat olevansa rikkaita hengellisessä tiedossa, vas-

taanottaa sellainen sanoma, joka julistaa heidän olevan petoksessa ja vailla kaikkia hengellisiä avuja. Pyhittymätön sydän on »petollinen... ylitse kaiken ja pahanilkinen.» Jer. 17:9. Minulle näytettiin, että monet, jotka eivät olleet vastaanottaneet ainoatakaan valonsädettä Jeesukselta, kuvittelivat olevansa hyviä kristittyjä. Heillä ei ollut elävää, omakohtaista kokemusta pyhityselämästä. Sellaisten tulee syvästi ja läpikotaisesti nöyrytä Jumalan edessä, ennen kuin he todella tuntevat olevansa vakavien ja kestävien ponnistusten tarpeessa voidakseen saada Hengen kallisarvoisia avuja.

Jumala johtaa kansaansa askel askeleelta. Kristityn elämä on alituista taistelua ja eteenpäin kulkua. Eikä tässä taistelussa suoda mitään lepotaukoja, sillä vain kilvoittelemalla keskeytymättä voimme pysyä voiton puolella Saatanan kiusauksista. Kansana me voitamme totuuden kirkkaudessa ja voimassa. Valtavat määrät selviä Raamatun todistuksia puoltavat täydellisesti meidän kantaamme. Mutta me puutumme paljon Raamatun nöyryydestä, kärsivällisyydestä, uskosta, rakkaudesta, itsensäkieltämisestä, valvomisesta ja uhrautuvaisuudesta. Meidän tulee vaalia Raamatun pyhyttä. Synti on päässyt valtaan Jumalan lasten keskuudessa. Laodikealaisille osoitettu suora nuhteleva sanoma on hylätty. Monet pitäytyvät omiin epäilyksiinsä ja helmasynteihinsä, samalla kun he ovat niin suuressa petoksessa, että he sekä sanovat että tuntevat, etteivät he tarvitse mitään. He ajattelevat, että Jumalan Hengen nuhteleva todistus on tarpeeton ja ettei se koske heitä. Sellaiset tarvitsevat suuresti Jumalan armoa ja hengellistä erottamiskykyä voidakseen huomata puutteensa hengellisessä tiedossa. Heiltä puuttuvat melkein kaikki ne ominaisuudet, jotka ovat välttämättömiä, jotta he voisivat saattaa kristillisen luonteensa täydelliseksi. Heiltä puuttuu käytännöllinen tieto Raamatun totuudesta, joka johtaa nöyrään elämään ja mukautumaan Jumalan tahtoon. He eivät ole kuuliaisia kaikille Jumalan vaatimuksille.

[310]

Ei riitä se, että vain tunnustamme uskovamme totuuden. Kaikki Kristuksen ristin sotamiehet itse asiassa lupautuvat ryhtymään taisteluun sielun vihollista vastaan, tuomitsemaan vääryyttä ja puoltamaan vanhurskautta. Mutta Totisen Todistajan sanoma paljastaa sen tosiasian, että kansamme on hirvittävässä petoksessa. Tämä juuri tekee nämä varoitukset välttämättömiksi, sillä niiden tulee herättää heidät hengellisestä unesta päättävään toimintaan.

Viimeksi saamassani näyssä minulle osoitettiin, ettei tämäkään Totisen Todistajan suora sanoma ole saanut suorittaa Jumalan sille tarkoittamaa tehtävää. Kansa nukkuu edelleen synneissään. Jatkuvasti se julistaa olevansa rikas ja ettei se tarvitse mitään. Monet kysyvät: Miksi kaikkia näitä nuhteita on annettu? Miksi Todistukset jatkuvasti syyttävät meitä luopumuksesta ja hirvittävästä synneistä? Mehän rakastamme totuutta, ja kaikki käy hyvin meidän kohdallemme, emmekä me tarvitse näitä varoituksia ja nuhteita. Mutta jos nämä napolisijat näkisivät sydämensä tilan ja rinnastaisivat elämässä Raamatun käytännöllisiin opetuksiin, ja jos he nöyryyttäisivät sieluaan Jumalan edessä sekä antaisivat Jumalan armon hälventää pimeyttään, niin suomukset putoaisivat heidän silmiltään ja he huomaisivat hengellisen köyhyytensä ja viheliäisyytensä sellaisena kuin se on. Silloin he tuntisivat tarvetta ostaa kultaa, mikä kuvaa uskoa ja rakkautta; valkeita vaatteita, jotka ovat heidän kalliin Lunastajan sa verellä puhdistettu tahraton luonne, ja silmävoidetta, joka kuvaa Jumalan armoa, mikä antaa selvän erottamiskyvyn hengellisissä asioissa, niin että he huomaavat syntinsä. Nämä saavutukset ovat Oofirin kultaa kal-liimmat.

Hengellisen sokeuden syy

Minulle on näytetty, että suurin syy, miksi Jumalan kansa on nykyisin hengellisesti sokea, on siinä, että se hylkää ojennukset. Monet ovat hylänneet heille annetut nuhteet ja varoitukset. Totinen Todistaja tuomitsee Jumalan kansan penseän tilan, joka antaa Saatanalle suuren ylivallan heistä tänä odotuksen ja valvomisen aikana. Epäilykset ahdistavat alati niitä, jotka ovat itsekkäitä ja ylpeitä ja jotka rakastavat syntiä. Saatana pystyy tuomaan mieleen epäilyksiä sekä keksimään vastaväitteitä Jumalan lähettämälle suoralle todistukselle, ja monet katsovat ansiokseen ja älyn leimaukseksi epäuskonsa, epäilyksensä ja sai-vartelunsa. Ne jotka tahtovat epäillä, tulevat löytämään monia mahdollisuuksia. Jumala ei aio poistaa kaikkia mahdollisuuksia epäuskoon. Hän antaa todisteita, jotka on tutkittava huolellisesti nöyryn mielin ja oppivaisin sydämin, ja jokaisen tulee niiden perusteella tehdä johtopäätöksensä.

[311]

Iankaikkinen elämä on äärettömän kallis, ja siitä saamme maksaa kaiken mitä meillä on. Kaikki, mikä on omistamisen arvois-

ta jo tässäkin ajassa on hankittava ponnistelemalla ja joskus mitä tuskallisimman uhrauksen kautta. Tämä tehdään vain katoavaisen aarteiden löytämiseksi. Tuleeko meidän olla vä-hemmän halukkaita kestämaan taistelua ja vaivannäköä saadaksemme aarteiden, jolla on ääretön arvo, ja elämän, joka on verrattavissa Iankaikkisen Jumalan elämään? Tuleeko taivas maksamaan meille liian paljon?

Usko ja rakkaus ovat kultaisia aarteita, joista on suuri puute Jumalan kansan keskuudessa. Minulle on näytetty, että epäusko varoittaviin, rohkaiseviin ja nuhteleviin todistuksiin sulkee valon pois Jumalan kansalta. Epäusko sulkee heidän silmänsä, niin etteivät he tunne omaa tilaansa. Näin Totinen Todistaja kuvaa heidän sokeutusta: »Etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.» Ilm. 3:17.

Usko Kristuksen pikaiseen takaisintuloon on sammumaisillaan. Sanoja »Minun herrani viipyy» ei ilmaista ainoastaan sydämessä, vaan sanoin ja kaikkein selvimmin teoin. Turtuneisuus tänä valvomisen aikana estää Jumalan kansaa käsittämästä ajan merkkejä. Suureen mittaan päässyt hirvittävä jumalattomuus vaatii mitä suurinta valppautta sekä elävää todistusta poistamaan synnin seurakunnasta. Usko on vähentynyt uhkaavasti, ja vain harjoituksen avulla se saadaan lisääntymään.

[312]

Kolmannen enkelin sanoman syntyessä Jumalan työhön ryhtyvien täytyi uskaltaa jotakin, ja heiltä vaadittiin uhrauksia. He aloittivat tämän työn köyhinä ja kestivät mitä suurimpia kieltäyksiä ja häväistyksiä. He saivat kohdata lujaa vastustusta, mikä sai heidät kääntymään Jumalan puoleen ja säi-lyttämään uskonsa palavana. Nykyiset järjestelmälliset uhrilahjat antavat hyvän toimeentulon saarnaajillemme, eikä ole mitään puutetta eikä vaadita mitään uskon harjoitusta toimeentulon saamiseksi. Niiden, jotka nyt ryhtyvät julistamaan totuutta, ei tarvitse panna mitään alttiiksi, eikä pelätä mitään eikä heiltä vaadita mainittavampia uhrauksiakaan. Totuuden järjestelmä on valmiina heidän kädessään, ja heille on hankittu julkaisuja, jotka puolustavat heidän esittämiään totuuksia.

Jotkut nuoret miehet ryhtyvät työhön ilman selvää näkemystä työn ylevyydestä. Heidän ei tarvitse kestää puutteenalaisuutta, koettelemuksia eikä ankaria taisteluita, jotka vaatisivat heiltä uskon harjoitusta. He eivät vaali käytännöllistä itsensäkieltämistä eikä uhratuvaisuuden henkeä. Jotkut tulevat yl-peiksi ja oman arvonsa tun-

teviksi omaamatta todellista taakkaa heille uskotusta työstä. Totinen Todistaja sanoo näille saarnaajille: »Ahkeroitse siis ja tee parannus.» Muutamat heistä ovat käyneet niin ylpeiksi, että he ovat tuntuvana esteenä ja kirouksena Jumalan kalliille asialle. Heillä ei ole pelastavaa vaiku-tusta muihin. Näiden miesten täytyy ensin itse tulla läpikotaiseen kääntymykseen ja tulla niiden totuuksien pyhittäviksi, joita he julistavat toisille.

Suorat todistukset seurakunnassa

Hyvin monet tuntevat itsensä kärsimättömiksi ja kiusaantuneiksi, kun heitä niin usein häiritään varoituksilla ja nuhteilla, jotka pitävät heidän syntejään alati heidän edessään. Totinen Todistaja sanoo: »Minä tiedän sinun tekosi.» Vaikuttimet, tarkoitukset, epäusko, epäluulo ja kateus voidaan salata ihmisiltä, mutta ei Kristukselta. Totinen Todistaja tulee neuvonantajana: »Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että nii hin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit. Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroitse siis ja tee parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa.» Ilm. 3:18—21.

[313]

Niiden, joita on nuhdeltu, ei tule nousta vaatimatonta välikappaleita vastaan. Tämä ei ole nimittäin kuolevaisen puhetta, vaan Jumalan, joka tahtoo pelastaa heidät perikadolta. Ne jotka hylkäävät varoitukset, jätetään sokeuteen itsensä petettäviksi. Mutta ne jotka ottavat siitä vaarin ja jotka innokkaasti ryhtyvät tekemään pesäeroa synnin kanssa saadakseen tarvitsemansa avut, tulevat avaamaan sydämensä oven, niin että kallis Vapahtaja pääsee sisälle asumaan heihin. Te tulette huomaamaan, että tämä ryhmä on aina täydellisessä sopusoinnussa Jumalan Hengen todistuksien kanssa.

Saarnaajien, jotka julistavat nykyistä totuutta, ei tule laiminlyödä Laodikean vakavaa sanomaa. Totisen Todistajan todistus ei ole silittelevä sanoma. Herra ei sano heille: Te olette oikeassa. Te olette

kestäneet kuritusta ja nuhdetta, joita ette milloinkaan ole ansainneet. Te olette tarpeettomasti olleet ankaran kurin alas painamia. Te ette ole syyllistyneet niihin vääryyksiin ja synteihin, joista teitä on nuhdeltu.

Totinen Todistaja julistaa, että kun luulette olevanne hyvässä tilassa ja menestyväne, te olettekin kaikkea vailla. Ei riitä se, että saarnaajat esittävät teoreettisia aiheita, vaan heidän tulee myös esittää käytännöllisiä. Heidän tulee tutkia niitä opetuksia, joita Kristus antoi opetuslapsilleen, ja soveltaa niitä tarkasti omaan sieluunsa sekä kansaan. Tuleeko meidän ajatella, ettei Kristuksella ole hellää rakkautta kansaansa, koska Hän esittää nuhtelevia todistuksia? Ei suinkaan! Hän, joka kuoli ihmisen puolesta lunastaakseen hänet, rakastaa häntä taivaallisella rakkaudella, ja niitä, joita Hän rakastaa, Hän nuhtelee. »Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan.» Ilm. 3:19. Mutta monet eivät vastaanota taivaan lähettämää armollista rakkauden sanomaa. He eivät voi kestää sitä, että heille osoitetaan heidän laiminlyödyt velvollisuutensa, vääryytensä, itsekkyytensä, ylpeytensä ja rakkautensa maailmaan.

* * * * *

Viimeisten päivien vaaroja. — Me elämme nyt tämän maailman historian vakavimmassa ja tähdellisimmässä ajassa. Olemme tulleet viimeisten päivien vaarojen keskelle. Merkittäviä ja pelottavia tapahtumia on edessämme. Miten tärkeä onkaan sen vuoksi, että kaikki, jotka pelkäävät Herraa ja rakastavat Hänen lakiaan, nöyryyttävät itsensä Hänen edessään murehtien ja valittaen sekä tunnustaen ne synnit, jotka ovat erottaneet Jumalan Hänen kansastaan. Sen, ettemme tunne emmekä käsitä omaa tilaamme, alhaista tasoamme ja että tyydymme jäämään siihen, tulee jos minkään herättää suurinta huolestumistamme. Meidän tulee paeta Jumalan sanan tykö ja rukouskammioon etsimään Jumalaa hartaasti henkilökohtaisesti löytääksemme Hänet. Tämä meidän tulee valita ensimmäiseksi tehtäväksemme. _ 1872 — Tod. III 53.

Luku 69—Velvollisuus nuhdella synnistä

[315]

Minulle näytettiin, että Jumala tässä kuvaa, miten Hän suhtautuu syntiin niissä, jotka tunnustautuvat Hänen käskyjä pitäväksi kansakseen. Ne, joita Hän erikoisesti on kunnioittanut osoittamalla heille ihmeellistä voimaansa, kuten Hän teki muinaiselle Israelille, mutta jotka senkin jälkeen ovat uskaltaneet hylätä Hänen selvät ohjeensa, joutuvat Hänen vihansa kohteiksi. Hän tahtoo opettaa kansalleen, että tottelemattomuus ja synti ovat ylen vastenmielisiä Hänelle, ja ettei siihen tule suhtautua kevytmielisesti. Hän osoittaa meille, että jos Hänen lapsensa ovat eksyneet synnin pauloihin, tulee heidän heti ryhtyä ratkaiseviin toimenpiteisiin päästäkseen eroon niistä, ettei Jumalan epäsuosio kohtaisi kaikkia.

Mutta jos vastuunalaisessa asemassa olevat sulkevat silmänsä kansan synneiltä, on Jumalan viha kohdistuva heihin, ja Jumalan kansa, seurakuntaruumiina, joutuu vastaamaan niistä. Siitä, miten Herra on menneisyydessä kohdellut kansaansa, ilmenee, miten välttämätön on seurakunnan puhdistaminen vääryyksistä. Yksikin synnintekijä saattaa levittää niin paljon pimeyttä, että se riistää Jumalan valon koko seurakunnalta. Kun Jumalan lapset huomaavat joutuneensa pimeyteen eivätkä tiedä mistä se johtuu, tulee heidän hartaasti etsiä Jumalaa syvästi nöyrytyksellä ja alentumalla, kunnes on löydetty ja hylätty ne synnit, jotka ovat saattaneet Hänen Henkensä murheelliseksi.

Ennakkoluulot, jotka on kohdistettu meihin sen vuoksi, että olemme nuhdelleet niistä Jumalan kansan synneistä, joita Jumala on näyttänyt minulle, ja ne huhut sanomien kovuudesta ja ankaruudesta, jotka on pantu liikkeelle, ovat epäoikeudenmukaisia. Jumala kääntää meitä puhumaan, emmekä me aio vaieta. Jos Jumalan kansassa on ilmeisiä vääryyksiä, joihin Hänen palvelijansa suhtautuvat välinpitämättömästi, he itse asiassa tukevat ja puolustavat synnintekijää ollen yhtä syyllisiä ja joutuen yhtä varmasti Jumalan epäsuosioon kuin tämäkin, sillä he saavat vastata syyllisten synneistä. Näyssä minulle on osoitettu useita tapauksia, joissa Jumalan epäsuosio on kohdannut

[316]

Hänen palvelijoitaan, sen johdosta etteivät he ole ryhtyneet toimenpiteisiin keskuudessaan vallitsevien vääryyksien ja syntien johdosta. Kansa on pitänyt vääryyden puolustajia erikoisen miellyttävinä ja rakastettavina vain sen tähden, että he ovat jättäneet suorittamatta selvää raamatullista velvollisuutta, koska se oli vastenmielinen.

Se vihan henki, mikä on ilmennyt muutamissa sen johdosta, että Jumalan kansaa on nuhdeltu sen vääryyksistä, on saattanut heidän oman sielunsa sokeuteen ja kauheaan petokseen, niin että heidän on ollut mahdoton erottaa oikeaa väärästä. He ovat sokaisseet oman hengellisen näkökykynsä. He saattavat silti nähdä epäkohtia, mutta heillä ei ole ollut Joosuan mieli, joka syvästi nöyrytyi huomattuaan sielujen vaaran.

Jumalan totiset lapset, jotka sydämestään ja hengessään ovat mukana sielujenpelastustyössä, tulevat aina näkemään synnin todellisen luonteen. He tulevat aina puoltamaan uskollista ja päättävää tarttumista synteihin, joiden pauloihin Jumalan lapset niin helposti joutuvat. Varsinkin viimeisessä seurakunnan hyväksi suoritettavassa työssä, jolloin sinetti painetaan 144.000:n otsaan, joiden on tahrottomina seistävä Jumalan valtaistuimen edessä, he ovat syvästi huolissaan Jumalan kansan synneistä. Profeetta kuvailee voimallisesti viimeistä työtä käyttäen vertauskuvanaan niitä miehiä, joilla kullakin on tuhoase kädessään. Eräs heistä oli pukeutunut pellava-vaatteisiin, ja hänellä oli kirjoitusneuvot vyöllään. »Ja Herra sanoi hänelle: 'Kierrä kaupungin, Jerusalemin läpi ja tee merkki niitten miesten otsiin, jotka huokaavat ja valittavat kaikkia kauhistuksia, mitä sen keskuudessa tehdään.» Hes. 9:4.

[317] Ketkä seisovat tänä aikana Herran neuvottelussa? Nekö, jotka puolustavat Jumalan lapsiksi tunnustautuvien vääryyksiä, ja jotka sydämessään, elleivät julkisesti, nurisevat niitä vastaan, jotka tahtoisivat nuhdella synnistä? Nekö, jotka vastustavat näitä ja osoittavat myötätuntoa vääryyden tekijöille? Eivät suinkaan! Elleivät he tee parannusta ja luovu Saatanan työstä sekä lakkaa sortamasta niitä, jotka kantavat vastuuta työstä, vaan tukevat syntisten käsiä Siionissa, eivät he milloinkaan tule saamaan merkkiä Jumalan sinetöivästä mielisuosiosta. He tulevat kukistumaan jumalattomien yleisessä perikadossa, jota tuhoasetta kantavan viiden miehen työ esittää. Tarkatkaa huolellisesti tätä kohtaa: Ne jotka saavat totuuden puhtaan merkin painettuna heihin Pyhän Hengen voimalla, jota pellavapukui-

sen merkki esittää, ovat niitä, jotka »huokaavat ja valittavat kaikkia kauhistuksia», mitä seurakunnassa tehdään. He rakastavat puhtautta sekä Jumalan kunniaa ja kirkkautta niin paljon, ja heillä on niin selvä näkemys synnin ylen suuresta synnillisyydestä, että heidät on kuvattu sellaisiksi, jotka tuskaa tuntien huokaavat ja valittavat. Lukekaa Hesekielin yhdeksäs luku.

Mutta kaikkien niiden yhteistä surmaamista, jotka eivät huomaa synnin ja vanhurskauden suurta eroa ja jotka eivät katso asioita samalla tavalla kuin Herran neuvottelussa seisovat ja merkin saajat, on kuvattu siinä käskyssä, mikä annettiin viidelle tuhoasetta kantavalle miehelle: »Kiertäkää kaupungin läpi hänen jäljessään ja surmatkaa. Älkää säälikö, älkää armahtako, tappakaa tyyten vanhukset, nuorukaiset, neitsyet, lapset ja vaimot, mutta älkää koskeko keneenkään, jolla on otsassaan merkki: ja aloittakaa minun pyhäköstäni.» Jakeet 5, 6.

Aakan havainto-opetuksena

Aakanin synnin tullessa ilmi Jumala sanoi Joosualle: »En minä enää ole teidän kanssanne, ellette hävitä keskuudestanne tuhon omaksi vihittyä.» Joos. 7:12. Miten tämä tapaus on verrattavissa niiden menettelyyn, jotka eivät korota ääntään syntiä ja vääryyttä vastaan, vaan aina puoltavat niitä, jotka synneillään ahdistavat Israelin leiriä? Jumala sanoi Joosualle: »Sinä et voi kestää vihollistesi edessä, ennen kuin olette poistaneet keskuudestanne tuhon omaksi vihityn.» Jae 13. Hän julisti ran-gaistuksen liittonsa rikkomisesta.

Sitten Joosua ryhtyi suorittamaan tarkkoja tutkimuksia syyllisen löytämiseksi. Hän tutki Israelia heimoittain, sitten perhekunnittain ja sen jälkeen yksilöittäin, ja Aakan osoittautui syylliseksi. Mutta jotta asia olisi tullut oikein selväksi koko Israelille, niin ettei kenellekään olisi jäänyt aihetta valittaa ja sanoa, että syytön pantiin kärsimään, Joosua menetteli viisaasti. Hän tiesi, että Aakan oli syyllinen ja että hän oli salannut syntiään ja siten saattanut Jumalan nousemaan kansaansa vastaan. Joosua suostutteli hienotunteisesti Aakania tunnustamaan syntinsä, jotta Jumalan kunnia ja vanhurskaus puolustettaisiin Israelin nähden. »Silloin Joosua sanoi Aakanille: 'Poikani, anna Herralle, Israelin Jumalalle, kunnia ja anna hänelle ylistys: tunnusta minulle mitä olet tehnyt, äläkä salaa sitä minulta.'

[318]

Niin Aakan vastasi Joosualle ja sanoi: 'Minä todella olen tehnyt syntiä Herraa, Israelin Jumalaa, vastaan, sillä näin minä tein: kun minä näin saaliin joukossa kauniin sinearilaisen vaipan, kaksisataa sekeliä hopeata ja kultalevyn, viidenkymmenen sekelin painoisen, niin minussa syttyi niihin himo, ja minä otin ne; ne ovat kätkeytyinä maahan keskelle minun teltaani, hopea alimpana.' Niin Joosua lähetti miehiä ottamaan selkoa, ja he juoksivat teltaan. Siellä oli kätkö hänen teltassaan, hopea alimpana. Ja he ottivat ne teltasta, veivät ne Joosuan ja kaikkien israelilaisten luo ja panivat Herran eteen. Niin Joosua yhdessä koko Israelin kanssa otti Aakanin, Serahin pojan, ja hopean, vaipan ja kultalevyn, sekä hänen poikansa, tyttärensä, härkensä, aasinsa, lampaansa, telttansa ynnä kaikki, mitä hänellä oli, ja he veivät ne Aakorin laaksoon. Ja Joosua sanoi: 'Miksi olet syössyt meidät onnettomuuteen? Herra syöksee sinut onnettomuuteen tänä päivänä.' Silloin koko Israel kivitti hänet kuoliaaksi. He polttivat heidät tullessa ja kivittivät heidät.» Jakeet 19—25.

[319] Herra sanoi Joosualle, ettei Aakan ollut ottanut ainoastaan sitä, mitä Hän nimenomaan oli varoittanut heitä ottamasta heidän pelastuakseen kirouksesta, vaan että hän oli varastanut ja sen lisäksi salannut petostaan. Herra oli sanonut, että Jeriko kaikkine sotasaliineen oli tuhottava, lukuunottamatta kultaa ja hopeaa, jotka oli talletettava Herran aarreaittaan. Jerikoa ei voitettu eikä valloitettu sota-aseilla eikä kansan alttiiksi panemisella. Herran sotajoukon Päällikkö oli itse ollut johtamassa taivaan armeijoita. Taistelu oli Herran, ja Hän myös kävi sen, niin ettei Israelin lasten tarvinnut iskeä kertaakaan. Näin ollen voitto ja kunnia kuuluivat Herralle samoin kuin sotasaa-liskin. Hän määräsi kaiken tuhottavaksi paitsi kultaa ja hopeaa, jonka Hän oli varannut aartehistoonsa pantavaksi. Aakan oli hyvin selvillä tästä toimenpiteestä ja siitä, että hänen himoitsemansa kulta ja hopea-aarteet kuuluivat Herralle. Hän oli varastanut Jumalan aartehistosta omaa hyötyään silmälläpitäen.

Luku 70—Kristuksen tunnustaminen tai kieltäminen

[320]

Joutuessamme erilaisiin seurapiireihin, suuriin tai pieniin, koteihin tai mihin elämä meidät kulloinkin asettaa, me voimme monella tavalla tunnustaa Herraamme ja monella tavalla kieltää Hänet. Me voimme kieltää Hänet sanoillamme puhumalla pahaa toisista, tyhmillä lörpöttelyllä, laskemalla leikkiä ja il-vehtimällä, joutavilla ja epäystävällisillä sanoilla, tai juonittelemalla ja saivartelemalla totuutta vastaan. Sanoillamme voimme tunnustaa, ettei Kristus ole meissä. Luonteellamme voimme kieltää Hänet rakastamalla helppoja päiviä, karttamalla joka-päiväisiä velvollisuuksia ja taakkoja, joita jonkun kuitenkin täytyy kantaa, sekä viihtymällä synnillisissä nautinnoissa. Me voimme kieltää Kristuksen ylpeilemällä vaatteillamme ja mukautumalla tämän maailmanajan mukaan, tai käyttäytymällä epähienosti. Voimme kieltää Hänet rakastamalla omia mielipiteitämme sekä vaalimalla ja puolustamalla omaa minäämme. Voimme myös kieltää Hänet antamalla mielemme askarrella lemmensairaassa tunteilussa tai pohtimalla kuvittelemiamme raskaita koettelemuksia ja kovaa osaa.

Kukaan ei voi oikealla tavalla tunnustaa Kristusta maailmalle, ellei hän omaa Kristuksen mieltä ja Henkeä. Meidän on mahdoton antaa toisille sitä, mitä meillä ei itsellämmeäkään ole. Keskustelumme ja käytöksemme tulee olla todellinen ja näkyvä ilmennys sydämessä asuvasta armosta ja totuudesta. Jos sydän on pyhittynyt, kuuliainen ja nöyrä, tulevat hedelmät osoittamaan sen ulkonaisestikin, niin että se on muodostuva mitä parhaimmaksi Kristuksen tunnustamiseksi. Sanat ja muodolliset tunnustukset eivät riitä. Sinä, sisareni, tarvitset muutakin kuin vain ulkonaista. Sinä olet itsepetoksessa. Sielusi, luonteesi ja tekosi eivät osoita nöyryyttä, itsensäkieltävää ja rakastavaa mielenlaatua. Sanat ja ulkonaiset tunnustukset saattavat ilmaista paljon nöyryyttä ja rakkautta, mutta ellei Jumalan armo saa joka päivä valvoa käytöstäsi, et voi osallistua taivaan lahjasta. Sinä et

[321]

ole luopunut kaikesta Kristuksen tähden etkä ole luopunut omasta tahdostasi ja nautinnostasi tullaksesi Hänen opetuslapsekseen.

Sinä teet syntiä ja kiellät Vapahtajasi miettimällä synkkiä asioita, keksimällä itsellesi koettelemuksia ja huolia, jotka eivät ole todellisia. Sinä kannat tänään huomispäivän murheita, teet oman sydämesi katkeraksi ja tulet taakaksi läheisillesi sekä heität synkän varjon heidän päälleen keksimilläsi murheilla. Kalliin koetusaikasi, jonka Jumala on antanut sinulle tehdäksesi hyvää ja rikastuaksesi hyvistä teoista, sinä käytät hyvin epäviisaasti synkkiin ajatuksiin ja pilvlinnojen rakenteluun. Sinä annat mielikuvituksesi viipyä sellaisissa asioissa, jotka eivät tuo sinulle helpotusta eikä onnea. Tuulentupasi estävät sinut saamasta raittiita, terveitä ja järkeviä kokemuksia jumalallisista asioista ja moraalista edellytystä parempaan elämään.

Jumalan totuuden vastaanottaminen sydämeesi voi tehdä sinut viisaaksi pelastumaan. Uskomalla ja tottelemalla sitä sinä saat kyllin armoa tämän päivän tehtäviä ja koetuksia varten, etkä sinä tänään tarvitse armoa huomispäivän varalle. Sinun tulee käsittää, että sinulle on annettu vain päivä kerrallaan. Voita tänään, kiellä itsesi tänään, valvo ja rukoile tätä päivää varten ja hanki voittoja Jumalassa tänään. Olosuhteemme ja ympäristömme päivittäinen vaihtelevuus sekä Jumalan kaikkinäkevä ja kaikkea koetteleva sana — ne riittävät opettamaan meille velvollisuutemme päivästä toiseen. Sen sijaan että hellisit hyödyttömiä ajatuksia, tulee sinun joka päivä tutkia Raamatua ja suorittaa ne jokapäiväiset tehtävät, jotka nyt saattavat sinusta tuntua kiusallisilta ja jotka kuitenkin jäävät jonkun suoritettaviksi.

[322]

Opetuksia luonnosta

Luonnon kauneudella on kieli, joka lakkaamatta puhuu meille. Avoin sydän voi saada vaikutteita Jumalan rakkaudesta ja kirkkaudesta Hänen kättensä tekojen välityksellä. Tarkkaava korva voi kuulla ja ymmärtää Jumalan puhetta luonnossa. Au-ringonpaisteesta ja kaikesta, minkä Jumala on asettanut katseltavaksemme, saamme opetuksia. Viheriäiset kedot, mahtavat puut, kukkaset ja nuput, ohikiitävät pilvet, sade, soliseva puro, aurinko, kuu ja tähtitaivas — nämä kaikki pyytävät meitä tarkkaamaan ja miettimään luonnon ihmeitä ja tutustumaan Jumalaan, joka on ne tehnyt. Luonnon eri kohteista saatavia opetuksia ovat erikoisesti nämä: Ne tottelevat Tekijänsä

tahtoa; ne eivät milloinkaan kiellä Jumalaa eivätkä milloinkaan ole tottelemattomia ainoallekaan Hänen tahtonsa ilmaukselle. Langenneet olennot ovat ainoat, jotka kieltäytyvät tottelemasta Teki-jäänsä täydellisesti. Heidän sanansa ja tekonsa ovat ristiriidassa Jumalan kanssa, ja he sotivat Hänen hallituksensa periaatteita vastaan.

Ne kristityt, jotka alituisesti vaikeroivat ja valittavat ja joiden mielestä onni ja iloinen katse on syntiä, eivät omaa väärentämätöntä uskontoa. Ne, jotka katselevat luonnon kauniita maisemia samalla tavalla kuin kuollutta kuvaa, jotka pitävät lakastuneista lehdistä enemmän kuin kauniista, elävistä kukkasista, jotka tuntevat surullista mielihyvää kaikesta synkästä, minkä he löytävät luonnosta, jotka eivät näe mitään kaunista vihannoivissa laaksoissa eikä viheriöivissä, mahtavissa vuorenhuipuissa, ja jotka ovat kuuroja ilon sävelille, joita luonto suloisen soinnukkaasti kaiuttaa kuuleville korville, — sellaiset eivät ole Kristuksessa. He eivät vaella valossa, vaan haalivat itselleen pimeyttä ja synkkyyttä, vaikka he yhtä hyvin voisivat saada kirkkautta, suloisuutta ja vanhurskauden auringon tuomia siunauksia sekä parantumisen sen siipien alla.

Luku 71—Nuhteiden hylkääjät

Apostoli Paavali on selvästi ilmoittanut, että israelilaisten kokemukset heidän vaelluksensa aikana on kirjoitettu muistiin siunaukseksi niille, jotka elävät nyt ja »joille maailman aikojen loppukausi on tullut». Meidän vaaramme eivät ole pienemmät, vaan suuremmat kuin heprealaisten. On tuleva kiusauksia kateuteen ja napinaan, on jopa syntyvä suoranaista kapinaakin kuten muinaisessa Israelissa. On aina ilmaantuva sellaista mieltä, joka vastustaa nuhteiden antamista synneistä ja vääryydestä. Mutta onko nuhtelevan äänen sen vuoksi vaiettava? Siinä tapauksessa emme ole sen paremmassa tilassa kuin maamme muutkaan yhdyskunnat, jotka eivät uskalla kajota kansan vääryyksiin eikä vallitseviin synteihin.

Jumalan asettamille vanhurskauden saarnaajille on annettu vakava vastuu nuhdella kansaa sen synneistä. Paavali käski Tiitusta: »Puhu tätä ja kehoita ja nuhtele kaikella käskyvallalla. Älköön kukaan sinua halveksiko.» Tiit. 2:15. Tulee aina olemaan niitä, jotka hylkäävät sen, joka uskaltaa nuhdella synnistä. On kuitenkin aikoja, jolloin nuhteet ovat paikallaan. Paavali pyytää Tiitusta nuhtelemaan erästä joukkoa ankarastikin, jotta se tulisi uskossaan raittiiksi. Eri-laisen mielenlaadun omaavilla ihmisillä, jotka ovat joutuneet seurakunnan yhteyteen, on omituisuuksia ja virheitä, ja kun ne sitten kypsyvät, ovat nuhteet tarpeen. Jos vastuunalaiseen asemaan asetetut eivät milloinkaan ojentaisi eivätkä nuhtelisi mistään, joutuisimme pian moraalittomaan tilaan ja tuottaisimme suurta häpeää Jumalalle. Mutta miten nuhteet on annettava? Antakaamme apostolin vastata: »Kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella.» 2 Tim. 4:2. Meidän tulee esittää periaatteet niille, jotka ovat ojennuksen tarpeessa, mutta milloinkaan meidän ei tule välinpitämättöminä katsella Jumalan kansan vääryyksiä »läpi sormien».

Tulee olemaan niitä, jotka halveksivat nuhteita ja joiden tunteet aina nousevat niitä vastaan. Omien virheittemme kuuleminen ei miellytä meitä. Melkein jokaisessa tapauksessa, milloin nuhde on paikallaan, tulee olemaan muutamia, jotka kokonaan ovat unohta-

neet sen tosiasian, että Herran Henki on saatettu murheelliseksi ja Hänen työlleen tuotettu häpeää, Nämä säälittelevät niitä, jotka olivat ojennuksen tarpeessa, koska tunteita on loukattu henkilökohtaisesti. Kaikki tämä pyhittymätön osanotto saattaa nämä myötätunnon osoittajat osallisiksi ojennetjen synteihin. Yhdeksässä tapauksessa kymmenestä tuo ojennettu olisi voinut tulla tuntemaan rikkomuksensa ja sen avulla uudistumaan, jos hänet olisi jätetty rauhaan miettimään tekojaan. Mutta toisten asioihin sekaantuvat, pyhittymättömät myötätunnon osoittajat saattavat nuhtelijain vaikuttimet ja annetut nuhteet väärään valoon, ja osoittamalla myötätuntoa ojennettuun he saavat hänet tuntemaan kärsineensä vääryyttä. Niinpä hänen tunteensa nousevat kapinaan sitä vastaan, joka on suorittanut velvollisuutensa. Ne jotka uskollisesti suorittavat epämiellyttävätkin tehtävänsä tuntiessaan vastuunalaisuuttaan Jumalalle, tulevat saamaan Hänen siunauksensa. Jumala pyytää vakavasti palvelijoitaan tekemään aina Hänen tahtonsa. Timoteukselle antamassaan käskyssä apostoli antoi kehoituksen »saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtele, varoita, kehoita, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella». Jae 2.

Heprealaiset eivät olleet halukkaita alistumaan Herran käskyihin ja määräyksiin. Suoraan sanoen he tahtoivat kulkea omia teitään, oman mielensä johdattamina ja oman arvostelukykyensä mukaan. Jos heidät olisi voitu jättää toimimaan näin, ei heillä olisi ollut mitään valittamista Moosekselle. Rajoitusten ja määräysten alaisina he tunsivat itsensä rauhattomiksi.

Yksimielisyys toiminnassa ja mielipiteissä

Jumala tahtoo totuttaa lapsensa kuriin ja sopusuhtaiseen toimintaan, ajattelemaan samalla tavalla ja olemaan samaa mieltä. Tähän pääseminen vaatii paljon työtä. Lihallisen sydämen täytyy alistua ja muuttua. Jumala on tarkoittanut, että seurakunnassa aina säilytetäisiin elävä todistus. Nuhteet ja kehoitukset ovat välttämättömiä, ja joitakin täytyy kurittaa ankarastikin tilanteen mukaan. Me kuulemme sanottavan: »Minä olen niin herkkä, etten siedä moittimista vähääkään!» Jos nämä henkilöt ymmärtäisivät asian oikealla tavalla, niin he sanoisivat: »Minä olen niin itsepäinen, omahyväinen ja ylpeä, etten alistu kenenkään määrättäväksi; enkä minä halua kuulla

mitään nuhteita. Minä. vaadin oikeutta toimia oman arvostelukykyäni mukaan. Minulla on oikeus uskoa ja puhua oman mieleni mukaan.» Herra ei halua meidän luopuvan yksilöllisyydestämme. Mutta kuka ihminen pystyy sanomaan, miten pitkälle saadaan mennä tässä yksilöllisessä riippumattomuudessa?

Pietari kehoittaa veljiään: »Samoin te, nuoremmat, olkaa vanhemmille alamaiset ja pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.» 1 Piet. 5:5. Samoin apostoli Paavali kehoittaa Filippissä olevia veljiään yksimielisyyteen ja nöyryyteen: »Jos siis on jotakin kehoitusta Kristuksessa, jos jotakin rakkauden lohdutusta, jos jotakin Hengen yhteyttä, jos jotakin sydämellisyyttä ja laupeutta, niin tehkää minun iloni täydelliseksi siten, että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus, että olette sopuisat ja yksimieliset ettekä tee mitään itsekkyystä tai turhan kunnian pyynnöstä, vaan että nöyryydessä pidätte toista parempana kuin itseänne ja että katsotte kukin, ette vain omaanne, vaan toistenkin parasta. Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli.» Fil. 2:1—5. Jälleen Paavali antaa kehoituksen veljilleen: »Olkoon rakkaus vilpitön, kammokaa pahaa, riippukaa hyvässä kiinni. Olkaa veljellisessä rakkaudessa heläsydämiset toisianne kohtaan; toinen toisenne kunnioittamisessa kilpailkaa keskenänne. » Efesolaisille hän kirjoitti: »Olkaa toinen toisellenne alamaiset Kristuksen pelossa.» Ef. 5:21.

[326] Israelilaisten historia osoittaa meille petoksen suuren vaaran. Monet eivät käsitä oman luonteensa synnillisyyttä eikä anteeksi-antamisen lahjaa. He ovat oman luonteensa pimittämiä sekä alttiit kiusauksille ja suurelle petokselle. He ovat kaukana Jumalasta, mutta silti he ovat hyvin tyytyväisiä omaan elämäänsä, vaikka Jumala inhoaa heidän vaellustaan. Tämä ihmisryhmä sotii aina Jumalan Hengen johdatusta, varsinkin nuhteita vastaan. He eivät halua, että heitä häiritään. Silloin tällöin itsekäs pelko valtaa heidät ja heillä on hyviä tarkoituksia ja pyrkimyksiä, ja välistä heillä on huolestuneita ajatuksia ja he kokevat synnintuntoakin, mutta heidän kokemuksensa eivät ole kyllin syvällisiä, koska he eivät ole kiinnittäneet katsettaan ikuiseseen Kallioon. Tämä joukko ei milloinkaan pidä suoraa todistusta tarpeellisena. Synti ei näytä heistä ylen synnilliseltä juuri sentähden, että he eivät vaella valossa niinkuin Kristuskin on valossa.

On vielä toinenkin joukko, jolla on ollut suuri valo ja joka on saanut erikoista varmuutta asioista ja todellisia kokemuksia Jumalan Hengen työstä, mutta jotka Saatanan moninaiset kiusaukset ovat voittaneet. He eivät pidä arvossa sitä valoa, jonka Jumala on antanut heille. He eivät välitä Jumalan Hengen varoituksista ja nuhteista. He ovat tuomion alla. He ovat aina ristiriidassa suoran todistuksen kanssa, koska se tuomitsee heidät.

Jumalan tarkoitus on, että Hänen kansansa on yhtä, että he ajattelevat samalla tavalla ja ovat samaa mieltä. Tähän ei päästä ilman selvää, suoraa ja elävää todistusta seurakunnassa. Kristus rukoili opetuslastensa puolesta, että he olisivat yhtä niinkuin Hän on yhtä Isänsä kanssa. »Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt. Ja sen kirkkauden, jonka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille, että he olisivat yhtä, niinkuin me olemme yhtä — minä heissä, ja sinä minussa — että he olisivat täydellisesti yhtä, niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin sinä olet minua rakastanut. » Joh. 17:20—23.

Luku 72—Vetoomus nuorille

Rakkaat nuoret: Aika ajoin Herra on antanut minulle varoittavia todistuksia teitä varten. Hän tahtoo rohkaista teitä, jos annatte sydämenne parhaat ja pyhimvät tunteet Hänelle. Kun nämä varoitukset niin elävästi ja selvästi tulevat eteeni, tiedän teidän olevan vaarassa, josta te ette tiedä mitään. Battle Creekin koulu kokoaa yhteen paljon nuoria, joilla kullakin on erilainen ajatustapa. Elleivät nämä nuoret ole pyhittäytyneet Jumalalle ja ole kuuliaisia Hänen tahdolleen, eivätkä nöyrästi vaella Hänen käskyjensä tietä, niin Battle Creekin koulu on suuresti masentava seurakuntaa. Tämä koulu voidaan tehdä siunaukseksi tai kiroukseksi. Pyydän hartaasti teitä, jotka mainitsette Kristuksen nimen, luopumaan kaikesta vääryydestä ja kehittämään sellaisen luonteen, jonka Jumala voi hyväksyä.

Kysyn: uskotteko että teille annetut nuhtelevat todistukset ovat Jumalasta? Jos todellakin uskotte, että Jumalan ääni on puhutellut teitä ja osoittanut vaaranne, niin aiotteko seurata annettuja ohjeita? Aiotteko pitää näitä varoittavia todistuksia elävinä mielessänne lukemalla niitä usein rukoillen ja nöyrin sydämin? Kerta toisensa jälkeen Herra on puhunut teille, lapset ja nuoret, mutta te olette olleet hitaita seuraamaan saamianne varoituksia. Jos ette sydämessänne olekaan nousseet kapinaan niitä kuvauksia vastaan, joita Jumala on antanut luonteestanne ja teitä uhkaavista vaaroista, ettekä ole vastustaneet teille viitoitettua tietä, niin jotkut teistä ovat kuitenkin olleet välinpitämättömät siitä, mitä teiltä vaaditaan voidaksenne saada hengellistä voimaa ja tullaksenne siunaukseksi koululle, seurakunnalle ja kaikille lähimmäisillenne.

Nuoret miehet ja naiset, te joudutte vastaamaan Jumalalle siitä valosta, jonka olette saaneet Häneltä. Ellei tätä valoa ja näitä varoituksia noudateta, todistavat ne teitä vastaan tuomiolla. Teidän vaaranne on selvästi osoitettu, teitä on varoitettu ja suojattu joka taholta, aivan piiritetty varoituksilla. Jumalan huoneessa olette kuunnelleet mitä vakavimpia, sydäntätkuvia totuuksia, joita Jumalan palvelijat Hengen osoituksesta ovat julistaneet. Missä määrin nämä

vetoomukset ovat herättäneet vastakaikua sydämessänne? Miten ne ovat vaikuttaneet luonteeseenne? Te joudutte vastaamaan kaikista näistä ve-toomuksista ja varoituksista. Tuomiolla ne nousevat tuomitsemaan niitä, jotka nyt elävät kevytmielisesti, turhamaisesti ja ylpeästi.

Rakkaat nuoret ystävät, mitä nyt kylvätte, joudutte myös niittämään. Tämä on kylvöaikaa teille. Mitä aiotte niittää? Mitä kylvätte? Jokainen lausumanne sana, jokainen suorittamanne teko on siementä, mikä tekee hyvää tai pahaa hedelmää tuottaen kylväjälle iloa tai surua. Kylvetty siemen ratkaisee sadon laadun. Jumala on antanut teille suuren valon ja monia etuoikeuksia. Vastuu lankeaa teille, sen jälkeen kun olette saaneet tämän valon ja vaaranne on selvästi osoitettu teille. Tapa, jolla suhtaudutte Jumalan antamaan valoon, kääntää vaa'an onneksenne tai onnettomuudeksenne. Te luotte parhaillaan omaa kohtaloanne.

Te kaikki vaikutatte joko hyvää tai pahaa toisten mieleen ja luonteeseen. Ja juuri osoittamanne vaikutus merkitään taivaan kirjaan. Enkeli seuraa teitä merkiten muistiin sanojanne ja tekojanne. Tunnetteko aamulla noustessanne avuttomuuttanne ja tarvitsevanne Jumalan voimaa, ja ilmaisteko nöyrästi koko sydämestänne tarpeen taivaalliselle Isälle? Jos niin teette, tulevat enkelit tarkkaamaan rukouksianne, ja jos ne eivät ole lähteneet petollisilta huulilta, tulevat suojelusenkelinne olemaan vieressänne kannustamassa teitä parempaan vaellukseen valiten sanojanne ja vaikuttaen tekemisen, milloin olette vaarassa tietämättänne toimia väärin ja levittää vaikutusta, mikä johtaa toisia vääryyteen.

Jos ette tunne olevanne vaarassa, ja ellette rukoile apua ja voimaa kiusausten vastustamiseen, niin menette varmasti harhaan. Laiminlyömänne tehtävät merkitään muistiin taivaan kirjoihin, ja teidät havaitaan köykäisiksi koetuksen päivänä.

Jokapäiväisessä seurassanne on joitakuita, jotka ovat saaneet uskonnollista opetusta, ja toisia, joita on hemmoteltu, lellitelty, imarteltu ja kiitetty niin paljon, että he ovat kokonaan turmeltuneet käytännölliselle elämälle. Puhun henkilöistä, joita tunnen. Itsehemmottelu, imartelu ja toimettomuus ovat vieneet heidän luonteensa niin kieroon, että he ovat hyödyttömät tälle elämälle. Ja jos he ovat hyödyttömät tässä elämässä, mitä voidaan odottaa heidän tulevasta elämästään, missä kaikki on puhdasta ja pyhää, ja missä kaikilla

[329]

on sopusuhtainen luonne? Olen ru-koillut näiden henkilöiden puolesta ja puhutellut heitä henkilökohtaisesti. Olen nähnyt, miten he vaikutuksellaan johtavat toisia turhuuteen, rakastamaan vaatteita ja suhtautumaan kevytmielisesti ikuisiin asioihin. Näitten ihmisten ainoa toivo on valvoa vaellustaan nöyryyttämällä ylpeää, turhuutta rakastavaa sydäntään Jumalan edessä, tunnustamalla syntinsä ja tulemalla kääntymykseen.

Koeilun ja huvittelun halu

Turhamaisuus pukeutumisessa ja huvittelun halu ovat nuorten suurimpia kiusauksia. Jumalalla on pyhiä oikeuksia meihin kaikkiin. Hän pyytää koko sydäntä, koko sielua ja kaikkia tunteita. Tämän johdosta sanotaan välistä: »Mutta minä en tunnustaudukaan kristityksi!» Vaikk’et tunnustautuisikaan, eikö Jumalalla silti ole samoja oikeuksia sinuun kuin niihin, jotka tunnustautuvat Hänen lapsikseen? Eikö Herra välittäisi sinun synneistäsi, laiminlyönneistäsi ja kapinoimisestasi siitä syystä, että sinä uskallat olla välinpitämätön pyhiin asioihin? Jokainen päivä, jolloin hylkää Jumalan vaatimukset ja jokainen laiminlyömäsi armon tilaisuus merkitään kirjaan ja lisää syntiluetteloasi, josta joudut vastaamaan silloin kun jokaisen asia tulee esille. Vetoan teihin nuoriin miehiin ja naisiin, tunnustaututte uskovaisiksi tai ette: Jumala odottaa rakkauttanne, iloista kuuliaisuuttanne ja antautumustanne Hänelle. Teillä on nyt lyhyt koetusaika, ja te voitte käyttää hyväksenne sitä antautumalla Jumalalle ilman ehtoja.

[330]

Kuuliaisuus ja alistuminen Jumalan käskyihin ovat innoitetun apostolin esittämiä ehtoja, joita täyttämällä meistä tulee Jumalan lapsia, Kuninkaan perheen jäseniä. Jeesus on omalla verellään pelastanut jokaisen lapsen ja nuoren sekä jokaisen miehen ja naisen siitä synnin pohjattomasta kuilusta, johon Saatana oli syössyt heidät. Jos syntiset hylkäävät tämän ilmaisen pelastustarjouksen, ovatko he vapaita kaikista velvoituksistaan? Heidän halunsa jäädä syntiin ja julkeaan lain rikkomukseen ei vähennä heidän syyllisyyttään. Jeesus on maksanut heistä hinnan, joten he kuuluvat Hänelle. He ovat Hänen omaisuuttaan, mutta jos he eivät halua totella Häntä, joka on antanut henkensä heidän puolestaan, vaan uhraavat aikansa, voi-

mansa ja talenttinsa Saatanan palvelukseen, niin he ovat ansainneet palkkseen kuoleman.

Katoamaton ihanuus ja iankaikkinen elämä ovat Lunastajan tarjoama palkka niille, jotka tahtovat olla Hänelle kuuliaisina. Hän on antanut heille mahdollisuuden saattaa kristillisen luonteensa täydelliseksi Hänen nimessään ja voittaa omakohtaisesti, niinkuin Hän on voittanut heidän puolestaan. Omalla elämällään Hän on antanut heille esikuvan ja osoittanut tien voittoon. »Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.» Room. 6:23.

Jumalan vaatimukset ovat yhtä sitovat kaikille ihmisille. Ne jotka eivät välitä heille ilmaiseksi tarjotusta suuresta pelastuksesta, vaan mieluummin palvelevat itseään jääden Jumalan ja itsensä uhraavan Vapahtajan vihollisiksi, ovat ansainneet tekojensa mukaisen palkan. He ovat lihaansa kylväneet, ja lihasta he saavat niittää turmeluksen.

Niiden, jotka kasteessa ovat pukeneet päällensä Kristuksen ja siten osoittaneet luopuneensa maailmasta ja lupautuneet elämään uutta elämää, ei tule asettaa epäjumalia sydämeensä. Ne jotka kerran ovat iloinneet syntien anteeksiantamuksesta ja jotka ovat maistaneet Vapahtajan rakkautta, mutta sen jälkeen ovat liittyneet Kristuksen vihollisiin, hylänneet Jeesuksen tarjoaman täydellisen vanhurskauden ja valinneet Hänen tuomitsemansa tien, tulevat saamaan kovemman tuomion kuin ne pakanat, jotka eivät milloinkaan ole päässeet valoon eivätkä milloinkaan ole tunteneet Jumalaa ja Hänen lakiaan. Ne jotka eivät halua vaeltaa Jumalan antamassa valossa, vaan mieluummin etsivät maailman huvituksia, ajanvietteitä, turhuuksia ja hullutuksia kieltäytyen ojentamasta vaellustaan Jumalan lain pyhien säädösten mukaan, ovat syyllistyneet mitä raskauttavimpiin synteihin Jumalan nähden. Heidän syyllisyytensä ja palkkansa on oleva suhteellinen heidän saamiinsa etuoikeuksiin ja valoon.

Me näemme maailman omien huvitustensa pyörteissä. Useimpien maailman lasten ensimmäisenä ja ylimpänä ajatuksena, varsinkin naisten, on koreilunhalu. Kiintymys vaatteisiin ja mukavuuksiin syöksee tuhansia ihmisiä onnettomuuteen. Ja jotkut niistäkin, jotka sanovat rakastavansa ja pitävänsä Jumalan käskyjä, matkivat näitä ihmisiä niin paljon kuin katsovat mahdolliseksi voidakseen silti sanoa itseään kristityiksi. Jotkut nuorista tavoittelevat koreilua niin paljasti, että ovat valmiit luopumaan kristityn nimestäkin, jos he vain

[331]

saavat seurata omia taipumuksiaan turhamaisessa pukeutumisessa ja mukavuuden halussa.

Itsensäkieittäminen pukeutumisessamme kuuluu kristillisiin velvollisuuksiimme. Vaatimaton vaatetus, kaikkien kalleuksien ja koristeiden karttaminen on sopusoinnussa uskomme kanssa. Kuulumeko niihin, jotka huomaavat maailman lasten mielettömyyden ylellisen vaatetuksen hellimisessä ja huvittelun halussa? Siinä tapauksessa meidän tulee olla niitä, jotka karttavat kaikkea, mikä tukee tätä mielenlaatua, joka valtaa niiden mielen ja sydämen, jotka elävät ainoastaan tätä maailmaa varten ja jotka eivät kannata taakkaa tulevast.

[332] Kristityt nuoret, olen nähnyt, miten jotkut teistä rakastavat vaatteita ja pitävät koreilemisesta; ja se on tuottanut minulle tuskaa. Joissakin hyvän kasvatuksen saaneissa, joilla lapsuudestaan saakka on ollut uskonnollisia etuoikeuksia ja jotka kasteessa ovat pukeutuneet päällensä Kristuksen, ja siten tunnustaneet kuollessaan tälle maailmalle, olen nähnyt turhamaisuutta pukeutumisessa ja välinpitämättömyyttä käytöksessä, mikä on tehnyt rakkaan Vapahtajamme murheelliseksi ja tuottanut häpeää Jumalan asialle. Tuskaa tuntien olen pannut merkille uskontonne jatkuvan rappeutumisen ja taipumuksenne somistaa ja koristaa ulkoasuanne. Jotkut ovat hairahtuneet seuraamaan huonoa aistia, kun he kantaessaan saamiaan kultavitjoja, kultaneuloja, tai molempia, ovat tehneet ne huomiota herättäviksi. Nämä luonteenpiirteet vetävät vertoja riikinkukon turhamaisuudelle, sen näyttäessä häikäisevän kauniita höyheniään toisten ihailtaviksi. Tuossa linturaukassa ei näet ole muuta puoleensa-vetävää, sillä sen ääni ja vartalo eivät suinkaan ole miellyttäviä.

Hiljaisen ja rauhaisan hengen kauneus

Tulkoot nuoret taitaviksi etsimään hiljaisen ja rauhaisan hengen kaunistusta, verratonta aarretta, johon taivas on mielistynyt. Tämä kaunistus vetää puoleensa monia tässä maailmassa, ja taivaan enkelit ja ennen kaikkea taivaallinen Isämme pitävät sitä suurella arvossa; ja se tekee omistajansa tervetulleeksi taivaan asuntoihin.

Nuorilla on kykyjä, jotka oikein kehitettyinä, voisivat tehdä heidät kykeneviksi täyttämään melkein minkä luottamustehtävän tahansa. Jos he olisivat asettaneet päämääräkseen kasvatausta hankkies-

saan Jumalalta saamiensa lahjojen ja voimien kehittämisen, niin että ne olisivat tulleet hyödyksi ja siunaukseksi muille, ei heidän mielen­sä olisi surkastunut ja jäänyt matalalle tasolle. Heillä olisi syvällisiä ajatuksia ja lujat periaatteet, niin että heillä olisi vaikutusvaltaa ja he saisivat osakseen ar-vonantoa. Heidän vaikutuksensa toisi­in olisi kohottava saaden nämä huomaamaan ja tunnustamaan valistuneen kristillisen elämän voiman. Ne, jotka näytelläkseen itse­nsä huolehtivat ulkonaisesta kaunistuksestaan enemmän kuin sydämensä kasvattamisesta ja voimiensa kehittämisestä suurimpaan hyödyllisyyteen Jumalan nimen kirkastamiseksi, eivät tajua vastuunalaisuuttaan Jumalalle. He ovat taipuvaiset pintapuolisuuteen kaikessa mi-hin ryhtyvät, vähentäen siten hyödyllisyyttään ja surkastaen älykkyyttään. [333]

Samalla kun sydämässäni tunnen suurta tuskaa näiden lasten puolesta, olen myös syvästi huolestunut heidän vanhempiansa puolesta. Näiden lasten kasvatusta on suuresti laiminlyöty, ja vanhemmat ovat suuressa vastuussa siitä. Ne vanhemmat, jotka ovat hemmotelleet ja pilanneet lapsiaan, sen sijaan että he olisivat periaatteellisesti ja ymmärtäväisesti kasvattaneet heitä, saavat nähdä, millaisia luonteita ovat muovailleet, sillä kasvatusta määrää luonteen.

Uskollinen Aabraham

Mieleeni tulee uskollinen Aabraham, joka kuuliaisena yönäyssä Beersebassa saamalleen taivaalliselle käskylle lähtee matkalle yhdessä Iisakin kanssa. Hän näkee ikään kuin edessään sen vuoren, jonka Jumala jo kaukaa on osoittanut hänelle uhripaikaksi. Hän ottaa polttouhripuut palvelijansa selästä ja siirtää ne uhrattavan poikansa, Iisakin selkään. Sitten hän pukeutuu mielen lujuuteen ja tuskalliseen päättäväisyyteen, val-miina suorittamaan sen, minkä Jumala vaatii häneltä. Sydän murtumaisillaan hän ottaa tulen voimattomaan käteensä, niin että Iisak kysyy: Isäni, tässä ovat tuli ja halot, mutta missä on uhrieläin? Mutta Aabraham ei vielä silloin pysty vastaamaan siihen!

Isä ja poika rakentavat yhdessä alttarin, ja Aabrahamin kauhea hetki lähestyy, jolloin hänen täytyy ilmoittaa Iisakille se, mikä on murehduttanut hänen sieluaan koko tuon pitkän matkan, että Iisak itse on uhri. Iisak ei enää ole poika, vaan täysikasvuinen nuori mies.

[334] Hän olisi voinut kieltäytyä suostumasta isänsä aikomukseen, jos hän olisi tahtonut. Hän ei sano isäänsä hulluksi eikä hän edes koeta muuttaa hänen suunnitelmaansa. Hän luottaa isänsä rakkauteen ja siihen, ettei tämä toimittaisi näin kauheata uhria, ainoaa poikaansa poltettavaksi, ellei Jumala olisi käskenyt häntä tekemään niin. Vapisevin, rakastavin käsin säälivä isä sitoo Iisakin, koska Jumala on niin käskenyt. Poika alistuu uhrattavaksi, koska hän luottaa isänsä vilpittömyyteen. Mutta kaiken ollessa valmiina, kun isän usko ja pojan alistuvaisuus on täysin koeteltu, Jumalan enkeli tarttuu Aabrahamin ojennettuun käteen, joka on antamaisillaan kuoliniskun pojalleen, ja sanoo hänelle, että se riittää jo. »Nyt minä tiedän, että sinä pelkää Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi.» 1 Moos. 22:12.

Tämä Aabrahamin uskon teko on kirjoitettu muistiin meille opiksi ja avuksi. Se opettaa meille tärkeän asian, luottamaan Jumalan määräyksiin, olivat ne miten vaativia ja viiltäviä tahansa. Samalla se opettaa lapsia olemaan kaikessa alamaisia vanhemmilleen ja Jumalalle. Aabrahamin kuuliaisuus osoittaa, et-tei meillä ole mitään, mikä olisi liian kallista uhrattavaksi Jumalalle.

Vertauskuvallinen opetus

Iisak oli vertauskuva Jumalan Pojasta, joka uhrattiin maailman syntien edestä. Jumala tahtoi saada Aabrahamin ymmärtämään pelastuksen evankeliumin. Voidakseen tehdä sen ja saada tämän totuuden hänelle todellisuudeksi sekä koetellakseen hänen uskoaan, Hän pyysi Aabrahamia surmaamaan rakkaan poikansa. Kaiken surun ja tuskan tarkoituksena, minkä Aabraham sai kärsiä synkkinä ja pelottavina koetuksen hetkinä, oli langenneen ihmisen hyväksi laaditun pelastussuunnitelman istuttaminen syvällisemmin hänen mieleensä ja ymmärrykseensä. Hänet saatettiin käsittämään oman kokemuksensa perusteella, miten kuvaamaton oli katoamattoman Jumalan itsensäkieittäminen Hänen antaessaan oman Poikansa kuolemaan pelastaakseen ihmissuvun täydelliseltä tuholta. Mikään henkinen piina ei olisi Aabrahamista ollut niin tuskallista kuin se, minkä hän kärsi alistuessaan taivaan määräykseen uhrata poikansa.

Jumala antoi Poikansa alttiiksi nöyryyttävään, itsensäkieltävään, puutteenalaiseen, vaivalloiseen ja pilkattavaan elämään sekä tuskal-

liseen ristinkuolemaan. Mutta sinne ei tullut enkeliä ilmoittamaan iloista sanomaa: »Jo riittää; sinun ei tarvitse kuolla, rakas Poikani.» Enkelijoukot odottivat murheellisina siinä toivossa, että Jumala, kuten Iisakin tapauksessa, lopulta estäisi Hänen hapellisen kuolemansa. [335] Mutta enkeleitten ei sallittu tuoda sitä sanomaa Jumalan kalliille Pojalle. Nöyryytykset tuomiosalissa ja matkalla Golgatalle seurasivat toinen toistaan. Häntä pilkattiin, Hänelle naurettiin ja Häntä syljettiin silmille. Hän kesti pilkan, herjaukset ja solvaukset niiltä, jotka vihasivat Häntä, kunnes Hän taivutti päänsä kuolemaan.

Olisiko Jumala enää voinut lähettää meille selvempiä todisteita rakkaudestaan, kuin Hänen antaessaan Poikansa läpikäydä tämän kärsimysten sarjan? Kuten Jumalan lahja ihmiselle oli ilmainen ja Hänen rakkautensa rajaton, niin Hänen vaatimuksensa meihin, meidän luottamukseemme, kuuliaisuuteemme, koko sydämeemme ja rakkautemme yltäkylläisyyteen ovat vas-taavasti rajattomat. Hän vaatii meiltä kaiken, mihin mahdollisuutemme yltävät. Alamaisuutemme Hänelle täytyy olla suhteel-linen Jumalan lahjaan; sen on oltava täydellistä puuttumatta missään kohdin. Me olemme kaikki velkaa Jumalalle. Hänellä on meihin sellaisia vaatimuksia, joita emme pysty täyttämään, ellemme anna itseämme täydellisenä ja alttiina uhrina. Hän vaatii tinkimätöntä ja aulista kuuliaisuutta, eikä Hän hyväksy mitään vähempää. Nyt meillä on tilaisuus hankkia varmuus Jumalan rakkaudesta ja mielisuosioista meihin. Tämä vuosi saattaa olla viimeinen joillekin, jotka tämän lukevat. Onko ketään niiden nuorten joukossa, jotka luettuaan tämän vetoomuksen, mieluummin valitsevat maailman nautinnot kuin sen rauhan, jonka Kristus antaa niille, jotka etsivät Häntä vilpittömästi ja tekevät Hänen tahtonsa iloisin mielin.

Luonteet punnitaan

Jumala punnitsee luonteemme, käytöksemme ja vaikuttimemme pyhäkön vaa'alla. On osoittautuva pelottavaksi asiaksi, kun Lunastajamme, joka kuoli ristillä vetääkseen sydäntämme puoleensa, havaitsee jonkun köykäiseksi rakkaudesta ja kuuliaisuu-desta. Jumala on antanut meille suuria ja kallisarvoisia lahjoja. Hän on lähettänyt meille valoa ja tietoa tahdostaan, niin ettei meidän tarvitse eksyä eikä hapuilla pimeässä. Vaa'alla punnittavaksi ja siinä köykäisek-

[336] si havaittavaksi joutuminen lopulliseksi tilinteon ja palkanmaksun päivänä on kauhea tosiasia, hirvittävä harha-askele, joka ei enää milloinkaan ole korjattavissa. Nuoret ystävät, onko teidän nimenne puuttuva Jumalan kirjasta?

Jumala on määrännyt teille Hänen hyväkseen suoritettavan työn, joka tekee teistä Hänen työtovereita. Kaikkialla ympärillä on pelastettavia sieluja. On sellaisia, joille te voitte olla rohkaisuksi ja siunaukseksi vakavilla ponnistuksillanne. Te voitte kääntää sieluja synnistä vanhurskauteen. Kun teille on kirkastunut vastuunalaisuutenne Jumalalle, tulette huomaamaan, miten tärkeä on olla uskollinen rukouselämässä ja pysyä valveilla Saatanan kiusausten varalta. Jos olette totisia kristittyjä, tulette pikemmin huokaamaan maailman moraalista pimeyttä kuin antautumaan sen kevytmielisyyteen ja vaatteilla komeilemiseen. Te tulette olemaan niiden joukossa, jotka huokaavat ja valittavat kaikkia kauhistuksia, mitä maassa tehdään. Te tulette vastustamaan Saatanaa, kun hän kiusaa teitä suosimaan turhuutta sekä ulkonaista kaunistelua ja komeilua. Mieli on ahdas ja äly on kehittymätön, jos se tyytyy joutaviin asioihin ja laiminlyö suuret vastuunalaiset tehtävät.

Meidän päiviemme nuoret voivat, mikäli tahtovat, olla Kristuksen työtovereita; ja työssä heidän uskonsa vahvistuu ja heidän tietonsa Jumalan tahdosta lisääntyvät. Jokainen vilpittömän tarkoituksen ja jokainen oikea teko merkitään muistiin elämän kirjaan. Toivon olevani herättämään nuoria huomaamaan synnillisyyden sellaisessa elämässä, jonka päämääränä on vain omien mielihalujen tyydyttäminen, niin että älyntaso madaltuu ja rajoittuu vain tämän elämän joutaviin kysymyksiin. Jos he kohottaisivat ajatuksensa ja sanansa tämän maailman viehätysten yläpuolelle, ja asettaisivat päämääräkseen Jumalan kirkastamisen, niin he saisivat Häneltä sen rauhan, joka on kaikkea ymmärrystä ylempänä.

Miten armollisesti ja hellästi taivaallinen Isämme kohtelee kaan lapsiaan! Hän suojelee heitä tuhansilta näkymättömiltä vaaroilta ja varjelee heitä Saatanan petollisilta juonilta estäen heitä tuhoutumasta. Koska me himmentyneellä näkökyvyllämme emme huomaa Jumalan varjelevaa huolenpitoa meistä enkeleittensä välityksellä, emme vaivaudu miettimään emmekä antamaan arvoa sille palavalle mielenkiinnolle, jota hellä ja hyväntahtoinen Luojamme alati osoittaa kättensä teoilla, emmekä kiitä Häntä niistä lukemattomista armonosoituksista, joita Hän joka päivä meille antaa.

Nuoret eivät tiedä, miten monille vaaroille he päivittäin joutuvat alttiiksi. Milloinkaan he eivät pääse tuntemaan niitä kaikkia, mutta jos he valvovat ja rukoilevat, on Jumala pitävä heidän omantuntonsa herkkänä ja mielensä valppaana, niin että he huomaavat vihollisen toiminnan ja voivat vahvistua hänen hyökkäystensä varalle. Mutta monet nuoret ovat jo niin kauan seuranneet omia taipumuksiaan, että sana velvollisuus on käynyt heille merkityksettömäksi. He eivät käsitä yleviä ja pyhiä tehtäviä, joita heidän tulisi suorittaa toisten hyväksi ja Jumalan kunniaksi. Niinpä he laiminlyövät ne kokonaan.

Jos vain saataisiin nuoret käsittämään, että he tarvitsevat Jumalan voimaa voidakseen vastustaa Saatanan kiusauksia, niin he saisivat suuria voittoja ja kallisarvoisia kokemuksia kristillisessä kilvoituksessaan. Miten harvassa ovatkaan ne nuoret, jotka tarkkaavat tätä innoitetun, apostoli Pietarin, kehoitusta: »Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastustajanne, perkele, käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä. Vastustakaa häntä lujina uskossa.» 1 Piet. 5:8, 9. Saadessaan näyssä nähdä Saatanan vallan ihmisistä Johannes huudahti: »Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän aikaa!» Ilm. 12:12.

Nuorten ainoa turva on alinomainen valvominen ja nöyrä rukous. Heidän ei tule kuvitella voivansa olla kristittyjä ilman niitä. Saatanana kätkee kiusauksensa ja petoksensa valkeuden verholla, samalla

tavalla kuin hän teki Kristukselle lähestyessään Häntä erämaassa. Silloin hän oli ulkonäöltään taivaan enkelin kaltainen. Koska sielumme vastustaja lähestyy meitä taivaan lähettilään hahmossa, kehoittaa apostoli meitä raittiuteen ja valppauteen ainoana turvanamme. Ne nuoret, jotka heittäytyvät välinpitämättömiksi ja kevytmielisiksi laiminlyöden kristilliset velvollisuutensa, lankeavat alinomaa vihollisen kiusauksiin, sen sijaan että he voittaisivat niinkuin Kristus voitti.

Kristuksen palveleminen ei ole orjantyötä niille, jotka ovat kokonaan antautuneet Hänelle. Kuuliaisuus Vapahtajallemme ei vähennä iloamme eikä todellista onneamme tässä elämässä, vaan se puhdistaa ja jalostaa luonnettamme. Raamatun kallisarvoisten elämän sanojen päivittäinen tutkistelemisen vahvistaa ymmärrystä ja antaa tietoja Jumalan suurista ja ihanista teoista luonnossa. Raamatuntutkistelu antaa meille oikeita neuvoja siihen miten tulee elää, jotta saisimme eniten väärentämätöntä iloa. Raamatun tutkistelija on myös varustautunut pyhien kirjoitusten todisteilla, niin että hän voi kohdata epäuskoisten epäilykset ja tehdä ne tyhjiksi totuuden kirkkaalla valolla. Ne, jotka tutkivat Raamattua, voivat aina olla panssaroituina Saatanan kiusauksia vastaan; ja he voivat olla kaikkiin hyviin teoihin valmistuneet ja valmiit vastaamaan jokaiselle, joka heiltä kysyy sen toivon perustusta, joka heissä on ...

[339] Rakkaat nuoret, kun rukoilette, ettette joutuisi kiusaukseen, muistakaa, ettei teidän osanne lopu siihen. Sen jälkeen teidän täytyy vastata omaan rukoukseenne niin pitkälle kuin on mahdollista vastustamalla kiusausta, ja jättää Jeesuksen tehtäväksi vain se, mihin ette itse kykene. Älkää peljätkö olevanne liian tarkkoja sanoissanne ja käytöksessänne, ettei vain vihollinen pääsisi kiusaamaan teitä. Monet nuoristamme avaavat oven Saatanalle selkoselälleen suhtautuessaan välinpitämättömästi heille annettuihin varoituksiin ja nuhteisiin. Jumalan sana op-paanamme ja Jeesus taivaallisena Opettajanamme meidän ei tarvitse olla tietämättömiä Hänen vaatimuksistaan eikä myöskään Saatanan petoksista, niin että joutuisimme hänen kiusaustensa pauloihin. Kuuliaisuus Jumalan tahdolle ei ole epämieluisen tehtävä, jos antaudumme kokonaan Hänen Henkensä ohjattaviksi.

Kristuksen seurakunnan tehtävä on hukkuvien syntisten pelastaminen. Se on Jumalan rakkauden ilmaiseminen ihmisille ja heidän voittamisensa Kristukselle tuon rakkauden avulla. Nykyinen totuus on vietävä maan pimeisiin ääriin saakka, ja tämä työ voidaan aloittaa kotona. Kristuksen seuraajien ei tule elää itsekkäästi, vaan Vapahtajansa Hengen täyttämänä heidän tulee työskennellä samalla tavalla kuin Hän.

On tekijöitä, jotka ovat aiheuttaneet nykyään vallitsevan välinpitämättömyyden ja epäuskon. Maailman rakkaus ja elatuksen huolet erottavat sielun Jumalasta. Elämän veden täytyy olla meissä, niin että se virtaa meistä ja kumpuaa iankaikkiseen elämään. Meidän tulee toimia sen mukaan kuin Jumala toimii meissä. Jos kristitty tahtoo saada iloa elämän valosta, tulee hänen nähdä enemmän vaivaa toisten hyväksi saattaakseen heidät totuuden tuntoon. Hänen elämänsä tulee luonnehtia vaivannäkö ja uhrimieli lähimmäistensä hyväksi; eikä hänen sen jälkeen enää tarvitse valittaa ilon puutetta.

Enkelit ovat alati työssä tekemässä toisia onnellisiksi. Siitä he saavat ilonsa. Se, mitä itsekäs sydän pitäisi nöyryyttävänä palveluksena, joka olisi suoritettava kurjien ja joka suhteessa niin luonteeltaan kuin asemaltaankin elämän varjopuolelle jääneitten hyväksi, muodostaa puhtaitten synnittömien enkeleitten työn taivaan loistavissa saleissa. Kristuksen uhrautuva rakkauden Henki läpitunkee koko taivaan ja muodostaa sen autuuden olennaisen osan.

Ne, jotka eivät iloitse toisten auttamisesta ja uhrautumisesta heidän hyväkseen, eivät voi saada Kristuksen eikä taivaan Henkeä, sillä he eivät ole yhteistyössä taivaan enkeleitten kanssa eivätkä voi osallistua siitä autuudesta, joka antaisi heille iloa ylhäältä. Kristus sanoi: »On ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse.» Luuk. 15:7. Jos enkelit iloitsevat niistä, jotka tekevät paran(1875, osa III, ss. 381—408) nuksen, eikö se tuottaisi iloa myös Kristuksen veren lunastamille syntisille, kun he

näkevät toisten tekevän parannusta ja kääntyvän Kristuksen puoleen heidän välityksellään? Olemalla yhteistyössä Kristuksen ja pyhien enkeleitten kanssa saamme kokea sellaista iloa, jota ei saada muulla tavoin.

Kristuksen ristin periaate on saattaa kaikkia uskovaisia suuren velvoituksen alaisiksi kieltämään itsensä, viemään valoa toisille ja antamaan varoistaan valon levittämiseksi. Jos he ovat yhteydessä taivaaseen he joutuvat yhteistyöhön enkelien kanssa.

Maailman lasten periaate on saada haltuunsa kaikkia tämän elämän katoavaisia arvoja, mitä voivat. Itsekäs voitonpyynti on heidän elämänsä johtavana periaatteena. Mutta puhtain ilo ei ole löydettävissä omaisuudessa eikä sieltä, missä ahneus alati kalvaa, vaan sieltä, missä vallitsee tyytyväisyys ja missä uhrautuva rakkaus on johtavana periaatteena. On tuhansia ihmisiä, jotka kuluttavat elämänsä itsehemmotteluun ja joiden sydän on tyytymättömyyden vallassa. Koettaessaan turhaan tyydyttää sieluaan itsehemmottelulla he ovat joutuneet itsekkyyden ja tyytymättömyyden uhreiksi. Heidän kasvoistaankin heijastuu onneton ilme osoituksena tyhjyydestä, koska heidän elämänsä ei tuota hyviä hedelmiä.

Samassa suhteessa kuin Kristus on saanut sydämemme ja elämämme haltuunsa, saamme myös voiton ahneudesta, itsekkyydestä ja mukavuudenhalusta, niin että iloitsemme saadessamme tehdä Kristuksen tahdon, Hänen, jonka palvelijoita sanomme olevamme. Onnellisuutemme tulee olemaan suhteellinen epäitsekäille teoillemme, joita Kristuksen rakkaus on kannustanut meitä suorittamaan.

Jumalallinen viisaus on asettanut pelatussuunnitelmaan vuoro-vaikutuksen lain, niin että hyväntekeväisyys kaikissa muodoissaan tuottaa kaksinkertaisen siunauksen. Se joka auttaa tarvitsevia, on siunaukseksi heille, mutta itse hän saa siitä vielä suuremman siunauksen. Jumala olisi voinut saavuttaa päämääränsä pelastaa syntisiä ilman ihmisten apua, mutta Hän tiesi, ettei ihminen voinut tulla onnelliseksi ottamatta osaa tähän suureen työhön, jossa hän saa tilaisuuden edistyä itsensäkieltämisessä ja hyvän tekemisessä.

[342] Jotta ihminen ei jäisi ilman hyväntekeväisyyden tuomia siunauksia, on Vapahtaja laatinut suunnitelman, jossa ihminen on pestattu Kristuksen työtoveriksi. Johtamalla ihmisen eri olosuhteisiin, jotka saavat hänen uinuvan rakkautensa ja armeliaisuutensa heräämään, Kristus on antanut hänelle parhaimman keinon hyväntekeväisyyden

harjoittamiseksi. Sillä tavalla Kristus voi istuttaa meihin antamisen periaatteen köyhien auttamiseksi ja työnsä edistämiseksi. Hän lähettää köyhät edustamaan itseään. Heidän puutteensa panevat liikkeelle meidän rahaja vaikutustalenttimme, niin että sortunut maailma saa meidän välityksellämme kuulla totuuden sanoman, jota ilman se tuhoutuu. Kun vastaamme näihin pyyntöihin osallistumalla työhön ja hyväntekeväisyyteen, me muutamme Hänen kuvansa kaltaisiksi, joka meidän tähtemme tuli köyhäksi. Antaessamme toisille olemme siunaukseksi heille kartuttaen siten todellista rikkautta.

Maalliset edut ja taivaalliset aarteet

Seurakunnassa on ollut huutava puute kristillisestä hyväntekeväisyydestä. Ne, jotka parhaiten olisivat kyenneet edistämään Jumalan työtä, ovat tehneet mitättömän vähän. Jumala on johtanut joukon ihmisiä totuuteen, jotta he näkisivät sen verrattoman arvon maallisten aarteiden rinnalla. Jeesus sanoi näille: »Seuratkaa minua.» Hän koettelee heitä lähettämällä heille kutsun valmistamilleen illallisille. Hän tarkkaa, mitä luonnetta he kehittävät, pitävätkö he omia itsekäitä etujaan suuremmassa arvossa kuin iankaikkisia aarteita. Monet näistä rakkaista veljistä rakentelevat nyt teoillaan niitä puolustuksia, jotka mainitaan seuraavassa vertauksessa:

»Niin hän sanoi hänelle: 'Eräs mies laittoi suuret illalliset ja kutsui monta. Ja illallisajan tullessa hän lähetti palvelijansa sanomaan kutsutuille: Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina.' Mutta he rupesivat kaikki järjestään estelemään. Ensimmäinen sanoi hänelle: 'Minä ostin pellon, ja minun täytyy lähteä sitä katsomaan; pyydän sinua, pidä minua estettynä.' Toinen sanoi: 'Minä ostin viisi paria härkiä ja menen niitä koettelemaan; pyydän sinua, pidä minua estettynä.' Vielä toinen sanoi: 'Minä otin vaimon, ja sentähden en voi tulla.' Ja palvelija tuli takaisin ja ilmoitti herralleen tämän. Silloin isäntä vihastui ja sanoi palvelijalleen: 'Mene kiiruusti kaupungin kaduille ja kujille ja tuo köyhät ja raajarikot, sokeat ja rannat sisälle.' »
Luuk. 14:16—21.

[343]

Tämä vertaus kuvaa sattuvasti monien sellaistenkin tilaa, jotka sanovat uskovansa nykyisen totuuden. Herra on lähettänyt heille kutsun illallisilleen, joita Hän suurin kustannuksin on valmistanut, mutta maalliset riennot ovat heistä tärkeämmät kuin taivaallinen

aarre. Heitä on kutsuttu osallistumaan sellaiseen, jolla on iäisyysarvoa, mutta heidän maatilansa, karjansa ja kotiaskarensa tuntuvat heistä paljon tärkeämmiltä kuin suostuminen taivaan kutsuun, niin ettei mikään taivaallinen vie-hätys pysty vaikuttamaan heihin; näillä ajallisilla he sitten puolustavat tottelemattomuuttaan taivaalliselle kutsulle, »Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina». Nämä veljet seuraavat sokeasti vertauksessa esitettyjä henkilöitä. Katsellen maallista omaisuuttaan he sanovat: »Herra, en minä voi seurata Sinua; pyydän sinua, pidä minua estettynä.»

Juuri niitä siunauksia, joita Jumala on antanut näille miehille koetellakseen heitä, ovatko he halukkaita antamaan »Jumalalle sen, mikä Jumalan on», he käyttävät puolustukseksi, etteivät he voi totella totuuden vaatimuksia. He ovat ottaneet maalliset aarteensa käsiinsä ja sanoneet: »Minun täytyy huolehtia näistä; enhän toki saa laiminlyödä näitä ajallisia, sillä ne kuuluvat minulle.» Siten näiden miesten sydän on kovettunut tallatun maantien kaltaiseksi. He sulkevat sydämensä oven taivaan lähettiläältä, joka sanoo: »Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina», ja he avaavat sydämensä maailman taakoille ja liikehuolille, niin että Jeesus saa turhaan kolkuttaa ovele.

Itsekkyiden kiusallinen ies

[344] Heidän sydämensä on kasvanut niin umpeen ohdakkeita ja tämän elämän huolia, etteivät taivaalliset saa mitään sijaa heissä. Jeesus kutsuu työtätekeviä ja raskautettuja ja lupaa heille levon, jos he suostuvat Hänen kutsuunsa. Hän pyytää heitä vaihtamaan itsekkyiden ja ahneuden kiusallisen ikeen, joka tekee heistä mammonan orjia, Hänen ikeeseensä, jota Hän sanoo soveliaaksi ja Hänen kuormaansa, joka on keveä. Hän sanoo: »Oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne.» Matt. 11:29. Hän haluaa heidän luopuvan maallisten huolten ja vaikeuksien raskaista taakoista ja ottavan päällensä Hänen ikeensä, joka on itsensäkieltämistä ja uhrautumista toisten hyväksi. Tämä kuorma on osoittautuva keveäksi. Ne, jotka kieltäytyvät vastaanottamasta Kristuksen tarjoamaa apua ja jatkuvasti kantavat itsekkyiden tuskallista iestä vaivaten sieluaan äärimmilleen kootakseen rahaa itsekkäisiin tarkoituksiin, eivät ole kokeneet sitä rauhaa ja lepoa, jota Kristuksen

ikeen kantaminen kieltäyöksineen ja epäitsekkäine palveluksineen antaa, vaikka Kristus on kantanut samat taakat heidän puolestaan.

Kun rakkaus maailmaan valtaa ihmissydämen ja tulee hallitseväksi intohimoksi, ei jää mitään tilaa Jumalan kunnioittamiselle, sillä sielun ylevät voimat on alistettu mammonan orjuuteen, niin etteivät ajatukset voi viipyä Jumalassa ja taivaassa. Jumala unohtuu ja rahanhimo tekee ihmisen ahdasmieliseksi ja jättää hänet kitukasvuisiksi.

Itsekkyytensä ja maailmanrakkautensa johdosta nämä ihmiset kadottavat mielestään yhä enemmän sen työn suuruuden, mikä on suoritettava näinä viimeisinä päivinä. He eivät ole kasvattaneet mieliään, niin että he olisivat ottaneet Jumalan palvelemisen elämäntehtäväkseen. Heillä ei ole siihen viittaavia kokemuksia. Omaisuus on vallannut heidän mielensä ja saattanut pelastussuunnitelman suuruuden varjoon. Samalla kun he parantavat ja laajentavat maallisia suunnitelmiaan, he eivät pidä Jumalan työn laajenemista välttämättömänä. He sijoittavat varansa ajallisiin yrityksiin, mutta ei iäisiin. Heidän sydämensä tavoittelee kiihkeästi lisää rahaa. Jumala on asettanut heidät lakinsa tallettajiksi, jotta he antaisivat valonsa loistaa toisille. Mutta he ovat lisänneet huoliaan ja tuskaansa niin paljon, ettei heillä ole aikaa olla vaikutuksellaan siunaukseksi muille, keskustella naapureittensa kanssa, rukoilla heidän puolestaan ja koettaa saattaa heitä totuuteen.

Nämä ihmiset ovat vastuussa siitä hyvästä, minkä voisivat tehdä, mutta minkä he laiminlyövät puolustuksenaan ajalliset huolensa ja touhunsa, jotka ovat vallanneet heidän mielensä ja sydämensä. Henkilökohtaisilla ponnistuksillaan ja jumalallisella esikuvallaan he voisivat pelastaa sieluja, joiden puolesta Kristus on kuollut. Kalliita sieluja hukkuu valon puutteessa, vaikka Jumala on lähettänyt valonsa ihmisille, jotta he levittäisivät sitä toisille, mutta se on pantu vakan alle, niin ettei se pääse loistamaan huoneessa oleville.

[345]

Vertaus talenteista

Jokainen ihminen on Jumalan taloudenhoitaja. Jokaiselle ihmiselle Mestari on uskonut varoja, mutta ihminen väittää niitä omikseen. Kristus sanoi: »Asioikaa näillä, kunnes minä tulen.» Luuk. 19:13. Aika tulee, jolloin Kristus tulee vaatimaan omansa takaisin

korkoineen. Silloin Hän sanoo jokaiselle talou-denhoitajalleen: »Tee tili taloudenhoidostasi. » Luuk. 16:2. Ne, jotka ovat kätkeneet Herransa rahan maahan, sen sijaan että olisivat antaneet ne rahanvaihtajille, samoin ne, jotka ovat tuhlanneet Herransa varoja joutaviin, sen sijaan että olisivat panneet ne kasvamaan korkoa sijoittamalla ne Hänen työhönsä, eivät tule saamaan Mestarinsa hyväksymystä, vaan ehdottoman tuomion. Vertauksessa mainittu hyödytön palvelija palautti Jumalalle saamansa talentin ja sanoi: »Herra, minä tiesin sinut kovaksi mieheksi; sinä leikkaat sieltä, mihin et ole kylvänyt, ja kokoat sieltä, missä et ole satoa viskannut. Ja peloissani minä menin ja kätkin sinun leiviskäsi maahan; katso, tässä on omasi.’ Mutta hänen herransa vastasi ja sanoi hänelle: ’Sinä paha ja laiska palvelija! Sinä tiesit minun leikkaavan sieltä, mihin en ole kylvänyt ja kokoavan sieltä, missä en ole viskannut. Sinun olisi pitänyt jättää minun rahani rahanvaihtajille, niin minä tultuani olisin saanut omani takaisin korkoineen. ’, » Matt. 25:24— 27.

Vaikka tämä hyödytön palvelija hyvin tiesi Jumalan suunnitelman, nousi hän kuitenkin päättävästi tekemään sen tyhjäksi syyttäen Jumalaa vielä epäoikeudenmukaisuudestakin siinä, kun Hän vaati voittoa antamistaan talenteista. Samanlaisen valituksen esittävät monet varakkaat, jotka sanovat uskovansa ny-kyisen totuuden. [346] Uskottoman palvelijan tavoin he pelkäävät, että heiltä pyydetään varoja työhön totuuden levittämiseksi, koska Jumalan heille lainaama omaisuus on kasvanut. Niinpä he käärivät talenttinsa liinaseen sijoittamalla sen maalliseen omaisuuteen ja hukuttamalla sen siihen, niin ettei heille itselleen jää juuri mitään sijoitettavaksi Jumalan työhön. He ovat kaivaneet sen maahan peläten, että Jumala tulee pyytämään osaa pääomasta tai sen kasvusta. Kun he Herransa vaatimuksesta palauttavat saamansa määrän, he tekevät sen kiittämättömillä puolustuksilla, etteivät ole antaneet Jumalan heille lainaamia varoja rahanvaihtajille sijoittamalla niitä Hänen työhönsä.

Se, joka petollisesti asioi Herransa omaisuudella, ei menetä ainoastaan Jumalan hänelle lainaamaa talenttia, vaan vielä ian-kaikkisen elämänkin. Hänestä on sanottu: »Heittäkää tuo kelvoton palvelija ulos pimeyteen.» Matt. 25:30. Uskollinen palvelija, joka sijoittaa rahansa Jumalan työhön sielujen pelastamiseksi, käyttää varansa Jumalan kunniaksi, ja Hän tulee saamaan Mestariltaan tämän kiitoksen: »Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija ... Mene herrasi

iloon.» Jae 21. Mikä tuo Herramme ilo tulee olemaan? Se on oleva iloa siitä, kun saamme nähdä sieluja pelastettuina kirkkauden valtakunnassa. »Joka odotettavanaan olevaa iloa varten, kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja korotettiin Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle.» Hepr. 12:2 (vanh. käännös).

Jokaisen Jumalan lapsen tulee ottaa tämä taloudenhoitoa koskeva asia käytännölliseltä kannalta. Vertaus talenteista oikein ymmärrettyinä hävittää ahneuden, jota Jumala sanoo epäjumalanpalvelukseksi. Käytännöllinen hyväntekeväisyys antaa hengellistä elämää tuhansille muodollisille totuuden tunnustajille, jotka nyt valittavat pimeyttä. Se on itsekkäistä ja ahneista mammonan palvojista tekevä hartaita ja uskollisia Kristuksen työtovereita syntisten pelastamiseksi.

Itsensäkieltäminen ja uhraaminen

Pelastussuunnitelman perustus laskettiin uhrille. Jeesus jätti kunnikaalliset asunnot ja tuli köyhäksi, jotta me Hänen köyhydestään rikastuisimme. Kaikki, jotka osallistuvat tästä pelastuksesta, joka on hankittu heille Jumalan Pojan äärettömällä uhrilla, tulevat seuraamaan totista Esikuvaa. Kristus oli tärkein kulmakivi, ja sille meidän tulee rakentaa. Jokaisen tulee omata kieltäytyksen ja uhrauksen henki. Kristuksen elämä maan päällä oli epätavallista; se oli omistettu nöyryydelle ja uhrautumiselle. Aikovatko ne ihmiset, jotka osallistuvat siitä suuresta pelastuksesta, jonka Jeesus tuli tuomaan heille taivaasta, kieltäytyä osallistumasta Hänen kieltäytyksiinsä ja uhrauksiinsa? Kristus sanoi: »Minä olen viinipuu, te olette oksat.» Joh. 15:5. »Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.» Jae 2. Elintärkeä perusvoima, viinipuussa virtaava neste, ravitsee oksia, jotta ne kukoistaisivat ja kantaisivat hedelmää. Onko palvelija Herraansa suurempi? Täytyykö maailman Lunastajan harjoittaa itsensäkieltämistä ja uhrausta meidän tähtemme, ja Kristuksen ruumiin jäsenten itsehemmottelua? Itsensäkieltäminen on opetuslapsuuden varsinainen ehto.

»Silloin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: 'Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.' », » Matt. 16:24. Minä olen viitoittanut kieltäy-

[347]

myksen tien. Minun seuraajani, minä en vaadi teiltä muuta kuin sitä, mistä minä, teidän Herranne, omassa elä-mässäni olen jättänyt teille esikuvan.

Maailman Vapahtaja voitti Saatanan kiusausten korvessa. Hän voitti osoittaakseen ihmiselle, miten tämä voi voittaa. Nasaretin synagoogassa Hän julisti: »Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen, ja saarnaamaan Herran otollista vuotta.» Luuk. 4:18, 19.

[348] Suuri työ, jonka Jeesus sanoi tullessaan suorittamaan, uskottiin hänen seuraajiansa tehtäväksi. Ohjatessaan suurta pelastustyötä Kristus, Johtajanamme, käskee meitä seuraamaan Hänen esikuvaansa. Hän uskoi meille maailmanlaajuisen sanoman. Hän käski viedä tämän totuuden kaikille kansoille, kielille ja kansanheimoille. Saatanan valta oli murrettava, ja Kristus oli voittava hänet, samoin kuin Hänen seuraajiansakin. Tuli käy dä laajakantoista sotaa pimeyden voimia vastaan. Jotta tämä voitaisiin toteuttaa menestyksellisesti, tarvittiin varoja. Jumala ei ole aikonut lähettää varoja suoraan taivaasta, vaan Hän antaa seuraajilleen rahaa käytettäväksi tähän sodankäyntiin.

Kymmenysjärjestelmä

Jumala on antanut kansalleen suunnitelman, jonka avulla se voi hankkia tarvittavat varat, jotta työ tulisi itseänsä ylläpitäväksi. Jumalan laatima kymmenysjärjestelmä on kaunis yk-sinkertaisuudessaan ja tasapuolisuudessaan. Jokainen voi uskon rohkeudessa omaksua sen, sillä se on lähtöisin Jumalasta. Yksinkertaisuus ja hyödyllisyys ovat siinä yhdistettyinä, eikä sen varteen ottaminen ja ymmärtäminen vaadi kovinkaan syvällistä oppineisuutta. Kaikki voivat tuntea osallistuvansa kallisarvoisen pelastussanoman edistämiseen. Jokaisesta miehestä, naisesta ja nuoresta voi tulla Herran taloudenhoitaja, ja hän voi olla välikappale, joka huolehtii rahaston tarpeista. Apostoli sanoi: »Pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen, säästäen menestymisensä mukaan.» 1 Kor. 16:2.

Tämän järjestelmän avulla saadaan suuria aikaan. Jos kaikki yksimielisesti vastaanottaisivat sen, niin kaikista tulisi valp-paita ja

uskollisia taloudenhoitajia Jumalalle, eikä enää olisi puutetta varoista, millä edistää suurta työtä, viimeisen varoitussanomana julistamista maailmalle. Rahasto tulee olemaan täynnä, jos kaikki omaksuvat tämän järjestelmän; eivätkä avustajat köyhdy antamisesta. Jokainen sijoitus ja lahja yhdistää heidät entistä läheisemmin työhön nykyisen totuuden julistamiseksi. Siten he kokoavat »itsellensä aarteen, hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat todellisen elämän». 1 Tim. 6:19.

Kun kestävästi, järjestelmällisesti toimivat työntekijät huomavat, että heidän hyväntekeväisyytensä lisää heidän rakkauttaan Jumalaan ja lähimmäisiinsä ja että heidän henkilökohtaiset ponnistuksensa laajentavat heidän toimintapiiriään, niin he tulevat käsittämään, että Kristuksen työtoverina oleminen koituu suureksi siunaukseksi. Maailman kristilliset kirkot eivät omista itselleen niitä Jumalan vaatimuksia, joissa Hän pyytää uskovaisten varoillaan tukemaan taistelua yli maailman vyöryvää pimeyttä vastaan. Jumalan työ ei milloinkaan voi edistyä sillä tavalla kuin sen tulisi, ennen kuin Kristuksen seuraajat tulevat toimiviksi ja innokkaiksi työntekijöiksi.

[349]

Seurakunnan jokaisen yksilön tulee tuntea, että hänen omistamansa totuus on hänelle todellisuutta, ja kaikkien tulee osallistua epäitsekkääseen palvelukseen. Jotkut varakkaat henkilöt tuntuvat valittavan sitä, että Jumalan työ edistyy ja että se vaatii rahaa. He sanovat, etteivät varojen pyynnöt milloinkaan lopu, vaan että työhaara toisensa jälkeen pyytää heidän apuaan. Sellaisille tahdomme sanoa, että me toivomme Jumalan työn edistyvän sillä tavalla, että sen tarpeet jatkuvasti kasvavat ja että vielä useammin tulisi hartaita rahapyyntöjä työn edistämistä varten.

Jos jokainen seurakunnan jäsen täydellisesti omaksuisi kymmenysjärjestelmän, olisi rahastossa aina riittävästi rahaa. Varoja tulvisi rahastoon virtojen tavoin, jotka jatkuvasti saisivat lisäystä ylitsevuotavista hyväntekeväisyyslähteistä. Lahjojen antaminen kuuluu uskontoon. Eikö lunastuksestamme maksetun äärettömän hinnan ajatteleminen jätä meille vakavia taloudellisia velvoituksia, ja eikö se myös vaadi kaikkia voimiamme uhrattaviksi Mestarin palvelukseen?

Ennen pitkää joudumme selvittämään velkamme Mestarin kanssa, sillä pian Hän sanoo meille: »Tee tili taloudenhoidostasi.» Luuk. 16:2. Jos ihmiset hylkäävät Jumalan vaatimukset anastaakseen kai-

ken, mitä Herra antaa heille pitäen sitä heille itselleen kuuluvana, niin Jumala ei hätäile, vaan koettelee heitä jatkuvasti antamalla heille lisää aineellista hyvää runsaina siunauksina. Nämä ihmiset saattavat olla lähimmäistensä kun-nioittamia, ja ehkei seurakunnallakaan ole mitään heitä vastaan, mutta ennen pitkää Herra on sanova heille: »Tee tili ta-loudenhoidostasi.» Kristus sanoi: »Kaiken, minkä olette jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähimmistä, sen te olette jättäneet tekemättä minulle.» Matt. 25:45. »Te ette ole itsenne omat, sillä te olette kalliisti ostetut», minkä vuoksi te olette velvolliset kirkastamaan Jumalaa varoillanne samoin kuin ruumiissanne ja sielussanne, [350] jotka ovat Hänen omaisuuttaan. »Te olette kalliisti ostetut», ei »millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla», »vaan Kristuksen kalliilla verellä». Hän pyytää meiltä palautusta meille antamistaan lahjoista sielujenpelastustyön tukemiseksi. Hän on uhrannut oman verensä, ja nyt Hän pyytää meidän hopeaamme. Hänen köyhyydestään me rikastumme; aiommeko kieltäytyä antamasta Hänelle takaisin Hänen omia lah-jojaan?

Jumalan työtovereita

Jumala ei ole työnsä ylläpitämiseksi riippuvainen ihmisistä. Hän olisi suoraan taivaasta voinut lähettää varoja rahastoon, jos Hän kaitsemuksessaan olisi nähnyt sen koituvan ihmisten parhaaksi. Hän olisi voinut keksiä keinoja, joiden avulla enkeleitä olisi lähetetty viemään totuus maailmalle ilman ihmisten apua. Hän olisi voinut kirjoittaa totuuden taivaalle ja elävin kirjaimin julistaa vaatimuksiin ihmiskunnalle. Jumala ei ole riippuvainen yhdenkään ihmisen kullasta tai hopeasta. Hän sanoi: »Minun ovat kaikki metsän eläimet ja tuhansien vuorten karjat. » »Jos minä isoaisin, en minä sitä sinulle sanoisi; sillä minun on maanpiiri ja kaikki, mitä siinä on.» Ps. 50:10, 12. Kaiken, missä meidän apuamme tarvitaan Jumalan työn edistä-miseksi, Hän on tarkoituksellisesti järjestänyt meidän parastamme silmälläpitäen. Hän on kunnioittanut meitä tekemällä meistä työtovereita itselleen. Hän on määrännyt ihmiset työtovereikseen, jotta heidän hyväntekeväisyshalunsa pysyisi vireillä.

Jumala on järkevässä huolenpidossaan aina asettanut köyhiä keskuuteemme, jotta meidät joutuessamme näkemään maailmassa vallitsevan hädän ja kärsimyksen pantaisiin koetukselle ja sille pai-

kalle, missä voimme kehittää kristillisen luonteen. Hän on asettanut joukkoomme köyhiä sytyttääkseen meissä kristillistä myötätuntoa ja rakkautta.

Syntiset, jotka hukkuvat tiedon puutteesta, jäävät tietämättömyyteen ja pimeyteen, elleivät ihmiset vie heille totuuden valoa. Jumala ei lähetä taivaan enkeleitä suorittamaan sitä työtä, jonka Hän on määrännyt ihmisten tehtäväksi. Hän on kullekin antanut oman tehtävänsä koetellakseen heitä ja saadakseen heidät paljastamaan todellisen luonteensa. Kristus asettaa köyhiä keskuuteemme edustamaan itseään. Hän sanoi: »Minun oli nälkä ja te ette antaneet minulle syödä, minun oli jano, ja te ette antaneet minulle juoda.» Matt. 25:42. Kristus lukeutuu yhdeksi kärsivän ihmiskunnan kanssa lähestyen meitä kärsivänä ihmislapsena. Hän ottaa omikseen ihmisten puutteet ja kantaa heidän tuskaansa helmassaan.

[351]

Langenneen maailman moraalinen pimeys vetoaa kristittyihin ja pyytää heitä työskentelemään henkilökohtaisesti ja uhraamaan varoistaan ja ajastaan toisten hyväksi, jotta he voisivat muuttua Kristuksen kuvan kaltaisiksi, Hänen, joka vaikka omisti äärettömiä rikkauksia, tuli meidän tähtemme köyhäksi. Jumalan Henki ei voi jäädä asumaan niihin, jotka eivät käsitä velvollisuuttaan olla Kristuksen työtovereita, ellei sitä erikseen heille teroiteta, siitä huolimatta että he ovat saaneet Häneltä totuuden sanoman. Apostoli kehoittaa antamaan ylevämmistä vaikuttimista, kuin pelkästään mielenliikuttuksen herättämästä inhimillisestä myötätunnosta. Hän teroittaa sitä periaatetta, että meidän tulee toimia yksinomaan Jumalan kunniaa silmälläpitäen.

Raamattu vaatii kristittyjä osallistumaan toimivaan hyväntekeväisyyteen, sillä se on aina pitävä heidän mielenkiintoaan yllä heidän lähimmäistensä pelastuksesta. Siveyslain teroittama sapatin pitäminen ei muodostu taakaksi, ennen kuin laki rikotaan ja ihminen joutuu syynalaiseksi. Kymmenysjärjestelmä ei muinoin ollut taakaksi niille, jotka tarkkaan seurasivat sitä. Hän, joka on sen alkuunpanija ja joka teroitti sitä heprealaisille, ei ole kumonnut eikä höllentänyt sitä. Sen sijaan, että se nyt olisi kumottu, se tulisi ottaa käytäntöön täydellisemmin ja laajemmin sitä mukaa kuin pelastus yksin Kristuksessa on kirkastumistaan kirkastunut kristillisellä ajalla.

Jeesus esitti lainoppineelle ehdoksi, jolla hän voi saada iankaikisen elämän, lain vaatimusten noudattamisen jokapäiväisessä elä-

mässä, mikä merkitsi sitä, että hänen tuli rakastaa Jumalaa kaikesta sydämestään, sielustaan, mielestään ja voimastaan sekä lähimmäistään kuten itseään. Kun vertauskuvalliset uhrin Kristuksen kuollessa lakkasivat, jäi alkuperäinen kivitauluihin kaiverrettu laki muuttumattomaksi pysyen voimassa kaikille ihmisille kaikkiksi ajoiksi. Eikä ihmisten velvollisuuksia ole vähennetty uudessa liitossa, vaan ne ilmaistiin täsmällisemmin ja yksinkertaisemmin.

Evankeliumisanoman leviäminen on vaatinut vielä enemmän varoja taistelun ylläpitämiseksi Kristuksen kuoleman jälkeen kuin heprealaisten aikana, minkä vuoksi lahjojen antaminen on vielä tärkeämpi nyt kuin silloin. Nyt Jumala ei tyydy vähempään, vaan vaatii suurempia lahjoja kuin minään aikaisempaan maailman kautena. Kristus esitti sen periaatteen, että uhrilahjojen tuli olla suhteellisia niille siunauksille ja sille valolle, mitä kukin oli saanut. Hän sanoi: »Sillä jokaiselta, jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan.» Luuk. 12:48.

Varhaisten opetuslasten työ uhrautuvana rakkauden palveluksena ja hyväntekeväisyytenä vastasi kristilliselle ajalle annettuja siunauksia. Jumalan Hengen vuodatus, joka annettiin sen jälkeen kun Kristus oli jättänyt opetuslapsensa ja noussut taivaaseen, sai ihmiset antautumaan itsensäkieltävään ja uhrautuvaan palvelukseen toisten pelastamiseksi. Kun Jerusalemin köyhät Jumalan lapset olivat joutuneet puutteeseen, Paavali kirjoitti pakanakristityille hyväntekeväisyystyöstä ja sanoi: »Mutta niinkuin teillä on ylenpalttisesti kaikkea: uskoa, sanaa, tietoa, kaikkinaista intoa ja meistä teihin tullutta rakkautta, niin olkaa ylenpalttiset tässäkin rakkaudentyössä.» 2 Kor. 8:7. Hyväntekeväisyys on tässä raamatunkohdassa asetettu uskon, rakkauden ja kristillisen ahkeruuden rinnalle. Ne, jotka ajattelevat olevansa hyviä kristittyjä, vaikka he sulkevat korvansa ja sydämensä Jumalalta silloin kun Hän pyytää heiltä lahjoja, ovat joutuneet kauheaan petokseen. On sellaisia, jotka monella eri tavalla ilmaisevat rakastavansa totuutta, ja jotka heidän sanoistaan päätellen ovat kiinnostuneet totuuden sanoman edistymisestä, mutta jotka eivät silti tee mitään asian hyväksi. Sellaisten usko on kuollut, sillä se ei ole tullut täydelliseksi teoista. Herra ei ole milloinkaan tehnyt sellaista erehdystä, että Hän saatuaan sielun kääntymykseen jättäisi sitä ahneuden valtaan.

Aadamin päivistä alkaen

Kymmenysjärjestelmä juontaa alkunsa jo ennen Mooseksen aikaa, sillä jo Aadamin päivinä ihmisiä vaadittiin uhraamaan Jumalalle lahjoja käytettäväksi uskonnollisiin tarkoituksiin, ennen kuin mitään tarkkaa järjestelmää siitä oli annettu Moosekselle. Suostumisensa Jumalan vaatimukseen heidän tuli ilmaista tuomalla uhrilahjoja Hänelle kiitollisuuden osoituksena kaikista Häneltä saamistaan lahjoista ja siunauksista. Näin jatkui sitten sukupolvesta toiseen. Myös Aabraham, joka antoi kymmenyksensä Melkisedekille, Korkeimman Jumalan papille, noudatti sitä. Samaa periaatetta seurattiin myös Jobin päivinä. Samoin Jaakob ollessaan Beetelissä yksinäisenä pennittömänä maanpakolaisena ja laskeuduttuaan illalla nukkumaan kivi päänsä alaisena, lupasi Herralle: »Kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset.» 1 Moos. 28:22. Jumala ei pakota ihmisiä antamaan, vaan kaikkien lahjojen täytyy olla vapaaehtoisia. Hän ei halua rahastoonsa vastahakoisesti annettuja lahjoja.

[353]

Jumalan tarkoitus oli ihmisten saattaminen läheiseen yhteyteen itsensä kanssa sekä sydämelliseen ja rakkaudelliseen kanssakäymiseen toistensa kanssa uskomalla heille sellaisia tehtäviä, jotka pitävät itsekkyyttä loitolla ja vahvistavat heidän rakkauttaan Jumalaan ja ihmisiin. Järjestelmällisen hyväntekeväisyys suunnitelman Jumala on laatinut palvelemaan ihmisiä, koska he ovat taipuvaisia olemaan itsekkäitä ja sulkemaan sydämensä apua tarvitsevilta. Herra vaatii lahjoja säännöllisesti, niin että antaminen muodostuu tavaksi ja hyväntekeväisyys velvollisuudeksi. Kun sydän on avautunut antamaan yhden lahjan, ei sitä tule jättää rauhaan niin pitkäksi aikaa, että se ehtii tulla itsekkääksi ja kylmäksi tai sulkeutua kokonaan, ennen seuraavaa lahjaa. Lahjojen tuleekin sen vuoksi virrata jatkuvasti, niin että hyväntekeväisyyden kanavat pysyvät avoinna.

Kymmenes osa tuloista

Jumala on määräksi asettanut kymmenennen osan tuloista, mutta se on jätetty ihmisille omantunnon ja hyväntahtoisuuden kysymykseksi. Kymmenysjärjestelmässä tulisikin ihmisten arvostelukykyyn saada toimia vapaasti. Vaikka se onkin jätetty vapaaksi omantunnon

asiaksi, on kuitenkin laadittu järjestelmä, joka on kyllin täsmällinen kaikille. Mitään pakkokeinoja ei käytetä.

[354]

Jumala pyysi ihmisiä Mooseksen hallintokautena antamaan kymmenennen osan kaikista heidän tuloistaan. Hän uskoi heille ajallisen hyvän talenteja, jotta he kartuttaisivat niitä ja palauttaisivat ne Hänelle. Hän vaatii kymmenettä osaa, sillä se on kaikkein pienin määrä ihmisten palauttavaksi Hänelle. Hän sanoo: Minä annan sinulle yhdeksän kymmenesosaa, mutta itselleni vaadin kymmenennen, sillä se on Minun. Pidätessään kymmenyksiä ihmiset varastavat Jumalalta. Kymmenysten lisäksi vaadittiin vielä syntiuhreja, rauhan uhreja ja kiitosuhreja.

Kaikki, mikä on pidätetty Jumalan vaatimasta määrästä, tulojen kymmenennestä osasta, on merkitty muistiin taivaan kirjoihin ihmisiä vastaan varkautena. Sellaiset riistävät Luojaltaan petollisesti Hänen omaansa. Kun tämä laiminlyönti on tullut heille synniksi, ei riitä se, että he muuttavat menettelytapaansa ja alkavat siitä päivästä lähtien seurata oikeita periaatteita. Se ei näet korjaa taivaan kirjoihin tehtyjä merkintöjä Jumalalta anastamistaan varoista, jotka olisi tullut palauttaa Hänelle. Parannusta vaaditaan uskottomuudesta ja alhaisesta kiittämättömyydestä Jumalaa kohtaan.

»Riistääkö ihminen Jumalalta? Te kuitenkin riistätte minulta. Mutta te sanotte: 'Missä asiassa me sinulta riistämme?' Kymmenyksissä ja antimissa. Te olette kirouksella kirotut, kun te, koko kansa, riistätte minulta. Tuokaa täydet kymmenykset varastohuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti.» Mal. 3:8—10. Tässä on lupaus siitä, että jos kaikki kymmenykset tuodaan varastohuoneeseen, vuodatetaan Jumalan siunaus kuuliaisille.

»Ja minä karkoitan nuhtelullani teiltä syöjäsiirakat turmelemasta teidän maanne hedelmää eikä teidän viiniköynnöksenne kedolla ole hedelmätön, sanoo Herra Sebaot. Ja teidän onneanne kiittävät kaikki pakanat, sillä te tulette olemaan ihasteltu maa, sanoo Herra Sebaot.» Jakeet 11,12. Jos kaikki totuuden tunnustajat tottelevat Jumalan vaatimuksia antamalla kymmenykset, joita Jumala sanoo omikseen, niin

[355]

varastohuoneessa on oleva riittävästi varoja ihmiskunnan pelastukseksi suoritettavan työn edistämiseksi.

Muinaista kansaansa Jumala vaati tulemaan kasvojensa eteen kolmasti joka vuosi. »Kolme kertaa vuodessa tulkoon kaikki sinun miesväkesi Herran, sinun Jumalasi, kasvojen eteen siihen paikkaan, jonka Hän valitsee: happamattoman leivän juhlanan, viikkojuhlanan ja lehtimajajuhlana. Mutta tyhjin käsin älköön tultako Herran kasvojen eteen; kukin tuokoon lahjana sen, minkä voi, sen siunauksen mukaan, minkä Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut.» 5 Moos. 16:16, 17. Kaikkiaan kolmas osa heidän tuloistaan uhrattiin pyhiin uskonnollisiin tarkoituksiin.

Kaikkina historian aikoina, milloin vain Jumalan lapset iloiten ja auliisti ovat noudattaneet Hänen suunnitelmaansa sään-nöllisten uhrilahjojen antamisesta, he ovat saaneet kokea sen lupauksen muutumatottomuuden, että kaikki heidän työnsä onnistuvat samassa suhteessa kuin he tottelevat Hänen vaatimuksiaan. Kun he kiitollisina ovat suostuneet Hänen määräyksiinsä kunnioittaen Häntä varoillaan, niin heidän aittansa ovat täyttyneet ääriään myöten. Mutta kun he ovat ryöstäneet Jumalalta pidättämällä kymmenyksiään ja antimiaan, he ovat saaneet kokea, etteivät olleet ryöstäneet ainoastaan Jumalalta vaan itseltäänkin, sillä Hän rajoitti siunauksiaan heille juuri samassa suhteessa kuin he rajoittivat uhrilahjojaan Hänelle.

Ei mikään kiusallinen taakka

Jotkut tulevat sanomaan, että kymmenysten antaminen kuuluu heprealaisille annettuihin ankariin sääntöihin. Mutta se ei muodostunut taakaksi auliille sydämelle, joka rakasti Jumalaa. Ainoastaan silloin kun heidän itsekäs luonteensa paatui uhrilahjojen pidättämisestä, tulivat iäiset asiat heille arvottomiksi, niin että maalliset aarteet tulivat kalliimmiksi kuin ihmissielut. Näiden viimeisten päivien Jumalan Israelille on annettu vielä suurempi vastuu kuin muinaiselle Israelille. Suuri ja tärkeä työ on suoritettava hyvin lyhyessä ajassa. Jumala ei ole milloinkaan tarkoittanut, että kymmenysjärjestelmä menettäisi merkitystään Hänen kansansa keskuudessa, vaan päinvastoin, että uhrimieli avartuisi ja syventyisi päättävää työtä varten.

Järjestelmällisestä uhrilahjojen antamisesta ei tule tehdä järjestelmällistä pakkoa. Jumala on näet mielistynyt vapaaehtoiseihin uhrilahjoihin. Todellinen kristillinen hyväntekeväisyys on kiitollisen rakkauden periaatteen aikaansaama. Rakkautta Kristukseen ei voi

[356]

olla olemassa ilman vastaavaa rakkautta niihin, joita Hän tuli maailmaan lunastamaan. Ihmisen hallitsevana periaatteena tulee olla rakkaus Kristukseen, niin että se valvoo kaikkia tunteita ja ohjaa kaikkia voimia. Lunastavan rakkauden tulisi herättää ihmissydämen syvin kiintymys ja hellin rakkaus. Kun siihen päästään, ei enää tarvita sydäntä liikuttavia vetoomuksia, jotta ne murtautuisivat heidän itsekkyytensä lävitse ja herättäisivät heidän uinuvan myötätuntonsa, niin että se saisi heidät antamaan uhrilahjoja hyvästä sydäimestä kalliin totuuden asian edistämiseksi.

Jeesus on ostanut meidät antamalla äärettömän uhrin meistä. Kaikki kykymme ja vaikutuksemme kuuluvat näin ollen Vapahtajalle, ja ne olisi pyhitettävä Hänen palvelukseensa. Niin tehden osoitamme kiitollisuuttamme siitä, että meidät on lunas-tettu synnin orjuudesta Kristuksen kalliilla verellä. Vapahtajamme toimii alati meidän puolestamme. Hän on noussut korkeuteen rukoilemaan meidän puolestamme omaan vereensä turvaten. Hän vetoaa Isänsä edessä ristiinnaulitsemisensa tuskaan. Hän kohottaa lävistetyt kätensä ja rukoilee seurakuntansa puolesta, että se varjeltuisi lankeamasta syntiin.

Jos käsityskykymme terästyisi tajuamaan tätä Vapahtajamme ihmeellistä työtä meidän pelastukseksimme, niin syvä rakkaus palaisi sydämessämme. Silloin tylsyytemme ja kylmä välinpitämättömyytemme huolestuttaisi meitä. Täydellinen antautuminen ja uhrimieli kiitollisen rakkauden kannustamana antaa pienimmällekkin auliille uhrilahjalle taivaan sulotuoksun tehden sen äärettömän kalliiksi. Kun auliisti olemme antaneet Lunastajallemme kaiken, minkä voimme, oli se meistä miten kallisarvoista tahansa, näyttävät kaikki meidän antimemme meistä perin mitättömiltä ja riittämättömiltä, kun oikeassa valossa ajattelemme kiitollisuudenvelkaamme Jumalalle. Siitä huolimatta enkelit vastaanottavat nämä uhrilahjat, jotka meistä ovat tuntuneet niin vähäpätöisiltä, ja esittävät ne sulotuoksuisena uhri- na

[357]

Sellaisina ne saavat suosiollisen vastaanoton siellä.

Kristuksen seuraajina emme käsitä todellista asemaamme. Meillä ei ole selvää näkemystä velvollisuuksistamme Kristuksen palkattuina palvelijoina. Hän on ennakolta maksanut meille palkan kärsimyksillään ja vuodattanut verensä kiinnittääkseen meidät omaan auliiseen palvelukseensa. Kaiken aineellisen hyvän, mitä meillä on,

olemme saaneet lainaksi Vapahtajaltamme. Hän on asettanut meidät taloudenhoitajikseen. Pienimmätkin uhrilahjamme ja vaatimattomimmatkin palveluksemme uskossa ja rakkaudessa, saattavat olla pyhitettyjä lahjoja, joilla voite-taan sieluja Mestarin palvelukseen ja edistetään Hänen kunniaansa. Kristuksen valtakunnan etujen ja menestyksen tulisi olla ensimmäisellä sijalla ennen kaikkea muuta. Ne, jotka elämänsä päämääräksi asettavat oman mukavuutensa ja itsekkäät harrastuksensa, eivät ole uskollisia taloudenhoitajia.

Ne, jotka kieltävät itsensä tehdäkseen hyvää toisille ja jotka uhraavat itsensä sekä kaiken, mitä heillä on, Kristuksen palvelukseen, saavat kokea sitä iloa, jota itsekkäät ihmiset turhaan saavat etsiä. Vapahtaja sanoi: »Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni.» Luuk. 14:33. Rakkaus »ei etsi omaansa». Tämä on se epäitsekkään rakkauden ja hyväntahtoisuuden hedelmä, joka luonnehti Kristuksen elämää. Jumalan laki sydämessämme saa meidät alistamaan kaikki omat harrastuksemme ylevien ja iankaikkisten arvojen alle.

Aarre maan päällä

Kristus kehoittaa meitä ensin etsimään Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan. Tämä on ensimmäinen ja ylin velvollisuutemme. Mestariimme nimenomaan varoitti palvelijoitaan kokoamasta aarteita maan päälle, sillä niin tehden heidän sydämensä kiintyisi enemmän maallisiin kuin taivaallisiin. Juuri tässä monet sieluraukat ovat kärsineet uskonsa haaksirikon. He ovat toimineet aivan vastoin Jumalan nimenomaista käskyä, ja ovat antaneet rakkauden rahaan tulla elämänsä hallitsevaksi intohimoksi. He tekevät hillittömiä ponnistuksia saadakseen rahaa. He ovat yhtä päihtyneitä epäraittiista rikkauden tavoittelustaan kuin juomari väkijuomastaan.

[358]

Kristityt unohtavat, että he ovat Mestarin palvelijoita ja että heidän aikansa sekä he itse kaikkienensa kuuluvat Hänelle. Monilla on kiusaus sijoittaa rahansa eniten voittoa tuottaviin yrityksiin, ja siihen Saatanan petokseen useimmat heistä lankeavatkin. Vain harvat ottavat huomioon sen, että Jumala vaatii heitä asettamaan ensimmäiselle sijalle Hänen työnsä tarpeet ja vasta viimeiselle omat toivomuksensa. Ani harvat uhraavat Jumalan työhön samassa suhteessa kuin heillä on varoja. Monet ovat kiinnittäneet varansa omaisuuteen, niin että he

eivät voi sijoittaa sitä Jumalan työhön ja siten hyödylliseen käyttöön, ennen kuin ovat myyneet sen. Tällä menettelyllään he puolustavat sitä, että he vain vähän pystyvät edistämään Lunastajansa asiaa. He ovat kaivaneet rahansa maahan yhtä todellisesti kuin vertauksessa mainittu mies. He ryöstävät Jumalalta kymmenyksissä, joista Hän on sanonut, että ne kuuluvat Hänelle, mutta riistäessään Häneltä he riistävät samalla itseltään taivaan aarteen.

Ihmisten hyödyksi

Järjestelmällinen uhraaminen ei aseta raskaita taakkoja kenenkään kannettavaksi. »Mitä tulee keräykseen pyhiä varten, niin tekkää tekin samalla tavoin, kuin minä olen määrännyt Galatian seurakunnille. Kunkin viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen, säästäen menestymisensä mukaan, ettei keräyksiä tehtäisi vasta minun tultuani.» 1 Kor. 16:1, 2. Köyhiä ei ole jätetty ilman antamisen etuoikeutta, vaan samalla tavoin kuin rikkaat hekin voivat osallistua tähän työhön. Kristuksen opetus kaksi ropoa antaneesta leskestä osoittaa, että köyhien vähäisimmätkin uhrilahjat, jotka he ovat antaneet auliista sydämestään ja rakkaudesta Jumalan työhön, ovat yhtä otolliset kuin rikkaiden suurimmat lahjoitukset.

[359] Köyhien lahjoja, joita he ovat antaneet rakkaudesta Kristukseen, ei pyhäkön vaa'assa arvioida niiden suuruuden mukaan, vaan sen rakkauden mukaan, joka on pannut heidät uhraamaan. Antelias köyhä, joka voi uhrata vain vähän, mutta joka tekee sen hyvästä sydämestään, saa kokea Jeesuksen lupauksen täyttymyksen omalle kohdalleen yhtä varmasti kuin rikas, joka antaa liiastaan. Köyhä tekee vähästään tuntuvan uhrauksen. Hän todellakin kieltää itseltään sellaista, mitä hän itse tarvitsisi samalla kun rikas antaa liiastaan tietämättä mitään puutteesta, koska hänen ei tarvitse kieltää itseltään mitään. Sen vuoksi köyhän antimessa on pyhyyttä, jota ei nähdä rikkaan lahjassa, koska rikas antaa liiastaan. Jumala on huolenpidossaan laatinut järjestelmällisen uhraamisen ihmisten siunaukseksi. Hänen huolenpitonsa ei milloinkaan lakkaa. Jos Jumalan palvelijat etenevät Hänen kaitselmuksensa tietä, niin kaikista tulee toimivia työntekijöitä.

Ne, jotka pidättävät lahjojaan Jumalan varastihuoneesta ja säästävät rahojaan lapsilleen, saattavat lastensa hengelliset edut vaaraan. He antavat itselleen kompastuskiveksi tulleen omaisuutensa lapsilleen, jotta nämä vuorostaan kompastuisivat siihen kadotukseksseen. Monet tekevät suuria erehdyksiä hoitaessaan ajallisia asioitaan. He ovat niin säästäväisiä, että he riistävät itseltään ja toisilta sen hyvän, minkä voisivat saada käyttämällä oikein Jumalan heille lainaamia varoja. Tämä tekee heidät itsekkäiksi ja ahneiksi. He laiminlyövät hengelliset etunsa ja jäävät hengelliseltä kasvultaan kääpiömäisiksi vain sentähden, että he kokoavat rikkautta, jota he eivät kuitenkaan pysty käyttämään. He antavat sitten omaisuutensa lapsilleen, mutta yhdeksässä tapauksessa kymmenestä se on vielä suuremmaksi kiroukseksi heidän lapsilleen kuin se on ollut heille itselleen. Lapset, jotka luottavat vanhempiensa omaisuuteen, epäonnistuvat usein tässä elämässä, ja epäonnistuvat tavallisesti ko-konaan suhteessaan tulevaan.

Taito hyödylliseen työhön ja epäitsekkään hyväntekeväisyyden luonnehtima esikuva on paras perintö, jonka vanhemmat voivat antaa lapsilleen. Sellaisella esikuvallaan he osoittavat rahan todellisen arvon, että se on arvioitava ainoastaan sen hyvän mukaan, mitä sillä saadaan aikaan omien ja toisten tarpeitten tyydyttämiseksi sekä Jumalan asian edistämiseksi.

Köyhien vastuunalaisuus

[360]

Jotkut antavat vain sen mukaan mitä heillä on ja ajattelevat, ettei Jumala vaadi heiltä sen enempää, koska heillä ei ole paljon rahaa. Heillä ei kenties ole tuloja, joita he voisivat säästää yli perheensä välttämättömien tarpeitten. Mutta tässä joukossa on useita, jotka voisivat kysyä itseltään: Annanko minä sen mukaan kuin minulla voisi olla? Jumalan tarkoitus on, että he käyttäisivät ruumiinsa ja sielunsa voimia hyödylliseen työhön. Jotkut eivät ole käyttäneet hyväkseen Jumalan heille antamia kykyjä. Ihminen on määrätty tekemään työtä. Se liitettiin siihen kiroukseen, joka synnin tähden tuli välttämättömäksi. Ihmisen kehollinen, sielullinen ja siveellinen hyvinvointi edellyttää hyödyllistä työtä. »Älkää harrastuksessanne olko veltoja», kuuluu innoitetun apostoli Paavalin kehoitus.

Yksikään ihminen, oli hän rikas tai köyhä, ei voi kirkastaa Jumalaa viettämällä toimetonta elämää. Monella köyhällä ei ole muuta pääomaa kuin aikaa ja ruumiinvoimia, mutta ne tuhlataan usein mukavuuden haluun ja huolettomaan toimettomuuteen, niin ettei heillä ole kymmenyksiä eikä uhrilahjoja tuota-vana Herralle. Jos kristityt eivät pysty järjestämään työasioitaan niin, että he arvostelukykyisesti osaisivat käyttää kehonsa ja sielunsa voimia, tulee heidän olla kyllin nöyriä vastaanottaakseen neuvoja veljiltään, jotta näiden parempi arvostelukyky täydentäisi heidän omaa puutteellistaan. Monet köyhät, jotka nyt tyytyvät siihen, etteivät tee mitään lähimmäistensä eikä Jumalan työn hyväksi, voisivat tehdä paljon, jos heillä olisi halua siihen. He ovat Jumalalle yhtä vastuunalaisia ruumiinvoimiensa pääomasta kuin rikas on rahastaan.

[361] Jotkut, joiden tulisi viedä rahaa Jumalan varastuhuoneeseen, sen sijaan vastaanottavat lahjoja siitä. Monet, jotka nyt ovat köyhiä, voisivat parantaa asemaansa, jos he käyttäisivät aikaansa arvostelukykyisesti, välttäisivät keinottelua eivätkä ryhtyisi liikeyrityksiin saadakseen rahaa helpommin kuin tekemällä kestävästi ja kärsivällisesti työtä. Jos elämässään epäonnistuneet olisivat halukkaita vastaanottamaan neuvoja, he voisivat kasvattaa itsensä tarkkaan säästäväisyyteen ja kestävästi kieltämyksiä, niin ettei heidän tarvitsisi olla armeliaisuuden kohteita, vaan saisivat iloita antamisen etuoikeudesta. On paljon veltoja palvelijoita. Mutta jos he tekisivät voitavansa, he saisivat kokea niin suurta siunausta toisten auttamisesta, että he koko sydämestään voisivat sanoa »autuaampi on antaa kuin ottaa».

Oikein ohjattuna hyväntekeväisyys vaatii sekä henkisiä että siiveellisiä voimia ja kannustaa niitä mitä terveellisimpään toimintaan siunaukseksi puutteessa oleville ja Jumalan työlle. Jos varojen haltijat käsittäisivät, että he joutuvat vastaamaan Jumalalle jokaisesta käyttämästään markasta, niin heidän kuvittelemansa tarpeet olisivat paljon pienemmät. Jos omatunto olisi hereillä, se voisi kertoa, miten rahaa on tarpeettomasti käytetty nautinnonhalun, ylpeyden ja huvittelun halun tyydyttämiseksi. Saisimme kuulla raportin siitä, miten ne varat, jotka olisi tullut uhrata Herran työhön, on tuhlatu joutavaan. Ne, jotka tuhlaavat Jumalan omaisuutta, joutuvat ennen pitkää vas-taamaan menettelystään Mestarille.

Varoitus rikkaille

Jos kristityt käyttäisivät vähemmän rahaa kehonsa vaatettamiseen sekä kotiensa ja talojensa kaunistamiseen ja kuluttaisivat vähemmän ylelliseen terveyttä turmelemaan ruokaan, voisivat he uhrata Jumalalle paljon enemmän. Silloin he seuraisivat Lunastajaansa, joka jätti taivaan rikkauden ja kunnian tullen meidän tähtemme köyhäksi, jotta me saisimme iankaikkisesti pysyvän aarteen. Jos olemme liian köyhät antaaksemme Jumalalle uskollisesti Hänen vaatimiaan kymmenyksiä ja muita uhrilahjoja, niin olemme aivan yhtä varmasti liian köyhät pukeutuaksemme kalliisiin vaatteisiin ja syödäksemme ylellisesti, sillä siten tuhlaamme Herramme varoja vahingolliseen itsehemmotteluun miellyttääksemme itseämme. Kysykäämme tunnollisesti itseltämme: Mitä rikkautta olemme hankkineet itsellemme Jumalan valtakuntaan? Onko meillä aarteita Jumalan tykönä?

Jeesus kuvasi opetuslapsilleen ahneutta seuraavalla tavalla: »Ja Hän puhui heille vertauksen sanoen: 'Rikkaan miehen maa kasvoi hyvin. Niin hän mietti mielessään ja sanoi: Mitä minä teen, kun ei minulla ole, mihin viljani kokoaisin?' Ja hän sanoi: 'Tämän minä teen: minä revin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaiken eloni ja hyvini; ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi; nauti lepoa, syö, juo ja iloitse.' Mutta Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?' Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä.» Luuk. 12:16—21.

[362]

Maallisen omaisuutemme määrä ei ratkaise elämämme pituutta ja onnea. Tämä mieletön rikas mies oli suuressa itsekkyydessään hankkinut itselleen niin paljon aarteita, ettei hän voinut niitä käyttää. Hän oli elänyt vain itselleen. Kaupankäynnissä hän oli kiskonut, tehnyt hyviä kauppoja välittämättä jumalallisesta laupeudesta ja rakkaudesta. Hän oli ryöstänyt orvoilta ja leskiltä ja pettänyt lähimmäisiään hankkiakseen lisää maallista omaisuutta. Hän olisi voinut hankkia itselleen aarteen taivaan kulumattomiin kukkaroihin, mutta ahneudellaan hän menetti sekä tämän että tulevan elämän. Ne, jotka nöyrästi käyttävät Jumalan kunniaksi heille uskottuja varoja, saavat ennen pitkää Mestarin kädestä aarteen ja tämän siunauksen: »Hyvä

on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija ... Mene herrasi iloon.» Matt. 25:23.

Kun ajattelemme ihmiskunnan pelastukseksi annettua ääretöntä uhria, joudumme hämmästyksen valtaan. Kun itsekkyyys vaatii ihmisten sydämiä valtaansa ja heillä on kiusaus jättää suorittamatta heidän osalleen tuleva hyvä, tulee heidän lujittua oikeissa periaatteissaan ajattelemalla Häntä, joka vaikka omisti taivaan äärettömät rikkaudet, kääntyi niistä pois ja tuli köyhäksi. Hänellä ei ollut edes, mihin päänsä olisi kallistanut. Koko tämä uhri tehtiin meidän puolestamme, jotta me saisimme iäti pysyviä rikkauksia.

[363] Kristus kulki itsekieltäytyksen ja uhrauksen tietä, jota myös kaikkien Hänen opetuslastensa täytyy kulkea, jos he lopulta tahtovat tulla korotetuiksi Hänen kanssaan. Hän otti omalle sydämelleen samat surut, joita ihmisten täytyi kärsiä. Maailman lasten mieli tulee usein liian arkiseksi. He näkevät ainoastaan maallisia antaen niiden himmentää itseltään taivaan aarteiden kirkkauden ja arvon. Ihmiset kulkevat maita ja merta löytääkseen maallisia aarteita, ja päämääränsä saavuttamiseksi he kestävät puutetta ja kärsimystä, mutta taivaan ihanuudesta he silti kääntyvät pois välittämättä sen aarteista. Köyhät tavallisesti tukevat Jumalan työtä eniten. He ovat anteliaita siitä huolimatta, että he omistavat vain vähän. He ovat edistyneet anteliaisuudessaan vaalimalla sitä jatkuvasti. Ajallisen rikkauden tavoittelu ei ole saanut jalansijaa heissä, sillä he joutuivat olemaan niin ahtaalla, etteivät heidän tulonsa olleet peittävä heidän menojaan.

Mutta monet, jotka alkavat haalia itselleen maallista rikkautta, laskelmoivat, miten kauan tietyn rahamäärän kokoaminen kestää. Samalla kun he näkevät vaivaa kartuttaakseen omaisuuttaan, he laiminlyövät kokoamasta rikkautta Jumalan tykö. Heidän suorittamansa hyväntekeväisyystyö ei ole oikeassa suhteessa heidän hankkimaansa omaisuuden määrään. Sitä mukaa kuin heille karttuu omaisuutta, kiintyy heidän sydämensä yhä enemmän tähän heidän aarteeseensa. Omaisuuden karttumisen saa heidät tavoittelemaan lisää, kunnes heistä alkaa tuntua, että kymmenysten antaminen Herralle on ankara ja epä-oikeudenmukainen rasitus. Innoitettu kirja sanoo: »Jos rikkautta karttuu, älkää siihen sydäntänne kiinnittäkö.» Ps. 62:11. Monet ovat sanoneet: »Jos minä olisin yhtä rikas kuin tuo toinen, antaisin Jumalan varastuhuoneeseen monta kertaa enemmän kuin hän,

enkä käyttäisi omaisuuttani mihinkään muuhun kuin Jumalan työn edistämiseksi.» Jumala on koetellut joitakin tällaisia antamalla heille omaisuutta, mutta sitä mukaa kuin he ovat saaneet rikkautta, heidän kiusauksensa ovat tulleet ankarammiksi, niin että heidän uhrilahjansa ovat jääneet vielä pienemmiksi kuin heidän köyhinä ollessaan. Omaisuuden ahnehtiminen sai heidän mielensä ja sydämensä niin valtaansa, että he rupesivat palvelemaan epäjumalia.

Jakamaton uskollisuus

Hän, joka tarjoaa ihmisille äärettömiä rikkauksia ja iankaikkista autuutta valtakunnassaan palkintona uskollisuudesta ja kuuliaisuudesta, ei hyväksy jaettua sydäntä. Me elämme vii meisten päivien vaarojen keskellä, jolloin kaikki on omiaan erottamaan meidät Jumalasta ja houkuttelemaan meidät pois Hä-nestä. Ainoastaan Kristuksen elämästä loistavassa valossa voidaan tehtävämme käsittää ja pitää sitä arvossa. Niinkuin aurinko nousee idästä ja kulkee länttä kohti valaisten koko maailman, niin myös todellinen Kristuksen seuraaja on maailman valo. Hän kulkee maailmassa kirkkaana ja loistavana valona, niin että pimeydessä olevat voivat saada valoa ja lämpöä hänestä. Kristus sanoo seuraajistaan: »Te olette maailman valkeus. Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätkössä.»

[364]

Suuri Esikuvamme kielsi itsensä. Tuleeko Hänen seuraajikseen tunnustautuvien vaellus olla ilmeinen vastakohta Hänen elämälleen? Vapahtaja antoi kaikkensa hukkuvan maailman hyväksi pidättämättä edes itseään. Jumalan seurakunta nukkuu. Toimettomuus on tehnyt sen heikoksi. Jokaiselta maailman kolkalta kuuluu kutsu, »Tule auttamaan meitä», mutta vastaukseksi ei ryhdytä mihinkään toimenpiteisiin. Silloin tällöin tehdään jokin laimea yritys. Muutamat osoittavat haluavansa olla Mestarinsa työtovereita, mutta useimmiten sellaiset jätetään ahertamaan yksin. Kansamme on lähettänyt vasta yhden ainoan lähetyssaarnaajan* ulkomaitten laajoille kentille.

Totuus on voimallinen, mutta sitä ei ole otettu käytäntöön. Ei riitä se, että tuodaan alttarille pelkkää rahaa. Jumala kutsuu ihmisiä lähtemään vapaaehtoisina työntekijöinä viemään totuutta muille kan-

*Huom. Nämä sanat kirjoitettiin vuonna 1875 vähän sen jälkeen kun J. N. Andrews oli lähetetty Eurooppaan, ja ennen kuin ulkolähetys muodostui jokaista seurakunnan jäsentä kiinnostavaksi asiaksi. (White Säätiö.)

soille, kielille ja kansanheimoille. Ratkaisevaa voittoa eivät jäsenmäärämme eikä rikkautemme anna meille, vaan sen antavat työhön pyhittäytyminen, siveellinen rohkeus, palava rakkaus ihmissieluihin ja väsymätön, lannistumaton into.

Hyväntekeväisyystyön tuoma siunaus

[365] Monet pitävät muinaisia juutalaisia sääliänsä kansana, sen tähden että heitä alituisesti rasitettiin maksuilla heidän uskontonsa ylläpitämiseksi, mutta Jumala, joka on luonut ihmisen ja antanut hänelle kaikki siunaukset, tiesi mikä koituisi hänen parhaakseen. Siunauksellaan Hän tekisi ihmisen yhdeksän kymmenesosaa suuriarvoisemmiksi kuin koko määrä oli ilman Hänen siunaustaan. Jos joku itsekkäästi ryösti Jumalalta tai toi Hänelle virheellisen uhrin, niin oli varmaa, että onnettomuus ja tappio kohtasi häntä. Jumala tuntee sydämemme vaikuttimet. Hän on selvillä ihmisten pyrkimyksistä, ja aikanaan Hän on mittaava heille heidän ansionsa mukaan.

Varsinainen kymmenysjärjestelmä perustettiin sellaisille periaatteille, jotka ovat yhtä muuttumattomat kuin Jumalan laki. Tämä kymmenysjärjestelmä oli siunaukseksi juutalaisille, sillä eihän Jumala muutoin olisi antanut sitä heille. Samoin se on siunaukseksi ajan loppuun saakka niille, jotka seuraavat sitä. Taivaallinen Isämme ei laatinut tätä järjestelmällistä uhraamista rikastuakseen sillä itse, vaan jotta se toisi suuria siunauksia ihmisille. Hän näki, että ihmiset tarvitsivat juuri tätä hyväntekeyäisyysjärjestelmää.

Ne seurakunnat, jotka tarkimmin noudattavat tätä järjestelmää ja runsaimmin tukevat Jumalan työtä, ovat hengellisesti menestyksellisimpiä. Todellinen anteliaisuus Kristuksen seuraajassa osoittaa, että hänen pyrkimyksensä yhtyvät Mestarin pyrkimyksiin. Samalla tavalla kuin Jumala kohteli juutalaisia, kohtelee Hän kansaansa ajan loppuun saakka vaatien lapsiaan antamaan järjestelmällisesti heidän tuloilleen suhteellisia uhrilahjoja. Pelastussuunnitelma laadittiin Jumalan Pojan äärettömälle uhrille. Kristuksen ristiltä loistava evankeliumin valo nuhtelee kaikesta itsekkyydestä ja innoittaa anteliaisuuteen ja hyväntekeväisyyteen. Ei ole mitään valitettavaa siinä, että jatkuvasti pyydetään yhä suurempia uhrilahjoja. Kaitselmuksessaan Jumala kutsuu kansaansa pois ahtaasta toiminnan piiristä antautumaan suurempiin yrityksiin. Tänä aikana, jolloin moraalinen

pimeys peittää maan, vaaditaan rajattomia ponnistuksia. Maailman mieli ja ahneus jäytävät Jumalan kansan elinjuuria. Jumalan lasten tulee käsittää, että Hänen laupeutensa jatkuvasti vaatii heitä antamaan yhä suurempia uhrilahjoja. Jumalan enkeli asetti hyvät teot rinnatusten rukouk sen kanssa. Hän sanoi Korneliukselle: »Sinun rukouksesi ja almusi ovat tulleet muistoon Jumalan edessä.» Apt. 10:4.

[366]

Opettaessaan Kristus sanoi: »Jos siis ette ole olleet uskolliset väärässä mammonassa, kuka teille uskoo sitä, mikä oikeata on?» Luuk. 16:11. Seurakunnan hengellinen hyvinvointi ja menestys on suureksi osaksi riippuvainen järjestelmällisestä uhraamisesta. Se on verrattavissa ihmisen vereen, jonka täytyy virrata läpi koko elimistön, jotta se voisi antaa elinvoimia kaikille ruumiin jäsenille. Se lisää rakkauttamme lähimmäisiimme, sillä kieltämällä itsemme ja tekemällä uhrauksia pääsemme läheisempään yhteyteen Kristuksen kanssa, joka meidän tähtemme tuli köyhäksi. Mitä enemmän varoja sijoitamme Jumalan sielujenpelastustyöhön, sitä lähemmäksi sydäntämme ihmissielut tulevat. Jos jäsenmäärämme olisi vaikkapa vain puolet nykyisestään, ja nämä kaikki olisivat antautuneita työntekijöitä, niin meillä olisi sellainen voima, joka saisi koko maailman vapisemaan. Kristus on toimiville työntekijöilleen antanut seuraavan lupauksen: »Katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.» Matt. 28:20.

Kaikkeen maailmaan

Joudumme kohtaamaan itsekkäiden vaikuttimien, kiihkomielisyyden ja ennakkoluulojen herättämää vastustusta, mutta siitä huolimatta meidän tulee pelottoman rohkeasti ja elävässä uskossa kylvää kaikkien vetten varsille. Saatanan välikappaleet ovat pelottavia; meidän on kohdattava ne ja taisteltava niitä vastaan. Meidän ei tule rajoittaa työtämme ainoastaan omaan maahamme. Pelto on maailma, ja maan elo on kypsäksi tullut. Kristuksen antama käsky opetuslapsilleen juuri ennen kuin Hän nousi taivaaseen oli: »Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille.» Mark. 16:15.

Tunnumme ääretöntä tuskaa, kun näemme joittenkin saarnaajiemme viipyvän seurakuntiemme parissa ja näön vuoksi te-kevän

vain vähäisiä ponnistuksia kykenemättä esittämään mitään tuloksia työstään. Koko maailma on kenttämme. Menköt he työskentelemään epäuskoiseen maailmaan ja käännättämään sieluja totuuteen.

[367] Veljet ja sisaret, tahdomme viitata Aabrahamin antamaan esikuvaan, hänen, joka lähti Moorian maalle uhraamaan ainoan poikansa Jumalan käskystä. Siinä nähdään kuuliaisuutta ja uhrausta. Mooses oli kuninkaan hovissa, ja häntä odotti kruunu. Mutta hän kääntyi pois tästä kiusaavasta houkutuksesta, ja »kieltäytyi... kantamasta faraon tyttären pojan nimeä. Hän otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa, katsoen 'Kristuksen pilkan' suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet.» Hepr. 11:24—26.

Apostolit eivät pitäneet omaa henkeään kalliina, vaan he iloitsivat siitä, että heidät oli katsottu arvollisiksi kärsimään häväistystä Kristuksen nimen tähden. Paavali ja Siilas menettivät kaiken, mitä heillä oli. He saivat kärsiä ruoskimista ja töykeää kohtelua, kun heidät heitettiin vankiluolan kylmälle lattialle mitä tuskallisimpaan asentoon, ja jalat kohotettiin ja kiinnitettiin jalkapuuhan. Tarvitsiko vanginvartijan silloin kuulla valituksia ja napinaa? Ei, ei! Sisimmästä vankihuoneesta alkoi keskellä yötä kuulua riemulaulua ja ylistystä Jumalalle. Näitä opetuslapsia rohkaisi syvällinen ja harras rakkaus heidän Lunastajansa työhön, jonka puolesta he kärsivät.

Kun Jumalan totuus täyttää sydämemme, valtaa tunteemme ja valvoo elämäämme, tulemme mekin iloitsemaan siitä, että saamme kärsiä totuuden puolesta. Eivät vankilan muurit eivätkä polttoroviot pysty pelottamaan tai estämään meitä tässä suu-ressa työssä.

Tule, oi sieluni, Golgatalle

Tarkkaa Jumalan Pojan nöyrää elämää, Hänen, joka oli »kipujen mies ja sairauden tuttava». Jes. 53:3. Katselkaa Hänen häväistystään, Hänen tuskaansa Getsemanessa ja oppikaa, mitä itsensäkieittäminen on. Kärsimmekö puutetta? Kristus, taivaan Majesteetti, kärsi. Mutta Hän tuli meidän tähtemme köyhäksi. Luetaanko meidät varakkaisiin? Kristus luettiin. Mutta meidän tähtemme Hän alistui tulemaan köyhäksi, että me Hänen köyhyydestään rikastuisimme. Kristus on meille kieltäytyksen esikuva. Hänen uhrinsa ei käsittänyt ainoastaan sitä, että Hän poistui taivaan loistavista asunnoista, että juma-

lattomat ihmi- set kuulustelivat Häntä samalla tavalla kuin rikollista ja julistivat Hänet syylliseksi, tai että Hänet tuomittiin kuolemaan niinkuin pahantekijä, vaan se, että Hän kantoi maailman syntitaakan. Kristuksen elämä nuhtelee meitä välinpitämättömyydestä ja kylmyydestä. Olemme lähellä ajan loppua, jolloin Saatana on astunut alas suuressa vihassa, koska hän tietää, että hänellä on vain vähän aikaa jäljellä. Hän toimii kaikilla vääryyden viettelyksillä niissä, jotka joutuvat kadotukseen. Suuri Johtajamme on uskonut taistelun meille, jotta me jatkaisimme sitä voimallisesti. Emme suorita edes yhtä kaksikymmenettäkään osaa siitä, mitä voisimme, jos olisimme hereillä. Työtä ovat jarruttaneet mukavuuden halu ja kieltämyksen hengen puute. Tästä uhrautuvaisuuden hengestä Vapahtajan elämä on annettu meille esikuvaksi.

[368]

Kristus tarvitsee sellaisia työtovereita, jotka tahtovat laajentaa työtä. Kirjallisuustyötämme ei tule supistaa, vaan kaksinkertaistaa. Kouluja tulee perustaa eri seuduille valmistamaan nuoria työhön totuuden levittämiseksi.

Paljon aikaa on jo hukattu, ja enkelit vievät taivaaseen merkin- nät laiminlyönneistämme. Uneliaan ja pyhittymättömän tilamme tähden olemme menettäneet kallisarvoisia tilaisuuksia, joita Jumala on järjestänyt lähettäessään keskuuteemme henkilöitä, jotka olisivat kenneet auttamaan meitä. Miten kipeästi olisimmekaan tarvinneet sisar Hannah More'ia* auttamaan meitä nyt voidaksemme saavuttaa ulkomaan kansoja, joiden hyväksi emme nyt voi toimia. Jumala antoi meille tämän lahjan nykyistä tarveitamme silmällä pitäen, mutta me emme pitäneet sitä arvossa, minkä vuoksi Jumala otti hänet pois keskuudestamme. Hän on päässyt lepoon työstään, mutta hänen itsensäkieltävät tekonsa seuraavat häntä. On valitettava asia, että lä- hetystyömme täytyy viivästyä sen tähden, ettei päästä yhteyteen suuren elovainion kansojen ja alueitten kanssa.

[369]

Tunnettu tuskaa sielussamme sentähden että olemme menettäneet joitakin lahjoja, joita meillä nyt voisi olla, jos vain olisimme valoneet. Työntekijöitä on estetty lähtemästä vaaleneville elovainioille.

*Huom. Hannah More oli kokenut lähetystyöntekijä Afrikassa tullessaan seitsemän- nen päivän adventistiksi. Liityttyään meihin hän menetti tuen siltä lähetykseltä, jonka palveluksessa hän oli. Sen vuoksi hän joutui palaamaan Yhdysvaltoihin. Mutta Battle Creek ' , issä hän sai kokea, ettei hänen lahjoilleen eikä kyvyilleen annettu arvoa ja ettei niitä tarvittu.(White Säätiö.)

Jumalan lasten tulee nöyryä Hänen edessään ja syvässä alennustilassa pyytää anteeksi suruttomuutensa ja itsehemmottelunsa sekä pyyhkiä pois häpeällinen merkintä laiminlyödyistä velvollisuuksista ja hylätyistä etuoikeuksista. Mieltiessään Golgatan ristiä totinen kristitty hylkää ajatukset uhrilahjojensa rajoittamisesta vain sellaisiin, jotka eivät maksa hänelle mitään, ja hän on pasuunan äänen tavoin kuuleva sanat:

Mene työhön viinitarhaani; Kohta pääset ikilepoon.

Ollessaan nousemaisillaan taivaaseen Jeesus osoitti elovainioita ja sanoi seuraajilleen: »Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia.» »Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.» Matt. 10:8. Emmekö tahdo kieltää itsemme korjataksemme sadon, joka muutoin tuhoutuu?

Jumala pyytää toiminnan ja varojen talentteja. Aiommeko olla tottelemattomia? Taivaallinen Isämme antaa lahjoja ja pyytää osan takaisin koetellakseen meitä, olemmeko arvolliset saamaan iankaikkisen elämän.

* * * * *

Pienten lasten uhrilahjat saattavat olla otolliset Jumalalle. Lahjan arvon määräävät ne vaikuttimet, joista se on annettu. Seuraamalla apostolin sääntöä, että pannaan vähän talteen joka viikko, köyhätkin voivat kartuttaa rahastoa. Heidän lahjansa ovat täysin otollisia Jumalalle, sillä he antavat aivan yhtä suuria uhrilahjoja ja vielä suurempiakin kuin heitä varakkaammat veljensä. Järjestelmällinen uhraaminen on osoittautuva suojakeinoksi jokaiselle perheelle sitä kiusausta vastaan, että kuluttaisivat varojaan joutaviin, ja rikkaille se on koitua erikoiseksi siunaukseksi, joka varjelee heitä ylellisyydestä ja tuhlaamisesta. — 1875 — Tod. III; 412.

Maailman Lunastaja on antanut seurakunnalleen suuren vallan. Hän on ilmoittanut säännön, jota on seurattava, kun joudutaan selvittämään vaikeuksia sen jäsenten keskuudessa. Annettuaan tarkat ohjeet Hän sanoi: »Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki (seurakunnan järjestyksessä), minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.» Matt. 18:18. Näin ollen taivaan arvovalta vahvistaa seurakuntakurin jäsenten keskuudessa, missä Raamatun sääntöä on seurattu.

Jumalan sana ei anna kenellekään lupaa yksityisesti ratkaista, mikä on oikein mikä väärin vastoin seurakunnan näkökantaa, eikä kenelläkään ole oikeutta tyrkyttää omia mielipiteitään seurakuntaa vastaan. Ellei olisi seurakunnan järjestystä eikä hallintoa, hajaantuisi seurakunta. Se ei voisi pysyä koossa yhtenä ruumiina. Aina on ilmaantunut yksilöitä, jotka seurakunnasta riippumattomina ovat väittäneet olevansa oikeassa, ja että Jumala erikoisella tavalla on opettanut ja johtanut heitä sekä voimallisesti puhunut heille. Jokaisella on oma teoriansa, omat näkemyksensä ja jokainen väittää uskomustensa olevan sopusoinnussa Jumalan sanan kanssa. Vaikka jokaisella on erilainen teoria ja uskomus, väittävät he kuitenkin saaneensa erikoista valoa Jumalalta. Nämä vetäytyvät pois seurakuntaruumiista, ja kukin heistä muodostaa oman erillisen seurakuntansa. Kaikki nämä eivät voi olla oikeassa, vaikka he sanovatkin kulkevasa Jumalan johdossa. Jumalan innoitettu sana ei ole »niin» ja »ei », vaan »niin» ja »Aamen» Kristuksessa Jeesuksessa.

Vapahtaja jatkoi opetustaan ja lupasi, että jos kaksi tai kolme sopivat mistä asiasta tahansa ja anovat sitä Jumalalta, niin he saavat sen. Tässä Kristus osoittaa, että meidän täytyy olla yhtä mieltä toisten kanssa silloinkin, kun haluamme pyytää jotakin erikoista asiaa. Suurta merkitystä on annettu yksimieli(1875, osa III, ss. 428—433) selle rukoukselle ja yhdenmukaisille pyrkimyksille. Jumala kuulee yksilöitten rukoukset, mutta tässä tilaisuudessa Jeesus an-toi tärkeitä

opetuksia, jotka erikoisesti koskivat Hänen maan päälle vasta perustamaansa seurakuntaa. Seurakunnan jäsenten täytyy olla samaa mieltä asioista, joita he toivovat ja rukoilevat. Ei riittänyt se, mitä yksi petoksille altis ihminen ajatteli tai mielessään päätteli, vaan anomuksen tuli olla useiden samaan asiaan keskittyneiden hartaana haluna.

Paavalin ihmeellisessä kääntymyksessä näemme Jumalan hämmästyttävän voiman. Apostolille loisti keskipäivän aurinkoa kirkkaampi valo. Jeesus, jonka nimeä hän oli vihannut ja hyljeksinyt enemmän kuin mitään muuta nimeä, ilmestyi hänelle katkaistakseen hänen mielettömän mutta silti vilpittömän uransa, jotta Hän tästä vähimmin lupaavasta välikappaleesta voisi tehdä itselleen valitun aseensa viemään evankeliumia pakanoille. Seuraten omantuntonsa ääntä hän oli monessa asiassa vastustanut Nasarealaisen Jeesuksen nimeä. Hän oli innossaan kestävä, harras Kristuksen seurakunnan vainooja. Hän oli rat-kaisevasti varmistunut siitä, että hänen velvollisuutensa oli tämän kaikkialle tunkeutuneen Jeesusta elämän Ruhtinaana kä-sittelevän opin hävittäminen.

Paavali todellakin luuli, että usko Jeesukseen teki tyhjäksi Jumalan lain, uhrijumalanpalveluksen ja ympärileikkauksen, joita Jumala kaikkina menneinä aikoina oli täydellisesti hyväksynyt. Mutta Kristuksen ihmeellinen ilmestys toi valoa hänen pimentyneeseen mieleensä. Jeesus Nasarealainen, jota hän oli ryhtynyt vastustamaan, oli sittenkin maailman Lunastaja.

Seurakunnan yhteyteen

Huomattuaan harhautuneen intonsa Paavali huudahti: »Herra, mitä tahdot minun tekevän?» Apt. 9:6. (Engl. käänn. muk.) Jeesus ei vielä silloin eikä siinä paikassa ilmoittanut hänelle uutta tehtävää, jonka Hän oli määrännyt hänelle, vaikka Hän olisi voinut niin tehdä. Paavalin täytyi ensin saada opetusta kristillisessä uskossa sekä toimia ymmärtäväisesti. Kristus lähetti hänet juuri niiden opetuslasten tykö, joita hän niin kat-kerasti oli vainonnut, saamaan opetusta heiltä. Taivaan häikäisevä kirkkaus oli riistänyt Paavalilta näön, mutta Jeesus, sokeitten Suuri Lääkäri ei parantanut häntä, vaan vastasi hänen kysymykseensä: »Nouse ja mene kaupunkiin, niin sinulle sanotaan, mitä sinun pitää tekemän.» Jeesus ei olisi voinut ai-noastaan

palauttaa Paavalille hänen näkönsä, vaan Hän olisi voinut sen lisäksi antaa hänen syntinsä anteeksi ja sanoa, mihin hänen tuli ryhtyä. Vaikka kaikki voima ja laupeus oli virtaava Kristuksesta, ei Hän silti antanut Paavalille hänen kääntyessään totuuteen kokemusta, joka oli riippumaton Hänen äsken maailmaan järjestämästään seurakunnasta.

Paavalin saama ihmeellinen valo siinä tilaisuudessa hämmästytti häntä saattaen hänet ymmälle. Hän alistui täydellisesti. Sitä ei kukaan toinen olisi kyennyt tekemään Paavalin hyväksi, mutta vielä oli eräs asia tekemättä, jonka Kristuksen palvelijat saattoivat suorittaa hänen puolestaan. Jeesus ohjasi hänet seurakuntansa edustajien tykö saamaan lisää tietoa tehtävästään. Siten Hän antoi arvovaltaa ja hyväksymisensä järjestämälleen seurakunnalle. Kristus oli huolehtinut ilmestyksestä ja ratkaisuun saattamisesta, ja sen jälkeen Paavali oli siinä tilassa, että hän saattoi vastaanottaa opetusta Jumalan asetta-milta totuuden opettajilta. Kristus ohjasi hänet valitsemiensa palvelijoiden luo saattaen hänet siten seurakuntansa yhteyteen.

Juuri niiden miesten, jotka Paavali oli aikonut tuhota, tuli opettaa hänelle sitä uskontoa, jonka hän oli hylännyt ja jota hän oli vainonnut. Kolme päivää hän oli ilman ruokaa ja ilman näköä etsien tietä niitten ihmisten luo, jotka hän oli aikonut tappaa. Siinä Jeesus saattoi Paavalin maan päällä olevien edustajiensa yhteyteen. Herra käski näyssä Ananiasta menemään erääseen Damaskoksessa olevaan taloon kysymään Saulus tarsolaista, »sillä katso, hän rukoilee ».

Kun Saulusta oli käsketty menemään Damaskokseen, ohjasivat häntä samat miehet, jotka olivat olleet hänen seurassaan auttaakseen häntä viemään opetuslapset sidottuina Jerusalemiin kuulusteltaviksi ja surmattaviksi. Saulus viipyi Juudaksen luona Damaskoksessa paastoten ja rukoillen. Siellä Sauluksen usko koeteltiin. Kolme päivää hän sai olla tietämättömänä siitä, mitä häneltä vaadittiin, ja kolme päivää näkemätönnä. Häntä oli pyydetty menemään Damaskokseen, sillä siellä hänelle ilmoitet taisiin, mihin hänen tuli ryhtyä. Epävarmuudessaan hän huusi vakavasti Jumalan puoleen.

Enkeli lähetettiin Ananiaksen luo ohjaamaan hänet erääseen taloon, jossa Paavali oli rukoilemassa, että hänelle ilmoitettaisiin, mitä hänen tuli tehdä. Sauluksen ylpeys oli kadonnut. Vähän aikaisemmin hän oli ollut itsevarma ja ajatteli tekevänsä hyvää työtä, josta hän oli saava palkan, mutta nyt kaikki oli muuttunut. Hän on vaipu-

nut tomuun ja nöyryntynyt katumuksesta ja häpeästä anoen palavasti anteeksiantamusta. Herra sanoi enkelinsä välityksellä Ananiakselle: »Katso, hän rukoilee.» Enkeli ilmoitti Herran palvelijalle Ananiakselle sanoneensa näyssä Saulukselle, että eräs mies nimeltä Ananias tulee hänen luokseen ja panee kätensä hänen päälleen, niin että hän saa näkönsä jälleen. Ananiaksen on vaikea uskoa enkelin sanoja ja hän kertoo vain sen, mitä on kuullut, kuinka katkerasti Saulus on vainonnut Jerusalemin pyhiä. Mutta Ananiakselle annettu käsky on ehdoton: »Mene, sillä hän on minulle valittu ase, kantamaan minun nimeäni pakanain ja kuningasten ja Israelin lasten eteen.» Jae 15.

Ananias teki niinkuin enkeli käski. Hän pani kätensä miehen päälle, joka äsken oli ollut kauhean vihan hengen vallassa syytäen uhkauksia kaikille, jotka uskoivat Kristuksen nimeen. Ananias sanoi Saulukselle: »Veljeni Saul, Herra lähetti minut — Jeesus, joka ilmestyi sinulle tiellä, jota tulit — että saisit näkösi jälleen ja tulisit täytetyksi Pyhällä Hengellä. Ja heti putosivat hänen silmistään ikään kuin suomukset, ja hän sai näkönsä ja nousi ja otti kasteen.» Jakeet 17, 18.

Jeesus olisi itse voinut tehdä tämän kaiken, mutta Hänen suunnitelmansa oli toinen. Paavalilla oli tunnustamista niille miehille, jotka hän oli aikonut surmata, ja Jumala oli uskonut vastuunalaisen tehtävän niille miehille, jotka Hän oli asettanut toimimaan sijastaan. Paavalin tuli astua kääntymyksen välttämättömät askeleet. Hänet vaadittiin liittymään juuri siihen kansaan, jota hän oli vainonnut sen uskonnon tähden, mikä sillä

oli. Tässä Kristus on osoittanut kaikille lapsilleen, miten Hän toimii pelastaakseen ihmisiä. Jumalan Poika samasti itsensä seurakuntansa organisaation tehtävään ja arvovaltaan. Hän oli määrännyt, että Hänen siunaustensa tuli saavuttaa ihmiset Hänen asettamiensa välikappaleiden kautta, yhdistäen siten ihmisen siihen välikappaleeseen, jonka kautta Hän antaa siunauksensa. Vaikka Paavali tarkkaan oli seurannut omantuntonsa ääntä vainotessaan pyhiä, ei hän tullut syyttömäksi siitä, kun Jumalan Henki voimallisesti oli paljastanut hänelle hänen työnsä julmuuden. Hänen täytyi sen jälkeen alistua opetuslasten opetettavaksi.

Siinä koulussa hän sai oppia, että Jeesus, jota hän sokeudessaan oli pitänyt villitsijänä, sittenkin oli Jumalan valitun kansan kaiken uskonnon alkaja ja perustus Aadamin päivistä lähtien, samoin sen

uskon täyttäjä, joka hänelle oli kirkastunut uudessa valossa. Hän näki, että Kristus oli totuuden puolustaja ja kaikkien ennustusten täyttäjä. Paavalin omasta mielestä Kristus oli tehnyt tyhjäksi Jumalan täydellisen lain, mutta kun Jumalan sormi oli koskettanut hänen hengellistä näköpiiriään, hän sai opetuslapsilta tietää, että Kristus oli koko juutalaisten uhrijärjestelmän alkaja ja perustus ja että Kristuksen kuolemassa vertauskuva ja vastakuva tapasivat toisensa sekä että Kristus oli tullut tänne maailmaan nimenomaan Isänsä lakia puolustamaan.

Riippumattomuutta ei hyväksytä

Käskyjen valossa Paavali huomasi olevansa syntinen. Juuri sitä lakia, jota hän luuli pitäneensä, jopa kiivauteen asti, hän huomasi rikkoneensa. Hän teki parannuksen, kuoli synnille ja tuli kuuliaiseksi Jumalan lain vaatimuksille. Hän uskoi Kristukseen omana Vapahtajanaan, sai kasteen ja alkoi saarnata Jeesusta yhtä voimallisesti ja palavasti kuin hän aikaisemmin oli syyttänyt Häntä. Paavalin kääntymys antaa meille tärkeitä periaatteita, joita meidän tulee aina muistaa. Maailman Lu-nastaja ei hyväksy sellaista kokemusta eikä sellaisia uskonnollisia päätelmiä, joita on saatu riippumattomana Hänen järjestämästään ja tunnustamastaan seurakunnasta siellä, missä Hänellä on sellainen.

Monilla on se käsitys, että he ainoastaan Kristukselle ovat vastuunalaisia valostaan ja kokemuksistaan, ja ettei heidän tarvitse välittää Hänen tunnustamistaan seuraajista maailmassa. Mutta sen päätelmän Jeesus tuomitsee opetuksillaan ja esikuvallaan, joita Hän on antanut meille. Tässä näemme esim. Paavalin, jonka Kristus oli valmistava mitä tärkeimpään tehtävään ja josta Hänelle oli tuleva valittu ase, saatettuna suoraan Kristuksen yhteyteen ilman ihmisten puuttumista asiaan, mutta siitä huolimatta Hän ei opettanut hänelle totuutta. Hän ainoastaan keskeytti hänen matkansa ja esitti hänelle voimallisen todistuksensa. Paavalin kysyessä, »Mitä tahdot minun tekevän?» Vapahtaja ei antanut hänelle suoraa vastausta, vaan saattoi hänet seurakuntansa yhteyteen. Seurakunta sanoo sinulle, mihin sinun tulee ryhtyä. Jeesus on syntisten ystävä, ja Hänen sydämensä on alati avoinna ottamaan osaa ihmiskunnan tuskaan. Vaikka Hänellä on kaikki valta taivaassa ja maan päällä, kunnioittaa Hän silti niitä

[375]

välikappaleita, joita Hän on asettanut valon ja pelastuksen viejiksi ihmiskunnalle. Hän ohjasi Sauluksen seurakuntaan tunnustaen siten sen vallan, jonka Hän oli antanut tälle maailman valon levittäjälle. Se on Kristuksen järjestämä organisaatio maan päällä, ja Hänen ase-
tuksiaan tulee kunnioittaa. Sauluksen tapauksessa Ananias edusti Kristusta, ja samalla hän myös edusti Kristuksen maan päällä olevia saarnaajia, jotka Hän oli määrännyt sijaisikseen.

* * * * *

Kristus on antanut seurakunnalleen valtuuksia. »Kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.» Matt. 18:18. Ei mitään tukea anneta sille, että joku omalla vastuullaan ryhtyy opettamaan mitä itse tahtoo, välittämättä seurakunnan äänestä. Jumala on seurakunnalleen antanut suuremman vallan kuin millekään toiselle tekijälle taivaan alla. Se on Jumalan ääni Hänen seurakunnaksi yhdistyneessä kansassaan. Sitä meidän tulee kunnioittaa.

Jumala on antanut seurakunnalleen kokeneita miehiä, jotka ovat paastonneet, itkeneet ja rukoilleet jopa yökausiakin, jotta Herra kirkastaisi heille sanaansa. Nöyryydessä nämä miehet ovat olleet siunaukseksi maailmalle arvokkailla kokemuksillaan. Onko tämä valo taivaasta vai ihmisistä? Onko sillä mitään arvoa, vai onko se arvoton? — 1875, Tod. III: 450, 451.

Minulle näytettiin maailman tilasta, että sen jumalattomuuden mitta nopeasti täyttyy. Väkivalta ja kaikenlainen rikollisuus täyttää maailman, ja Saatana käyttää kaikkia kykyjään saattaakseen rikokset ja alhaiset paheet kansan suosioon. Kaduilla kulkevat nuoret joutuvat katselemaan mainoslehtiä ja julisteita jonkin romaanin tai teatterin esittämistä rikoksista ja synneistä. He ovat saaneet sellaisen kasvatuksen, joka on perehdyttänyt heidät syntiin. Alhaisten rikollisten menettelytapoja on esitetty heille päivän lehdissä ja julkaisuissa, ja kaikki, mikä pystyy herättämään uteliaisuutta ja alhaisia intohimoja, esitetään heille jännittävinä ja kiehtovina kertomuksina.

Saastaisista lähteistä tullut kirjallisuus myrkyttää tuhansien mieltä tässä maailmassa. Synti ei tunnu kovinkaan vaaralliselta ja synniliseltä. He joutuvat lukemaan niin paljon alhaisista ja inhottavista rikoksista, että omatunto, joka ennen herkkänä olisi kauhistunut sellaista, turtuu siinä määrin, että he aivan ahmimalla tutkivat ihmisten alhaisia juttuja ja tekoja.

»Ja niinkuin kävi Nooan päivinä, niin käy myöskin Ihmisen Pojan päivinä.» Luuk. 17:26. Jumala tahtoo omistaa kansan, joka on innokas tekemään hyvää ja joka pysyy lujana tämän turmeltuneen ajan saastaisuuden keskellä. Sellainen kansa tuleeikin löytymään, joka pitäytyy niin Jumalan voimaan, etteivät mitkään kiusaukset saa sitä lankeamaan. Kiihottavien lentolehtisten alhaiset tiedot pyrkivät tietenkin lähestymään sen jäseniä turmellakseen heidän mieltään, mutta he tulevat olemaan niin yhdistyneinä Jumalaan ja enkeleihin, etteivät he näe eivätkä kuule niitä. Heillä on suoritettavanaan työ, jota ei kukaan toinen pysty tekemään heidän puolestaan. Heidän tulee osallistua uskon jaloon taisteluun ja tarttua kiinni iankaikkiseen elämään. He eivät ole itsevarmoja eivätkä omahyväisiä. Tun tien voimattomuutensa he yhdistävät tietämättömyytensä Kristuksen viisauteen ja heikkoutensa Hänen voimaansa.

Puhtauden esikuva

Nuoret voivat hankkia itselleen niin lujat periaatteet, etteivät Saatanan voimakkaimmattakaan kiusaukset saa heitä luopumaan uskollisuudestaan. Lapsena Samuelia ympäröi mitä turmiollisin vaikutuspiiri. Hän joutui näkemään ja kuulemaan sellaista, mikä teki hänet murheelliseksi. Pyhissä tehtävissä palvelevat Eelin pojat olivat joutuneet Saatanan valtaan. Nämä miehet saastuttivat koko vaikutuspiirinsä. Miehet ja naiset vaelsivat joka päivä synnin ja vääryyden lumouksessa, mutta Samuel pysyi tahrattomana. Hänen luonteensa puku oli puhdas. Hän ei osallistunut eikä vähääkään mieltynyt niihin synteihin, joiden valtaan koko Israel oli joutunut ja joista pelottavia huhuja kierteli maassa. Samuel rakasti Jumalaa, ja hänen sielunsa pysyi niin taivaan yhteydessä, että enkeli lähetettiin neuvottelemaan hänen kanssaan Eelin poikien synneistä, jotka turmelivat Israelia.

Halut ja himot voittavat tuhansia Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvia. Heidän mielensä turtuu niin synnin maistamisesta, etteivät he enää inhoa sitä, vaan pitävät sitä viehättävänä. Kaiken loppu on lähellä. Jumala ei enää kauankaan siedä ihmislasten rikollisuutta eikä alhaista jumalattomuutta. Heidän rikoksensa todellakin ulottuvat taivaaseen asti, niin että pian Jumalan pelottavat vitsaukset kohtaavat maanpiiriä. He saavat juoda Jumalan vihan maljan, johon ei ole sekoitettu armoa.

[378] Minulle on näytetty, että nekin, jotka tunnustautuvat Jumalan lapsiksi, ovat vaarassa turmeltua. Hillittömyys sitoo miehiä ja naisia vangeikseen. He näyttävät joutuneen lumouksen valtaan kykenevästi vastustamaan tai voittamaan himojaan ja halujaan. Jumalassa on voimaa. Hänessä on väkevyyttä. Jos he tarttuvat siihen, on Jeesuksen elämää antava voima vir- voittava jokaista, joka mainitsee Kristuksen nimeä. Monet vaarat uhkaavat meitä, ja me olemme turvassa ainoastaan silloin kun tunnemme heikkoutemme ja uskossa tarraudumme voimalliseen Vapauttajaamme. Me elämme pelottavaa aikaa. Emme voi hetkeksikään lakata valvomasta ja rukoilemasta. Avuttoman sielumme täytyy luottaa Jeesukseen, hellään Lunastajaamme.

Valvomisen aika

Minulle näytettiin työmme suuruus ja tärkeys. Mutta ani harvat ovat selvillä todellisesta asiantilasta. Kaikki, jotka nukkuvat käsittämättä valppauden ja huolestumisen välttämättömyyttä, joutuvat tappiolle. Jumalan työhön antautuu nuoria miehiä, joista toisilla on tuskin mitään käsitystä työn pyhydestä ja vastuullisuudesta. Heillä on vain vähän kokemuksia uskon harjoituksesta, eivätkä he tiedä paljoakaan Jumalan Hengen nälästä omassa sielussaan, mikä aina saa tyydytyksen. Jotkut kyvykkäät miehet, jotka voisivat-suorittaa tärkeitä tehtäviä, eivät tiedä, minkä hengen omia he ovat. He etenevät hilpeydessään yhtä luonnollisesti kuin vesi virtaa vuorenrinteitä alas. He puhuvat joutavia ja laskevat leikkiä nuorten tyttöjen kanssa, vaikka he joka päivä kuuntelevat mitä vakavimpia, sydäntä järkyttäviä totuuksia. Tällaisilla miehillä on uskonto ainoastaan päässään, mutta heidän sydämensä ei ole heidän kuulemiensa totuuksien pyhittäjä. Sellaiset eivät milloinkaan pysty ohjaamaan toisia elämän veden lähteelle, ennenkuin he ovat itse juoneet siitä.

Nyt ei ole aikaa kevytmielisyyteen, turhuuteen eikä leikinlaskuun. Pian tämän maailman historia päättyy. Niiden, jotka antavat ajatustensa harhailta sinne tänne, tulee tehdä muutos elämässään. Apostoli Pietari sanoi: »Vyöttäkää sentähden mielenne kupeet ja olkaa raittiit; ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä. Niinkuin kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen tietämättömyytenne aikana, elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi. Sillä kirjoitettu on: »Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä.» 1 Piet. 1:13—16.

Harhailevat ajatukset tulee keskittää Jumalaan. Ajatustemmekin tulee olla kuuliaisia Jumalan tahdolle. Ei tule ylistää ketään eikä liioin tule itse odottaa kiitosta, sillä se kasvattaa pikemmin itsevarmuutta kuin nöyryyttä. Se turmelee enemmän kuin puhdistaa. Sellaiset, jotka todellakin ovat soveliaita työhön ja joista tuntuu, että heidän tulee osallistua siihen, tuntevat, että työn pyhyys painaa heitä samalla tavalla kuin elokuorma painaa rattaita. Nyt on aika tehdä mitä vakavimpia ponnistuksia lihallisen sydämen luonnollisten tunteitten ku-kistamiseksi.

[379]

Luku 77—Seurakunnan tila

Jumalan kansan huutava tarve on uskonpuhdistus. Seurakunnan nykyinen tila herättää meissä kysymyksen: Edustaako tämä kansa oikealla tavalla Häntä, joka on antanut henkensä meidän puolestamme? Ovatko nämä Kristuksen seuraajia ja niiden veljiä, jotka eivät ole henkeänsä rakastaneet? Sellaisia, jotka pääsevät Raamatun esittämälle Kristuksen seuraajien tasolle, on vain harvoja. Hylättyään Jumalan, elävän veden Lähteen, ihmiset ovat hakanneet itselleen vesisäiliöitä, »särkyviä säiliöitä, jotka eivät vettä pidä». Enkeli sanoi: »Rakkauden ja uskon puute ovat Jumalan kansan suurimpia syntejä tänä aikana.» Uskon puute johtaa välinpitämättömyyteen sekä itsehemmotteluun ja maailman rakkauteen. Ne, jotka luopuvat Jumalasta ja lankeavat kiusaukseen, joutuvat inhottavien paheiden valtaan, sillä lihan mieli johtaa suureen jumalattomuuteen. Monet Jumalan kansasta ovat tässä tilassa. Samalla kun he tunnustavat palvelevansa Jumalaa he silti kaikissa pyrkimyksissään elävät saastaisuudessa Jumalan nähden. Monet hellivät ruokahaluaan ja intohimojaan siitä huolimatta, että totuuden kirkas valo osoittaa heidän vaaransa ja varoittaa heitä siitä: Varokaa, pidättäytykää ja kieltäkää itsenne. »Synnin palkka on kuolema.» Room. 6:23. Vaikka uskossaan haaksirikkoutuneiden esikuva on varoituksena toisille, etteivät he lähtisi samalle tielle, jatkavat kuitenkin monet mielettöminä samaa tietä. Saa-tana on saanut heidän mielensä valtaansa, ja näyttää siltä, että hän hallitsee myös heidän kehoaan.

[381] Miten monet kuvittelevatkaan omaavansa hyvyttä ja vanhurskautta, vaikka Jumalan totinen valo paljastaa, että he ovat vaeltaneet koko elämänsä ajan miellyttääkseen itseään! Jumala inhoaa koko heidän vaellustaan. Kuinka monet elävätkään ilman lakia! Suuressa pimeydessään he ovat hyvin tyyty väisiä itseensä, mutta jos Jumalan laki kirkastuisi heidän omalletunnolleen samalla tavalla kuin se kirkastui Paavalille, niin he huomaisivat, että heidät on myyty synnin alle, ja että heidän lihallisen mielensä ja oman minänsä täytyy kuolla.

Miten ikäviä ja pelottavia erehdyksiä monet tekevätkään! He rakentavat hiekalle, samalla kun he kuvittelevat olevansa lujasti kiinni ikuisuuden Kalliossa. Monet, jotka tunnustavat jumalisuutta, syöksyvät huolettomina eteenpäin välittämättä vaarastaan, ikään kuin ei tuomiota milloinkaan tulisikaan. Pelottava koston päivä on heidän edessään, mutta siitä huolimatta he ovat antautuneet tunteittensa ja julkeitten intohimojensa valtaan. He hankkivat itselleen synkän elämäkerran tuomionpäivää varten. Pyydän kaikkia, jotka Kristuksen nimeä mainitsevat, luopumaan kaikesta jumalattomuudesta. Puhdistakaa sielunne olemalla kuuliaisia totuudelle. Puhdistautukaa kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta, ja saattakaa pyhityksenne täydelliseksi Jumalan pelossa. Te, joille nämä sanat kuuluvat, ymmärrätte mitä tarkoitan. Jeesus pyytää vielä teitäkin, jotka olette turmelleet vaelluksenne Herran nähden, osallistuneet vallitsevasta jumalattomuudesta ja antaneet synnin tehdä sielunne mustaksi, luopumaan siitä tiestä ja tarttumaan Hänen voimaansa, jotta saisitte Häneltä sen rauhan, voiman ja armon, joka on antava teille mitä jaloimman voiton Hänen nimessään.

Tämän rappeutuneen ajan turmelus on tahrannut monia sieluja, jotka ovat tunnustaneet palvelevansa Jumalaa. Mutta teidän ei ole vielääkään liian myöhäistä korjata virheitänne ja antaa ristiinnaulittun ja ylösnousseen Vapahtajan veren sovittaa rikkomuksianne, jos teette parannuksen ja tunnette tarvitsevanne anteeksiantamusta. Nyt jos milloinkaan meidän tulee valvoa ja rukoilla, ettemme joutuisi kiusausten valtaan, ja ettei elämästämme tulisi toisille onnettoman hylkiön esimerkkiä. Kansana emme saa tulla huolimattomiksi ja välinpitämättömiksi syntiin nähden. Leiri on puhdistuksen tarpeessa. Kaikkien, jotka Kristuksen nimeä mainitsevat, tulee valvoa ja rukoilla sekä vartioida sieluunsa johtavia teitä, sillä Saatana toimii turmellakseen ja hävittääkseen, jos hänelle jätetään vain vähänkin mahdollisuuksia siihen.

Vaeltakaa valossa

[382]

Veljeni, Jumala pyytää teitä, Hänen seuraajiaan, vaeltamaan valossa. Teidän on syytä olla huolissanne, sillä keskuudessamme on syntiä, jota ei enää pidetä niin kovin vaarallisena. Monien mieli on turtunut halujen tyydyttämisestä ja kosketuksesta synnin kans-

sa. Meidän tulee edetä lähemmäksi taivasta. Armossa ja totuudessa meillä on kasvamisen varaa. Vaeltaminen valossa ja kilvoittelemisen Jumalan käskyjen tiellä ei anna meille aihetta pysähtyä ja jäädä toimettomiksi. Meidän tulee edetä.

Itserakkaudessa, itsekorotuksessa ja ylpeydessä on ilmeistä heikkoutta, mutta nöyryydessä on suuri voima. Emme pysty säilyttämään todellista arvokkuuttamme niin kauan kuin ajattelemme etupäässä itseämme, vaan vasta silloin kun Jumala on päässyt kaikkiin ajatuksiimme ja kun koko sydämemme palaa rakkaudesta Lunastajaamme ja lähimmäisiimme. Luonteen vilpittömyys ja sydämen nöyryys tuo onnea ja tyytyväisyyttä, kun omahyväisyys sitä vastoin tuo tyytymättömyyttä, napinaa ja toinen toistaan seuraavia pettymyksiä. Jumalallista voimaa saamme, kun opimme vähemmän ajattelemaan itseämme ja enemmän teemme toisia onnellisiksi.

Erossa Jumalasta, ylpeydessä ja pimeydessä pyrimme jatkuvasti korottamaan itsemme unohtaen sen, että nöyryys on voimaa. Vapahtajamme voima ei ollut voimakkaissa ja terävissä sanoissa, jotka saattoivat tunkeutua sielun lävitse, vaan se oli Hänen lempeydessään ja Hänen yksinkertaisessa ja vaatimattomassa käytöksessään. Sillä Hän voitti ihmissydämiä. Ylpeys ja oman arvonsa tunteminen verrattuina nöyryyteen ja vaatimattomuuteen ovat vain heikkoutta. Meitä on pyydetty oppimaan Hänestä, joka oli sävyisä ja nöyrä sydämeltä, sillä silloin saamme kokea sitä lepoa ja rauhaa, jota olemme niin paljon kaivanneet.

Kiusaus, jonka Saatana sangen korkealla vuorella esitti Vapahtajallemme, on ihmiskunnan tavallisimpia. Saatana tarjosi Kristukselle maailman valtakuntia ja niiden loistoa sillä ehdolla, että Kristus olisi kunnioittanut häntä ylempänään. Vapahtaja tunsu, miten voimakas tämä kiusaus oli, mutta meidän puolestamme Hän taisteli sitä vastaan ja voitti. Häntä ei olisi tarvinnut koetella tässä asiassa, ellei ihmistä kiusattaisi ja koeteltaisi samassa asiassa. Vastustamisellaan Kristus antoi meille esikuvan siitä, miten meidän tulee menetellä, kun Saatana lähestyy meitä henkilökohtaisesti saadakseen meidät tinkimään periaatteistamme.

Yksikään ihminen ei voi olla Kristuksen seuraaja ja samalla rakastaa sitä, mikä maailmassa on. Ensimmäisessä kirjeessään Johannes kirjoitti: »Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä.» 1 Joh. 2:15. Vapahtajamme, joka vastusti tätä kiusausta sen ollessa voimakkaimmillaan, tietää, miten suuri vaara ihmisellä on kiintyä maailmaan.

Kristus samasti itsensä ihmiskunnan kanssa kestäen tämän koetuksen ja voittaen ihmisen puolesta. Hän on varoituksillaan suojannut juuri ne kohdat, joista Saatana helpoimmin pääsee kiusaamaan ihmistä. Hän tiesi, että Saatana voittaisi ihmisen, ellei häntä erikoisesti suojata nautinnonhalulta ja rakkaudesta maailman tavaraan ja kunniaan. Hän sanoi: »Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, missä koi ja ruoste raiskaa ja missä varkaat murtautuvat sisään ja varastavat. Vaan koot kaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta. Sillä missä sinun aarteesi on, siellä on myös sinun sydämesi.» »Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.» Matt. 6:19 —21, 24.

Tässä Kristus on esittänyt meille kaksi herraa, Jumalan ja maailman, sekä todistanut selvästi sen, että meidän on mahdoton palvella

kumpaakin yht ’, aikaa. Jos kiintymyksemme ja rakkautemme tähän maailmaan on saanut meissä ylivallan, emme osaa pitää arvossa niitä asioita, jotka ennen kaikkia muita ansaitsevat huomiotamme. Rakkaus maailmaan karkoittaa rakkautemme Jumalaan ja alistaa ylevimmät etumme ajallisten asioiden vallan alle. Siten Jumala ei saa sydämessämme ja ajatusmaailmassamme niin ylevää paikkaa kuin ajalliset asiat..

Tekomme tulevat osoittamaan tarkasti, miten suuressa määrin ajalliset aarteet ovat vallanneet sydäntämme. Eniten vaivaa ja tuskaa nähdään sekä uurastetaan ajallisten etujen hyväksi, samalla kun iäiset asiat jätetään toisarvoisiksi. Tässä Saatana saa ihmisiltä sen kunnioituksen, jota hän ei saanut Kristukselta sitä Häneltä vaatiesaan. Itsekäs rakkaus maailmaan turmelee Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvien uskon ja riistää heidän siveellisen voimansa. Mitä enemmän he rakastavat maallisia aarteitaan, sitä kauemmaksi he loittonevat Jumalasta, ja sitä vähemmän he osallistuvat Hänen jumalallisesta luonnostaan, joka avaisi heidän silmänsä näkemään maailman turmiollisen vaikutuksen ja ne vaarat, joille he ovat alttiit.

Saatanan tarkoitus on kiusauksillaan tehdä maailma hyvin puoleensavetäväksi. Ihmisten rakkaus omaisuuteen ja maailman kunniaan on antanut hänelle lumousvoiman, jolla hän pysyy hallitsemaan jopa kristikunnankin tunteet ja mieltymykset. Suuri osa kristityiksi tunnustautuvista tekee mitä uhrauksia tahansa saadakseen rikkautta, ja mitä paremmin he siinä onnistuvat, sitä vähemmän he rakastavat kallista totuutta ja sitä vähemmän sen edistäminen kiinnostaa heitä. He kadottavat rak kautensa Jumalaan ja toimivat kuin mielettömät. Mitä enemmän heidän onnistuu hankkia rikkautta, sitä köyhemmiksi he tuntevat itsensä, koska heillä ei ole sen enempää, ja sitä vähemmän he sijoittavat varoja Jumalan työhön.

Sellaisten ihmisten teot, joilla on mieletön halu saada tavaraa ja rahaa, osoittavat, etteivät he kykene palvelemaan kahta herraa, Jumalaa ja mammonaa. Raha on heidän jumalansa. He osoittavat kunnioitusta sen voimalle ja vallalle. Kaikilla pyrkimyksillään he palvelevat maailmaa. He uhraavat esikoisoikeutenaan olevan kunniansakin, jotta he saisivat taloudellista voittoa. Tämä hallitseva voima valvoo heidän mieltään, ja he rikkovat Jumalan lakia ajaakseen omia etujaan ja kartuttaakseen maallista omaisuuttaan.

Mammonan palvelijoita

Monet saattavat olla Kristuksen uskonnon tunnustajia, vaikka he eivät rakasta Kristuksen opetuksien kirjainta tai periaatteita, eivätkä välitä niistä. He uhraavat parhaat voimansa ajallisten tavoitteluun ja kumartavat mammonaa. On huolestuttavaa nähdä, miten monia Saatana pettää saaden heidän mie-likuvituksensa aivan eläytymään loistaviin ajallisen tulevaisuuden unelmiin. He joutuvat lumouksen valtaan ajatellessaan pääsevänsä nauttimaan täydellistä onnea siinä tapauksessa, että he pystyvät hankkimaan maailman kunniaa ja rikkautta. Saatana houkuttelee heitä ansaansa tällä petollisella lahjalla sanoen heille: »Tämän kaiken minä annan sinulle», kaiken tämän vallan ja kaiken tämän rikkauden, jolla sinä voit tehdä paljon hyvää. Mutta kun he ovat saavuttaneet tavoitteensa, jonka hyväksi ovat ahertaneet, heillä ei ole sitä yhteyttä itsensäkieltävään Lunastajaansa, mikä saattaisi heidät osallisiksi jumalallisesta luonnosta. He pitäytyvät maallisiin aarteisiinsa, joihin heidän sydämensä on kiintynyt. He ovat vaihtaneet herroja. Kristuksen sijasta he ovat vastaanottaneet mammonan. Mammona on heidän jumalansa, ja sitä he myös palvelevat.

Saatana on varmistanut itselleen näiden petettyjen sielujen palkonnan käyttämällä hyväkseen heidän kiintymystään tavarahan ja rahaan. Muutos on tapahtunut niin huomaamatta, ja Saatanan voima on ollut niin petollinen ja viekas, että he mukautuessaan maailmaan eivät ole huomanneet, että he ovat luopuneet Kristuksesta olematta enää Hänen palvelijoitaan muuta kuin nimellisesti. [386]

Saatana käsittelee ihmisiä varovammin kuin Kristusta Hänen ollessaan kiusausten korvessa, sillä hän on saanut muistutuksen siitä, että joutui siellä tappiolle. Hän on voitettu vihollinen. Hän ei lähesty ihmistä vaatimalla suoraapäätä kunnioitusta ulkonaisella palkonnalla, Hän pyytää ihmisiä vain keskittämään tunteensa ja mieltymyksensä ajalliseen hyvinvointiin ja tavarahan. Jos hänen onnistuu voittaa ihmisten mieli ja rakkaus, eivät taivaalliset enää viehätä heitä. Hän ei muuta toivo kuin että ihminen lankeaa hänen petollisiin ansoihinsa, rupeaa rakastamaan maailmaa, arvoasemaa ja rahaa sekä kiinnittämään sydämensä maallisiin aarteisiin. Jos hän pääsee tähän, on hän saavuttanut kaiken, mitä hän pyysi Kristukselta.

Kristus pelastaa

Kristuksen esikuva osoittaa meille, että ainoa toivomme päästä voittajiksi on Saatanan hyökkäysten jatkuva vastustaminen. Hän, joka taistelussa kiusauksia vastaan sai voiton sielunvihollisesta, tietää mikä valta Saatanalla on ihmiskuntaan. Kristus voitti vihollisen meidän puolestamme. Hankkimallaan voitolla Hän on saattanut meidät edullisempaan asemaan, niin että me vastustaessamme Saatanan kiusauksia voimme yhdistää oman heikkoutemme Hänen voimaansa ja oman arvottomuutemme Hänen ansioihinsa. Hänen ylläpitävän voimansa tukemana voimme ankarissakin kiusauksissa pitää puoliamme Hänen kaikkivoivassa nimessään ja voittaa niinkuin Hän voitti.

[387] Kuvaamattomien kärsimysten kautta Vapahtaja on asettanut lunnastuksen meidän ulottuvillemme. Tässä maailmassa Hänelle ei osoitettu kunniaa, vaan Hän sai kulkea tuntemattomana, jotta Hän ihmeellisen alennustilansa ja nöyryytensä kautta voisi korottaa ihmisen, niin että tämä saisi osakseen taivaan kunniaa ja iankaikkista iloa taivaan loistavissa saleissa. Valittaa-ko langennut ihminen sitä, että taivas on saavutettavissa ainoastaan taistelujen, nöyrytyksen ja aherruksen kautta?

Moni ylpeä sydän miettii: Miksi minun tarvitsee nöyryyä ja katuua, ennen kuin voin saada varmuuden siitä, että Jumala hyväksyy minut ja antaa minulle iankaikkisen palkinnon? Miksi taivaan tie ei ole helpompi, miellyttävämpi ja puoleensavetävämpi? Kaikille tällaisille epäilijöille ja valittajille tahdomme osoittaa maailman syntitaakan alla kärsivää ja mitä tuskaisinta nälkää kestäväää suurta Esikuvaamme. Hän oli synnitön ja enemmänkin: Hän oli taivaan ruhtinas, joka ihmisen sijasta tuli synniksi palvelukseen ihmiskuntaa. »Hän oli haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.» Jes. 53:5.

Kristus uhrasi kaikkensa ihmisten hyväksi, jotta he voisivat päästä taivaaseen. Nyt ihmisellä on tilaisuus osoittaa, mitä hän puolestaan tahtoo uhrata Kristuksen tähden saavuttaakseen iankaikkisen kirkkauden. Ne, joilla on oikeat käsitykset pelastuksen suuruudesta ja hinnasta, eivät milloinkaan valita sitä, että heidän täytyy kylvää

kyynelin, ja että kristityn osa tässä elämässä on taistelua ja itsensäkieltämistä. Jumala on asettanut pelastuksen ehdot ihmiselle. Itsensä alentaminen ja ristin kantaminen ovat välikappaleita, joiden avulla katuva syntinen saa lohdun ja rauhan. Jeesuksen alistuminen sellaiseen nöyryyteen ja itsensä uhraamiseen, jollaista ei keltään ihmiseltä milloinkaan vaadita, on ajatus, jonka edessä kaikkien valitusten tulee vaieta. Suloisimman ilon ihminen saa katumalla vilpittömästi Jumalan edessä tottelemattomuuttaan Hänen käskyilleen sekä uskomalla Kristukseen, syntisten Lunastajaan ja Puolustajaan.

Ihmiset työskentelevät suurin kustannuksin hankkiakseen tämän elämän aarteita. He näkevät vaivaa ja kestävät vaikeuksia ja puutetakin saadakseen ajallista etua. Miksi syntisten tulisi olla vähemmän halukkaita kestämaan, kärsimään ja uhrautumaan hankkiakseen katoamattoman aarteen, Jumalan elämään rinnastettavissa olevan elämän, ikuisen kirkkauden kuihtumattoman seppeleen? Taivaan verrattomat aarteet, arvaamaton iankaikkisen kirkkauden perintö, on hankittava mistä hinnasta tahansa. Meidän ei tule valittaa kieltäyksiä, sillä elämän ja kirkkauden Herra on kestänyt niitä ennen meitä. Meidän ei tule paeta kärsimyksiä ja koettelemuksia, sillä taivaan Majesteettikin alistui niihin syntisten tähden. Meidän ei tule hetkeäkään napista sen johdosta, että joudumme luopumaan mukavuudesta ja helpoista päivistä, koska maailman Lunastajakin suostui siihen kaikkeen meidän puolestamme. Suurimmankin arvioinnin mukaan kaikki meidän koettelemuksemme ja uhruksemme jäävät kuitenkin joka suhteessa elämän Ruhtinaan kärsimyksiä vähäisemmiksi. Kaikki meidän uhruksemme jäävät varjoon sen uhrin rinnalla, jonka Jeesus on antanut meidän puolestamme.

[388]

On ihmisiä, jotka omaavat uhkarohkeutta, jota he sanovat rohkeudeksi ja urhoollisuudeksi. He antautuvat suotta vaaraan asettaen itsensä siten kiusauksiin, joista he eivät voi vapautua vahingoittumattomina ja tahrattomina, ellei Jumala suorita ihmetekoa heidän kohdallaan. Voimallisesti maailman Vapahtaja vastusti Saatanan kiusausta tämän pyytäessä Vapahtajaa heittäytymään alas temppelin harjalta. Saatana esitti erään Jumalan lupauksen takeeksi siitä, että Kristus sen perusteella voisi turvallisesti tehdä niin. Kristus meni kiusausta vastaan näillä Raamatun sanoilla: »Kirjoitettu on... Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi.» Matt. 4:7. Kristittyjen ainoa turvallinen menettelytapa, millä selviytyä vihollisen hyökkäyksistä, on niiden torjuminen Jumalan sanalla. Puolustaen esityksiään Raamatun sanoilla Saatana ahdistaa ihmisiä sellaisiin paikkoihin ja tilanteisiin, joihin Jumala ei vaadi heitä menemään.

Jumala ei ole antanut kallisarvoisia lupauksiaan tukeakseen niillä omahyväisyyttä ja sellaisia, jotka ehdoin tahdoin syöksyvät vaaraan. Jumala pyytää meitä luottamaan nöyrästi Hänen johdatukseensa kaikissa toimissamme. »Ei ole miehen vallassa, kuinka hän vaeltaa ja askeleensa ohjaa.» Jer. 10:23. Menestyksemme ja elämämme riippuu Jumalasta. Mitään ei voida suorittaa menestyksellisesti ilman Hänen lupaansa ja siunaustaan. Hän voi antaa meille joko menestystä ja siunausta tai kääntää kätensä meitä vastaan. »Anna tiesi Herran haltuun ja turvaa häneen, kyllä hän sen tekee.» Ps. 37:5. Meitä vaaditaan Jumalan lapsina vaalimaan johdonmukaista kristillistä luonnetta. Meidän tulee toimia viisaasti, varovaisesti ja nöyrästi sekä vaeltaa harkitusti ulkopuolella olevien seurassa. Periaatteistamme meidän ei kuitenkaan tule luopua milloinkaan.

Ainoa turvamme on se, ettemme anna perkeleelle sijaa, sillä hänen ehdotuksensa ja aikeensa ovat aina meitä vastaan vahingoittaakseen meitä ja estääkseen meitä turvautumasta Jumalaan. Hän muuttaa muotoaan puhtauden enkeliksi, jotta hän houkuttelevilla kiusauksillaan voisi esittää ansansa sillä tavalla, ettemme huomaisi

hänen juoniaan. Mitä enemmän tingimme kannastamme, sitä voimakkaammin hänen petoksensa vaikuttavat meihin. Ei ole turvallista antautua väittelyyn eikä keskus-teluun hänen kanssaan, sillä mitä enemmän jalansijaa annamme viholliselle, sitä enemmän hän vaatii. Ainoa turvamme on päättäväisesti hylätä heti ensimmäinenkin vihjaus omahyväi-syyteen. Jumala on Kristuksen ansioitten turvin antanut meille kyllin armoa voidaksemme vastustaa Saatanaa ja selviytyä taistelusta voittajia voittoisammin. Menestys piilee vastustamisessa. »Vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee.» Jaak. 4:7. Vastustuksen täytyy olla lujaa ja tinkimätöntä. Me menetämme kaiken, jos vastustamme häntä vain tänään antautuaksemme jo huomenna hänen valtaansa.

Naisten työn tärkeys

Jumalan selvien käskyjen hylkääminen on tämän ajan synti. Väärään johtava vaikutuksen voima on hyvin suuri. Eevalla oli kaikki mitä hän tarvitsi. Häneltä ei puuttunut mitään, mikä olisi ollut hänen onnensa, mutta hillitön halu kaipasi hedelmää siitä puusta, jonka Jumala ainoana oli pidättänyt heiltä. Hänellä ei ollut mitään hyötyä hyvän ja pahantiedon puun hedelmästä, mutta hän antoi nautinnonhalunsa ja uteliaisuutensa hallita ymmärrystään. Hän oli täysin onnellinen miehensä rinnalla Eeden-kodissa, mutta meidän päiviemme levottomien Eevojen tavoin hän kuvitteli, että oli olemassa jokin toinen tietopiiri, joka oli Jumalan hänelle määräämää ylempi. Mutta yrittäessään kiivetä alkuperäisen asemansa yläpuolelle hän lankesi paljon sen alapuolelle. Samalla tavoin käy myös aivan varmasti tämän sukupolven Eevoille, jos he kieltäytyvät suorittamasta hyvillä mielin jokapäiväisiä tehtäviään Jumalan suunnitelman mukaisesti.

Naisille on uskottu eräs tehtävä, joka on vielä tärkeämpi ja koho- [391]
hottavampi kuin valtaistuimella istuvan kuninkaan tehtävät. Äidit voivat muovailla lastensa mieltä ja luonnetta, niin että heidän lapsistaan tulee hyödyllisiä ihmisiä tähän maailmaan ja Jumalan poikia ja tyttöjä. Tulee muistaa, että äitien aika on liian kallis kulutettavaksi tanssisaleissa tai joutavaan työhön. On riittävästi välttämätöntä ja tärkeää työtä tässä puutteen ja kärsimysten maailmassa, niin ettei jää kallisarvoisia hetkiä tuhlattaviksi koreiluun ja näyttelemiseen. Tai-
vaan kuninkaan tyttäret, kuninkaallisen perheen jäsenet, pitävät vel-

vollisuutenaan ylevämmän elämän saavuttamista, jotta he pääsisivät läheiseen yhteyteen taivaan kanssa ja yhteistyöhön maailman Lunastajan kanssa. Tähän työhön antautuneet eivät tyydy niihin muoteihin ja hullutuksiin, joiden valtaan näitten viimeisten päivien naiset ovat joutuneet. Jos he todella ovat Jumalan tyttäriä, niin he osallistuvat jumalallisesta luonnosta. Taivaan Lunastajan tavoin heidät valtaa syvä sääli nähdessään seurapiirin turmiollisen vaikutuksen. He ovat yhtä Kristuksen kanssa, ja kykyjensä ja tilaisuuksiensa mukaan he työskentelevät omassa piirissään pelastaakseen hukkuvia sieluja kuten Kristus toimi ylemmässä piirissään ihmiskunnan hyväksi.

Miehet ja naiset luotiin samanarvoisiksi

Kun naiset laiminlyövät tehtävänsä eivätkä noudata Jumalan luomisessa laatimaa suunnitelmaa, vaan rupeavat tavoittelemaan ylempää asemaa, johon Luoja ei ole antanut heille kykyjä, jäävät ne paikat tyhjiksi, joita he hyvin voisivat täyttää. Hylätessään oman piirinsä he menettävät todellisen naisellisen arvokkuutensa ja jaloutensa. Luodessaan Eevan Jumalan tarkoitus oli, ettei hän jäisi matalammalle eikä myöskään joutuisi ylemmälle tasolle kuin mies, vaan että he olisivat tasavertaiset. Pyhillä aviopuolisoilla ei tullut olla mitään toisistaan riippumattomia harrastuksia, siitä huolimatta että heillä kummallakin oli yksilöllinen ajatusja toimintavapautensa. Mutta kun Eeva ensimmäisenä oli langennut syntiin, sanoi Herra hänelle, että Aadamin tuli vallita häntä. Hänen tuli siis olla alamainen miehelleen. Se kuului synnin tuomaan kiroukseen. Monissa tapauksissa tämä kirous on tehnyt naisen osan hyvin surkeaksi ja hänen elämänsä taakaksi itselleen. Mies on näet monessa suhteessa mielivaltaisesti käyttänyt väärin Jumalan hänelle antamaa herruutta. Ääretön viisauten laati lunastussuunnitelman, joka antoi ihmiskunnalle uuden koetusajan.

[392]

Varoitus saarnaajille

Saatana käyttää välikappaleinaan ihmisiä johtaessaan omahyväisyyteen niitä, jotka rakastavat Jumalaa. Varsinkin spiritismin pauloihin joutuneet ovat tällaisia välikappaleita. Spiritistit eivät yleensä hyväksy Kristusta Jumalan Pojaksi, ja epäuskollaan he johtavat mo-

nia sieluja omahyväisyyden synteihin. He menevät niinkin pitkälle, että sanovat olevansa Kristusta korkeampia, kuten Saatana teki taistellessaan elämän Ruhtinaan kanssa. Spiritistit, joiden sielu on kuollut inhottaviin synteihin ja joiden omatunto on poltinraudalla merkitty, uskal-tavat saastuneella kielellään mainita Jumalan tahrattoman Pojan nimeä ja häpeällisesti yhdistää Hänen suuren nimensä heidän saastuneen luonteensa halpamaisuuteen.

Näitä tuomittavia harhaoppeja esittävät ihmiset rohkenevat antautua väittelyyn niiden kanssa, jotka opettavat Jumalan sanaa. Joiltakin totuuden opettajilta on puuttunut rohkeutta torjua heidän taistelunhaastettaan, vaikka Jumalan sana selvästi on paljastanut heidän luonteensa. Muutamilla saarnaajillamme ei ole ollut siveellistä rohkeutta sanoa noille miehille: Jumala on sanassaan antanut meille varoituksen teistä. Hän on siinä tarkkaan kuvaillut luonnettanne ja hellimiänne väärää oppeja. Muutamat saarnaajamme eivät ole tahoneet antaa tälle luokalle ilon aihetta eikä tilaisuutta syyttää heitä pelkureiksi, vaan he ovat antautuneet avoimeen väittelyyn heidän kanssaan. Mutta väitellessään spiritistien kanssa he eivät ole kohdanneet ainoastaan ihmisiä, vaan Saatanan ja hänen enkelinsä. He ovat asettuneet kosketukseen pimeyden valtojen kanssa ja houkutelleet pahoja enkeleitä ympärilleen.

Spiritistit haluavat saada harhaoppinsa julkisuuteen, ja kun Raamatun totuuden puolustajat antautuvat väittelyyn heidän kanssaan, he auttavat heitä siinä. Spiritistit käyttävät hyväkseen jokaista tilaisuuttaan saattaakseen väärät oppinsa kansan tietoon, ja jokaisessa väittelyssä joku sielu takertuu heidän verkkoonsa. Sen vuoksi meidän on parasta karttaa heitä.

[393]

* * * * *

Omahyväisyys on yleinen kiusaus, ja ahdistessaan ihmisiä sillä Saatana saa voiton yhdeksässä tapauksessa kymmenestä. Ne, jotka tunnustautuvat Kristuksen seuraajiksi ja jotka uskollaan sanovat ryhtyneensä taisteluun luonteensa kaikkia pahoja piirteitä vastaan, heittäytyvät usein mitään ajattelematta sellaiseen kiusaukseen, josta heidän vapautumisensa tahrattomina vaatisi Jumalan ihmetekoa. Harras rukous ja seurustelu Jumalan kanssa olisi varjellut heitä joutumasta tuohon pulmalliseen ja vaaralliseen tilanteeseen, johon he

menivät antautuessaan Saatanan vaikutuspiiriin. Emme saa ajattomasti vedota Jumalan lupauksiin, jos uhkarohkeasti heittäydymme vaaraan välittämättä luonnon laeista ja Jumalan meille antamasta viisaudesta ja arvostelukyvystä. Se on näet kaikkein räikeintä omahyväisyyttä. — 1876, Tod. IV: 44, 45.

Voimakkaimpia ihmistä kohtaavista kiusauksista on ruokahaluun kohdistuva. Sielun ja ruumiin välillä vallitsee salaperäinen ja ihmeellinen yhteys. Ne ovat vuorovaikutuksessa keskenään. Elämämme ensimmäisenä asiana meidän tulisi oppia pitämään kehoamme kunnossa ja kehittämään voimiamme, niin että elimistömme kaikki osat voivat toimia sopu­suhtaisesti. Kehon laiminlyöminen on sielun laiminlyömistä. Jumalan lapset eivät voi kirkastaa Luojaansa, jos heillä on sairas keho ja kehittymätön mieli. Maku­aistin helliminen terveyden kustannuk­sellä on jumalatonta aistien väärinkäyttöä. Ne, jotka antautuvat johonkin hillittömyyteen, joko syömiseen tai juomiseen tai mihin tahansa, tuhlaavat kehonsa voimia ja heikentävät siveellistä kuntoisuuttaan. Aikanaan he saavat palkan luonnon lakien rikkomisesta.

Maailman Lunastaja tiesi, että ruokahalun hemmottelu aiheuttaa kehollista heikkoutta ja käsityskyvyn turtumista siinä määrin, ettei ihminen tajua pyhiä ja iäisiä asioita. Kristus tiesi maailman joutuneen ahneuden valtaan, ja että tämä hemmottelu turmelee siveellisiä voimia. Jos ruokahalun hemmottelulla oli niin suuri valta ihmiskuntaan, että Jumalan Pojan murtaakseen sen ihmisen puolesta, täytyi paastota lähes kuusi viikkoa, mikä taistelu kristityillä onkaan edessään, jotta he voisivat voittaa niinkuin Kristus on voittanut! Kiusauksen voimakkuus luonnonvastaisen ruokahalun hellimiseen on mitattavissa ainoastaan sen kuvaamattoman tuskan mukaan, jota Kristus kärsi pitkän paastonsa aikana erämaassa.

Kristus tiesi, että Hänen täytyi aloittaa ihmisen lunastaminen juuri siitä, mistä turmelus oli alkanut, jotta Hän menestyksellisesti voisi edistää pelastussuunnitelmaa. Aadam lankesi maku­aistin hemmotteluun. Teroittaakseen ihmiselle hänen velvollisuuksiaan totella Jumalan käskyjä Kristus aloitti lunastustyönsä ihmisen elintapojen uudistamisesta. Ihmissuvun kehollinen ja siveellinen rappeutuminen johtuu suureksi osaksi luonnonvastaisen ruokahalun hellimisestä.

Kaikille, varsinkin totuutta opettaville saarnaajille, kuuluu vakava vastuu päästä ruokahalunsa voittajiksi. Heidän toimintansa olisi paljon tehokkaampaa, jos he hallitsisivat mielihalujaan ja intohimojaan. Samoin heidän ruumiin ja sielunvoimansa olisivat paljon suuremmat, jos he yhdistäisivät ruumiillista työtä henkisiin ponnistuksiinsa. Noudattaen tinkimättömän hillittyjä tapoja sekä yhdistäen sopivasti henkisen ja kehollisen työn he saisivat aikaan paljon enemmän ja voisivat pitää ajatusmaailmansa kirkkaana. Jos he omaksuisivat tällaiset elämäntavat, olisi heidän ajatus ja puhekykynsä paljon joustavampi, heidän hengellinen elämänsä paljon voimallisempi ja heidän esitystensä vaikutus heidän kuulijoihinsa paljon huomattavampi.

Kohtuuton syöminen

Liiallisen ruokamäärän nauttiminen, vaikkapa se olisi laadultaan hyvääkin, lamaannuttaa elimistöä ja tylsistää mielen herkkyyttä ja pyhiä tunteita. Ankara itsensähillitseminen syömisessä ja juomisessa on äärettömän tärkeitä voidaksemme pysyä terveinä ja säilyttää kaikki ruumiimme osat voimakkaina ja toimintakykyisinä. Tinkimättömän kohtuulliset tavat yhdistettyinä lihasten yhtä hyvin kuin mielenkin harjoittamiseen pitävät sekä ruumiin että sielun hyvässä kunnossa ja antavat keskeisyyttä saarnaajille, toimittajille ja kaikille muillekin istumatyötä tekeville. Siitä huolimatta, että meillä on ylevä tunnustus terveystuostuksestamme, syömme silti kansana liian paljon. Ruokahalun hemmotteleminen on suurin syy ruumiin ja sielun voimattomuuteen, ja se on myös perussyynä kaikkialla ilmenevälle heikkoudelle.

[396] Hillittömyys alkaa ruokapöydästä käyttäessämme epäterveellistä ruokaa. Kun jonkin aikaa olemme jatkaneet tätä hemmottelua, heikentyvät ruuansulatuselimemme, niin ettei nauttimamme ruoka enää tyydytäkään makuaistiamme. Silloin olemme joutuneet sairaalloon tilaan, missä vaadimme lisää kiihottavaa ruokaa. Tee, kahvi ja liharavinto vaikuttavat välittömästi. Näiden myrkkujen vaikutuksesta hermosto ärtyy ja joskus näyttää järjenjuoksu elpyneen ja mielikuvitus vilkastuneen hetkellisesti niiden vaikutuksesta. Koska nämä kiihokkeet tilapäisesti vaikuttavat niin suotuisasti, monet päättävät olevansa niiden tarpeessa ja jatkavat niiden käyttöä. Mutta

vastavaikutus ei milloinkaan jää tulematta. Jouduttuaan luonnottomaan kiihotustilaan hermosto lainasi voimia nykyistä käyttöä varten vastaisuudessa tarvittavista voimavaroistaan. Kaikkea tällaista hetkellistä elimistön piristämistä seuraa lamaannus. Yhtä paljon kuin nämä kiihokkeet hetkellisesti piristävät elimistöä, ne vastaavasti lamauttavat kiihotettuja elimiä, kun kiihotus lakkaa vaikuttamasta. Makuu-aineita kasvatetaan vaatimaan entistä voimakkaampia, piristävämpiä ja kiihottavampia aineita, kunnes niiden käytöstä tulee tapa himoita jatkuvasti yhä voimakkaampia kiihokkeita, kuten tupakkaa, viinejä ja väkijuomia. Mitä enemmän makuu-aineita hellitään, sitä useammin se vaatii tyydytystä ja sitä vaikeammaksi sen hallitseminen käy. Mitä heikommaksi elimistö tulee, ja mitä vähemmän se tulee toimeen ilman luonnonvastaisia kiihokkeita, sitä voimakkaammaksi tulee himo niihin, kunnes tahdonvoima on hävinnyt, eikä enää tunnu olevan mitään voimaa näiden luonnonvastaisten halujen voittamiseen.

Ainoa turvallinen tie

Ainoa turvallinen tie on olla koskematta, maistamatta, käsittelemättä teetä, kahvia, viinejä, tupakkaa, oopiumia ja alkoholijuomia. Nykypolven ihmiselle on kaksin kerroin tärkeämpää turvautua Jumalan armon vahvistamaan tahdonvoimaan taistelussaan Saatanan kiusauksia ja vähäistäkin makuu-aineiden luonnottomuutta vastaan, kuin useita sukupolvia sitten eläneillä, sillä nykyisellä sukupolvella on vähemmän itsehillintää kuin silloin eläneillä. Ne, jotka ovat hellineet himoaan näihin kiihokkeisiin, ovat lapsilleen jättäneet perinnöksi omat luonnonvastaiset halunsa, niin että nykypolvelta vaaditaan enemmän siveellistä voimaa taistelussaan hillittömyyden kaikkia eri muotoja vastaan kuin ennen eläneiltä. Ainoa täysin turvallinen tie on raittiuden luja puolustaminen lähtemättä seikkailemaan vaarallisille poluille.

[397]

Kristuksen erämaassa kestäjän pitkän paaston suurena tarkoituksena oli itsensäkieltämisen ja kohtuullisuuden teroittaminen meillemme välttämättömänä asiana. Se tulee aloittaa ruokapöydästä, ja sitä tulee seurata tarkasti kaikissa elämän olosuhteissa. Maailman Lunnastaja tuli tänne taivaasta auttamaan heikkoja ihmisiä, niin että he

Hänen antamassaan voimassa voisivat tulla voimakkaiksi voittamaan nautinnonhalunsa, himonsa ja elämänsä kaikki kiusaukset.

Monet vanhemmat kasvattavat itse lastensa makuaistia ja muovailevat heidän halujaan. He hemmottelevat heitä ja houkuttelevat heitä syömään liharuokaa sekä juomaan teetä ja kahvia. Voimakkaasti maustetut liharuuat sekä tee ja kahvi, joita jotkut äidit houkuttelevat lapsiaan nauttimaan, saavat heidät himoitsemaan vielä voimakkaampiakin kiihokkeita, kuten tupakkaa. Tupakanpolto vuorostaan synnyttää halun väkijuomiin, ja sitten nämä yhdessä väistäämättä vähentävät hermovoimia.

Jos kristittyjen siveellinen vastuuntunto saataisiin heräämään tähän asiaan, noudattamaan itsensähillitsemistä kaikessa, niin he omalla esikuvallaan, omasta ruokapöydästäan aloittamalla, voisivat auttaa heikkoja, joiden on vaikea hillitä itseään ja jotka ovat miltei voimattomat vastustamaan ruokahalunsa vaatimuksia. Jos käsittäisimme, että tässä elämässä muodostamamme tavat vaikuttavat ikuisuuteemme ja että iankaikkinen elämä edellyttää tinkimättömän kohtuullisia tapoja, niin me noudattaisimme ankaraa itsehillintää syömisessä ja juomisessa. Osoittamalla esikuvalla ja henkilökohtaisin ponnituksin voisimme toimia välikappaleina pelastaaksemme monia sieluja hillittömyyden, rikollisuuden ja kuoleman pauloista. Sisaremme voivat tehdä paljon toisten pelastamiseksi asettamalla ruokapöydilleen ainoastaan terveellistä ja ravitsevaa ruokaa. He voivat käyttää

[398] kallista aikaansa kasvattaakseen lastensa makuaistia ja mielihaluja, ja muovailla heissä hillittyjä tapoja kaikessa sekä kannustaa heitä itsensäkieltämiseen ja uhratuvaan hyväntekeväisyyteen toisten hyväksi.

Siitä huolimatta, että meillä on Kristuksen esikuva siitä, miten Hän kiusausten korvessa kielsi nautinnonhalunsa ja kukisti sen vallan, on monia kristittyjä äitejä, jotka lapsilleen antamallaan esikuvalla ja kasvatuksella tekevät heistä ahmatteja ja juomareita. Usein nähdään, miten lapsia opetetaan syömään mitä ja milloin heitä halutetaan välittämättä terveydestään. Monista lapsista on aivan pienestä pitäen kasvatettu ahmatteja ja herkkusuita. Ruokahalun hemmottelu on tehnyt heistä heikkovatsaisia jo varhaisella iällä. Sitä mukaa kun he kasvavat ja vahvistuvat, kasvaa myös heidän itsehemmottelunsa ja hillittömyytensä syömisessä. Ruumiin ja sielun voimat uhrataan vanhempien itsehemmottelun johdosta. Muodostuu halu tiettyihin

ruoka-aineisiin, joista heillä ei ole mitään hyötyä, vaan pelkkää vahinkoa, ja sitä mukaa kuin elimistö rasittuu, terveys heikkenee.

Liikunnan hyöty

Saarnaajat, opettajat ja oppilaat eivät ole kyllin älykkäitä huomataksaan ulkoilmassa suoritetun ruumiinliikunnan välttämättömyyttä. He laiminlyövät sen, mikä on tärkein edellytys terveyden säilymiselle. He omistautuvat täydellä innolla kirjoihinsa ja syövät yhtä paljon kuin raskaantyöntekijät. Sellaiset tavat tekevät toisista lihavia, koska heidän elimistönsä ahtautuu. Toiset taas laihtuvat ja heikontuvat, koska heidän elinvoimiaan on tuhlatu liiallisen ruokamäärän poistamiseen. Heidän maksansa rasittuu kykenemättä poistamaan epäpuhtauksia verestä, niin että se aiheuttaa sairautta. Jos sitä vastoin henkisiin ponnistuksiin yhdistettäisiin ruumiinliikuntaa, vilkastuisi verenkierto ja sydämen toiminta tulisi täydellisemmäksi. Se poistaisi myös kuonan elimistöstä ja antaisi kaikille kehon osille uutta elämää ja voimaa.

Saarnaajien, koulujen opettajien ja oppilaiden mielen ollessa jatkuvasti opintojen rasittama ja kehon jäädessä toimeettomaksi tunnehermoja rasitetaan samalla kun toiminnan hermot saavat olla toimeettomina. Henkisten voimien alituisesti rasituessa ne väsyvät ja heikkenevät samalla kuin lihakset kadottavat jäntevyyttä käytön puutteessa. Ruumiillisesta työstä, joka antaisi harjoitusta heidän lihaksilleen, he eivät lainkaan välitä, koska ponnisteleminen tuntuu heistä ikävältä ja väsyttävältä.

[399]

Saarnaajien tulee olla esikuvana toisille

Kristuksen edustajiksi tunnustautuvien saarnaajien tulee seurata Hänen esikuvaansa osoittamalla omassa elämässään kansan keskuudessa itsensäkieltämistä, uhrautumista ja toimivaa hyväntekeväisyyttä. Kristus voitti nautinnonhalun ihmisten puolesta, ja Hänen edustajinaan heidän tulee antaa muille seuraamisen arvoinen esikuva. Ne, jotka eivät pidä tarpeellisena hankkia itselleen voittoa nautinnonhalustaan, eivät tule saamaan niitä kallisarvoisia voittoja, joita he voisivat saada, vaan joutuvat nautinnonhalun ja muiden himojen orjiksi, joista maan päällä asuvien syntimitta täyttyy.

Niiden miesten, jotka ovat ryhtyneet julistamaan maailmalle viimeistä, sielujen kohtalon ratkaisevaa varoitussanomaa, tulee jokapäiväisessä elämässään noudattaa niitä totuuksia, joita he muille saarnaavat. Heidän tulee olla kansan esikuvana syömisessä, juomisessa, käytöksessä ja keskustelussa. Monet kautta maailman Kristuksen edustajiksi tunnustautuvat kätkevät pyhyiden kaapuunsa ahneutta, alhaisia himoja ja muita inhottavia syntejä. On henkilöitä, jotka luonnostaan ovat erikoisen lahjakkaita, mutta jotka eivät suorita puoltakaan siitä, minkä voisivat, jos noudattaisivat itsensähillitsemistä kaikessa. Ruokahalun ja intohimojen helliminen turruttaa mieltä sekä vähentää ruumiin ja sielun voimia. Heidän ajatusmaailmansa ei ole kirkas. Heidän sanansa eivät ole voimassa puhuttuja, eivätkä ne ole Jumalan Hengen elähdyttämiä, niin että ne saavuttaisivat kuulijain sydämen.

[400] Niinkuin esivanhempamme ruokahalunsa hemmotellemisen tähden menettivät Eedenin, on meidän ainoa toivomme sen takaisin saamiseksi ruokahalumme ja intohimomme tinkimätön kieltäminen. Kohtuullisuus syömisessä ja kaikkien himojen hallitseminen säilyttää ymmärryksen ja älyn voimat ja antaa kehollista ja siveellistä voimaa tehden ihmiset kykeneviksi alistamaan kaikki taipumuksensa ylevien voimien alle ja erottamaan oikean väärästä sekä pyhän arkisesta. Kaikki, joilla on oikea käsitys Kristuksen antamasta uhrista Hänen jättäessään taivaan kotinsa ja tullessaan tänne maailmaan osoittamaan ihmisille omalla elämällään, miten kiusauksia tulee vastustaa, kieltävät iloiten itsensä ja osallistuvat mielellään Kristuksen kärsimyksiin.

Valaistun omantunnon hallitsema

Herran pelko on viisauden alku. Niiden, jotka tahtovat voittaa niinkuin Kristus on voittanut, täytyy alituisesti olla varuillaan Saatanan kiusauksista. Hillitön ruokahalu ja intohimot tulee tyrehdyttää ja pysyttää valaistun omantunnon valvonnan alaisina, jotta ymmärrys säilyisi vahingoittumattomana ja käsitelyskyky selvänä, niin ettei Saatanan toimintaa ja ansoja sanottaisi Jumalan kaitselmukseksi. Monet ikävöivät voittajille annettavaa lopullista voittopalkintoa, mutta eivät halua kestää vaivannäköä, puutetta ja itsensäkieltämistä samalla tavalla kuin heidän Lunastajansa. Ainoastaan olemalla kuuliaisina ja

ponnistelemalla jatkuvasti tulemme voittamaan, niinkuin Kristus on voittanut.

Ruokahalun hallitseva voima on koituva perikadoksi tuhansille ihmisille, jotka, jos he olisivat päässeet voittajiksi tässä kohdassa, olisivat saaneet siveellistä voimaa kaikkien muittenkin Saatanan kiusausten voittamiseksi. Mutta ruokahalun orjat epäonnistuvat kristillisen luonteensa täydellistämässä. Ihmiskunnan jatkuvat rikkomukset kuuden tuhannen vuoden aikana ovat tuoneet mukanaan sairautta, tuskaa ja kuolemaa. Lähestyessämme ajan loppua Saatanan kiusaukset ruokahalun hellimiseen tulevat ankarammiksi ja vaikeammiksi voittaa.

* * * * *

Aloittakaa kodistanne. Taistelu itsehillinnän puolesta on aloitettava kotiemme ruokapöydästä. Äidin tehtävä on hyvin tärkeä, sillä hänen tulisi oikean kurinpidon ja kasvatuksen avulla antaa yhteiskunnalle sellaisia lapsia, jotka kykenevät täyttämään miltei minkä tehtävän tahansa ja jotka myös kunnioittavat perhe-elämää ja iloiten suorittavat kodin tehtävät.

[401]

Äidillä on hyvin tärkeä ja pyhä tehtävä. Hänen tulee opettaa lapsiaan kehdestä saakka vaalimaan itsensäkieltämistä ja itsehillintää. Jos hänen aikansa kuluu etupäässä tämän turmeltuneen ajan hullutusten parissa, ja jos vaatteet ja pidot riistävät häneltä hänen kalliin aikansa, eivät hänen lapsensa saa sitä kasvatusta, mikä on välttämätöntä, jotta he voisivat muodostaa moitteettoman luonteen. Kristittyjen äitien ei tule huolehtia ainoastaan ulkonaisista seikoista, vaan siitä, että heidän lapsillaan on hyvä terveys ja siveellinen selkäranka.

Monet äidit, jotka valittavat kaikkialla vallitsevaa hillittömyyttä, eivät tunkeudu asian ytimeen, jotta he huomaisivat syyn siihen. Joka päivä he valmistavat useita voimakkaasti maustettuja ruokalajeja, jotka kiusaavat ruokahalua ja kiihottavat ylensyömiseen. Meidän amerikkalaisten ruokapöydät ovat tavallisesti katetut sellaisilla ruoka-aineilla, että ne tekevät ihmisistä juomareita. Makuaisti on monien hallitsevana periaat-tena. Kaikki, jotka hellivät ruokahimoaan syömällä liian usein ja sellaista, mikä ei ole terveellisintä ruokaa, heikentävät kykyään vastustaa ruokahimoaan ja muita halu-

jaan samassa suhteessa kuin he ovat lisänneet taipumuksiaan väärin ruokailutapoihin. Äitien tulisi tuntea velvollisuutensa Jumalaa kohtaan, samoin maailmaa kohtaan, jotta he lähettäisivät yhteiskuntaan hyvän luonteen omaavia lapsia. Sellaiset miehet ja naiset, jotka elämäntehtäväänsä suorittaessaan noudattavat tinkimättömiä periaatteita, selviytyvät turmeltumattomina tämän rappeu-tuneen ajan siveellisen saastaisuuden keskeltä. 1875 — Tod. III: 562, 563.

Miten huolellisesti tuleekaan meidän varoa käyttämästä kiihottavia ja päihdyttäviä aineita, koska sielun ja mielen terveys on riippuvainen elinvoimien normaalikuntoisuudesta.

[402] Tupakka on hitaasti ja salakavalasti vaikuttava myrkkyy, jonka aiheuttama tuho on vaikeammin poistettavissa elimistöstä kuin väkijuomien vaikutus. Millä voimalla tupakanpolttaja voi pysäyttää hillittömyyden voittokulun? Maailmassa täytyy tapahtua vallankumous tupakan suhteen, ennenkuin kirves on pantu puun juurelle. Meidän on tunkeuduttava syvemmälle tähän aiheeseen. Tee ja kahvi kehittävätkin himon, joka ennen pitkää vaatii vielä voimakkaampia kiihokkeita, kuten tupakkaa ja väkijuomia. Menemme vieläkin pitemmälle tässä asiassa — kristittyjen kodeissa joka päivä tarjottaviin aterioihin. Noudatetaanko niillä itsensähillitsemistä kaikessa? Seurataanko niillä terveydelle ja hyvinvoinnille välttämättömiä uudistuksia?

Jokainen totinen kristitty valvoo ruokahaluaan ja himojaan. Ellei hän ole täysin vapautunut ruokahalun orjuuttavista kahleista, hän ei voi olla totinen ja kuuliainen Kristuksen palvelija. Ruokahalun ja intohimojen helliminen tekee tyhjäksi totuuden vaikutuksen sydämeen. Totuuden henki ja voima ei voi pyhittää ihmisen sielua, ruumista ja henkeä, jos ruokahalu ja intohimot hallitsevat sitä. — 1875 — Tod. III: 569, 570.

* * * * *

Kaikkien tulee valvoa aistejaan, ettei Saatana saa niitä valtaansa, sillä ne ovat sieluun johtavia teitä. — 1875 — Tod. III: 507.

* * * * *

Kansana me tunnustamme olevamme uudistajia ja valonkantajia maailmassa sekä uskollisia Jumalan vartijoita, jotka valvovat

jokaista tietä, jonka kautta Saatana voi kiusauksillaan istuttaa meihin luonnonvastaisia haluja. Esikuvamme ja vaikutuksemme täytyy voimakkaasti olla puoltamassa uudistusta. Meidän tulee luopua jokaisesta omaatuntoamme paaduttavasta tavasta ja kaikesta, mikä saattaa meidät kiusaukseen. Emme saa avata mitään ovea, jonka kautta Saatana pääsee vaikuttamaan yhdenkään Jumalan kuvaksi luodun ihmisen mieleen. Jos kaikki valppaasti ja uskollisesti varoisivat maistamasta kohtuullisestikaan niin sanottuja vaarattomia viinejä ja omenaviinejä, niin juoppouden valtatie sulkeutuisi. Jokaisessa yhteiskunnassa tarvitaan ennen kaikkea lujaa päättäväisyyttä ja tahtoa olla käsittelemättä, maistamatta ja koskematta väkijuomia. Silloin raittiusuudistus on voimallinen, pysyväinen ja läpikotainen.

— 1885 — Tod. V: 360.

Luku 81—Kasvaminen koetuksissa

»Ja hän istuu ja sulattaa ja puhdistaa hopean, hän puhdistaa Leevin pojat, saa ne puhtaiksi kuin kullan ja hopean ja sitten he tuovat Herralle uhrilahjoja vanhurskaudessa. Ja Herralle ovat otollisia Juudan ja Jerusalemin uhrilahjat niinkuin ammoin menneinä päivinä ja muinaisina vuosina.» Mal. 3:3, 4. Tämän puhdistuksen ja sulatuksen sotajoukkojen Herra suorittaa. Se on sielulle mitä koettelevin, mutta vain tämän käsittelyn avulla voimme puhdistua kaikesta kuonasta ja saastasta. Kaikki koettelemuksemme ovat tarpeellisia, sillä ne tahtovat saattaa meidät yhteyteen taivaallisen Isämme kanssa ja tehdä meidät kuuliaisiksi Hänen tahdolleen, jotta voisimme tuoda Herralle uhrilahjoja vanhurskaudessa.

Jokaiselle tässä mainitulle henkilölle * Jumala on antanut kykyjä ja lahjoja kehitettäväksi. Jokainen teistä tarvitsee uuden, elävän kokemuksen hengellisessä elämässänne voidaksenne tehdä Jumalan tahdon. Mitkään menneisyydessä saamamme kokemukset eivät riitä nykypäiviä varten eivätkä ne pysty tekemään meistä elämämme vaikeuksien voittajia. Voidaksemme elää voittoa elämää meidän täytyy joka päivä saada uutta armoa ja uusia voimia.

Harvoin joudumme kahta kertaa olosuhteisiin, jotka joka suhteessa ovat samanlaisia. Aabrahamia, Moosesta, Eliaa, Danielia ja monia muita on koeteltu ankarasti, mutta ei samalla tavalla. Jokaisella yksilöllä on omat koettelemuksensa ja vaikeutensa, mutta aivan samanlaiset koettelemukset tulevat ani harvoin kaksi kertaa. Jokaisella on oma kokemuksensa, joka sekä luonteeltaan että olosuhteiltaan on omakohtainen, ja jolla on tietty tehtävä. Jumala on meidän jokaisen elämälle antanut tehtävän ja tarkoituksen. Jokaisella pienelläkin teolla on oma tehtävänsä elämämme kokemuksissa. Tarvitsemme jatkuvasti sitä valoa ja niitä kokemuksia, jotka Jumala antaa meille. Kaikki olemme niiden tarpeessa, ja Jumala niin mielel-

*Huom: Tämä koettelemusten ahjoa käsittelevä luku on otettu pitkistä, useille henkilöille ja perheille osoitetusta todistuksesta, joten siinä on useita erikoisesti heitä koskevia viittauksia.(White Säätiö.)

lään suo niitä meille, jos vain vastaanotamme ne. Hän ei ole sulkenut taivasta rukouksiltanne, vaan te olette itse tyytyneet jäämään ilman jumalallista apua, jota te niin suuresti tarvitsette.

Miten vähän tiedättekaan, kuinka paljon jokapäiväinen käytöksenne vaikuttaa lähimmäistenne elämään. Saatatte ajatella, etteivät teidän tekonne ja sananne paljoakaan merkitse, vaikka juuri ne ratkaisevasti määräävät hyvät tai pahat seuraukset. Vaikka sanoja ja tekoja pidetään pieninä ja vähäpätöisinä, ovat ne kuitenkin tärkeitä tekijöitä ihmiselämän pitkässä tapahtuma-sarjassa. Te ette ole pitäneet tarpeellisena, että Jumala ilmaisisi tahtoaan meille kaikissa jokapäiväisissä tehtävissämme. Esivanhempiemme yksi ainoa halu makuaistin tyydyttämiseen avasi padot yli maailman vyöryvälle synnin ja kärsimysten hyökyaallolle. Rakkaat sisareni, toivon teidän käsittävän, että jokaisella astumallanne askeleella voi olla kauas ulottuva ja hallitseva vaikutus omaan elämäänne samoin kuin toisten luonteeseen. Miten paljon tulisikaan meidän sentähden seurustella Jumalan kanssa! Miten kipeästi tarvitsemmekaan Jumalan armoa ohjaamaan jokaista askeltamme ja näyttämään meille, miten meidän tulee saattaa kristillinen luonteemme täydelliseksi!

Edistyvä kokemus

Kristityt joutuvat uusiin tilanteisiin ja uusiin koettelemuksiin, joissa menneet kokemukset eivät riitä oppaiksi. Meillä on nyt suurempi syy oppia taivaalliselta Opettajalta kuin missään aikaisemmassa elämämme vaiheessa. Mitä enemmän kokemuksia saamme ja mitä lähemmäksi pääsemme taivaan puhdasta valoa, sitä enemmän huomaamme omassa elämässämme uudistuksen tarpeellisuutta. Kaikki voimme tehdä toisille siunaukseksi koituvaa hyvää työtä, jos etsimme viisautta Jumalalta ja kuljemme eteenpäin uskon ja kuuliaisuuden tietä. Vanhurskasten polku johtaa eteenpäin kulkien voimasta voimaan, armosta armoon ja kirkkaudesta kirkkauteen. Taivaan valo tulee kirkastumistaan kirkastumaan sitä mukaa kuin etenemme, ja se tekee meidät kykeneviksi suorittamaan edessämme olevat tehtävät ja kohtaamaan elämämme eri tilanteet.

Kun koetukset ahdistavat teitä, kun alakuloisuus ja synkkä epäusko hallitsee ajatusmaailmanne ja kun itsekkyyys ohjaa te-kojanne, ette tunne tarvitsevanne Jumalaa ja Hänen tahtonsa syvällisempää ja

[405]

perusteellisempaa tuntemista. Te ette tunne Jumalan tahtoa, etkä voi tulla tuntemaan sitä niin kauan kuin elätte itsellenne. Te luotate hyviin aikomuksiinne ja päätöksiinne, ja elämänne yhteenveto käsittää etupäässä tehtyjä ja purettuja päätöksiä. Teidän kaikkien tulee kuolla itsellenne ja lakata nojautumasta siihen, ja teidän tulee antautua Jumalalle kokonaan.

Mielelläni rohkaisisin teitä, jos kykenisin. Mielelläni kiittäisin hyviä luonteenpiirteitänne, hyviä päämääriänne ja hyviä tekojanne, mutta Jumala ei ole nähnyt hyväksi näyttää minulle niitä. Hän on sen sijaan esittänyt minulle sen, mikä estää teitä saavuttamasta sitä luonteen jaloutta ja pyhyyttä, mitä tarvitsette, ettette jäisi ilman taivaan lepoa ja iankaikkista kirkkautta, jotka Hän toivoo teidän saavuttavan. Luopukaa itsestänne ja kääntykää Jeesuksen puoleen, sillä Hän on meille kaikki kaikessa. Ristiinnaulitun ja ylösnousseen Vapahtajan veren ansiot riittävät puhdistamaan meitä sekä pienistä että suurista synneistämme. Jättäkää luottavaisessa uskossa sielunne hoito Jumalalle, uskolliselle Luojallenne. Älkää aina pelätkö ja kuvitelko, että Jumala hylkää teidät. Sitä Hän ei milloinkaan tee, ellette itse hylkää Häntä. Kristus tahtoo päästä teihin asumaan, jos avaatte sydämenne oven Hänelle. Te voitte päästä täydelliseen sopusointuun Isän ja Hänen Poikansa kanssa, jos kuolette itsellenne ja elätte Jumalalle.

[406]

Miten harvat käsittävätäkään, että heillä on rakkaiksi käyneitä epäjumalia ja helmasyntejä! Jumala näkee nuo synnit, joita te kentiet ette itse huomaakaan, ja viinitarhurin veitsellä Hän leikkaa teistä syvältä pois nämä hellimänne synnit. Tehän kaikki mielellänne haluatte suostua puhdistettaviksi. Miten vaikealta teistä tuntuukaan alistua siihen, että oma minänne ristiinnaulitaan, mutta uskottuanne koko tämän työn Jumalalle, joka tuntee heikkoutenne ja syntisyytenne, Hän seuraa parhaimpia menettelytapoja päästäkseen toivomaansa tulokseen.

Alituisesti taistelemalla vilpittömässä uskossa Heenok vaelsi Jumalan yhteydessä. Te voitte kaikki tehdä samalla tavoin. Te voitte kääntyä ja muuttua läpikotaisesti, ja te voitte koko sydämenne olla sellaisia Jumalan lapsia, jotka eivät iloitse ainoastaan Jumalan tahdon tuntemisesta, vaan jotka omalla esikuvallaan johtavat toisia samalle nöyrän kuuliaisuuden ja antaumuksen tielle. Totinen jumalisuus on säteilevää ja leviävää. Psalmista sanoi: »Minä en peitä sinun vanhurskauttasi omaan sydämeeni, vaan puhun sinun uskol-

lisuudestasi ja avustasi; minä en salaa sinun armoasi ja totuuttasi suurelta seurakunnalta.» Ps. 40:11. Missä tahansa tavataan Jumalan rakkautta, siellä on myös aina halu ilmaista se.

Jumala auttakoon teitä kaikkia tekemään vakavia ponnistuksia saadaksenne iankaikkisen elämän ja johtaaksenne toisia pyhyiden tielle.

[407]

Luku 82—«En voi tulla alas»

Nehemia sanoi: »Minulla on suuri työ tekeillä, niin etten voi tulla. Keskeytyisihän työ, jos minä jättäisin sen ja tulisin teidän luoksenne.» Neh. 6:3.

[408]

Tammikuun 3. p:nä 1875 * minulle näytettiin, ettei Jumalan lasten hetkeksikään tule hellittää valvomistaan ja valppauttaan. Saatana on kintereillämme. Hän on päättänyt kiusauksillaan kukistaa Jumalan käskyjä pitävän kansan. Jos kieltäydymme antamasta hänelle mitään sijaa ja vastustamme hänen petoksiaan lujassa uskossa, tulemme saamaan voimaa luopuaksemme kaikesta jumalattomuudesta. Ne, jotka pitävät Jumalan käskyt, ovat voimana siinä maassa, jossa asuvat, jos he elävät saamansa valon ja saamiensa etuoikeuksien mukaan. He voivat olla hurskauden esikuvana, ja heidän sydämensä ja keskustelunsa voi olla pyhä. Meillä ei ole varaa hellittää, eikä lakata valvomasta ja rukoilemasta. Mitä lähemmäksi pääsemme sitä aikaa, jolloin Kristus ilmestyy taivaan pilvissä, sitä voimakkaammin Saatana tulee kiusaamaan ja ahdistamaan niitä, jotka pitävät Jumalan käskyt, sillä hän tietää, että hänellä on vain vähän aikaa jäljellä.

Saatanalla on omat välikappaleensa, joiden avulla hän suorittaa työnsä. Ne saarnaajat, jotka vihaavat Jumalan lakia, tulevat käyttämään mitä keinoja tahansa saadakseen ihmisielut luopumaan uskollisuudestaan Jumalalle. Katkerimmat vihollisemme ovat ensimmäisen päivän adventistien keskuudessa. He ovat sydämessään

* Iloitsen saadessani tässä kertoa yksityiskohtia Pyhän Hengen armollisesta ilmeneemisestä sisar Whitelle tammikuun 3. päivän iltana 1875. Hän sairasti paraikaa ankaraa influenssaa ja oli ollut vuoteessa jo viikon päivät, kunnes parantolan lääkärit huolestuivat hänen tilastaan. Siinä tilassa hän seurasi Jaakobin kirjeen viidennessä luvussa annettuja ohjeita, ja ankaran uskonponnistuksen jälkeen, tehtyään niinkuin evankeliumissa mainittu mies, jonka käsi oli kuivettunut, hän vapautui tuskasta ja sairaudesta. Hän joutui pian näkytilaan, jota kesti kymmenen minuuttia. Sen jälkeen hän pukeutui kokousta varten, kulki jalkaisin kirkkoon ja puhui kaksikymmentä minuuttia täydelle kuulijakunnalle. Kirkosta hän palasi kotiin kävellen. Sen jälkeen hän on kirjoittanut hyvin paljon ja puhunut kansalle vapaasti. Nyt hän valmistautuu Tyynen meren rannikolle aikomalleen matkalle.

tehneet lujan päätöksen sotia niitä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen usko. Heistä tuntuu ansiokkaalta syyttää puheillaan, kirjoituksillaan ja teoillaan mitä katkerinta vihaa meitä vastaan. Meidän ei tarvitse odottaa hyvää kohtelua ja oikeudenmukaisuutta heiltä. Saatana on yllyttänyt monia heistä mielettömään hyök-käykseen niitä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt. Meitä tullaan parjaamaan ja esittämään väärässä valossa; kaikkia vaikuttiamme ja tekojamme tullaan tulkitsemaan väärin, ja luonnettamme vastaan tullaan hyökkäämään. Sillä tavalla lohikäärmeen viha tulee ilmenemään. Mutta minulle näytettiin, ettei meidän tule masentua vähääkään. Jeesus, Puolustajamme, on voimamme lähde. Jos nöyrästi luotamme Jumalaan ja pitäydymme Hänen lupauksiinsa, on Hän antava meille armoa ja taivaallista viisautta voidaksemme pitää puoliamme kaikkia Saatanan ansoja vastaan ja selviytyä kaikesta voittajina.

Äsken saamassani näyssä minulle osoitettiin, ettei maksaminen samalla mitalla takaisin heidän parjauksiinsa eikä alentuminen heidän tasolleen lisää vaikutustamme eikä tuo meille Jumalan mielisuosiota. On sellaisia, jotka tulevat turvautumaan mihin petoksiin ja julkeisiin vääryyksiin tahansa voidakseen pettää sieluja ja häväistä Jumalan lakia sekä niitä, jotka rakastavat ja tottelevat sitä. He tulevat kerta toisensa jälkeen toistamaan mitä epäjohdonmukaisimpia ja alhaisimpia valheita, kunnes he itsekin rupeavat uskomaan niitä. Sellaisia ovat heidän voimakkaimmat väitteensä, joita he käyttävät neljännen käskyn sapattia vastaan. Meidän ei tule antautua tunteittemme valtaan eikä antaa niitten erottaa meitä varoitussanomien julistamisesta maailmalle.

[409]

Nehemian esikuva

Minulle osoitettiin Nehemia ja miten hän menetteli. Hän oli rakentamassa Jerusalemin muureja, ja Jumalan viholliset olivat päättäneet, ettei niitä rakenneta. »Mutta kun Sanballat, Tobia, arabialaiset, ammonilaiset ja asdodilaiset kuulivat, että Jerusalemin muurien korjaus edistyi, niin että niiden aukot alkoivat täyttyä, vihastuivat he kovin. Ja he kaikki tekivät liiton keskenään käydäksensä taisteluun Jerusalemia vastaan ja tehdäkseen siellä häiriötä.» Neh. 4:7, 8.

Tässä tapauksessa vihan ja vastustuksen henki heprealaisia kohtaan muodosti yhdyssiteen, joka sai aikaan keskinäistä ym-märtämystä eri kansalaisryhmien välillä, jotka muutoin olisivat saattaneet sotia toisiaan vastaan. Tämä kuvaa sattuvasti sitä, mitä mekin näinä päivinä usein saamme nähdä nykyistä totuutta vastustavien eri yhdyskuntien välisistä liitoista. Näiden ihmisten ainoa yhdysside näyttää olevan lohikäärmeen aikaansaama, ja se syöksee katkeruutta ja vihaa Jumalan käskyjä pitävää jäännöstä vastaan. Sellaista kohtelua saamme osaksemme erikoisesti ensimmäisen päivän adventisteilta ja niiltä, jotka eivät pyhitä mitään päivää sekä niiltä, joille kaikki päivät ovat samanlaiset. Nämä näyttävät tulleen tunnetuiksi toistensa vihaamisesta ja parjaamisesta, milloin heiltä vain jää aikaa siihen seitsemännen päivän adventistien mustaamisesta, parjaamisesta ja kaikkien heidän asioittensa vääristämisestä.

[410] »Mutta me rukoilimme Jumalaamme; ja me panimme heidän tähtensä vartijat öin päivin heitä vastaan.» Jae 9. Olemme alati vaarassa tulla omahyväisiksi, niin että rupeamme luottamaan omaan viisauteemme emmekä Jumalan voimaan. Mikään ei häiritse Saatanaa niin paljon kuin se, että olemme selvillä hänen juonistaan. Jos tunnemme vaaramme, tunnemme myös tarvetta rukoilla kuten Nehemia, ja samalla tavalla kuin hän tulemme saamaan varman suojan, joka on varjeleva meitä vaaran hetkinä. Jos olemme huolimattomat ja välinpitämättömät, menemme varmasti Saatanan ansoihin. Meidän tulee olla valppaita. Mutta samalla kun me Nehemian tavoin turvaudumme rukoukseen esittämällä kaikki huolestamme Jumalalle, emme saa ajatella, ettei meidän tehtäväksemme jää mitään. Meidän tulee valvoa aivan yhtä huolellisesti kuin rukoilemme. Meidän tulee tarkata vastustajiemme toimintaa, etteivät he pääse pettämään sieluja. Meidän tulee Kristuksen viisaudessa tehdä tyhjiksi heidän hankkeensa antamatta heidän silti keskeyttää suurta työtämme. Totuus on valhetta voimakkaampi. Vanhurskaus on voittava vääryyden.

Saamme odottaa vastustusta

Jumalan kansa pyrkii muuraamaan umpeen Hänen lakiinsa tehdyt halkeamat. »Sinun jälkeläisesi rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, sinä kohotat perusmuurit, muinaisten polvien laskemat; ja sinun

nimesi on oleva: 'halkeamain umpeenmuuraaaja' ja 'teitten korjaaja maan asuttamiseksi.' Jos sinä pidätät jalkasi sapattia rikkomasta, niin ettet toimita omia asioitasi minun pyhäpäivänäni, vaan kutsut sapatin ilopäiväksi, Herran pyhäpäivän kunnioitettavaksi ja kunnioitat sitä, niin ettet toimita omia toimiasi, et aja omia asioitasi etkä puhu joutavia, silloin on ilosi oleva Herrassa, ja minä kuljetan sinut maan kukkuloitten ylitse, ja minä annan sinun nauttia isäsi Jaakobin pe-rintöosaa. Sillä Herran suu on puhunut.» Jes. 58:12—14.

Tämä häiritsee uskomme vihollisia, ja he käyttävät kaikkia mahdollisia keinoja estääkseen meitä tässä työssä. Mutta siitä huolimatta maahan kaadetut muurit nousevat varmasti. Maailma saa kuulla varoituksen, ja monet lakkaavat polkemasta jalkainsa alle Jehovan sapattia. Jumala on mukana tässä työssä eikä kukaan pysty keskeyttämään sitä. Jumalan enkelit toimivat yhdessä Hänen uskolisten palvelijoittensa kanssa, ja työ edistyy jatkuvasti. Tulemme kohtaamaan kaikenlaista vastus tusta, kuten Jerusalemin muurien rakentajat, mutta jos valvomme, rukoilemme ja teemme työtä samalla tavalla kuin he, on Herra sotiva meidän puolestamme ja antava meille kallisarvoisia voittoja.

[411]

Nehemia »riippui Herrassa kiinni eikä luopunut hänestä, vaan noudatti hänen käskyjensä, jotka Herra oli antanut Moo-sekselle. Niin Herra oli hänen kanssansa». 2 Kun. 18:6, 7. Kerta toisensa jälkeen lähetettiin Nehemian luo sanansaattajia, jotka hartaasti pyysivät häntä neuvottelemaan kanssaan, mutta hän ei suostunut heidän pyyntöihinsä. He esittivät julmia uhkauksia aikeistaan ja lähettivät sanansaattajia pitämään pitkiä kovaäänisiä puheita rakennustyössä oleville. He esittivät imartelevia houkutusia, joissa he lupasivat rakentajille vapautusta pakkotyöstä ja ihmeellisiä etuoikeuksia, jos he rupeaisivat yhteistyöhön heidän kanssaan ja luopuisivat rakennustyöstään.

Mutta kansaa varoitettiin antautumasta väittelyyn vihollistensa kanssa ja vastaamasta heille sanaakaan, niin etteivät he voisi käyttää hyväkseen heidän sanojaan. He uhkasivat ja pilkkasivat Jumalan lapsia sanoen: »Rakentakoot vain! Kettukin saa heidän kivimuurinsa hajoamaan, jos hyppää sen päälle.» »Kun Sanballat kuuli meidän rakentavan muuria, vihastui hän ja närkästyi kovin. Ja hän pilkkasi juutalaisia.» Nehemia ru-koili: »Kuule, Jumalamme, kuinka

halveksitut me olemme. Käännä heidän häpäisynsä heidän omaan päähänsä.» Neh. 4:3, 1, 4.

»Niin minä lähetin heidän luokseen sanansaattajat ja käskin sanoa: 'Minulla on suuri työ tekeillä, niin etten voi tulla. Keskeytyisihän työ, jos minä jättäisin sen ja tulisin teidän luoksenne. Ja he lähettivät minulle saman sanan neljä kertaa, mutta minä vastasin heille aina samalla tavalla. Silloin Sanballat lähetti viidennen kerran palvelijansa minun luokseni samassa asiassa, ja tällä oli kädessään avoin kirje.» Neh. 6:3—5.

[412] Kaikkein julminta vastustusta tulemme saamaan osaksemme niiltä adventisteilta, jotka vastustavat Jumalan lakia. Mutta muinaisten Jerusalemin muurien rakentajien tavoin meidän ei tule luopua työstämme eikä antaa sellaisten sanansaattajien häiritä meitä, jotka haluavat vain väitellä ja riidellä kanssamme. Meidän ei tule pelätä heidän uhkauksiaan eikä heidän esittämiään valheita eikä mitään muutakaan Saatanan keksimää petosta. Meidän tulee vastata heille: Me olemme antautuneet suureen työhön, niin ettemme voi tulla. Toisinaan saatamme joutua ymmälle siitä, miten toimia, jotta se koituisi Jumalan asian kunniaksi ja Hänen totuutensa puolustamiseksi.

Luottamus Jumalaan

Nehemian menettelytavan tulisi vaikuttaa mieleemme voimakkaasti, jotta mekin kohtaisimme vihollisiamme samalla tavalla. Meidän tulee esittää kaikki tällaiset asiat rukouksessa Jumalalle kuten Nehemia sydämen nöyryydessä Jumalan kasvojen edessä. Horjumattomalla uskollaan hän riippui kiinni Jumalassa. Samalla tavalla meidänkin tulee tehdä. Jumalan palvelijoiden aika on liian kallis uhrottavaksi maineensa puolustamiseksi, jota Herran sapatin vihaajat ovat mustanneet. Meidän tulee edetä horjumattomalla luottamuksella ja uskoa, että Jumala on antava totuudelleen suuria ja kallisarvoisia voittoja. Elämällä nöyrää ja puhdasta elämää Jeesukseen luottaen meidän tulee säilyttää itsessämme vakuuttava voima siitä, että meillä on totuus.

Emme käsitä etuoikeutemme mukaan sitä uskoa ja luottamusta, joka meillä voisi olla Jumalaan, ja niitä suuria siunauksia, joita usko antaa meille. Tärkeä työ on edessämme. Meidän tulee hankkia moraalinen kelpoisuus taivaaseen. Sanojemme ja esikuvamme

tulee vaikuttaa maailmaan. Jumalan enkelit ovat antautuneet palvelemaan Jumalan lapsia. Meille on annettu kallisarvoisia lupauksia ehdoilla, että tottelemme Jumalan käskyjä. Taivas on täynnä mitä runsaimpia siunauksia odottamassa meitä. Jos tunnemme tarpeemme ja lähestymme Jumalaa vilpittömin mielin ja hartaassa uskossa, pääsemme läheiseen kosketukseen taivaan kanssa, ja meistä tulee valon levittäjiä maailmalle.

Tämä varoitus on usein kuulutettava: »Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastustajanne, perkele, käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura etsien, kenen hän saisi niellä.» 1 Piet. 5:8.

Luku 83—Raamatun elämäkertoja

Raamatun esittämät elämäkerrat ovat luotettavia kuvauksia todellisista henkilöistä. Sukupolvesta toiseen Aadamın päivistä aina apostolien aikaan asti meillä on selvä ja koruton kuvaus tositahtumista ja todellisten henkilöitten todenperäisistä kokemuksista. Monet ovat ihmetelleet sitä, että innoitettu historia kuvatessaan hyviä ihmisiä esittää heistä sellaisia tosiasioita, jotka tahraavat heidän mainettaan. Epäuskoiset käyttävät suurta mielihyvää tuntien heidän syntejään hyväkseen ja saattavat heidät naurunalaisiksi. Innoitetut kirjoittajat eivät esittäneet valheita estääkseen kuvauksia inhimillisistä heikkouksista ja virheistä synkentämistä pyhän historian lehtiä. Jumalan kynämiehet kirjoittivat asiat muistiin Pyhän Hengen sa-nelemina pystymättä itse valvomaan työtään. He kirjoittivat kirjaimellisen totuuden paljastaen suoria ja epämieluisiakin tosiasioita, minkä vuoksi rajallinen ymmärryksemme ei täysin käsitä sitä.

Mutta juuri tämä on parhaimpia todisteita Raamatun luotettavuudesta, ettei sen tosiasioita ole kaunisteltu eikä ihmisten raskauttavimpiakaan syntejä salattu. Monet sanovat, että on helppo kuvata tavallisen ihmisen elämän vaiheita. Mutta on todistettu tosiasia, että puolueettoman kuvauksen esittäminen aikalaisistaan on inhimillisesti mahdotonta, ja että on melkein yhtä vaikeaa, poikkeamatta tarkasta totuudesta, elämäkerran esittäminen kenestä tahansa, jonka elämän vaiheisiin olemme saaneet tutustua. Ihmismieli on niin taipuvainen kallistumaan ennakkoluuloihin, että on melkein mahdotonta esittää asia puolueettomasti. Joko kuvataan henkilön virheet räikeän silmästä pistävästi tai hänen hyvät puolensa tahrattoman loistavasti, sen mukaan kuin kirjoittaja ennakkokäsityksineen on hänen puolellaan tai häntä vastaan. Oli historian kirjoittaja päättänyt olla miten puolueeton tahansa, ovat kuitenkin kaikki arvostelijat samaa mieltä siitä, että on hyvin vaikea olla täysin puolueeton.

Mutta jumalallinen voitelu, joka on noussut ihmisen heikkouksien yläpuolelle, esittää suoran ja koruttoman totuuden. Miten monia elämäkertoja onkaan kirjoitettu virheettömistä kristityistä, jotka jo-

kapäiväisessä kotielämässään ja seurakunnan piirissä ovat loistaneet tahrattoman hurskauden esikuvina. Yksikään tahra ei turmellut heidän pyhyytensä kauneutta; eikä ainoatakaan virhettä mainittu heistä muistuttamaan meitä siitä, että hekin olivat vain tavallista tomua ja ihmiskunnan ta-vallisten kiusausten alaisia. Mutta jos innoitettu kynä olisi kirjoittanut heidän elämäkertansa, miten toisenlaisia he olisi-vatkaan olleet Heissä olisi ilmennyt inhimillisiä heikkouksia, taisteluja itsekkyyden, kiihkoilun ja ylpeyden kanssa, kenties salaisia syntejä ja alituista taistelua hengen ja lihan välillä.

Ihmisten yksityiset päiväkirjatkaan eivät paljasta kirjoittajan synnillisiä tekoja. Toisinaan taistelut pahan kanssa on merkitty muistiin, mutta tavallisesti vain silloin kun hyvä on saanut voiton. Ne saattavat sisältää tarkkoja merkintöjä ylistettävistä teoista ja jaloista pyrkimyksistä, siinäkin tapauksessa, että kirjoittaja on rehellisesti päättänyt pitää päiväkirjaa elämästään uskollisesti. Inhimillisesti meidän on melkein mahdotonta paljastaa virheitämme ystäviemme mahdollista tarkastusta varten.

Jos hyvä Raamattumme olisi innoittamattomien henkilöitten kirjoittama, se olisi aivan toisenlainen, ja sen tutkiminen masentaisi erehtyväisiä kuolevaisia, jotka saavat taistella luonnollisia heikkouksia ja kavalan vihollisen kiusauksia vastaan. Mutta nykyisessä asussaan se esittää meille oikeita kuvauksia Raamatun historian huomattavien henkilöitten hengellisistä kokemuksista. Jumalan suosiota saaneet ihmiset, joille Hän oli uskonut tärkeitä vastuunalaisia tehtäviä, joutuivat joskus kiusausten valtaan ja tekivät syntiä, aivan samalla tavalla kuin me näinä päivinä kilvoittelemme, horjumme ja usein hairahdumme. Mutta meidän on rohkaisevaa tietää alakuloisuudessamme, että he Jumalan armon avulla saattoivat saada uusia voimia noustakseen uudelleen pahan luonteensa yläpuolelle. Kun muistamme sen, voimme itse uudelleen ryhtyä taisteluun.

[415]

Israelin kokemukset varoituksena meille

Muinaisten israelilaisten napoliseminen ja kapinallinen tyytymättömyys, heidän hyväkseen suoritettut valtavat ihmeteot sekä rangais-tukset heidän epäjumalanpalveluksestaan ja kiittämättömyydestään on kirjoitettu muistiin meidän hyödyksemme. Muinaisen Israelin esikuva on annettu varoitukseksi Jumalan lapsille tänä aikana, jot-

ta he nyt voisivat karttaa epäuskoa ja paeta Hänen vihaansa. Jos heprealaisten jumalattomuus olisi jätetty pois pyhistä kirjoituksista, ja ainoastaan heidän hyvät puolensa olisi merkitty muistiin, ei heidän historiansa pystyisi opettamaan meitä siitä, mitä se nyt opettaa.

Epäuskoiset ja syntiin mielistyneet puolustavat rikoksiaan vetoamalla niiden miesten jumalattomuuteen, joille Jumala mui-naisina päivinä uskoi vastuunalaisia tehtäviä. He päättelevät, että koska nuo miehet lankesivat kiusaukseen ja syntiin, ei ole ihme, että hekin syylistyvät vääryyteen antaen toisten ymmärtää, etteivät he loppujen lopuksi niin pahoja olekaan, koska heillä on edessään niin mainioita esimerkkejä jumalattomuudesta.

Vanhurskauden periaatteet vaativat luotettavaa kuvausta tosiasioista kaikkien niiden hyödyksi, jotka joskus tulevat lukemaan Pyhää Kirjaa. Tässä näemme todisteita jumalallisesta viisaudesta. Meiltä vaaditaan kuuliaisuutta Jumalan käskyille, eikä meille ole kerrottu ainoastaan rangaistus tottelemattomuudesta, vaan myös kuvaus Aadamin ja Eevan olostä paratiisissa ja tottelemattomuuden ikävät seuraukset varoitukseksi ja hyödyksi meille. Kuvaus on täydellinen ja tarkka.

[416] Eedenissä ihmisille annettu laki on kirjoitettu muistiin yhdessä rangaistuksen kanssa, joka seuraa siinä tapauksessa, että he ovat tottelemattomat. Sitten seuraa kertomus kiusauksesta, lankeemuksesta ja hairahtuneille esivanhemmillemme määrätty rangaistus. Heidän menettelynsä on annettu meille varoitukseksi tottelemattomuudesta, jotta vakuuttuisimme siitä, että synnin palkka on kuolema ja ettei Jumalan kostava oikeus milloinkaan petä, vaan että Hän aina vaatii luoduiltaan käskyjensä tarkkaa noudattamista. Miten täsmällinen olikaan Siinailta julistettuun lakiin liitetty rangaistus ja miten varma lain rikkomista seurannut palkka sekä todisteet muistiin merkityistä tapauksista !

Uskollisena tehtävälleen innoitettu sana kertoo meille, mitkä synnit voittivat Nooan, Lootin, Mooseksen, Aabrahamin, Daavidin ja Salomonin, ja miten Eliankin rohkeus petti ankarassa koetuksessa ja kiusauksessa. Joonan tottelemattomuus ja Israelin epäjumalanpalvelus on tarkoin kirjoitettu muistiin. Pyhä Henki, joka poistaa ihmissydäntä peittävän verhon, paljastaa kaiken — miten Pietari kielsi Kristuksen, kuinka Paavalin ja Barnabaan välillä käytiin ankaraa taistelua ja miten profetoissa ja apostoleissakin oli puutteita

ja heikkouksia. Raamattu käsittelee uskovaisten elämän vaiheita heidän kaikkine virheineen ja mielettömyyksineen opetuksiksi vastaisille sukupolville. Jos he olisivat olleet vailla heikkouksia, he olisivat olleet yli-ihmisiä, niin että synnillinen luontomme olisi epäroinyt niin korkean tason tavoittelemista. Mutta kun näemme heidän taistelunsa ja lankeemuksensa ja miten he saivat uutta rohkeutta ja voiton Jumalan armon avulla, se antaa myös meille rohkeutta, ja saa meidät tunkeutumaan turmeltuneen luonteen asettamien esteiden lävitse.

Jumala on aina tunnollisesti rangaissut rikkomuksia. Hän lähetti profeettojaan varoittamaan syyllisiä ja ilmoittamaan heidän syntinsä sekä julistamaan rangaistustuomion heille. Niiden, jotka kyselevät, miksi Jumalan sana paljastaa kansansa synnit niin huomiota herättävästi pilkkaajien naurun ja pyhien vali-tuksen aiheiksi, tulee käsittää, että tämä kaikki on kirjoitetta heille opiksi, jotta he karttasivat näitä paheita ja jäljittelisivät ainoastaan Jumalaa palvelevien vanhurskautta.

Me tarvitsemme juuri sellaisia opetuksia, joita Raamattu meille antaa, sillä synnin ilmaantumisen yhteydessä on myös esitetty rangaistus siitä. Syyllisten suru ja katumus ja syn- ninsairaana sielun tuskanhuudot kantautuvat korviimme menneiltä ajoilta esittäen, että ihminen silloin, niinkuin nytkin, on ollut Jumalan anteeksi antavan armon tarpeessa. Se opettaa meille, että samalla kun Hän rankaisee syntiä, Hän säälii ja antaa anteeksi katuville, jotka tekevät parannuksen. [417]

Jumala on kaitselmuksessaan nähnyt hyväksi opettaa ja varoittaa kansaansa monella eri tavalla. Hän on tehnyt tahtonsa heille tunnetuksi selvällä käskyllä, Pyhän Raamatun kirjoituksilla ja profetian hengen opetuksilla. Minun tehtävänäni on ollut puhua suoraan Jumalan kansan virheistä ja hairahduksista. Vaikka joittenkin synnit on tuotu päivänvaloon, ei sen tarvitse osoittaa sitä, että nämä olisivat pahemmat Herran edessä kuin monet muut, joiden heikkouksia ei ole kirjoitettu muistiin. Mutta minulle on näytetty, ettei työni valitseminen ole omassa vallassani, vaan että minun tulee nöyrästi totella Jumalan tahtoa. Kristittyjen elämässä ilmenevät erehdykset ja vääryydet on merkitty muistiin opetuksiksi niille, jotka ovat taipuvaiset lankeamaan samoihin kiusauksiin. Toisten kokemukset palvelevat merkkivaloina varoittaen toisia vaarallisista kareista.

Siten on ilmoitettu Saatanan ansat ja petokset sekä kristillisen luonteen täydelliseksi saattamisen tärkeys ja välikappaleet, joiden avulla se on saavutettavissa. Siten Jumala osoittaa, mitä meidän tulee tehdä voidaksemme saada Hänen siunauksensa. Monilla on taipumus päästää kapinalliset tunteensa valtaan, jos heidän helmasynneistään nuhdellaan. Tämä sukupolvi ajattelee: »Puhukaa meille mieluisia.» Jes. 30:10. Mutta profetian henki puhuu ainoastaan totuutta. Laittomuus rehoittaa, ja monen rakkaus, jotka sanovat seuraavansa Kristusta, kylmenee. He eivät huomaa oman sydämensä jumalattomuutta eivätkä tunne heikkoa ja avutonta tilaansa. Jumala armossaan poistaa verhon ja osoittaa heille, että tämän kaiken yläpuolella on silmä, joka huomaa heidän salatun syyllisyytensä ja heidän tekojensa vaikuttimet.

[418] Kansan suosiossa olevien kirkkojen syntejä peitellään. Monet niiden jäsenistä elävät mitä julkeimmissa paheissa ja ovat vaipuneet jumalattomuuteen. Babylon on langennut, ja se on tullut kaikkien saastaisten ja vihattavain lintujen tyyssijaksi! Mitä inhottavimpia syntejä suositaan kristillisyyden kaavun alla. Monet julistavat, että Jumalan laki on poistettu, ja he elävät todellakin tämän uskonsa mukaan. Jos ei ole lakia, niin ei ole rikkomustakaan, eikä sen vuoksi mitään syntiäkään, koska synti on lain rikkomista.

Lihan mieli on vihollisuutta Jumalaa vastaan, ja se kapinoo Hänen tahtoaan vastaan. Kun se luopuu kuuliaisuuden ikeestä, se vaipuu huomaamatta laittomuuteen ja rikollisuuteen. Laittomuus rehoittaa niidenkin keskuudessa, jotka ylevästi puhuvat puhtaasta ja täydellisestä uskonnonvapaudesta. Heidän vaelluksensa on inhottava Jumalasta, ja he ovat sielunvihollisen työtovereita. Ilmoitetun totuuden valo on verhottu heiltä, ja pyhyiden kauneudesta heidän käsityksensä on varsin vajava.

On hämmästyttävää nähdä, miten hataralle pohjalle monet rakentavat taivastoivonsa! He parjaavat Kaikkivaltiaan lakia ikään kuin tahtoisivat panna Jumalan viralta ja tehdä Hänen sanansa tyhjäksi. Ei Saatanakaan kaiken sen tiedon perusteella, mikä hänellä on Jumalan laista, rohkenisi puhua sellaista, mitä jotkut lakia vihaavat saarnaajat esittävät saarnatuolista. Siitä huolimatta hän iloitsee heidän jumalanpilkastaan.

Minulle on näytetty, mikä ihminen on ilman tietoa Jumalan tahdosta. Hänen elämänsä on täynnä rikollisuutta ja jumalattomuutta.

Mutta kun Jumalan Henki paljastaa hänelle lain täydellisen merkityksen, mikä suuri muutos tapahtuukaan silloin hänen sydämessään! Belsassarin tavoin hän lukee täydellä ymmärryksellään Kaikkivaltiaan käden kirjoittamat sanat, niin että syyllisyyden tunto valtaa hänen sielunsa. Jumalan sanan uhkaukset hätkähdyttävät hänet horroksestaan ja saavat hänet anomaan armoa Jeesuksen nimessä. Sellaiseen nöyrään pyyntöön Jumala aina mielellään vastaa. Hän ei milloinkaan lähetä luotaan katuvaan sielua ilman lohdutusta.

Herra on nähnyt hyväksi esittää minulle kansansa tarpeet ja virheet. Vaikka se on tuottanut minulle tuskaa, olen kuitenkin uskollisesti osoittanut rikkojille heidän virheensä sekä keinot, joilla he voivat vapautua niistä sen mukaan kuin Jumalan Henki on sanellut asian minulle. Se on monissa tapauksissa saanut panettelevan kielien liikkeelle niissä, joiden puolesta olen tehnyt työtä ja kärsinyt, ja saanut heidät katkerasti nousemaan minua vastaan. Mutta minä en ole heidän tähtensä luopunut tehtävästäni. Jumala on uskonut minulle työni, ja Hänen ylläpitävän voimansa tukemana olen suorittanut ne tuskalliset tehtävät, jotka Hän on antanut minulle. Siten Jumalan Henki on julistanut varoituksia ja tuomioita silti pidättämättä myöskään armon suloista lupausta.

[419]

Jos Jumalan lapset käsittäisivät Hänen menettelynsä heitä kohtaan ja vastaanottaisivat Hänen opetuksensa, he löytäisivät suoran tien ja valon ohjaamaan heidät pimeyden ja masennuksen lävitse. Daavid oppi viisautta Jumalan menettelystä häntä kohtaan ja alistui nöyrästi Korkeimman kuritukseen. Profeetta Naatanin esittämä tarkka kuvaus hänen todellisesta tilastaan paljasti hänelle hänen syntinsä ja auttoi häntä luopumaan niistä. Hän alistui vastaanottamaan neuvoja ja nöyrtyi Jumalan edessä. Hän huudahti: »Herran laki on täydellinen; se virvoittaa sielun.» Ps. 19:7.

Ei mitään aihetta epätoivoon

Katuvilla syntisillä ei ole mitään aihetta epätoivoon sen vuoksi, että heitä on muistutettu heidän rikkomuksistaan ja varoitettu vaarastaan. Juuri nämä ponnistukset heidän hyväkseen osoittavat, miten paljon Jumala rakastaa heitä ja tahtoo pelastaa heidät. Heidän tulee vain seurata Hänen neuvojaan ja tehdä Hänen tahtonsa periäkseen iankaikkisen elämän. Jumala asettaa erehtyvien lastensa synnit

heidän eteensä, jotta he saisivat katsella niitä jumalallisen totuuden valaisemina ja nähdä, kuinka suuria ja inhottavia ne todellisuudessa ovat. Sen jälkeen he ovat velvolliset luopumaan niistä ikiajoiksi.

Jumala on meidän päivinämme yhtä voimallinen pelastamaan synnistä kuin Hän oli patriarkkojen, Daavidin, profeettojen ja apostolien päivinä. Monien Jumalan sanaan kirjoitettujen tapauksien siitä, miten Jumala on vapauttanut kansansa heidän synneistään, tulisi tehdä meidän päiviemme kristityt innokkaiksi vastaanottamaan jumalallista opetusta ja palaviksi saattamaan luonteensa täydelliseksi, niin että se kestää tutkivan tuomion läpikotaisen tarkastuksen.

[420]

Raamatun historia tukee nääntyvää sydäntä Jumalan ärmon toivolla. Meidän ei tarvitse antautua epätoivoon, kun näemme, miten toiset ovat taistelleet samoissa vaikeuksissa kuin mekin ja langenneet kiusauksiin niinkuin mekin ja silti nousseet siitä ja saaneet siunauksen Jumalalta. Innoitetut sanat loh-duttavat ja rohkaisevat erehtyviä sieluja. Siitä huolimatta, että patriarkat ja apostolit olivat alttiit inhimillisille heikkouksille, saivat he kuitenkin uskon kautta hyvän tunnustuksen, taistelivat taistelunsa Jumalan voimassa ja saivat ihanan voiton. Niin mekin voimme turvautua sovitusuhrin ansioon ja voittaa Jeesuksen nimessä. Ihmiskunta on ollut inhimillinen koko maailmassa aina Aadamin päivästä nykyaikaan asti, ja Jumalan rakkaus on kautta aikojen ollut vertaansa vailla.

Rakkaat veljet: Samalla tavalla kuin ihmisen elimistön kaikki eri jäsenet muodostavat ruumiin kokonaisuuden kunkin suorittaessa omat tehtävänsä kuuliaisena koko elimistöä hallitsevalle ymmärrykselle, tulee myös Kristuksen seurakunnan jäsenten liittyä yhteen sopusuhtaiseksi ruumiiksi, joka on alamainen sitä valvovalle pyhitetyneelle ymmärrykselle.

Seurakunnan jäsenet ovat väärällä menettelyllään jarruttaneet seurakunnan edistymistä ja kasvua. Vaikka seurakuntaan liittyminen onkin tärkeä ja välttämätön asia, ei se kuitenkaan tee ketään kristityksi eikä takaa hänelle pelastusta. Emme voi hankkia itsellemme pääsyä taivaaseen rekisteröimällä nimemme seurakunnan jäsenluetteloon sydämemme ollessa vieras Kristukselle. Meidän tulee olla Hänen uskollisia palvelijoitaan maan päällä yhteistyössä Hänen kanssaan. »Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia.» 1 Joh. 3:2. Meidän tulee muistaa tämä pyhä yhteenkuuluvaisuus, ettemme tekisi mitään sellaista, mikä tuottaa häpeää Isämme asialle.

Meillä on ylevä tunnustus. Sapattia pitävinä adventisteina me tunnustamme tottelevamme kaikkia Jumalan käskyjä ja odottavamme Lunastajamme tuloa. Jumala on harvoille uskollisilleen uskonut mitä vakavimman varoitussanomana. Meidän tulee sanoillamme ja teoillamme osoittaa, että oivallamme meille uskotun suuren vastuun. Valomme tulee loistaa niin kirkkaasti, että toiset voivat nähdä, että me kirkastamme Isää jokapäiväisessä elämässämme, että olemme yhteydessä taivaan kans- sa ja olemme Jeesuksen Kristuksen kans- saperillisiä, ja että me Hänen ilmestyessään voimalla ja suurella kirkkaudella muutumme Hänen kaltaisikseen.

Meidän kaikkien tulee tuntea henkilökohtainen vastuumme näkyväisen seurakunnan jäsenenä ja Herran viinitarhan työntekijöinä. Meidän ei tule odottaa, että veljemme, jotka ovat yhtä heikot kuin mekin, tulevat auttamaan meitä eteenpäin, sillä kallis Vapahtajamme on pyytänyt meitä liittymään Häneen ja yhdistämään heikkoutemme Hänen voimaansa, tietämättömyytemme Hänen viisauteensa ja

arvottomuutemme Hänen ansioonsa. Kukaan ei voi asettua puolueettomalle kannalle, sillä vaikutuksemme on joko puolesta tai vastaan. Me olemme toimivia välikappaleita joko Kristukselle tai viholliselle. Joko me kokoamme Jeesuksen kanssa tai hajotamme. Totinen kääntymys merkitsee perinpohjaista muutosta. Ajatusten kulkusuunnan ja sydämen taipumusten täytyy muuttua ja elämän tulee uudistua Kristuksessa.

Jumala on ottanut johtoonsa kansan

Jumala on ottanut johdettavakseen kansan, joka täysin yksimielisenä seisoo iankaikkisen totuuden korokkeella. Kristus antoi itsensä maailmalle »puhdistaakseen itselleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee». Tiit. 2:14. Tämän puhdistusvaiheen tarkoituksena on seurakunnan puhdistaminen kaikesta vääryydestä sekä erimielisyyden ja riidan hengestä, jotta sen jäsenet rakentaisivat eivätkä hajottaisi, ja keskittäisivät kaikki voimansa heille uskottuun suureen työhön. Jumalan tarkoitus on, että kaikki Hänen lapsensa tulevat uskon yhteyteen. Juuri ennen ristiinnaulitsemistaan Kristus rukoili, että Hänen opetuslapsensa olisivat yhtä, niinkuin Hän oli yhtä Isänsä kanssa, jotta maailma uskoisi, että Isä oli lähettänyt Hänet. Tämä mitä liikuttavin ja ihmeellisin rukous on kantautunut läpi aikakausien meidän päiviimme asti, sillä näin Hän rukoili: »Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun.» Joh. 17:20.

[423]

Miten hartaasti tulisikaan Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvien pyrkiä vastaamaan tähän rukoukseen omassa elämässään! Monet heistä eivät käsitä seurakuntayhteyden pyhyyttä eivätkä halua alistua seurakunnan kuriin ja järjestykseen. Heidän jokapäiväiset tekonsa osoittavat, että he korottavat oman arvostelunsa yhteisen seurakunnan mielipiteen yläpuolelle, eivätkä he huolellisesti valvo itseään ollen lietsomatta vastustuksen henkeä seurakunnan ääntä vastaan. Seurakunnan vastuunalaisissa asemissa olevissa saattaa olla samantaisia virheitä kuin muissakin ihmisissä ja he saattavat tehdä vääriä ratkaisuja, mutta siitä huolimatta on Kristuksen seurakunnalle maan päällä annettu sellainen arvovalta, johon ei voi suhtautua kevytmielisesti. Ennen ylösnousemustaan Kristus antoi seurakunnalleen tämän vallan: »Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat an-

teeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt.» Joh. 20:23.

Seurakuntaan kuulumista ei tule kevytmielisesti tehdä merkityksettömäksi. Kun joittenkin Kristuksen seuraajiksi tunnus-tautuvien suunnitelmia on vastustettu, tai kun heidän äänensä ei ole päässyt niin hallitsevaksi tekijäksi seurakunnassa kuin he katsovat ansaitsevansa, he uhkaavat luopua siitä. Mutta jos he jättäisivät seurakunnan, he joutuisivat itse kärsimään siitä eniten, sillä vetäytymällä pois sen vaikutuspiiristä he antautuisivat kokonaan maailman kiusausten valtaan.

Kokosydämisiä avustajia

Jokaisen uskovaisen tulee olla kokosydämisessä liitossa seurakunnan kanssa. Sen menestyminen tulee olla hänen ylin harastuksensa. Ellei hän tunne pyhää velvoitusta olla seurakunnalle enemmän hyödyksi kuin itse hyötyä siitä, se tulee paljon paremmin toimeen ilman häntä. Kaikki voivat tavalla tai toisella edistää Jumalan työtä. On sellaisia, jotka kuluttavat paljon rahaa tarpeettomaan ylellisyyteen. He tyydyttävät mielihalujaan, mutta seurakunnan tukemista varoillaan he pitävät raskaana taakkana. He ovat halukkaat hyötymään kaikista sen tarjoamista etuoikeuksista, mutta maksattavat toisilla laskut siitä.

[424]

Ne, jotka todellakin tuntevat syvää mielenkiintoa Jumalan työn edistämiseen, eivät epäröi sijoittaa varojaan, milloin ja missä niitä tarvitaan. Heidän tulee myös pitää pyhänä velvollisuutenaan elämällään valaista Kristuksen opetuksia, niin että he elävät sovinnossa toisten kanssa ja toimivat täysin yksimielisesti jakamattomana kokonaisuutena. Heidän tulee taipua seurakunnan mielipiteeseen. Monet elävät ainoastaan itsellensä. Suurta mielihyvää tuntien he katselevat omaa elämäänsä kuvitellen olevansa moitteettomat, vaikka he itse asiassa eivät tee mitään Jumalalle, vaan elävät ilmeisessä ristiriidassa Hänen ilmoitetun sanansa kanssa. Ulkonaisten muotomenojen noudattaminen ei milloinkaan tyydytä ihmissielun suuria tarpeita. Kristuksen ulkonainen tunnustaminen ei pysty tekemään meitä kykeneviksi kestämään tuomiopäivänä. Meillä tulee olla täydellinen luottamus Jumalaan, lapsenomainen turva Hänen lupauksiinsa ja täydellinen antautuminen Hänen tahtoonsa.

Jumala on aina koetellut kansaansa koettelemusten ahjossa tehdäkseen heidät lujiksi ja totisiksi ja puhdistaa heidät kaikesta vääryydestä. Kun Aabraham ja hänen poikansa olivat kestäneet ankarimman kokeen, mitä heille voitiin määrätä, Jumala puhui enkelinsä välityksellä Aabrahamille: »Nyt minä tiedän, että sinä pelkääät Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi.» 1 Moos. 22:12. Tämä suuri uskon teko sai Aabrahamin luonteen loistamaan erinomaisen kunniakkaasti. Se valaisee sattuvasti hänen täydellistä luottamustaan Jumalaan, jolta hän ei pidättänyt mitään, eikä edes lupauksen poikaakaan.

Ei ole mitään, mikä olisi liian kallisarvoista uhrattavaksi Jeesukselle. Jos palautamme Hänelle Hänen meille uskomiaan rahatalentteja, Hän on antava meille enemmän niitä. Hän palkitsee jokaisen ponnistuksen, jonka teemme Kristuksen hyväksi, ja jokainen Hänen nimessään suorittamamme tehtävä palvelee omia etujamme. Jumala luovutti suuresti rakastamansa Pojan ristiinnaulitsemisen tuskaan, jotta kaikki Häneen uskovat voisivat Jeesuksen nimessä tulla yhdeksi. Kun Kristus on uhrannut niin paljon pelastaakseen ihmiset ja saattaakseen heidät yksimielisyyteen keskenään samalla tavalla kuin Hän oli liittynyt Isäänsä, onko mikään uhraus liian suuri Hänen seuraajilleen, jotta he voisivat säilyttää tuon yhteyden?

Yksimielisen seurakunnan todistus

Jos maailma saa nähdä, että Jumalan seurakunnassa vallitsee täydellinen yksimielisyys, on se oleva voimallinen todistus Kristuksen uskonnon puolesta. Erimielisyydet, ikävät eripuraisuudet ja mitättömät seurakunnan koettelemukset häpäisevät Lunastajaamme. Kaikki tällaiset voidaan välttää, jos oma minä on alistettu Jumalan tahtoon ja Jeesuksen seuraajat tottelevat seurakunnan ääntä. Epäusko esittää, että yksilöllinen riippumattomuus lisää vaikutusvaltaamme ja että luopuminen omista käsityksistämme siitä, mikä on oikein ja alistuminen seurakunnan päätösvaltaan on heikkoutta. Mutta taipuminen sellaisiin tunteisiin ja näkemyksiin on vaarallista, sillä se johtaa sekasortoon ja epäjärjestykseen. Kristus näki, että yksimielisyys ja kristillinen yhteys ovat välttämättömät Jumalan työssä, ja sen vuoksi Hän teroitti sitä omille opetuslapsilleen. Kristikunnan historia siitä lähtien nykyaikaan asti vakuuttaa, että ainoastaan yksimieli-

sydessä on voimaa. Alistukoot yksilöitten mielipiteet seurakunnan arvovaltaan.

Apostolit pitivät ehdotonta yksimielisyyttä välttämättömänä ja toimivat määrätietoisesti sen saavuttamiseksi. Paavali kehoitti veljiin näillä sanoilla: »Mutta minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pyysisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus.» 1 Kor. 1:10.

Hän kirjoitti myös Filippissä oleville veljilleen: »Jos siis on jotakin kehoitusta Kristuksessa, jos jotakin rakkauden lohdutusta, jos jotakin Hengen yhteyttä, jos jotakin sydämellisyyttä ja laupeutta, niin tehkää minun iloni täydelliseksi siten, että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus, että olette sopuisat ja yksimieliset ettekä tee mitään itsekkyydestä tai turhan kunnian pyynnöstä, vaan että nöyryydessä pidätte toista pa- rempana kuin itseänne ja että katsotte kukin, ette vain omaanne, vaan toistenkin parasta. Olkooo teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli.» Fil. 2:1—5.

[426]

Roomalaisille hän kirjoitti: »Mutta kärsivällisyyden ja lohdutuksen Jumala suokoon teille, että olisitte yksimieliset keskenänne, Kristuksen Jeesuksen mielen mukaan, niin että te yksimielisesti ja yhdestä suusta ylistäisitte Jumalaa ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää. Hoivatkaa sentähden toinen toistanne, niinkuin Kristuskin on teidät hoivaansa ottanut Jumalan kunniaksi.» Room. 15:5—7. »Olkaa keskenänne yksimieliset. Älkää korkeita mielitelkö, vaan tyytykää alhaisiin oloihin. Älkää olko itse mielestänne viisaita.» Room. 12:16.

Pietari kirjoitti hajallaan asuville seurakunnan jäsenille: »Ja lopuksi: olkaa kaikki yksimielisiä, helläsydämisä, veljiä kohtaan rakkaita, armahtavaisia, nöyriä. Älkää kostako pahaa pahalla, älkää herjausta herjauksella, vaan päinvastoin siunatkaa, sillä siihen te olette kutsutkin, että siunauksen perisitte.» 1 Piet. 3:8, 9.

Paavali kirjoitti korinttolaisille: »Lopuksi, veljet, iloitkaa, tulkaa täydellisiksi, ottakaa vastaan kehoituksia, olkaa yhtä mieltä, eläkää sovussa, niin rakkauden ja rauhan Jumala on oleva teidän kanssanne.» 2 Kor. 13:11.

Teidän tulee niin pitkälle kuin mahdollista olla yksimielisiä veljienne ja sisarienne kanssa. Teidän tulee antautua Jumalalle ja luopua taipumattomuudestanne ja halustanne etsiä virheitä. Teidän tulee luopua omasta mielenlaadustanne ja vastaanottaa rakkaan Vapah-tajamme mielenlaatu. Kurottautukaa tarttumaan Hänen käteensä, jotta tuo kosketus sähköistäisi teidät ja antaisi teille Hänen oman verrattoman luonteensa suloiset piirteet. Avatkaa sydämenne Hänen rakkaudelleen, ja antakaa Hänen voimansa muuttaa teidät ja Hänen armonsa tulla teidän voimaksenne. Silloin teillä on oleva voimallinen vaikutus hyvään. Siveellinen voimanne on kestävä luonteenne anka- rimmankin koetuksen. Koko sydämenne on oleva puhdas ja pyhittynyt. Silloin teidän nousunne on oleva varma kuin aamurusko. — 1876 — Tod. IV: 63.

* * * * *

Kristuksen uskonto ei vaadi meitä luopumaan luonteenme yksilöllisyydestä, vaan ainoastaan mukautumaan jossakin määrin toistenkin tunteisiin ja menettelyyn. Uskon yhteyteen voidaan saattaa monia ihmisiä, joiden käsitykset, tavat ja mieltymykset ajallisista asioista voivat olla paljonkin toisistaan eriäviä, mutta jos Kristuksen rakkaus palaa heidän sydämessään ja he kaikki suuntaavat katseensa samaan taivaaseen, iankaikkiseen kotiinsa, heillä voi olla mitä suloisin yhteisymmärrys ja mitä ihmeellisin yksimielisyys keskenään. On tuskin kahta ihmistä, joiden kokemukset jokaista yksityiskohtaa myöten olisivat aivan samanlaiset. Toisen koettelemukset eivät saata olla samanlaisia kuin toisen, minkä vuoksi sydämemme aina tulisi uhkia hellää myötätuntoa ja samaa rakkautta, mitä Jeesus osoitti kaikille veljilleen. — 1876 — Tod. IV: 65, 66.

Israelin lasten historia on kirjoitettu muistiin opetuksiksi ja kehoitukseksi kaikille kristityille. Kun vaarat ja vastoinkäymiset kohtasivat israelilaisia ja he näyttivät ikään kuin joutuneen umpikujaan, petti heidän uskonsa, ja he alkoivat napista Jumalan heille asettamaa johtajaa vastaan. He moittivat, häntä siitä, että hän oli saattanut heidät vaaraan, vaikka hän oli totellut ainoastaan Jumalan ääntä.

Jumala käski: »Menkää eteenpäin.» Heidän ei tullut odottaa, kunnes tie oli selvä, niin että he saattoivat käsittää koko suunnitelman heidän vapauttamisekseen. Jumalan työ on edistyvää, ja Hän avaa kansalleen tien. Epäröiminen ja valittaminen on epäluottamuksen ilmaisemista Israelin Pyhälle. Kaitselmuksessaan Jumala johti heprealaiset vuoriston suojaan, Punaisen meren rannalle, jotta Hän voisi vapauttaa heidät ainiaaksi heidän vihollisistaan. Hän olisi voinut, pelastaa heidät millä tavalla tahansa, mutta Hän valitsi tämän keinon koetellakseen heidän uskoaan ja vahvistaakseen heidän luottamustaan Häneen.

Emme voi syyttää Moosesta siitä, että hän olisi ollut väärässä sentähden, että kansa napisi hänen menettelyään vastaan. Heidän oma kapinallinen ja taipumaton sydämensä sai heidät moittimaan sitä miestä, jonka Jumala oli valtuuttanut kansansa johtajaksi. Mooseksen toimiessa Herran pelossa Hänen ohjeittensa mukaisesti luottaen täydellisesti Hänen lupauksiinsa, masentuivat ne, joiden olisi tullut tukea häntä, eivätkä nähneet edessään muuta kuin onnettomuutta, tappioita ja kuolemaa.

Tänä aikana Herra on yhteistyössä niiden lastensa kanssa, jotka uskovat nykyiseen totuuteen. Hän aikoo suorittaa hämmästyttäviä ja kohtalokkaita tekoja, ja toimiessaan kaitselmuksensa mukaan näiden toteuttamiseksi Hän sanoo kansalleen: »Menkää eteenpäin.» Tosin tie ei vielä ole selvä, mutta kun he etenevät uskossa, voimassa ja rohkeudessa, on Jumala tasoittava tien heidän eteensä. Tulee aina olemaan niitä, jotka valittavat kuten muinaiset israelilaiset, ja jotka vaikeaan asemaan joutumisestaan syyttävät niitä, jotka Jumala eri-

koisesti on määrännyt huolehtimaan työnsä edistämisestä. He eivät huomaa, että Jumala koettelee heitä asettamalla heidät vaikeisiin tilanteisiin, joista ei ole mitään ulospääsyä ilman Hänen apuaan.

Aika ajoin vaarat uhkaavat kristityn elämää, niin että velvollisuuden täyttäminen tuntuu vaikealta. Mielikuvitus esittää, että perikato on aivan edessä ja että vankeus ja kuolema uhkaavat takaapäin. Kaikkien masentavien äänien yläpuolella kuuluu kuitenkin Jumalan ääni selvästi sanoen: »Menkää eteenpäin.» Tätä ääntä meidän tulee totella, johti se mihin tahansa, ja vaikka emme saattaisikaan tunkeutua pimeyden lävitse ja tuntisimme kylmien aaltojen huuhtelevan jalkojamme.

Edetkää uskossa

Heprealaiset olivat väsyneitä ja pelästyneitä, mutta jos he olisivat kieltäytyneet etenemästä Mooseksen käskystä eivätkä olisi menneet lähemmäksi Punaista merta, ei Jumala milloin-kaan olisi raivannut tietä heille. Edetessään aina veden rajaan asti he osoittivat uskovansa Jumalan sanaan, jonka Mooses oli puhunut heille. Ensin he itse tekivät kaiken voitavansa, ja sen jälkeen Israelin Väkevä Jumala suoritti oman osansa jakaen vedet, niin että syntyi tasainen tie meren poikki.

[430] Tiemme yläpuolella olevat pilvet eivät milloinkaan häivy niin kauan kuin horjumme ja epäröimme. Epäusko sanoo: »Emme milloinkaan pääse näiden esteiden lävitse; odottakaamme, kunnes ne on poistettu, niin että voimme selvästi nähdä edessämme olevan tien.» Mutta usko käskee meitä etenemään rohkeasti, sillä kaikki se toivoo ja kaikki se uskoo. Kuuliaisuus Jumalalle antaa varmasti voiton. Vain uskon kautta voimme saavuttaa taivaan.

On paljon yhtäläisyyksiä meidän kokemustemme ja Israelin lasten historian välillä. Jumala johti kansansa Egyptistä erä-maahan, missä he saattoivat pitää Hänen käskynsä ja totella Hänen ääntään. Egyptiläiset, jotka eivät lainkaan välittäneet Herrasta, olivat leiriytyneet aivan heidän vierelleen, mutta se, mikä israelilaisille suurena valona valaisi koko heidän leirinsä ja heidän edessään olevan tien, oli faraon joukoille pilvimuurina, joka teki pimeyden yötä pimeämmäksi.

Samoin tänäkin aikana on kansa, jonka Jumala on asettanut käskyjensä tallettajaksi. Niille, jotka tottelevat Jumalan käskyjä, ne ovat ikään kuin tulenpatsas, joka valaisee ja johtaa tietä iankaikkiseen pelastukseen. Mutta niiden hylkääjille ne ovat ikään kuin yön pimeät pilvet. »Herran pelko on viisauden alku.» Ps. 111:10. Jumalan sanan ymmärtäminen on kaikkea muuta tietoa parempi. Jumalan käskyjen pitäminen antaa suuren palkan, eikä minkään ajallisen tekijän tulisi saada kristittyä horjumaan hetkeksikään uskollisuudestaan. Rikkaus, kunnia ja maallinen loisto ovat vain kuin roskaa, joka häviää Jumalan vihan tulen edessä.

Herran ääni, joka uskollisilleen sanoo »menkää eteenpäin», koettelee usein heidän uskoaan äärimmilleen. Mutta jos he kiel-täytyisivät tottelemasta, ennen kuin jokainen varjo ja kaikki epävarmuus on poistettu sumentamasta heidän ymmärrystään, niin ettei enää olisi mitään epäonnistumisen tai tappion mahdollisuutta, eivät he milloinkaan lähtisi eteenpäin askeltakaan. Ne, joista on mahdotonta antautua Jumalan tahtoon ja uskoa Hänen lupauksiinsa, ennen kuin kaikki on heille selvinnyt, eivät milloinkaan voi antautua kokonaan. Usko ei ole tietämisen varmuutta, vaan »luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy». Hepr. 11:1. Kuuliaisuus Jumalan käskyille on ainoa tie, jolla saamme osaksemme Hänen mielisuosionsa. »Menkää eteenpäin», tulisi olla kristittyjen tunnussana.

Luku 86—Kristuksen työtovereita

Oli tärkeä aika ———leirikokouksen ja sen jälkeisenä aikana vuonna 1874. Jos siellä olisi ollut miellyttävä ja tilava kokoushuone jumalanpalveluksia varten, olisi totuuteen voitettujen määrä enemmän kuin kaksinkertaistunut. Jumala toimii yhdessä meidän ponnistustemme kanssa. Me voimme sulkea tien syntisiltä laiminlyönneillemme ja itsekkyydellämme. Olisi tullut toimia erittäin uutterasti niitten pimeyteen jääneitten pelastamiseksi, jotka olivat innostuneet totuuteen. Kristuksen palveluksessa tarvitaan aivan yhtä viisasta johtoa kuin kansojen elämää ja vapautta puolustavien armeijoiden taisteluissa. Kaikki eivät pysty arvostelukykyisesti toimimaan sielujen pelastamiseksi. Siinä nimittäin tarvitaan paljon syvällistä ajatustyötä. Emme saa ryhtyä Jumalan työhön umpimähkään ja odottaa siitä menestystä. Herra tarvitsee lujatahtoisia ja ajattelevia henkilöitä työhönsä. Jeesus pyytää työtovereita eikä tomppeleita. Jumala haluaa älykkäitä ja oikein ajattelevia henkilöitä suorittamaan sen suuren työn, joka on välttämätön sielujen pelastukseksi.

Mekaanikot, asianajajat, kauppiat ja kaikkien ammattien harjoittajat hankkivat itselleen koulutusta tullakseen taitaviksi kukin omassa ammatissaan. Tuleeko Kristuksen seuraajien olla vähemmän älykkäitä, niin että he pysyvät tietämättöminä siitä, miten tulee toimia, vaikka he tunnustautuvat Hänen palvelijoihinsa? Iankaikkisen elämän hankkiminen tulee asettaa kaikkien ajallisten harrastusten yläpuolelle. Voidaksemme johdattaa sieluja Jeesuksen luo meidän täytyy tuntea ihmisluonto ja tutkia ihmismieltä. Meidän täytyy huolellisesti harkita sekä rukoilla hartaasti tietääksemme, miten lähestyä ihmisiä tällä suurella totuuden sanomalla.

[432] jotkut äkkipikaiset, hetken mielijohteesta toimivat, silti vilpittömät sielut, tulevat voimallisen esitelmän kuultuaan menemään meihin kuulumattomien luo esittämään sanomaa töykeästi tehden siten heille vastenmieliseksi sen totuuden, jonka toivoimme heidän vastaanottavan. »Tämän maailman lapset ovat omaa sukukuntaansa kohtaan ovelampia kuin valkeuden lapset.» Luuk. 16:8. Kauppiat ja

poliitikot tutkivat kohteliaisuussääntöjä. He pyrkivät käytöksellään tekemään itsensä niin miellyttäväksi kuin mahdollista. He koettavat puhua ja käyttäytyä sillä tavalla, että se vaikuttaisi voimallisesti heidän kanssaihmiisiinsä. Tämän saavuttamiseksi he käyttävät tietojaan ja kyky-jään niin taitavasti kuin suinkin.

Tunnustuskristittyjen elämässä esiintyy paljon arvotonta, mikä roskana tukkii ristille johtajan tien. Mutta kaikesta tästä huolimatta on joitakin, joihin sanoma on vaikuttanut niin voimallisesti, että he selviytyvät kaikista masentavista tekijöistä tunkeutuen kaikkien esteiden lävitse päästäkseen totuuteen. Mutta jos totuuteen uskovat olisivat puhdistaneet mieltään olemalla kuuliaisista totuudelle ja jos he olisivat käsittäneet, miten paljon merkitsevät tieto ja kauniit tavat Kristuksen työssä, niin olisi voitu voittaa kaksikymmentä sielua siellä, missä voitettiin ainoastaan yksi.

Vastakääntyneitä sieluja on rohkaistava

Senkin jälkeen kun sielut ovat kääntyneet totuuteen, tulee heitä valvoa. Monien saarnaajien palavuus näyttää sammuvan heti, kun he ovat saaneet työssään jonkin verran menestystä. He eivät käsitä, että nämä äskenkääntyneet tarvitsevat edelleenkin hoitoa — huolellista ohjausta, apua ja rohkaisua. Heitä ei tule jättää yksin Saatanan voimallisten kiusausten saaliiksi, vaan heitä tulee kasvattaa tuntemaan velvollisuutensa. Heitä tulee kohdella ystävällisesti ja taluttaa eteenpäin; heidän luonaan tulee käydä ja heidän kanssaan tulee rukoilla. Nämä sielut tarvitsevat sitä ruokaosaa, joka on määrätty annettavaksi jokaiselle ihmiselle oikeaan aikaan.

Eipä ihme, jos jotkut masentuvat, vitkastelevat tiellä ja jäävät susien raadeltaviksi. Saatana ahdistaa kaikkia. Hän lähet tää välikappaleitaan kokoamaan takaisin menettämänsä sielut. Tulisi olla paljon enemmän isiä ja äitejä ottamassa sydämelleen näitä totuuteen 'vastasyntyneitä», rohkaisemassa heitä ja rukoilemassa heidän puolestaan, etteivät he joutuisi umpikujaan us-kon asioissa.

Saarnaaminen on vain vähäinen osa siitä työstä, mikä on suoritettava ihmissielujen pelastukseksi. Jumalan Henki vakauttaa syntisiä totuudesta ja saattaa heidät seurakunnan huostaan. Saarnaajat saattavat uskollisesti suorittaa tehtävänsä, mutta he eivät milloinkaan pysty tekemään seurakunnalle kuuluvaa osaa. Sen vuoksi Jumala

pyytää seurakuntaansa huolehtimaan niistä, jotka vasta äsken ovat tulleet uskoon ja vielä ovat melko kokemattomia, ja Hän kehoittaa seurakunnan jäseniä menemään heidän luokseen ei juttelemaan joutavia, vaan rukoillakseen heidän kanssaan ja puhuakseen heille sanoja, jotka ovat ikään kuin »kultaomenia hopeamaljoissa.»

Meidän kaikkien tulee hankkia ihmistuntemusta, jotta arvostelukykyisesti voisimme käsitellä erilaisia ihmismieliä ja parhaan kykymme mukaan auttaa heitä saamaan oikean käsityksen Jumalan sanasta ja saavuttamaan tosi kristillisen elämän. Meidän tulee lukea Raamattua heidän kanssaan ja ohjata heidän mielensä pois ajallisista ajattelemaan heidän iankaikkista parastaan. Jumalan lasten velvollisuus on olla Jumalan lähettämiä, jotka tutustuvat apua tarvitseviin. Jos joku horjuu kiusausten painamana, tulee hänen asiaansa tutkia huolellisesti ja käsitellä viisaasti, sillä hänen iankaikkiset etunsa ovat vaakalaudalla, niin että hänen hyväkseen työskentelevien sanat ja teot saattavat koitua hänelle joko elämän tuoksuna elämäksi tai kuoleman hajuna kuolemaksi. Välistä ilmaantuu tapaus, johon tulee perehtyä rukoillen. Asianomaiselle tulee osoittaa, millainen hänen luonteensa todellisuudessa on, niin että hän tulee näkemään käytöksensä ja mielenlaatunsa omituisuudet samoin kuin heikkoutensakin. Häntä tulee käsitellä viisaasti ja arvostelukykyisesti. Jos hän vielä on saavutettavissa ja jos tällainen harkittu ja kärsivällinen työ koskettaa hänen sydäntään, voidaan hänet voimakkain sitein yhdistää Kristukseen ja saattaa hänet luottamaan Jumalaan. Oi, kun tällainen työ on suoritettu loppuun, kaikki taivaan joukot katselevat sitä riemuiten, sillä kallis sielu on vapautettu Saatanan ansasta ja pelastettu kuolemasta! Miksi ei kannattaisi tehdä työtä viisaasti ihmissielujen pelastukseksi? Kristus on maksanut heistä oman henkensä, tuleeko siis Hänen seuraajiensa kysyä: »Olenko minä veljeni vartija?» Emmekö halua ryhtyä yhteistyöhön Mestarin kanssa? Emmekö tahdo pitää arvossa niitä sieluja, joiden puolesta Hän on kuollut?

[434]

Työ lasten hyväksi

Joitakin yrityksiä lasten innostamiseksi työhön on tehty, mutta se ei riitä. Sapattikoulumme tulee tehdä mielenkiintoisemmiksi. Maailman koulut ovat viime vuosina huomattavasti parantaneet opetusmenetelmiään. On ruvettu käyttämään havainto-opetusta, kuvia

ja mustaa taulua, jotta vaikeat asiat niiden avulla saataisiin nuorille yksinkertaisiksi. Aivan samalla tavalla voidaan nykyinen totuus yksinkertaistaa ja tehdä erittäin mielenkiintoiseksi lasten toimeliaalle mielelle.

Vanhemmat, joita ei voida lähestyä millään muulla tavalla, ovat saavutettavissa heidän omien lastensa välityksellä. Sapattikoulun opettajat voivat opastaa lapsia nykyisessä totuudessa, ja nämä tulevat vuorostaan viemään sen kotipiiriin. Mutta harvat opettajat näyttävät käsittävän tämän työhaaran tär-keyttä. Samoja opetusmenetelmiä, joilla maailman kouluissa on päästy hyviin tuloksiin, voidaan myös käyttää sapattikoulussa yhtä menestyksellisesti saattamaan lapsia Jeesuksen luo ja kasvattamaan heitä Raamatun totuudessa. Tämä saa paljon enemmän hyvää aikaan kuin tunnepitoinen uskonnollinen kiihottus, joka häipyy yhtä pian kuin se on tullutkin.

Meidän tulee vaalia Kristuksen rakkautta. Tarvitsemme enemmän uskoa siihen työhön, joka käsityksemme mukaan vielä on suoritettava ennen Kristuksen takaisintuloa. Tarvitaan paljon enemmän itsensäkieltävää ja uhrautuvaa, oikeaan suuntaan ohjattua työtä. Meidän tulee harkiten ja rukoillen perehtyä parhaimpiin työmuotoihin. Tulee kehittää tarkkoja suunnitelmia. Keskuudessamme on henkilöitä, jotka pystyvät keksimään ja toteuttamaan asioita, jos heidät vain pannaan työhön. Harkitut ja hyvin ohjatut ponnistukset johtaisivat varmasti hyviin tuloksiin.

[435]

Rukouskokoukset mielenkiintoisiksi

Rukouskokousten tulee olla kaikista tilaisuuksista mielenkiintoisimmat, mutta usein niitä johdetaan hyvin kehnosti. Monet käyvät kuuntelemassa saarnaa, mutta jäävät pois rukouskokouksesta. Tähänkin asiaan tulee harkiten kiinnittää huomiota. Tulee etsiä Jumalalta viisautta ja laatia suunnitelmia kokousten johtamiseksi sillä tavalla, että ne tulevat mielenkiintoisiksi ja puoleensavetäviksi. Ihmiset isoavat elämän leipää. Jos rukouskokoukset antavat sitä heille, menevät he sinne sitä saamaan.

Pitkät, kuolettavan ikävät puheet ja rukoukset eivät ole sopivia missään tilaisuudessa eivätkä suinkaan keskeisissä kokouksissa. Niiden, jotka osaavat pitää puolensa ollen aina valmiit puhumaan, annetaan riistää aika aremmilta ja hiljaisemmilta. Pinnallisimmilla

on tavallisesti eniten sanottavaa. Heidän rukouksensa ovat pitkiä ja koneellisia. Ne väsyttävät enkeleitä ja ihmisiä, jotka kuuntelevat heitä. Rukoustemme tulee olla lyhyitä ja asiallisia. Jätettäköön pitkät, väsyttävät anomukset esitettäväksi rukouskammiossa. Päästäkää Jumalan Henki sydämeenne, niin Hän pyyhkäisee sieltä pois kaiken kuivan muodollisuuden.

Hyvän soiton vaikutus

Soitto voi aikaansaada paljon hyvää. Siitä huolimatta emme käytä hyväksemme tätä puolta Jumalan palvelemisesta, niinkuin voisimme. Tavallisesti lauletaan hetken mielihoiteesta tai erikoisia tilaisuuksia varten. Toisinaan laulajat jätetään laulamaan nuotin vierestä, niin että laulu menettää oikean vaikutuksensa läsnäoleviin. Laulun tulee olla kaunista, vaikuttavaa ja voimakasta. Korottakaa äänenne kiitosja rukouslauluihin. Käyttäkää apunanne, jos mahdollista soittimia, ja nouskoot ihanat sävelet Jumalan luo otollisena uhrina.

[436] Mutta toisinaan on vielä vaikeampi ylläpitää laulajien parissa työjärjestystä ja kuria kuin edistää rukoilemista ja kehoittamista. Monet haluavat toimia oman päänsä mukaan. He vastustavat neuvottelua ja ovat kärsimättömiä, jos he joutuvat johtajan alaisiksi. Jumalanpalvelusta varten tarvitaan hyvin laadittuja suunnitelmia. Terve järki on erinomainen asia Herraa palveltaessa. Ajatuskyky tulee vihkiä Kristukselle, ja tulee keksiä sellaisia keinoja, jotka parhaiten edistävät Hänen asiaansa. Jumalan seurakunta, joka pyrkii tekemään hyvää elämällä totuuden mukaisesti koettaen siten pelastaa sieluja, voi tulla voimaksi maailmassa, jos se suostuu Jumalan Hengen ohjattavaksi. Sen ei tule ajatella, että on samantekevää, miten valmistaudutaan iäisyttä varten.

Osanotto ja sydämellisyys

Kansana menetämme paljon, kun emme vaali myötätuntoa ja sydämellisyyttä seurustellessamme toistemme kanssa. Se, joka puhuu riippumattomuudesta ja sulkeutuu itseensä, ei täytyä sitä tehtävää, jonka Jumala on määrännyt hänelle. Me olemme Jumalan lapsia, joiden onni on riippuvainen keskinäisestä kanssa-käymisestä. Jumalan ja ihmiskunnan vaatimukset velvoittavat meitä. Meidän tulee

kaikkien suorittaa oma osamme tässä elämässä. Kanssakäymiseen liittyvien luonteenpiirteidemme kehittäminen saattaa meidät yhteisymmärrykseen veljiemme kanssa ja tekee meidät onnellisiksi pyrkinessämme olemaan siunaukseksi toisille. Taivaan onnellisuuden tulee muodostamaan pyhien olentojen puhdas kanssakäyminen, sopeutunut seuraelämä pyhien enkeleitten ja lunastettujen kanssa, jotka ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karistan veressä. Emme voi tulla onnellisiksi niin kauan kuin olemme antautuneet vain omiin harrastuksiimme. Meidän tulee elää tässä maailmassa voittaaksemme sieluja Kristukselle. Jos olemme siunaukseksi toisille, olemme myös itsellemme siunaukseksi, sillä jokaisen hyvän teon vaikutus heijastuu omaan sydämeemme.

Olemme velvolliset auttamaan toinen toistamme. Emme aina joudu kosketuksiin ystävällisten, rakastettavien ja lempeitten kristittyjen kanssa. Monet ovat jääneet vaille oikeaa kasvatusta; heidän luonteensa on kasvanut kieroan tehden heidät koviksi ja juroiksi, niin että he näyttävät olevan vinossa joka kohdassa. Samalla kuin koettamme auttaa näitä huomaamaan ja oikaisemaan virheensä, meidän tulee varoa tulemasta kärsimättömiksi ja ärtyneiksi lähimmäistemme virheistä. Kristusta tunnustavien joukossa on myös epämiellyttäviä yksilöitä, mutta Kristuksen armon suloisuus muuttaa heidät, jos he asettavat päämääräkseen osallistua Hänen nöyryydestään ja hienotunteisuudestaan ja muistavat, ettei »kukaan meistä elä itsellensä». Kristuksen työtovereita! Miten korkea asema se onkaan!

[437]

Missä tavataan itsensä uhraavia lähetystyöntekijöitä näissä suurissa kaupungeissa? Herra tarvitsee työntekijöitä viinitarhaansa. Meidän tulee pelätä riistävämme Häneltä sitä aikaa, jota Hän vaatii meiltä. Meidän tulee pelätä sen käyttämistä toimittomuuteen ja ruumiimme kaunistelemiseen, ettemme kuluttaisi joutavaan mielettömyyteen niitä kallisarvoisia hetkiä, jotka Jumala on uskonut meille käytettäväksi rukoukseen ja Raamatun tutkimiseen sekä toimintaan lähimmäistemme hyväksi, jotta siten tekisimme itsemme ja heidät soveliaiksi suureen meille kuuluvaan työhön.

Äidit uhraavat tarpeetonta työtä vaatteisiin, joilla kaunistelevat itseään ja lapsiaan. Velvollisuutemme on pukeutua yksinkertaisesti ja pukea lapsemme siististi ilman hyödyttömiä koristeita, koruompeleita tai muuta komeilua, ja valvoa sitä, ettei heissä synny heidän turmiokseen koituvaa rakkautta vaatteisiin, vaan että he ennemmin

pyrkivät vaalimaan kristillisiä avuja. Kukaan meistä ei pysty vapauttamaan itseään velvollisuudestaan, emmekä missään tapauksessa voi hyvällä omallatunnolla seisoa Jumalan valtaistuimen edessä, jos jätämme suorittamatta sen tehtävän, jonka Kristus on uskonut meille.

[438] Jumala kutsuu lähetystyöntekijöitä, uskollisia miehiä ja naisia, jotka eivät pakene velvollisuuksia. Järkiperäinen työ on johtava hyviin tuloksiin. Nyt on suoritettava läpikotaista työtä. Niiden, jotka ovat pukeutuneet sekä nöyryyteen että viisauteen, tulee huolellisesti ja harkitusti viedä totuuden sanoma kansalle. Meidän ei tule pysyttellä erillämme lähimmäisistämme, vaan pyrkiä lähestymään heitä, sillä heidän sielunsa on aivan yhtä kallis kuin meidänkin. Voimme viedä valoa heidän koteihinsa, voimme vakavasti, sävyisästi ja nöyrästi pyytää heitä uskossa tarttumaan heille tarjottaviin yleisiin etuoikeuksiin. Voimme rukoilla heidän kanssaan milloin tuntuu sopivalta, voimme osoittaa, että heidän saavutettavinaan on korkeampia päämääriä ja puhua heille varovaisesti näitten viimeisten päivien pyhistä totuuksista.

Kansamme keskuudessa on enemmän tilaisuuksia laulua kuin rukousta varten, mutta nämäkin tilaisuudet voidaan tehdä niin arvokkaiksi ja rohkaiseviksi, että ne tekevät hyvän vaikutuksen. On kuitenkin liian paljon leikinlaskua, joutavaa keskustelua ja juoruaamista estämässä näitä tilaisuuksia tulemasta hyödyllisiksi, niin että ne ylentäisivät mieltä ja jalostaisivat käytöstä.

On ollut liian paljon eriäviä rientoja — —ssa. Heti kun uusi kiihotus on syntynyt, jotkut ovat asettaneet vaikutuksensa väärälle puolelle. Jokaisen tulee olla varuillaan silloin kun on liikkeellä petoksia, joiden päämääränä on johtaa sieluja pois totuudesta. On niitä, jotka aina ovat valmiit katselemaan ja kuulemaan jotakin uutta ja outoa, ja sielunvihollisella on näissä suurissa kauhungeissa paljon uteliaisuutta herättävää irroittamassa mieltä näitten viimeisten päivien suurista ja pyhittä-vistä totuuksista.

Jos jokainen epävakainen, uskonnollinen kiihtymys saa joitakin seurakunnan jäseniä laiminlyömään tehtävänsä, niin etteivät he tue koko sydämestään läsnäolollaan ja vaikutuksellaan vähemmistöä, joka uskoo kansan epäsuosiossa olevaan totuuteen, niin seurakunnassa, missä tulisi olla voimaa yllin kyllin, on ilmeistä heikkoutta. Saatana käyttää erilaisia keinoja toteuttaakseen suunnitelmansa, ja jos hän suosiossa olevan uskonnon pukuun pukeutuneena pystyy johtamaan horjuvia ja epävakaita sieluja pois totuuden tieltä, on hän pystynyt huomattavasti hajottamaan Jumalan kansan voimaa. Tämä hetkellinen herätyksen hurmio, joka tulee ikään kuin tulvavesi, on ulkonaisilta piirteiltään harhaanjohtava, joka pettää monia vilpittömiä henkilöitä saaden heidät uskomaan, että se on Jumalan Hengen ai-kaansaama. Se kyllä lisää käännynnäisten joukkoa, sillä helposti kiihtyvät luonteet, heikot ja taipuvaiset, rientävät sen lippujen alle, mutta kun tulvavesi vetäytyy takaisin, he pysähtyvät kuivalle rannalle. Älkää antako väärrien opettajien pettää itseänne, älkääkä tyhjien sanojen johtaa itseänne harhaan. Voimme olla varmat siitä, että sielunvihollisella on kyllin miellyttäviä taruja tyydyttämään kaikkien toivomuksia.

Loistavan kirkkaita meteoreja on aina ilmaantuva, mutta heidän tuomansa valo sammuu heti, niin että sitä seuraava pimeys tuntuu sankemmalta kuin ennen niiden tuloa. Nämä sensaatiomaiset uskonnolliset kiihotukset, joita kaskujen kertominen ja omituisuuksien esittäminen ovat aikaansaaneet, ovat pinnallista työtä. Sellaiset mei-

dän uskoamme olevat, jotka haltioituvat näistä valon leimahduksista, eivät milloinkaan edistä Jumalan asiaa. He ovat valmiit vetäytymään syrjään vähäisimmästäkin syystä ja suostuttelemaan toisia käymään noissa tilaisuuksissa, missä he joutuvat kuuntelemaan sellaista, mikä heikentää sielua ja aiheuttaa mielen hämmennystä. Tämä ve-täytyminen syrjään osoittamasta innostusta työlle riistää siltä Jumalan voiman. Meidän täytyy olla uskossa lujat, niin ettemme horju. Meillä on työ suoritettavanamme, Jumalan laista loistavan totuuden valon heijastaminen toisille johtaaksemme heidät ulos pimeydestä. Tämä työ vaatii päättäväisyyttä, kestäväää tarmoaa ja määrätietoista päämäärää onnistuakseen.

Lujuutta tarvitaan

Seurakunnassa on joitakuuta, joiden, sen sijaan että he ajelehtivat kiihotusten pintavesissä ja toimivat tunteittensa mukaan, tulee nojata uskomme tukipylväisiin, jotta he vakiintuisivat ja löytäisivät kalliopohjan. Seurakunnassa on hengellisesti sairaita. He ovat itse tehneet itsensä invalideiksi, sillä heidän hengellinen heikkoutensa johtuu heidän omasta epävakaasta vaelluksestaan. Vaihtelevat opin tuulet heittelevät heitä milloin sinne milloin tänne. Usein he ovat neuvottomat ja epävarmuuden vallassa, koska he toimivat yksinomaan tunteiden perusteella. He ovat sensaationhaluisia kristittyjä, jotka aina isoavat uutta ja ainoalaatuista. Vieraat opit hämmentävät heidän uskoaan, ja he ovat arvottomat totuuden asialle.

[441] Jumala kutsuu työhönsä lujaluonteisia, horjumattomia ja päättäväisiä ihmisiä, joihin voidaan luottaa vaaran ja koetuksenkin hetkinä, jotka ovat juurtuneet totuuteen yhtä lujasti kuin ikuiset vuoret perustuksiinsa ja joita ei voida horjuttaa oikealle eikä vasemmalle, vaan jotka kulkevat suoraan eteenpäin pysyen aina oikealla tiellä. On joitakuuta, jotka uskonnon joutuessa vaaraan melkein aina ovat vihollisen riveissä, ja jos heillä on vaikutusvaltaa, se puoltaa vääryyttä. He eivät pidä siveellisenä velvollisuutenaan uhrata kaikkia voimiaan tunnustamalleen totuudelle. Sellaiset tulevat saamaan tekojensa mukaisen palkan.

Ne, jotka tekevät vain vähän Vapahtajan hyväksi pelastaakseen sieluja ja pitääkseen itseään oikeassa suhteessa Jumalaan, tulevat saamaan vain vähän voimaa. Meidän tulee jatkuvasti käyttää voi-

miamme, jotta ne kehittyisivät ja vahvistuisivat. Niinkuin sairaus on luonnonlakien rikkomisen seuraus, samoin hengellinen rappeutuminen on seuraus Jumalan lain jatkuvasta rikkomisesta. Siitä huolimatta nämä lain rikkojat saattavat vielä tunnustaa pitävänsä kaikki Jumalan käskyt.

Meidän täytyy tulla lähemmäksi Jumalaa, saattaa itsemme lähempään yhteyteen taivaan kanssa ja käytännössä toteuttaa lain periaatteet pienimmissäkin jokapäiväisissä tehtävissämme, jotta voimme tulla hengellisesti terveiksi. Jumala on antanut palvelijoilleen kykyjä ja lahjoja käytettäväksi Hänen kunniakseen eikä tuhlattaviksi joutilaisuuteen tai muuhun joutavaan. Hän on antanut heille valoa ja tietoa tahdostaan, jotta he vuorostaan heijastaisivat sitä toisille, ja viedessämme sitä muille meistä tulee eläviä valon levittäjiä. Ellemme anna harjoitusta hengellisille voimillemme, ne tulevat heikoiksi niinkuin kehon jäsenet käyvät voimattomiksi, kun sairas joutuu kauan olemaan toimeettomana. Käyttäminen antaa voimia.

Toisten palveleminen

Mikään muu ei anna niin paljon hengellistä voimaa eikä lisää vakavuutta ja syvällisyyttä kuin käynti sairaiden ja masentuneiden luona palvelemassa heitä ja kiinnittämässä heidän uskoaan Jeesukseen. On vastenmielisiä tehtäviä, joita jonkun täytyy suorittaa, sillä muutoin jää sieluja hukkumaan. Kristityt tulevat saamaan siunauksen suorittaessaan tällaisia tehtäviä, olivat ne miten epämiellyttäviä tahansa. Kristus ryhtyi vastenmieliseen tehtävään tullessaan taivaan puhtaista asunnoista ja verrattomasta kirkkaudesta ihmisenä asumaan rikollisuuden, väkivallan ja laittomuuden tahraamaan ja pimentämään maailmaan. Hän teki niin pelastaakseen sieluja. Tuleeko tällaisen hämmästyttävän rakkauden ja verrattoman alentumisen kohteiden puolustaa itsekästä mukavuuttaan? Tuleeko heidän valita omat nautintonsa, seurata omia taipumuksiaan ja jättää sielut hukkumaan pimeyteen, koska he joutuisivat kokemaan pettymyksiä ja saamaan osakseen halveksuntaa, jos he tekisivät työtä heidän pelastumisekseen? Kristus maksoi äärettömän hinnan ihmisestä hänen lunastamiseksi, tuleeko siis ihmisen sanoa: »Herra, en tahdo tehdä työtä sinun viinitarhas-sasi, pyydän sinua, pidä minut estettynä»? [442]

Jumala kutsuu niitä, jotka Siionissa ovat joutilaina, ryhtymään työhön ja toimintaan. Miksi he eivät tahtoisi kuunnella Mestarin ääntä? Hän haluaa rukoilevia ja uskollisia työntekijöitä, jotka kylvävät kaikkien vetten varsille. Ne, jotka tekevät työtä sillä tavalla, tulevat hämmästyttämään huomattessaan, miten koettelemukset rohkeasti kannettuina Jeesuksen nimessä ja voimassa lujittavat uskoa ja uudistavat voimia. Nöyrässä, kuuliaisessa vaelluksessa on turvallisuutta ja voimaa, rohkeutta ja toivoa, mutta niiltä, jotka eivät tee mitään Jeesukselle, palkinto jää saamatta. Heikot kädet eivät pysty tarttumaan Väkevään Jumalaan eivätkä vapisevat polvet kestä vastoinkäymisten päivinä. Raamatun lukijat ja kristilliset työntekijät tulevat saamaan ihanan voittopalkinnon ja tämän tunnustuksen: »Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija... mene herrasi iloon.» Matt. 25:21.

Luku 88—Varojen pidättäminen

[443]

Jumalan siunaus on lepäävä niiden yllä ———ssa, jotka ovat ottaneet Kristuksen työn sydämensä asiaksi. Veljiemme ja sisariemme vapaaehtoiset uhrilahjat, jotka he uskossa ja rakkaudessa ovat antaneet ristiinnaulitulle Lunastajalle, palauttavat heille siunauksia, sillä Jumala tarkkaa omiensa jokaista anteliasta tekoa ja muistaa ne. Tarvitaan paljon uskoa ja luottamusta Jumalaan, kun rakennetaan temppeliä jumalanpalveluksia varten. Ne, jotka liiketoimissaan uskaltavat vain vähän, edistyvät myös vain vähän. Miksi meillä ei olisi uskoa tähän Jumalan omaan yritykseen sijoittaaksemme varoja siihen!

Jotkut, jotka köyhinä ollessaan ovat anteliaita vähässään, tulevat kitsaiksi, kun heille karttuu omaisuutta. Syy miksi heillä on niin vähän uskoa, on se, etteivät he etene menestymisensä mukaan, niin että tukisivat Jumalan työtä jopa uhrauksillakin.

Juutalaisten järjestelmän mukaan tuli jokaisen asettaa Jumalan työn edistäminen ja tukeminen ensimmäiselle sijalle. Elonja viininkorjuussa tuli viljasta, viinistä ja öljystä uhrata esikoishedelmä Herralle. Tähtänpöiminta ja peltojen reunat oli varattu köyhille. Armollinen taivaallinen Isämme ei laiminlyönyt köyhienkään tarpeita. Ensihedelmä villasta lampaita kerittäessä ja vehnästä sitä puitaessa oli uhrattava Herralle. Samalla käskettiin maanomistajia kutsumaan köyhiä, leskiä, orpoja ja muukalaisia juhliinsa. Jokaisen vuoden päättyessä vaadittiin kaikkia tekemään juhlallinen vala siitä, olivatko he toimitineet Jumalan käskyn mukaan vai toisin.

Herra laati tällaisen järjestelmän teroittaakseen lastensa mieleen, että Hänet tulee asettaa ensimmäiselle sijalle kaikissa asioissa. Tämän hyväntekeväisyysjärjestelmän mukaan heidän tuli muistaa, että heidän armollinen Herransa oli heidän vainioittensa sekä lammasja karjalaumojensa todellinen omistaja, että taivaan Jumala lähetti heille auringonpaistetta ja sadetta heidän kylvöja elonkorjuuaikanaan, ja että kaikki, minkä he omistivat, oli Hänen luomaansa. Kaikki

[444]

oli Herran omaisuutta, ja Hän oli asettanut heidät ainoastaan sen taloudenhoitajiksi.

Juutalaisten anteliaisuus telttamajan pystyttämisesssä ja temppe-
lin rakentamisessa ilmaisee sellaista hyväntekeväisyyden henkeä,
jonka vertaista ei ole löydettävissä kristittyjen keskuudesta minään
myöhempanä aikana. He olivat vastikään vapautuneet pitkästä van-
keudesta Egyptistä ja olivat erämaan vaeltajia. He olivat töin
tuskin pelastuneet egyptiläisten sotajoukoista, jotka ajoivat heitä ta-
kaa heidän kiireisellä matkallaan, kun jo Herralta tuli tämä sana
Moosekselle: »Sano israelilaisille, että he kokoavat anteja minulle;
jokaiselta, jonka sydän on siihen altis, ottakaa vastaan anti minulle.»
2 Moos. 25:2.

Hänen lapsensa omistivat vain vähän eikä heillä ollut mahdol-
lisuuksia lisätä omaisuuttaan, mutta yksi päämäärä heillä oli — il-
mestysmajan pystyttäminen Jumalalle. Herra oli puhunut, ja heidän
täytyi totella Hänen ääntään. He eivät pidättäneet mitään. Kaikki
antoivat auliisti omastaan — ei mitään tiettyä määrää heidän tuloistaan,
vaan suuren osan heidän todellisista tuloistaan. He uhrasivat
sen iloiten ja koko sydämestään Her-ralle, ja Hän mielistyi heihin
sen johdosta. Eikö kaikki ollut Herran omaa? Eikö koko heidän
omaisuutensa ollut Hänen antamaansa? Eikö heidän velvollisuuten-
sa ollut palauttaa Lainaa-jalle Hänen omaansa, milloin Hän pyysi
sitä.

[445] Mitään vaativia pyyntöjä ei tarvittu. Kansa toi enemmänkin kuin
pyydettiin, ja heitä käskettiin jo lakkaamaan siitä, sillä oli jo kertynyt
enemmän kuin voitiin käyttää. Myöhemmin temppe-
lin rakentamises-
sa varojen pyyntö sai niinikään sydämellisen vastaanoton, Kansa
ei antanut vastahakoisesti, vaan he riemuitsivat ajatellessaan raken-
nuksen pystyttämistä Jumalan palvelemista varten. Sen vuoksi he
lahjoittivat siihen tar-
koitukseen yli tarpeenkin. Daavid kiitti Herraa
koko seurakunnan edessä sanoen: »Sillä mitä olen minä, ja mitä
on minun kansani, kyetäksemme antamaan tällaisia vapaaehtoisia
lahjoja? Vaan kaikki tulee sinulta, ja omasta kädestäsi olemme sen
sinulle antaneet.» 1 Aik. 29:14. Rukoillessaan Daavid jälleen kiitti
Jumalaa näillä sanoilla: »Herra, meidän Jumalamme, kaikki tämä
runsaus, jonka me olemme hankkineet rakentaaksemme temppe-
lin sinulle, sinun pyhälle nimellesi, on sinun kädestäsi, ja sinun on
kaikki tyynni.» Jae 16.

Daavid käsitti hyvin, mistä kaikki tuo runsaus oli tullut. Toivon, että ne, jotka tänä aikana iloitsevat Vapahtajan rakkaudesta, oivaltaisivat, että heidän hopeansa ja kultansa kuuluvat Herralle ja että se on käytettävä Hänen kunniansa edistämiseksi, eikä ahneudessa omaksi rikastumiseen ja mielihalujensa tyydyttämiseksi. Hänellä on vastaansanomaton oikeus kaikkeen, mitä Hän on lainannut luoduilleen. Kaikki, minkä he omistavat, kuuluu Hänelle.

On yleviä ja pyhiä tarkoituksia, joihin tarvitaan varoja, ja sillä tavalla sijoitetut rahat palauttavat antajalle ylevämpää ja kestävämpää tyydytystä, kuin jos ne olisi kulutettu omiin mielihaluihin tai itsekkäästi pidätetty voiton ahnehtimiseksi. Kun Jumala pyytää aarrettamme, oli se miten suuri tahansa, tekee aulis suostuminen siitä lahjasta Hänelle pyhitetyn uhrin ja tallettaa sen antajalle taivaaseen sellaisen aarteen, jota koi ei pääse syömään, ei tuli hävittämään eivätkä varkaat varastamaan. Sijoitus on hyvässä turvassa. Raha on sijoitettu reiättömiin kukkaroihin, niin että se on hyvässä säilössä.

Voivatko kristityt, jotka ylpeilevät suuremmasta valosta kuin heprealaisilla oli, antaa vähemmän kuin he? Voivatko kristityt, jotka elävät lähellä ajan loppua, olla tyytyväisiä lahjoihinsa, vaikka ne eivät nouse puoleenkaan siitä, mitä juutalaisten lahjat olivat? Heidän anteliaisuutensa tuli hyödyttää vain heidän omaa kansaansa. Näitten viimeisten päivien työ sitä vastoin ulottuu koko maailmaan. Totuuden sanoma on vie-tävä kaikille kansoille, kielille ja kansanheimoille. Julkaisuja siitä tulee painattaa monille kielille ja levittää laajalle joka taholle kuten syksyn lehdet leviävät.

Risti ilmaisee uhraamisen periaatteen

[446]

Kirjoitettu on: »Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa, niin otta-kaa tekin aseksenne sama mieli.» 1 Piet. 4:1. Taas on kirjoitettu: »Joka sanoo hänessä pysyvänsä, on velvollinen vaeltamaan, niinkuin hän vaelsi.» 1 Joh. 2:6. Kysykäämme: Mitä Vapahtajamme olisi tehnyt ja mihin Hän olisi ryhtynyt sielujen pelastamiseksi? Tähän kysymykseen Kristus vastasi omalla esikuvallaan. Hän luopui kunin-kuudestaan, riisui yltään kirkkauden pukunsa, uhrasi rikkautensa ja verhosi jumaluutensa ihmisyyteen, jotta Hän voisi saavuttaa ihmiset siinä tilassa, missä he olivat. Hänen esikuvansa osoittaa, että Hän antoi henkensä syntisten hyväksi.

Saatana sanoi Eevalle, että ylevä onnellisuuden tila voidaan saavuttaa tyydyttämällä luvaton nautinnonhimoa, mutta Jumalan lupaus onnellisuudesta kuuluu ihmisille vain kieltämyksen ehdolla. Ihmisluonnon ylevämpi tila saavutettiin silloin kun Kristus häpeällisellä ristillä kärsi tuskaa ihmiskunnan lunastamiseksi. Vain ristin kautta ihmissuku voidaan korottaa taivaan yhteyteen. Matkalla taivaaseen kohtaamme jokaisella as-keleellä kieltämyksiä ja kärsimyksiä.

Anteliaisuuden henki on taivaan henki, itsekkyyden henki on Saatanan henki. Kristuksen uhrautuva rakkaus paljastui ristillä. Hän antoi kaikkensa ja sen jälkeen itsensä voidakseen pelastaa ihmiskunnan. Kristuksen risti vetoaa siunatun Vapahtajamme kaikkien seuraajien hyväntahtoisuuteen ja anteliaisuuteen. Ristillä ilmaistiin todellisen antamisen periaate. Suoritettuina hyvinä tekoina ja hyväntekeväisyytenä tämä periaate on kristillisen elämän todellinen hedelmä. Maailman lasten periaate on ottaminen, ja sitä noudattaen he odottavat tulevansa onnellisiksi, mutta toteutettuna kaikissa tilanteissa se johtaa kurjuuteen ja kuolemaan.

[447] Kristuksen seuraajat ovat saaneet tehtäväkseen totuuden sanoman julistamisen maan asukkaille ja heidän pelastamisensa syyllisyydestä ja välinpitämättömyydestä. Ihmisten täytyy saada totuus voidakseen pyhittyä sen kautta, ja me olemme Jumalan valon levittäjiä. Emme ole saaneet talenteja, varoja ja tietoa ainoastaan omaksi hyödyksemme, vaan käytettäväksi sielujen pelastukseksi, ihmissuvun kohottamiseksi syntielämästään Kristuksen kautta kaatoamattoman Jumalan yhteyteen.

Tässä työssä meidän tulee olla innokkaita työmiehiä, jotka pyrkivät johdattamaan syntisiä katumuksen ja uskon kautta taivaallisen Lunastajan luo ja teroittamaan heille ylevää käsitystä Jumalan rakkaudesta ihmisiin. »Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.» Joh. 3:16. Miten verraton onkaan tämä rakkaus! Se on mitä syvällisimmän mietiskelyn arvoinen aihe: Jumalan hämmästyttävä rakkaus maailmaa kohtaan, joka ei rakastanut Häntä! Tuo ajatus saa sielun nöyrytymään ja vangitsee mielen Jumalan tahtoon. Ne, jotka ahneudessaan ovat menneet mielettömyyteen asti ja sitten ovat pettyneet ja masentuneet

maailman etsimiseen, tarvitsevat tätä totuuden valoa tyynnyttämään sielunsa rauhatonta nälkää ja janoa.

Itsekkyiden kirous

Te tarvitsette lähetystyöntekijöitä suureen kaupunkiinne viemään valoa kuoleman varjossa oleville. Tarvitaan kokeneita käsiä viisaasti ja nöyrästi uskon voimassa nostamaan väsyneitä sieluja armahtavan ja hellän Lunastajan helmaan. Voi itsekkyyttä! Mikä kirous! Se estää meitä antautumasta Jumalan palvelukseen ja huomaamasta velvollisuuttamme ja sen vaatimuksia, joiden tulisi sytyttää sydämemme palavaan intoon. Meidän tulee saattaa kaikki voimamme kuuliaisiksi Kristukselle. Ottamalla osaa valheen johtajien rientoihin me asetumme väärälle puolelle ja annamme etumatkaa vihollisillemme. Jumalan totuus ei hyväksy sovittelua synnin kanssa eikä liioin yhteyttä viekkauteen ja pahuuteen. Tarvitaan sellaisia sotilaita, jotka aina ovat valmiit vastaamaan nimenhuutoon ja ryhtymään pikaiseen toimintaan, eikä sellaisia, jotka heitä kysyt-täessä ovat vihollista auttamassa.

Meillä on suuri työ tekeillä. Siitä huolimatta monet, jotka tunnustavat uskovansa nämä pyhät totuudet, ovat Saatanan vii- [448] sastelujen halvauttamat, eivätkä he tee mitään Jumalan työn edistämiseksi, vaan pikemmin estävät sitä. Milloin he aikovat toimia niinkuin ne, jotka odottavat Herraa? Milloin he aikovat osoittaa uskonsa mukaista palavuutta? Monet ihmiset pidättävät itsekkäästi varojaan ja rauhoittavat omaatuntoaan sillä, että he kuolemansa jälkeen tekevät suuria Jumalan työn hyväksi. He laativat testamentin ja lahjoittavat suuren rahamäärän seurakunnalle ja sen eri toiminnan muodoille. Sen jälkeen he asettuvat rauhaan tuntien, että he ovat tehneet kaiken, mitä heiltä vaaditaan. Missä asiassa he ovat kieltäneet itsensä tällä teollaan? He ovat päinvastoin osoittaneet itsekkyiden huippua. Kun he eivät enää tarvitse rahojaan, he päättävät antaa ne Jumalalle. Mutta he pitävät kuitenkin niitä hallussaan niin kauan kuin voivat, kunnes heidän on pakko luopua niistä sen viestintuojan tullessa, jota he eivät pysty torjumaan luotaan.

Sellainen testamentti on usein todellisen ahneuden osoitus. Jumala on tehnyt meistä kaikista taloudenhoitajia itselleen, eikä Hän missään tapauksessa ole antanut meille valtuuksia velvollisuuksiem-

me laiminlyömiseen tai niiden jättämiseen toisten tehtäviksi. Varojen pyynnöt totuuden asian edistämiseksi eivät milloinkaan tule voimakkaammiksi kuin nyt. Jokainen päivä, jolloin lykkäämme tuonnemmaksi varojen oikean käyttämisen, rajoittaa sitä aikaa, jolloin niitä voitaisiin käyttää sielujen pelastamiseksi. Jos jätämme toisten suoritettavaksi sen, minkä Jumala on määrännyt meille, teemme vääryyttä itsellemme ja Hänelle, jolta olemme saaneet kaiken, mitä meillä on. Miten voisivat toiset suorittaa meille kuuluvan työn tukemisen paremmin kuin me itse? Jumala tahtoisi jokaisen tässä asiassa jo elinaikanaan panevan toimeen oman testamenttinsa. Vastoinkäymiset, onnettomuudet tai juonittelut saattavat ikiajoiksi tehdä tyhjiksi suunnitellut hyvät teot silloin, kun omaisuuden hankkinut ei enää itse valvo sitä. On surullista, että niin monet laiminlyövät hyväntekemiseen annetun nykyisen kultaisen tilaisuuden ja odottavat ulosheittämistään taloudenhoi-dostaan, ennenkuin he palauttavat Herralle ne varat, jotka Hän on lainannut heille käytettäväksi Hänen kunniaakseen.

[449]

»*Kavahtakaa kaikkea ahneutta.*

Silmäänpistävän piirteen Kristuksen opetuksissa muodostavat Hänen usein toistuvat vakavat varoituksensa ahneuden synnistä ja ne sanat, joilla Hän osoitti maallisen omaisuuden hankkimisen ja hillittömän rahan tavoittelun vaarat. Rikkaiden asunnoissa, tempelissä ja kaduilla Hän varoitti pelastusta etsiviä: »Katsokaa eteenne ja kavahtakaa kaikkea ahneutta.» Luuk. 12:15. »Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.» Matt. 6:24; Luuk. 16:13.

Tämä lisääntyvä rahan tavoittelu, voitonhalun synnyttämä itsekkyys riistää seurakunnalta Jumalan mielisuosion ja hävittää sen hengellisyyden. Pään ja käsien ollessa alituisesti suunnittelemassa omaisuuden kartuttamista ja ahertamassa sen puolesta, unohdetaan Jumalan ja ihmiskunnan vaatimukset. Jos Jumala on siunannut meitä antamalla meille menestystä, ei meidän tule käyttää aikaamme unohtaaksemme Hänet ja kiinnittääksemme mieleemme siihen, minkä Hän on lainannut meille. Antaja on suurempi kuin lahja. Emme ole itsemme omat, sillä meidät on kalliisti ostettu. Olemmeko unohdaneet lunastuksestamme maksetun äärettömän hinnan? Onko kiitol-

lisuus kuollut sydämestämme? Eikö Kristuksen risti saata häpeään itsekästä ja itseänsä hemmottelevaa elämää?

Miten olisi käynyt, jos Kristus olisi väsynyt kaikkialla kuulemiinsa solvauksiin ja kiittämättömyyteen, niin että Hän olisi jättänyt työnsä kesken! Miten olisi käynyt, jos Hän ei milloinkaan olisi saavuttanut sitä hetkeä, jolloin Hän sanoi: »Se on täytetty.» Mitä olisi tapahtunut, jos Hän olisi palannut taivaaseen masentuneena saamaansa kohtelusta! Mitä, jos Hän ei milloinkaan olisi läpikäynyt sielun tuskaa Getsemanen puutarhassa, mikä sai Hänen ihohuokosensa vuodattamaan suuria veripisaroiita !

Kristuksen lunastaessa ihmissuvun Hänen vaikuttimenaan oli vertaansa vailla oleva rakkaus ja antautuminen Isänsä tahtoon. Hän ahersi ihmisten hyväksi alentumisensa hetkeen asti. Hän vietti elämänsä köyhyydessä ja kieltämyksissä voidakseen auttaa alennustilaan joutuneita syntisiä. Vaikka Hän omisti koko maailman, ei siinä ollut Hänelle edes paikkaa, mihin Hän olisi päänsä kallistanut. Me saamme korjata tuon äärettömän uhrin hedelmät. Siitä huolimatta me pakenemme velvollisuuttamme ja pyydämme, että meidät pidettäisiin estettyinä silloin, kun työtä olisi suoritettava ja kun varojamme tarvittaisiin Lu-nastajan suorittaman pelastustyön tukemiseksi. Halpamainen velttous, huoleton välinpitämättömyys ja jumalaton itsekkyyks tekevät meidät sokeiksi ja kuuroiksi Jumalan vaatimuksiin nähden.

[450]

Mitä sanomme, täytyykö Kristuksen, taivaan Majesteetin, kunian Kuninkaan, kantaa raskasta ristiä ja orjantappurakruunua ja juoda katkera malja, samalla kun me heittäydymme huolettomiksi, ylistämme itseämme ja unohdamme ne sielut, jotka Hän on kalliilla verellään lunastanut? Ei, antakaamme omastamme niin kauan kuin voimme. Toimikaamme niin kauan kuin meillä on voimia. Tehkäämme työtä niin kauan kuin on päivä. Uhratkaamme aikamme ja varamme Jumalan palvelemiseen, jotta Hän soisi meille mielisuosionsa ja palkkansa.

Luku 89—Koetuksen ahjo

Meidän asiamme odottaa ratkaisuaan taivaan tuomioistuimessa. Päivästä toiseen lähetämme raporttimme sinne. Jokaiselle maksetaan hänen tekojensa mukaan. Muinaisina päivinä Jumala ei mielistynyt polttouhreihiin eikä teurasuhreihiin, ellei uhria tuotu oikeassa hengessä. Samuel sanoi: »Haluaako Herra polttouhreja ja teurasuhreja yhtä hyvin kuin kuuliaisuutta Herran äänelle? Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva.» 1 Sam. 15:22. Kaikki maailman raha ei pysty ostamaan teille Jumalan siunausta eikä takaamaan teille ainoatakaan voittoa.

Moni tekisi minkä uhrauksen tahansa, kunhan heidän ei tarvitsisi antaa itseään, mikä on tärkein, eikä alistaa tahtoaan Jumalan tahtoon. Kristus sanoi opetuslapsilleen: »Ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan.» Matt. 18:3. Tämä on nöyryyden läksy. Meidän kaikkien on nöyryyttävä kuten pienet lapset, jotta perisimme valtakunnan.

Taivaallinen Isämme näkee ihmisten sydämet ja Hän tuntee heidän luonteensa paremmin kuin he itse. Hän näkee, miten joillakin on taipumuksia ja lahjoja, jotka oikein ohjattuina voitaisiin käyttää Hänen kunniakseen Hänen työnsä edistämiseksi. Hän asettaa nämä henkilöt koetukselle, ja viisaasti laaditussa kaitselmuksessaan Hän saattaa heidät erilaisiin olosuhteisiin ja tehtäviin koetellakseen heitä, jotta tulisi ilmi, mitä heidän sydämessään on, ja paljastaakseen heidän luonteensa heikot puolet, jotka ovat olleet salassa heiltä. Hän antaa heille tilaisuuden korjata nämä puutteet, hioa luonteensa rosoiset särmät pois ja siten tehdä itsensä soveliaiksi Hänen työtään varten, jotta he olisivat valmiit silloin, kun Hän kutsuu heidät palvelukseensa ja että taivaan enkelit voisivat auttaa heitä siinä työssä, mikä on suoritettava maan päällä.

Niille henkilöille, joille Jumala on aikonut antaa vastuunalaisia tehtäviä, Hän armossaan paljastaa heidän salaiset virheensä, jotta he näkisivät sisimpänsä ja saisivat tarkkaan tutkia oman sydämensä monimutkaisia tunteita ja mielentiloja, niin että he huomaisivat puut-

teensa. Siten he saavat tilaisuuden muovata luonnettaan ja jalostaa käytöstään. Kaitselmuksessaan Herra saattaa ihmisiä sille paikalle, missä Hän voi koetella heidän siveellisiä voimiaan ja paljastaa heidän toimintansa vaikuttimet, niin että he voivat kehittää sitä, mikä heissä on oikeata ja luopua siitä, mikä on väärää. Jumala tahtoo, että Hänen palvelijansa perehtyvät oman sydämensä siveelliseen koneistoon. Sen saavuttamiseksi Hän sallii usein koettelemusten tulen ahdistaa heitä, jotta he puhdistuisivat. »Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka voi pysyä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niinkuin kultasepän tuli ja niinkuin pesijäin saippua. Ja hän istuu ja sulattaa ja puhdistaa hopean, ja puhdistaa Leevin pojat, saa ne puh-taiksi kuin kullan ja ho-pean ja sitten he tuovat Herralle uhrilahjoja vanhurskaudessa.» Mal. 3:2, 3.

Jumalan kansan puhdistaminen ei voi tapahtua ilman kärsimyksiä. Jumala sallii ahdistuksen tulen kuluttaa kuonan erot-taakseen arvottoman arvokkaasta, jotta puhdas kulta tulisi kirkkaana näkyviin. Hän vie meidät tulesta toiseen koetellakseen todellista arvoamme. Ellemme kestä näitä koetuksia, mitä sitten teemme ahdistuksen aikana? Jos menestys tai vastoinkäyminen paljastaa, että sydämessämme on vääryyttä, ylpeyttä tai itsekkyyttä, mitä teemme silloin kun Jumala koettelee ikään kuin tulessa jokaisen ihmisen työt ja paljastaa kaikkien sydänten salaisuudet?

Totinen rakkaus antautuu mielellään koeteltavaksi. Jos emme mielellämme antaudu Herran tutkittaviksi, on tilamme hyvin huolestuttava. Jumala on sielun sulattaja ja puhdistaja. Tulen kuumuudessa kuona erotetaan ikiajoiksi kristillisen luonteen to- tisesta hopeasta ja kullasta. Jeesus valvoo tätä toimitusta. Hän tietää, mitä tarvitaan kalliin metallin puhdistamiseen, jotta se heijastaisi Hänen jumalallista rakkauttaan.

[453]

Jeesus on viitoittanut tien

Jumala saattaa lapsensa lähelle itseään koettelemalla heitä läpikotaisesti, osoittamalla heille heidän heikkoutensa ja kykenemättömyytensä ja opettamalla heitä turvautumaan Häneen, heidän ainoana apunaan ja turvanaan. Silloin Hän on saavuttanut tarkoituksensa. Sen jälkeen he ovat valmiit käytettäväksi kaikissa tilanteissa, toimimaan tärkeissä luottamusasemissa ja suorittamaan ne ylevät tehtävät,

joita varten he olivat saaneet talenttinsa. Jumala koettelee ihmisiä kaikenlaisissa tilanteissa. Siten he saavat kasvatusta ja harjoitusta, ja oppivat kuria. Jeesus, meidän Lunastajamme, ihmiskunnan edustaja ja pää, kesti tämän koettelevan puhdistuksen. Hän sai kärsiä enemmän kuin yhdeltäkään meistä voidaan vaatia. Hän kantoi meidän sairautemme ja oli kaikessa kiusattuna samalla tavalla kuin mekin. Hän ei kärsinyt itsensä, vaan meidän syntiemme tähden, ja nyt me turvaten Voittajamme ansioihin voimme tulla voittajiksi Hänen nimessään.

Jumalan sulatusja puhdistustyön täytyy jatkua, kunnes Hänen palvelijansa ovat niin nöyrytyneet, kuolleet itsellensä, että he saatuun kutsun työhön eivät etsi muuta kuin Jumalan kunniaa. Silloin Hän hyväksyy heidän ponnistuksensa; he eivät enää toimi äkkipikaisesti tunteittensa mukaan eivätkä ryntää eteenpäin saattamaan Jumalan työtä vaaraan kiusausten ja himojen orjina seuraten omaa lihallista Saatanan sytyttämää mieltään. Miten hirvittävästi onkaan ihmisten nurja tahto ja alistumaton luonne turmellut Jumalan työtä! Miten paljon kärsimyksiä tuottaakaan ihminen itselleen seuratessaan omia uppiniskaisia himojaan! Jumala vie ihmiset samalle paikalle kerta toisensa jälkeen saattaen heidät jatkuvasti yhä ahtaammalle, kunnes täydellinen nöyryys ja luonteen muuttuminen saattaa heidät sopusointuun Kristuksen ja taivaan hengen kanssa, ja heistä siten on tullut itsensä voittajia.

[454] Jumala on kutsunut miehiä eri valtioista koetellakseen heitä ja saadakseen nähdä, millaisen luonteen he muovaavat ja voidaanko luottaa siihen, että he pitävät ——— n varustuksen. Samalla Hän saisi nähdä, korvaavatko he siellä olevien työntekijöiden puutteet ja tulevatko he nähtyään sikäläisten veljien epäonnistumiset, karttamaan niiden antamaa esikuvaa, jotka eivät ole soveliaita Jumalan pyhään työhön. Hän on kerta toisensa jälkeen lähettänyt — —n miehille varoituksia, nuhteita ja neuvoja. Hän on lähettänyt paljon valoa sikäläisille työnteki-jöille, jotta tie olisi selvä heidän edessään. Mutta jos he mieluummin tahtovat noudattaa omaa viisauttaan ja pilkata valoa kuin Saul, he joutuvat varmasti eksyksiin saattaen työn vaikeuksiin. Heidän valittavakseen on asetettu valo tai pimeys, mutta useimmiten he ovat valinneet pimeyden.

Laodikean sanoma

Laodikean sanoma kuuluu nykyiseen totuuteen uskovalle Jumalan kansalle. Suurin osa sen jäsenistä on penseitä tunnustajia, joilla on nimi, mutta ei palavuutta. Jumala osoitti tahtonsa olevan, että työn suuressa keskuksessa olevat veljet panevat sikäläiset asiat kuntoon ja uskollisina vartijoina täyttävät velvollisuutensa. Hän on antanut heille valoa jokaiseen asiaan opastaen, rohkaisten ja vahvistaen heitä tilanteen vaatimusten mukaan. Mutta kaikesta tästä huolimatta ne, joiden olisi tullut olla uskollisia ja totisia, kristillistä intoa uhkuvia ja helläsydämissä, sellaisia, jotka tuntevat ja rakastavat Jeesusta hartaasti, ovat olleet vihollista auttamassa sekä heikentämässä ja masentamassa niitä, joita Jumala käyttää työnsä edistämiseksi. Näihin sana »penseä» voidaan soveltaa. He sanovat rakastavansa totuutta, mutta ovat silti vailla kristillistä palavuutta ja antautumusta. He eivät uskalla luopua Jumalasta kokonaan valitakseen epäuskoisten osan, mutta ovat silti haluttomat kuolemaan itselleen ja seuraamaan tarkasti uskonsa periaatteita.

Laodikealaisten ainoa toivo on se, että he ovat selvillä tilastaan Jumalan edessä ja tuntevat tautinsa laadun. He eivät ole kylmiä eivätkä kuumia; he ovat omaksuneet välinpitämättömän kannan, mutta kuvittelevat kuitenkin, etteivät he tarvitse mitään. Totinen Todistaja vihaa tätä penseyttä. Hän inhoaa tämän ihmisryhmän välinpitämättömyyttä. Hän sanoo: »Jospa olisit kylmä tai palava.» Ilm. 3:15. He tympäisevät Häntä niinkuin haalea vesi ihmistä. He eivät ole kokonaan suruttomia eivätkä itsekkäitä ja uppiniskaisia. He eivät myöskään antaudu koko sydämeästään Jumalan työhön eivätkä samasta itseään sen etuihin, vaan pysyttelevät loitolla ja ovat jättämäisillään paikkansa heti, kun heidän ajalliset henkilökohtaiset harrastuksensa niin vaativat. He ovat vailla Jumalan armon sisäistä toimintaa sydämessään. Heille on sanottu: »Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.» Jae 17.

[455]

Jumalan parannuskeino

Usko ja rakkaus ovat todellisia rikkauksia, puhdasta kultaa, jota Totinen Todistaja neuvoa penseitä ostamaan. Oli meillä miten paljon

maallista omaisuutta tahansa, emme me kaikella rikkaudellamme pysty ostamaan kallisarvoista lääketä, joka parantaa tämän sielun taudin, jota sanotaan penseydeksi. Älyk-kyys ja maalliset rikkau-det eivät pystyisi poistamaan Laodikean seurakunnan puutteita tai parantamaan sen surkuteltavaa tilaa. He ovat köyhiä, mutta heistä tuntuu silti, että kaikki on hyvin. Jumalan Henki ei valaise heidän mieltään eivätkä he huomaa synnillisyyttään. Sen vuoksi he eivät tunne olevansa avun tarpeessa.

Jumalan Hengen avujen puuttuminen meissä on todellakin surul-lista, mutta on vielä kauheampi olla vailla hengellisyyttä ja Kristusta ja koettaa silti puolustautua meistä huolissaan oleville sanomalla heille, ettemme tarvitse heidän huolehtimistaan emmekä sääliään. It-sepetoksen voima vaikuttaa pelottavasti ihmismieleen! Mitä sokeutta se onkaan, kun valkeutta sanotaan pimeydeksi ja pimeyttä valkeu-deksi! Totinen Todistaja neuvoo meitä ostamaan Häneltä tuleessa puhdistettua kultaa, valkeat vaatteet ja silmävoidetta.

[456]

Tässä suositeltu tuleessa puhdistettu kulta tarkoittaa uskoa ja rak-kautta. Se tekee sydämen rikkaaksi, sillä sitä on puhdistettu, kunnes se on tullut puhtaaksi, ja mitä enemmän sitä on koeteltu, sitä kirk-kaampi on sen loiste. Valkeat vaatteet kuvaavat luonteen puhtautta, Kristuksen antamaa vanhurskautta syntisille. Tämä puku on aitoa taivaallista kudontaa ja se on ostettavissa ainoastaan Kristukselta kuuliaisen elämän hinnalla. Silmävoide kuvaa sitä armoa ja viisautta, joka tekee meidät kykeneviksi erottamaan hyvän pahasta ja huo-maamaan synnin, ilmeni se minkä kaavun alla tahansa. Jumala on antanut seurakunnalleen silmät ja Hän vaatii sen jäseniä voitelemaan niitä viisaudella, jotta he saisivat tarkan näkökyvyn, mutta monet sitä vastoin haluaisivat sokaista seurakunnan silmät, jos he vain voisivat, sillä he eivät tahdo, että heidän tekonsa tulevat valoon ja että heitä nuhdellaan. Taivaallinen silmävoide antaa käsi-tyskyvyn selvyyttä. Kristus on kaikkien avujen haltija. Hän sanoo: »Osta minulta.»

Joitakin seulotaan pois

Jotkut saattavat sanoa, että me korotamme omia ansioitamme, kun odotamme Jumalan mielisuosiota hyvien tekojemme perusteel-la. On totta, ettemme pysty ostamaan ainoatakaan voittoa hyvillä teoillamme, mutta emme myöskään voi olla voittajia ilman niitä.

Kristuksen meille suosittelen ostoa merkitsee vain meidän mukautumistamme Hänen esittämiinsä ehtoihin. Todellinen avu, joka on arvaamattoman arvokas ja joka kestää koe-tukset ja vastoinkäymiset, saadaan vain uskon ja nöyrän, hartaan kuuliaisuuden kautta. Vastoinkäymisissä ja vainoissa koetellut avut, joiden aitous ja raittius on todistettu, muodostavat tuon tuleessa puhdistetun ja väärentämättömän kullan. Kristus tarjoaa myytäväksi tätä kallista aarretta ihmiskunnalle: »Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tuleessa puhdistettua.» Jae 18. Kuollut ja kylmä velvollisuuden suorittaminen ei tee meistä kristittyjä. Meidän on luovuttava penseästä tilastamme ja koettava totinen kääntymys, sillä muutoin emme pääse taivaaseen.

Huomiotani kiinnitettiin Jumalan huolenpitoon kansastaan ja osoitettiin, että jokaisessa koettelevassa puhdistusvaiheessa jotkut kristityiksi tunnustautuvat osoittautuivat kuonaksi. Puhdasta kultaa ei ilmaannu aina. Jokaisessa hengellisessä ahdin-kotilassa jotkut lankeavat kiusaukseen. Jumalan seulominen puhaltaa pois laumoittain ihmisiä niinkuin tuuli kuivia lehtiä. Hyvinvointi ja menestys lisäävät huomattavasti tunnustajien joukkoa. Vastoinkäymiset puhdistavat heidät pois seurakunnasta. He kuuluvat niihin, joiden mieli ei ole lujasti kiintynyt Jumalaan. He tulevat jättämään meidät, koska he eivät ole meistä, sillä kun ahdistus tai vaino syntyy sanan tähden, monet loukkaantuvat.

[457]

Muistelkoot nämä muutamia kuukausia sitten ollutta aikaa, jolloin he olivat tuomitsemassa toisia, jotka olivat aivan samanlaisessa tilassa kuin missä he nyt itse ovat. Palauttakoot tarkasti mieleensä sen, mitä he silloin ajattelivat noista kiusaukseen joutuneista. Jos joku silloin olisi sanonut heille välittämättä heidän palavuudestaan ja työstään oikaista toisia, että he ennen pitkää itse joutuvat samanlaiseen pimeään tilaan, olisivat he vastanneet samalla tavalla kuin Hasael vastasi profeetalle: »Mikä on palvelijasi, tällainen koira, tekemään näitä suuria asioita?» 2 Kun. 8:13.

He ovat itsepetoksen vallassa. Mitä lujutta he ilmaisevatkaan ja miten rohkeita merenkulkijoita he ovatkaan silloin kun on tyyntä! Mutta kun raivoisat koettelemusten ja kiusausten myrskyt puhkeavat, haaksirikkoutuu heidän sielunsa. Ihmiset saattavat omata erinomaisia lahjoja, hyviä kykyjä ja loistavia ominaisuuksia, mutta yksikin puute, yksi ainoakin hellitty synti on koituva luonteelle samaksi kuin madonsyömä lauta laivalle — häviöksi ja perikadoksi!...

Jatkuvaa edistystä tarvitaan

[458]

Vastuunalaisessa asemassa olevien veljien tulee jatkuvasti edistyä. He eivät saa luottaa vanhoihin kokemuksiinsa eivätkä ajatella, ettei heidän tarvitse olla perusteellisia työntekijöitä. Vaikka ihminen syntyessään tähän maailmaan on kaikkein avuttomin Jumalan luomista olennoista ja luonteeltaan kaikkein vastahakoisin, on hänellä kuitenkin mahdollisuuksia jatkuvaan edistymiseen. Tieteet voivat valaista häntä, avut pystyvät jalostamaan häntä ja hän voi edistyä sielullisesti ja moraalisesti, kunnes saavuttaa luonteensa älykkyyden ja puhtauden täydellisyyden, jääden enkelien täydellisyyttä ja puhtautta vain vähän alemmaksi. Emme kykene käsittämään, mitä sellaisista ihmisistä voisi tulla ja miten suuria voisivat tehdä ne, joiden mielen totuus on valaissut ja joiden sydämeen Jumalan rakkaus on saanut virrata.

Tiedän, että ihmissydän on sokea, kun on kysymys omasta tilasta, enkä voi jättää teitä oman onnenne nojaan yrittämättä auttaa teitä. Me rakastamme teitä ja toivomme saavamme nähdä teidän kilvoitelevan voittoon. Jeesus rakastaa teitä. Hän on kuollut teidän puolestanne ja Hän tahtoo teidän pelastuvan. Me emme ole halunneet pitää teitä:ssä, vaan me haluamme teidän suorittavan läpikotaista työtä oman sielunne pelastukseksi ja oikaisevan kaikki siellä tekemänne erehdykset sekä kaikin keinoin ponnistelevan päästäksenne oman itsenne voittajiksi, sillä muutoin menetätte taivaan. Siihen teillä ei ole varaa. Kristuksen tähden vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee.

* * * * *

Puhdistus, jonka tulee tehdä meidät soveliaiksi taivaaseen, on suuri työ, joka tuottaa meille paljon kärsimyksiä ja koettele-muksia, koska tahtomme ei ole alistunut Kristuksen tahtoon. Meidän täytyy kulkea koetusunin lävitse, kunnes tuli on kuluttanut meistä kuonan ja saanut meidät puhtaiksi, niin että heijastamme Jumalan kuvaa. Ne, jotka seuraavat omia mielihalujaan ja ovat ulkonaisten seikkojen johdettavissa, eivät ole asiantuntijoita sanomaan, mitä Jumala kulloinkin tekee. He ovat tyytymättömyyden vallassa. He näkevät vain epäonnistumista siinä, missä on ilmeistä menestystä, suurta

tappiota siinä, missä on voittoa, ja Jaakobin tavoin he ovat huudahtamaisillaan: »Kaikki tämä kohtaa minua » , (1 Moos. 42:36), vaikka juuri ne asiat, joita he valittavat, kaikki yhdessä vaikuttavat heidän parhaakseen.

Jos ei ristiä, niin ei kruunuakaan. Kuinka joku voi olla vahva Herrassa ilman koettelemuksia? Vahvistuaksemme meidän täytyy saada harjoitusta. Jotta saisimme vahvan uskon, meidän täytyy joutua sellaisiin olosuhteisiin, joissa uskomme saa harjoitusta. Juuri ennen marttyyrikuolemaansa apostoli Paavali kehoitti Timoteusta: »Kärsi yhdessä minun kanssani vaivaa evankeliumin tähden, sen mukaan kuin Jumala antaa voimaa.» 2 Tim. 1:8. Juuri monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan. Vapahtajaamme koeteltiin kaikella mahdollisella tavalla, mutta siitä huolimatta Hän voitti Jumalassa jatkuvasti. Etuoikeutemme on olla voimakkaita Jumalan voimassa kaikissa olosuhteissa ja kerskata Kristuksen rististä. 1872 — Tod. III: 67. [459]

Luku 90—Kristuksen veren teho

Muinoin Israelin lapsia käskettiin tuomaan uhri koko seurakunnan puhdistamiseksi ulkonaisesta saastutuksestaan. Tämä uhri oli punainen hieho ja se edusti täydellistä uhria, joka oli lunastava heidät synnin saastasta. Se oli tuotava tarpeen vaatiessa kaikkien niiden puhdistamiseksi, jotka pakosta tai vahingossa olivat koskettaneet kuollutta. Kaikki, jotka tavalla tai toisella olivat joutuneet kosketuksiin kuoleman kanssa, katsottiin ulkonaisesti saastaisiksi. Tämä teroitettiin voimallisesti heprealaisten mieleen, jotta se osoittaisi heille, että kuolema oli synnin seuraus ja sen vuoksi synnin edustaja. Tuo yksi hieho, yksi liitonarkki ja yksi vaskikäärme viittasivat voimallisesti Kristuksen kertakaikkiseen, suureen uhriin.

Tämän hiehon tuli olla punainen, sillä sen tuli olla veren vertauskuva. Sen täytyi olla virheetön ja tahraton ja sellainen, joka ei milloinkaan ollut kantanut iestä. Tämäkin oli vertauskuva Kristuksesta. Jumalan Poika tuli vapaaehtoisesti suorittamaan sovitustyön. Hänen päälleen ei ollut asetettu mitään pakollista iestä, sillä Hän oli itsenäinen ja kaiken lain yläpuolella. Enkelit, Jumalan älykkäät sanansaattajat, olivat velvollisuuden ikeen alla. Sen vuoksi ei enkelin henkilökohtainen uhri olisi kyennyt sovittamaan langenneen ihmisen syyllisyyttä. Kristus oli ainoa, joka oli vapaa lain vaatimuksesta, niin että Hän saattoi ryhtyä lunastamaan syntistä ihmiskuntaa. Hänellä oli valta antaa henkensä ja ottaa se takaisin jälleen. »Joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen.» Fil. 2:6.

[461] Tämä kirkkauden Olento rakasti joka tapauksessa syntisraukkoja ja otti palvelijan muodon, jotta Hän voisi kärsiä ja kuolla ihmisten edestä. Jeesus olisi voinut jäädä Isänsä oikealle puolelle edelleen kantamaan kuninkaallista kruunua ja pukua. Mutta Hän vaihtoi mieluummin kaiken rikkautensa, kunniansa ja taivaan ihanuuden ihmisten köyhyyteen sekä korkean asemansa Getsemanen kauhuihin ja Golgatan nöyrytykseen ja tuskaan. Hän tuli tänne kipujen miehenä ja sairauden tuttavana, jotta Hän kärsimystensä ja verensä kasteella

voisi puhdistaa ja lunastaa syyllisen maailman. Iloiten Hän suostui ja sanoi: »Katso, minä tulen... sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni.» Ps. 40:8, 9.

Uhrihieho saatettiin leirin ulkopuolelle ja teurastettiin siellä mitä juhlallisimmalla tavalla. Samoin Kristus kärsi Jerusalemin porttien ulkopuolella, sillä Golgata oli kaupungin muurien ulkopuolella. Sen tuli osoittaa, ettei Hän kuollut ainoastaan heprealaisten, vaan koko maailman edestä. Sieltä Hän julistaa langenneelle maailmalle, että Hän on ryhtynyt sen lunastajaksi kehoittaen sen asukkaita vastaanottamaan sen pelastuksen, jota Hän tarjoaa heille. Kun hieho oli teurastettu mitä juhlallisimmalla tavalla, otti pappi valkoiseen pukuun pukeutuneena käsiinsä verta sitä mukaa kuin sitä virtasi uhrieläimen ruumiista ja heitti sitä temppeleä kohti seitsemän kertaa. »Koska meillä on 'suuri pappi, Jumalan huoneen haltija', niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä.» Hepr. 10:21, 22.

Hiehon ruumis poltettiin tuhkaksi, mikä merkitsi täyttä ja riittävää uhria. Sellainen henkilö, joka ei ollut saastunut kuolleesta, kokosi sitten tuhkan ja asetti sen astiaan, joka sisälsi virtaavasta purosta otettua vettä. Tämä puhdas henkilö otti sen jälkeen setripuisen helakanpunaisella kankaalla päällystetyn kepin sekä isoppikorren ja pirskontti astian sisällyksen telttamajan ja kokoontuneen kansan päälle. Tämä toimitus uudistettiin moneen kertaan, jotta puhdistus synnistä olisi ollut läpikotainen.

Siten Kristus omassa tahrattomassa vanhurskaudessaan, vuodatettuaan kalliin verensä, meni pyhään puhdistamaan pyhäkön. Ja siellä tuo purppurainen virta pääsee palvelemaan Jumalan sovittamista ihmisen kanssa. Jotkut saattavat pitää tätä hiehon teurastamista merkityksettömänä muutomenona, mutta se tehtiin Jumalan käskystä ja sillä oli syvällinen merkitys, jonka sovellutus ei ole päättynyt vielä meidänkään aikaamme.

Pappi käytti setripuuta ja isoppia kastaen niitä puhdistusvedessä ja pirskontti sitä saastuneen päälle. Se kuvasi Kristuksen verta, joka on vuodatettu meidän puhdistamisksemme sielumme saastaisuudesta. Toistuvat pirskotukset kuvaavat sen työn läpikotaisuutta, joka on suoritettava katuvan syntisen hyväksi. Hänen on luovuttava kaikesta, mitä hänellä on. Hänen ei tule puhdistaa ainoastaan omaa

sieluaan, vaan hänen, tulee myös pyrkiä uhraamaan perheensä, kotoiset hankkeensa, omaisuutensa ja kaikki, mitä hänellä on Jumalalle. Sen jälkeen kun telttaa oli pirskotettu isopilla, pantiin puhdistettujen teltojen sisäänkäytävän päälle kirjoitus: En ole itseni oma; minä kuulun Sinulle, Herra. Samassa tilassa tulee myös niiden olla, jotka tunnustavat olevansa Kristuksen veren puhdistamat. Jumala ei ole nyt vähemmän tarkka kuin muinaisina päivinä. Rukouksessaan psalmista viittasi tähän vertauskuvalliseen toimitukseen sanoessaan: »Puhdista minut isopilla, että minä puhdistuisin, pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin.» »Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki.» »Anna minun kuulla iloa ja riemua, että ihastuisivat ne luut, jotka särkenyt olet.» Ps. 51:7, 10, 12.

Kristuksen veri on täysin pätevä, mutta siihen on turvauduttava jatkuvasti. Jumala ei halua, että Hänen palvelijansa uhraavat ainoastaan heille uskottuja varoja Hänen kunniakseen, vaan Hän toivoo heidän uhraavan oman itsensä Hänen työhönsä. Jos te, veljeni, olette tulleet itsekkäiksi, niin että pidätätte Herralta sen, mikä teidän tulisi iloiten uhrata Hänen palvelukseensa, silloin olette läpikotaisen veren pirskotuksen tarpeessa, jotta se vihkisi teidät ja kaiken, mitä teillä on, Jumalalle.

Aabraham oli jo tullut iäkkääksi saadessaan Jumalalta hätkähdyttävän käskyn uhrata poikansa Iisak polttouhriksi. Myös hänen aikalaisensa pitivät häntä vanhana miehenä. Hänen nuoruutensa hehku oli sammunut. Hänen ei ollut enää helppo kestää vaikeuksia eikä rohkeasti kohdata vaaroja. Nuoruutensa päivinä ihminen voi ylväästi mennä suoraan myrskyä vastaan, koska hän on tietoinen voimistaan ja mahdollisuuksistaan nousta masennuksen yläpuolelle, joka myöhemmässä vaiheessa askelten hoiperrellessä hautaa kohti, saisi hänet nääntymään.

Mutta Jumala oli kaitselmuksessaan varannut Aabrahamille hänen viimeisen ja koettelevimman tulikokeensa niiksi päiviksi, jolloin vuosien taakat jo painoivat häntä raskaasti ja hän kaipasi vapautumista tuskasta ja vaivasta. Herra puhui hänelle sanoen: »Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat... ja uhraa hänet... polttouhriksi.» 1 Moos. 22:2. Vanhan miehen sydän aivan kangistui kauhusta. Sellaisen pojan menettäminen sairauden kautta olisi ollut mitä musertavin isku hellän isän sydämelle ja se olisi painanut hänen valkohapsisen päänsä su-ruun, mutta nyt häntä käskettiin omalla kädellään vuodattamaan tuon pojan kallis veri. Se tuntui hänestä sulalta mahdottomuudelta.

Mutta Jumala oli niin käsenyt, ja Hänen sanaansa täytyi totella. Vaikka vuodet painoivat Aabrahamia, ei se vapauttanut häntä täyttämästä velvollisuuttaan. Hän tarttui uskon sauvaan ja äänettömässä tuskassa lapsensa käteen, lapsen, jonka nuoruus oli kukkeimmillaan, ja lähti matkaan tottelemaan Jumalan sanaa. Vanha, ylevä patriarkka oli inhimillinen; hänellä oli samanlaisia taipumuksia ja mieltymyksiä kuin meilläkin, ja hän rakasti poikaansa, joka oli hänen vanhuutensa lohdutus ja josta Herra oli antanut lupauksensa.

Mutta Aabraham ei jäänyt epäröimään, miten Jumalan lupaukset voisivat toteutua, jos Iisak surmattaisiin. Hän ei ruvennut pohtimaan asiaa omassa särkevässä sydämessään, vaan toteutti saamansa jumalallisen käskyn kirjaimellisesti aina siihen hetkeen asti, kun hänelle

veitsen ollessa juuri painumaisillaan lapsen vapisevaan kehoon tuli tämä sana: »Älä satuta kättäsi poikaan»; »sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkäät Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi». Jae 12.

Tämä suuri uskon teko on kirjoitettu pyhän historian lehdille, jotta se ajan loppuun saakka loistaisi maailmalle huomiota herättävänä esikuvana. Aabraham ei pyytänyt vanhuutensa perusteella vapautusta kuuliaisuudesta Jumalaa kohtaan. Hän ei sanonut: »Hiukseni ovat jo harmaantuneet, miehuuteni voimat ovat hävinneet: kuka vaalii sammuvan elämäni kynttilää sitten, kun Iisak on poissa?» Ei hän sanonut niin, sillä Jumala oli puhunut, ja ihmisen oli toteltava ilman epäröimistä, valittamista tai sortumista tiepuoleen.

Tänä aikana me tarvitsemme Aabrahamin uskoa seurakuntiiimme hälventämään niiden ympärille muodostuvaa pimeyttä, joka sulkee pois Jumalan rakkauden suloisen auringon valon ja surkastaa hengellistä kasvua. Vanhuus ei milloinkaan vapauta meitä tottelemasta Jumalaa. Uskomme tulee suorittaa runsaasti hyviä tekoja, sillä usko ilman tekoja on kuollut. Jokainen suoritettu velvollisuus, jokainen Jeesuksen nimessä annettu uhri tuottaa meille äärettömän suuren palkan. Juuri velvollisuutta suorittaessamme Jumala puhuu meille ja antaa siunauksensa. Mutta Hän vaatii kaikkien lahjojemme ja kykyjemme luovuttamista Hänelle. Meidän tulee antaa mielemme, sydämemme ja koko olemuksemme Hänelle, sillä muutoin ei meistä tule totisia kristittyjä.

[465] Jumala ei ole pidättänyt ihmisiltä mitään, millä he voisivat hankkia itselleen iankaikkisia rikkauksia. Hän on täyttänyt maan kau-
neudella ja varustanut sen ihmisten käyttöön ja heidän viihtyisyydekseen tässä ajassa. Hän on antanut Poikansa kuolla lunastaakseen syntiin ja turhuuteen langenneen maailman. Näin verraton rakkaus ja ääretön uhri vaatii tinkimätöntä kuuliaisuuttamme, pyhintä rakkauttamme ja rajoittamatonta uskoamme. Siitä huolimatta kaikki nämä avut harjoitetuina koko laajuudessaankaan eivät milloinkaan vastaa sitä suurta uhria, joka meidän puolestamme on annettu.

Ehdoton kuuliaisuus

Jumala vaatii ripeää ja ehdotonta kuuliaisuutta lailleen. Mutta Saatana on petoksillaan nukuttanut tai halvauttanut ihmisiä esittä-

mällä heille puolustuksia ja verukkeita synnille saattaen heidät siten epäilyksen valtaan sanoessaan heille, niin kuin hän sanoi Eevalle puutarhassa: »Ette suinkaan kuole.» 1 Moos. 3:4. Tottelemattomuus ei ainoastaan paaduta syyllisen sydäntä ja omaatuntoa, vaan se turmelee toistenkin uskoa. Se mikä ensin näyttää heistä hyvin pahalta, lakkaa vähitellen näyttämästä siltä sen ollessa alituisesti heidän edessä, kunnes he lopulta epäilevät, mahtaako se ollakaan syntiä ja joutuvat siten huomaamattaan samaan petokseen.

Samuelin välityksellä Jumala käski Saulia menemään ja lyömään amalekilaiset ja perin pohjin hävittämään kaikki heidän omaisuutensa. Mutta Saul totteli tätä käskyä vain osittain; hän hävitti huonomman karjan, mutta säästi paremman samoin kuin heidän jumalattoman kuninkaansa. Seuraavana päivänä hän tapasi profeetta Samuelin ja osoitti imartelevaa ja omahyväistä kiitosta. Hän sanoi: »Herra siunatkoon sinua! Minä olen täyttänyt Herran käskyn.» Mutta profeetta vastasi hänelle heti: »Mitä tämä lammasten määkiminen sitten on, joka kuuluu minun korviini, ja tämä raavaiden ammuminen, jonka kuulen.» 1 Sam. 15:13, 14.

Saul joutui hämilleen ja koetti paeta vastuullisuuttaan vastaamalla: »Amalekilaisilta ne on tuotu, sillä kansa säästi parhaat lampaat ja raavaat uhrataksensa ne Herralle, sinun Jumalallesi; mutta muut me olemme vihkineet tuhon omiksi.» Jae 15. Sitten Samuel nuhteli kuningasta muistuttaen häntä Jumalan selvästä käskystä, jossa häntä oli käsketty tuhoamaan kaikki Amalekin omaisuus. Hän osoitti hänelle hänen rikkomuksensa ja ilmoitti hänelle, ettei hän ollut totellut Herraa. Mutta Saul kieltäytyi tunnustamasta, että hän oli menetellyt väärin; vielä kerran hän puolusti syntiään esittämällä, että hän oli säästänyt parhaat lampaat ja raavaat uhriksi Herralle.

Samuel tuli syvästi murheelliseksi siitä uppiniskaisuudesta, sillä kuningas kieltäytyi välittämästä synnistään ja tunnustamasta sitä. Murheellisena hän kysyi: »Haluaako Herra polttouhreja ja teurasuhreja yhtä hyvin kuin kuuliaisuutta Herran äänelle? Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva. Sillä tottelemattomuus on taikuuden syntiä, ja niskoittelu on valhetta ja kuin kotijumalain palvelusta. Koska sinä olet hyljännyt Herran sanan, on myös hän hyljännyt sinut, etkä sinä enää saa olla kuninkaana.» Jakeet 22, 23.

[466]

Viivästelyn vaara

Nähdessämme velvollisuutemme meidän ei tule lykätä sen täyttämistä tuonnemmaksi. Sellainen viivästely antaa sijaa epäilyksille. Epäusko voittaa alaa, arvostelukyky kasvaa kie-roon ja ymmärrys pimenee. Lopulta Jumalan Hengen nuhteet eivät enää saavuta petetyn henkilön sydäntä, joka on tullut niin sokeaksi, että hän ajattelee, etteivät ne mitenkään voi tarkoittaa häntä eivätkä soveltua häneen.

Kallis koetusaika kuluu, ja vain harvat käsittävät, että se on annettu heille valmistautumiseksi iäisyttä varten. Kulaiset hetket tuhlataan maallisiin rientoihin, huvituksiin ja suoranaiseen syntiin. Jumalan laki syrjäytetään ja unohdetaan, mutta siitä huolimatta sen jokainen asetus on yhtä sitova kuin ennenkin. Jokaista rikkomusta seuraa rangaistus. Halu ajalliseen voittoon johtaa sapatin häpäisemiseen, mutta tuon pyhän päivän vaatimuksia ei silti ole peruutettu eikä lievennetty. Jumalan käsky on tässä kohdassa selvä ja ehdoton; Hän on peruuttamattomasti ja jyrkästi kieltänyt meitä tekemästä työtä seitsemäntenä päivänä. Hän on erottanut sen pyhityksen päiväksi itselleen.

[467] Monia esteitä on asetettu niiden polulle, jotka elämässään tahtovat totella Jumalan käskyjä. On voimakkaita ja viekkaita vaikutuksia sitomassa heidät maailmaan, mutta Jumalan voima pystyy murtaamaan nämä kahleet. Hän tahtoo poistaa kaikki esteet uskollisten lastensa tieltä tai antaa heille voimaa ja rohkeutta jokaisen vaikeuden voittamiseen, jos he hartaasti etsivät Hänen apuaan. Kaikki esteet tulevat väistymään niiden tieltä, joilla on harras halu ja järkähtämätön pyrkimys tehdä Jumalan tahto maksoi se mitä tahansa heille itselleen, vaikkapa heidän henkensäkin. Taivaan valo on hälventävä pimeyden niiltä, jotka koettelemuksista ja vaikeuksista huolimatta menevät eteenpäin, silmät luotuina heidän uskonsa alkajaan ja täyttäjään.

Muoin Jumala puhui ihmisille profeettojen ja apostolien suun välityksellä. Näinä päivinä Hän puhuu heille Henkensä Todistusten kautta. Milloinkaan aikaisemmin Jumala ei ole va-kavammin opastanut ihmisiä tuntemaan tahtoaan ja sitä tietä, jota Hän tahtoo heidän kulkevan. Mutta aikovatko he hyötyä Hänen opetuksistaan? Aikovatko he vastaanottaa Hänen nuhteensa ja välittää Hänen va-

roituksistaan? Jumala ei hyväksy osittaista kuuliaisuutta, eikä Hän suostu mihinkään sovitteluun itsekkyyden kanssa.

Luku 92—Taakankantajien arvosteleminen

Seurakunta. kärsii epäitsekkäitten kristillisten työntekijöitten puutetta. Jos kaikki sellaiset, jotka eivät yleensä kykene vastustamaan kiusausta ollen liian heikkoja seisomaan yksin, jäisivät pois——n seurakunnasta, olisi sillä paikkakunnalla paljon puhtaampi hengellinen ilmapiiri. Ne, jotka elävät toisten heikkouksien ja puutteiden jätteistä ja jotka keräävät itselleen epäterveellisiä tartunta-aineita lähimmäistensä laiminlyönneistä ja epäonnistumisista tullen siten seurakunnan haaskalinnuiksi, eivät ole miksikään hyödyksi yhteiskunnalle, vaan taakaksi ympäristölleen, johon lyöttäytyvät.

Seurakunta ei tarvitse taakaksi olevia eikä virheiden etsijöitä, vaan vakavia työntekijöitä, Siionin rakentajia. Lähetystyöntekijöitä todellakin tarvitaan työn suureen keskukseen — miehiä, jotka eivät luovuta linnoitusta viholliselle, vaan jotka teräksen lujasti suojelevat niiden miesten mainetta, jotka Jumala on asettanut työnsä johtoon ja jotka tekevät kaiken voitavansa tukeakseen kaikkia työmuotoja uhraamalla omat etunsa ja hen-kensäkin, jos niin vaaditaan. Mutta minulle näytettiin, että vain harvoilla on totuus kaiverrettuna sieluunsa, niin että he kestäisivät Jumalan tutkivaa katsetta. On monia, jotka ovat tarttuneet totuuteen, mutta joihin totuus ei ole päässyt tarttumaan, niin että se olisi muuttanut heidän sydäntään ja puhdistanut heitä kaikesta itsekkyydestä.——ssa on sekä uusia että vanhoja työntekijöitä, joilla on edessään pelottava tilinteko Jumalalle siitä, että he itserakkautensa ja pyhittymättömällä elämällänsä ovat olleet esteeksi työlle.

Uskonnossa ei ole pelastavaa voimaa, ellei se pysty muuttamaan tunnustajiensa luonnetta heidän tunnustustaan vastaavaksi. Jumala on armoissaan antanut kansalleen suuren valon——ssa, mutta Saatana on myös ollut työssä vaikuttamassa voimallisesti työn suuressa keskuksessa oleviin henkilöihin. Hän sieppaa itsekkäitä ja pyhittymättömiä miehiä ja naisia ja tekee heistä vartijoita valvomaan Jumalan uskollisia palvelijoita, saattamaan kyseenalaisiksi heidän sanansa, tekonsa ja vaikuttimensa sekä etsimään virheitä ja nurise-

maan heidän nuhteistaan ja varoituksistaan. Heidän välityksellään hän synnyttää toisissa epäluuloja ja arkuutta heihin itseensä nähden koettaen heikentää uskollisten rohkeutta, miellyttää pyhittymättömiä ja tehdä tyhjäksi Jumalan palvelijoitten työn.

Arvostelun hedelmät

Saatanalla on ollut suuri valta vanhempien mieleen heidän kurruttomien lastensa välityksellä. Isän ja äidin laiminlyönnin synty on merkitty muistiin monia sapattia pitäviä vanhempia vastaan. Juoruaamisen ja kantelemisen henki on Saatanan erikoisia välikappaleita eripuraisuuden ja epäsovun aikaansaamiseksi, ystävien erottamiseksi toisistaan ja uskomme pohjan hävittämiseksi monilta synnyttäen heissä epäilyksiä kantamme totuudellisuuteen. Veljet ja sisaret ovat liian valmiit puhumaan virheistä ja heikkouksista, joita he arvelevat toisissa olevan, varsinkin niissä, jotka pelottomasti ovat esittäneet Jumalan heille antamia nuhteita ja varoituksen sanomia.

Näitten valittajien lapset kuuntelevat avoimin korvin ja imevät itseensä nurjamielisyyden myrkkyä. Sillä tavalla vanhemmat huomaamattaan sulkevat ne tiet, joiden kautta heidän lastensa sydämet olisivat olleet saavutettavissa. Miten monet perheet höystävätkään ruokapöydässä istuessaan jokapäiväisiä aterioitaan epäilyksillään ja arvosteluillaan. Niillä he repivät rikki ystäviensä luonteita ja tarjoavat niitä mielestään herkullisena jälkiruokana toisille. Arvokasta parjauksen palasta kuljetetaan pöydän ympärillä kaikkien aterioivien arvosteltavaksi, ei ainoastaan aikuisten vaan myös lasten. Näin häväistään Jumalaa. Jeesus sanoi: »Kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.» [470] Matt. 25:40. Sen vuoksi ne, jotka parjaavat Kristuksen palvelijoita, halveksivat ja herjaavat Häntä.

Jotkut henkilöt, joiden velvollisuutena on tukea Jumalan valittuja palvelijoita, ovat suhtautuneet heihin epäkunnioittavasti ja toisinaan suorastaan halveksien. Lapsilta ei ole jäänyt kuulematta heidän vanhempiensa halveksivat huomautukset Jumalan palvelijoiden vakavista nuhteista ja varoituksista. He ovat käsittäneet pilkalliset leikinlaskut ja halventavat puheet, jotka vuosien kuluessa ovat kantautuneet heidän korviinsa. Vanhempien pyrkimyksenä on ollut pyhien ja iankaikkisten asioiden istuttaminen heidän mieleensä

samalla kertaa, kun on käsitelty maailman arkisia asioita. Mitä työtä suorittavatkaan tällaiset vanhemmat, kun he lapsistaan tekevät jumalattomia jo heidän lap-suudessaan! Tällä tavoin lapsia opetetaan häpäisemään taivaan lähettämiä nuhteita synnistä ja kapinoimaan niitä vastaan.

Siellä missä tällaiset paheet ovat saaneet jalansijaa, ei voi muuta odottaa kuin hengellistä rappeutumista. Juuri nämä samat vihollisen sokaisemat isät ja äidit ihmettelevät, miksi heidän lapsillaan on niin suuri taipumus epäuskoon ja Raamatun totuuksien epäilemiseen. He ihmettelevät, miksi on niin vaikea saavuttaa heitä siveellisillä ja uskonnollisilla vaikutteilla. Jos he omaisivat hengellistä näkökykyä, he huomaisivat heti, että tämä surkea tila johtuu heidän oman kotinsa vaikutuksesta, heidän omien epäluulojensa ja epäilystensä iduista. Sillä tavalla kasvatetaan monista nuorista jumalattomia tunnustusristittyjen perhepiireissä.

Monet tuntevat erikoista mielihyvää saadessaan keskustella Jumalan kansan laitosten vastuunalaisissa asemissa olevien henkilöitten todellisista tai kuvitelluista puutteista. He syrjäyttävät kaiken hyvän, minkä nämä ovat suorittaneet ja sen hyödyn, jonka he ovat tuottaneet Jumalan asialle uupumattomalla työllään ja tinkimättömällä antaumuksellaan, ja kiinnittävät huomionsa johonkin näiden tekemään näennäiseen virheeseen, joka heidän mielikuvituksensa mukaan seurausten tultua ilmi olisi voitu välttää ja asia suorittaa paremmin ja tuloksellisemmin; kun tosiasia on se, että jos tämän työn suorittaminen olisi jätetty heille itselleen, he olisivat joko kieltäytyneet siitä kokonaan masentavien asianhaarojen vallitessa, tai olisivat toimineet paljon harkitsemattomammin kuin ne, jotka suorittivat työn ja seurasivat Jumalan kaitselmusta.

Mutta nämä epävakaiset tarinoitsijat takertuvat etupäässä työn epämiellyttäviin piirteisiin aivan kuin jäkälä karkeaan vuoren pintaan. Hengellisesti tällaiset henkilöt jäävät kääpiöiksi pohtiessaan alituisesti toisten heikkouksia ja virheitä. He ovat siveellisesti kykenemättömät huomaamaan hyviä ja jaloja tekoja, epäitsekkeitä yrityksiä, todellista sankaruutta ja itsensäkieltämistä. Heidän elämänsä ja toiveensa eivät tule jalommiksi ja ylevämmiksi, eivätkä heidän ajatuksensa ja suunnitelmansa tule syvällisemmiksi ja avarammiksi. He eivät vaali kristityn elämälle ominaista rakkautta. Päivästä toiseen he menevät yhä pitemmälle turmeluksessa ja tulevat yhä ahdasmieli-

semmiksi näkemyksissään ja ennakkoluuloissaan. Pikkumaisuus on heidän peruspiirteensä, ja heitä ympäröivä ilmapiiri hävittää rauhan ja onnellisuuden.

Kristittyjen tulee huolellisesti tarkata sanojaan. Heidän ei milloinkaan tule viedä epäedullisia tietoja toiselta ystävältään toiselle, varsinkaan jos he tietävät, etteivät nämä ole yksimielisiä. On julmaa vihjailla ja salavihkaa viitata seikkoihin, ikään kuin sinä tietäisit melko paljon tästä ystävästä tai tuosta tuttavasta, joista toiset ovat tietämättömät. Sellaiset vihjaukset kulkevat eteenpäin ja synnyttävät vielä epäedullisempia vaikutteita, kuin jos asia olisi esitetty avoimesti ja totuudenmukaisesti ilman liioitteluja. Miten paljon vahinkoa onkaan Kristuksen seurakunta kärsinyt tällaisista asioista! Sen jäsenten epä-johdonmukainen ja varomaton menettely on tehnyt seurakunnan heikoksi kuin vesi. Saman seurakunnan jäsenet ovat keskenään käyttäneet väärin toistensa luottamusta, vaikk'ei syyllinen lainkaan ajatellut vahingoittaa toista. Ymmärryksen puute kes-kustelun aiheita valittaessa on saanut paljon pahaa aikaan.

* * * * *

Keskustelun tulee pysyä hengellisissä ja taivaallisissa asioissa, mutta niin ei aina ole ollut. Jos kristillisten ystävien kanssakäyminen on uhrattu pääasiallisesti mielen ja sydämen kehittämiseksi, ei sitä tarvitse myöhemmin katua, vaan he voivat muistella keskustelua hyvällä mielellä. Mutta jos hetket on uhrattu kevtymieliseen ja turhanpäiväiseen puhumiseen, ja kallis aika on kulutettu toisten elämän ja luonteen rikkirepimiseen, niin ystävällinen kanssakäyminen on osoittautuva pahuuden lähteeksi, ja vaikutuksenne on oleva kuoleman lemuna kuolemaksi.» 1868 — Tod. II: 186, 187.

[472]

* * * * *

Meidän ei tule antaa vaikeuksiemme ja pettymystemme syöpyä sieluunne ja tehdä itseämme ärtyneiksi ja kärsimättömiksi. Älköön keskuudessamme olko eripuraisuutta, pahan ajattelua eikä pahan puhumista, ettemme rikkoisi Jumalaa vastaan Veljeni, jos te avaatte sydämenne kateudelle ja pahan ajattelulle, ei Pyhä Henki voi jäädä teihin asumaan. Etsikää Kristuksen täyteyttä. Tehkää työtä samalla

tavalla kuin Hän. Antakaa jo-kaisen ajatuksenne ja sananne ilmaista Häntä. Te tarvitsette joka päivä uuden rakkauden kasteen, joka apostolien päivinä teki Jumalan omista yksimielisen joukon. Tämä rakkaus antaa terveyttä ruumiille, sielulle ja hengelle. Ympäröikää sielunne sellaisella ilmapiirillä, joka vahvistaa hengellistä elämääne. Vaalikkaa uskoa, toivoa ja rakkautta. Antakaa Jumalan rauhan vallita sydämessänne. — 1904 — Tod. VIII: 191.

* * * * *

Herra elää ja hallitsee. Pian Hän nousee valtasuuruudessaan vapisuttamaan maata hirveästi. Nyt on julistettava erikoista sanomaa, joka pystyy tunkeutumaan pimeyden lävitse sekä saattamaan sieluja ratkaisuun ja kääntymykseen. »Kiiruhda, pakene henkesi tähden», tulee meidän kutsuna esittää synnissä eläville. Nyt meidän täytyy tehdä täyttä totta. Meillä ei ole varaa hukata hetkeäkään arvosteluun eikä syyttämiseen. Ne, jotka ennen ovat tehneet niin, langetkoot polvilleen rukoukseen ja tarkatkoot, miten he ovat asettaneet omat sanansa ja suunnitelmansa Jumalan sanojen ja suunnitelmien tilalle. — 1904 — Tod. VIII: 36,

Luku 93—Jumalan käskyjen pyhyys

[473]

Kallis veli K: Tammikuussa 1875 minulle näytettiin, että on esteitä seurakunnan hengelliselle menestymiselle. Jumalan Henki on murheellinen, koska monien sydän ja elämä eivät ole oikeassa tilassa; heidän tunnustamansa usko on ristiriidassa heidän tekojensa kanssa. Jehovan pyhää lepopäivää ei ole pyhitetty niinkuin tulee. Joka viikko Jumalalta ryöstetään, kun Hänen pyhän aikansa alkuja loppuhetkistä ei välitetä ja kun rukoukseen ja hengelliseen syventymiseen uhrattavat tunnit tuhlataan maallisiin rientoihin.

Jumala on antanut meille käskynsä, ei ainoastaan uskoaksemme niihin, vaan että myös tottelisimme niitä. Laskettuaan maan perustukset, verhottuaan maanpiirin kauneudella ja varustettuaan sen ihmisille viihtyisäksi kodiksi, luotuaan kaikki maan ja meren ihmeet, suuri Jehova asetti sapatinpäivän ja teki sen pyhäksi. Jumala siunasi ja pyhitti seitsemännen päivän, koska Hän lepäsi sinä päivänä kaikista ihmeellisistä luomisteoistaan. Sapatti tehtiin ihmistä varten, ja Jumalan tahto on, että hän siksi päiväksi luopuu työstään, kuten Luoja itsekin lepäsi kuusi päivää kestäneen luomistyön jälkeen.

Ne, jotka kunnioittavat Jehovan käskyjä, tulevat saatuaan valoa dekalogin neljänteen käskyyn tottelemaan sitä kyselemättä, miten sellainen kuuliaisuus sopii heille tai on toteutettavissa. Jumala teki ihmisen omaksi kuvakseen, ja sen jälkeen Hän antoi hänelle esikuvan seitsemännen päivän pyhittämisestä, jonka Hän itse pyhitti ja teki pyhäksi. Hänen tarkoituksensa oli, että ihminen sinä päivänä palvelisi Häntä antautumatta arkisiin askareisiin. Ketään, joka saatuaan valon sapatin velvoituksista polkee jalkainsa alle neljännen käskyn, ei voida pitää syyttömänä Jumalan edessä.

Veli K, sinä tunnustat Jumalan vaatimukset sapatin pitämisestä, mutta tekosi eivät ole sopusoinnussa tunnustamasi uskon kanssa. Vaikutuksellasi sinä puollat epäuskoisia, niin kauan kuin rikot Jumalan lakia. Kun ajalliset olosuhteesi näyttävät vaativan huomiotasi, sinä rikot neljättä käskyä ilman omantunnon vaivoja. Sinä teet Jumalan käskyjen pitämisestä tilanteista riippuvan kysymyksen, niin että

[474]

tottelet tai olet tottelematta niitä, miten asiiasi kulloinkin vaativat. Se ei ole sapatin kunnioittamista pyhänä asetuksena. Sinä teet Jumalan Hengen murheelliseksi ja häpäiset Lunastajaasi vaeltamalla näin huolet-tomasti.

Osittaista kuuliaisuutta ei hyväksytä

Herra ei hyväksy sapattikäskyn osittaista täyttämistä, sillä se vaikuttaa syntisiin pahemmin kuin jos et lainkaan tunnustaisi olevasi sapatinpitäjä. He näkevät, että elämäsi on ristiriidassa uskosi kanssa, ja menettävät luottamuksensa kristinuskoon. Herra tarkoittaa, mitä Hän sanoo, eikä ihminen voi syrjäyttää Hänen käskyjään ilman rangaistusta. Aadamin ja Eevan paratiisissa jättämän esikuvan tulisi olla riittävänä varoituksena meille kaikesta tottelemattomuudesta Jumalan lakia kohtaan. Esivanhempiemme synty heidän jäädessään kuuntelemaan vihol-lisen houkuttelevia kiusauksia toi maailmaan rikollisuutta ja surua aiheuttaen sen, että Jumalan Pojan oli jätettävä taivaan asunnot ja tultava tänne maan päälle halpaan asemaan, missä Hänet alistettiin niiden herjattavaksi, hylättäväksi ja ristiinnaulittavaksi, joille Hän oli tullut tuomaan siunausta. Miten ääretön maksu olikaan suoritettava tuosta tottelemattomuudesta Eedenin puutarhassa! Taivaan Majesteetti uhrattiin ihmisten pelastamiseksi synnin rangaistuksesta.

Jumala ei tänä aikana jätä mitään lakinsa rikkomusta huomioon ottamatta enempiä kuin silloinkaan, kun Hän lausui tuomionsa Aadamille. Maailman Vapahtaja korottaa äänensä vastalauseeksi niille, jotka kevytmielisesti suhtautuvat jumalallisiin käskyihin. Hän sanoi: »Sentähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa.» Matt. 5:19. Elämämme opetus on joko kokonaan totuuden puolesta tai kokonaan sitä vastaan. Jos sinun tekosi puolustavat rikkojaa hänen synnissään ja jos sinä vaikutuksellasi teet Jumalan lain rikkomisen helpoksi toisille, et ole syyllinen ainoastaan itseesi nähden, vaan olet tietyissä laajuudessa vastuunalainen toistenkin rikkomuksista, joita sinä olet saattanut heidät tekemään.

Aivan neljännen käskyn alkuun Jumala pani sanan »Muista», koska Hän tiesi, että ihmiselle monine huolineen ja pulmineen tulisi kiusaus pyytää vapautusta täyttämästä lain vaatimuksia täydellisesti tai että hän maallisten toimiensa puristuksessa unohtaisi sen pyhän merkityksen. »Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi» (2 Moos. 20:9), se on tavalliset elämän tehtävät ajallista toimeentuloa tai hyvinvointia silmälläpitäen. Nämä sanat ovat niin selvät, ettei niiden suhteen voi erehtyä.

Veli K, kuinka sinä uskallat rikkoa niin suurta ja tärkeää käskyä? Onko Herra tehnyt sinun suhteesi poikkeuksen, niin että sinut on vapautettu siitä laista, jonka Hän on antanut maailmalle? Ovatko sinun rikkomuksesi poistetut muistokirjasta? Onko Hän suostunut katsomaan läpi sormien sinun tot-telemattomuuttasi, kun kansat tulevat Hänen eteensä tuomittaviksi? Älä silmänräpäyksikään petä itseäsi sillä ajatuksella, ettei sinun synneillesi anneta niiden ansaitsemaa rangaistusta. Sinun rikkomuksiasi rangaistaan lyönneillä, koska sinulla on ollut valoa, mutta olet kuitenkin vaeltanut aivan päinvastoin. »Sitä palvelijaa, joka tiesi herransa tahdon, mutta ei tehnyt valmistuksia eikä toiminut hänen tahtonsa mukaan, rangaistaan monilla lyönneillä.» Luuk. 12:47. Jumala on antanut ihmisille kuusi päivää heidän suorittaakseen omat työnsä ja tavalliset arkiaskareensa, mutta Hän vaatii itselleen yhden päivän, jonka Hän on erottanut ja pyhittänyt. Hän on antanut sen ihmisille päiväksi, jona he saavat levätä työstään ja antautua jumalanpalvelukseen ja hengellisen tilansa parantamiseen. Miten räikeän loukkauksen ihminen tekee- kään [476] varastaessaan ainoan Jehovan pyhittämän päivän ja käyttäessään sen omiin itsekkäisiin tarkoituksiinsa!

On mitä julkeinta omahyväisyyttä kuolevaisen ihmisen uskaltautua sovitteluihin Kaikkivaltiaan kanssa ajaakseen omia mitättömiä ajallisia etujaan. Sapatin ajoittainen käyttäminen maallisiin tehtäviin on yhtä julkea lain rikkomus kuin sen täydellinen hylkääminen, sillä siinä tehdään Herran käskyjen pitäminen riippuvaiseksi olosuhteista. »Minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala», jyrisi Siinailta. Jumala ei hyväksy mitään osittaista kuuliaisuutta eikä jaettuja harrastuksia, sillä Hän ilmoittaa kostavansa isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen, niille jotka Häntä vihaavat, mutta tekevänsä laupeuden tuhansille, jotka Häntä rakastavat ja pitävät Hänen käskynsä. Lähimmäiseltään riistäminen ei ole pikku asia, ja

suuren häpeätahrän itselleen aiheuttaa se, joka syyllistyy sellaiseen; kuitenkin sama, joka ylenkatsoisi sitä, joka petollisesti olisi riistänyt lähimmäiseltään, riistää ilman häpeän tun-netta taivaalliselta Isältään Hänen siunaamaansa ja erikoiseen tarkoitukseen pyhittämäänsä aikaa.

Rakas veljeni, tekosi ovat ristiriidassa tunnustamasi uskon kanssa, ja ainoa puolustuksesi on keho veruke sanoessasi, että tottelet, milloin sinulle sopii. Menneisyudessa Jumalan palvelijoita on kutsuttu antamaan henkensä uskonsa puolustukseksi. Sinun menettelyäsi on vaikea rinnastaa kristittyjen marttyyrien vaellukseen, jotka ennemmin kärsivät nälkää ja janoa, kidutusta ja kuolemaa, kuin olisivat luopuneet uskonnostaan tai totuuden periaatteista.

Usko ja kuuliaisuus

Kirjoitettu on: »Mitä hyötyä, veljeni, siitä on, jos joku sanoo itsellään olevan uskon, mutta hänellä ei ole tekoja? Ei kaiketi usko voi häntä pelastaa? » Jaak. 2:14. Joka kerta kun ryhdyt työhön sapatinpäivänä, suoraan sanoen kiellät uskosi. Pyhä Raamattu opettaa meille, että usko ilman tekoja on kuollut ja että ihmisen elämän todistus ilmoittaa maailmalle, onko hän vilpittön tunnustamalleen uskolle. Käytöksesi vähentää Jumalan lain arvoa maailmallisten ystäviesi mielessä sanoen heille: »On samantekevää, totteletteko vai oletteko tottelematta Jumalan käskyjä. Minä uskon, että Jumalan laki jollakin tavoin sitoo ihmisiä, mutta ettei Herra loppujen lopuksi ole niin kovin tarkka eikä ankara käskyjensä noudattamisesta ja ettei Hän rankaise kovinkaan ankarasti satunnaista rikkomusta.»

[477]

Monet puolustavat sapatin rikkomistaan viittaamalla sinun antamaasi esikuvaan. He päättelevät, että jos sinunlaisesi hyvä mies, joka uskoo, että seitsemäs päivä on sapatti, voi sinä päivänä antautua maallisiin tehtäviin, milloin olosuhteet sen vaativat, tottakai hekin voivat tehdä samalla tavalla joutumatta tuomittaviksi. Monet sielut tulevat tuomion päivänä sinun eteesi puolustamaan tottelemattomuutta Jumalan käskyille sinun antamallasi esikuvalla. Vaikka se ei riitäkään puolustukseksi heidän synneilleen, on se joka tapauksessa oleva kauhea todistus sinua vastaan.

Jumala on puhunut, ja Hän tahtoo ihmisten tottelevan. Hän ei tiedustele, sopiiko heidän toimia sillä tavalla vai ei. Elämän ja kirk-

kauden Herra ei kysynyt, oliko Hänestä sopivaa ja mu-kavaa jättää korkea asemansa alentuakseen kipujen mieheksi ja sairauden tuttavaksi sekä vastaanottaakseen julkisen häpeän ja kuoleman ihmisten vapauttamiseksi heidän tottelemattomuutensa seurauksista. Jeesus ei kuollut pelastaakseen ihmisiä heidän synneissään vaan heidän synneistään. Ihmisten tulee luopua väärästä vaelluksestaan ja lähteä seuraamaan Kristuksen esikuvaa: ottaa Hänen ristinsä ja seurata Häntä, kieltää itsensä ja totella Jumalaa, maksoi mitä maksoi.

Jeesus sanoi: »Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.» Matt. 6:24. Ollaksemme totisia Jumalan palvelijoita meidän ei tule kysyä, totellisimmeko Hänen käskyjään, vai antaisimmeko ajallisten etujemme ratkaista asian. Jos ei usko ylläpidä totuuteen uskovia näinä verrattain rauhallisina päivinä, mikä yllä-pitää heitä silloin, kun tulee suuri koetus ja kun julkaistaan käsky kaikkia niitä vastaan, jotka eivät tahdo palvella pedon kuvaa eikä ottaa sen merkkiä otsaansa eikä käteensä? Tämä vakava ajankohta ei enää ole kaukana. Sen sijaan [478] että Jumalan lapset nyt tulisivat horjuviksi ja heikoiksi, tulee heidän koota voimia ja rohkeutta ahdistuksen aikaa varten.

Jeesus, suuri Esikuvamme, opetti elämällään ja kuolemallaan mitä ankarinta kuuliaisuutta. Hän kuoli, vanhurskas väärin puolesta, syytön syyllisten puolesta, jotta Jumalan lain kunnia säilyisi ja etteivät ihmiset tyystin hukkuisi. Synti on lain rikkomista. Jos Aadamin synti toi maailmaan niin kuvaamattoman kurjuuden, että se vaati uhrattavaksi Jumalan rakkaan Pojan, mikä onkaan oleva niiden rangaistus, jotka nähdessään totuuden valon siitä huolimatta halveksivat Herran antamaa neljättä käskyä.

Olosuhteet eivät kelpaa puolustukseksi

Olosuhteet eivät puolusta ketään, joka tekee työtä sapattina hankkiakseen ajallisen toimeentulonsa. Jos Jumala vapauttaisi yhden ihmisen olemasta kuuliainen, voisi Hän vapauttaa kaikki. Miksi ei veli L, joka on köyhä mies, voisi tehdä työtä sapattina hankkiakseen toimeentulonsa, jos hän siten kykenisi paremmin huolehtimaan perheestään? Miksi eivät toisetkin veljet, tai me kaikki, voisi pitää sapattia ainoastaan silloin, kun se sopii meille? Ääni Siinailta an-

taa vastauksen: »Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi; mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti.» 2 Moos. 20:9, 10.

Totuuteen uskovien pahat teot aiheuttavat seurakunnalle tuntuva heikkoutta. Ne ovat kompastuskivinä syntisille estämässä heitä pääsemästä valoon. Veljeni, Jumala pyytää sinua asettumaan kokonaan Hänen puolelleen ja osoittamaan teoillasi, että pidät arvossa Hänen asetuksiaan rikkomatta sapattiakaan. Hän pyytää sinua perhetympään velvollisuuteesi ja uskollisesti suorittamaan sinulle kuuluvat tehtävät. Sinulle on osoitettu nämä vakavat sanat: »Jos sinä pidätät jalkasi sapattia rikkomasta, niin ettet toimita omia asioitasi minun pyhäpäivänäni, vaan kutsut sapatin ilopäiväksi, Herran pyhäpäivän kunnioitettavaksi ja kunnioitat sitä, niin ettet toimita omia toimiasi, et aja omia asioitasi etkä puhu joutavia, silloin on ilosi oleva Herrassa, ja minä kuljetan sinut maan kukkuloitten ylitse ja minä annan sinun nauttia isäsi Jaakobin perintöosaa. Sillä Herran suu on puhunut.» Jes. 58:13, 14.

[479]

Sinä olet, kuten monet muut veljistämme, joutumassa Jumalan lain rikkojien paulaan, niin että rupeat katselemaan asioita samassa valossa kuin hekin eksyen valheisiin. Jumala antaa tuomioittensa kohdata niitä Hänen palvelijoikseen tunnustautuvia, jotka suoraan sanoen palvelevat mammonaa. Ne, jotka hylkäävät Herran selvän, arvovaltaisen käskyn, hankkiakseen itselleen henkilökohtaisia etuja, keräävät itselleen tuskaa tulevaisuuden varalle. — — —n seurakunnan tulee tarkkaan ottaa selvää, eivätkö he juutalaisten tavoin ole tehneet Jumalan huonetta markkinapaikaksi. Kristus sanoi: »Kirjoitettu on: 'Minun huoneeni pitää kutsuttaman rukoushuoneeksi; mutta te teette siitä ryövärien luolan.» Matt. 21:13.

Eivätkö monet kansastamme ole vaarassa langeta syntiin luopumalla uskonnostaan saadakseen ajallista voittoa, säilyttämällä hurskaan ulkomuodon, vaikka he täyttävät mielensä ajallisilla tavoitteillaan? Jumalan laki on asetettava ensimmäiselle sijalle ja sitä on toteltava sekä Hengen että kirjaimen puolesta. Jos kevytmielisesti suhtaudutaan Jumalan Sanaan, joka pelottavassa vakavuudessa on annettu meille pyhäältä vuorelta, miten vähän välitetäänkään silloin Hänen Henkensä Todistuksista? Ihmismieli, joka on niin pimentynyt, ettei se hyväksy suoraan taivaasta ihmisille annettujen Herran käs-

kyjen arvovaltaa, voi hyötyä vain vähän Hänen valitsemansa heikon välikappaleen antamista opetuksista.

Ikä ei kelpaa puolustukseksi

Ikäsi ei vapauta sinua olemasta kuuliainen taivaan asetuksille. Aabrahamia koeteltiin ankarasti hänen vanhuutensa päivinä. Herran sanat tuntuivat kauheilta ja vastenmielisiltä vanhasta miehestä, mutta siitä huolimatta hän ei hetkeäkään epäröinyt niiden oikeudenmukaisuutta eikä osoittanut haluttomuutta kuuliaisuuteen. Hän olisi voinut puolustautua vanhuudellaan ja heikkoudellaan päästäkseen uhraamasta poikaansa, joka oli hänen elämänsä ilo. Hän olisi Voinut [480] muistuttaa Herraa siitä, että Hänen käskynsä oli ristiriidassa niiden lupausten kanssa, jotka hänelle oli annettu tästä pojasta. Mutta Aabraham totteli valittamatta ja paheksumatta Jumalan määräystä. Hänen luottamuksensa Jumalaan oli ehdoton.

Meidän tulee ottaa Aabrahamin usko esikuvaksemme, mutta miten harvassa ovat sittenkin ne, jotka kärsivällisesti kestävät vilpittömän nuhteen synneistään, vaikka nämä saattavat heidän iankaikkisen hyvinvointinsa vaaraan. Miten harvassa ovatkaan ne, jotka nöyrinä vastaanottavat nuhteita ja hyötyvät niistä. Meidän uskoomme, palveluksiimme ja rakkauteemme kohdistuvien Jumalan vaatimusten tulee synnyttää meissä iloista vastakaikua. Me olemme äärettömässä velassa Herralle, joten meidän tulee epäröimättä suostua Hänen pienimpiinkin vaatimuksiinsa. Ollaksemme käskyjen rikkojia meidän ei tarvitse rikkoa koko siveyslakia, sillä hylkäämällä yhdenkin käskyn olemme tehneet syntiä pyhää lakia vastaan. Mutta jos tahdomme olla totisia käskyjen pitäjiä, meidän tulee tinkimättömästi noudattaa jokaista Jumalan teroittamaa asetusta.

Jumalan alituinen huolenpito

Jumala antoi oman Poikansa surmattavaksi vastatakseen itse lain rikkomisen aiheuttamasta rangaistuksesta; miten tuleekaan Hän sen tähden kohtelemaan niitä, jotka saatuaan kaikki nämä todisteet uskaltavat edelleenkin pysyä tottelemattomuuden tiellä välittämättä totuuden valosta? Ihmisillä ei ole oikeutta esittää omaa mukavuuttaan eikä omia tarpeitaan puolustukseksi tässä asiassa. Jumala on

pitävä huolen heistä. Hän, joka ruokki Eliaa puron partaalla ja valitsi korpin sanansaattajakseen, ei salli, että Hänen uskolliset lapsensa kärsivät puutetta.

[481] Vapahtaja kysyi köyhyyden ahdistamilta opetuslapsiltaan, miksi he olivat niin huolissaan ja murheissaan siitä, mitä he söisivät ja pukisivat päällensä. Hän sanoi heille: »Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?» Matt. 6:26. Hän osoitti heille suloisia Jumalan käden tekemiä ja värittämiä kukkasia ja sanoi: »Mitä te murehditte vaatteista? Katselkaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat; eivät ne työtä tee eivätkä kehrää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo kaikessa loistossansa ollut niin vaatetettu kuin yksi niistä. Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö paljoa enemmän teitä, te vähäuskoiset?» Jakeet 28—30.

Missä Jumalan kansan usko on? Miksi Hänen lapsensa ovat niin epäuskoisia, etteivät he luota Häneen, joka huolehtii heidän tarpeistaan ja voimallaan ylläpitää heidät? Herra on koetteleva lastensa uskoa; Hän on lähettävä nuhteita ja niiden jälkeen onnettomuuksia ja vastoinkäymisiä, jos he eivät välitä Hänen varoituksistaan. Hän on keskeyttävä kohtalokkaaksi muodostuvan synnin unen mistä hinnasta tahansa Hänen yhteydestään luopuneilta herättääkseen heidät tuntemaan velvollisuutensa.

Veljeni, sielusi täytyy herätä eloon ja uskosi avartua. Sinä olet jo kauan puolustanut tottelemattomuuttasi milloin milläkin syyllä, ja olet siten tuudittanut omantuntosi uneen, niin että se on lakannut muistuttamasta sinua erehdyksistäsi. Sinä olet niin kauan seurannut omaa tahtoasi ja mukavuuttasi sapatin pitämisessä, että mielesi on turtunut tottelemattomuuteesi nähden. Mutta sinä olet siitä huolimatta vastuunalainen, sillä sinä olet itse saattanut itsesi siihen tilaan. Ryhdy heti tottelemaan taivaan käskyjä ja luota Jumalaan äläkä herätä Hänen vihaansa, ettei Hän antaisi hirveän rangaistuksen kohdata sinua. Palaa Hänen tykönsä, ennen kuin on liian myöhäistä, ja etsi anteeksiantamusta rikkomuksillesi. Hänen armonsa on suuri ja yltäkylläinen. Hän antaa sinulle rauhansa ja mielisuosionsa, jos nöyrässä uskossa menet Hänen luokseen.

Äsken saamassani näyssä Battle Creek'ssä pidetyn yleisen leirikokouksen aikana minulle näytettiin, miten me kansana olemme vaarassa muuttua pikemmin maailman kuin Kristuksen kuvan kaltaisiksi. Olemme nyt aivan ikuisen maan rajalla, mutta sielunvihollisen tarkoitus on saattaa meidät lykkäämään ajan päättymisen kauas tulevaisuuteen. Saatana tulee kaikilla mahdollisilla keinoillaan ahdistamaan niitä, jotka tunnustavat pitävänsä Jumalan käskyt ja odottavansa Vapahtajamme toista tulemistä taivaan pilvissä voimalla ja suurella kirkkaudella. Hän on saattava niin monia kuin suinkin luopumaan pahojen päivien ajattelemisesta ja hengessään mukautumaan tämän maailmanajan mukaan sekä jäljittelemään sen tapoja. Tunsin tuskaa nähdessäni, että maailman henki valvoo monen sellaisenkin mieltä ja sydäntä, jolla on ylevä totuuden tunnustus. He hellivät itsekkyyttä ja itsehemmottelua, mutta totista jumalisuutta ja aitoa vilpittömyyttä he eivät vaali.

Jumalan enkeli osoitti totuuden tunnustajia ja toisti vakavassa äänilajissa nämä sanat: »Mutta pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskautu päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiarvaamatta niinkuin paula; sillä se on saavuttava kaikki, jotka koko maan päällä asuvat. Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne tätä kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoaksenne Ihmisen Pojan edessä.» Luuk. 21:34—36.

Kun otetaan huomioon ajan lyhyys, tulee meidän kansana valvoa ja rukoilla, eikä meidän missään tapauksessa tule poiketa vakavasta valmistautumisesta edessämme olevaa suurta tapahtumaa varten. Koska aikaa ilmeisesti on pidennetty, monet ovat käyneet huolimattomiksi ja välinpitämättömiksi puheessaan ja teoissaan. He eivät huomaa vaaraansa eivätkä näe eivätkä ymmärrä Jumalan armoa Hänen pidentämässään koetusajassa, vaikka se antaa heille aikaa luonteen muodostamiseen tulevaa, ikuista elämää varten. Jokainen hetki on mitä tärkein. Heille on suotu aikaa — ei käytettäväksi

oman mukavuutensa etsimiseksi eikä heidän jäädäkseen asukkaiksi maan päälle, vaan käytettäväksi heidän luonteensa jokaisen puutteen korjaamiseksi ja toisten auttamiseksi esikuvallaan ja henkilökohtaisilla ponnistuksillaan, jotta nämäkin näkisivät pyhyiden kauneuden. Jumalalla on maan päällä kansa, jonka jäsenet uskossa ja pyhässä toivossa seuraavat nopeasti täyttyviä ennustuksia ja jotka koko sydämestään puhdistavat sielunsa olemalla kuuliaisia totuudelle, ettei heidän havaittaisi olevan ilman hääpukua Kristuksen tullessa.

Aikamäärien asettamisen vaikutus

Monet, jotka ovat sanoneet olevansa adventisteja, ovat asettaneet Kristuksen tulolle aikamääräyksiä. Määräaika toisensa jälkeen on asetettu, mutta ne ovat johtaneet yhä uusiutuviin pettymyksiin. Herramme tulemisen täsmällisen ajan on sanottu olevan kuolevaisten tietopiirin ulkopuolella. Enkelitkään, jotka palvelevat niitä, jotka saavat autuuden periä, eivät tiedä päivää eivätkä hetkeä. »Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan, eivät taivasten enkelit, eikä myöskään Poika, vaan Isä yksin.» Matt. 24:36. Koska aikamääräykset kerta toisensa jälkeen ovat menneet ohitse, on maailma sitä enemmän varmistunut epäuskossaan Kristuksen pikaiseen tulemiseen. Maailman lapset tuntevat vastenmielisyyttä nähdessään ajan määrääjien epäonnistumiset, ja koska ihmisiä sillä tavalla on petetty, he kääntyvät pois totuudesta puolustaen kantaansa Jumalan Sanalla eivätkä usko, että kaiken loppu on lähellä.

[484] Ne, jotka näin omahyväisesti saarnaavat täsmällistä aikamäärää, miellyttävät sielunvihollista, sillä he edistävät sillä tavalla pikemmin jumalattomuutta kuin kristillisyyttä. He esittävät raamatunkohtia ja ilmituovat väärillä selityksillään sarjan todisteita, jotka näennäisesti puolustavat heidän kantaansa. Mutta heidän epäonnistumisensa osoittavat, että he ovat väärinä profetioita ja etteivät he selitä innoitettuja sanoja oikein. Jumalan Sana on totinen totuus, mutta ihmiset ovat väärinä sen merkityksen. Nämä erehdykset ovat saattaneet häpeään Jumalan totuuden, jonka Hän on antanut näitä viimeisiä päiviä varten. Kaikkien kirkkokuntien saarnaajat pilkkaavat adventisteja, mutta Jumalan palvelijat eivät sen johdosta saa vaieta. Profetioissa mainitut ajan merkit täyttyvät nopeasti ympärillämme. Tä-

män tulee herättää kaikki Kristuksen totiset palvelijat innokkaaseen toimintaan.

Ne, jotka ovat sitä mieltä, että heidän on saarnattava täsmällistä aikamäärää voidakseen vaikuttaa kansaan, eivät toimi oikeasta näkökulmasta käsin. * Se saattaa sytyttää ihmisten tunteita ja herättää heissä pelkoa, mutta se ei saa heitä toimimaan periaatteesta. Syntyy kiihotus, mutta kun aikamääräys on ohitettu kuten jo useita kertoja, vaipuvat sen mukaan toimineet kylmyyteen, pimeyteen ja syntiin, niin että on melkein mahdotonta saada heidän omaatuntoansa hereille ilman tuntuva kiihotusta.

Nooan päivinä muinaisen maailman asukkaat pilkkasivat vanhurskauden saarnaajan sanomia, koska he pitivät niitä tai-kauskoisina peloitteluina ja ennusteluina. Hänet julistettiin haaveelliseksi ihmiseksi, kiihkoilijaksi ja hätätorvensoittajaksi. »Niinkuin kävi Nooan päivinä, niin käy myöskin Ihmisen Pojan päivinä.» Luuk. 17:26. Ihmiset tulevat meidän päivinämme hylkäämään vakavan varoitussanomaa samalla tavalla kuin he tekivät Nooan aikana. He tulevat viittaamaan niihin vääriin opettajiin, jotka ovat ennustaneet tapahtumaa ja asettaneet sille tarkkoja aikamääriä, ja he tulevat sanomaan, etteivät he usko meidän varoituksiamme enempää kuin heitäkään. Tähän tilaan nykyinen maailma on jo nyt joutunut. Epäusko on levinnyt laajalle, ja sanomaa Kristuksen takaisintulosta on pilkattu ja ivattu. Tämä tekee vain sitä välttämättömämmäksi sen, että nykyiseen totuuteen uskovat teoillaan osoittavat uskonsa. Heidän tulee olla tunnustamansa totuuden pyhittämät, sillä he ovat joko elämän tuoksuna elämäksi tai kuoleman lemuna kuolemaksi.

[485]

Nooa saarnasi aikalaisilleen, että Jumala oli antava sata kaksikymmentä vuotta, jotta he tekisivät parannuksen ja löytäisivät turvan arkista, mutta he hylkäsivät tämän armontarjouksen. Heille annettiin runsaasti aikaa luopuakseen synneistään, voittaakseen pahat tapan-

* Vuoden 1844 jälkeen aika ei enää ole ollut koetinkivenä, eikä se enää milloinkaan tule sellaisena olemaan. Herra on näyttänyt minulle, että kolmannen enkelin sanoman täytyy edetä ja tulla julistetuksi hajalla asuville Herran lapsille, mutta ettei se enää saa olla riippuvainen mistään aikamäärästä. Näin joittenkin joutuvan väärän kiihotuksen valtaan aikamääräyksien julistamisesta, mutta kolmannen enkelin sanoma on aikamäärää voimallisempi. Näin, että tämä sanoma pystyy seisomaan omalla perustuksellaan ja ettei se tarvitse aikamääriä vahvistukseksi. Sanoma on etenevä valtavan voimallisesti ja suorittava tehtävänsä, ja sen työ on päätyvä äkisti vanhurskaudessa.

sa ja kehittääkseen vanhurskaan luonteen. Mutta vaikka taipumus syntiin aluksi oli vähäinen monissa ihmisissä, voimistui se synnin jatkuvasta hellimisestä ja syöksi heidät lopulta peruuttamattomaan turmioon. Pilkaton, herjaten ja ivaten he hylkäsivät Jumalan armollisen varoituksen, ja sen jälkeen heidät jätettiin pimeyteen kulkemaan syntisen sydämensä valitsemaa tietä. Mutta heidän epäuskonsa ei estänyt ennustetun tapahtuman tulemistä. Se tuli, ja suuri oli Jumalan viha, joka näkyi yleisessä perikadossa.

[486] Kaikkien, jotka uskovat nykyiseen totuuteen, tulee painaa mieleensä ja sydämeensä nämä Kristuksen sanat: »Pitäkää vaari itses-tänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiarvaamatta.» Kristus on itse varoittanut meitä vaarastamme. Hän tiesi, mitkä vaarat tulisivat kohtaamaan meitä näinä viimeisinä päivinä, ja Hän tahtoo meidän tekevän valmistuksia niiden varalle. »Niinkuin kävi Nooan päivinä, niin käy myöskin Ihmisen Pojan päivinä.» He söivät ja joivat, istuttivat ja rakensivat, naivat ja naittivat, aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiiin, eivätkä tienneet, ennen kuin vedenpaisumus tuli ja vei heidät kaikki.

Herran päivä on yllättävä ihmiset heidän ollessaan antautuneina samanlaisiin maailman rientoihin: ilonpitoon, juhlimiseen, ahneuteen, luonnottoman ruokahalun hellimiseen sekä väkijuomien ja huumaavan tupakan saastaiseen käyttöön. Tällainen on jo nyt maailman tila, ja tällaista himojen tyydyttämistä tavataan jopa Jumalan lapsiksikin tunnustautuvien joukosta, josta jotkut seuraavat maailman tapoja ja osallistuvat sen synteihin. Lakimiehet, mekaanikot, maanviljelijät, kauppiat ja jopa saarnaajatkin saarnatuolistaan huutavat »Rauhaa, rauhaa», vaikka hävitys on pian kohtaava heidät.

Usko ja ahkera huolellisuus

Usko Ihmisen Pojan läheiseen tulemukseen taivaan pilvissä ei tee totista kristittyä huolimattomaksi eikä välinpitämättömäksi hänen jokapäiväisissä tehtävissään. Ne, jotka odottavat ja toivovat Kristuksen pikaista ilmestymistä, eivät jää toimettomiksi, vaan suorittavat tehtävänsä ahkerasti ja tunnollisesti. He eivät tee työtään huolimattomasti eivätkä vilpillisesti, vaan uskollisesti, täsmällisesti ja perinpohjaisesti. Ne, jotka kuvittelevat, että jokapäiväisten teh-

tävien laiminlyöminen osoittaa heidän olevan hengellisiä ja erossa maailmasta, ovat joutuneet suuren petoksen valtaan. Juuri ajallisissa asioissa heidän to-tuudenrakkauttaan, uskollisuuttaan ja vilpittömyyttään koetellaan. Jos he osoittautuvat uskollisiksi vähimmässä, ovat he uskollisia myös paljossa.

Minulle on näytetty, että juuri tässä kohden eivät monetkaan kes-tä koetusta. He kehittävät todellisen luonteensa hoitaessaan ajallisia tehtäviään. He ilmaisevat uskottomuutta, juonittelua ja epärehel-lisyyttä suhteessaan lähimmäisiinsä. He eivät ota huomioon, että heidän otteensa tulevaan, ikuiseen elämään on riippuvainen heidän vaelluksestaan tässä ajassa ja ettei vanhurskasta luonnetta voida muodostaa ilman ehdotonta vilpittömyyttä. Kaikkiällä riveissämme harjoitetaan epärehel- lisyttä, ja siitä johtuukin monien nykyistä [487] totuutta tunnustavien penseys. He eivät ole Kristuksen yhteydes-sä pettäen siten oman sielunsa. Tunnen tuskaa ilmoittaessani, että rehellisyydestä on huutava puute sapatinpitäjienkin keskuudessa.

Hedelmät ilmaisevat heidät

Minulle osoitettiin Kristuksen vuorisaarna. Siinä Suuri Opettaja teroittaa meille: »Kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille; sillä tämä on laki ja profeetat.» Matt. 7:12. Tämä Kristuksen käsky on mitä suuriarvoisin, ja sitä tulee noudattaa tinkimättömästi. Se on ikään kuin »kultaomenia hopeamaljoissa». Kuinka monet seuraavat elämässään tätä Kristuksen teroittamaa periaatetta, niin että he kohtelevat toisia aivan samalla tavalla kuin he toivovat, että heitä kohdeltaisiin vastaavanlaisissa olosuhteissa? Lukija, ole hyvä ja vastaa.

Rehellinen Kristuksen mittojen mukaan on se, joka ilmaisee tin-kimätöntä eheyttä. Petolliset punnukset ja väärät vaa'at, joilla monet maailman lapset pyrkivät ajamaan omia etujaan, ovat kauhistuksia Jumalalle. Siitä huolimatta monet, jotka tunnustavat pitävänsä Juma-lan käskyt, käyvät kauppaa väärillä punnuksilla ja väärillä vaoilla. Kun ihminen todella on Jumalan yhteydessä ja pitää Hänen lakinsa totuudessa, on hänen elämänsä vahvistava sen, sillä kaikki hänen tekonsa ovat sopusoinnussa Kristuksen opetuksien kanssa. Hän ei myy rehellisyyttään voiton tähden. Hänen periaatteensa on laskettu varmalle perustukselle, ja hänen menettelynsä ajallisissa asioissa

muodostavat jäljennöksen hänen periaatteistaan. Luja tinkimättömyys loistaa kuin kulta maailman kuonan ja töryn keskeltä. Petos, vääryys ja uskottomuus voidaan peittää silauksella ja siten salata ihmissilmältä, mutta ei Jumalalta. Jumalan enkelit, jotka valvovat luonteen kehitystä ja arvioivat sen moraalista arvoa, merkitsevät muistiin taivaan kirjoihin nämä luonnetta paljastavat pikkuseikat. Jos työmies jokapäiväisissä tehtävissään on uskonon jättäen työssä suorittamatta, ei maailma arvostele häntä väärin, jos se arvioi hänen uskonnollista mittapuutaan hänen tekojensa mukaan.

[488]

»Joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä.» Luuk. 16:10. Asian suuruus ei vaikuta sen rehellisyyteen tai epärehellisyyteen. Niinkuin ihminen kohtelee lähimmäistään, niin hän kohtelee myös Jumalaa. Sille, joka on uskonon väärän mammonan hoitamisessa, ei milloinkaan uskota todellisia rikkauksia. Jumalan lasten ei tule unohtaa, että heitä koetellaan kaikissa heidän liiketoimissaan ja että heidät punnitaan pyhäkön vaa'assa.

Kristus on sanonut: »Hyvä puu ei kannu huonoa hedelmää, eikä huono puu tee hyvää hedelmää.» »Heidän hedelmistään heidät tunnetaan.» Matt. 7:18, 20. Ihmisen teot muodostavat hänen tuottamansa hedelmät. Jos hän on uskonon ja epärehellinen ajallisissa asioissaan, hän tekee orjantappuroita ja ohdakkeita. Silloin hän on myös uskonon hengellisissä asioissa ryöstäen Jumalalta kymmenyksissä ja uhrilahjoissa.

Raamattu tuomitsee voimallisoin sanoin kaiken petollisuuden, väärän menettelyn ja epärehellisyyden. Ero oikean ja väärän välillä on selvästi ilmoitettu. Mutta minulle näytettiin, että Jumalan lapset ovat asettuneet vihollisen alueelle; he ovat lan-genneet hänen kiusauksiinsa ja seuranneet hänen juoniaan, kunnes heidän mielensä ja tunteensa ovat täysin turtuneet. On kuviteltu, ettei pieni poikkeaminen totuudesta, vähäinen tinkiminen Jumalan vaatimuksista loppujen lopuksi ole niin suuri synti rahallisen hyödyn tai tappion ollessa kysymyksessä. Mutta synti on syntiä tekipä sen miljoonien omistaja tai kadun kerjäläinen. Ne, jotka keinotellen hankkivat itselleen omaisuutta, tuottavat sielulleen tuomion. Kaikki, mikä hankitaan petollisesti ja kavalasti, koituu vain kiroukseksi.

Aadam ja Eeva joutuivat kärsimään Jumalan selvän käskyn rikkomisen kauheita seurauksia. Kenties he ajattelivat: tämä on hyvin

pieni synti eikä siitä milloinkaan tehdä mitään numeroa. Mutta Jumala piti asiaa suurena pahana, ja heidän rikkomuksensa tuskaiset seuraukset tunnetaan läpi kaikkien aikakausien. Tänä aikana Jumalan lapsiksi tunnustautuvat te kevät usein paljon suurempia syntejä. [489] Liiketoimissaan Jumalan lapset puhuvat ja tekevät petosta saattaen itsensä Jumalan epäsuosioon ja Jumalan työn häpeään. Vähäinenkin poikkeaminen totuudesta ja rehellisyydestä on Jumalan lain rikkomista. Jatkuva synnin helliminen totuttaa ihmisen toimimaan väärin, mutta se ei silti vähennä synnin pahentavaa vaikutusta. Jumala on säätänyt muuttumattomia periaatteita, joita Hän ei voi muuttaa muuttamatta samalla koko perusluonnettaan. Jos kaikki totuuden tunnustajat uskollisesti tutkisivat Jumalan Sa-naa, eivät he jäisi kääpiöiksi hengellisesti. Ne, jotka tässä elämässä hylkäävät Jumalan käskyt, eivät pitäisi arvossa Hänen arvovaltaansa taivaassakaan, jos he pääsisivät sinne.

Raamattu erehtymätön opas

Kaikki moraalittomuuden eri muodot on kuvattu Jumalan Sa-nassa. Myös niiden seuraukset on ilmaistu meille siinä. Alhaisten himojen helliminen on esitetty meille niiden inhottavimmassa muodossa. Mutta minulle on näytetty, että monet niistäkin, jotka sanovat vaeltavansa kaikissa Jumalan käskyissä, hellivät tätä syntiä. Jumala on sanansa mukaan tuomitseva jokaisen ihmisen.

Kristus sanoi: »Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta.» Joh. 5:39. Raamattu on erehtymätön opas. Se vaatii täydellistä sanojen, ajatusten ja tekojen puhtautta. Ainoastaan moitteettomat ja tahrattomat luonteet päästetään puhtaan ja pyhän Jumalan kasvojen eteen. Jos ihmlapset tutkisivat ja tottelisivat Jumalan Sanaa, se johtaisi heitä samalla tavalla kuin tulenpatsas yöllä ja pilvenpatsas päivällä johdatti israelilaisia. Raamattu on Jumalan ilmaistu tahto ihmisille. Se on ainoa täydellinen luonteen mittapuu, joka ilmaisee ihmisten velvollisuudet kaikissa elämän tilanteissa. Meidän tehtäväksemme on uskottu useita vastuunalaisia tehtäviä tässä elämässä, joiden laiminlyöminen ei tuota kärsimystä ainoastaan itsellemme, vaan aiheuttaa toisillekin tappioita.

Ihmiset, jotka sanovat kunnioittavansa Raamattua ja seuraavansa [490]

sen opetuksia, ovat monessa suhteessa puutteellisia sen vaatimusten täyttämiseksi. Lastensa kasvatuksessa vanhemmat seuraavat omaa nurjaa luonnettaan mieluummin kuin Jumalan ilmoitettua tahtoa. Tämä laiminlyönti aiheuttaa tuhansien sielujen menetyksen. Raamattu esittää täydelliset kasvatusohjeet. Jos vanhemmat noudattaisivat niitä, saisimme tuloksena siitä nähdä aivan toisenlaisen nuorisjoukon tarttumassa elämän teh-täviinsä. Mutta vanhemmat, jotka tunnustavat olevansa Raamatun lukijoita ja sen seuraajia, toimivat aivan vastoin sen opetuksia. Me kuulemme isien ja äitien tuskan ja valituksen huudot heidän itkiessään ja surressaan lastensa käytöstä, eivätkä he vähääkään käsitä, että he itse ovat tämän surun ja tuskan aiheuttajia turmellessaan lapsiaan harhautuneella lempeydellään. He eivät käsitä Jumalan heille uskomaa vastuunalaisuutta kasvattaa lapsilleen oikeita elämän tapoja aivan pienestä pitäen.

Isät ja äidit, te olette suuressa määrässä vastuunalaisia lastenne sielusta. Monet laiminlyöyät velvollisuutensa lastensa ensimmäisinä elinvuosina ajatellen, että kun nämä tulevat vähän vanhemmiksi, he kukistavat kaiken heissä olevan pahan ja kasvattavat heidät sitten hyvään ja oikeaan. Mutta se olisi suoritettava silloin kun lapset pieninä ovat heidän sylissään. Ei ole oikein, että vanhemmat lellivät lapsiaan, eikä sekään ole oikein, että he kohtelevat heitä väärin. Lujaa, päättäväinen ja avomielen menettely johtaa aina parhaimpiin tuloksiin.

Opettaessaan opetuslapsiaan Kristus sanoi: »Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän. » Joh. 15:1, 2. Se, joka on liittynyt Kristukseen ja ottaa ravintonsa viinipuusta, suorittaa Kristuksen tekoja. Kristuksen rakkauden täytyy olla hänessä, sillä ei hän muutoin voi pysyä viinipuussa. Todellisen uskonnon perustuksen muodostaa se, että rakastamme Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistämme yhtä paljon kuin itseämme.

Kristus kysyy jokaiselta Hänen nimeään tunnustavalta: »Rakastatko minua?» Jos rakastatte Jeesusta, rakastatte myös ihmissieluja, joiden puolesta Hän on kuollut. Ihmisellä ei saata olla kaikkein miellyttävin ulkomuoto, kenties hän on puutteellinen monessa suhteessa, mutta jos hän on tullut tunnetuksi tinkimättömästä rehellisyydestään, on hän saavuttava toisten suosion. Hänen rakkautensa totuuteen ja se luottamus, jonka ihmiset voivat panna häneen, poistavat tai voittavat hänen luonteensa vastenmieliset piirteet. Luotettavuutesi työssäsi ja kut-sumuksessasi sekä halu kieltää itsesi toisten hyväksi, on antava sinulle mielen rauhan ja Jumalan mielisuosion.

Kristuksen mieli heijastuu niiden mieleen, jotka uskollisesti kulkevat uhrautuvan ja itsensäkieltävän Lunastajansa askelissa. Puhtaus ja Kristuksen rakkaus loistaa heidän jokapäiväisestä elämästään ja luonteestaan, samalla kun nöyryys ja totuus ohjaavat heitä eteenpäin. Jokaista hedelmällistä oksaa puh distetaan, jotta se kantaisi runsaamman hedelmän. Hedelmällisetkin oksat saattavat komeilla liian rehevällä lehdistöllään antaen siten itsestään väärän kuvan. Kristuksen seuraajat saattavat toimia Mestarinsa hyväksi suorittamatta kuitenkaan puoltakaan siitä, minkä he voisivat. Tällöin Hän puhdistaa heidät, koska maailman mieli, itsehemmottelu ja ylpeys ovat alkaneet näyttäytyä heidän elämässään. Viinitarhurit leikkaavat poikki viinipuun liialliset köynnökset ja kierteet, jotka tarrautuvat maailman saastaan. Sillä tavalla puu alkaa tuottaa runsaampaa he-

delmää. Nämä haitalliset tekijät on poistettava, samoin reheviksi kasvaneet epämuodostumat on leikattava pois, jotta ne antaisivat tilaa Vanhurskauden Auringon parantaville säteille.

Jumala on päättänyt antaa langenneille ihmisille toisen koetusajan Kristuksessa. Monet käsittävät väärin luomisensa tar-koituksen. Se oli ihmiskunnan siunaaminen ja Jumalan kunnioittaminen eikä oman minän hovin ja kunnian tavoittelu. Jumala puhdistaa alituisesti lapsiaan, katkaisten reheviä, kauas haarautuvia oksia, jotta ne tuottaisivat hedelmää Hänen kunniakseen eivätkä ainoastaan lehtiä. Jumala puhdistaa meitä antamalla meille suruja, pettymyksiä ja vastoinkäymisiä, jotta luontemme nurjien piirteiden voimakkaat kasvannaiset heikentyisivät ja jättäisivät tilaa parempien piirteiden kehittymiselle. Epäjumalista on luovuttava, omantunnon täytyy tulla herkemmäksi, ajatusmaailman täytyy tulla hengelliseksi ja koko luonteen täytyy tulla sopusuhtaiseksi. Ne, jotka totisesti tahtovat kirkastaa Jumalaa, ovat kiitollisia jokaisen epäjumalan ja synnin paljastumisesta, niin että he huomaavat nämä virheet ja luopuvat niistä. Jakautunut sydän sitä vastoin pyytää pikemmin itsehemmottelua kuin kieltämyksiä.

[493] Kuivalta näyttävä oksa muodostuu elävän viinipuun oksaksi, kun se on oksastettu siihen. Säie säikeeltä ja suoni suonelta se tarrautuu kiinni viinipuuhun, kunnes se saa elämää ja ravintoa päärungosta. Oksas tekee nappuja ja silmuja sekä kukkii ja kantaa hedelmää. Sielun, joka on ollut kuollut rikoksiin ja synteihin, täytyy myös kokea vastaavanlaista, jotta se pääsisi sovintoon Jumalan kanssa ja osalliseksi Kristuksen elämästä ja ilosta. Samalla tavalla kuin oksas saa elämää ollessaan oksastettuna viinipuuhun, osallistuu myös syntinen ihminen jumalallisesta luonnosta ollessaan Kristuksen yhteydessä. Katoavainen ihminen liittyy katoamattomaan Jumalaan. Ollessamme näin yhdistyneinä Kristukseen Hänen sanansa pysyvät meissä, eivätkä enää hetkelliset tunteet ole tekojemme vaikuttimena, vaan elävät, meissä pysyvät periaatteet. Meidän tulee ajatella Kristuksen sanoja syvällisesti, vaalia niitä ja kätkeä ne sydämeemme. Niitä ei tule toistaa samalla tavalla kuin papukaija toistaa sen, minkä on kuullut, ilman että ne jäävät mieleen ja pää-sevät vaikuttamaan sydämeen ja elämään.

Samalla tavalla kuin oksan täytyy pysyä viinipuussa saadakseen elinnestettä, mikä saa sen kukoistamaan, täytyy myös niiden, jotka rakastavat Jumalaa ja pitävät kaikki Hänen sanansa, pysyä Hänen

rakkaudessaan. Ilman Kristuksen apua emme pysty kukistamaan ai-noatakaan syntiä emmekä voittamaan pienintäkään kiusausta. Monet tarvitsevat Kristuksen Henkeä ja voimaa valaisemaan ymmärrys-tään, aivan yhtä paljon kuin sokea Bartimeus tarvitsi luonnollista näköään. »Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa.» Jae 4. Kaikki, jotka todella ovat Kristuksessa, saavat kokea, miten suuri hyöty heillä on tästä liitostaan. Isä vastaanottaa heidät Rakastetussa Pojassa, ja heistä tulee Hänen hellän, rakastavan huolenpitonsa kohteita. Tämä yhteys Kristukseen johtaa sydämen puhtauteen, huolelliseen elämään ja tahrattomaan luonteeseen. Kristityn hedelmä on »rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys ja itsensähillitseminen ». Gal. 5:22.

Luku 96—Nöyryyden opetus

Jeesus, kallis Vapahtaja, on antanut kaikille selviä opetuksia nöyryydestä, mutta etenkin Hän on antanut niitä sananjulistajille. Alennustilassaan Vapahtaja teroitti viimeisinä opetuksinaan opetuslapsilleen nöyryyden tärkeyttä Hänen maan päällä suorittamansa työn ollessa miltei päättymäisillään ja Hänen ollessaan palaamaisillaan Isänsä valtaistuimelle, mistä Hän oli tullutkin kaikki valta käsissään ja kaikki kirkkaus päänsä päällä. Opetuslasten kiistellessä, kenestä oli tuleva luvatus valtakunnan suurin, Hän vyötti itsensä palvelijan tavoin ja pesi niiden jalat, jotka sanoivat Häntä Herraksi ja Mestariksi.

Hän oli suorittanut työnsä melkein loppuun ja Hänellä oli vain muutamia harvoja opetuksia enää annettavanaan. Jotta he eivät milloinkaan unohtaisi puhtaan ja tahrattoman Jumalan Karitsan nöyryyttä, Kristus, ihmisten suuri ja täysin riittävä uhri, nöyryytti itsensä ja pesi opetuslastensa jalat. Teidän on hyvä samoin kuin kaikkien saarnaajiemme usein muistella Lunastajamme elämän viimeisiä tapahtumia. Hänen kiusausten ahdistamasta maan päällä viettämästään elämästä voimme saada opetuksia, jotka ovat tärkeitä meille kaikille.

Meidän olisi hyvä joka päivä tunnin ajan muistella syvällisesti Kristuksen elämää seimestä Golgatalle. Meidän tulee seurata sitä kohta kohdalta ja vilkkaalla mielikuvituksella syventyä jokaiseen tapahtumaan, varsinkin Hänen elämänsä viimeisiin vaiheisiin maan päällä. Miettimällä näin Hänen opetuksiaan, kärsimyksiään ja ääretöntä uhriaan ihmiskunnan lunastamiseksi, me Voimme vahvistaa uskoamme, elvyttää rakkauttamme ja syvällisemmin päästä Vapahtajaamme ylläpitävän Hengen vaikutuspiiriin.

Jos aiomme pelastua, täytyy meidän kaikkien ristin juurella oppia uskon ja katumuksen läksy. Pelastaakseen meidät ikuisesta häpeästä Kristus kesti alennustilansa. Hän alistui pilkattavaksi, ivattavaksi ja herjattavaksi suojellakseen meitä. Meidän rikkomuksemme peittivät Hänen jumalallisen sielunsa pimeyteen ja puristivat Hänen huuliltaan sellaisen huudon, jollaisen vain Jumalan lyömä ja hylkäämä

päästää. Hän kan-toi meidän sairautemme ja tuskamme, ja meidän syntimme tuottivat Hänelle murhetta. Hän antautui syntiuhriksi vanhurskauttaakseen meidät Jumalalle. Ristillä riippuvan Kristuksen mietiskeleminen herättää eloon kaiken ihmisessä olevan jalon ja ylevämielisen.

Toivon, että saarnaajamme puhuisivat enemmän Kristuksen rististä, heidän oman sydämensä ollessa samanaikaisesti Vapah-tajan verrattoman rakkauden läpätunkema ja nöyryyttämä, sen rakkauden, joka sai Hänet antamaan tuon äärettömän uhrin. Jos saarnaajamme totuuden teorian yhteydessä käsittelisivät käytännöllistä jumalisuutta, sydän totuuden Hengen läpätunkemana, saisimme nähdä paljon useampien sielujen asettuvan totuuden lipun alle; kuulijoitten sydämet murtuisivat Kristuksen ristin vetoimuksista, siitä Jeesuksen äärettömästä uhrimielestä ja säälistä, jota Hän osoitti kärsies-sään ihmisten puolesta. Nämä elintärkeät aiheet, yhdessä uskomme opinkohtien kanssa, saisivat paljon hyvää aikaan ihmisissä. Mutta opettajan sydämen täytyy tulvia kokemusperäistä tietoa Kristuksen rakkaudesta.

Ristin valtava todistuskappale vapauttaa synnistä. Jumalan taivaallinen rakkaus syntisiä kohtaan, ilmaistuna siinä, että Hän antoi Poikansa kärsiä pilkkaa ja kuoleman voidakseen jalostaa heitä ja antaa heille iankaikkisen elämän, muodostaa koko elämän ajan kestävän tutkistelun aiheen. Pyydän teitä uudelleen perehtymään Kristuksen ristiin. Jos kaikki ylpeät, turhan kunnian Pyytäjät ja tovereistaan korkeampaa erikoisasemaa tavoittelevat näkisivät suurimman maallisen kunnian oikeassa arvossaan, vastakohtana Jumalan Pojan arvolle, Hänen, joka joutui niiden hyljättäväksi, halveksittavaksi ja syljeksittäväksi, joita Hän oli tullut lunastamaan, miten mitättömältä tuntuisikaan kaikki kuolevaisten ihmisten osoittama kunnia. [496]

Jumalan Sanassa on annettu sellaisia tehtäviä, joiden suorittaminen pitää Jumalan lapsia nöyrinä ja erillään maailmasta estäen heitä lankeamasta samalla tavalla kuin nimelliset kirkkokunnat ovat langenneet. Paljon useammin tulisi järjestää jalkainpesua ja Herran ehtoollista. Jeesus on antanut meille esikuvan ja pyytänyt meitä tekemään niinkuin Hän teki. Minulle näytettiin, että meidän tulee seurata Hänen esikuvaansa niin tarkasti kuin mahdollista. Veljet ja sisaret eivät kuitenkaan aina ole toimineet niin harkitusti pestessään toistensa jalkoja kuin heidän olisi tullut, ja se on saanut aikaan epäjärjestystä.

Uusilla seuduilla se on otettava käytäntöön varovaisesti ja viisaasti, varsinkin siellä, missä kansa ei tunne Herramme antamaa esikuvaa ja opetuksia tästä asiasta ja missä heillä on ennakkoluuloja sitä kohtaan. Monilla vilpittömillä sieluilla on paljon ennakkoluuloja tätä nimenomaista velvollisuuttaan kohtaan heidän entisten opettajiensa vaikutuksesta, joihin he ovat luottaneet. Sen vuoksi tämä asia on esitettävä oikealla ajalla ja oikealla tavalla. * 1854 — Hengellisiä Kokemuksia s. 134.

* Tämä kutsu järjestää ehtollista »paljon useammin» ja sen saattaminen yhdenmukaiseksi joillakin paikkakunnilla silloin vallinneen epäjärjestyksen sijaan, annettiin vuonna 1853. Se johti nykyään käytännössä olevaan tapaan viettää ehtoollista seitsemännen päivän adventistien seurakunnissa neljä kertaa vuodessa, säädyllisesti ja järjestyksessä. (White Toimikunta.)

Noin kahden aikaan aamulla lokakuun 23. p:nä 1879 Herran Henki laskeutui päälleni ja sain nähdä tulevan tuomion tapahtumia. Sanani eivät pysty esittämään tyydyttävää kuvausta näkemistäni asioista eikä siitä, miten ne vaikuttivat mieleeni.

Jumalan tuomioitten suuri täytöntöönpanon päivä näytti tulleen. Kymmenen tuhatta kertaa kymmenen tuhatta oli kokoontunut suuren valtaistuimen eteen, jolla istui majesteettinen henkilö. Hänen edessään oli useita kirjoja, ja jokaisen kansiin oli kaiverrettu kulta-kirjaimin sanat: »Taivaan Kirja.» Kirjaimet näyttivät tulenliekiltä. Sitten avattiin eräs näistä kirjoista, joka sisälsi niiden nimet, jotka sanoivat uskovansa totuuden. Yhtäkkiä kadotin näköpiiristäni valtaistuimen ympärillä olevat lukemattomat miljoonat olennot ja huomioni kiintyi ainoastaan valon ja totuuden lapsiksi tunnustautuviin. Näitten henkilöitten nimiä lueteltaessa yksitellen ja heidän hyviä tekojaan mainittaessa heidän kasvoistaan loisti valoa ja pyhää iloa, mikä heijastui joka suuntaan. Mutta tämä seikka ei näyttänyt vaikuttavan mieleeni voimallisimmin.

Avattiin toinen kirja, johon oli kirjoitettu totuutta tunnustavien synnit. Yleisotsikon, itsekkyyden, alla seurasivat kaikki muut synnit. Oli myös otsikoita jokaisen sarakkeen yläpuolella, ja näitten alle, jokaisen nimen kohdalle oli merkitty pienemmät synnit kullekin kuuluvaan sarakkeeseen.

Ahneuden otsikon alle oli merkitty vääryyttä, varkautta, ryöstöä, petosta ja saituutta; kunnianhimon sarakkeeseen oli merkitty ylpeys ja tuhlaus; pahuuden, kateellisuuden ja vihan otsikkona oli kateus; ja hillittömyys oli otsikkona pitkälle pe- lottavia rikoksia käsittä- välle luettelolle, kuten irstaudelle, haureudelle, aistillisten halujen hemmottelulle, ym:lle. Katsellessani tätä jouduin kuvaamattoman tuskan valtaan ja huudahdin: »Kuka voi pelastua? Ketkä tulevat seisomaan vanhurskautettuina Jumalan edessä? Keiden vaatteet ovat tahrattomat? Ketkä ovat virheettömät puhtaan ja pyhän Jumalan edessä?»

Valtaistuimella istuvan Pyhän Jumalan kääntäessä hitaasti kirjan lehtiä ja Hänen silmänsä tarkatessa hetkisen yksilöitä Hänen katseensa tulen liekin tavoin tunkeutui heidän sielunsa sisimpään. Siinä heidän elämänsä jokainen sana ja teko tuotiin panoraamana heidän eteensä aivan kuin tulikirjaimin esitettynä. Silloin he joutuivat vavistuksen valtaan, ja heidän kasvonsa kalpenivat. Valtaistuimen edessä ollessaan he näyttivät ensin huolettoman välinpitämättömiltä. Mutta miten suuri muutos olikaan nyt tapahtunut heissä! Turvallisuuden tunne on hävinnyt, ja sen tilalle on tullut kuvaamaton kauhu. Jokainen sielu pelkää kuuluvansa vajaamittaisiin. Jokainen katse on kiintynyt valtaistuimella istuvan kasvoihin, ja kun Hänen vakava tutkiva katseensa osuu johonkin joukkoon, valtaa vavistus siihen kuuluvien sydämet, sillä he ovat itse langettaneet tuo-mion itselleen, ilman että sanaakaan on sanottu. Tuskassa jokainen sielu ilmoittaa oman syyllisyytensä, ja pelottavan selvästi jokainen näkee, miten hän tekemällä syntiä on torjunut luotaan iankaikkisen elämän kalliin lahjan.

Maan vaivaajat

Eräs joukko oli merkitty maan vaivaajiksi. Kun Tuomarin läpikäytyä katse sattui heihin, heidän laiminlyöntinsä synnit paljastuivat selvästi. Kalpeina ja vapisevin huulin he tunnustivat pettäneensä saamansa pyhän luottamuksen. He olivat saaneet varoituksia ja etuoikeuksia, mutta he eivät olleet välittäneet niistä eivätkä käyttäneet niitä hyväkseen. Nyt he saattoivat huomata, että he olivat ottaneet itselleen liian suuria vapauksia luottaessaan pelkästään Jumalan armoon. Tosin heillä ei ollut esitettävänä samanlaisia tunnustuksia kuin halpamaiseen ja alhaiseen turmelukseen vajonneilla, mutta viikunapuun tavoin heidät kirottiin, koska he eivät kantaneet hedelmää ja koska he eivät olleet käyttäneet heille uskottuja talenteja.

[499]

Tämä ihmisryhmä oli asettanut oman minänsä ylimmälle paikalle tehden työtä ainoastaan itsekkäitten suunnitelmien toteuttamiseksi. Suhteessaan Jumalaan he eivät olleet hedelmällisiä eivätkä he olleet välittäneet Hänen heille asettamistaan vaatimuksista. Vaikka he tunnustautuivatkin Kristuksen palvelijoiksi, he eivät tuoneet sieluja Hänelle. Jos Jumalan työ olisi ollut riippuvainen heidän ponnistuksistaan, se olisi surkastunut, sillä he eivät ainoastaan pi-

dättäneet Jumalan heille lainaamia varoja, vaan he pidättivät myös itsensä. Mutta nyt he saattoivat nähdä ja tuntea, että he omaksumalla vastuuttoman kannan suhteessaan Jumalan työhön olivat asettuneet vasemmalle puolelle. Heille oli suotu tilaisuuksia, mutta he eivät olleet halunneet tehdä sitä työtä, minkä olisivat voineet ja mikä heidän olisi tullut suorittaa.

Kaikkien totuuden tunnustajien nimet mainittiin. Joitakin moitittiin epäuskosta ja toisia siitä, että he olivat olleet laiskoja palvelijoita. He olivat antaneet toisten suorittaa työn Mestarin viinitarhassa ja kantaa raskaimmat taakat samalla kun he itse olivat itsekkäästi ajaneet omia ajallisia etujaan. Jos he olisivat kehittäneet Jumalan heille antamia kykyjä, he olisivat voineet olla luotettavia taakan kantajia toimimassa Mestarinsa hyväksi. Tuomari sanoi: »Jokainen ihminen vanhurskautetaan uskonsa mukaan ja tuomitaan tekojensa mukaan.» Miten selvästi he silloin näkivätkään omat laiminlyöntinsä ja miten viisaasti Jumala menettelee antaessaan jokaisen ihmisen osallistua Hänen asiansa edistämiseen ja lähimmäistensä pelastamiseen. Jokaisen tuli ilmaista elävää uskoa kodissaan ja ympäristössään osoittamalla ystävällisyyttä köyhille sekä myötätuntoa kärsiville ja ahdistetuille, osallistumalla lähetystyöhön ja edistämällä varoillaan Jumalan työtä. Mutta Meeroksen tavoin he saivat osakseen Jumalan kirouksen siitä, minkä he olivat jättäneet tekemättä. (Tuom. 5:23) He olivat rakastaneet sitä työtä, mikä tässä elämässä antaa suurimman hyödyn ja voiton, ja heidän nimensä kohdalla taivaan kirjassa hyvien tekojen sarake oli valitettavan tyhjä.

Köykäiseksi havaittu

[500]

Näille lausuttiin mitä vakavimmat sanat: »Teidät on vaa'alla punnittu ja köykäisiksi havaittu. Te olette laiminlyöneet hengelliset velvollisuutenne, koska teillä on ollut niin kiire ajallisissa asioissa, vaikka te juuri vastuunalaisessa asemassanne olisitte tarvitseet enemmän kuin inhimillistä viisautta ja tavallista suurempaa arvoitelukykyä. Sitä te tarvitsitte voidaksenne suorittaa mekaanisenkin puolen työstänne, mutta kun te luovuitte Jumalasta ja Hänen kunniansaan, luovuitte myös Hänen siunauksestaan.»

Sitten esitettiin kysymys: »Miksi ette ole pesseet luonteenne pukua ja valkaisseet sitä Karitsan veressä? Jumala ei lähettänyt Poi-

kaansa maailmaa tuomitsemaan, vaan voidakseen pe-lastaa sen Hänen kauttaan. Rakkauteni teitä kohtaan on ollut uhrautuvampi kuin äidin rakkaus. Voidakseni pyyhkiä pois pimeät, jumalattomat tekone kirjastani ja ojentaakseni teille pelastuksen maljan, kärsin ristin kuoleman tuskat ja pimeään haudan kauhut voittaakseni sen, jolla on vallassaan kuolema, avatakseni vankihuoneen ja aukaistakseni teille tien elämään. Alistuin häpeään ja tuskaan, koska rakastin teitä äärettömällä rakkaudella ja tahdoin viedä itsepäiset, harhailevat lampaani takaisin Jumalan paratiisiin, elämän puun luokse. Te olette hylänneet autuaan elämän, jonka sellaisesta hinnasta olen hankkinut teille. Te olette karttaneet häpeää, pilkkaa ja julkista häväistystä, jota teidän Mestarinne on kestänyt teidän puolestanne. Te ette ole arvostaneet niitä etuoikeuksia, jotka Hän on tuonut ulottuville. Koska ette tahtoneet osallistua Hänen kärsimyksiinsä, ette voi myöskään osallistua Hänen kirkkauteensa.» Sen jälkeen esitettiin nämä vakavat sanat: »Joka on väärä tehköön edelleen vääryyttä, ja joka on vanhurskas tehköön edelleen vanhurskautta, ja joka on pyhä pyhittyköön edelleen.» Sitten kirja suljettiin, ja vaippa putosi valtaistuimella Istuvalta paljastaen Jumalan Pojan hirvittävän kirkkauden.

[501] Siihen päättyi tapahtumasarja, ja huomasi olevani edelleenkin maan päällä, sanomattoman kiitollisena siitä, ettei Jumalan päivä vielä ollut tullut, vaan että meille vielä on suotu kallista koetusaikaa, jona voimme valmistautua ikuisuutta varten.

* * * * *

Kaikki elämämme taipaleella suorittamamme teot tuodaan pano-raamana Jumalan eteen ja merkitään muistiin joko uskollisuutena tai uskottomuutena. Merkinnät tuhlatuista hetkistä ja laiminlyödyistä tilaisuuksista on kohdattava silloin kun oikeus istuu tuomiolle ja kirjat avataan ja kun jokainen tuomitaan kirjoihin kirjoitettujen tekojen mukaan. Itsekkyys, ahneus, ylpeys, kateus, toimettomuus tai mikä sydämessä hellitty synti tahansa sulkevat ihmiseltä taivaan ihannuuden. »Ketä tottelemaan te antaudutte, sen palvelijoita te olette.» 1880 — Tod. IV: 453.

Kristuksen lähettiläillä on vakava ja tärkeä työ, johon jotkut suhtautuvat aivan liian kevyesti. Samalla kun Kristus palvelee taivaan pyhäkössä, Hän palvelee myös maan päällä olevaa seurakuntaansa lähettiläittensä välityksellä. Hän puhuu kansalle valittujen miesten välityksellä ja suorittaa työtään heidän avullaan, samalla tavalla kuin Hän alennuksensa päivinä liikkui näkyvänä maailmassa. Vaikka siitä on kulunut vuosi-satoja, ei aika ole pystynyt muuttamaan tätä lupautusta, jonka Hän lähtiessään antoi opetuslapsilleen: »Katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.» Kristuksen taivaaseen astumisesta nykyaikaan asti Jumalan määräämät ja valtuuttamat miehet ovat toimineet uskon opettajina. Kristus, Totinen Paimen, valvoo työtään näitten alipaimenten avulla. Siten sanan julistajien ja opettajien tehtävä on hyvin tärkeä. Kristuksen puolesta he pyytävät ihmisiä, että he antaisivat sovittaa itsensä Jumalan kanssa.

Ihmisten ei tulisi pitää saarnaajia vain tavallisina esitelmöitsijöinä ja kaunopuhujina, vaan Kristuksen lähettiläinä, jotka saavat viisautensa ja voimansa seurakunnan suurelta Johtajalta. Kristuksen edustajan julistaman sanan halveksiminen ja vähäksyminen ei ole ainoastaan tuon henkilön, vaan myös sen Mestarin halveksimista, joka hänet on lähettänyt. Hän on Kristuksen sijainen, ja Vapahtajan äänen pitäisi kuulua Hänen edustajansa sanoista.

Saarnaa Kristusta

Monet saarnaajat ovat tehneet suuren erehdyksen pitäessään esitelmää, jotka ovat olleet pelkkää todistelua. On ihmisiä, jotka kuuntelevat totuuden teoriaa ja joihin esitetyt todisteet vaikuttavat, ja jos sitten jokin puheen kohta esittää Kristusta maailman Vapahtajana, voi kylvetty siemen orastaa ja tuottaa hedelmää Jumalan kunniaksi. Mutta monissa esitelmissä Kristuksen ristiä ei lainkaan esitetä kansalle. Jotkut saattavat viimmeistä kertaa elämässään kuunnella

saarnaa, kun taas toiset eivät milloinkaan enää saa tilaisuutta kuulla esitettävän koko totuuden ketjua ja sen sovellutusta heihin. Tuo kultainen tilaisuus on iäksi menetetty. Jos totuuden teorian yhteydessä olisi korotettu Kristusta ja Hänen lunastavaa rakkauttaan, se olisi voinut saattaa heidät asettumaan Hänen puolelleen.

Sieluja, jotka haluavat tietää miten päästä Kristuksen luo, on enemmän kuin osaamme kuvitellakaan. Monet kuuntelevat kansaan menevää sananjulistusta, eivätkä he saarnan kuultuaan tiedä paremmin kuin ennenkään, miten voisivat löytää Kristuksen sekä sen rauhan ja levon, jota heidän sielunsa kaipaa. Viimeistä armonsanomaa maailmalle julistavien saarnaajien tulee pitää mielessään, että Kristusta on korostettava syntisten pako-paikkana. Monet saarnajat ajattelevat, ettei ole tarpeellista saarnata parannusta ja uskoa sydän kokonaan Jumalan rakkauden valtaan alistuneena. He pitävät itsestään selvänä, että heidän kuulijansa tuntevat täydellisesti evankeliumin ja että heille sen vuoksi on esitettävä toisenlaisia asioita, jotta heidän mielenkiintonsa pysyisi vireillä. Jos heidän kuulijansa osoittavat innostusta, he pitävät sitä menestyksen todistuksena. Ihmisillä on vain vähän tietoa pelastussuunnitelmasta ja he tarvitsevat tässä mitä tärkeimmässä aineessa enemmän opetusta kuin missään muussa.

Niiden, jotka kokoontuvat kuulemaan totuutta, tulisi saada siitä sama hyöty kuin Kornelius ja hänen ystävänsä: »Nyt olemme siis kaikki tässä Jumalan edessä kuullaksemme kaiken, mitä Herra on käskenyt sinun puhua.»

[504] Teoreettiset esitykset ovat välttämättömät, jotta kaikki tulisivat tuntemaan opinkappaleet ja saisivat nähdä totuuden ketjun rengasrenkaalta liittyvän täydelliseksi kokonaisuudeksi. Mutta milloinkaan ei tule pitää mitään esitelmää esittämättä siinä Kristusta ja Häntä ristinnaulittuna evankeliumin perustuksena soveltamatta käytäntöön julistettua totuutta ja teroittamatta ihmisille, ettei Kristuksen oppi ole niin ja ei, vaan niin ja amen Kristuksessa Jeesuksessa.

Kun totuuden teoria on esitetty, seuraa työn vaikein osa. Ihmisiä ei tule jättää ilman ohjausta heidän jokapäiväistä elämäänsä koskevista käytännöllisistä kysymyksistä. Heidän täytyy nähdä ja tuntea, että he ovat syntisiä ja että heidän on käännyttävä Jumalan puoleen. Heille tulee mitä vaikuttavimmalla tavalla esittää, mitä Kristus sanoi, mitä Hän teki ja mitä Hän opetti.

Saarnaajan työ on vasta alussa, kun ihmisten ymmärrys on avautunut käsittämään totuuden. Kristus on Välimiehemme ja ylimmäinen pappimme Isän edessä. Hänet näytettiin Johannekselle teuras-tettuna Karitsana juuri vuodattamassa verensä syn-tisten hyväksi. Kun syntiselle on esitetty Jumalan laki, joka näyttää hänelle hänen syntiensä syvyyden, hänelle tulee sitten osoittaa Jumalan Karitsaa, joka ottaa pois maailman synnin. Häntä tulee ohjata katumukseen ja parannuksen tekoon Jumalan edessä ja uskomaan Jeesukseen Kristukseen. Näin Kristuksen edustajan työ tulee olemaan sopusoinnussa sen työn kanssa, jota Kristus suorittaa taivaan pyhäkössä.

Opettakaa käytännöllistä jumalisuutta

Saarnaajat saavuttaisivat paljon useampia sydämiä, jos he käsitelisivät enemmän käytännöllistä jumalisuutta. Kun työ aloitetaan uusilla kentillä, se on usein melkein kokonaan teoreettista. Ihmiset ovat hämmentyneitä. He näkevät totuuden voiman ja ovat halukkaita saamaan varman pohjan. Kun heidän mielensä on avautunut ja hetyntynyt, silloin on aika teroittaa Kristuksen evankeliumia heidän omalletunnolleen, mutta sangen usein annetaan esitelmäsarjan päättyä ilman että ihmisten hyväksi suoritetaan sitä työtä, mitä he tarvitsevat. Koko yritys muistuttaa suuresti Kainin uhria, josta puuttui uhriveri, joka olisi tehnyt sen otolliseksi Jumalalle. Kain teki oikein valmistaessaan uhrin, mutta hän jätti siitä pois juuri sen, mikä olisi antanut sille merkitystä: sovituksen veren.

On surullista todeta, että syy, miksi niin monet käsittelevät laajalti teoriaa, mutta niin vähän käytännöllistä jumalisuutta, on se, ettei Kristus asu heidän sydämessään. Heiltä puuttuu elävä yhteys Jumalan kanssa. Monet sielut tekevät ratkaisun totuuden puolelle selvien todisteiden perusteella tulematta kääntymykseen. Opilliseen esitykseen ei liitetä käytännöllistä puolta, niin että kuulijat nähdessään totuuden kauniin rakennelman ihastuisivat sen Tekijään ja pyhittyisivät kuuliaisuuden kautta. Saarnaajan työ ei ole valmis, ennen kuin hän on teroittanut kuu-lijoilleen luonteen muutoksen välttämättömyyttä sopusoinnussa niiden totuuden pyhien periaatteiden kanssa, jotka heille on esitetty.

Meidän tulee pelätä muodollista uskontoa, sillä siinä ei ole Vapahtajaa. Kristus esitti yksinkertaisia, selviä, mieliinpainuvia ja käy-

[505]

tännöllisiä sanomia. Hänen lähettiläittänsä tulee seurata Hänen esikuvaansa joka saarnassaan. Kristus ja Hänen Isänsä olivat yhtä ja Kristus alistui iloiten kaikkiin Isänsä vaatimuksiin. Hänellä oli Jumalan mieli. Lunastaja oli täydellinen Esikuva. Jehova tuli Hänessä ilmi. Taivas kätkeytyi ihmisyyteen, ja ihmiskunta pääsi Ikuisen Rakkauden helmaan.

Jos saarnaajat tahtovat nöyrinä istua Jeesuksen jalkain juuressa, he saavat pian oikean käsityksen Jumalan luonteesta ja kykenevät opettamaan myös toisia. Jotkut ryhtyvät saarnaajiksi ilman syvää rakkautta Jumalaan ja lähimmäisiinsä. Sellaisten elämässä ilmenee itsekkyyttä ja nautinnonhalua, ja sillä aikaa kun nämä pyhittymättömät, uskottomat vartijat palvelevat itseään, sen sijaan että he ruokkisivat laumaa ja hoitaisivat paimentehtäviään, kansa näantyy oikean opetuksen puutteessa.

Esittäkää palavia vetoomuksia

Jokaisessa saarnassa tulee esittää hartaita vetoomuksia ihmisille, että he luopuisivat synnistä ja kääntyisivät Kristuksen puoleen. Nykyään vallitsevat synnit ja itsehemmottelut on tuomittava ja käytännöllistä jumalisuutta korostettava. Saarnaajan tulee itse olla syvästi vakava, niin että hän omassa sydämessään tuntee esittämiensä sanojen merkityksen kykenemättä pidättämään myötätuntoaan niitä sieluja kohtaan, joiden puolesta Kristus on kuollut. Mestarista sanottiin: »Kiihaus sinun huoneesi puolesta on minut kuluttanut.» Ps. 69:10. Hänen edustajiensa tulee tuntea samanlaista vakavuutta.

Ääretön uhri on annettu ihmisten puolesta, ja se on annettu turhaan kaikkien niiden puolesta, jotka eivät tahdo ottaa vastaan pelastusta. Miten tärkeätä siis on, että totuuden julistaja suorittaa tehtävänsä täysin tietoisena vastuustaan. Miten hellästi, säälivästi ja ystävällisesti hänen tulisikaan käyttäytyä ihmissieluja kohtaan, kun maailman Lunastaja on pitänyt heitä niin suuressa arvossa. Kristus kysyy: »Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen palvelija, jonka hänen herransa on asettanut pitämään huolta palvelusväestään?» Matt. 24:45. Jeesus kysyy: Kuka, ja jokaisen evankeliumin julistajan tulee toistaa kysymystä omalle sydämelleen. Katsellessaan vakavia totuuksia ja nähdessään kuvan uskollisesta ja älykkäästä palvelijasta hänen sielunsa tulisi tuntea mitä syvintä liikutusta.

Sanan tekijät

Jokaiselle ihmiselle on annettu tehtävänsä; ketään ei ole vapautettu siitä. Kunkin tulee suorittaa osansa kykyjensä mukaan, ja totuuden julistajan on huolellisesti ja rukoillen opittava tuntemaan totuuden vastaanottajien kyvyt voidakseen opastaa heidät eteenpäin askel askeleelta ja antaa heidän käsittää, että he ovat vastuussa Jumalan heille uskoman työn suorittamisesta. Heille on teroitettava yhä uudelleen, ettei kukaan pysty vastustamaan kiusauksia, täyttämään Jumalan tarkoitusta eikä elämään kristillistä elämää, ellei hän ryhdy suorittamaan työtään, oli se suurta tai pientä, ja tekemään sitä tunnon tarkasti ja uskollisesti. Paitsi kirkossa käymistä ja Jumalan sanan kuulemista siellä jokaisen on tehtävä jotakin. Heidän täytyy panna käytäntöön kuulemansa totuus omaksumalla sen periaatteet jokapäiväiseen elämäänsä. Heidän tulee alituisesti työkennellä Kristuksen hyväksi, ei itsekkäistä vaikutteista, vaan pitäen silmällä Hänen kunniaansa, joka uhrasi kaikkensa pelastaakseen heidät turmiosta.

Saarnaajien tulee teroittaa niiden mieleen, jotka vastaanottavat totuuden, että Kristuksen täytyy saada asua heidän kodeissaan ja että he tarvitsevat Hänen armoaan ja viisauttaan ohjatuissa ja kasvatetuissa lapsiaan. Lasten kasvattaminen ja ohjaaminen sekä heidän saattamisensa kuuliaisiksi kuuluu siihen työhön, jonka Jumala on uskonut heidän tehtäväkseen. Tulkoon saarnaajan lempeys ja ystävällisyys näkyviin hänen suhteessaan lapsiin. Hänen tulee aina muistaa, että heistä kasvaa miehiä ja naisia ja että he kuuluvat Herran seurakunnan nuorempiin jäseniin. He sattavat olla Mestarille hyvin rakkaita ja läheisiä ja tulevat jo nuoruudessaan suorittamaan palvelusta Hänelle, jos heitä oikein ohjataan ja kasvatetaan. Jokainen lapsille puhuttu kova, ankara ja harkitsematon sana tuottaa murhetta Kristukselle. Heidän oikeuksiaan ei aina kunnioiteta, ja usein heitä kohdellaan ikään kuin heillä ei olisikaan yksilöllistä luonnetta, jota olisi kehitettävä sopusuhteisesti, niin ettei se kasvaisi väärään suuntaan ja Jumalan tarkoitus heidän elämässään siten jäisi täyttymättä.

Jo lapsuudestaan saakka Timoteus tunsu pyhät kirjoitukset, ja tämä tieto varjeli häntä ympäröivältä pahalta vaikutukselta ja kiusauksilta, antautumasta ennemmin nautintoihin ja itsehemmotteluun kuin velvollisuutensa suorittamiseen. Tällaista varjelusta kaikki lapsem-

[507]

me tarvitsevat, ja vanhempien ja Kristuksen lähettiläiden tehtävänä tulisi olla huolehtiminen siitä, että lapsille opetetaan Jumalan sanaa oikealla tavalla.

Täydellisyys Kristuksessa

[508] Jos saarnaaja haluaa saada Herran hyväksymisen, hänen täytyy työskennellä uskollisesti esittääkseen jokaisen ihmisen täydellisenä Kristuksessa. Hänen ei tule työtavallaan osoittaa, että on samantekevää, vastaanottavatko ihmiset totuuden ja harjoittavatko he tosi jumalisuutta, vaan hänen elämässään ilmenevän uskollisuuden ja epäitsekkyuden tulisi saada syntinen vakuuttuneeksi siitä, että iankaikkinen elämä on kysymyksessä ja että hänen sielunsa joutuu kadotukseen, jos hän vastustaa hänen hyväkseen suoritettavaa vakavaa työtä. Niiden, jotka on ohjattu valheesta ja pimeydestä totuuden valoon, tulee tehdä suuria muutoksia elämässään, ja ellei heidän omalletunnolleen teroiteta perinpohjaisen uudistuksen välttämättömyyttä, he ovat sen miehen kaltaisia, joka katsoi kuvastimeen, Jumalan lakiin, ja huomasi siveellisen luonteensa puutteet, mutta meni pois ja unohti, millainen hän oli. Mieli on pidettävä valveilla tuntemaan vastuullisuuttaan, sillä muutoin se vaipuu vielä suuremman välinpitämättömyyden valtaan kuin se oli ennen heräämistään.

Kristuksen lähettiläiden tehtävä on paljon suurempi ja vastuunalaisempi kuin monet aavistavatkaan. Heidän ei tule lainkaan tyytyä menestykseensä ennen kuin he uutteralla työllään ja Jumalan siunaamina voivat esittää Hänelle käyttökelpoisia kristittyjä, joilla on todellista vastuuntuntoa ja jotka suorittavat heille määrätyn työn. Oikea työskentely ja opetus on saattava työhön sellaisia ihmisiä, joilla on luja luonne ja niin järkkymättömät periaatteet, ettei minkäänlainen itsekkyyks voi estää heidän työtään, heikentää heidän uskoaan tai pidättää heitä täyttämästä velvollisuuttaan.

Jos saarnaaja on oikealla tavalla opettanut huostaansa uskottuja, ei hänen aloittamansa työ raukea tyhjiin hänen lähtiessään uudelle kentälle, sillä se on vahvistettu niin lujaksi, että se kestää. Elleivät totuuden vastaanottajat ole täysin kääntyneitä ja ellei heidän elämässään ja luonteessaan ole tapahtunut täydellistä muutosta, ei heidän sielunsa ole kiinnittynyt ikiaikojen Kallioon, vaan kun saarnaajan työ päättyy ja uutuuden viehätys häviää, haihtuvat vaikutelmat myös

nopeasti, totuus menettää viehätysvoimansa, eikä heidän vaikutuksensa ole pyhempi eikä parempi, vaikka he tunnustavat totuuden.

Minua hämmästyttää se, että vaikka eteemme on asetettu esikuvia siitä, mitä ihminen voi olla ja mitä hän voi tehdä, se ei innosta meitä suurempiin ponnistuksiin jäljitelläksemme vanhurskaiden hyviä tekoja. Kaikki eivät saata päästä huomattavaan asemaan, mutta jokainen voi silti täyttää vastuunalaisen ja hyödyllisen tehtävän, jossa hän työskentelemällä kestävästi ja uskollisesti voi tehdä paljon enemmän hyvää kuin hän on kuvitellut voivansa tehdä. Totuuden vastaanottajien tulee pyrkiä ymmärtämään Raamattua selvästi ja kokemusten tietä oppia tuntemaan elävä Vapahtaja. Älyä tulee kehittää ja muistia harjoittaa. Henkinen laiskuus on syntiä, ja hengellinen uneliaisuus merkitsee kuolemaa.

[509]

Ohjatkaa mieliä Jeesukseen

Kunpa löytäisin kyllin voimakkaita sanoja voidakseni vaikuttaa evankeliumityössä oleviin työtovereihini niinkuin haluan! Veljeni ja sisareni, te käsittelette elämän sanoja, ja te olette kanssakäymisissä ihmissielujen kanssa, jotka voisivat kehittyä mitä korkeimmalle tasolle, jos he saisivat oikeata ohjausta. Mutta saarnoissa on paljon itsekorotusta. Ristiinnaulitun Kristuksen, taivaaseenastuneen Kristuksen ja takaisintulevan Kristuksen esittämisen tulisi niin hellyyttää ja ilahduttaa evankeliumin julistajan mieltä sekä täyttää hänen sydämensä, että hän esittäisi näitä totuuksia kansalle rakkaudella ja syvällä vakavuudella. Silloin saarnaaja joutuu pois heidän näkyvistään ja Kristusta korotetaan. Nämä valtavat aiheet tekevät niin syvän vaikutuksen ihmisiin, että se saa heidät puhumaan niistä ja ylistämään niitä, sen sijaan että he ylistäisivät saarnaajaa, joka on vain välikappale. Mutta jos ihmiset ylistäessään saarnaajaa, ovat vain vähän kiinnostuneita saarnatusta sanasta, tietäköön saarnaaja, ettei totuus pyhitä hänen omaakaan sieluaan. Hän ei puhu kuuli-joilleen sillä tavalla, että Jeesus saisi kunnian ja Hänen rakkauttaan korotettaisiin.

Kristus sanoi: »Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isääne, joka on taivaassa.» Matt. 5:16. Loistakoon teidän valonne niin, että kunnia koituu Jumalalle sen sijaan, että se tulisi teille itsellenne.

[510] Jos ylistys tulee teidän osaksenne, teillä on syytä pelätä ja hävetä, sillä kunnia on kohdistunut väärään kohteeseen: ei Jumalaan, vaan Hänen palvelijaansa. Niin loistakoon teidän valonne; olkaa siis varuillanne, Kristuksen saarnaajat siitä, miten teidän valonne loistaa. Jos se leimahtaa taivasta kohti ilmaisten Kristuksen kirkkauden ja kunnian, niin se loistaa oikein. Mutta jos se kohdistuu teihin, jos korotatte itseänne ja houkuttelette ihmisiä ihailemaan teitä, teidän olisi parempi vaieta kokonaan, sillä valonne loistaa väärällä tavalla.

Eläviä Kristuksen edustajia

Kristuksen saarnaajat, te voitte pysyä Jumalan yhteydessä, jos valvotte ja rukoilette. Olkoot sananne suolalla höystettyjä ja saakoon kristillinen kohteliaisuus, huomaavaisuus ja todellinen arvokkuus ilmetä kaikessa käytöksessänne. Jos teissä vallitsee Jumalan rauha, ei sen voima ainoastaan vahvista sydän-tänne, vaan myös hellyttää sitä, niin että teistä tulee Kristuksen eläviä edustajia. Totuuden tunnustajat ovat luisumassa pois Jumalasta. Jeesus tulee pian, eivätkä he ole valmiit. Saarnaajan täytyy itse päästä korkeammalle tasolle, saavuttaa lujempi usko ja kokemus, joka on elävä ja toimiva, eikä laimea ja arki-nen, kuten nimellisten tunnustajien.

Jumalan sana asettaa eteenne korkean päämäärän. Tahdotteko kilvoitella paastoten ja rukoillen saavuttaaksenne kristillisen luonteenne täydellisyyden ja eheyden? Tehkää jalkainne polut suoriksi, etteivät ontuvat kompastuisi tieltä. Läheinen yhteys Jumalaan antaa teille työssänne sitä elävää voimaa, joka herättää omantunnon ja saattaa syntisen synnintuntoon johtaen hänet huudahtamaan: »Mitä minun on tehtävä pelastuakseni?»

Juuri ennen taivaaseenastumistaan Jeesus antoi opetuslapsilleen tehtävän: »Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, ja kastakaa heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.» Matt. 28:19, 20 (vanh. käänn.). »Mutta en minä rukoule ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun.» Joh. 17:20. Tehtävä kuuluu niillekin, jotka uskovat Hänen opetuslastensa esittämän Jumalan sanan. Kaikkien, joita Jumala on kutsunut lähettiläikseen, tulee vastaanot-

taa Kristuksen opetukset käytännöllisestä jumalisuudesta, ja opettaa niitä ihmisille.

Kristus avasi opetuslapsilleen pyhät kirjoitukset alkaen Moosksesta ja profeetoista ja opetti heille kaikki, mikä koski Häntä itseään, sekä selitti heille myös ennustuksia. Apostolit palasivat saar-noissaan Aadamiin asti ja veivät kuulijansa pro-feetallisen historian kautta aina ristiinnaulittuun Kristukseen saakka, kutsuen syntisiä katumukseen ja kääntymään synneis-tään Jumalan puoleen. Tänä aikana tulisi Kristuksen edustajien seurata heidän esikuvaansa ja jokaisessa saarnassaan ko-roittaa Kristusta yli kaiken muun.

[511]

Kääntyneitä saarnaajia

Muodollisuutta ei esiinny ainoastaan muissa kirkkokunnissa, vaan se lisääntyy myös huolestuttavassa määrin niidenkin kes-kuudessa, jotka tunnustavat pitävänsä Jumalan käskyt ja odottavansa Kristuksen pikaista takaisintuloa taivaan pilvissä. Meidän ei tule olla ahdasmielisiä näkemyksissämme eikä rajoittaa kykyjämme hyväntekeväisyydessä, vaan samalla kun lisäämme vaikutustamme ja laajennamme suunnitelmiamme sitä mukaa kun Kaitselmus avaa tien, meidän tulee sitä vakavammin kart-taa maailman epäjuma-lanpalvelusta. Samalla kun teemme yhä suurempia ponnistuksia voidaksemme olla suuremmaksi hyödyksi meidän tulee vastaavasti ponnistella saadaksemme viisautta Jumalalta, jotta voisimme hoitaa kaikkia työhaaroja Hänen määräystensä eikä maailman katsantokan-nan mukaan. Meidän ei tule jäljitellä maailman tapoja, vaan parhaalla mahdollisella tavalla käyttää Jumalan meille antamia kykyjä esittääksemme totuuden ihmisille.

Sitten kun kansamme toiminta vastaa tunnustustamme, saamme kokea, että saadaan paljon enemmän aikaan kuin nyt, Kun saamme yhtä Jumalalle antautuneita miehiä kuin Elia, jotka omistavat saman-laisen uskon kuin hän, saamme nähdä Jumalan ilmaisevan itsensä meille samalla tavalla kuin ennen mui-noin pyhille miehille. Kun saamme miehiä, jotka vaikka tunnustavatkin puutteensa, rukoilevat Jumalaa lujasti uskoen kuten Jaakob, tulemme näkemään samoja tuloksia. Voimaa on tuleva Jumalalta ihmisille vastauksena uskon rukoukseen.

Maailmassa on vain vähän uskoa. Vain harvat elävät lähellä Ju-

[512]

malaa. Kuinka voisimme odottaa Jumalan antavan lisää voimaa tai ilmaisevan itsensä ihmisille, kun Hänen sanansa laiminlyödään eivätkä sydämet ole pyhitetyt totuudessa? Miehet, jotka eivät ole edes puolikääntyneitä, vaan itseensä luottavia ja omahyväisiä, saarnaavat totuutta toisille. Mutta Jumala ei työskentele heidän kanssaan, sillä he eivät ole pyhiä sydämeltään ja elämältään. He eivät vaella nöyrästi Jumalan kanssa. Meidän täytyy saada kääntyneitä saarnaajia, sillä vasta silloin tulemme näkemään, että Jumalan valo ja voima tukee kaikkia ponnistuksiamme.

Vartijoilla, joita muinoin pantiin Jerusalemin ja muiden kaupunkien muureille, oli mitä vastuunalaisin tehtävä. Heidän uskollisuudesta riippui kaikkien kaupungissa asuvien turvallisuus. Vaaran uhatessa he eivät saaneet vaieta päivällä eivätkä yöllä. Aina jonkin hetken kuluttua heidän tuli huutaa toisilleen, jotta nähtäisiin, että kaikki olivat valveilla eikä kenellekään ollut tapahtunut vahinkoa. Vartiosotilaita asetettiin joillekin korkeille kohdille, mistä tärkeät vartioitavat paikat näkyivät, ja niistä kuului milloin varoitusmilloin turvallisuushuutoja. Ne kantautuivat toiselta toiselle, ja kukin toisti kuulemansa, kunnes ne olivat kaikuneet ympäri kaupungin.

Nämä vartijat kuvaavat saarnaajia, joiden uskollisuudesta sielujen pelastus on riippuvainen. Jumalan salaisuuksien ta-loudenhoitajien tulee olla vartijoina Siionin muureilla; ja jos he näkevät miekan tulevan, heidän tulee korottaa varoitusshuuto. Jos he ovat uneliaita vartijoita ja heidän hengelliset aistinsa ovat niin turtuneet, etteivät he näe eivätkä käsitä vaaraa, ja ihmiset joutuvat perikatoon, Jumala vaatii näiden veren vartijain käsistä.

Vartijain pyhä velvollisuus

»Ja sinä, ihmislapsi! Minä olen asettanut sinut Israelin heimolle vartijaksi. Kun kuulet sanan minun suustani, on sinun varoitettava heitä minun puolestani.» Hes. 33:7. Vartijoiden täytyy elää hyvin lähellä Jumalaa voidakseen kuulla Hänen sanansa ja ollakseen Hänen Henkensä vaikutuspiirissä, ettei ihmisten tarvitsisi turhaan katsoa heihin. »Jos minä sanon juma-lattomalle: jumalaton, sinun on kuolemalla kuoltava, mutta sinä et puhu varoittaaksesi jumalatonia hänen tiestänsä, niin se jumalaton kuolee synnissänsä, mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi. Mutta jos sinä varoitat

jumalatonta hänen tiestänsä, että hän kääntyisi siltä pois, eikä hän tieltänsä käännä, niin hän kuolee synnissäänsä, mutta sinä olet sielusi pelastanut.» Jakeet 8, 9. Kristuksen lähettäjäiden tulee varoa, etteivät he uskottomuudellaan kadota omaa ja kuulijainsa sielua.

Minulle näytettiin eri valtioissa olevia seurakuntia, jotka tunnustavat pitävänsä Jumalan käskyt ja odottavansa Kristuksen toista tulemistä. Niiden keskuudessa vallitsee huolestuttavan paljon välinpitämättömyyttä, ylpeyttä, maailman rakkautta ja kylmää muodollisuutta. Tämä on kansa, jonka hurskauden puuttuminen yhä enemmän alkaa tehdä sitä muinaisen Israelin kaltaiseksi. Monet kerskailevat jumalisuudesta, vaikka he ovat vailla itsehillintää. Makuasti ja intohimo ovat saaneet ylivallan, ja oma minä hallitsee. Monet ovat oikullisia, omavaltaisia, käskeviä, kerskailevia, ylpeitä ja epäpyhiä. Yhtä kaikki jotkut näistä henkilöistä ovat saarnaajia, jotka käsittelevät pyhiä totuuksia. Elleivät he tee parannusta, siirretään heidän kynttilänjalkansa pois paikaltaan. Vapahtajan esittämä kirous hedelmättömälle viikunapuulle sisältää opetuksen kaikille kaa-voihin kangistuneille ja kerskaileville tekopyhille, jotka maailman silmissä komeilevat lehdillään, vaikka ovat vailla hedelmiä. Mikä nuhde siinä onkaan niille, joilla on jumalisuuden ulkokuori, samalla kun he epä kristillisellä elämällä kieltävät sen voiman! Hän, joka hellästi kohteli suurintakin syntistä ja joka ei koskaan torjunut luotaan todellista nöyryyttä ja katumusta, oli rikos miten suuri tahansa, esitti ankaran paheksumisensa niille, jotka tunnustivat olevansa jumalisia, vaikka he teoillaan kielsivät uskonsa.

[514]

Luku 99—Vanhempien velvollisuus koulujamme kohtaan

Muulla asuvien veljiemme ja sisariemme tulee pitää velvollisuutenaan tukea tätä Jumalan suunnittelemaa laitosta. Jotkut oppilaat palaavat koteihinsa valittaen ja nuristen, ja vanhemmat ja muut seurakunnan jäsenet kuuntelevat tarkkaan heidän liioiteltuja ja yksipuolisia tiedoituksiaan. Heidän olisi hyvä muistaa, että asialla on toinenkin puoli. Mutta sen sijaan, että he ottaisivat sitä huomioon, he antavat näiden väärässä valossa esitettyjen tietojen rakentaa muurin itsensä ja koulun välille. Sen jälkeen he alkavat esittää koulun johdosta epäilyksiä ja arveluja. Sellainen saa paljon pahaa aikaan. Tyytymättömyyden ilmaukset leviävät tarttuvan taudin tavoin, ja on vaikea tehdä tyhjäksi ihmisten saamia käsityksiä. Kuvaukset suurentuvat sitä mukaa kuin niitä toistetaan, kunnes ne saavuttavat valtavia mittasuhteita, kun tutkimus sitä vastoin paljastaisi, etteivät opettajat ja koulun johto olleetkaan väärässä. He olivat vain suorittaneet velvollisuutensa teroittaessaan koulun sääntöjä, joita täytyy noudattaa, koska moraalittomuus muutoin saisi koulun valtaansa.

Vanhemmat eivät aina menettele viisaasti. Monet ovat hyvin vaativia halutessaan saattaa toiset omaksumaan omat näkemyksensä tullen kärsimättömiksi ja käskeviksi, jos he eivät onnistu siinä; mutta kun heidän omia lapsiaan vaaditaan noudattamaan koulun sääntöjä ja määräyksiä, ja lapset harmistuvat välttämättömien sääntöjen tähden, heidän rakkautta ja Herran pelkoa tunnustavat vanhempansa yhtyvät hyvin usein lapsiinsa tässä asiassa, sen sijaan että he nuhtelisivat heitä ja oikaisisivat heidän virheitään. Tämä osoittautuikin usein käännekohdaksi heidän lastensa luonteen kehityksessä. Järjestyssäännöt ja kuri poljetaan maahan. Lapset hylkäävät ojennuksen ja heidän sallitaan puhua halveksivasti Battle Creekin laitoksista. Jos vanhemmat vain harkitsisivat asiaa, he huomaisivat omaksumansa menettelyn ikävät seuraukset. Olisi todellakin ihmeteltävä asia, jos neljän sadan oppilaan koulussa, jota vajavaiset miehet ja naiset

[515]

ohjaavat, jokainen edesottamus olisi niin täydellinen ja tarkka, että se kestäisi kaiken arvostelun.

Jos vanhemmat asettuisivat opettajien paikalle ja näkisivät, miten vaikeata on johtaa ja valvoa koulua, jossa on satoja eri tasoisia ja eri rakenteisia oppilaita, he saattaisivat harkittuaan asiaa nähdä sen toisessa valossa. Heidän tulee ottaa huomioon, että joitakin oppilaita ei milloinkaan ole kuritettu kotonaan. Koska heitä aina on hemmoteltu eikä milloinkaan kasvatettu kuuliaisuuteen, olisi heille suureksi hyödyksi, jos heidät erotettaisiin heidän arvostelukyvyyttömistä vanhemmistaan ja asetettaisiin yhtä ankarien sääntöjen ja harjoitusten alaisiksi kuin sotaväessä olevat sotilaat. Ellei mitään tehdä näiden lasten hyväksi, jotka heidän uskottomat vanhempansa niin surullisesti ovat laiminlyöneet, ei Jeesus milloinkaan tule hyväksymään heitä. Ellei heitä aseteta minkään valvonnan alaisiksi, he ovat arvottomat tässä elämässä eikä heillä tule olemaan osaa tulevassakaan elämässä.

Taivaassa vallitsee täydellinen järjestys, täydellinen kuuliaisuus, täydellinen rauha ja sopusointu. Ne, jotka eivät arvosta järjestystä ja kuria tässä elämässä, eivät myöskään pitäisi taivaassa vallitsevaa järjestystä arvossa, sillä kaikki, jotka ovat arvolliset pääsemään sinne, rakastavat järjestystä ja arvostavat kuritusta. Tässä elämässä muodostetut luonteet ratkaisevat tulevan kohtalon. Palatessaan Kristus ei muuta kenenkään yksilön luonnetta. Kallis koetusaika on annettu käytettäväksi luontemme puvun puhdistamiseksi ja sen valkaisuiseksi Karitsan veressä. Synnin tahrojen poistamiseksi tarvitaan elinaikainen työ. Tarvitaan joka päivä uusia ponnistuksia oman mielen hillitsemiseksi ja kuolettamiseksi. Joka päivä edessämme on uusia taisteluita ja uusia voittoja saavutettavanamme. Joka päivä meidän tulee koko sielustamme antautua hartaaseen rukoukseen, jotta Jumala antaisi suuria ristin voittoja. Vanhempien ei tule laiminlyödä mitään heidän lastensa hyväksi suoritettavaa velvollisuutta. Heidän tulee kasvattaa heitä sillä tavalla, että he tulevat siunaukseksi tässä ajassa ja voivat saada iankaikkisen elämän palkinnon tulevassa elämässä.

[516]

Luku 100—Koulun oppilaat

Niiden oppilaiden, jotka tunnustavat rakastavansa Jumalaa ja tottelevansa totuutta, tulee omata niin paljon itsehillintää ja uskonnollisten periaatteiden voimaa, että se tekee heidät kykeneviksi pysymään horjumattomina kiusausten keskellä ja puo-lustamaan Jeesusta koulussa, asuinhuoneissaan ja missä kulloinkin lienevätkin. Uskonto ei ole sitä, että siihen voidaan pukeutua vain Jumalan huoneessa ikään kuin kaapuun, vaan uskonnollisten periaatteiden tulee luonnehtia koko elämää. Ne, jotka juovat elämän lähteestä, eivät kaipaa maailman lasten tavoin vaihtelua ja huvitusta. Heidän käytöksessään ja luonteessaan ilmenee se lepo ja rauha ja ilo, jonka he ovat löytäneet Jeesuksessa asettaessaan joka päivä huolensa ja taakkansa Hänen jalkainsa juureen. He tulevat ilmaisemaan, että kuuliaisuuden ja velvollisuuden tiellä on löydettävissä tyytyväisyyttä ja jopa iloakin. Sellaiset nuoret vaikuttavat oppilastovereihinsa niin paljon, että se tuntuu koko koulussa. Ne, jotka muodostavat tämän uskollisen armeijan, tulevat virvoittamaan ja vahvistamaan opettajia ja koulun johtajaa näiden pyrkiessä tukahduttamaan kaikenlaisen uskottomuuden, epäjärjestyksen ja sääntöjen ja ohjeiden laiminlyömisin. Heidän vaikutuksensa on pelastava eivätkä heidän tekonsa häviä Jumalan suurena päivänäkään, vaan ne tulevat seuraamaan heitä tulevaan elämään; ja heidän elämänsä vaikutus tässä ajassa tulee tuntumaan kautta loputtomien aikakausien. Yksikin vakava, tunnontarkka, uskollinen nuorukainen koulussa on arvaamaton aarre. Taivaan enkelit tuntevat mielihyvää katsellessaan häntä. Hänen kallis Vapahtajansa rakastaa häntä, ja taivaan kirjaan merkitään jokainen vanhurskauden teko, jokainen vastustettu kiusaus ja jokainen pahasta saatu voitto. Näin hän siis laskee hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle päästäkseen osalliseksi iankaikkisesta elämästä

...

[517]

Kristityistä nuorista riippuu suuressa määrin niiden laitosten säilyminen, jotka Jumala on suunnitellut työnsä edistämiseksi. Tämä vakava vastuunalaisuus on uskottu niille nuorille, jotka tänä aikana

ryhtyvät elämäntehtäväänsä. Milloinkaan aikaisemmin ei ole ollut sellaista ajankohtaa, jolloin miltään sukupolvelta olisi vaadittu niin tärkeitä ja ratkaisevia työsuorituksia. Miten tärkeää onkaan sen tähden, että nuoret saavat valmistusta suureen työhönsä ja että Jumala voi käyttää heitä välikappaleinaan. Luoja on asettanut heille suuremmat vaatimukset kuin keillekään toisille.

Jumala on antanut heille elämän sekä kaikki heidän omistamansa sielun ja ruumiin voimat. Hän on suonut heille kykyjä käytettäväksi viisaasti, jotta heille voitaisiin uskoa kautta ikuisuuden kestävä työ. Suurten lahjojensa vastineeksi Hän vaatii, että he oikein vaalivat ja harjoittavat älyllisiä ja moraalisia lahjojaan. Hän ei ole antanut heille näitä kykyjä ainoastaan heidän omaksi ilokseen eikä käytettäväksi väärin vastoin Hänen tahtoaan ja kaitselmustaan, vaan totuuden ja pyhyiden edistämiseksi maailmassa. Hän vaatii heiltä kiitollisuutta, kunnioitusta ja rakkautta, koska Hän jatkuvasti osoittaa hyvyytään ja antaa rajattomia siunauksiaan. Hän on oikeassa vaatimissaan kuuliaisuutta laeilleen ja kaikille viisaille säädöksilleen, jotka pidättävät ja valvovat nuoria joutumasta Saatanan ansoihin, niin että Hän voisi johtaa heidät turvallisille poluille. Jos nuoret käsittäisivät, että he suostuessaan laitostemme sääntöihin ja määräyksiin vain edistävät omaa parastaan ja luonteensa rakentumista sekä jalostavat mieltään ja lisäävät omaa onnellisuuttaan, eivät he kapinoisi oikeudenmukaisia sääntöjä ja terveellisiä määräyksiä vastaan eivätkä he lietsoisi epäilyksiä ja ennakkoluuloja näitä laitoksia vastaan. Nuorillamme tulee olla voiman, tarmon ja uskollisuuden henki, jotta he voisivat kohdata heille asetetut vaatimukset, sillä se on osoittautuva menestyksen takeeksi. Monien tämän ajan nuorten rajuus ja holtittomuus on sydäntä särkevää. Heidän vanhempansa ovat suureksi osaksi syypäät siihen. Ilman Herran pelkoa ei kukaan voi olla todella onnellinen.

[518] **Luku 101—Jumalalle annettujen lupauksen pyhyys**

Innoitus on merkinnyt muistiin lyhyen mutta kauhean kuvauksen Ananiaksesta ja Safirasta kaikkien niiden hyödyksi, jotka tunnustautuvat Kristuksen seuraajiksi. Kansamme ei ole ottanut kyllin vakavalta kannalta tätä tärkeätä opetusta. Kaikille on hyödyksi tarkkaan harkita sen julman rikkomuksen laatua, jonka esimerkiksi nämä syylliset tehtiin. Tämä selvä osoitus Jumalan kostavasta oikeudenmukaisuudesta on pelottava, ja sen tulisi saattaa kaikki pelkäämään ja vapisemaan niiden syntien toistamista, jotka aiheuttivat sellaisen rangaistuksen. Itsekkyys oli se suuri synty, joka oli johtanut kieroön tämän syyllisen pariskunnan luonteet.

Yhdessä muitten kanssa Ananiaksella ja hänen vaimollaan oli ollut etuoikeus kuulla evankeliumia apostolien saarnaamana. Jumalan voima oli seurannut julistettua sanaa, ja se oli tehnyt syvän vaikutuksen kaikkiin läsnäoleviin. Jumalan armon vaikutuksesta heidän sydämensä oli murtunut ja avautunut ja saanut heidät hellittämään itsekkäät otteensa maalliseen tavaraan. Ollessaan Jumalan Hengen suoranaisten vaikutusten alaisina he olivat luvanneet antaa Herralle tiettyjä maa-alueitaan, mutta jouduttuaan pois taivaan suoranaisesti vaikutuspiiristä he alkoivat epäröidä ja peruuttaa tekemäänsä lupausta. He ajattelivat toimineensa liian hätäisesti, minkä vuoksi he toivoivat saavansa harkita asiaa uudelleen. Siten avautui ovi Saatanalle, josta hän heti tuli sisälle ja sai heidän mielensä valtaansa.

[519] Tämän tapauksen tulisi olla varoituksena kaikille, että he kahtaivat jo Saatanan ensimmäistä lähestymistä. Ensin he olivat hellineet ahneutta; hävetessään sitten sitä, että heidän veljiensä tietoon tulisi heidän itsekkyytensä heidän ruvetessaan katumaan Jumalalle juhlallisesti tekemäänsä lupausta, he lankesivat vääryyteen. He pohtivat asiaa keskenään ja päättivät harkittuaan sitä pidättää osan maatilain hinnasta. Kun he olivat vakuuttuneet petoksestaan he saivat äkillisen kuoleman rangaistukseksi. He tiesivät, että Herra, jota he olivat pettäneet, oli tutkinut heitä ja paljastanut heidät, sillä Pietari sanoi: »Miksi on Saatanana täyttänyt sinun sydämesi, niin että

koetit pettää Pyhää Henkeä ja kätkit osan maatilain hinnasta? Eikö se myymätönä ollut sinun omasi, ja eikö myynnin jälkeenkin sen hinta ollut sinun? Miksi päätit sydämässäsi tämän tehdä? Et sinä ole valhetellut ihmisille, vaan Jumalalle.» Apt. 5:3, 4.

Tarvittiin erikoista varoittavaa esimerkkiä valvomaan nuorta seurakuntaa rappeutumasta, sillä sen jäsenmäärä kasvoi nopeasti. Näin annettiin varoitus kaikille, jotka sinä aikana tunnustivat Kristusta, samoin kaikille muillekin, jotka sen jälkeen ovat tunnustaneet Hänen nimeään, että Jumala vaatii uskollisuutta Hänelle annettujen lupauksen täyttämässä. Mutta tästä kouraantuntuvasta petoksen ja valheen rankaisemisesta huolimatta nämä samat synnit ovat usein toistuneet sen jälkeen kristillisessä seurakunnassa ja ovat meidän päivinäme laajalle levinneitä. Minulle näytettiin, että Jumala on antanut tämän varoittavaksi esimerkiksi kaikille, jotka joutuisivat samanlaisiin kiusauksiin. Seurakunnassa harjoitetaan joka päivä petosta ja itsekkyyttä, kun Jumalalta pidätetään se, mikä kuuluu Hänelle ja siten ryöstetään Häneltä ja vastustetaan niitä välikappaleita, jotka Hän on asettanut valon ja totuuden levittämiseksi kaikkeen maailmaan.

Jumalan työn tukeminen

Jumala on viisaassa suunnitelmassaan tehnyt työnsä edistämisen riippuvaiseksi Hänen kansansa henkilökohtaisista ponnistuksista ja vapaaehtoisista uhrilahjoista. Hyväksymällä ihmisen yhteistyöhön kanssaan suureen lunastussuunnitelmaansa Hän on osoittanut hänelle suurta arvonantoa. Saarnaaja ei voi saarnata, ellei häntä ole lähetetty. Valon levittäminen ei ole uskottu ainoastaan saarnaajille. Jokainen henkilö liittyessään seurakuntaan lupautuu Kristuksen edustajaksi elämällä tunnus-tamansa totuuden mukaisesti. Kristuksen seuraajien tulee edistää sitä työtä, jonka Hän jätti heidän suoritettavakseen noustessaan taivaaseen.

Tulee tukea laitoksia, jotka ovat Jumalan välikappaleita Hänen työnsä edistämiseksi maan päällä. Kirkkoja tulee rakentaa, kouluja tulee perustaa, samoin kustannusliikkeitä, jotka on varustettu mahdollisuuksilla tehdä suurta työtä totuuden julkaisemiseksi ja lähettämiseksi kaikkiin maailman osiin. Nämä laitokset ovat Jumalan asettamia ja niitä tulee tukea kymmenyksillä ja vapaaehtoisilla uhrilahjoilla. Sitä mukaa kuin työ laajenee tarvitaan jatkuvasti varoja

[520]

sen kaikkien työhaarojen edistämiseksi. Totuuteen kääntyneet ja Hänen armostaan osallistuneet voivat päästä Kristuksen työtovereiksi antamalla Hänelle vapaaehtoisia lahjoja ja uhreja. Silloin kun seurakunnan jäsenet sydämessään toivovat, ettei enää esitettäisi varojen pyyntöjä, he sanovat itse asiassa, etteivät he enää halua Jumalan työn edistyvän.

Jaakobin kokemus

»Ja Jaakob teki lupauksen, sanoen: 'Jos Jumala on minun kansani ja varjelee minut sillä tiellä, jota nyt kuljen, ja antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatteita pukeutuakseni, niin että saan palata rauhassa isäni kotiin, niin on Herra oleva minun Jumalani; ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi pystyttänyt, on oleva Jumalan huone, ja kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset.' », 1 Moos. 28:20—22. Olosuhteet, jotka saivat Jaakobin tekemään lupauksen Herralle, olivat samanlaiset kuin ne, jotka tänä aikana kannustavat ihmisiä tekemään lupauksia Herralle. Hän oli synnillisellä teollaan hankkinut siunauksen, jonka hän tiesi luvatuksi itselleen Jumalan erehtymättömässä sanassa. Toimimalla näin hän osoitti ilmeistä uskon puutetta Jumalan voimaan epäillessään Jumalan suunnitelman toteutumista, vaikka ulkonaiset seikat silloin olisivat näyttäneet miten kielteisiltä tahansa. Sen sijaan että hän olisi päässyt kadehtimaansa asemaan hänen oli paettava Eesaun vihaa henkensä edestä. Vain sauva kädessään hänen oli kuljettava satoja kilometrejä autioita seutuja. Hänen rohkeutensa petti, ja hän joutui katumuksen ja pelon valtaan koettaen karttaa ihmisiä, ettei hänen vihainen veljensä pääsisi hänen jäljilleen. Hänellä ei ollut Jumalan rauhaa lohtunaan, sillä häntä kiusasi ajatus, että hän oli menettänyt jumalallisen varjeluksen.

Hänen matkansa toinen päivä on päättymäisillään. Hän on väsynyt, nälkäinen ja koditon, ja hänestä tuntuu, että Jumala on hylännyt hänet. Hän tietää aiheuttaneensa itselleen tämän omalla väärällä menettelyllään. Synkät toivottomuuden pilvet piirittävät hänet, ja hän tuntee olevansa hylkiö. Hänen sydämensä on kuvaamattoman kauhun vallassa, niin että hän tuskin uskaltaa rukoillakaan. Mutta hän on niin äärettömän yksinäinen ja hylätty, että hän tuntee tarvitsevänsä Jumalan varjelusta enemmän kuin milloinkaan aikaisemmin.

Hän itkee ja tunnustaa syntinsä Jumalalle sekä pyytää hartaasti osoitusta siitä, ettei häntä ole kokonaan hylätty. Mutta hänen raskautunut sydämensä ei löydä helpotusta. Hän on menettänyt kaiken luottamuksensa itseensä, ja hän pelkää, että hänen isiensä Jumala on hylännyt hänet. Mutta Jumala, laupias Jumala, armahtaa yksinäistä, surun painamaa miestä, joka kerää kiviä päänsä aluseksi ja jolla on pelkkä taivas suojanaan.

Yöllä hän näkee näyssä salaperäiset tikkaat, joiden alaosa on maan päällä ja yläosa ulottuu tähtien yläpuolelle ylimpään taivaaseen. Loistavan kirkkaat enkeli-lähettiläät nousevat ja laskeutuvat näitä tikkaita osoittaen hänelle tien, joka välittää yhteyttä maan ja taivaan välillä. Hän kuulee äänen, joka uudistaa hänelle lupauksen armosta ja varjeluksesta sekä tulevista siunauksista. Herättyään unestaan Jaakob sanoi: »Herra on totisesti tässä paikassa, enkä minä sitä tiennyt.» Jae 16. Hän katseli ympärilleen ikään kuin hän olisi odottanut näkevänsä taivaan lähettiläitä, mutta ainoastaan maiseman hämärät ääri-viivat sekä sen yläpuolella oleva taivas kirkkaasti sädehtivine jalokivineen avautuvat hänen vakavalle ja ihmettelevälle katseelleen. Tikkaat ja kirkkaat sanansaattajat ovat häipyneet, ja yläpuolellaan olevan Valtasuuruuden hän saattaa nähdä vain mielikuvituksessaan.

Yön salaperäinen hiljaisuus ja elävä tietoisuus siitä, että hän oli Jumalan välittömässä läheisyydessä, herättivät Jaako-bissa pyhää kunnioitusta. Hänen sydämensä tulvi kiitollisuutta siitä, ettei häntä tuhottu. Sinä yönä hän ei osannut enää nukkua, sillä hänen sielunsa oli syvän ja palavan kiitollisuuden sekä pyhän ilon vallassa. »Ja Jaakob nousi varhain aamulla, otti kiven, jonka hän oli pannut päänsä alaiseksi, ja nosti sen pystyyn patsaaksi ja vuodatti öljyä sen päälle.» Jae 18. Siinä paikassa hän teki juhlallisen lupauksensa Jumalalle.

[522]

Lupauksen täyttäminen

Jaakob teki lupauksensa armon kasteen sekä Jumalan läsnäolon ja vakuutuksen virvoittamana. Kun jumalallinen kirkkaus oli poistunut, kiusattiin häntä kuten ihmisiä tänäkin aikana, mutta hän oli uskollinen lupaukselleen eikä ruvennut hellimään ajatustakaan mahdollisesta vapautumisesta siitä, minkä oli luvannut. Hän olisi saattanut päätellä samaan tapaan kuin nykyajan ihmiset, että tuo ilmestys

oli vain unta, että hän oli ollut liian kiihtynyt tehdessään lupauksensa ja ettei sitä sen vuoksi tarvinnut pitää, mutta hän ei toiminut niin.

Pitkiä vuosia kului ennen kuin Jaakob uskalsi palata omaan maahansa, mutta kun se aika koitti, maksoi hän uskollisesti velkansa Mestarilleen. Hänestä oli tullut varakas mies, niin että hän antoi melkoisen osan omaisuudestaan Herran varastoaittaan.

Meidän päivinämme monet epäonnistuvat siinä, missä Jaakob onnistui. Niillä, joille Jumala on uskonut eniten hyvää, on suurin kiusaus pitää tarkoin kiinni tavarastaan, koska heidän olisi maksettava heidän omaisuuttaan vastaava määrä. Jaakob antoi kymmenykset kaikesta, mitä hänellä oli, ja sen jälkeen hän laski mitä oli hyötynyt kymmenennestä osasta, ja antoi sen Herralle, koska hän oli joutunut käyttämään sitä omiin tarkoituksiinsa sinä aikana, kun hän oli ollut pakanallisessa maassa eikä ollut voinut täyttää lupaustaan. Se oli suuri määrä, mutta hän ei epäröinyt, vaan sitä mitä hän oli luvannut Jumalalle, ei hän pitänyt omanaan, vaan Herralle kuuluvana.

[523]

Menestymisen mukaan

Jokaiselta vaaditaan sen mukaan kuin hänelle on annettu. Mitä suurempi pääoma jollekin on uskottu, sitä kalliimpi on se lahja, jonka Jumala pyytää häntä palauttamaan itselleen. Jos jollakin kristityllä on kymmenen tai kaksikymmentä tuhatta dollaria, on Jumalalla vastaansanomattomat vaatimukset häneen, ei ainoastaan, että hän antaa kymmenennen osan, vaan että hän myös tuo syntiuhriensa ja kiitosuhriensa lahjana Jumalalle. Leeviläisen pappeuden ajalle oli erikoisena piirteenä omaisuuden pyhittäminen Jumalalle.

Jos sanomme, että kymmenykset muodostivat sen määrän, jonka juutalaiset uhrasivat uskonnollisiin tarkoituksiin, emme puhu ymmärtäväisesti. Herra asetti omat vaatimuksensa ensimmäiselle sijalle, sillä melkein kaikessa, mitä heillä oli, heitä muistutettiin Antajasta, koska heitä vaadittiin tuomaan vastalahjoja Hänelle. Heidän oli maksettava lunnaat esikoispojastaan, laumansa esikoisista ja santonsa ensimmäisestä korjuusta. Heitä vaadittiin jättämään peltojensa reunat köyhiä varten. Kaikki mikä putosi heidän käsistään heidän korjatessaan viljaansa, oli jätettävä köyhille, ja joka seitsemäs vuosi heidän oli jätettävä maansa kesannoksi puutteessa olevien hyväksi. Sen lisäksi, mitä oli tuotava lahjoina uhreiksi, kuten vikauhreina

ja syntiuhreina sekä kaikkien velkojensa anteeksiantamisena joka seitsemäs vuosi, heiltä meni paljon varoja vieraanvaraisuuteen ja köyhille annettaviin lahjoihin sekä omaisuusveroihin.

Jotta kansa tinkimättömästi noudattaisi asetuksia, käytiin määrättyinä aikoina ottamassa selvää heiltä, olivatko he uskollisesti täyttäneet lupauksensa. Jotkut uskolliset palauttivat Herralle noin kolmannen osan kaikista tuloistaan käytettäväksi uskonnollisiin tarkoituksiin ja köyhien auttamiseksi. Nämä maksuerät eivät tulleet miltyään tietyltä kansan ryhmältä, vaan kaikilta vaatimusten vastates- sa kunkin omaisuutta. Kaikkien näiden järjestelmällisten ja säännöllisten lahjoitusten lisäksi pyydettiin vielä vapaaehtoisia uhrilahjoja käytettäväksi erikoisiin tarkoituksiin, kuten erämaahan pystytettävän ilmestysmajan ja Jerusalemiin rakennettavan temppelin hyväksi. Tällaisia maksuvaatimuksia Jumala asetti kansalleen heidän omaksi hyväkseen, samoin kuin jumalanpalveluksien tukemiseksi.

[524]

Herätys velvollisuuden täyttämiseen

Kansamme keskuudessa täytyy tapahtua herätys tässä asiassa. Keskuudessamme on vain harvoja, jotka tuntevat omantunnon vai-voja, jos he laiminlyövät velvollisuutensa osallistua hyväntekeväisyyteen ja lahjojen antamiseen. Vain harvat tuntevat sielun tuskaa siitä, että he joka päivä ryöstävät Jumalalta. Jos kristitty tahallaan tai vahingossa maksaa lähimmäiselleen liian vähän, tai kieltäytyy maksamasta velkaansa, niin hänen omatuntonsa rupeaa vaivaamaan häntä — mikäli se ei ole turtunut — eikä hän saa rauhaa, vaikei kukaan toinen tietäisi asiasta mitään. Monet pyhät lupaukset ovat jääneet täyttämättä ja monista maksusitoumuksista on tingitty, mutta silti ani harvat ovat huolissaan siitä. Miten harvassa ovatkaan ne, jotka tuntevat syyllisyyttä tämän velvollisuuden laiminlyömisestä. Meidän täytyy saada uusi ja syvällisempi vakaumus tästä asiasta. Omantunnon täytyy herätä, ja asiaan täytyy kiinnittää vakavaa huomiota, sillä viimeisenä päivänä meidän on tehtävä tili Jumalalle ja täytettävä Hänen vaatimuksensa.

Kristityn liikemiehen vastuunalaisuus, oli hänen pääomansa pieni tai suuri, on suhteellinen hänen Jumalalta saamiinsa lahjoihin. Rikkauden viettelys on vienyt tuhansia ja kymmeniä tuhansia ihmisiä perikatoon. Nämä rikkaat ihmiset unohtavat olevansa talou-

denhoitajia ja että pian lähestyy päivä, jolloin heille sanotaan: »Tee tili taloudenhoidostasi.» Luuk. 16:2. Kuten ver-tauksessa talenteista osoitetaan, jokainen ihminen on vastuunalainen saamiensa leivisköiden viisaasta käytöstä. Vertauksessa mainittu köyhä mies tunsivähiten vastuunalaisuutta, koska hän oli saanut pienimmän lahjan, eikä hän lainkaan käyttänyt saamaansa talenttia. Sen vuoksi hänet heitettiin ulkoisimpaan pimeyteen.

[525] Kristus sanoi: »Kuinka vaikea onkaan niiden, joilla on tavaraa, päästä Jumalan valtakuntaan! » Mark. 10:23. Ja Hänen opetuslapsensa hämmästyivät Hänen sanoistaan. Jos saarnaaja, joka tehtyään menestyksellistä työtä sielujen voittamiseksi Jeesukselle Kristukselle, luopuu pyhästä tehtävästään hankkiakseen itselleen ajallista voittoa, niin häntä sanotaan luopioksi, ja hän joutuu tekemään tiliä Jumalalle talenttinsa väärinkäyttämisestä. Kun liikemiehet, maanviljelijät, mekaanikot, kauppiat, asianajajat y.m. liittyvät seurakuntaan, heistä tulee Kristuksen palvelijoita, ja vaikka heidän talenttinsa olisivat täysin erilaiset, ei heidän vastuunalaisuutensa Jumalan työn edistämiseksi heidän henkilökohtaisilla ponnistuksillaan ja varoillaan ole sen pienempi kuin saarnaajan vastuunalaisuus. Saarnaajaan kohdistuva voi-huuto, jos hän kieltäytyy julistamasta evankeliumia, on yhtä varmasti kohdistuva liikemieheen, jos hän ei talenteillaan tahdo olla Kristuksen työtoveri samojen päämäärien saavuttamiseksi. Kun tämä teroitetaan ihmisille henkilökohtaisesti, tulevat jotkut sanomaan: »Tämä on kovaa puhetta»; mutta asia pitää silti paikkansa, vaikka Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvat jatkuvasti elävät ristiriidassa sen kanssa.

Järjestelmällisen antamisen tasapuolisuus

Jumala hankki kansalleen leipää erämaassa armon ihmeen avulla, samoin Hän olisi kyennyt hankkimaan kaiken muunkin, mitä tarvittiin jumalanpalvelusta varten, mutta Hän ei toiminut niin, koska Hän äärettömässä viisauudessaan näki, että Hänen kansansa moraallinen kuri oli riippuvainen yhteistyöstä Hänen kanssaan ja jokaisen mukana olosta työssä. Niin kauan kuin totuus leviää, Jumalan vaatimukset sitovat ihmisiä antamaan siitä, minkä Hän on uskonut heille juuri tätä tarkoitusta varten. Jumala, ihmisen Luoja, on säätämällä

järjestelmällisen työnsä ylläpitämismenetelmän uskonut yhtä suuren vastuun työstään jokaiselle kunkin erilaisten kykyjen mukaan.

Jokainen on oma arviomiehensä, joka itse omassa sydämessään saa ratkaista, paljonko antaa. Mutta on niitä, jotka ovat syyllistyneet samaan syntiin kuin Ananias ja Safira, ajattel-len, että jos he pidättävät osan Jumalan vaatimista kymmenyksistä, eivät toiset milloinkaan saa sitä tietää. Sillä tavalla ajatteli myös syyllistynyt pariskunta, joka on annettu meille va- roittavaksi esimerkiksi. Heidän tapauksessaan [526] Jumala osoitti, että Hän tutkii sydäntä. Häneltä ei voida salata ihmisten vaikuttimia ja tarkoituksia. Hän on jättänyt pysyvän varoituk-sen kristityille kaikiksi ajoiksi, etteivät he lankeaisi siihen syntiin, johon ihmissydämet jatkuvasti ovat taipuvaisia.

Siitä huolimatta ettei nyt näy mitään näkyvää merkkiä Jumalan epäsuosiosta Ananiaksen ja Safiran syntiin antauduttaessa, synti on kuitenkin yhtä inhottava Jumalasta, ja rangaistus on aivan yhtä varmasti kohtaava rikkojaa tuomion päivänä, ja monet saavat jo tässä elämässä kokea Jumalan kirouksen. Kun sitoudutaan uhraamaan työhön, se on Jumalalle tehty lupaus, jota on pidettävä pyhänä. Jumala ei katso muuksi kuin pyhän häpäisemiseksi, jos me omiin tarkoituksiimme käytämme niitä varoja, joilla olemme sitoutuneet edistämään Hänen pyhää työtään.

Lupauksien pyhyys

Kun suullisesti tai kirjallisesti veljien läsnäollessa sitoudutaan antamaan tietty rahamäärä, ne ovat näkyviä todisteita meidän ja Jumalan välisestä sitoumuksesta. Lupaus ei ole tehty ihmisille, vaan Jumalalle, ja se on samanlainen kuin lähimmäisellemme annettu velkakirja. Mikään laillinen sitoumus ei ole kristitylle sitovampi kuin Jumalalle luvattun maksun suorittaminen.

Henkilöt, jotka tekevät maksusitoumuksia lähimmäisilleen, eivät yleensä pyydä vapautusta niistä. Mutta lupauksen antaminen Jumalalle, kaikkien lahjojen Antajalle, on vielä tärkeämpi. Miksi me sen vuoksi pyrkisimme vapautumaan Jumalalle tekemistämme lupauksista? Katsooko ihminen, että hänen lupauksensa on vähemmän sitova, koska se on tehty Jumalalle? Onko se vähemmän pätevä sen tähden, ettei hänen lupauksiaan ole alistettu oikeuden tutkittavaksi? Tahtooko ihminen, joka tunnustaa pelastuneensa Jeesuksen

Kristuksen äärettömän uhrin ansiosta, ryöstää Jumalalta? Eikö hänen lupauksiaan ja tekojaan punnita taivaan oikeudenmukaisella vaa'alla?

[527] Meillä jokaisella on asia ratkaistavana taivaan tuomioistuimessa. Onko vaelluksemme ja käytöksemme todistava meitä Vastaan pyhän vaa'assa? Ananiaksen ja Safiiran tapaus oli luonteeltaan mitä raskauttavin. Pidättäessään osan hinnasta he valehtelivat Pyhälle Hengelle. Samoin jokainen yksilö on syyllinen siinä suhteessa kuin hän on rikkonut.

Kun ihmisten sydämet ovat Jumalan Hengen läsnäolosta avautuneet, ne pystyvät vastaanottamaan enemmän vaikutteita Pyhältä Hengeltä, mikä saa heidät kieltämään itsensä ja uhraamaan Jumalan työlle. Silloin kun jumalallinen valo loistaa ihmismieleen tavattoman kirkkaasti ja voimakkaasti, voitetaan luonnollisen ihmisen tunteet, murretaan itsekkyyden valta ihmissydämeistä ja herätetään halu jäljitellä Esikuvaa Jeesusta Kristusta itsensäkieltämisessä ja uhrautuvassa hyväntekeväisyydessä. Luonnostaan itsekäs ihminen tulee ystävälliseksi ja sääliväiseksi kadonneita syntisiä kohtaan saaden hänet tekemään pyhän lupauksen Jumalalle kuten Aabraham ja Jaakob. Taivaan enkeleitä on läsnä sellaisissa tilaisuuksissa. Jumalan rakkaus sekä rakkaus sieluihin voittavat itsekkyyden ja maailman rakkauten. Se saavutetaan varsinkin silloin, kun puhuja Jumalan Hengen voimassa esittää pelastussuunnitelman, jonka taivaan Majesteetti toi esiin ristin uhrillaan. Seuraavista raamatunkohdista voimme nähdä, miten Jumala suhtautuu pyhiin lupauksiin :

»Ja Mooses puhui israelilaisille kaiken, mitä Herra oli Mooseksen käskenyt puhua. Jo Mooses puhui Israelin sukukuntien päämiehille sanoen: 'Näin on Herra käskenyt: Jos joku tekee lupauksen Herralle tahi valalla vannoen sitoutuu kieltäytymään jostakin, älköön hän rikkoko sanaansa, vaan tehköön kaiken, mitä hänen suunsa on sanonut.' , » 4 Moos. 30:1—3. »Älä anna suusi saattaa ruumistasi syynalaiseksi, äläkä sano Jumalan sanansaattajan edessä: 'Se oli erehdys', miksi pitäisi Jumalan vihastua sinun puheestasi ja turmella sinun kättesi työt?» Saarn. 5:5. »Minä tuon sinun huoneeseesi polttouhreja, täytän sinulle lupaukseni, joihin minun huuleni avautuivat ja jotka minun suuni hädässäni lausui.» Ps. 66:13, 14. »Ihmiselle on ansaksi luvata hätiköiden pyhä lahja ja vasta perästäpäin harkitta lupauksiansa.» San. 20:25. »Kun teet lupauksen Herralle, sinun

Jumalallesi, niin täytä se viivyttelämättä, sillä totisesti on Her ra, [528]
sinun Jumalasi, sen vaativa sinulta, ja sinä joudut syyhyn. Mutta
jos jätät lupauksen tekemättä, et joudu syyhyn. Pidä se, mikä on
huuliltasi lähtenyt, ja tee, niinkuin vapaaehtoisesti olet luvannut Her-
ralle, sinun Jumalallesi, niinkuin olet suullasi puhunut.» 5 Moos.
23:21—23.

»Tehkää lupauksia ja täyttäkää ne Herralle, Jumalallenne. Kaikki
hänen ympärillään asuvaset tuokoot lahjoja Peljättävälle.» Ps. 76:12.
»Mutta te häpäisette sen, kun sanotte: 'Herran pöytä on saastutettu,
ja sen hedelmän syönti on halpana pidettävä.' Ja te sanotte: 'Mikä
vaiva!' ja ylenkatsotte sen, sanoo Herra Sebaot, ja tuotte ryöstettyä,
ontuvaa ja sairasta — tuotte uhrilahjaksi. — Minäkö mielistyisin
ottamaan sen teidän kädestänne? sanoo Herra. Kirottu olkoon pettä-
jä, jolla on laumassaan koiraspuoli ja joka on luvannut sen, mutta
uhraakin Herralle viallisen. Sillä suuri kuningas olen minä, sanoo
Herra Sebaot, ja minun nimeni on peljättävä pakanain seassa.» Mal.
1:12—14.

»Kun teet lupauksen Jumalalle, niin täytä se viivyttelämättä; sillä
ei ole hänellä mielisuosiota tyhmiin: täytä, mitä lupaat. On parempi,
ettet lupaa, kuin että lupaat etkä täytä.» Saarn. 5:3, 4.

Jumala on jättänyt ihmisten tehtäväksi osan heidän lähimmäis-
tensä hyväksi suoritettavasta työstä. He voivat olla yhteistyössä Kris-
tuksen kanssa osoittamalla laupeutta ja osallistumalla hyväntekeväi-
syyteen. Mutta he eivät voi lunastaa lähimmäisiään eivätkä täyttää
loukatun oikeuden vaatimuksia. Sen voi suorittaa ainoastaan Juma-
lan Poika riisumalla yltään kunniansa ja kirkkautensa, verhoamalla
jumaluutensa ihmisyyteen ja tulemalla tänne maan päälle nöyryyttä-
mään itsensä ja vuodat-tamaan verensä ihmissuvun puolesta.

Sanoessaan opetuslapsilleen: »Menkää kaikkeen maailmaan ja
saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille» Kristus valtuutti ihmiset
suorittamaan evankeliumityötä. Mutta toisten lähtiessä saarnaamaan
Hän vetoaa toisiin kehoittaen heitä maksamaan uskollisesti kym-
menyksensä ja uhrilahjansa, joilla tuetaan saarnatyötä ja levitetään
kirjallisuutta kaikkialle. Tällä tavoin Jumala tahtoo korottaa ihmi-
sen. Ja juuri tätä työ tä tämä tarvitsee, sillä se on herättävä hänen [529]
sydämensä syvimmän myötätunnon ja paneva hänen ylevimmät
sielunvoimansa liikkeelle.

Ihminen — Jumalan välikappale

Runsaskätinen Jumala on rakkauden osoituksena ihmiselle asettanut kaiken hyvän maan päälle. Köyhät kuuluvat Hänelle, samoin hengellinen työ. Hän on uskonut ihmisille varoja, jotta Hänen pyhät lahjansa voisivat virrata ihmisten välityksellä siihen työhön, jonka Hän on määrännyt meidän suoritettavaksemme lähimmäistemme pelastamiseksi. Jokaiselle on uskottu määrätty tehtävänsä tällä suurella vainiolla, mutta siitä huolimatta ei kenenkään tule ajatella, että Jumala on riippuvainen ihmisistä. Hän voisi sanoa sanan, joka tekisi jokaisen köyhän rik-kaaksi. Hän voisi hetkessä parantaa ihmiskunnan kaikista sen sairauksista. Hän voisi tulla toimeen ilman ainoatakaan saar-naajaa ja tehdä enkelinsä totuuden lähettiläiksi. Hän olisi voinut kirjoittaa totuuden taivaan pilviin, tai puiden lehdille ja kedon kukkasille, tai kuuluvalla äänellä julistaa sen taivaalta. Mutta kaikkiviisas Jumala ei valinnut ainoatakaan näistä keinoista. Hän tiesi, että ihmisellä täytyi olla jotakin tekemistä, jotta elämä voisi muodostua hänelle siunaukseksi. Kulta ja hopea ovat Herran, ja Hän voisi, jos tahtoi, saada sata-maan niitä taivaasta, mutta Hän on sen sijaan asettanut ihmisen taloudenhoitajakseen uskomalla hänelle varoja käytettäväksi lähimmäistensä hyväksi eikä varastoitaviksi itsekkäästi. Siten Hän tekee ihmisestä välikappaleen, jonka avulla Hän levittää siunauksiaan maan päälle. Jumala laati järjestelmällisen hyväntekeväisyystyön ja uhraamisen, jotta ihminen voisi tulla Luojansa kaltaiseksi, luonteeltaan hyväntahtoiseksi ja epäitsekkääksi ja lopulta saisi osallistua Hänen kanssaan iankaikkisesta kirkkauden palkinnosta.

[530] Jumala toimii inhimillisten välikappaleiden avulla, ja kuka tahansa, joka herättää ihmisten omaatuntoa kannustaen heitä hyviin tekoihin ja saa heidät läpikotaisesti innostumaan totuuden asian edistämiseen, ei tee sitä itsestään, vaan hänessä vaikuttavan Jumalan Hengen kautta. Sellaisissa olosuhteissa tehdyt lupaukset ovat pyhiä, koska ne ovat Jumalan Hengen työn hedelmiä. Taivas vastaanottaa uhrilahjan, kun nämä lupaukset täytetään, ja näille vapaaehtoisille työntekijöille se hyvitetään vastaavana aarteena taivaan pankkiin. Sellaiset ihmiset laskevat hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle voidakseen tarttua kiinni iankaikkiseen elämään.

Mutta kun ei enää elävästi tunneta Jumalan Hengen välitöntä läsnäoloa ja mieli alkaa askarrella ajallisissa asioissa, tulee heille kiusaus epäröidä vapaaehtoisesti tekemänsä lupauksen sitovuutta. Antautuen sitten Saatanan houkutuksiin he päättelevät joutuneensa liiallisen painostuksen alaisiksi, joka oli saanut heidät sillä hetkellä toimimaan kiihtyneesti ja että Jumalan työn vaatimien varojen tarvetta oli liioiteltu saattaen heidät tekemään lupauksen väärien vaatimusten perusteella käsittämättä täysin, mistä oli ollut kysymys, minkä vuoksi he tahtovat vapautua antamastaan lupauksesta. Onko saarnaajilla valta hyväksyä heidän puolustelujaan ja sanoa: »Et sinä ole sidottu lupaukseesi, vaan olet vapaa siitä?» Jos he uskaltavat tehdä näin, he osallistuvat samaan syntiin, johon lupauksen peruuttaja on syyllistynyt...

Seurakunta on vastuunalainen niistä lupauksista, joita sen yksilöt tekevät. Jos he huomaavat, ettei heidän veljensä täytä pyhiä lupauksiaan, tulee heidän toimia hänen hyväkseen ystävällisesti mutta määrätietoisesti. Jos hän on joutunut sellaisiin olosuhteisiin, ettei hän voi suorittaa lupaamaansa rahamäärää, mutta hän on arvollinen jäsen, jolla on aulis sydän, auttakoon seurakunta silloin häntä myötätuntoa osoittaen. Siten he voivat päästää hänet hänen vaikeuksistaan ja itse saada siunauksen.

Jumala toivoo, että Hänen seurakuntansa jäsenet pitävät velvollisuuksiaan Hänelle yhtä sitovina kuin velkaansa kauppialleen. Tarkatkoon jokainen mennyttä elämäänsä huomatakseen, onko hänellä maksamattomia, suorittamattomia lupauksia, jotta hän maksaisi niistä »viimeisenkin rovon», sillä me joudumme kaikki sellaisen tuomioistuimen eteen, jonka edessä kestää ainoastaan täydellinen rehellisyys, kokosydämys ja to-tuudenmukaisuus.

Luku 102—Testamentit ja perinnöt

»Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, missä koi ja ruoste raiskaa ja missä varkaat murtautuvat sisään ja varastavat. Vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta.» Matt. 6:19, 20. Itsekkyys on synti, joka tuhoaa sielun. Siihen liittyy myös ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta. Jumala on kaiken omistaja. Kaikki saamamme menestys on jumalallisen hyvyyden ja rakkauden seuraus. Jumala on suuri ja runsaskätinen Antaja. Jos Hän vaatii takaisin osan siitä runsaudesta, minkä Hän on antanut meille, ei Hän meidän lahjoistamme rikastu, sillä Hän ei tarvitse meiltä mitään, vaan Hän toimii näin antaakseen meille tilaisuuden harjoittaa itsemmekielämistä, sekä osoittaa rakkautta ja myötätuntoa lähimmäisiämme kohtaan ja tullaksemme siten korkealle korotetuiksi.

Jokaisena aikakautena aina Aadamin päivästä meidän päiviimme asti Jumala on ilmoittanut oikeutensa ihmisen omaisuuteen sanomalla: Minä olen maailmankaikkeuden oikeutettu omistaja; uhraa sentähden minulle ensihedelmäsi, tuo minulle uskollisuuden lahjasi, palauta minulle omani ja tunnusta siten, että minä olen ylin Hallitsija, niin sinä saat nauttia runsaista lahjoistani, ja minun siunaukseni on tuleva osaksesi. »Kunnioita Herraa antamalla varoistasi ja kaiken satosi parhaimmista.» San. 3:9.

Jumalan vaatimukset ovat ensimmäisellä sijalla. Me emme tee Hänen tahtoaan, jos uhraamme Hänelle sen, mikä on jäänyt jäljelle tuloistamme, kun olemme ensin täyttäneet kaikki omat kuvittelemamme tarpeet. Ennen kuin olemme käyttäneet mi tään osaa ansioistamme, meidän tulee erottaa siitä ja antaa Hänelle Hänen vaatimansa osa. Vanhan liiton aikana annettiin kiitosuhrin alati palaa alttarilla osoittamassa ihmisen loputonta velvoitusta Jumalalle. Jos saamme menestystä ajallisissa toimissamme, se on Jumalan siunausta meille. Osa näistä tuloista on uhrattava köyhille, ja suuri osa on käytettävä Jumalan työhön. Kun olemme luovuttaneet Jumalalle Hänen vaatimansa osan, niin Hän siunaa ja pyhittää loput omaan käyttöömme.

Mutta kun ihminen ryöstää Jumalalta pidättäen Häneltä sen, minkä Hän vaatii, tulee kirous kaiken osaksi.

Jumala on asettanut ihmiset välikappaleikseen, joiden avulla Hänen lahjojensa tulee virrata sen työn ylläpitämiseksi, jota Hän suorittaa maan päällä. Hän on uskonut heille omaisuutta käytettäväksi viisaasti, ei varastoitavaksi itsekkäästi eikä kulutettavaksi tuhlaavasti ylellisyyteen eikä itsekkään mielihyvän tavoitteluun vaatteilla ja kotien kaunistelulla. Hän on uskonut heille varoja, joilla ylläpitää Hänen palvelijoitaan heidän toimiessaan saarnaajina ja lähetystyöntekijöinä sekä tukea niitä laitoksia, jotka Hän on perustanut keskuuteemme.

Niiden, jotka riemuitsevat kalliissa totuuden valossa, tulee tuntea palavaa halua lähettää sitä kaikkialle. On joitakin uskollisia lipunkantajia, jotka eivät milloinkaan peräydy velvollisuudestaan eivätkä pakene vastuunalaisuuttaan. Heidän sydämensä ja kukkaronsa ovat aina avoinna vastaamaan jokaiseen Jumalan työn edistämiseksi esitettyyn varojen pyyntöön. Jotkut näyttävät tekevän enemmänkin kuin heidän velvollisuutensa vaatii, ikään kuin he pelkäisivät menettävänsä tilaisuuden sijoittaa osansa taivaan pankkiin.

On toisia, jotka pyrkivät tekemään niin vähän kuin mahdollista. He tallettavat tarkoin aarteensa, tai tuhlaavat varojaan omiin hankkeisiinsa antaen vain mitättömän määrän Jumalan työn tukemiseksi ja senkin vastahakoisesti. Jos he tekevät sitoumuksen tai lupauksen Jumalalle, niin he myöhemmin katuvat sitä koettaen paeta maksua niin kauan kuin vain voivat, tai luopuvat siitä kokonaan. He tekevät kymmenyksensä niin pieniksi kuin mahdollista, ikään kuin he pelkäisivät, että kaikki minkä he palauttavat Jumalalle, on mennyttä. Eri laitoksemme saattavat joutua taloudellisiin vaikeuksiin, mutta tämä ihmisluokka toimii ikään kuin olisi samantekevää menestyvätkö ne vai ei. Ne ovat kuitenkin juuri niitä välikappaleita, joiden avulla Jumala valaisee maailman.

[533]

Vanhukset taloudenhoitajina

Nämä laitokset eivät ole kuten muut samantapaiset laitokset saaneet vastaanottaa lahjoituksia ja testamentteja. Siitä huolimatta Jumala on antanut niille suurta menestystä ja siunausta sekä tehnyt niistä välikappaleita, jotka tekevät paljon hyvää. Keskuudessamme

on vanhuksia, joiden koetusaika pian päättyy, mutta koska ei ole täysin valveutuneita henkilöitä, jotka huolehtisivat siitä, että näiden hallussa olevat varat saataisiin Jumalan työn edistämiseksi, ne menevät Saatanan palveluksessa olevien käsiin. Nämä varat he olivat saaneet Jumalalta vain lainaksi, jotta he palauttaisivat ne Hänelle, mutta yhdeksässä tapauksessa kymmenestä nämä veljet siirtyessään vanhuuden lepoon käyttävät Jumalan omaisuuden sellaisiin tarkoituksiin, jotka eivät voi kirkastaa Häntä, sillä ei yksikään dollari siitä tule milloinkaan Herran varastoaitaan. Joissakin tapauksissa näillä näennäisesti hyvillä veljillä on ollut pyhittymättömiä neuvonantajia, jotka antoivat neuvojaan omalta näkökulmaltaan vä-littämättä Jumalan tahdosta. Omaisuutta testamentataan usein lapsille ja lastenlapsille vain heidän vahingokseen. He eivät rakasta Jumalaa eivätkä totuutta, minkä vuoksi kaikki nämä Herralle kuuluvat varat siirtyvät Saatanan riveihin hänen valvontaansa. Saatana on paljon valpampaampi, kaukonäköisempi ja taitavampi keksimään keinoja varojen hankkimiseksi itselleen kuin meidän veljemme turvaamaan Herran omaisuuden Hänen työhönsä. Jotkut testamentit on tehty niin vaillinaisesti, etteivät ne täytä lain määräyksiä, ja sen vuoksi Jumalan työ on menettänyt tuhansia dollareita. Veljiemme tulisi Jumalan uskollisina työntekijöinä tuntea vastuuta syventyä tähän asiaan voidakseen turvata Herralle Hänen omansa.

[534] Monet toimivat tässä asiassa tarpeettoman hellävaraisesti. Heistä tuntuu, että he astuvat kielletylle alueelle ryhtyessään vanhuksien tai sairaitten kanssa kajoamaan omaisuusasiaan saadakseen tietää, mihin he ovat aikoneet käyttää varansa. Mutta tämä velvollisuus on aivan yhtä pyhä kuin sanan saarnaaminen sielujen pelastukseksi. Siinä on mies hallussaan Jumalan varoja ja omaisuutta. Hänen taloudenhoitonsa on päättymäisillään. Sijoittaako hän Jumalalta Hänen työhönsä lainaksi saamansa varat jumalattomien ihmisten käsiin vain sen vuoksi, että he ovat hänen sukulaisiaan? Eikö kristittyjen tulisi olla kiinnostuneita ja huolissaan niin ihmisen tulevasta menestyksestä kuin myös Jumalan työn eduista, jotta he käyttäisivät oikein Herransa varoja, niitä talenteja, jotka Hän on lainannut heille käytettäväksi viisaasti? Aikovatko hänen läheisyydessään olevat veljet, jotka näkevät hänen olevan siirtymäisillään pois tästä elämästä, olla kajoamatta asiaan, vaikka he huomaavat hänen ryöstävän Jumalan varastoaitasta? Se olisi kauhea menetys hänelle itselleen samoin

kuin Jumalan työlle, sillä luovuttamalla varansa niiden käsiin, jotka eivät välitä Jumalan totuudesta, hän käärisi ne kokonaan liinaseen ja kätkisi maahan.

Herra tahtoo, että Hänen palvelijansa luovuttavat varansa vielä niin kauan kuin he itse pystyvät siihen. Jotkut saattavat kysyä: »Onko meidän näin ollen luovuttava kaikesta mitä meillä on?» Kenties meitä ei nyt vaadita siihen, mutta meidän täytyy olla halukkaat tekemään niin Kristuksen asian tähden. Meidän täytyy tunnustaa, että kaikki omaisuutemme ehdottomasti kuuluu Hänelle sijoittamalla sitä anteliaasti Hänen työnsä edistämiseksi, milloin sitä vain tarvitaan.

Jotkut sulkevat korvansa, kun pyydetään varoja lähetyssaarnaajien lähettämiseksi ulkomaille ja totuuden painattamiseksi ja levittämiseksi yli koko maailman kuten syksyn lehtiä. Sellaiset puolustavat ahneuttaan ilmoittaen teille, että he ovat järjestäneet asiansa niin, että he kuollessaan voivat tehdä hyvää. Testamentissaan he ovat ottaneet huomioon Jumalan työn. Sen vuoksi he elävät saita elämää ryöstäen Jumalalta kymmenyksissä ja uhrilahjoissa, ja testamentissaan he palauttavat Jumalalle ainoastaan pienen osan siitä, minkä Hän on lainannut heille, samalla kun hyvin suuri osa menee omaisille, jotka eivät lainkaan välitä totuudesta. Tämä on pahinta ryöstöä. He eivät ryöstä Jumalalta ainoastaan koko elämänsä ajan sitä, mikä oikeudenmukaisesti kuuluu Hänelle, vaan tekevät samoin myös kuollessaan. [535]

Viivyttelyn mielettömyys

On täysin mieletöntä lykätä tuonnetuksi valmistautuminen tulevaan elämään, kunnes nykyisen elämän melkein viimeinen hetki on käsissä. On myös suuri erehdys jättää vastaamatta Jumalan pyyntöihin Hänen vaatiessaan lahjoja työnsä tukemiseksi, kunnes aika tulee, jolloin joudut siirtämään taloudenhoitosi toisille. Kenties eivät ne, joille sinä olet uskonut varasi, käytä niitä yhtä hyvin kuin sinä. Miten varakkaat ihmiset uskaltavat panna niin paljon alttiiksi! Ne, jotka järjestävät testamenttinsa vasta kuolinhetkenään, luovuttavat omaisuutensa ennemmin kuolemalle kuin Jumalalle. Niin tehden monet toimivat aivan vastoin Jumalan suunnitelmaa, jonka Hän on selvästi esittänyt meille sanassaan. Jos he aikovat tehdä hyvää, heidän täytyy tarttua nykyhetken kultaisiin tilaisuuksiin ja toimia kai-

kella voimallaan, ikään kuin he pelkäisivät menettävänsä edulliset tilaisuutensa.

Ne, jotka laiminlyövät tietoiset velvollisuutensa välittämättä Jumalan vaatimuksista heihin tässä elämässä, ja jotka rauhoittavat omaatuntoaan tekemällä laskelmia ja testamenttinsa vasta kuolinhetkenään, eivät tule saamaan mitään tunnustusta Mestariltaan ja jäävät myös palkkaa vaille. He eivät kieltäneet itseään, vaan pitivät itsekäästi varojaan hallussaan niin kauan kuin voivat luopuen niistä vasta kuoleman tullessa vaatimaan niitä. Sen, minkä monet lykkäävät kuolinhetkeensä, he tekisivät niin kauan kuin heillä vielä on voimakas ote elämään, jos he olisivat todellisia kristittyjä. He uhraisivat silloin itsensä ja omaisuutensa Jumalalle, ja Hänen taloudenhoitajinaan he tunsivat mielihyvää suorittaessaan velvollisuutensa. Huolehtimalla itse omaisuutensa vastaisesta käytöstä he voisivat täyttää Jumalan vaatimukset heihin, sen sijaan että he siirtävät vastuunalaisuuden toisille.

[536] Meidän tulee pitää itseämme Herran omaisuuden taloudenhoitajina ja Jumalaa sen ylimpänä omistajana, jolle meidän tulee luovuttaa Hänen omansa silloin, kun Hän sen vaatii. Kun Hän tulee takaisin saamaan omansa korkoineen, tulevat ahneet huomaamaan, että he sen sijaan että olisivat kartuttaneet heille uskottuja talenteja, ovatkin hankkineet itselleen hyödyttömälle palvelijalle luetun tuomion.

Herra on tarkoittanut, että Hänen palvelijoittensa kuolemaa tulee pitää menetyksenä sen hyvän vaikutuksen tähden, jonka he ovat tehneet antamalla auliisti monia lahjoja huolehtien siten Jumalan varastoaitan tarpeista. Kuolinhetken jälkisäädökset ovat kurja korvaus elävälle hyväntekeväisyydelle. Jumalan palvelijoiden tulee joka päivä tehdä testamenttinsa suorittamalla hyviä tekoja ja antamalla vapaaehtoisia uhrilahjoja Jumalalle. Heidän ei tule supistaa Jumalalle antamaansa määrää niin pieneksi, että se on epäsuhteellinen siihen osaan, jonka he käyttävät omiin tarkoituksiinsa. Laatiessaan joka päivä testamenttinsa he tahtovat muistaa niitä kohteita ja ystäviä, joihin he ovat eniten mieltyneet. Heidän paras ystävänsä on Jeesus. Hän ei pidättänyt heiltä edes omaa henkeään, vaan tuli heidän tähtensä köyhäksi, jotta he Hänen köyhyydestään voisivat rikastua. Sen vuoksi Hän on sen arvoinen, että Hänelle annetaan koko sydän, koko omaisuus ja kaikki, mitä heillä on ja mitä he ovat.

Mutta monet tunnustuskristityt hylkäävät Jeesuksen tähän elämään asettamat vaatimukset ja häpäisevät Häntä antamalla Hänelle vain mitättömän määrän kuolinhetkenään. Muistakoot kaikki tähän ryhmään kuuluvat, ettei tällainen Jumalalta ryöstäminen ole hetken mielihoiteesta suoritettu teko, vaan hyvin harkittu suunnitelma, jonka he aloittavat sanoilla: »Täysissä sielunvoimissa». Petettyään Jumalan asiaa koko elämänsä ajan he jatkavat petostaan kuolemansa jälkeenkin. Ja sen he tekevät kaikkien sielunvoimiensa suostumuksella. Sellaiseen testamenttiin monet tyytyvät omaksuen sen ikään kuin viimeiseksi turvakseen. Heidän testamenttinsa on osa heidän valmistautumisestaan kuolemaa varten, ja se on laadittu niin, ettei heidän omaisuutensa häiritsisi heitä heidän viimeisinä hetkinään. Voivatko tällaiset mielihyvin ajatella sitä hetkeä, jolloin heitä vaaditaan tekemään tili taloudenhoidostaan? [537]

Meillä kaikilla tulee olla runsaasti hyviä tekoja, jos mielimme päästä osallisiksi tulevasta, iankaikkisesta elämästä. Kun oikeus istuu tuomiolle ja kirjat avataan, maksetaan jokaiselle ihmiselle hänen tekojensa mukaan. Seurakunnan jäsenluettelossa on monta sellaista nimeä, joiden kohdalle taivaan kirjaan on merkitty ryöstöä. Elleivät tällaiset tee parannusta ja ryhdy Mestarinsa hyväksi suorittamaan epäitsestä hyväntekeväi-syystyötä, he tulevat aivan varmasti saamaan uskottoman palvelijan tuomion.

Usein sattuu, että kun toimiva liikemies kuolee yhtäkkiä saamatta mitään varoitusta etukäteen, huomataan hänen liiketoimiaan tutkittaessa, että ne ovat mitä surkuteltavimmassa tilassa. Pyrkiessään selvittämään hänen varojaan ja velkojaan asianajaja ottaa palkkiokseen suuren osan hänen omaisuudestaan, ellei kokonaan, samalla kun hänen vaimoltaan, lapsiltaan ja Kristuksen asialta ryöstetään heille kuuluva osuus. Sitä vastoin ne, jotka uskollisesti hoitavat Herran varoja, ovat aina täysin selvillä taloudellisesta tilastaan, ja älykkäitten ihmisten tavoin he ovat valmistautuneet minkä sattuman varalta tahansa. Jos heidän koetusaikansa sattuisi päättymään yhtäkkiä, eivät he jättäisi niin suuria pulmia niille, jotka kutsutaan selvittämään heidän pesäänsä.

Monia ei askarruta testamentin tekeminen niin kauan kuin he vielä ovat terveitä. Mutta veljemme tulisi ryhtyä varokeinoihin tässä suhteessa. Heidän tulee olla selvillä sellaisten henkilöitten taloudellisesta tilasta sallimatta sen vaikeutuvan. Veljien tulee järjestää

heidän omaisuutensa siihen kuntoon, että he voivat luopua siitä minä hetkenä tahansa.

[538]

Testamentit tulee laatia sillä tavalla, että ne täyttävät lain määräykset. Sen jälkeen kun ne on laadittu, ne saattavat pysyä sellaisinaan vuosikausia tuottamatta mitään vahinkoa kellekään, vaikka testamentin tekijät jatkuvasti antaisivat lahjoituksia sitä mukaa kuin työ vaatii. Veljet, kuolema ei kohtaa teitä päivääkään aikaisemmin sentähden, että olette tehneet testamenttinne. Jos testamenttaatte omaisuuttanne sukulaisillen- ne, pitäkää varanne, ettette unohda Jumalan työtä. Te olette Hänen välikappaleitaan, joiden hallussa on Hänen omaisuuttaan; ja teidän tulee asettaa ensimmäiselle sijalle Hänen vaatimuksensa. Tietenkään teidän ei tule jättää vaimoanne ja lapsianne puutteeseen, vaan teidän tulee huolehtia heidän toimeentulostaan, jos he ovat puutteenalaisia. Mutta älkää vain sen vuoksi, että maailman tapa niin vaatii, merkitkö testamenttiinne pitkää riviä sukulaisia, jotka eivät ole avun tarpeessa.

Pidettäköön aina mielessä, ettei nykyinen itsekäs järjestelmä omaisuuden luovuttamisesta toiselle vastaa Jumalan suunnitelmaa, vaan että se on ihmisten keksimä. Kristittyjen tulee olla uudistajia ja hajottaa tämä nykyinen järjestelmä, niin että he saattavat testamenttinsa laatimisen aivan uusille urille. Muistakaa aina, että te käsittelette Herran omaisuutta. Jumalan tahto toimii lakina tässä asiassa. Jos joku ihminen esim. olisi valinnut sinut panemaan täytäntöön hänen testamenttinsa määräykset, etkö sinä tarkkaan tutkisi hänen testamenttiaan, ettet vaan käyttäisi väärin pienintäkään osaa hänen omaisuudestaan? Taivaallinen Ystäväsi on uskonut sinulle omaisuuttaan ja ilmoittanut sinulle tahtonsa, miten se on käytettävä. Jos tätä testamenttia tutkitaan sydämessä epätsekkäästi, ei Jumalalle kuuluvaa käytetä väärin. Jumalan työ on joutunut häpeällisen laiminlyönnin kohteeksi, vaikka Hän on uskonut ihmisille riittävästi varoja kaikkia tilanteita varten. Jos heillä vain olisi kiitollinen ja kuuliainen sydän, he toimisivat toisin.

Tehkää jatkuvasti viisaita lahjoituksia

Älkööt ne, jotka ovat tehneet testamenttinsa, ajatelko ettei heillä sen jälkeen ole enää mitään velvollisuuksia, vaan toimikoot edelleenkin ja käyttäkööt heille uskottuja talenteja Jumalan työn edistämi-

seksi. Jumala on laatinut suunnitelmia, jotta kaikki voisivat viisaasti sijoittaa varansa. Hän ei ole päättänyt ylläpitää työtään ihmeillä, sillä Hänellä on joitakin uskollisia taloudenhoitajia, jotka käyttävät varansa taloudellisesti Hänen työnsä edistämiseksi. Sen sijaan että itsensäkieltäminen ja hyväntekeväisyys olisivat poikkeuksia, niiden tulee olla sääntönä. Jumalan työn kasvavat tarpeet vaativat varoja. Jatkuvasti meille tulee omasta maastamme ja ulkomailta kirjeitä, joissa pyydetään sanansaattajia tuomaan heille valoa ja totuutta. Se vaatii jatkuvasti enemmän työntekijöitä ja enemmän varoja heidän ylläpidokseen.

[539]

Ainoastaan vähäinen määrä varoja virtaa Herran varastoaittaan käytettäväksi sielujen pelastukseksi, ja sekin on saatu suurten ponnistusten kautta. Jos kaikkien silmät avautuisivat näkemään, miten vallitsevaksi tullut ahneus on estänyt Jumalan työn etenemistä, ja miten paljon enemmän olisi voitu suorittaa, jos kaikki olisivat seuranneet Jumalan suunnitelmaa kymmenyksistä ja uhrilahjoista, niin se johtaisi monet heistä ratkaisevaan uudistukseen, sillä he eivät uskaltaisi enää estää Jumalan työn etenemistä niinkuin tähän asti. Seurakunta nukkuu tämän asian suhteen, kun se ei käsitä, miten paljon se voisi tehdä, jos se luopuisi kaikesta Kristuksen tähden. Todellinen uhrautu-vaisuuden henki olisi todistuksena evankeliumin todellisuudesta ja voimasta, jota maailma ei voisi käsittää väärin eikä tehdä tyhjäksi. Samalla se antaisi myös runsaita siunauksia seurakunnalle.

Pyydän veljiämme, että he lakkaavat ryöstämästä Jumalalta. Jotkut ovat tulleet siihen hetkeen, että heidän olisi tehtävä testamentti. Mutta siinä tulee varoa antamasta pojille ja tyttärille niitä varoja, jotka kuuluvat Jumalan varastoaittaan. Nämä testamentit joutuvat usein riidan ja erimielisyyksien kohteiksi. Jumalan muinaisen kansan kiitokseksi on merkitty muistiin, ettei Hän hävennyt sitä, että se sanoi Häntä Jumalukseen; ja syyksi siihen on ilmoitettu, että he sen sijaan että olisivat itsekkäästi etsineet ja ahnehtineet maallista omaisuutta, tai tavoitelleet onnea maailman nautinnoista, asettivat itsensä ja kaikkensa mitä heillä oli, Jumalan käsiin. He elivät ainoastaan Hänen kunniakseen ilmoittaen selvästi, että he etsivät parempaa maata, nimittäin taivaallista. Sellaista kansaa Jumala ei hävennyt. Se ei häväissyt Häntä maailman edessä. Taivaan Valtasuuruus ei hävennyt sanoa heitä veljikseen.

[540]

Lahjaksi antakaa

Monet väittävät, etteivät he voi tehdä Jumalan työn hyväksi enempää kuin nyt tekevät. Mutta he eivät anna kykyjensä mukaan. Välistä Herra avaa itsekkyyden sokaisemat silmät supistamalla heidän tulojaan heidän lahjojaan vastaavaan määrään. Hevosia tavataan kuolleina niityiltä ja talleista, taloja ja vilja-aittoja joutuu tulen saaliiksi, tai tulee kato. Monessa tapauksessa Jumala koettelee ihmisiä antamalla heille siunauksia, mutta jos he ilmaisevat uskottomuutta kymmenyksissään ja uhrilahjoissaan, Hän pidättää heiltä siunauksensa. »Joka niukasti kylvää, se myös niukalti niittää.» 2 Kor. 9:6. Kristuksen armon ja Hänen hyvyytensä runsauden tähden sekä totuuden ja uskonnon tähden me kehoitamme teitä, jotka olette Kristuksen seuraajia, vihkimään itsenne ja omaisuutenne uudelleen Jumalalle. Katsellessamme Kristuksen rakkautta ja myötätuntoa, joka sai Hänet tulemaan taivaan asunnoista tänne kärsimään kieltämyksiä, nöyryytyksiä ja kuoleman, kysykäämme kukin itseltämme: »Paljonko olen velkaa Herralleni?» ja olkoot sitten kiitosuhrinne suhteellisia siihen, minkä arvon te annatte taivaan suurelle lahjalle, Jumalan rakkaalle Pojalle.

Kun päätätte, miten paljon teidän tulisi antaa Jumalan työn hyväksi, antakaa pikemmin vaadittua määrää enemmän kuin vähemmän. Harkitkaa kenen hyväksi uhrilahja annetaan. Sen muistaminen karkoittaa ahneuden. Miettikää vain Kristuksen suurta rakkautta meitä kohtaan, niin suurimmatkin uhrilahjamme näyttävät arvottomilta Hänen vastaanotettavakseen. Kun Kristus on rakkautemme kohteena, eivät ne, jotka ovat saaneet osakseen Hänen anteeksiantavaa rakkauttaan, jää laskemaan kallisarvoista voidetta sisältävän alabasteripullon arvoa. Ahne Juudas saattoi tehdä niin, mutta pelastuksen lahjan saaja on vain pahoillaan siitä, ettei uhrauksella ole voimakkaampaa tuoksua ja suurempaa arvoa. Kristittyjen tulee pitää itseään vain välikappaleina, joiden kautta hyvyys ja siunaus virtaa kaiken hyvyyden Lähteestä heidän lähimmäisilleen, joiden kään-tyimisellä he voivat lähettää taivaaseen kirkkauden aaltoja ylistyksinä ja uhrilahjoina niiltä, jotka siten ovat päässeet osallisiksi taivaan lahjasta.

Luku 103—Seurakunnan jäsenten keskinäiset suhteet

[541]

Jokainen ihminen, joka tahtoo voittaa, joutuu taistelemaan omia heikkouksiaan vastaan, mutta koska ihmisen on niin paljon helpompi nähdä toisten virheet kuin omansa, tulisi hänen olla paljon tarkempi ja arvostelevampi itseään kuin muita kohtaan.

Kaikkien seurakunnan jäsenten täytyy, mikäli he tahtovat olla Jumalan poikia ja tyttäriä, alistua kuriin, ennen kuin heistä voi tulla maailman valo. Jumala ei halua tehdä ihmisistä valon levittäjiä, niin kauan kuin he ovat pimeydessä ja tyytyvät tilaansa tekemättä erikoisia ponnistuksia päästäkseen yhteyteen valon Lähteen kanssa. Ne, jotka tuntevat omat puutteensa ja antautuvat mitä syvällisimpään mietiskelyyn ja mitä vakavimpaan ja kestävämpään rukoukseen ja toimintaan, saavat jumalallista apua. Monella on itseensä nähden paljon unohdettavaa ja paljon opittavaa. Vanhoista tavoista ja tottumuksista on luovuttava, ja nämä virheet ovat korjattavissa ainoastaan ankarien taistelujen kautta, ja voitto voidaan saada vain Jumalan armosta, jos totuus vastaanotetaan täydellisesti ja sen periaatteet otetaan käytäntöön.

Toivoisin voivani puhua sellaisia sanoja, jotka saisivat meidät kaikki varmistumaan siitä, että yksilöinä meidän ainoa toivomme on pääseminen yhteyteen Jumalan kanssa. Meidän on hankittava sielun puhtaus. Tarvitaan paljon sydämen tutkistelua, ja meidän on saatava kestävää ja harrasta rukousta vaativa voitto itsepäisyydestä ja itserakkaudesta.

Tyyneys ja itsehillintä

Ankarat ja arvostelevat ihmiset usein koettavat puolustella tai selittää kristillisen kohteliaisuuden puutettaan sillä, että jotkut uskonpuhdistajat työskentelivät siinä hengessä, ja he väittävät, että työ tänä aikana on suoritettava samassa hengessä, mutta se ei pidä paikkaansa. Tyyne ja täysin hillitty mieli on eduksi joka paikassa,

[542]

alhaisimmassakin seurassa. Raju into ei saa mitään hyvää aikaan kenessäkään. Jumala ei valinnut us-konpuhdistajia sen tähden että he olivat vallanhaluisia ja kiihkeitä miehiä. Hän hyväksyi heidät sellaisinaan, näistä luonteen virheistä huolimatta, mutta Hän olisi uskonut heille kymmenen kertaa suuremman vastuun, jos he olisivat olleet nöyriä ja pitäneet mielensä järjen valvonnassa. Vaikka Kristuksen työntekijöiden täytyy tuomita synti ja jumalattomuus, saastaisuus ja vääryys, ja vaikka heidät joskus kutsutaan nuhtelevaan niin korkeiden kuin alhaistenkin keskuudessa vallitsevaa syntiä ja osoittamaan heille, että Jumalan viha kohtaa Hänen lakinsa rikkojia, eivät he kuitenkaan saa olla käskeviä ja ty-rannimaisia, vaan ystävällisiä ja rakkaudellisia, jotka ilmaisevat halua pelastaa mieluummin kuin tuhota.

Jehovan pitkämielisyys antaa saarnaajille ja seurakunnan jäsenille, jotka pyrkivät olemaan Kristuksen työtovereita, silminnähtäviä opetuksia kärsivällisyydestä ja rakkaudesta. Jeesus ei ottanut Juudasta ja Pietaria seuraansa sen vuoksi, että Juudas oli ahne ja Pietari kiivas, vaan jotta he oppisivat Hänestä, suuresta Opettajastaan, ja tulisivat Hänen kaltaisikseen, epätsekkäiksi, sävyisiksi ja nöyriksi sydämeltään. Hän näki molemmissa näissä miehissä hyvää ainesta. Juudaksella oli liikemiehen ominaisuuksia, ja hän olisi ollut hyödyksi seurakunnalle, jos hän olisi ottanut vaarin Kristuksen antamista opetuksista tämän tuomitessa itsekkyyden, ahneuden ja petoksen elämän pienissäkin asioissa. Näitä opetuksen sanoja toistettiin usein: »Joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä.» Luuk. 16:10.

Tinkimätön eheys

[543] Vapahtajamme koetti teroittaa kuulijoilleen, että ihminen, joka haluaa hyötyä pettämällä lähimmäistään pienimmässäkin asiassa, pettäisi suotuisan tilaisuuden ilmaantuessa suurissakin asioissa. Vähäisinkin poikkeaminen tinkimättömästä rehellisyydestä ja vilpittömyydestä murtaa maahan suojarusteet ja saattaa sydämen tekemään suurempia rikoksia. Sekä opetuksellaan että esikuvallaan Kristus teroitti, että meidän tulee noudattaa mitä ankarinta rehellisyyttä suhteessamme lähimmäisiimme. »Kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille.» Matt. 7:12.

Kristus joutui kerta toisensa jälkeen kuvailemaan fariseusten puutteellista elämää ja nuhtelemaan heitä. He tunnustivat pitävänsä Jumalan lain samalla kun he jokapäiväisessä elämässään harjoittivat vääryyttä. Monelta leskeltä ja orvolta he ryöstivät heidän vähäisen omaisuutensa, jotta heidän voitonpyyntinsä tulisi tyydytetyksi.

Juudas olisi voinut saada siunauksia kaikista näistä opetuksista, jos hän olisi vaalinut sydämen vilpittömyyttä, mutta hänen ahneutensa voitti hänet, ja rakkaus rahaan pääsi hänessä valtaan. Hänen hallussaan oli rahakukkaro, jonka sisältämät varat piti käytettämän Kristuksen työn edistämiseksi, mutta hän otti siitä silloin tällöin pikku summia omiin tarkoituksiinsa. Hänen itsekäs sydämensä nurisi, kun Maria uhrasi alabasteripullollisen voidetta, ja hän nuhteli häntä hänen ajattelemattomuudestaan. Näin hän, sen sijaan että olisi pysynyt oppilaan paikalla, tahtoi olla opettaja ja antaa Jeesukselle neuvon siitä, oliko Marian teko sopiva.

Näillä kahdella miehellä oli samanlainen tilaisuus ja etuoikeus osallistua Mestarin jatkuvista opetuksista ja esikuvasta voidakseen korjata synnilliset luonteensa virheet. Samalla kun he kuuluivat Hänen sydäntä vihlovasti moittivan ja tuomitsevan ulkokultaisuuden ja turmeluksen, he huomasivat toisaalta noiden niin ankarasti tuomittujen olevan Hänen innokkaan ja väsymättömän työnsä kohteina heidän uudistumisekseen. Vapahtaja itki heidän pimeytensä ja rikkomustensa tähden. Hän tunsu heitä kohtaan rajatonta sääliä ja rakkautta, huudahtaen Jerusalemlille: »Kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.» Luuk. 13:34.

Jeesuksen pitkämielisyys

[544]

Pietari oli nopea ja innokas toimimaan, rohkea ja taipumaton, ja Kristus näki hänessä ainesta, josta olisi paljon hyötyä seurakunnalle. Hän otti Pietarin seuraansa, jotta kaikki hänessä oleva hyvä ja arvokas säilyisi, ja että Hän opetuksillaan ja esikuvallaan saisi hioa sitä, mikä oli kovaa hänen luonteessaan ja karkeata hänen käytöksessään. Jos Jumalan armo todella saisi muuttaa sydämen, ilmenisi myös ulkonainen muutos tosi ystävällisyytenä, myötätuntona ja kohteliaisuutena. Kristus ei milloinkaan ollut kylmä ja luoksepääsemätön. Ahdistetut tunkeilivat Hänen ympärillään silloinkin, kun Hän oli

vetäytynyt yksinäisyyteen saadakseen lepoa ja virvoitusta, mutta Hänellä oli ystävällinen katse ja rohkaiseva sana jokaiselle. Hän oli todellisen kohteliaisuuden esikuva. Pietari kielsi Herransa, mutta kati jälkeenpäin ja koki suuren syntinsä tähden syvän nöyryytyksen. Kristus osoitti antaneensa erehtyneelle opetuslapselleen anteeksi alentuessaan mainitsemaan hänet nimeltä ylösnousemuksensa jälkeen.

Juudas lankesi Saatanan kiusaukseen ja petti parhaan ystävänsä. Pietari otti opikseen ja hyödykseen Kristuksen neuvot ja jatkoi sitä uudistustyötä, joka jäi opetuslasten suoritet-tavaksi, kun heidän Herransa nousi taivaaseen. Nämä kaksi miestä edustavat niitä kahta ihmisluokkaa, jotka Kristus yhdistää seuraansa suoden heille siten etuoikeuden kuulla Hänen opetuksiaan ja tarkata Hänen esikuvaansa epäitsekästä, säälivästä elämästä, jotta he oppisivat Hänestä.

Mitä enemmän ihminen katselee Vapahtajaa ja tutustuu Häneen, sitä enemmän hän haluaa tulla Hänen kuvansa kaltaiseksi ja tehdä Kristuksen tekoja. Tämä aika vaatii uudistavaa toimintaa. Meille loistava totuuden valo tarvitsee päättäväisiä toiminnan miehiä, joilla on luja, siveellinen ryhti työskentelemään uutterasti ja kestävästi pelastaakseen kaikkien niiden sielun, jotka tahtovat kuulla Jumalan Hengen kutsun.

[545] Rakkaus, jonka tulisi vallita seurakunnan jäsenten välillä, saa usein väistyä arvostelun ja moitteiden tieltä. Nämä ilme-nevät jopa seurakunnan kokouksissakin syytöksinä ja ankarina henkilökohtaisina hyökkäyksinä. Saarnaajien, seurakunnan vanhimpien ja jäsenten ei tule sallia sellaista. Seurakunnan jumalanpalvelukset on toimitettava pitäen silmällä vain Jumalan kunniaa. Kun kansa seurakuntana kaikkine omalaatuisine piirteineen kokoontuu, se kärsii menettäen rauhansa ja sopusointunsa helliäkseen näitä itsekkäitä, pyhittymättömiä piirteitä, ellei Jumalan totuus saa pehmittää ja hioa näitä teräviä luonteen särmiä. Urkkiessaan tarkoin veljiensä virheitä monet laiminlyövät oman sydämensä tutkimisen ja oman elämänsä puhdistamisen. Se saattaa heidät Jumalan epäsuosioon. Seurakunnan yksilöitten tulisi tarkoin huolehtia omasta sielustaan ja ankarasti valvoa omia tekojaan, etteivät he toimisi itsekkäistä vaikuttimista ja siten olisi kompastuskivenä heikoille veljilleen.

Jumala ottaa ihmiset sellaisina kuin he ovat inhimillisine luonteenpiirteineen ja kasvattaa heidät palvelukseensa, jos he ottavat

kurituksesta vaarin ja oppivat Hänestä. Seurakunnan jäsenten sydämässä asustava katkeruuden juuri, kateus, epäluuloisuus, arkuus itsestään ja jopa viha, ovat Saatanan aikaansaamia. Nämä paheet vaikuttavat myrkyllisesti seurakuntaan. »Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan.» 1 Kor. 5:6. Uskonnollinen kiivaus, joka ilmenee hyökkäyksinä veljiä kohtaan, ei ole kiivautta taidon mukaan. Kristuksella ei ole mitään osuutta sellaisiin todistuksiin.

Luku 104—Sielullisesti sairaat

Kirjoitan nyt sinulle, koska rakastan sieluasi. Tunnen suurta vastuuta ryhtyessäni nyt kirjoittamaan sinulle näistä asioista. Omalla menettelylläsi sinä suljet taivaan portit itseltäsi ja lapsiltasi, sillä et sinä eivätkä he milloinkaan pääse sinne nykyisin puutteellisin luontein. Sinä, rakas sisareni, pelaat surkeata uhkapeliä elämästäsi. Pyhät enkelit tarkkaavat sinua murheellisina ja pahat henget katselevat sinua voitonriemuisina huomattaessaan sinun nopeasti menettävän kristillistä luonnetta kaunistavat avut Saatanan istuttaessa sinuun niiden tilalle omia pahoja piirteitään.

Sinä olet antautunut romaanien ja kertomusten lukemiseen, niin että olet joutunut mielikuvitukselliseen maailmaan. Sellainen lukeminen vahingoittaa sekä sielua että ruumista heikentäen älyä ja rasittaen pelottavasti kehon kuntoa. Aika ajoin mielesi on joutunut sairauden partaalle, kun romaanikertomusten lukeminen on kiihottanut ja tehnyt mielikuvitukseksi sai-raalloiseksi. Ihmismielelle tulee antaa sellaista harjoitusta, että sen kaikki kyvyt pääsevät tasapuolisesti kehittymään. Tietty harjoitus saattaa elvyttää erikoisia kykyjä jättäen samalla toisia kehittämättä, niin että niiden hyödyllisyys surkastuu. Muisti kärsii suurta vahinkoa huonosti valitusta lukemisesta, koska se tekee älyn voimat epäsuhtaisiksi ja aiheuttaa hermostuneisuutta, aivojen väsymystä ja koko elimistön herpaannusta. Jos mielikuvitusta jatkuvasti ylikuormitetaan ja kiihotetaan romaanikirjallisuudella, tulee siitä ennen pitkää tyranni, joka valvoo kaikkia muita sielun kykyjä tehden mieltymykset oikullisiksi ja taipumukset luonnonvastaisiksi.

Sinä olet sielullisesti sairas. Mielesi on sullottu täyteen kaikenlaisia tietoja — kuten politiikkaa, historiaa, jumaluusoppia ja kaskuja — joista pilaantunut muistisi pystyy säilyttämään vain osan. Sinulle olisi paljon enemmän hyötyä vähemmästä tietomäärästä, jonka hyvin harjaantuneella mielellä pystyisit säilyttämään. Sinä olet laiminlyönyt mielesi harjoittamisen vilkkaaseen toimintaan. Sen vuoksi tahtosi ja taipumuksesi ovat hallinneet ja johtaneet sinua, sen sijaan

että ne olisivat palvelleet sinua. Se on johtanut ruumiin ja sielun voimien menetykseen.

Vuosikausia mielesi on ollut solisevan puron kaltainen, joka on ollut melkein kivenjätkäleiden ja rikkaruohojen tukkimana, niin että sen vesi on virrannut hukkaan. Jos ylevät päämäärät olisivat valvoneet kykyjäsi, et sinä nyt olisi tällainen invalidi. Sinä kuvittelet, että sinun täytyy tyydyttää oikullista mielihaluasi ja ylenmääräistä lukuintoasi. Näin, että lamppu paloi huoneessasi keskiyöllä ja että sinä istuit nenä kirjassa lukemassa jotakin lumoavaa kertomusta, joka kiihottaa jo ennestään liiaksi rasittuneita aivojasi. Tällainen menettely on heikentänyt elämänotettasi samoin kuin yleiskuntoasi ruumiillisesti, sielullisesti ja henkisesti. Epäsäännöllisyys on tuonut epäjär-jestystä kotiisi, ja jos vielä jatkat samalla tavalla, on se tekevä sinusta vähämielisen. Sinä olet käyttänyt väärin Jumalalta saamasi koetusajan ja tuhlanut sen.

Sopimattoman lukemisen seuraukset

Jumala uskoo meille talentejaan viisaaseen eikä väärään käyttöön. Kasvatus on vain kehollisten, älyllisten ja siveellisten voimien valmentamista kaikkien elämän tehtävien parhaaseen suoritukseen. Sopimaton lukeminen antaa väärän kasvatuksen. Kestävyyttä ja aivojen toimintakykyä voidaan joko vähentää tai lisätä riippuen siitä, miten niitä käytetään. Sinun tehtäväsi on luopua kevytmielisestä lukemisestasi. Vie se pois kodistasi. Älä pidä sitä edessäsi kiusaamassa itseäsi turmelemaan mielikuvitustasi, saattamaan hermostoasi oikulliseksi ja syöksemään lapsiasi turmioon. Sellainen lukeminen tekee sinut kykenemättömäksi täyttämään vaimon ja äidin tehtäviä, ja itse asiassa ne tekevät sinut kykenemättömäksi tekemään hyvää missään muuallakaan.

[548]

Sinä et tutki Raamattua sillä tavalla kuin sinun tulisi. Sen vuoksi et saa siitä viisautta etkä perusteellista valmistusta kaikkiin hyviin tekoihin. Kevytmielinen lukeminen lumoo mielen ja riistää mielenkiinnon Jumalan sanan lukemiseen. Sinä uskottelet toisille olevasi perehtynyt Raamattuun, mutta se ei ole mahdollista, sillä mielesi on täynnä roskaa. Raamatun tutkiminen vaatii mietiskelyä ja rukousta. Sen pinnallinen lukeminen ei riitä. Samalla kun toiset raamatunkohdat ovat liian yksinkertaiset väärinkäsitettäväiksi, toiset

ovat vaikeammin ymmärrettävissä vaatien huolellista ja kärsivällistä tutkistelua. Niinkuin kallis metalli on vuorten ja kallioitten kätköisissä, samoin totuuden aarteita täytyy etsimällä etsiä ja painaa mieleen vastaista käyttöä varten. Jospa kaikki harjoittaisivat mieltänsä etsimällä alituisesti taivaan kultaa samalla tavalla kuin katoavaa kultaa etsitään!

Tutkiessasi kirjoituksia hartaasti pyrkien oppimaan totuutta Jumala on puhaltava Henkensä sydämeesi ja valaiseva mielesi sanallaan. Raamattu on oma selittäjänsä toisen kohdan selittäessä toista. Vertaamalla toisiinsa samaan aiheeseen liittyviä raamatunkohtia olet näkevä sellaisen kauneuden ja sopusuhtaisuuden, jota et milloinkaan ole osannut uneksiakaan. Ei ole mitään toista kirjaa, jonka tutkiminen vahvistaisi, avartaisi ja jalostaisi mieltä sillä tavalla kuin Kirjojen Kirja. Sen tutkiminen antaa uusia sielun voimia saattaen sen siten yhteyteen vakavaa ajatusta vaativan aiheen kanssa, niin että sielu huokaa rukouksessa Jumalan puoleen pyytäen Häneltä voimaa ilmoitettujen totuuksien käsittämiseen. Jos mieli jätetään arkisten asioitten piiriin, sen sijaan että se saatettaisiin ratkaisemaan syvällisiä ja vaikeita pulmia, se tulee ahdasmieliseksi vaipuen mietittävien asioittensa tasolle, ja lopulta se menettää avartumiskykynsä.

* * * * *

[549] Jumala ei ole mielistynyt niihin, jotka ovat liian huolettomia tai veltoja tullakseen kykeneviksi, päteviksi työntekijöiksi. Kristityn tulee omata enemmän älykkyyttä ja suurempaa tarkkanäköisyyttä kuin maailman lapsi. Jumalan sanan tutkistelu avartaa jatkuvasti mieltä ja vahvistaa ymmärrystä. Mikään toinen asia ei siinä määrin pysty puhdistamaan ja jalostamaan luonnetta ja antamaan voimia kaikille sielun kyvyille kuin jatkuva mielen harjoittaminen suurien ja tärkeiden totuuksien käsittämiseen.

Ihmismieli surkastuu ja heikentyy, jos se pysyttelee vain arkisissa asioissa nousematta milloinkaan ajallisten ja järjen ymmärrettävissä olevien asioiden yläpuolelle tajuamaan näkymättömän maailman salaisuuksia. Ymmärrys asettuu vähitellen niiden asioiden tasolle, joiden parissa se jatkuvasti on. Sielun voimat surkastuvat ja tulevat työhön kykenemättömiksi, ellei niitä harjoiteta uusien tietojen hankkimiseen ja elleivät ne ponnistele käsittääkseen luonnossa ja Pyhässä

Sanassa olevien jumalallisen voiman ilmestyksiä. 1881 — Tod. IV:
545, 546.

Luku 105—Raamatunvastaiset avioliitot

Me elämme maailman viimeisiä päiviä, jolloin avioliittovimma muodostaa yhden merkin Kristuksen takaisintulon läheisyydestä. Jumalalta ei kysytä neuvoa avioliittoa koskevissa asioissa. Uskonnosta, velvollisuudesta ja periaatteista luovutaan, jot-ta voitaisiin toteuttaa pyhittymättömän sydämen toiveet. Ei tulisi suuresti komeilla ja riemuita avioliittoja solmittaessa, sillä yksi sadastakaan avioliitosta ei johda onneen eikä Jumalan hyväksymiseen eikä saata aviopareja siihen tilaan, missä he voisivat paremmin kirkastaa Jumalaa. Kehnojen avioliittojen ikävät seuraukset ovat lukemattomat. Ne on solmittu mielijohteesta. Asian todellisia puolia tuskin ajatellaankaan, ja neuvojen kysymistä kokeneilta pidetään vanhanaikaisena.

Puhtaan rakkauden tilalla on mielijohteita ja epäpyhiä intohimoja. Monet saattavat oman sielunsa vaaraan ja aiheuttavat itselleen Jumalan kirouksen menemällä avioliittoon vain tyydyttääkseen omia mielihalujaan. Minulle on näytetty joitakin tapauksia, jolloin sellaiset, jotka ovat tunnustaneet uskovansa totuuden, ovat tehneet suuren erehdyksen mennessään avioliittoon epäuskoisten kanssa. He olivat hellineet sitä toivoa, että epäuskoinen puoli vastaanottaisi totuuden, mutta kun mies oli saavuttanut tavoitteensa, hän oli kauempana totuudesta kuin aikaisemmin. Ja sen jälkeen vihollinen aloittaa viekkään työskentelynsä tekemällä jatkuvia ponnistuksia saadakseen uskovaisen puolison luopumaan totuudesta.

Maailmallisten liittojen vaikutus

Monet ovat nyt kadottamaisillaan innostuksensa ja luottamuksensa totuuteen, koska he ovat läheisesti yhdistyneet epäuskoon. He joutuvat hengittämään epäilyksiä, epäluuloja ja epäuskoa. He joutuvat näkemään ja kuulemaan epäuskoa, ja lopulta he omaksuvat sen. Joillakin saattaa olla rohkeutta vastustaa näitä vaikutuksia, mutta monissa tapauksissa heidän uskonsa perustus huomaamatta turmeltuu ja lopulta häviää ko-konaan. Saatanan on silloin onnistu-

nut toteuttaa suunnitelmansa. Hän oli toiminut välikappaleittensa avulla niin salaa, että uskon ja totuuden suojaruusteet oli hävitetty jo ennen kuin uskovaisella oli ollut edes aavistustakaan, mihin oli ajautumassa.

Liiton solmiminen maailmallisen kanssa on vaarallista. Saatana tietää hyvin, että sinä hetkenä kun nuoret miehet ja naiset menevät avioliittoon, päättyvät heidän hengelliset kokemuksensa ja hyödyllisyytensä. Kristus on menettänyt heidät. He saattavat jonkin aikaa pyrkiä elämään kristillistä elämää, mutta kaikki heidän pyrkimyksensä kohtaavat määrätietoista vaikutusta päinvastaiseen suuntaan. Aikaisemmin heistä oli etuoikeus ja ilo puhua uskostaan ja toivostaan, mutta nyt jo niiden mainitseminen tuntuu heistä vastenmieliseltä, koska he tietävät, että henkilö, johon he ovat liittäneet tulevaisuutensa, ei välitä sellaisesta. Seurauksena siitä usko kallisarvoiseen totuuteen sammuu sydäimestä, ja Saatana punoo väsymättä epäuskon verkkoa heidän ympärilleen.

Liian pitkälle meneminen luvallisissa asioissa muodostaa suuren synnin. Mennessään avioliittoon epäuskoisten kanssa totuuden tunnustajat polkevat Jumalan tahdon jalkainsa alle. He menettävät Hänen mielisuosionsa ja joutuvat katkerasti ka-tumaan tekoaan. Epäuskoisella saattaa olla siveellisesti hieno luonne, mutta se tosiasia, ettei hän ole välittänyt Jumalan vaatimuksista eikä Hänen tarjoamastaan suuresta pelastuksesta, on riittävä peruste, miksi sellaista liittoa ei tule solmia. Epäuskoisen luonne saattaa olla samanlainen kuin sen nuorukaisen, jolle Jeesus sanoi: »Yksi sinulta puuttuu.» Juuri tuo yksi asia oli hänelle välttämätön. [552]

Toisinaan esitetään puolustus, että epäuskoinen osapuoli on myönteinen uskonnolle ja että hänessä on kaikki, mitä elämän toverilta voidaan odottaa, yhtä lukuunottamatta — hän ei ole kristitty. Vaikka uskovaisen terve arvostelukyky saattaa pitää epäuskoisen kanssa koko elämän ajaksi solmittua liittoa sopimattomana, niin yhdeksässä tapauksessa kymmenestä oma mielihalu vie kuitenkin voiton. Hengellinen rappeutuminen alkaa heti kun lupaus on tehty alttarin ääressä, hengellinen palavuus on sammunut, ja suojaruuste toisensa jälkeen murretaan maahan, kunnes molemmat seisovat vierekkäin Saatanan mustan lipun alla. Hääjuhllassakin maailman henki voittaa vastoin omaatuntoa, uskoa ja totuutta. Uudessa kodissa

rukoushetkeä ei pidetä arvossa. Morsian ja sulhanen ovat valinneet toisensa ja hylänneet Jeesuksen.

Aluksi epäuskoinen ei saata osoittaa mitään vastustusta vasta solmitussa liitossa, mutta kun Raamatun totuus on esitetty harkittavaksi ja tarkattavaksi, nousee heti ajatus: »Sinä menit naimisiin minun kanssani ja tiesit, mikä minä olen. En halua, että minua häiritään. Tästä lähtien tahdon sinun ymmärtävän, ettei keskusteleminen erikoisista uskomuksistasi tule enää kysymykseen.» Jos uskovainen sen jälkeen osoittaisi erikoista palavuutta uskossaan, se saattaisi tuntua ikään kuin epäystävällisyydeltä sitä kohtaan, jolla ei ole mitään kiinnostusta kristillisiin kokemuksiin.

Uskovainen päättelee, että hänen tässä uudessa suhteessaan täytyy jonkin verran myöntyä valitsemansa toverin vaatimuksiin. Hän alkaa suosia maailmallisia ajanvietteitä. Aluksi hän tuntee suurta vastenmielisyyttä niihin, mutta innostus totuuteen vähenemistään vähenee, ja niin hän vaihtaa uskonsa epäilyksiin ja epäuskoon. Kukaan ei olisi saattanut uskoa, että uskovainen, joka ennen oli niin lujaa, omantunnontarkka ja antautunut Kristuksen seuraaja, milloinkaan olisi tullut näin epäileväiseksi ja horjuvaiseksi henkilöksi. Minkä muutoksen saavatkaan epä-viisaat avioliitot aikaan!

[553]

Asian loppunäytöksen vilpitön tarkkaaminen

Mitä jokaisen kristityn tulisi tehdä jouduttuaan vaikeaan tilanteeseen, joka koettelee hänen uskonnollisten periaatteittensa virheettömyyttä? Esikuvaksi kelpaavasti hänen tulisi sanoa avoimesti: »Olen tunnollinen kristitty. Uskon, että viikon seitsemäs päivä on Raamatun sapatti. Meidän uskomme ja periaattemme käyvät ristiin. Emme voi tulla onnellisiksi yhdessä, sillä jos minä jatkuvasti pyrin täydellisempään Jumalan tahdon tuntemiseen, tulen yhä enemmän poikkeamaan maailmasta ja muuttamaan Kristuksen kaltaiseksi. Ellet sinä rupea näkemään mitään rakastettavaa ja ihanaa Kristuksessa, etkä mitään viehätystä totuudessa, niin sinä tulet rakastamaan maailmaa, jota minä en voi rakastaa. Hengelliset asiat kirkastuvat hengellistä tietä. Ilman hengellistä erottamiskykyä sinä et pysty huomaamaan Jumalan vaatimuksia minuun nähden, etkä myöskään tule käsittämään niitä velvoituksia, joita minulla on sitä Mestaria kohtaan, jota palvelen. Sen vuoksi sinusta tulee tuntumaan, että minä

täyttäessäni uskonnolliset velvollisuuteni laiminlyön sinut. Sinä et tule olemaan onnellinen, vaan kateellinen Jumalalle osoittamastani rakkaudesta, ja minä jään yksin hengelliseen vakaumukseeni. Vasta sitten kun sinun uskomuksesi muuttuvat ja sydämesi alkaa välittää Jumalan vaatimuksesta ja opit rakastamaan minun Vapahtajaani, on suhteemme muuttuva toisenlaiseksi. »

Näin menetellen uskovainen tekee Kristuksen tähden sellaisen uhrin, jonka hänen omatuntonsa hyväksyy ja joka osoittaa, että hän pitää iankaikkista elämää niin suuressa arvossa, ettei hän uskalla panna sitä menetyksen vaaralle alttiiksi. Hänestä tuntuu, että on parempi pysyä naimattomana kuin koko elämän ajaksi yhdistää harrastuksensa henkilöön, joka valitsee ennemmin maailman kuin Kristuksen ja joka johtaisi hänet pois Kristuksen rististä. Mutta epäuskoisille osoitetun rakkauden vaaroja ei oivalleta. Nuorten mielessä avioliitto näyttää ro-manttiselta, ja on vaikea vapautua mielikuvituksen luomasta vaipasta sekä painaa heidän mieleensä avioliittolupaukseen liittyvä suuri vastuunalaisuus. Tämä lupaus nimittäin yhdistää kaksi yksilöä sellaisilla siteillä, joita ei mikään muu kuin kuoleman käsi pysty katkaisemaan.

[554]

He eivät voi vaeltaa yhdessä

Tuleeko sellaisen, joka etsii kirkkautta, kunniaa ja kuolematto-
muutta ja iankaikkista elämää, solmia liitto henkilön kanssa, joka
kieltäytyy liittymästä Kristuksen ristin satureihin? Aiotko sinä, joka
tunnustat valinneesä Kristuksen Mestariksesi ollaksesi Hänelle kuu-
liainen kaikessa, yhdistää pyrkimyksesi pimeyden ruhtinaan hallitse-
maan henkilöön? »Kulkeeko kaksi yhdessä, elleivät ole keskenänsä
sopineet?» Aam. 3:3. »Jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii
mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun
Isältäni, joka on taivaissa.» Matt. 18:19. Mutta mikä outo näkymä!
Samalla kun toinen läheinen osapuoli on antautunut hartauteen, toi-
nen on välinpitämätön ja suruton; toisen etsiessä tietä iankaikkiseen
elämään toinen kulkee laveata tietä kuolemaa kohti.

Sadat ihmiset ovat luopuneet Kristuksesta ja taivaasta sen tähden,
että ovat menneet avioliittoon kääntymättömän henkilön kanssa. On-
ko mahdollista, että rakkaus ja yhteys Kristukseen ovat heistä niin
vähäarvoisia, että he mieluummin valitsevat kurjien kuolevaisten

seuran? Onko taivas heistä niin vähäarvoinen, että he omasta halustaan saattavat sen ilon ja onnen vaaralle alttiiksi henkilön tähden, joka ei lainkaan rakasta kallista Vapahtajaa?

Avioelämän onnellisuus ja menestys riippuu kummankin osapuolen keskinäisestä sopusuhtaisuudesta. Kuinka lihan mieli voi sopeutua siihen mieleen, joka on yhdistynyt Kristuksen mieleen? Toinen kylvää lihaansa ajatellen ja toimien oman sydämensä herätteiden mukaan. Toinen kylvää Henkeen koettaen tukahduttaa kaiken itsekkyyden ja voittaa omat taipumuksensa sekä elää kuu-liaisena Mestarilleen, jonka palvelijaksi hän tunnustautuu. Taipumukset, mieltymykset ja päämäärät tulevat näin ollen aina olemaan ristiriidassa keskenään. Ellei uskovainen pi-täytymällä lujasti periaatteisiinsa voita surutonta, on hän, kuten paljon useammin käy, ma-sentuva ja myyvä uskonnolliset periaatteensa surkeaan toveruuteen sellaisen kanssa, jolla ei ole mitään yhteyttä taivaaseen.

[555]

Jumala kielsi ankarasti muinaista kansaansa menemästä avioliittoon muihin kansoihin kuuluvien kanssa. Vapautuakseen tästä kiellostä monet sanovat tänä aikana, että se annettiin vain estämään heprealaisia menemästä avioliittoon epäjumalanpalvelijoiden kanssa ja yhdistymästä pakanallisiin perheisiin. Mutta silloiset pakanat olivat edullisemmassa tilassa kuin tämän ajan suruttomat, joille on tarjottu totuuden valo, mutta jotka silti itsepintaisesti kieltäytyvät vastaanottamasta sitä. Tämän ajan synnintekijä on paljon syyllisempi kuin pakanat, koska evankeliumin valo loistaa kirkkaasti kaikkialla hänen ympärillään. Hän loukkaa omaatuntoaan ja on omasta halustaan Jumalan vihollinen. »Sillä he viettelevät sinun poikasi luopumaan minusta», 5 Moos. 7:4. Tämä oli todellisena syynä siihen, että Jumala kielsi tällaiset avioliitot. Ne, jotka muinaisen Israelin keskuudessa uskalsivat uhmata Jumalan kieltoa, tekivät sen uskonnollisten periaatteittensa kustannuksella. Tarkkaa esimerkiksi Salomon tapausta. Hänen vaimonsa saivat hänen sydämensä luopumaan Jumalasta.

Kristuksen rauha — se ei ole rahalla ostettavissa, loistavat kyvyt eivät pysty sitä luomaan eikä älykkyys hankkimaan, sillä se on Jumalan lahja. Kuinka saisin kaikki käsittämään, miten suuren tappion he kokevat, jos he eivät noudata jokapäiväisessä elämässään Kristuksen uskonnon pyhiä periaatteita? Kristuksen sävyisyys ja nöyryys on kristityn voima. Se on itse asiassa kalliimpi kuin kaikki, minkä luonnonlahjat pystyvät aikaansaamaan tai rikkaus hankkimaan. Kaikesta, mitä tavoitellaan, hellitään ja vaalitaan, mikään ei ole Jumalan edessä niin kallisarvoinen kuin puhdas sydän, kiitollisuutta ja rauhaa uhkuva luonteenlaatu.

Jos totuuden ja rakkauden jumalallinen sopusuhtaisuus vallitsee sydämessä, se tulee näkyviin sanoina ja tekoina. Huolellisimmallakaan ulkonaisten elämäntapojen sivistämisellä ei ole kylliksi voimaa tukahduttamaan kaikkea äreyttä, äkkipikaista arvostelua ja sopimatonta puhetta. Todellisen hyvántahtoisuuden hengen täytyy asua sydämessä. Rakkaus antaa omistajalleen avuja sekä sopivan ja miellyttävän käytöksen. Rakkaus kirkastaa kasvot ja tekee äänen sävyisäksi. Se puhdistaa ja jalostaa ihmisen kokonaan. Se saattaa hänet sopusointuun Jumalan kanssa, sillä se on taivaallinen ominaisuus.

Monet ovat vaarassa ajatella, että joutuessaan kantamaan taakkaa työstä, kuten kirjoittamisesta ja praktiikkansa harjoittamisesta tai muista eri työhaarojen tehtävistä, he voivat laiminlyödä rukouksen, sapatin pitämisen ja hengelliset kokoukset. Mutta sillä tavalla pyhät asiat tallataan maahan heidän oman mukavuutensa tyydyttämiseksi samalla kun he pakenevat velvollisuuksia, kieltäytyksiä ja kärsimyksiä. Lääkärien ja avustajien ei tule yrittää suorittaa tehtäviään varaamatta itselleen aikaa rukoukseen. Jumala tahtoo auttaa kaikkia niitä, jotka tunnustavat rakastavansa Häntä, jos he kääntyvät uskossa Hänen puoleensa ja tietoisina omasta heikkoudestaan nöyrästi anovat Häneltä voimaa. Jos he luopuvat Jumalasta, heidän viisautensa on osoittautuva mielettömyydeksi. Mutta jos he omassa mielessään pysyvät vähäisinä ja nojautuvat kokonaan Jumalaan, on

Hän oleva heidän voimansa ja antava menestystä heidän ponnistuksilleen. Mutta jos he loittonevat Hänestä, tulee Saatana heidän luokseen valvomaan heidän ajatuksiaan ja turmelemaan heidän arvostelukykyä.

Kukaan ei ole suuremmassa vaarassa kuin se, joka ajattelee, että hän seisoo varmana kuin vuori, sillä juuri silloin hänen jalkansa alkavat luisua. Kiusauksia tulee toinen toisensa jälkeen, ja ne vaikuttavat niin huomaamatta elämään ja luonteeseen, että ellei taivaan voima pääse tukemaan häntä, niin maailman henki turmelee hänet eikä hän pysty toteuttamaan Jumalan suunnitelmaa. Kaikki minkä ihminen omistaa, hän on saanut Jumalalta, ja jokainen joka käyttää lahjojaan Jumalan kunniaksi, on välikappale hyvän palveluksessa. Mutta me emme voi elää hengellistä elämää rukoilematta alituisesti ja suorittamatta velvollisuuksiamme, yhtä vähän kuin voimme saada ruumiin voimia nauttimatta ajallista ruokaa. Meidän täytyy joka päivä istua Jumalan pöydän ääressä ja vastaanottaa voimaa elävästä viinipuusta tullaksemme ravituiksi.

Turvautumalla maailmallisiin keinoihin hankkeittensa toteuttamiseksi jotkut menettelevät vastoin Jumalan tahtoa. Huomatessaan korjattavia epäkohtia he eivät halua saattaa itseään huonoon huutoon, vaan sen sijaan että he uljaasti kohtaisivat nuo pulmat, he viskaavat ne toisten kannettaviksi antaen näitten kohdata itse kiertämänsä vaikeudet, ja useimmissa tapauksissa tehdään suuri syntipukki siitä, joka käyttää suoraa puhetta.

[558] Veljet, pyydän hartaasti teitä toimimaan yksinomaan Jumalan kunniaa silmälläpitäen. Luottakaa Hänen voimaansa, ja olkoon Hänen armonsa teidän väkevyytenne. Tutkistelemalla Raamattua ja rukoilemalla hartaasti hankkikaa itsellenne selvä näkemys velvollisuudestanne, ja täyttäkää se sitten tunnollisesti. On välttämätöntä, että vaalitte uskollisuutta pienissä tehtävissä, sillä niin tehden te hankitte itsellenne tinkimättömät elämän tavat suurempien tehtävien suorittamiseksi. Jokapäiväisen elämän pikku tapahtumat menevät usein huomaamatta ohitsemme, mutta juuri ne muodostavat luonteen. Elämän jokainen tapahtuma vaikuttaa suuresti joko hyvää tai pahaa. Ihmis-mieli tarvitsee jokapäiväisten koetusten antamaa harjoitusta, jotta se vahvistuisi kestäämään miten vaikeita tilanteita tahansa. Koetusten ja vaarojen päivien varalle te tarvitsette vahvistusta

puoltaaksenne oikeutta tinkimättömästi välittämättä vastustavista tekijöistä.

Jumala on halukas tekemään paljon hyväksenne, jos vain tunnette tarvitsevanne Häntä. Jeesus rakastaa teitä. Pyrkikää aina vaeltaamaan Jumalan viisauden valossa, älkääkää missään elämän muutteluvissa kokemuksissa hellittäkö, ennen kuin tiedätte, että tahtonne on sopusoinnussa Luojanne tahdon kanssa. Uskon kautta Häneen te voitte saada voimaa Saatanan jokaisen kiusauksen voittamiseen ja siten vahvistumistaan vahvistua jokaisen Jumalan salliman koetuksen jälkeen.

Teistä voi tulla vaikutusvaltaisia miehiä vastuunalaiseen työhön, jos yhdistäen tahdonvoimanne Jumalan voimaan vakavasti antaudutte työhön. Antakaa sielunvoimillenne harjoitusta, älkääkää missään tapauksessa laiminlyökö ruumiinne voimia. Älkää antako henkisen velttouden sulkea itseltänne tietä suurempaan tietomäärään. Oppikaa käyttämään ajatustanne yhtä hyvin mietiskelyyn kuin opiskeluun, jotta mielenne avartuisi, vahvistuisi ja kehittyisi. Älkää milloinkaan ajatelko, että olette oppineet tarpeeksi ja että te jo nyt voitte lakata ponnistelemasta. Mielen kypsytys on ihmisen mitta. Kasvatuksenne tulisi jatkua koko elämänne ajan. Joka päivä teidän tulee oppia uutta ja panna se käytäntöön jokapäiväisessä elämässänne.

Luku 107—Epäilysten sokkeloihin

Mitään puolustuksia ei löydy epäilyksille ja epäuskolle. Jumala on tehnyt hyviä ennaltavalmisteluja laskeakseen perustuksen kaikkien ihmisten uskolle, mikäli he todisteiden perusteella tahtovat tehdä ratkaisunsa. Mutta jos he jäävät odottamaan, kunnes kaikki näkyväiset esteet poistetaan heidän tieltään, ennen kuin he voivat uskoa, eivät he milloinkaan vakaannu, juurru eivätkä perustu totuuteen. Jumala ei tule milloinkaan poistamaan kaikkia näkyväisiä vaikeuksia tieltämme, kun taas ne, jotka tahtovat uskoa, tulevat löytämään yltäkyllin todisteita, joihin perustaa uskonsa.

Joittenkin tila on selittämätön heille itselleenkin. He ajelehtivat ilman ankkuria sinne tänne epävarmuuden sumuissa. Pian Saatana tarttuu heidän heikon purtensa peräsimeen ja alkaa kuljettaa sitä, mihin tahtoo. He joutuvat hänen tahtonsa alaisiksi. Jos nämä sielut eivät olisi jääneet kuuntelemaan Saatanaa, eivät hänen viisastelunsa olisi kyenneet saamaan heitä valtaansa. Jos he olisivat olleet ratkaisevasti Jumalan puolella, eivät he olisi hämmentyneet eivätkä joutuneet harhaan.

Jumalan enkelit tarkkaavat suurta mielenkiintoa tuntien luonteen kehitystä ja arvioivat sen siveellistä arvoa. Ne, jotka selviytyvät voittajina Saatanan petoksista, astuvat esiin niinkuin tulella puhdistettu kulta. Ne, jotka heittäytyvät kiusausten pyörteisiin, kuvittelevat niinkuin Eeva, että he tulevat ihmeellisen viisaiksi sekä pääsevät tietämättömyydestään ja ahtaasta tunnontarkkuudestaan, mutta Eevan tavoin he huomaavat joutuneensa surkeaan petokseen. He ovat hاپuilleet ja tavoitelleet oman mielikuvituksensa luomia varjoja vaihtaan tai-vaan viisauden heikkoon, inhimilliseen arvostelukykyyn.

[560] Vähäi nen tietomäärä on tehnyt heidät itserakkaiksi. Syvällisempi ja perusteellisempi tuntemus itsestään ja Jumalasta tekisi heistä jälleen raittiita, järkeviä ihmisiä ja saattaisi heidät uudestaan totuuden, enkelien ja Jumalan puolelle.

Jumalan sana on tuomitseva jokaisen meistä viimeisenä suurena päivänä. Nuoret puhuvat tieteistä ja he ovat viisaammat kuin pyhät

kirjoitukset. He koettavat selittää Jumalan teitä ja tekoja, niin että se tyydyttäisi heidän rajallista käsityskykyään, mutta siinä he epäonnistuvat surkeasti. Tosi tiede ja innoitus ovat täysin sopusoinnussa keskenään. Valhetiede ei välitä Jumalasta. Se on suuriluuloista tietämättömyyttä. Tämä petol-linen voima on vanginnut ja orjuuttanut monen ihmismielen, ja he ovat valinneet pimeyden mieluummin kuin valkeuden. He ovat asettuneet epäuskon puolelle, ikään kuin epäileminen olisi hyve sekä etevyyden ja älykkyyden merkki, vaikka se itse asiassa on merkki sellaisesta ihmismielestä, joka on liian heikko ja ahdas huomatakseen Jumalaa Hänen luomisteoissaan. He eivät pystyisi käsittämään Jumalan johdatuksen salaisuutta, vaikka he tutkisivat sitä kaikilla kyvyillään koko elämänsä ajan. Koska rajoitettu ihmismieli ei pysty selittämään Jumalan tekoja, niin Saatanana esittää viisastelunsa saadakseen heidät kiedotuiksi epäuskon verkkoihin. Jos tällaiset epäileväiset ihmiset tahtovat tulla läheiseen yhteyteen Jumalan kanssa, Hän on kirkastava suunnitelmansa heidän ymmärrykselleen.

Hengellisiä asioita on tutkittava hengellisesti. Lihan mieli ei voi käsittää näitä salaisuuksia. Jos epäilijät jatkuvasti seuraavat suurta pettäjää, on Jumalan Hengen vaikutus ja vakuuttelu heikkenemistään heikkenevä samalla kun Saatanan kuiskaukset tihenevät, kunnes mieli täydellisesti antautuu vihollisen valtaan. Silloin se, mikä näistä harhaan joutuneista on näyttänyt hullutukselta, on osoittautuva Jumalan voimaksi, ja se, mitä Jumala pitää hullutuksena, on heistä oleva viisauden voimaa.

Tiedon etsimiseen ja tieteiden tutkimiseen liittyvä suuri paha on siinä, että tutkimukseen antautuneet hyvin usein kadottavat näkyvis-tään puhtaan ja väärentämättömän uskonnon jumalallisen luonnon. Maailmanmieliset ovat pyrkineet selittämään tie teellisten periaatteiden pohjalla Jumalan Hengen vaikutusta ihmissydämeen. Vähäisinkin eteneminen siihen suuntaan vie sielun epäilysten sokkeloihin. Raamatun uskonto on yksinkertaisesti jumalisuuden salaisuutta, jota ei mikään ihmismieli täysin pysty käsittämään, ja se on täysin käsittämätöntä uudistumattomalle sydämelle.

Jumalan Poika vertasi Pyhän Hengen toimintaa tuuleen, joka »puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja mihin se menee.» Joh. 3:8. Luemme edelleen Raamatusta, miten maailman Lunastaja riemuitsi hengessään ja sanoi:

»Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille.
» Matt. 11:25.

Vapahtaja iloitsi siitä, että pelastussuunnitelma oli laadittu sellaiseksi, etteivät omissa silmissään viisaat ja turhien filosofisten oppien ylpistämät pysty näkemään sen kauneutta, voimaa ja evankeliumiin kätkeytyä salaisuutta. Mutta kaikille toisille, joilla on nöyrä sydän, oppivainen, vilpitön mieli, joka haluaa tietää taivaallisen Isän tahdon ja noudattaa sitä, Hänen sanansa kirkastuu Jumalan voimana heidän pelastukseksien.

Laitoksissamme, joissa monet joutuvat yhdessä tekemään työtä, seurapiirin vaikutus on hyvin suuri. Tovereiden etsiminen on aivan luonnollista. Jokainen löytää itselleen tovereita tai hankkii niitä. Ystävyssiteiden lujudesta riippuu, miten paljon ystävät vaikuttavat toisiinsa joko hyvää tai pahaa. Kaikki saavat tovereita, joihin he vaikuttavat saaden vuorostaan näiltä vaikutteita.

Kahta ihmissydäntä yhdistävä side on arvoituksellinen — kahden yksilön tunteiden, taipumuksien ja periaatteiden läheinen sekoittuminen toisiinsa. Toinen omaksuu toverinsa hengen ja rupeaa jäljittelemään hänen teitään ja tekojaan. Samalla tavalla kuin vaha säilyttää sinetin kuvan, mieli säilyttää seurustelun aikaansaamat vaikutteet. Kenties vaikutusta ei huomata, mutta se ei silti ole heikompi.

Jos nuoret saataisiin ohjatuiksi etsimään seuraa puhtaista, ajattelevista ja rakastettavista ihmisistä, vaikutus olisi mitä terveellisin. Jos valitaan Herraa pelkääviä tovereita, tuo vaikutus johtaa totuuteen, velvollisuuksien täyttämiseen ja pyhyyteen. Tosi kristillinen elämä on hyvää tekevä voima. Toisaalta ne, jotka seurustelevat sellaisten ihmisten kanssa, joilla on hämärät siveelliset käsitykset, huonot periaatteet ja tottumukset, joutuvat pian heidän kanssaan samalle tielle. Luonnollisen sydämen taipumukset vievät alaspäin. Se joka seurustelee epäilijän kanssa, tulee pian itsekin epäileväiseksi. Ne, jotka valitsevat alhaista seuraa, turmeltuvat aivan varmasti. Vaeltaminen jumalattomain neuvossa on ensimmäinen askel sitä kohti, että ruvetaan astumaan syntisten teitä ja istumaan, missä pilkkaajat istuvat.

Valitkoot kaikki, jotka tahtovat muodostaa oikean luonteen, sellaisia tovereita, jotka ovat vakavia, syvällisiä ja uskonnollismielisiä. Niiden, jotka ovat laskeneet kustannukset ja haluavat rakentaa ikuisuutta varten, täytyy rakentaa hyvistä aineista. Jos he hyväksyvät lahoja rakennusaineita tyytyen puutteelliseen luonteeseen, niin heidän rakennuksensa on tuomittu sortumaan. Katsokoon kukin, miten

hän rakentaa. Kiusausten myrsky on syöksyvä rakennusta kohti, ja ellei se ole lujasti ja huolellisesti rakennettu, ei se kestä koetusta.

Hyvä maine on kultaa kalliimpi. Nuorilla on taipumus seurustella niiden kanssa, joilla on alhainen mieli ja moraali. Mitä todellista onnea nuoret voivat odottaa siitä, että he vapaaehtoisesti liittyvät sellaisiin, joilla on alhainen ajatusmaailma ja käytös sekä alhaiset tunteet? Joillakin on turmeltunut aisti ja in-hottavat tavat, ja kaikki heidän seuraansa liittyvät jäljittelevät heidän esikuvaansa. Me elämme nyt vaaran täyteistä aikaa, jota kaikkien ihmissydänten tulisi pelätä. Näemme monen kulkevan epäilijoitten sokkeloitten kautta. Se johtuu tietämättömydestä, ylpeydestä ja kehittymättömästä luonteesta. Langenneen ihmisen on vaikea oppia nöyryyden läksy. Ihmissydämessä on sellaista, mikä nousee vastustamaan ilmoitettua to-tuutta, silloin kun se käsittelee aiheita Jumalasta, syntisestä, Jumalan lain rikkomisesta ja anteeksiantamuksesta Kristuk-sessa.

Valvokaa mieltänne

Veljeni ja sisareni, vanhat ja nuoret, kun saatte vapaahetken, avatkaa Raamattunne ja täyttäkää mielenne sen kallisarvoisilla to-tuuksilla. Antauduttuanne työhönne valvokaa mieltänne, antakaa sen viipyä Jumalassa, puhukaa vähemmän ja antautukaa enemmän syvälliseen ajatteluun. Muistakaa: »Jokaisesta turhasta sanasta, min-kä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä.» Matt. 12:36. Olkoot sananne valitut, sillä siten te suljette oven sielunne vastustajalta. Aloittakaa päivänne rukouksella. Toimikaa ikään kuin olisitte Jumalan kasvojen edessä. Hänen enkelinsä ovat alati vierel-länne merkitsemässä muistiin sananne, käytöksenne ja miten olette suorittaneet työnne. Jos hylkääte hyvän neuvon ja valitsette niiden seuraa, joiden teillä on syytä epäillä olevan vailla uskonnollista miel-tä, niin te tulette pian heidän kaltaisikseen siitä huolimatta, että he tunnustautuvat kristityiksi. Te asetatte itsenne kiusauksille alttiiksi Saatanan taistelukentälle, ja ellette ole alituisesti varuillanne, jou-dutte hänen petostensa valtaan. On henkilöitä, joilla jonkin aikaa on ollut uskonnollinen tunnustus, mutta jotka silti kaikilta pyrkimyksil-tään ja tarkoituksiltaan ovat vailla Jumalaa ja herkkää omaatuntoa. He ovat turhanpäiväisiä ja kevytmielisiä, ja heidän keskustelunsa

[564]

on al-haista. Miesten ja naisten välinen seurustelu sekä avioliitto täyttävät heidän mielensä syrjäyttäen ylevät ja jalot ajatukset.

Seuramme ratkaisee kohtalomme

Työntekijöitten valitsema seura ratkaisee heidän kohtalonsa tässä ja tulevassa maailmassa. Ne, jotka aikaisemmin olivat omantunnon-tarkkoja ja uskollisia, ovat kokeneet valitettavan muutoksen. He ovat luopuneet Jumalasta, ja Saatana on vietellyt heidät omalle puolelleen. He ovat nyt vailla uskonnollisuutta ja kunnioitusta, ja heidän vaikutuksensa on helposti tarttuvaa. Paha seura turmelee luonteen, eikä periaatteita pidetä arvossa. »Vaella viisasten kanssa, niin viisastut; tyhmäin seuratoverin käy pahoin.» San. 13:20.

Nuoret ovat vaarassa, mutta he ovat sokeat voidakseen nähdä vaelluksensa vaikutusta ja mihin se johtaa. Monet heistä ovat antautuneet flirttailuun ja näyttävät joutuneen hurmion valtaan. Näissä mieltymyksissä ei ole mitään jaloa, ylevää eikä pyhää, sillä ne ovat Saatanan innoittamia ja niiden vaikutus miellyttää häntä. Varoitukset tällaisille henkilöille menevät kuuroille korville, sillä he ovat itsepäisiä, uppiniskaisia ja uhmaavia. He ajattelevat, etteivät varoitukset, neuvot ja nuhteet koske heitä. Heidän vaelluksensa ei huolestuta heitä, vaan he loittonevat jatkuvasti yhä kauemmaksi Jumalan valosta ja rakkaudesta. He kadottavat kaiken kykynsä erottaa pyhiä ja iankaikkisia asioita, ja vaikka heillä saattaa olla kristillisten velvollisuuksien kuiva ulkomuoto, ei heidän sydämensä kuitenkaan ole mukana näissä uskonnonharjoituksissa. Aivan liian myöhään nämä sielut tulevat huomaamaan, että »se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät». Matt. 7:14.

[565]

Sanat, teot ja vaikuttimet kirjoitetaan muistiin, mutta miten vähän nämä kevytmieliset, pinnalliset ja kovasydämiset sielut käsittävät, että Jumalan enkeli seisoo heidän vierellään kirjoittamassa muistiin, miten he käyttävät kallisarvoiset hetkensä. Jumala on tuova valoon jokaisen sanan ja teon. Hän on joka paikassa. Hänen lähettiläänsä ovat näkymättöminä vieraina läsnä työhuoneissa ja makuuhuoneissa. Salassa suoritetut pimeyden teot tulevat päivän valoon. Sydämen ajatukset, aikeet ja päämäärät tulevat ilmi. Kaikki on avoinna ja paljastettuna Hänelle, jonka kanssa olemme tekemisissä.

Työmme jalostaminen

Työntekijöitten tulee ottaa Jeesus mukaansa kaikille työsaroilleen. Kaikki mikä tehdään, tulee suorittaa niin tunnollisesti ja perusteellisesti, että se kestää tarkastuksen. Sydämen tulee olla mukana työssä. Uskollisuus on yhtä tärkeä elämän arkisissa tehtävissä kuin suurempaa vastuunalaisuutta vaativissa. Jotkut saattavat ajatella, ettei heidän työnsä ole jalostavaa, mutta se on heidän itsensä määrätävissä. Ainoastaan he itse kykenevät halventamaan tai jalostamaan tehtäväänsä. Toivomme, että jokaisen laiskurin olisi pakko itse ahertaa jokapäiväisen leipänsä hyväksi, sillä työ on siunaus eikä kirous. Uuttera työskentely varjelee meitä monilta Saatanan ansoilta, sillä hänellä on aina jotakin tekemistä toimettomille henkilöille.

[566] Kenenkään meistä ei tule hävetä työtä, näytti se miten halvalta ja orjalliselta tahansa, sillä työ on jalostavaa. Kaikki, jotka suorittavat henkistä tai ruumiillista työtä, ovat työmiehiä tai työnaisia. Ja kaikki suorittavat velvollisuutensa ja kunnioittavat uskontoaan yhtä paljon pyykkiä tai astioita pestessään kuin kokouksiin mennessään. Vaikka olemme antautuneet mitä arkisimpaan työhön, mieli voi olla puhtaiden ja pyhien ajatusten ylentämä ja jalostama. Jos jotkut työntekijät ilmaisevat kunnioituksen puutetta uskonnollisiin asioihin, tulee heidät erottaa työstä. Älköön kukaan ajatelko, että laitoksen menestyminen on riippuvainen heistä.

Niiden, jotka kauan ovat olleet työssä laitoksissamme, tulisi nyt olla vastuuntuntoisia työntekijöitä, joihin voidaan luottaa joka paikassa, ja jotka ovat yhtä uskollisia tehtäviensä suorittamisessa kuin kompassin neula osoittamassa ilmansuuntia. Jos he olisivat oikein käyttäneet hyväkseen saamiaan tilaisuuksia, heillä voisi nyt olla sopusuhtainen luonne sekä syvällinen, elävä kokemus hengellisistä asioista. Mutta jotkut näistä työntekijöistä ovat luopuneet Jumalasta ja panneet uskonnon syrjään. Se ei ole heissä sisäisenä periaatteena, jota he seuraisivat kaikkialla, mihin he menevätkin kaikissa seurapiireissä, niin että se olisi heidän sielunsa ankkuri. Toivon kaikkien työntekijöitten ottavan huomioon, että menestys tässä ja tulevassa elämässä on suuresti riippuvainen uskollisuudesta pienissä asioissa. Niiden, jotka odottavat, että heille uskottaisiin vastuunalaisempia tehtäviä, tulee osoittaa uskollisuutta juuri niissä tehtävissä, joihin Jumala on asettanut heidät.

Jumalan työn täydellisyys näkyy yhtä selvästi pienimmässä hyönteisessä kuin lintujen kuninkaassa. Kristukseen uskovan pienen lapsen sielu on Hänelle yhtä kallis kuin Hänen valtaistuimensa ympärillä olevat enkelit. »Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.» Matt. 5:48. Niinkuin Jumala on täydellinen omassa piirissään, ihminenkin voi olla täydellinen omassaan. Kaikki tehtävät tulee suorittaa tunnollisesti ja nopeasti. Uskollisuus ja kokosydämys pienissä asioissa, vähäisten tehtävien suorittaminen ja ystävällisyyden osoittaminen ilahduttaa ja valaisee elämän polkua; ja kun työmme maan päällä on suoritettu loppuun, on Jumala arvostava jokaisen uskollisesti suoritettua pienenkin tehtävän kallisarvoisen jalokiven veroiseksi.

Luku 109—Voittoisa seurakunta

Aina siihen asti kun Kristus ilmestyy taivaan pilvissä voimassa ja suuressa kirkkaudessa ihmiset turmeltuvat mieleltään ja kääntyvät taruihin. Seurakunta saa vielä kokea vaikeita aikoja. Se on vielä profetoiva säkkipukuun pukeutuneena. Mutta vaikka se joutuukin kohtaamaan harhaoppeja ja vainoja sekä taistelemaan epäuskoa ja luopumusta vastaan, se on kuitenkin Jumalan avulla murskaava Saatanan pään. Herra tahtoo omistaa kansan, joka on luja kuin teräs ja jonka usko on horjumaton kuin graniittikallio. Jumalan lasten tulee olla Hänen todistajiaan maailmassa, Hänen välikappaleitaan, jotka suorittavat erikoisen tehtävän, suurenmoisen työn Hänen valmistuspäivänään.

Evankeliumin sanoma ei voita ainoatakaan sielua Kristukselle eikä se saavuta ainoatakaan sydäntä haavoittamatta Saatanan päätä. Joka kerta kun vanki riistetään hänen kynsistään ja vapautetaan hänen sorrostaan, on tyranni joutunut tappiolle. Kustannusliikkeet ja kirjapainot ovat Jumalan kädessä väli-kappaleita, jotka lähettävät kallisarvoista totuuden valoa kaikille kielille ja kansoille. Valo saavuttaa jopa pakanamaatkin, ja se tekee alinomaa uusia hyökkäyksiä taikauskoa ja kaikkia mahdollisia valheita vastaan.

[568] Saarnaajat, jotka ovat saarnanneet totuutta palavasti ja hartaasti, saattavat luopua siitä ja asettua vihollistemme riveihin, mutta muuttaako se Jumalan totuutta valheeksi? »Ei mitenkään», sillä apostoli sanoo: »Jumalan vahva perustus pysyy lujana.» 2 Tim. 2:19. Ihmisten usko ja tunteet saattavat vaihdella, mutta Jumalan totuus ei muutu milloinkaan. Kolmannen enkelin sanomassa on selvä ääni. Se on erehtymätön.

Kukaan ihminen ei voi palvella Jumalaa, ellei hän ole taistelussa pahoja ihmisiä ja pahoja enkeleitä vastaan. Pahat henget ovat jokaisen Kristuksen riveihin pyrkivän sielun kintereillä, sillä Saatana tahtoo vallata takaisin häneltä riistetyn saaliin. Pahat ihmiset antautuvat uskomaan väkeviä eksytyksiä, jotta heidät tuomittaisiin. Nämä ih-

miset tulevat pukeutumaan rehellisyyden pukuun voidakseen pettää jos mahdollista valitutkin.

Totuus on varma

Se, että me omistamme totuuden, on yhtä varmaa kuin se, että Jumala elää, eikä Saatana kaikella viekkaudellaankaan ja saatanallisella voimallaan pysty muuttamaan Jumalan totuutta valheeksi. Vaikka suuri vastustaja pyrkii kaikessa tekemään tyhjäksi Jumalan sanan, täytyy totuuden silti edetä palavan soihdun tavoin.

Herra on valinnut meidät ja tehnyt meistä Hänen ihmeellisen armonsä kohteita. Aiommeko antaa tuon luopion lumota meidät jaarituksillaan. Aiommeko asettua Saatanan ja hänen joukkojensa puolelle? Aiommeko liittyä Jumalan lain rikkojiin? Rukoilkaamme enemmän näin: »Herra, pane vihollisuus minun ja käärmeen välille.» Ellemme vihaa hänen pimeyden tekojaan, tulevat hänen voimalliset joukkonsa piirittämään meidät, ja hänen pistimensä tulee joka hetki olemaan valmiina tunkeutumaan sydämeemme. Meidän tulee pitää häntä verivihollisena. Meidän tulee vastustaa häntä Kristuksen nimessä. Työmme etenee jatkuvasti. Meidän on taisteltava jokaisesta tuumasta. Pukeutukoon jokainen, joka Kristuksen nimeä mainitsee, vanhurskauden sota-asuun.

Luku 110—Yksinkertainen vaatetus

Vuorisaarnassaan Kristus varoittaa seuraajiaan kiintymästä maailmiin. Hänen sanansa siitä ovat selvät: »Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa. Sentähden minä sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte tai mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet?» »Ja mitä te murehditte vaatteista? Katsekkaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat; eivät ne työtä tee eivätkä kehää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo kaikessa loistossansa ollut niin vaatetettu kuin yksi niistä. » Matt. 6:24, 25, 28, 29.

Nämä sanat ovat merkityksellisiä. Ne olivat paikallaan Kristuksen päivinä, ja ne ovat varteenotettavia myös meidän päivinämme. Tässä Jeesus esittää kedon kukkien luonnollisen kauneuden vastakohtana vaatetuksen teennäiseen kaunistukseen. Hän sanoo, ettei edes Salomon loisto ollut verrattavissa ainoankaan luonnollisessa suloudessaan olevaan kukkaseen. Siinä on opetus kaikille, jotka haluavat tietää Jumalan tahdon ja tehdä sen. Jeesus on pannut merkille, miten paljon ihmiset ovat kiinnittäneet huomiota vaatteisiin, minkä vuoksi Hän on käskemällä varoittanut meitä ajattelemasta niitä liikaa. On tärkeätä, että me tarkoin otamme vaarin Hänen sanoistaan. Salomo oli antautunut niin kokonaan ulkonaisen loiston valtaan, ettei hän kyennyt ylentämään sitä jatkuvaan yhteyteen viisauden Jumalan kanssa. Hän syrjäytti täydellisyyden ja luonteen kauneuden yrittäessään hankkia ulkonaista kaunistusta. Hän myi maineensa ja luonteensa eheyden koettaessaan kirkastaa itseään maailmalle, ja lopulta hänestä tuli yksinvaltiainen, joka ylläpiti ylellisyyttään verottamalla kansaa raskaasti. Ensin hänen sydämensä turmeltui, sitten hän luopui Jumalasta, ja lopulta hänestä tuli epäjumalain palvelija.

Kun näemme sisartemme luopuvan vaatetuksen yksinkertaisuudesta ja kiintyvän maailman muoteihin, niin tunnemme tuskaa. Kuljemalla siihen suuntaan he irroittavat itsensä Jumalasta ja laiminlyövät sisäisen kaunistuksen. Heidän ei tule katsoa oikeaksi käyttää Jumalalta saamaansa aikaa vaatetuksensa tarpeettomaan koristelemi-

seen. Miten paljon paremmin se voidaankaan käyttää tutkistelemalla Raamattua ja hankkimalla siten perusteellinen tuntemus profetioista ja Kristuksen käytännöllisistä opetuksista...

Jumala olisi mielistynyt sisariimme, jos he pukeutuisivat miellyttävään, yksinkertaiseen asuun ja antautuisivat vakavasti Herran työhön. Heiltä ei puutu kykyjä, vaan jos he käyttäisivät oikealla tavalla omistamansa talentit, se lisäisi heidän hyödyllisyyttään huomattavasti. Jos he hyödyttömään työhön kuluttamansa ajan käyttäisivät Jumalan sanan tutkisteluun ja sen selittämiseen toisille, heidän oma mielensä rikastuisi totuuden aarteista, ja he vahvistuisivat ja jalostuisivat niistä ponnistuksista, joita he tekevät käsittääkseen uskomme perusteet. Jos sisaremme olisivat tunnontarkkoja Raamatun kristittyjä koettaen käyttää hyväkseen jokaista tilaisuutta toisten valaistumiseksi, saisimme nähdä satojen sielujen vastaanottavan totuuden yksinomaan heidän uhrautuvien ponnistustensa avulla. Sisaret, tuletteko sinä päivänä, kun kaikkien tilit päätetään, iloiten muistelemaan mennyttä elämääne, vai tuletteko kokemaan, että olitte keskittyneet ulkonaisen kaunistuksen etsimiseen samalla kun olitte melkein kokonaan laiminlyöneet sielunne sisäisen kauneuden.

Eikö sisarillamme ole kylliksi palavuutta ja moraalista rohkeutta asettua Raamatun tasolle ilman puolusteluja? Apostoli on tästä asiasta antanut mitä selvimmät ohjeet: »Minä tahdon siis... että naiset ovat säädyllisessä puvussa, kaunistavat itsensä kainosti ja siveästi, ei palmikoiduilla hiuksilla, ei kullalla, ei helmillä eikä kallisarvoisilla vaatteilla, vaan hyvillä teoilla, niinkuin sopii naisille, jotka tunnustautuvat jumalaapelkääviksi.» 1 Tim. 2:8—10. Tässä Herra apostolinsa välityksellä nimenomaan puhuu kullalla kaunistelemista vastaan. Tarkatkoot kokeneet, etteivät he esikuvallaan johda toisia harhaan tässä kohden. Sormessasi oleva sormus saattaa olla hyvin yksinkertainen, mutta se on hyödytön, ja sen pitäminen vaikuttaa toisiin kielteisesti.

Varsinkin saarnaajiemme vaimojen tulee tarkoin seurata Raamatun yksinkertaisia opetuksia vaatetuksessaan. Monista nämä määräykset ovat liian vanhanaikaisia varteen otettaviksi, mutta Hän, joka antoi ne opetuslapsilleen, käsitti mitä vaaroja tänä aikana piilee rakkaudessa vaatteisiin, ja sen vuoksi Hän on lähettänyt meille varoituksen siitä. Aiommeko ottaa varteen tätä varoitusta ollaksemme viisaita? Vaatetuksen ylellisyys lisääntyy jatkuvasti. Loppu ei ole

[571]

vielä tullut. Muodit muuttuvat jatkuvasti, ja sisaremme seuraavat niiden vanavedessä välittämättä ajan tuhlauksesta ja kustannuksista. Hyvin paljon käytetään vaatteisiin sellaista rahaa, joka olisi palautettava Jumalalle, sen antajalle ...

Maailman vaikutuspiiriin antautuneet sapatinpitäjät joutuvat koetukselle. Viimeisten päivien vaarat uhkaavat meitä, ja Jumalan lapsiksi tunnustautuvien edessä on sellainen koetus, jota ei monikaan osaa aavistaa. Heidän uskonsa aitoutta tullaan koettelemaan. Monet ovat yhdistyneet maailman lapsiin ylpeydessä, turhuudessa ja nautintojen etsimisessä, ja he kuvittelevat voivansa menetellä niin ja silti pysyä kristittyinä. Mutta juuri sellaiset itsehemmottelut erottavat heidät Jumalasta ja tekevät heistä maailman lapsia. Kristus ei ole antanut meille esikuvaa sellaiseen. Ainoastaan ne, jotka kieltävät itsensä sekä elävät rauhallista ja hillittyä elämää nöyryydessä ja pyhyydessä, ovat todellisia Jeesuksen seuraajia, eivätkä he voi iloita maailmaa rakastavien seurasta.

[572]

Monet pukeutuvat samalla tavalla kuin maailma, jotta heillä olisi vaikutusvaltaa maailman lapsiin, mutta siinä he pahasti erehtyvät. Jos he haluavat omistaa totisen ja pelastavan vaikutuksen, eläkööt he tunnustuksensa mukaisesti, osoittakoot us-koaan vanhurskailla teoillaan, ja vetäkööt selvän rajaviivan kristittyjen ja maailman lasten välille. Sanojen, vaatetuksen ja tekojen tulee edustaa Jumalaa. Silloin pyhä vaikutus leviää heistä kaikkiin heidän ympärillään oleviin, ja uskottomatkin tulevat tietämään, että he ovat olleet Jeesuksen seurassa. Jos jotkut haluavat vaikutuksellaan puoltaa totuutta, eläkööt he tunnustuksensa mukaan ja seuratkoot siten nöyryä Esikuvaansa.

Ylpeys, tietämättömyys ja hullutus ovat uskollisia liittolaisia. Herra on pahoillaan siitä ylpeydestä, jota Hänen kansakseen tunnustautuvat osoittavat. He häpäisevät Häntä mukautumalla tämän turmeltuneen aikakauden epäterveellisiin, säädyttömiin ja rahaa kulluttaviin muoteihin.

Muodit hallitsevat maailmaa, ja ne ovat tyrannimainen valtiatar, joka pakottaa palvojiaan alistumaan mitä suurimpiin epämielilyttävyksiin ja rasituksiin. Muodit verottavat järjettömästi ja perivät saatavansa armottomasti. Niillä on lumoava vaikutus, ja ne ovat valmiina arvostelemaan ja pilkkaamaan köyhiä, jos nämä eivät seuraa niiden vanavedessä hinnasta mistä tahansa, vaikkapa oman henkensä kustannuksella. Saatana riemuitsee siitä, että hänen juonensa me-

nestyvät niin hyvin, ja Kuolema nauraa muodin palvojen terveyttä turmeleville hullu-tuksille ja sokealle palavuudelle.

Sisaremme tuottavat häpeää itselleen unohtaessaan siinä määrin pyhän luonteensa ja velvollisuutensa Jumalaa kohtaan, että he seuraavat maailman muoteja. Meillä ei ole muuta puolustusta sille kuin oman sydämemme itsepäisyys ja turmelus. Sellainen menettely ei laajenna vaikutuspiiriämme, sillä se on niin epäjohdonmukainen tunnustamallemme uskolle, että se saattaa meidät naurunalaisiksi maailman lasten edessä.

Sisartemme osoittama ylpeys sekä rakkaus maailmaan on johtanut monen totuudesta vakuuttuneen sielun tekemään ratkaisunsa sitä vastaan. Saarnattu oppi tuntui selvältä ja sopu-suhtaiselta, ja kuuli-joista tuntui, että heidän täytyy ottaa raskas risti vastaanottaessaan totuuden. Kun nämä henkilöt sitten ovat nähneet sisartemme komeilevan vaatteillaan, he ovat sanoneet: »Tämä kansa pukeutuu aivan samalla tavalla kuin mekin. He eivät varmastikaan voi uskoa, mitä he tunnustavat, vaan heidän täytyy sittenkin olla väärässä. Jos he todellakin uskoisivat, että Kristus tulee pian takaisin ja että jokaisen sielun kohtalo on ratkaistavana joko iankaikkiseksi elämäksi tai kuolemaksi, eivät he mitenkään voisi uhrata aikaansa ja rahaansa pukeutuakseen vallitsevien muotien mukaisesti.» Miten vähän tiesivätkään nuo uskonsisariksi tunnustautuvat, minkä saarnan heidän vaatteensa esittivät!

[573]

Sanamme, tekomme ja vaatteemme ovat jokapäiväisiä, eläviä saarnaajia, jotka joko kokoavat Kristuksen kanssa tai erottavat Hänestä. Se ei ole joutava asia, jonka voisi leikkiä laskien syrjäyttää. Vaatetus kysymys vaatii meiltä syvällistä ajattelua ja paljon rukousta. Monista maailman lapsista on tuntu- nut, etteivät he menettele oikein antautuessaan muodin orjiksi, mutta kun he huomaavat ylevän uskonnollisen tunnustuksen omaavan henkilön pukeutuvan samalla tavalla kuin maailman lapset ja nauttivan kevytmielisestä seurasta, he tekevät sen johtopäätöksen, ettei siinä olekaan mitään paha.

Innoitettu apostoli sanoi: »Meistä on tullut kaiken maailman katseltava, sekä enkelien että ihmisten.» 1 Kor. 4:9. Koko taivas tarkkaa joka päivä, minkä vaikutuksen Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvat tekevät maailmaan. Sisareni, vaatteenne puhuvat joko Kristuksen ja pyhän totuuden puolesta tai maailman puolesta. Kum-

paa te puollatte? Muistakaa, että meidän kaikkien täytyy vastata Jumalalle vaikutuksestamme.

Emme mitenkään tahdo innostaa ketään pukeutumaan huolimattomasti. Olkoon asunne sopiva ja miellyttävä. Vaikka pukunne olisi vain halpaa, karkeaa puuvillakangasta, tulee teidän pitää se siistinä ja puhtaana. Jos teette hameenne ilman pliseerauksia, ette säästä kuluja ainoastaan sillä, kun ompelette sen itse, vaan te voitte myös säästää melkoisen summan pesemällä ja silittämällä sen itse. Kodit ottavat raskaita taakkoja kannettavikseen pukemalla lapsensa muodin mukaisesti. Mitä ajanhukkaa! Lapset ovat hyvin viehättävän näköisiä, jos heidän pukunsa on ilman rypytyksiä ja pliseerauksia, kunhan se vain on miellyttävä ja puhdas. On niin helppo pestä ja silittää sellaista pukua, ettei se lainkaan tunnu taakalta.

[574] Miksi sisaremmme ryöstävät Jumalalta Hänelle kuuluvaa palvelusta ja miksi he ryöstävät Hänen rahastostaan siihen kuuluvia varoja ja käyttävät niitä tämän ajan muodin palvomiseen, vaikka ne tulisi antaa Hänen työhönsä? Ensimmäiset ja parhaat ajatukset uhrataan vaatetukselle, niin että aikaa ja rahaa tuhlataan. Sielun ja sydämen vaaliminen laiminlyödään. Luonnetta pidetään vähempiarvoisena kuin vaatetusta. Sävyisä ja rauhaisa mieli on äärettömän kallisarvoisen kaunistus. Sen vuoksi on mitä häpeällisintä mielettömyyttä tuhlata kevytmielisiin rientoihin niitä tilaisuuksia, joita olemme saaneet tämän kallisarvoisen sielun kaunistuksen hankkimiseksi.

Sisaret, me voimme tehdä jaloa palvelusta Jumalalle, jos tahdomme. Naiset eivät tunne kykyjään. Jumala ei ole tarkoittanut, että kaikki heidän lahjansa keskittyisivät kysymyksiin: Mitä söisin, mitä joisin ja millä vaatettaisin itseni? Naisten tavoitettavana on ylevämpi päämäärä. Heidän tulee kehittää ja vaalia lahjojaan, sillä Jumala voi käyttää niitä suuressa työssään sielujen pelastamiseksi iankaikkiselta tuholta...

Mutta lapsiin ja nuoriin muodin palvonta vaikuttaa kaikkein pahimmin. Melkein heti, kun he syntyvät tähän maailmaan, heidät alistetaan muodin vaatimukseen. Pienet lapset joutuvat enemmän kuulemaan vaatteista kuin pelastuksestaan. He näkevät äitinsä innokkaammin tutkivan muotilehtiä kuin Raamattua. Useammin käydään kangaskaupassa ja muotiliikkeessä kuin kirkossa. Ulkonainen koemeleminen vaatteilla on heistä tärkeämpää kuin luonteen kaunistamista.

minen. Ankaria nuhteita annetaan hienojen vaatteiden likaamisesta, ja mieli tulee alituisten nuhteiden tähden ärtyisäksi ja oikulliseksi.

Epämuodostunut luonne ei häiritse äitiä läheskään niin paljon kuin likaantunut puku. Lapsi saa enemmän kuulla vaatteista kuin hyveistä, sillä äiti on paremmin perehtynyt muoteihin kuin Vapahtajaansa. Hyvin usein hänen esikuvansa ympäröi nuoret myrkyllisellä ilmapiirillä. Muotiin verhottuina paheet tunkeutuvat lasten keskuuteen.

Yksinkertainen vaatetus pukee älykkään naisen erikoisen edukseen. Me arvostelemme henkilön luonnetta hänen pukeutumistyyliinsä mukaan. Loistava ulkoasu paljastaa turhuutta ja heikkoutta. Vaatimaton, jumalaapelkääväinen nainen pukeutuu vaatimattomasti. Jalostunut aistikkuus ja kehittynyt mieli tulevat ilmi yksinkertaisen ja sopivan vaatetuksen valinnasta.

On olemassa eräs kaunistus, joka ei milloinkaan häviä ja joka edistää kaikkien ympärillämme olevien onnellisuutta tässä elämässä ja joka himmentymättömällä kirkkaudella tulee loistamaan kautta ikuisuuden. Se on hiljainen ja rauhaisa henki katoamattomuudessa. Jumala on käskenyt meitä pukemaan sielumme kalleimpiin vaatteisiin. Jokaisen peilailemisen tulisi muistuttaa muodin palvojia siitä, että he laiminlyövät sielunsa hoidon. Jokaisen hetken, minkä he tuhlaavat peilipöydän ääressä, tulisi nuhdella heitä siitä, että he ovat jättäneet sielunsa autioitumaan. Silloin se voisi saada aikaan uudistuksen, joka ylentäisi ja jalostaisi kaikkia heidän elämänsä tarkoituksia ja päämääriä. Sen sijaan että he sen jälkeen etsisivät kultakoristeita ulkoasuunsa, he tekisivät vakavia ponnistuksia hankkiakseen sitä viisautta, joka on parasta kultaa, jopa rubiineja kalliimpaa.

[575]

Muodin alttarilla palvovilla on vain vähän luonteen lujutta ja kehollista tarmoa. Heidän elämällään ei ole yleviä päämääriä, eivätkä he elämässään saa mitään arvokasta aikaan. Kaikkialla tapaamme sellaisia naisia, joiden mieli ja sydän kokonaan on keskittynyt pukeutumishemmotteluun ja näyttelemiseen. Siten naisten sielua väheksytään ja estetään kehittymästä, ja heidän ajatuksensa ovat keskittyneet heidän kurjaan, halveksittavaan minäänsä. Erään muodin mukaisesti pukeutuneen naisen kulkiessa kadulla useitten miesten ohitse eräs näistä tiedusteli hänestä jotakin. Hänelle vastattiin: »Hän on kaunis ko-ristus isänsä kodissa, mutta mitään muuta hyötyä hänestä ei ole.» On surkuteltavaa, että Kristuksen opetuslapsiksi tunnustautuvat

katsovat hienoudeksi jäljitellä tällaisten hyödyttömien koristuksien vaatetusta ja tapoja.

Pietari antaa arvokkaita ohjeita kristittyjen naisten pukeutumisesta: »Älköön teidän kaunistuksenne olko ulkonaista, ei hiusten palmikoimista eikä kultien ympärillenne ripustamista eikä koreihin vaatteisiin pukeutumista, vaan se olkoon salassa oleva sydämen ihminen, hiljaisen ja rauhaisan hengen katoamattomuudessa; tämä on Jumalan silmissä kallis. Sillä näin myös muinoin pyhät vaimot, jotka panivat toivonsa Jumalaan, kaunistivat itsensä.» 1 Piet. 3:3—5.

[576] Emme teroita muuta kuin kuuliaisuutta Jumalan sanan määräyksille. Olemmeko Raamatun lukijoita ja Raamatun opetusten seuraajia? Tahdommeko olla kuuliaisia Jumalalle, vai mukautua maailman tapoihin? Tahdommeko palvella Jumalaa vai mammonaa? Voimmeko odottaa mielen rauhaa ja Jumalan mielisuosiota vaeltaessamme aivan vastoin Hänen sanansa opetuksia?

Apostoli Paavali varoittaa korinttolaisia mukautumasta maailman mukaan, ja kehoittaa heitä muuttumaan ja uudistumaan mieleltään, »tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä». Room. 12:2. Mutta monet Jumalan lapsiksi tunnustautuvat eivät lainkaan tunne oman-tunnon vaivoja mukautuessaan maailman tapoihin pitämällä kultakoristeita ja helmiä sekä kalliita vaatteita. Niitä, jotka ovat liian tunnontarkkoja pitääkseen sellaisia, sanotaan ahdasmielisiksi, taikauskoisiksi ja jopa fanaattisiksi. Mutta nämä ohjeet Jumala on itse alentunut antamaan meille; ne ovat Ra-jattoman Viisauden ilmoituksia, ja niiden hylkääjät menettelevät niin omaksi vahingokseen ja tappiokseen. Ne, jotka kiin-tyvät Jumalan sanan kieltämiin koristuksiin, hellivät ylpeyttä ja turhuutta sydämessään. He haluavat vetää toisten huomion puoleensa. Heidän vaatteensa sanovat: katselkaa minua, ihailkaa minua. Siten ihmisydämen synnynnäinen turhamaisuus jatkuvasti lisääntyy, kun sitä hellitään. Silloin kun sielu on keskittynyt miellyttämään yksinomaan Jumalaa, häviävät ihmisen kaikki tarpeettomat koristeet.

Apostoli asettaa ulkonaisen kaunistuksen suoranaiseksi vastakohtaksi hiljaiselle ja rauhaiselle hengelle ja todistaa sitten jälkimmäisen verrattomasta arvosta: »Tämä on Jumalan silmissä kallis.» Kiintymys ulkonaiseen kaunistukseen on ilmeinen vastakohta hiljaiselle ja rauhaiselle hengelle. Ainoastaan silloin, kun pyrimme

kaikessa mukautumaan Jumalan tahtoon, hallitsevat rauha ja ilo sieluamme.

Rakkaus vaatteisiin saattaa moraalin vaaraan ja tekee naisesta vastakohtan vaatimattomuuden ja raittiuden luonnehti-malle kristitylle naiselle ...

Kristus saa hävetä seuraajikseen tunnustautuvia. Missä kohden olemme vähääkään Hänen kaltaisiaan? Missä kohden vaatteemme täyttävät Raamatun vaatimuksia? Koska en halua kansan syntejä päälleni, tahdon antaa pasuunaani selvän äänen. Vuosikausia olen esittänyt selvän ja suoran todistuksen tästä asiasta niin kirjoituksisani kuin puheissanikin. En ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan neuvoa. Minun täytyy olla vapaa kaikkien ihmisten verestä. Se tosiasia, että maailmanmielisyys ja ylpeys ovat päässeet valtaan melkein yli koko maailman, ei kelpaa puolustukseksi ainoallekaan kristitylle, niin että se sallisi hänen toimia samalla tavalla kuin muut. Jumala on sanonut: »Älä ole joukon mukana tekemässä pahaa.»

[577]

Rakkaat sisaret, älkää enää leikitelkö oman sielunne älkääkään myöskään Jumalan kanssa. Minulle on näytetty, että pääasiallinen syy luopumukseenne on rakkaus vaatteisiin. Se saattaa teidät laiminlyömään tärkeitä tehtäviä, ja te huomaatte, että sydämässänne on tuskin hiventäkään Jumalan rakkautta. Irroittautukaa viipymättä siitä, mikä on vienyt teidät luopumukseen, koska se on syntiä omaa sielunne ja Jumalaa vastaan. Älkää synnin pettäminä paatuko. Muodit surkastavat älykkyyttä ja jäytävät kansamme hengellisyyttä. Muotien seuraaminen hapattaa seitsemännen päivän adventistiseurakuntiamme, ja se on omiaan erottamaan kansaamme Jumalasta enemmän kuin mikään muu tekijä. Minulle on näytetty, että seurakuntamme säännöt ovat hyvin puutteelliset. Kaiken Jumalan sanassa kielletyn vaatteilla komeilemisen tulisi olla riittävä peruste seurakuntakurin tarpeellisuudelle. Jos jatkuvista varoituksista, vetoimuksista ja hartaista pyynnöistä huolimatta itsepintaisesti seurataan omaa nurjaa tahtoa, sitä voidaan pitää todisteena siitä, ettei sydän ole sulautunut Kristukseen. Minä, yksinomaan oma minä, on palveluksen kohteena, ja jo yksikin sellainen tunnustuskristitty johtaa monia pois Jumalasta.

Hirvittävä synti lepää kansamme yllä siinä, kun olemme antaneet seurakuntamme jäsenten pukeutua tavalla, joka on ristiriidassa

heidän uskonsa kanssa. Meidän täytyy heti nousta sulkemaan ovi muodin viettelyksiltä. Ellemme tee niin, seurakuntamme rappeutuvat.

Jotkut ovat olleet huolestuneita vihkisormuksen pitämisestä, ajatellen että saarnaajiemme vaimojen tulisi seurata tätä tapaa. Tämä kaikki on tarpeetonta. Omatkoot saarnaajain vaimot kultaisen ketjun, joka yhdistää heidän sielunsa Jeesukseen Kris-tukseen, puhtaan ja pyhän luonteen, todellisen rakkauden, nöyryyden ja jumalisuuden, jotka ovat kristityn puun hedelmiä, niin heidän vaikutuksensa on taattu kaikkialla. Se tosiasia, että tämän tavan hylkääminen herättää huomiota, ei ole pätevä syy sen noudattamiseen. Amerikkalaiset voivat tehdä kantansa ymmärrettäväksi yksinkertaisesti selittämällä, ettei sitä tapaa pidetä pakollisena heidän maassaan. Meidän ei tarvitse pitää sellaista merkkiä, sillä me emme ole uskottomia avioliittolupauksellemme, eikä sormuksen pitäminen olisi mikään todistus uskollisuudestamme. Olen vakavasti ajatellut tätä keskuuteemme leviävää hapatusta, mukautumista tapoihin ja muotiin. Meidän ei tule kuluttaa penniäkään kultasormukseen osoittamaan, että me olemme naimisissa. Niissä maissa, missä tämä tapa on ehdoton, emme katso velvollisuudeksemme tuomita vihkisormuksen käyttöä. Pitäkööt he sitä, jos heidän omatuntonsa niin sallii, mutta älkööt lähetystyöntekijämme ajatelko, että vihkisormuksen pitäminen lisää hiventäkään heidän vaikutusvaltaansa. Jos he ovat kristittyjä, se ilmenee heidän Kristuksen kaltaisesta luonteestaan, heidän sanoistaan ja teoistaan sekä heidän kotielämästään ja seurustelustaan toisten kanssa. Se näkyy heidän kärsivällisyydestään, pitkämielisyydestään ja ystävällisyydestään. He tulevat ilmaisemaan Mestarinsa mielenlaatua omaten Hänen luonteensa kauneuden, Hänen käytöksensä rakastettavuuden ja Hänen myötätuntoa uhkuvan sydämensä.

Kirjoitettu Australiasta v. 1892. Tod. Saarnaajille siv. 180, 181.

[579]

Luku 112—Luonteen muodostaminen

Luonteen lujuuteen sisältyy kaksi seikkaa — tahdon ja itsehillinnän voima. Monet nuoret erehtyvät pitämään voimakkaita ja hillittömiä haluja luonteen lujuutena, vaikka itse asiassa omien halujensa vallassa oleva ihminen on heikko. Ihmisen todellinen suuruus ja jalous mitataan niiden voimien mukaan, joilla hän hillitsee tunteitaan, eikä niiden voimien mukaan, joilla hänen tunteensa hallitsevat häntä. Voimakkain on se ihminen, joka herkkänä loukkauksille kuitenkin hillitsee itsensä ja antaa vihollisilleen anteeksi. Sellaiset ihmiset ovat todellisia sankareita.

Monilla on niin puutteellinen käsitys mahdollisuuksistaan, että he pysyväisesti jäävät alamittaisiksi ja ahdasmielisiksi, vaikka he kehittämällä Jumalalta saamiaan lahjoja, voisivat hankkia jalon luonteen ja tehdä sellaisen vaikutuksen, joka voittaa sieluja Kristukselle. Tieto on voimaa, mutta henkiset kyvyt ilman sydämen jaloutta ovat pahan palveluksessa.

Jumala on antanut meille henkisiä ja moraalisia voimia, mutta silti jokainen ihminen on suureksi osaksi oman luonteensa arkkitehti. Joka päivä rakennustyö jatkuu. Jumalan sana kehoittaa meitä katsomaan, miten me rakennamme, jotta katsoisimme, että rakennuksemme on perustettu iankaikkiselle Kalliolle. Aika tulee, jolloin työmme tulokset ovat nähtävinä aivan sellaisina kuin ne ovat. Nyt on aika meidän kaikkien kehittää Jumalan meille uskomia talenteja, jotta ne muodostaisivat sellaisen luonteen, joka on hyödyksi tässä ajassa ja kelvollinen korkeampaan elämään tämän jälkeen.

[580]

Jokainen elämämme askel, oli se miten vähäarvoinen tahansa, vaikuttaa luonteenmuodostumiseen. Hyvä luonne on arvokkaampi kuin maallinen omaisuus, ja sen kehittäminen on jalointa työtä, mihin ihmiset voivat antautua.

Olosuhteiden muodostamat luonteet ovat muutteluvia ja epäsoivuisia — joukko ristiriitaisuuksia. Niiden haltijat ovat vailla yleviä elämän päämääriä, ja heiltä puuttuu jalostava vaikutus toisten luonteseen. He ovat vailla päämäärää ja tarmoa.

Meidän tulee viisaasti käyttää meille uskottu lyhyt elämän aika. Jumala toivoo, että Hänen seurakuntansa olisi elävä, antautunut ja toimiva. Mutta yhdyskuntana ja kansana olemme kaukana siitä. Jumala kutsuu palvelukseensa voimakkaita, rohkeita sieluja sekä toimivia, eläviä kristittyjä, jotka seuraavat totista Esikuvaa ja joiden vaikutus ratkaisevasti puoltaa Jumalaa ja oikeutta. Herra on uskonut meille pyhänä luottamuksena mitä tärkeimpiä ja vakavimpia totuuksia, ja meidän tulee osoittaa, mitä ne ovat saaneet aikaan elämässämme ja luonteessamme.

* * * * *

Olympiakisoissa, joihin apostoli Paavali kiinnittää huomiotamme, jokaista osanottajaa vaadittiin tekemään mitä huolellisimpia valmistuksia. Useiden kuukausien ajan eri valmentajat antoivat heille valmennusta sellaisissa kehon harjoituksissa, joiden arveltiin antavan keholle voimia ja tarmoa. Heidän ruokavaliotaan rajoitettiin sellaisiin ruokiin, jotka pitivät kehoa parhaimmassa kunnossa, ja heidän vaatetuksensa oli omiaan antamaan heidän jokaiselle elimelleen ja lihakselleen esteettömän toiminnan vapauden.

Koska niiden, jotka olivat antautuneet kilpailemaan maallisen kunnian puolesta, oli pakko alistua niin ankaraan kurinpittoon menestyäkseen, miten paljon tärkeämpää onkaan, että Jumalan työhön antautuneet ovat perin pohjin harjaantuneet ja valmistautuneet, mikäli he haluavat menestyä! Heidän valmistautumisensa tulee olla yhtä paljon perusteellisempi ja heidän vakavuutensa ja itsensäkieltävien ponnistustensa tulee olla yhtä paljon suuremmat kuin taivaalliset ovat maallisia arvokkaamat. Mieli ja lihakset tulee kehittää kestä- [581]
mään kovaa työtä ja mitä suurimpia ponnistuksia. Tie menestykseen ei ole tasainen, niin että voisimme ajaa sitä loistovaunuissa, vaan se on karu polku, joka on täynnä esteitä, joiden yli päästään vain kärsivällisesti ahertaen. 1889 — Tod. V: 552.

* * * * *

Miten vähän käsitämmekään tekojemme vaikutusta omaan elämäämme ja toisten elämään! Monet ajattelevat, ettei paljoakaan merkitse, mitä he tekevät. Heihin ei vaikuta konsertissa käynti eikä

yhtyminen maailman huvituksiin, jos ne miellyttävät heitä. Siten Saatana johtaa ja valvoo heidän halujaan, eivätkä nuo ihmiset ota huomioon, että seuraukset ovat mitä kohtalokkaimmat. Niistä saattaa muodostua sen tapahtumasarjan yhdysside, joka sitoo ihmissielun Saatanan ansaan ja ratkaisee hänen kohtalonsa ikuisiksi ajoiksi.

Jokaisella teolla, oli se miten pieni tahansa, on oma paikkansa elämän suuressa näytelmässä. Harkitkaa, miten yksi ainoakin ruokahalun hemmottelu toi synnin maailmaan kaikkine kauheine seurauksineen. Epäpyhät avioliitot Jumalan poikien ja ihmisten tyttärien kesken johtivat sellaiseen luopumukseen, joka päättyi maailman tuhoutumiseen vedenpaisumuksessa. Mitä vähäpätöisinkin itsehemmottelu on johtanut suuriin kapinoihin. Juuri sellainen on tilanne nytkin. Ani harvat ovat varovaisia ja ajattelevaisia. Israelin lasten tavoin he eivät välitä neuvoista, vaan seuraavat omia taipumuksiaan. He yhdistyvät maailman lapsiin osallistumalla sellaisiin kokouksiin, joissa heihin kiinnitetään huomiota. Siten he ryhtyvät tiennäyttäjiksi toisille, ja nämä seuraavat heidän perässään. Minkä he kerran ovat tehneet, he tulevat tekemään vastakin, samoin monet toiset heidän perässään. Heidän jokainen askeleensa jättää pysyvät jäljet, ei ainoastaan heidän omiin tapoihinsa ja omaantuntoonsa, vaan myös toisten. Kun tämä otetaan huomioon se tuo ihmiselämään vakavaa arvokkuutta. 1882 — Tod. V: 92, 93.

* * * * *

[582] Yksilöinä tulemme niin tässä elämässä kuin ikuisuudessakin olemaan sitä, miksi tapamme ja tottumuksemme tekevät meidät. Niiden elämä, jotka muodostavat oikeita tapoja ja vaalivat uskollisuutta jokapäiväisissä tehtävissään, tulee olemaan kirkkaana valona, joka heijastaa loistavia säteitään toisten poluille. Mutta jos hellittään uskottomia tapoja ja jos annetaan höllien, veltojen ja huolimattomien tottumusten vahvistua, niin keskiyötä pimeämpi pilvi on peittävä heidän tulevaisuutensa tässä elämässä, ja ikuisiksi ajoiksi estävä yksilöä pääsemästä tulevaan elämään. 1880 — Tod. IV: 452.

* * * * *

Koko Raamattu on Jumalan kirkkauden ilmestys Kristuksesta. Kun se vastaanotetaan, siihen uskotaan ja sitä totellaan, se on oleva

voimallinen välikappale uudistamaan luonnetta. Ja se on ainoa varma henkisen viljelyn välikappale. 1904 — Tod. VIII: 319.

* * * * *

Kristuksen uskonto ei milloinkaan halvenna vastaanottajaansa, eikä se milloinkaan tee häntä karkeaksi, epäkohteliaaksi, omahyväiseksi, intohimoiseksi tai kovasydämiseksi. Päinvastoin, se jalostaa taipumuksia, pyhittää arvostelukykyä sekä puhdistaa ja ylevöittää ajatusmaailmaa vangiten ajatukset kuuliaisiksi Kristukselle. Jumalan ihanne lapsilleen on korkeampi kuin mitä yksikään inhimillinen ajatus voi saavuttaa. Hän on pyhässä laissaan antanut meille jäljennöksen luonteestaan. 1904 — Tod. VIII: 63.

* * * * *

Kristillisen luonteen ihanne on Kristuksen kaltaisuus. Eteemme on avattu alati etenevä tie. Meillä on päämäärä saavutettavanamme, mittapuu täytettävänämme, johon sisältyy kaikki hyvä, kaunis, jalo ja ylentävä. Meidän tulee jatkuvasti kilvoitella ja alati rientää eteenpäin ja ylöspäin luonteen täydellisyyttä kohti. 1904 — Tod. VIII: 64.

* * * * *